

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE THRILLING CONCLUSION TO AMAZON
BESTSELLER WIZARD'S MASQUERADE

BOOK 2 OF THE HUSKARL DUOLOGY

WIZARD'S UNMASKING

JAY PELLEGRIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Büyücünün Maskesinin Düşmesi

Jay Pellegrin

Pellegrin Kitapları

Telif Hakkı ©2023 Jay Pellegrin

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı Pellegrin Books ve *alayne* tarafından Artstation'da yapılmıştır

İçindekiler

Önsöz Kitap

Kapağı

PROLOGUE

Birinci Bölüm

1. Kayıp Sayfa

2. Piyano Müziği

3. Düğün Geçidi

4. Kraliyet Daveti

5. Düğün Planları

6. Ashwood Kutusu

7. Bancroft'un Ortağı

8. Sınır

9. İmparatoriçe

10. The Inn Between

11. Regina

İkinci

Bölüm

12. Alfalu Şehri

13. Alfalu Şehri

14. Restoran

15. Teklif

16. Kirli Güvercin

17. Maskeler

18. Promenade

19. Önemli Soru

20. Ramsey Odası

21. Yeşil Elbise

22. Maskeli Balo

23. Zehir

24. Panzehir

25. Suikastçı

26. Ölüm Maçı

27. İblis Geçidi

28. Bir Annenin Evlatları

29. Küçük Güvercin

30. Termal Göl
31. Sualtı
32. Tarif Edilemez Bir Duygu
33. Şafaktan Önce
34. Söğüt Adam
35. Yarık
36. İnce Şeytan
37. Ejderha
38. Yaratıklar Düzlemi
39. Donmuş Göl
40. Karanlık
41. Yangın Yeri
42. Malikane Üçüncü
- Bölüm
43. Emsworth'un Evinde Akşam Yemeği
44. Yeraltı Odası
45. Keder
46. Gecenin Bir Yarısı
47. Yüksek Fırın
48. Renegátok Lider
49. Royad Sokakları

50. Onsuz

51. Özel Mahkum

52. Dağ Zirvesi

53. Yeni Bir Lider

54. Soytarının Kibri

55. Parti

56. Zehir

57. Ölümcül Bir İniş

58. Seth'in Ordusu

59. Prensler

60. Umudun Son İpliği

61. Aynı Yeni

Dünya EPILOG

Son

Önsöz

Huskarl Düolojisi'nin destansı sonu *Büyücünün Maskesinin Düşüşü*'ne hoş geldiniz.

Yolculuğun bu son bölümünü sizlerle paylaşacağım için çok heyecanlıyım. İçeri dalmadan önce lütfen aşağıdakilere dikkat edin:

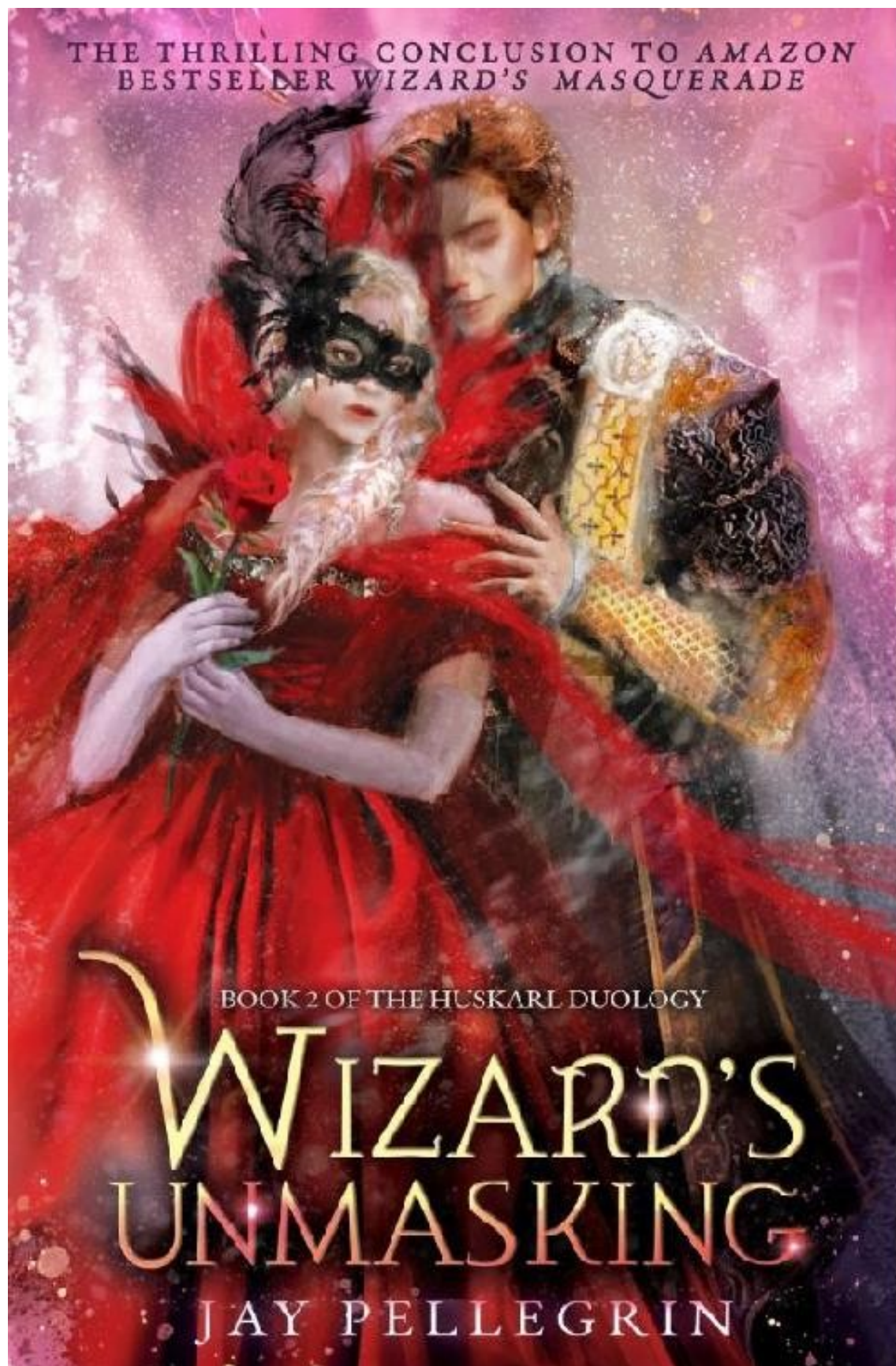
İçerik / Tetikleyici Uyarılar (Bu liste hafif spoiler içermektedir):

- Yeni Yetişkin İzleyicilere Yöneliktir (18+)• Hafif Fantastik Şiddet
- Cinsel İçerik (Açık kapı baharat sahneleri)• Bir ebeveyn tarafından sözlü/fiziksel taciz
- Hamilelik konusu
- Bu kitap İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır

Bu bir peri masalı değildi. Ve eğer öyleyse, o zaman hikayedeki prenses değildi. Çünkü onun parlak zırhlı şövalyesi bir şövalye değildi. O bir casus ve yalancının tekiydi.

Macera başlıyor...

THE THRILLING CONCLUSION TO AMAZON
BESTSELLER WIZARD'S MASQUERADE

BOOK 2 OF THE HUSKARL DUOLOGY

WIZARD'S UNMASKING

JAY PELLEGRIN

PROLOGUE

Finnigan

On Yıl Önce

FINNIGAN'IN AMCASI, Büyücülük Loncası'nın baş yöneticisi, bir yığın defteri kollarının arasına aldı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, tam da istediğiniz gibi," diye yanıtladı Finnigan. "Son on iki ay içinde sınıf arkadaşlarımla konuşmalarına kulak misafiri olduğum her konuşmayı özenle belgeledim. Ama söylemeliyim ki amca, sınıf arkadaşlarımla entrikaya olan eğilimini abartmışsın."

Müdür Emsworth tek kaşını kaldırdı; Finnigan'ın hâlâ ustalaşmaya çalıştığı bir yüz ifadesiydi bu. "Şimdi mi?"

"Korkarım öyle."

Sınıfta yapılan şakalaşmalar ilgisiz değildi ama eğitimdeki bir casusun kulak misafiri olmayı hayal edeceği türden şeyler değildi.

"Finnigan devam etti, çok umutlu görünmemeye çalışarak, "Yine de, senin için kulak misafiri olduğum birkaç seçkin pasaj vardı," diye ekledi.

Şimdi okuyabilir misiniz, efendim?"

Beşinci sınıf arkadaşlarından biri masum bir tekerlemeyi değiştirerek müdürü pek de masum olmayan bir şekilde tasvir etmişti. 'Şans' ile kafiyeli bu kadar çok kelime olması şaşırtıcıydı ve amcasının bu kaba tekerlemeyi okuduğunda yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Müdür Emsworth, "Onları hiç okumayacağım, Finnigan," dedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, elindeki defter kulesi alevler içinde kaldı. "Sana bir ders: asla bir şey yazma."

Finnigan defterler yanarken yüzünü buruşturdu. Hayatının bir yılı kül yığınınına dönüşmüştü. Duygularını belli etmemeye çalıştı - yumruklarını sıkmamaya, omuzlarını germemeye ya da kederli görünmemeye.

Amcası onu dikkatle izledi. "Üzgün görünüyorsun." Finnigan çenesini kaldırdı.

"Hayır, efendim. Sadece şaşırdım."

"Sen de şaşırmış görünmemelisin. Duygularınıza hakim olmalısınız."

Finnigan cevap vermedi. Savunmasız yanını, yani hâlâ amcasında bir baba figürü bulmayı uman o küçük yetim çocuğu korumaya çalışmakla meşguldü. O küçük çocuğu çok çok aşağılara, kimsenin onu bulamayacağı ya da incitemeyeceği bir yere itti.

Amcası masasına doğru yürüdü ve oturdu. "Bu senin Lonca'daki son günün olacak Cornelius."

Finnigan bu kez şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Ama efendim, okul yılının ortasındayız."

"Yine de, öğretmenleriniz sınavlarınızda başarılı olduğunuzu söylediler." Öfkeyle iç çekti. "Bana öyle bakma evlat. Bana başka seçenek bırakmadın. Seni büyünü açığa vurmaman konusunda uyarmıştım."

Amcası onu uyarmıştı ama damarlarında dolaşan doğal büyüü kullanmaktan kaçınmak zordu. Sınıf arkadaşlarını yanıltmak ve şeytani büyü kullanıyormuş gibi yapmak varlığının her zerresine aykırıydı.

"Bugünkü final sınavınızdan sonra benim özel konutuma geleceksiniz. Yurttan hiçbir eşyani almayacaksın ve kimseyle vedalaşmayacaksın." Amcası ona sert bir bakış fırlattı. "Bugünden sonra *Cornelius Brighton* artık olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Gidebilirsiniz."

Finnigan, Profesör Carlton'ın cazibesine doğru giderken ayaklarını sürüyerek ilerledi. *Macera seni bekliyor, Finnigan*. Bu düşünce ona neşe vermemişti. Lonca'da geçirdiği zamandan keyif almıştı ve ayrılmaya hazır değildi. Amcasının eğitim görevleri onu ikinci bir hayat sürmeye zorlamış olsa bile, sınıf arkadaşlarıyla aynı odada kalmak şimdiye kadar hissettiği en normal şeydi. Arkadaşlarına veda etmeden önce iki yıl daha geçirmeyi umuyordu ama görünüşe göre veda etme fikri bile onun için yanlış bir varsayımdı.

Tılsım sınıfının içinde, okul sıralarının üzerinde her şekil ve boyutta kapı kilitleri vardı ve öğrenciler bu kilitleri açmakla görevlendirilmişti.

Profesör Carlton neşeyle, "Sakin olun," dedi ve sınıf yerlerine otururken gürültücü öğrencileri kontrol etmek için tembelce bir girişimde bulundu.

Finnigan yanında oturan Maisy'ye baktı. "Sınav için hazır mısınız?"

"Şşşt, konuşmak yok," diye kaşlarını çattı, diğer öğrenciler hâlâ gevezelik ediyordu.

"Gergin misin?" diye

sordu. "Hayır."

Kadın sonunda pes edene kadar ona baktı.

"Başarısız olacağım," diye mırıldandı tüy kalemiyle oynarken. "Hiç çalışmadım."

"Bu sen değilsin," dedi Finnigan. "Arielle yüzünden mi? Hasta olduğunu duydum."

Maisy kız kardeşinin adını duyunca irkildi ve bakışlarını kaçırdı.

Maisy Fry dokuz kardeşin en küçüğüydü ve Arielle onun ikiz kardeşiydi. Arielle, Maisy'nin acı olduğu kadar tatlıydı ve ondan sadece bir dakika büyüktü. Trajik bir şekilde, diğer tüm kardeşleri ölmüştü. Ölümünün nedeni bir sırdı, ancak gidişat şüpheliydi. Her yıl ailelerinden biri ölüyordu. Ölüm her hep aynı ayda, kış mevsiminde oluyordu. İkizler anne babalarını ve diğer kardeşlerini kaybetmişlerdi ve şimdi sadece birbirlerine sahiptiler.

"Maisy?" Finnigan sordu ama Maisy başını sertçe salladı. Finnigan onun dikkatini çekemedi, sınav başladığında bir sessizlik çöktü.

Bir saat geçti.

Finnigan uzun bir iç geçirdi. Dışarıdan bakan biri için bu bir hayal kırıklığı olarak görülebilirdi ama gerçekte sadece sıkılmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bazı kilitlerin üzerinde gelişmiş büyüler vardı ama yine de her birini saniyeler içinde sökebilirdi.

Tüy kalemin ucunu çiğneme ya da parmaklarını masaya vurma dürtüsüne direndi. Bunlar ortadan kaldırması gereken türden kendine has özelliklerdi. Herkeste vardı ama bir casus olarak, onu Finnigan yapan tüm bu küçük şeyleri kaybetmesi gerekiyordu. Her an doğal görünürken bir amaca yönelik olmalıydı. Rol *yapmak* yeterli değildi, başka biri olmalıydı, yoksa bir casus olarak uzun süre dayanamazdı - ya da amcası ona böyle hatırlatmayı severdi.

Bakışları Maisy'ye kaydı. Başını asma kilidin üzerine eğmiş, büyüü bozmak için bir şeyler mırıldanıyordu. Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı.

"Ne?" diye fısıldadı. Finnigan gülümsedi. "Hiçbir şey."

Maisy oflayıp puflayarak asma kilide döndü ama bir an sonra başını kaldırıp ona baktı. "Kendini beğenmiş gibi bakma."

Finnigan ellerini kaldırdı. "Öyle olmak istememiştim." "Bazılarımızın bu konuda çok çalışması gerekiyor." Finnigan ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum."

"O yüzden kendi işine bak. Ve," diye ekledi, "sakın bana yardım *etmeye* kalkma."

"Tabii ki yapmayacağım."

Onun çırpınışlarını izlerken, onu bir daha asla görememe ihtimalinin keskin bir acısını hissetti. Çok az arkadaşları ama yine de Lonca'da onun gerçek adını bilen tek öğrenci oydu: Finnigan O'Connell.

Maisy'nin de bilmemesi gerekiyordu ama Lonca'da bir gece yaşadığı krizden sonra ona anlatmıştı. Amcasının talimatları doğrultusunda, aynanın önünde durup çeşitli karakterlere bürünmeye çalışmıştı. Birden o kadar farklı bir karaktere bürünmüştü ki, kendisine bakan kişiyi tanıyamayarak sinirleri bozulmuştu. Böylece Maisy'ye yıllar sonra ilk kez gerçek adını yüksek sesle söyleyebilmişti. Bu ismi duymak kulaklarında garip bir şekilde yankılanmış ve ona tutunmak için çaresizce çırpındığı parçasını hatırlatmıştı.

Neredeyse anında pişman olmuştu.

"Adının neden önemli olduğunu anlamıyorum," demişti Maisy. "İsminiz kim olduğunuzu değiştirmez."

Haklı olsa bile, geçmişini öğrenmesine tepki vermemesi kendisini her zamankinden daha yalnız hissetmesine neden olmuştu.

"Bugün biraz sorun mu yaşıyorsun, Cornelius?" diye sordu Profesör Carlton hoş bir şekilde, onun hayalini bölerek. Masasını işaret etti, orada

sadece bir

kilit sökülmüştü. "Şimdi hayal kurmak yok. Söz konusu olan senin geleceğin."

Bu benim geleceğim, diye düşündü Finnigan. *Hepimizin geleceği.* Öğrenci arkadaşları için üzülüyordu. Böylesine yetersiz bir büyü repertuarını öğrenmek için yedi yıl çok uzun bir süreydi.

Profesör uzaklaşırken Finnigan kaşlarını çattı. Profesör Carlton, her canlının Finnigan'la aynı doğal büyüü kullandığı zamanları hatırlayacak kadar uzun süredir buralardaydı. Buna içsel büyü deniyordu ama Lonca'daki hiçbir profesör bundan bahsetmemiş, bunun yerine öğrencilere şeytani büyü öğretmeye odaklanmıştı. Elbette, Profesör Carlton içsel büyüü unutmamıştı?

Mantık ona profesörün hatırladığını, ancak bunu aktif olarak görmezden geldiğini söyledi.

"Bilişsel uyumsuzluk," diye açıklamıştı amcası. "İnançlarınız eylemlerinizi uyuşturmada zihin çatışmaya girer. Ve profesörler bu kurumda aktif olarak yer aldıklarına göre, ya kendilerine yalan söylüyorlar ya da hep birlikte cahiller."

"Peki ya sen, amca?" Finnigan sormuştu. "Zihnin bir çatışmaya mı sürüklendi?"

Yorumundan dolayı bir ay boyunca okul tuvaletlerini temizlemek zorunda bırakılmıştı, bu da ona amcası ve kurum hakkında düşünmek için bolca zaman vermişti.

Finnigan, Profesör Carlton'ın okul sıraları arasındaki koridorlarda devriye gezmesini izledi. Neşeli profesörü seviyordu ama ne yaptığını bildiği için gülümsemesinden hoşlanamıyordu: yalanı sürdürmek.

Sınıf arkadaşlarının bundan hiç haberi yoktu, sanki ebeveynleri onun varlığından bahsetme zahmetine hiç girmemişti. Tarihi silmek için sadece bir neslin yeterli olması onu hayrete düşürmüştü.

Bu kadar yaygın bir şey nasıl bu kadar kolay unutulabilir? Savaştan önce her bir erkek, kadın ve çocuk büyü yapabiliyordu ve bunu özgürce, herhangi bir düzenleme olmadan ve Diğer Tarafın yaratıklarına bağlı kalmadan yapıyorlardı. Profesörler nasıl olur da sanki içsel büyü hiç var olmamış gibi davranabilirdi? Sanki şeytani büyü normalmiş gibi? Neden kimse bunu sorgulamadı?

Tüm nüfusun içsel büyü hafızasının silindiğine yarı yarıya ikna olmuştu ama amcası durumun böyle olmadığına ısrar etmişti.

"Cevap bundan daha basit," diye açıklamıştı müdür. "Bu sadece insan doğası. Çoğumuz ne düşüneceğimizin söylenmesinden hoşlanırsınız."

Finnigan, başını olabildiğince eğmiş, yüzü sarı saçlarından bir perdeyle gizlenmiş olan Maisy'ye baktı.

Seni özleyeceğim, diye düşündü üzüntüyle.

Masasının üzerindeki gözyaşı damlalarını o zaman fark etti. Arielle'i düşünüyor olmalıydı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Maisy'nin sınavlarını bitirene kadar hasta kız kardeşini ziyaret etmesine izin verilmemişti - bu sınav da dahil olmak üzere, çalışmak için çok sıkıntılı olduğu bir sınav.

Her canlının doğuştan sahip olduğu sihirle alay eden bir okul için anlamsız bir sınav.

Sahip olduğu son yaşayan aile üyesi olan sevgili kız kardeşiyle geçirdiği değerli zamanı elinden alan bir sınav.

İçindeki öfke açığa çıktı ve aniden ayağa kalktı, sandalyesi geriye doğru süründü. Maisy'nin başarısız olmasına izin veremezdi.

"Her şey yolunda mı, Cornelius?" Profesör Carlton sordu. "Gerçekten oturmanız gerekiyor."

Finnigan kibar bir gülümsemeyle, "Evet efendim," dedi. Kimin gördüğünü umursamadan, içsel büyüsunü etrafına gönderdi ve ellerinden akarak

Altın dallar sınıfın her yerine, her kilide ve anahtar deliğine giriyordu. Öğrenciler, büyü odayı doldurup saçlarını geriye savururken ve sıralardan parşömenleri uçururken şok içinde bakakaldılar. Pencere kenarındaki susamış sukulentler bile büyü onları besledikçe doğruldular.

"Cornelius?" diye sordu profesör, gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"*Cigamz cinomed*," diye başladı Finnigan, içsel büyü hiçbir kelime gerektirmese de şeytani bir büyüyu taklit ederek. "Abrakadabra, vesaire, vesaire." Parmaklarını dramatik bir yetenekle tıkırtatırken, büyü her kilidin gürültülü, tatmin edici bir dizi tıkırtıyla açılmasına neden oldu.

Öğrenciler hem güçlü hem de zarif bir sihir karşısında nefeslerini tutarak birbirlerine fısıldadılar. Bu, bir kapıyı açmak için savaş baltası kullanmak gibi olan şeytani büyüden çok farklıydı.

Profesör Carlton başını kaşıyarak, "Ah canım," dedi.

Finnigan profesörün olanları kabul etmesini, içsel büyüünün var olduğunu kabul etmesini bekledi ama o an hiç gelmedi.

"Özür dilerim," dedi Profesör Carlton, sanki Finnigan orada değilmiş gibi öğrencilere bakarak. "Ne olduğundan emin değilim... kilitler arızalı olmalı. Belki de sınavı ertelemeliyiz?"

Sınıftan çıktıklarında öğrenciler Finnigan'ın etrafına arı gibi üşüştiler.

"O da neydi?"

"Bizi oyalıyordun, Brighton."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım," diye söz verdi Finnigan gülümseyerek, her ne kadar 'daha sonra' diye bir şey olmayacağını bilse de. Amcası neler olduğunu öğrenir öğrenmez onu derhal Lonca'dan uzaklaştıracaktı.

En azından bir patlama ile ayrıldım.

Ancak veda etmeden ayrılamayacağı bir kişi vardı.

Koridorun yarısını çoktan geçmiş olan Maisy'nin peşinden koştu, sarı saçları sırtından aşağıya doğru sıkıca örülmüştü. Hızlı adımlarına rağmen ufak tefekti ve çabucak ona yetişti.

Maisy inledi. "Şimdi olmaz, Cornelius."

"Bekle, sana bir şey söylemem gerek."

"Daha sonra."

Tavrını değiştirdi. "Bak, kız kardeşin için endişelendiğini biliyorum-"

Maisy aniden durdu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Finnigan elini Maisy'nin sırtına koyma dürtüsüne direndi. Maisy kendisine dokunulmasından nefret ederdi. Hoşnutsuz bir kedi gibiydi, tüyleri her zaman kabarık ve tıslamaya hazırdı.

"Pekala. Ruffles oynamaya ne dersin? Kafanı dağıtmana yardımcı olur." Ve bu ona ergenlik dönemini geride bırakmadan önce son bir normal konuşma fırsatı verecekti. Zaten yirmi yaşındaydı ama o balonun içinde biraz daha kalmak isterdi.

"Yapamam," dedi Maisy.

"Tercihinize göre kartları değil, seramik karoları kullanacağız. Ne dersiniz?"

"Hayır. Ama teşekkür ederim."

"Hayır mı?" Önüne geçip geriye doğru yürümeye başladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü yapamam. Biriyle buluşacağım."

"Gerçekten mi?" diye alay etti.

"Öyle değil." Maisy onu geçebilmek için hızını artırdı. "Onun adı Ramsey."

"Ramsey kim?"

"Hiç kimse."

Normalde bu onu yalnız bırakması için bir işaret olabilirdi ama bu Maisy ile konuşmak için son şansıydı. "Bu Ramsey denen adamın nesi bu kadar ilginç? Kitaplarınızı taşımayı teklif ediyor, öyle mi?"

"En azından teklif etti," diye tersledi.

Verdiği cevap onu hazırlıksız yakaladı. Dikkatli davrandığından, asla arkadaşlıktan fazlasını teklif etmediğinden emindi. Maisy onunla tanıştığından beri sürekli bir keder içindeydi, her zaman bir aile üyesinin kaybının yasını tutuyordu ve onun gerçekten ihtiyacı olan şeyin bir arkadaş olduğunu çok erken fark etmişti. Romantizm aklından geçen en uzak şeydi ve ona da öyle görünüyordu.

"Bu Ramsey'nin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ama kitaplarınızı taşımayı teklif ediyorsa benden daha iyi bir adamdır."

Maisy cevap olarak ofladı.

Kendi kendine gülümsedi. Maisy'nin yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, sonunda kederden başka bir şey gösterdiği için onunla gurur duyuyordu.

"Peki... bana kalbini çalan bu adamdan biraz daha bahset," dedi, nefret ettiği şarkı söyler gibi bir ses tonuyla.

"Siktir git."

"Tahmin etmeye başlamamı istemiyorsanız...?"

Maisy derin bir iç çekti. Onu tehdidini ciddiye alacak kadar iyi tanıyordu. "O sadece bir öğrenci."

"Skandal!"

"Kes şunu." Ona doğru hamle yaptı ama ıskaladı. "Öyle değil dedim! O daha birinci sınıf."

Kalenin daha büyük öğrencilerin pek uğramadığı bir bölümüne geldiler. Maisy kapalı olan büyük maun kapıların önünde durdu.

Kapının iki yanında durup sessizce beklediler ama Finnigan, Maisy'nin buz gibi tavrı biraz eriyene kadar ona küçük bir gülümsemeyle bakmaya devam etti.

Sonunda canına tak etmişti. "Burada durmak zorunda mısınız?"

"Neden? Orada durmamı mı tercih edersin?" Bir adım daha yaklaştı. "Burada hiç olmamanızı tercih ederim."

"Bunu kastetmediğinize eminim."

Maisy başını kapılara doğru sallayarak, "Sesinizi alçaltın - indüksiyon devam ediyor," dedi.

Okul yılının ortasıydı ve birinci sınıflar, okul müdürü tarafından şeytani büyü kullanmalarına izin verilmesi için resmen kabul ediliyordu.

"Ah, benimkini dün gibi hatırlıyorum..."

"Sus!"

Yüksek sesle konuşmuyorlardı ve çift kapı kalındı ve şüphesiz kesintileri önlemek için içeriden kilitlenmişti, ama o onu eğlendirdi ve sessiz kaldı.

Kendisinin şeytani büyü dünyasına girişi o karanlık, penceresiz odada gerçekleşmişti. Tüm öğrenciler sınıfın arka tarafına bakan sandalyelere oturmuş, okul müdürü ve beraberindeki profesörler ise ön tarafta ayakta durmuştu. Sınıfın ön tarafında parmaklıklı bir geçit açılmıştı. İblisleri çağırmak için kullanılanlara benziyordu, ancak iblislerin geçmesini engelleyen sihirli bir bariyer duvarı vardı. Öğrenciler sandalyelere sırtları portala dönük olarak oturdular.

ve ne zaman konuşup ne zaman sessiz kalmaları gerektiği konusunda sıkı bir talimat almışlardır.

Finnigan geçidin kulakları sağır eden vızıltısını duyduğunu hatırlıyordu; bu vızıltı korkunç, derin gurultularla noktalanıyordu. Gözlerini ellerine dikmiş, komşu öğrencilere bakmaya cesaret edememişti ve geçide bakmak için arkasını dönmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. İnsan zihinleri Öteki Taraf'ın tüm dehşetini kavrayamazdı ve delirmemeleri için yüzlerini başka tarafa dönmeleri bir güvenlik önlemiydi. Neredeyse zifiri karanlık odayı kırmızı bir parıltı kaplamıştı ve yaratıklar tıslayarak ve tıkırdayarak geçidin etrafında toplanırken, vücudu korkudan nemli hale gelmişti.

Hep bir ağızdan konuşan öğrenciler, sözleşmede yer alan sözleri titreyen sesleriyle okudular.

"Kozoktanu nem zmoraka, an kasc gem yge ozs..."

Şeytani dil kabaydı ve indüksiyonla ilgili her şey yanlış hissettiriyordu, ancak Finnigan amcasının emriyle katılmıştı.

Üstat Emsworth, "Şeytani büyü olmadan büyü yapıp yapamayacağınızı boş verin," demişti. "Bir beceri bir beceridir. Ona ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz."

Finnigan'ın hayatındaki çoğu kararda olduğu gibi, konu karara bağlandı ve kapandı.

Ritüel tamamlandığında, öğrenciler sonsuza dek Öteki Taraf'a bağlandılar ve odanın içinde yankılanan korkunç, hırıltılı gurultular kesildi. Onun yerine, zihnindeki iblisleri duyabiliyordu ama bu sefer tatlı tatlı tıslıyorlar, onu geçide yaklaşmaya, derinliklerine bakmaya davet ediyorlardı. Müdür portalı kapattığında ve öğrenciler dağıldığında fısıltılar kesildi. Hepsi konuşamayacak kadar şok olmuş bir halde sessizce odadan çıktılar.

Finnigan, birinci sınıfların bugün odadan çıktıklarında nasıl görüneceklerini merak ediyordu; intibakın beş yıl öncesine göre daha keyifli olduğundan şüpheliydi. Duvara yaslandı ve başını Maisy'ye doğru eğdi. "Sen ve Ramsey bu akşam için ne planladınız?"

"Hiçbir şey."

Finnigan bir kaşını kaldırdı ama cevap vermemeyi tercih etti. Bu, daha fazla bilgi edinmek için yararlı bir taktikti. Elbette Maisy sessizliği doldurmak zorunda hissetti. "İndüksiyondan sonra birkaçımız bir araya geleceğiz."

Finnigan'ın kaşları kalktı. "Ve ben davet edilmedim mi? Oh, ihanet. Şimdi keşke kemanım yanımda olsaydı da herkesin önünde ağıt yaksaydım."

Normalde bu Maisy'de bir gülümseme yaratabilirdi ama onun varlığının devam etmesi Maisy'yi tedirgin etmişe benziyordu. "Gidip başka bir yerde ağıt yakmanı tercih ederim."

"Ve seni müziğimin harikalarından mahrum mu bırakayım?" İyi gününde bile müzikle ilgilenmeyen Maisy'nin onu küçümsemesine alışkındı ama yaptığı şeyi gizli tutma kararlılığı ilgisini çekmişti.

Ramsey de kim? Onu parmağında oynatıyor.

Birden ağır kapılar gıcırdayarak açıldı ve öğrenciler tam bir sessizlik içinde dışarı çıktılar. Yüzleri hayalet gibi bembeyazdı ve hiçbiri Finnigan ya da Maisy ile göz teması kurmadı. Aceleyle uzaklaştılar, belli ki indüksiyon odasıyla aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaya hevesliydi.

Son ayrılan öğrenci diğerlerinden farklıydı; sıkılmış bir halde dışarı çıktı ve Maisy'yi görünce yüzünde tembel bir gülümseme belirdi.

"İşte buradasın," dedi gözleri parlayarak. Saçları kısa ve düzgündü, gözlerinin altında kalıcı gölgeler vardı. Pek uzun boylu sayılmazdı ama sağlam bir yapısı vardı ve yürürken kendinden emin bir tavır sergiliyordu. Finnigan onu tek kelimeyle tanımlayabilirdi: Şakacı.

Maisy Finnigan'a gergin bir bakış attı ama o gitmişti. Ya da o öyle sanıyordu. Finnigan duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde duruyordu ama ne Maisy ne de Ramsey onu görebiliyordu. Maisy'nin dikkati ondan öğrencilerin akınına kayınca, Finnigan kendisini görünmez kılan büyüü harekete geçirmişti.

"Maisy, beni beklemişsin," dedi Ramsey. Kalın aksanı Kormendian'dı ve sesi memnun olmuş gibiydi. "Ve bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi nefes nefese, Lonca pelerinini düzelttikten sonra artık sessiz olan koridora gergin bir bakış fırlattı... onu arıyordu.

Ramsey'nin bakışları onunkileri takip etti. "Başka birini bekliyoruz mu?" Boğazını temizledi. "Hayır. Sadece ben varım."

"Peki o zaman." Maisy'ye kolunu uzattı. "Hazır mısın?"

"Evet." Sesi alışılmadık derecede gergindi.

"Güzel. Gerçek indüksiyon zamanı."

Ramsey onu götürürken, "Şimdi mi?" diye sordu.

"Sakin ol. Eğlenceli olacak ve zaman ayırdığınıza değecek. Söz veriyorum." Sesleri duyulmaz oldu.

On beş yaşında bir çocuk için Ramsey'nin zengin bir karizması vardı ve Maisy'nin neden ona ilgi duyduğunu anlayabiliyordu.

Finnigan kendini duvardan aşağı itmeden önce köşeyi dönmelerini bekledi. Onu gerçekten görünmez yapmayan görünmezlik büyüünün etkileri sona ermişti. Büyü sadece insanların onu fark etmesini engelliyordu. Dikkatlerinin onun üzerinden kaymasına neden oluyor, onu yaslandığı taş duvardan daha ilginç kılmıyordu. Ne yazık ki sadece hareketsiz kaldığında etkili oluyordu; hareket halindeyken nasıl görünmez kalacağını henüz çözememişti. İki büyücünün peşinden yola koyulurken, aralarındaki mesafeyi geniş tutmaya dikkat etti.

Giriş holü gelen ve giden öğrencilerle doluydu. Maisy ve Ramsey, çoğu daha alt sınıflardan olan diğer birkaç büyücüye katıldılar ve ağır kapılar arkalarından kapanarak dışarıya, gecenin içine çıktılar.

Finnigan onu takip etmeden önce tam bir dakika bekledi. Buz gibi bir soğuk onu hemen ısırdı ve karlı araziye bakarken kıyafetlerinden sızdı. Alacakaranlıktı ve son ışık da azalıyordu. Giriş holünden altın rengi bir ışık süzülüyordu ve merdivenlerdeki kirli kara basan ayak seslerini görebiliyordu.

Çok açıktaydı, kapı aralığında bir mil öteden herkesin görebileceği karanlık bir silüet. Kapıyı hızla kapattı ve neredeyse karanlığa gömüldü. Merdivenlerden inerken gözleri alıştı, ayakkabıları karda çığırdaydı.

Dondurucu soğuğa karşı pelerininin kapüşonunu yukarı çekti ve arazideki taze ayak seslerini takip etti. Görmesi zordu ama bir ışık küresi çağırma riskini göze alamazdı.

Labirentin dışında durdu, çitlerden oluşan bir yığın yukarıda beliriyordu. Burası son sınıf öğrencileri için her yıl düzenlenen Labirent Sınavı'nın yapıldığı yerdi ama yılın bu zamanında labirent boştu. Hileleri ve tuzakları sökülmüştü ama kıvrımlar ve dönüşlerden oluşan ağ kilometrelerce uzanıyordu. Yolunu kaybetmek ve donarak ölmek gibi gülünç bir ölüm şekli olabilirdi ama en azından o ilk olmayacaktı.

Ayak sesleri içeri girdi.

İçinden inledi. *Maisy, kendini neyin içine soktun?*

Öğrenci olsun olmasın, hiç kimsenin gecenin bu saatinde labirentte olmak için bir nedeni yoktu, özellikle de aklı başında herkesin yalnızca bir şöminenin sıcaklığını aradığı kış mevsiminde.

Labirente girdi. Sık çitler rüzgârı engelliyor ve son ışığı da yutarak geçitleri zifiri karanlık hale getiriyordu. Üstüne yumuşak bir kırmızı ışık dalgası çağırdı ve yapraklı duvarları kırmızıyla yıkadı. Genellikle büyücüler tarafından kullanılan mavi ışık kürelerinin aksine, kırmızı ışık gözleri yormuyor ve sınırlı gece görüşünü bozmuyordu.

Finnigan titredi. Eldivenler ve bir atkı iyi olurdu. Aceleyle ilerledi, kendini ısıtmak için küçük bir ateş topu yaratma isteği duydu - bu, değdiğinden daha fazla yıkıma neden olma eğiliminde olan o abartılı büyü'nün birkaç kullanımından biriydi.

Zemin buzluysa, donmuş yapraklar ayaklarının altında cam sertliğindeydi. Şimdiden iki kavşaktan geçmişti. Doğru yoldan mı gidiyordu?

Bir köşeyi döndü ve heyecanlı sesler duydu.

Finnigan kırmızı ışıltıyı karartarak ilerledi. Yolu büyük bir çit tarafından kesilmişti. İçinden lanet okudu. Konuşmanın bir kısmı öğrencilerin duvarın hemen diğer tarafında olduğunu doğruladı. İçini görmek için çok yoğunlu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde etrafta bir yol bulmaya çalıştı ama yollar ve kavşaklar çok fazla olasılık sunuyordu.

Siktir et.

Diğerlerinin onu duymaması için geri geri giden Finnigan sıçradı ve çiti yakaladı. Tırmanırken dallar kollarını ve yüzünü çizdi ve ağırlığı dalların gıcırdamasına ve inlemesine neden oldu.

Sustu. Beni duyacaklar.

Kırmızı ışığı görmezden gelerek şekil değiştirdi, kar beyazı kürklü zarif bir kediye dönüşene kadar vücudu küçüldü. Pençeleri hızla yukarı tırmanmaya başladı ve kısa bir süre sonra gür, tilkiye benzeyen kuyruğunu aşağıda tutarak çitin tepesinde sürünmeye başladı.

Dönüşüm geçirmeyi öğrenirken ilk tercihi bir tilkiydi. On üç yaşındaydı ve tilki bir casus için kuştan sonra en bariz seçimdi -ya da o öyle sanıyordu.

Amcası Finnigan'ın umutlarını boşa çıkararak, "Bir kuşun kapalı mekânlarda işi yoktur, ki sana ihtiyaç duyulan yer de burasıdır," demişti, "bir tilki de öyle. Lonca'nın etrafında dolaşan bir tilki olsaydı nasıl tepki verirdiniz? Ya da şehirde? Tilki hiçbir yerde hoş karşılanmaz, kırsalda bile - çiftçiler seni avlar. Bir tilki olarak Kardeşlik için hiç iyi olmazdın."

"Ama ben bir tilki olurdum," demişti genç Finnigan, "ve bu benim için yeterince iyi."

"Benim için yeterince iyi değil," diye cevap verdi Efendi Emsworth, her zamanki sakin ses tonu sabırsızlanmaya başlamıştı ve bu da onun sonu oldu.

Büyürken sahip olduğu birkaç seçenekten birinin aslında hiç de bir seçenek olmadığını fark etmek onu boşlukta hissettirmişti. Bu sadece bir seçim yanılsamasıydı ve amcasının kedi tavsiyesine isteksizce boyun eğmişti.

Geriye dönüp baktığımda bunun iyi bir fikir olduğunu görüyorum. Kediler çok daha çok yönlü yaratıklardı, sevilir ve hayranlık uyandırılırlardı. Bazen uzaklaştırılıyordu ama asla avlanmıyordu. Hatta bir keresinde hedeflerinden biri onu kucağına almış ve bir toplantıya götürmüştü.

Bununla birlikte Finnigan, o zamanlar kendisine büyük bir memnuniyet veren küçük bir isyan eylemini saklı tutmuştu; amcasının, işaretleri düşük profilli kalmasına ve unutulmasına yardımcı olacak sıradan tekir kediyi tercih etme tavsiyesini görmezden gelmişti.

Böyle zamanlarda keşke amcamı dinleseymdim diyordu. Labirentin karanlığında bile kedinin bembeyaz tüyleri ışığı kolayca alıyordu.

Çitin tepesinden bakarken Maisy ve diğer öğrenciler tarafından görülmemek için kendini aşağıya doğru bastırdı.

Kedinin gece görüşü ona aşağıdaki sahnenin üstün bir görüntüsünü verdi. Kare şeklindeki açıklık çitlerle çevriliydi ve yüzen ışık kürelerinin mavi parıltısı dokuz öğrencinin yüzünü aydınlatıyordu. Ramsey bariz bir liderdi; herkes ona bakıyordu.

Havayı garip bir koku kapladı. Kokladı, ne olduğunu çıkaramadı.

Sally olarak tanıdığı, dar yüzlü ve siyah atkuyruklu ikinci sınıf öğrencisi bir kız, donmuş olması gereken yerde sersemlemiş bir halde oturuyordu ama ayağa kalkmak için acelesi yok gibiydi.

"O iyi mi?" diye sordu bir çocuk.

Ramsey, Sally'ye elini uzatarak, "O iyi," dedi. "Değil mi, sevgilim?"

"Evet," diye mırıldanarak Ramsey'nin kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

"Çok iyi yaptın," diye mırıldandı, gururlu bir ebeveyn gibi onu omuzlarından tutarak. "Şimdi ne sihirler yapabileceğine inanamayacaksın. Sadece bekle."

Sihir mi? Ramsey onlara bunu mu teklif ediyor? Güç mü? Ama nasıl? İçsel büyüye erişimi olmadığına emin misin? Rosaria'da bir düzineden az insan bu tür bir güce sahipti ve hepsi de amcasının açıkça güvendiği insanlardı.

Bir parçası umut etmeye cesaret etti. Büyü hakkındaki gerçeği bilmekle kalmayıp onun bastırılmasına isyan eden başka birini tanımak iyi olurdu. Ramsey'nin yaptığı şey bu muydu? Öğrencilerin içsel güçlerine erişmelerine yardımcı olmak için panzehir mi dağıtıyordu?

Etrafı dikkatle taradı, ama herhangi bir şişe ya da iksir izine rastlamadı.

"Sıradaki kim?" diye sordu Ramsey omuzlarını geriye atarak. "Benim," dedi iri yarı bir çocuk, öne doğru bir adım atarak.

Ramsey çocuğa sırtını dönerken sıkılmış bir sesle, "Hayır, sen değil," dedi. Onun yerine Maisy'yi işaret etti. "Seni."

"Ben mi?" diye sordu Maisy, sanki birinci sınıf öğrencisiymiş gibi çekingen bir tavırla.

Finnigan dikkatle dinledi. Tanıdığı Maisy'nin sınırlı bir ifade yelpazesi vardı - çoğu huysuz, kasvetli ve tabii ki nadir ve isteksiz gülümsemelerini gizleyen klasik yüz buruşturmasının bir çeşidi.

"Evet, *sen*. Gel bakalım. Utanmana gerek yok. Sana uzun zamandır bunun sözünü veriyorum, değil mi? Ve hiç kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor, Maisy sevgilim."

Ramsey ona çekici bir gülümseme fırlattı ve dudaklarını çekiştirmesi, yaklaşmadan önce heyecanla birbirlerine bakan kızlar üzerinde bariz bir etki yarattı. Maisy bile bundan muaf değildi; gözle görülür bir şekilde yutkundu ve elini bilinçsizce saçlarında gezdirdi. "Burada dur," dedi Ramsey, bir elini Maisy'nin beline koyarak onu öne doğru yürüterek.

"Burada mı?"

"Mükemmel," diye mırıldandı, sesi o kadar kısıktı ki Finnigan zar zor duydu. "Şimdi, yüksek sesle ve net konuştuğunuzdan emin olun." Gıcır gıcır bir kâğıt çıkarmadan önce ona göz kırptı. "Kopya kâğıdımı kullanmana bile izin vereceğim."

"Evet, ama-"

"Renegátok kendi başının çaresine bakar," dedi Ramsey, Maisy'nin üzerinden konuşarak. "Bundan sonra tüm son sınıf öğrencilerinin toplamından daha fazla güce sahip olacaksın. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı omuzlarını dikleştirerek.

Hayır, Maisy, ne yapıyorsun?

Finnigan'ın zihninde alarm zilleri çalıyordu. Bir Şeyler ters gidiyordu. Garip kokuyu tanıdı. Keskin, miskimsi ve keskin bir kokuydu.

Aynı zamanda: Brimstone.

Dehşet içinde dalgalandı. Yanılmıştı. Ramsey onlara şeytani büyüye karşı bir alternatif göstermiyordu. Tam tersini yapıyordu - onları daha fazlasını benimsemeye teşvik ediyordu.

Hayır, Maisy, yapma!

Maisy tereddüt etti ve Finnigan rahat bir nefes aldı.

Ama sonra Ramsey konuştu, sesi cesaret vericiydi. "Kendinden şüphe etme, Maisy. Çağırarak için iyi birini seçtin."

Korku omurgasından yukarı fırladı. *İblis çağırıyor.* Bakışları çitin dik duvarından aşağıya kaydı, çılgınca aşağıya inmenin bir yolunu aradı. Yukarı tırmanmak kolaydı ama aşağı nasıl inecekti? Yükseklikten korkmuyordu ve kedinin geri çekilebilir pençeleri yüksek yerlerden kafa üstü kolaylıkla inmesini sağlıyordu ama yine de çitin dikey yüzü tehlikeli bir inişti.

Maisy konuşmaya hazırlanırken açıklık ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Lanet olsun. Tekrar insan formuna dönmüştü. Tüm tırmanma hünelerine rağmen kedi artık işine yaramıyordu; seslenemiyordu bile.

Dur, Maisy! Kürkün geri çekilmesi için geçen değerli saniyeler içinde umutsuzca düşündü. Ateşi neredeydi? Geri püskürtme nerede? Eğer inatçı olup hayır demesi gereken bir zaman varsa, o da buydu.

Bir saniye... iki saniye... üç...

İnsan elleri yeniden şekillenip yeni ağırlığının altında ezilen çiti kavrarken kalbi çarpıyordu. Maisy'nin adını haykırmak için ağzını açtı ama artık çok geçti.

Çağırma başlamıştı.

Finnigan çılgınlığını bastırdı, Maisy bir çağırma büyüsü okurken ağzı açık kaldı, şeytani kelimeler kulağına sert geliyordu.

"Zezsdnerszarav ygal aretecte..."

Onu durdurmak için artık çok geçti. Yaratmakta olduğu sözleşmenin oluşumunu kesintiye uğratmak sadece Maisy'yi değil, hepsini tehlikeye atacaktı. Bir hata ölümcül olabilirdi; Diğer Taraf'ın kötü yaratıkları sözleşmelerini kötüye kullanmak ve dünyayı terörize etmek için her fırsatı değerlendirebilirlerdi.

Finnigan, Maisy'nin çağırma büyüsunü tamamlaması için geçen uzun ve dayanılmaz dakikalar boyunca çitin tepesinde tünedi.

Kulakları sağır eden bir vızıltıyla kırmızı, dönen bir ışık belirdi, hızla büyüdü ve dairesel bir şekle büründü. Açıklık ne kendisi ne de yakınındaki büyücüler tarafından görülebiliyordu; hepsi de derinliklerine bakmamak için kenara çekilmişlerdi.

Finnigan *en azından bir önlem aldığı*nı düşündü, ama başka *önlem almış* mıydı? Ve Maisy'nin büyüsu iblisin onlara ya da başkalarına zarar vermesini önlemek için yeterli miydi?

Gözleri portalın ışığıyla dans ederek memnuniyetle gülümseyen Ramsey'e dik dik baktı.

Bir dakika geçti. Geçidin düzensiz vızıltısı tedirgin ediciydi ve Finnigan aşağıdaki manzaraya dalmış bir halde rahatsızca kıpırdandı.

Maisy kollarını kavuşturdu. "Neden hiçbir şey olmuyor?"

Güzel bir soruydu. Eğer bu bir iblis çağırma ise, neden hiçbir iblis gelmiyordu?

Yasaklı bir geçit olmadığı sürece. İblis geçemediği sürece.

Ama o zaman bile, iblis-

"Sabırlı ol," diye mırıldandı Ramsey, öne doğru yürüyüp elini Maisy'nin omzuna koyarak. "Harika bir iş başardın. Renegátok'un liderleri seninle tanıştıklarında çok memnun olacaklar."

Maisy omuz silkti. "Ama bir şeyler oluyor olmalı. İblis nerede?"

Ramsey gülümsedi. "Rahatla. Gelecektir."

Ama dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu

Maisy.

"Dediğim gibi-" diye başladı Ramsey, ama Maisy öne

atıldı. "Ben bir göz atacağım."

Finnigan'ın kasları gerildi ve neredeyse durması için bağırıyordu ama Ramsey ondan önce davrandı ve soğukkanlılığını biraz **kaybederek**, "Yapma bunu! Çıldıracaksın."

Maisy tereddüt etti. "Bakmayacağım," dedi ve Finnigan'ın omuzları rahatlayarak düştü, en azından portalın önünden dönüp "Sadece bir göz atacağım," diyene kadar.

"Hayır!" diye bağırdı Ramsey, ama onun peşinden gitmek için hiçbir hareket yapmadı.

Finnigan çoktan harekete geçmişti. Düşebileceğini ve onu kimin görebileceğini umursamadan vücudunu uçuşun kenarından aşağı salladı. Ayakları çitin derinliklerine gömülmeden önce sallanırken dehşet verici bir an yaşadı. Elinden geldiğince "*Dur!*" diye bağırarak aşağı inmeye çalıştı. Çok hızlı gidiyordu, buzlu yapraklar yüzünden elleri uyuşmuş, kavraması zorlaşmıştı ama yavaşlamadı.

Tutunduğu yer kayınca aşağı inmenin yarısına gelmişti. Ayakları hâlâ çitlere gömülüydü ama geriye doğru düştü ve mide bulandırıcı bir an boyunca baş aşağı asılı kaldı. Görüşü gölgeler ve dans eden renklerle doluydu ve çok aşağıda, geçidin canlı ışığına karşı silüet halindeki büyücüleri gördü. Bu yükseklikten bir düşüş muhtemelen boynunu kıracaktı.

Maisy'yi gördü ve kalbi durdu. İblis geçidinin önünde duruyordu, yüzü ve giysilerinin rengi solmuştu, yüz kasları gevşemişti

Ağız bir karış açık, göremediği bir şeye bakıyordu. "Maisy!" diye kükredi ama kız gözünü bile kırpmadı.

Kaybedecek zamanı yoktu. Homurdanarak ayaklarını kurtardı ve kendini düzeltti ama uyuşmuş elleri tutuşunu kaybetti ve düştü. İnişini yavaşlatmak için dallara tutundu ama aşağı düşerken iyi tutunamadı.

Çatırtı.

"Argh!" diye acı içinde bağırdı ve öne doğru düştü. Ayak bileğindeki bir şey kırılmıştı ve keskin bir ağrı bacağına yayılıyordu.

Etrafındaki öğrencilerden endişeli sesler geliyordu ama hiçbirine tahammülü yoktu.

"Maisy!" diye bağırarak ayağa kalkmaya çalıştı ama yaralı ayak bileğinde bir acı sarsıntısı patladı ve tekrar öne doğru düştü. "Lanet olsun." Bir nefes daha çekti. "Maisy!"

Daha sonra pişman olacağını bildiğinden, elini bileğinin üzerine koydu ve bir doz büyü ile patlattı. Düzgün bir şekilde iyileşmesi için zaman yoktu, sadece ilerlemeye devam edebilmek için uyuşturmuştu.

Maisy geçidin önünde duruyordu, bir heykel gibi kıpırdamadan, yüzü sanki hayat ondan çekilmiş gibi hülyalı ve ifadesizdi.

Geçidin içinden bir dokunaç çıktı ve Maisy'yi boynundan yakaladı.

Sikeyim.

Finnigan ileri atıldı ama bir çift el onu sarsarak durdurdu.

Ramsey onu geri çekerek, "Bırak onu, artık çok geç," dedi ama Finnigan onun suratına bir yumruk indirdi.

Ramsey bağırdı ve yere düştü. Finnigan ona ikinci bir bakış bile atmadı. Şu anda tek önemseddiği Maisy'ydi.

Bacakları yere sertçe vurarak onu ileriye doğru itti. Yaklaştığında, iblisin dokunaçları Maisy'nin boynuna dolanmayı bitirdi, dikenli ucu bir yılan gibi geriye kıvrıldı ve Maisy'nin göğsüne, kalbine doğru yöneldi.

Finnigan'ın eli önünden fırladı ve beyaz-sıcak bir şimşek ileri doğru püskürerek dikenli dokunacı çarptı ve geri tepmesine neden oldu. Bulunduğu noktadan göremediği yaratık geçidin içinden çılgılık attı.

Feryat sesi kulaklarını acıttı ama zihninde daha da yoğunlaştı. Hayatı boyunca şeytani büyülerden ve sözleşmelerden büyük ölçüde uzak durduğu için şeytani seslere karşı çoğunlukla dirençliydi, ancak etrafındaki öğrenciler o kadar şanslı değildi. İblisin delici feryadı zihinlerini kesip geçerken başlarını tutarak yere yığıldılar.

Finnigan koşarak Maisy'nin yanına gitti. Dokunaç hâlâ boynuna dolanmıştı ve yaratık onu sıktıkça solgun yüzü maviye dönmüştü.

Kolunda sakladığı hançeri çıkardı ve dokunacı ikiye ayırmak için hamle yaptı. Dokunaç yere düşerken iblis acı içinde çılgılık attı ve Maisy yüzüstü kıvranan uzantının üzerine düştü.

Bu kez öğrenciler de çılgılık attı, en çok da Öteki Tarafa derinden bağlı görünen Ramsey.

Finnigan ayağa fırladı.

En azından Maisy geçide uzun süre bakmamıştı.

Arkadaşının sert bedenine yaklaşırken tek teselli kaynağı buydu.

Ama sonra Maisy başını kaldırdı, bakışları portalın derinliklerine dikildi.

"Maisy, hayır!" diye bağırdı, ileri atılarak, ama sesi onu sersemliğinden kurtarmaya yetmedi ve dünyalarının ötesindeki her neyse ona şaşkın şaşkın bakarken çaresiz kaldı. "Hayır, hayır, hayır!" Maisy'yi etrafından yakaladı

omuzlarından tuttu ve kendi gözlerini kapalı tutarak onu portaldan uzaklaştırdı. Vücudu bir bez bebek gibi gevşekti ve onu güvenli bir yere sürüklerken kollarında ağırlaştığını hissetti.

Ancak onu yere bıraktığında, kız telaş içinde bağırdı. İlk başta aklının başına gelmeye başladığını düşünen adam, kızın umutsuzca kendini yukarı çekmeye çalıştığını ve geçidi görmek için başını kaldırdığını fark edince dehşete kapıldı.

Onu tekrar aşağı itti, tekmeleyen, çılgık atan, pençeleyen ve çimdikleyen Maisy ile savaştı, gözleri geniş ve aç bir şekilde onu görmeye çalıştı.

"Kes şunu. Maisy, lütfen, dur!" Ayağa fırladı ve onu kollarının arasına aldı, ancak süngerimsi bir şeye takıldı - kopmuş dokunaç. Birlikte bir yığın halinde yere yığıldılar.

Göz ucuyla yakınlarda duran Ramsey'i gördü. Yardım etmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ramsey, geçit!" Finnigan bağırdı. "Kapat onu! Hemen!"

Ramsey afallamış görünüyordu ve Finnigan büyücü harekete geçmeden önce emri tekrarlamak zorunda kaldı.

Finnigan dikkatini hâlâ onunla mücadele eden ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi geçide ulaşmaya çalışan Maisy'ye verdi.

Ortalama bir erkekten daha uzun boyluydu ve fiziksel olarak iyi durumdaydı, Maisy ise nispeten kısa ve inceydi ama yine de onu yere yatırmak için tüm gücünü kullandı.

"Özür dilerim Maisy," dedi, bu onun hatası olmasa da. Olanlar için üzgündü ve Maisy'nin geçmişinde hayatını bu kadar kasvetli ve sefil hale getiren her şey için üzgündü. "Çok özür dilerim."

Maisy ona karşı koymaya devam etti ve o da tutuşunu sıkılaştırdı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, Maisy'nin kendisini duyup duymadığını merak ediyor ve

Sözler yalan değildi. "Yarın uyanacaksın ve her şey yoluna girecek."

Ramsey sonunda kapıyı kapatırken geçidin ateşli parıltısı kayboldu ve uğultu kesilmiş olsa da yankısı kulaklarında kaldı.

Maisy geçit kapanır kapanmaz yığıldı, bedeni kollarında kırılğanlaştı.

"Maisy?" diye nazikçe salladı onu, sonra yüzünü avuçladı. "Maisy, yapabilir misin

Beni duyuyor musun?"

Gözleri açıldı ama onun ö t e s i n e bakıyorlardı ve derinliklerinde daha önce olmayan bir şey gizleniyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Maisy'yi kendine yakın tutarak, yanağından bir damla yaş süzülürken gözlerini sıkıca kapattı.

Maisy hâlâ oradaydı. Ama yalnız değildi.

Birinci Bölüm

Ayrı

Pellegrin Kitapları

Birinci Bölüm

Kayıp Sayfa

Finnigan

"O ZAMAN BENİMLE KAL," diye yalvardı Laynah. "Bunu birlikte çözebiliriz. Krallığı terk etmenize gerek yok!"

Kollarında yumuşacıktı ve yüzündeki umut dolu gülümseme onu kendine çekti. Ona nasıl hayır diyebilirdi?

Gitmeliyim. Benim için kocalığından vazgeçmesini istemem adil değil.

Veda etmek beklediğinden daha zor olmuştu ve kararlılığı onu terk etmekle tehdit ediyordu. Piyoano odasını terk etmek Laynah için onurlu bir davranış olacaktı ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Onun tarafından çok büyülenmişti, onun sıcaklığı tarafından çok büyülenmişti ve bakışlarıyla buluşmak için yüzünü çevirdiğinde kalbi daha hızlı atıyordu. Yüz hatları sevgi ve umut saçarak parlıyordu ve narin eli onunkinde küçük ama güçlüydü.

Gözler ruha açılan bir pencereydi ve çaresizce onun gözlerinde kaybolmuştu. Onun bağlanma arzusunu hissedebiliyordu -kendi arzusunu yansıtıyordu ve çaresizce

onun için o kişi olmak istiyordu, her zaman yanında olacak kişi.

Kelimeler kifayetsiz kalıyordu ve seyahat etmek için öne sürdüğü sebepler artık zayıf görünüyordu. Kadın ikna ediciydi, yalvarışları onu kalmaya teşvik ediyordu ve nasıl yapamazdı ki? İsteddiği her şey önünde dururken, kararlılığının zayıf bir şey olduğunu kanıtladı. Hiçbir şey onu gitmeye zorlayamazdı.

Ama sonra Laynah'ın gözleri değişti, yeşil irisler dumanlı mürekkeple bulutlandı, karanlık parlaklıklarına tecavüz etti.

Daha yakından bakarken korku onu ele geçirdi. Yanılıyor olmalıydı.

Hayal görmüş olmalıyım. Bu mümkün değil...

Birden gözbebekleri kırmızıya döndü. Çok kısa bir parıltıydı, o kadar silikti ki, aramıyor olsaydı gözden kaçırabilirdi, ama oradaydı.

Hayır, hayır, hayır.

Farkına vardığı şey onu olduğu yere mıhladı ve evrenin bir yerinde kader alaycı bir şekilde güldü. Tam da hayallerine ulaşmış gibi görünürken, hayalleri elinden alınmıştı.

Amcası haklıydı. Tarih tekerrür ediyordu; tıpkı Maisy gibi Laynah'a da şeytan dokunmuştu. Fark edilmesi daha uzun sürmüştü, işaretler şimdiye kadar algılanamıyordu.

Bu sırada Laynah onunla konuşuyordu, ses tonu sevecendi ama kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyor, onun sözleriyle ve bir kez daha ondan kaçan mutluluk vaadiyle boğuluyordu. Orada çaresiz bir şekilde durup ne yapacağına karar vermeye çalışırken sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi hissetti. Ne kadar zamanı vardı?

"Finnigan mı?" diye sordu Laynah.

Çok uzun süre sessiz kalmıştı ama Laynah'ya söylemek bir seçenek değildi. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Maisy'nin akıl sağlığı, içinde barındırdığı karanlığı öğrendiğinde keskin bir düşüş yaşamıştı. Aynı şeyin Laynah'ın başına gelmesini istemiyordu.

Laynah ona sorgulayan gözlerle bakarken içinde bir acı kabardı. Birkaç dakika önce onun için piyano çalmış, yarım kalan ayrılma girişimini yarım bırakmıştı. O ve Laynah kendi dünyalarında kaybolmuş, birbirlerine aşık olmuşlardı.

Ne kadar çabuk bitmişti.

Kaderin acımasız cilvesi kalbine saplanmış bir hançer gibiydi.

Yanılmıyorsam tabii.

Gözlerinde yeşil gözbebeklerindeki iblisin işaretini ararken tüyleri diken diken oldu.

Ve işte oradaydı. Kıpırmızının en küçük parıltısı orada gizleniyordu. Sanki onu hissetmiş gibi soldu, geri çekildi ama Finnigan ne gördüğünden emindi. Yenilgiyle gözlerini kapadı.

"Sen... iyi misin?" Laynah tereddütle sordu.

"Evet, iyiyim," diye başardı, uzaklaşmaya hazırlanırken sesi garip bir şekilde sakindi. Elini tuttu, bir öpücük kondurdu ve ona son bir kez baktı. "Ve sen de iyi olacaksın," dedi şifreli bir şekilde. "İyiden de öte."

Laynah gülümsemesine karşılık verdiğinde suçluluk duydu. Olan biten her şeye rağmen Laynah ona güvenmişti. Onun hayatından çıkmak üzere olduğunu bilmiyordu. Ona ihanet ettiğini düşünecekti ve bunun için de haklı sebepleri vardı. Ona daha fazlasını söylememek onu öldürüyordu ama bu ona daha fazla zaman kazandıracaksa, en iyisi buydu.

Şimdi, seni aptal. Fikrini değiştirmeden önce.

Gözlerini Laynah'dan ayırarak kendini odadan çıkmaya zorladı. Vücudu soğuk ve uyuşuk bir hal aldı, içi boş bir boşluk onu yutmakla tehdit ediyordu

Bütünüyle. Buna daha fazla dayanamayınca kaçtı. Arkasını dönüp ona geri dönmek için her şeyini verdi.

Finnigan Rosaria'yı hemen terk etmedi. Bunun yerine, cevap aramak için Büyücülük Loncası'na gitti.

İblis Kitabı labirentin altında saklıydı ve yüksek seviyeli büyü korumalar tarafından korunuyordu - en başta kullanılması gereken türden. Sihirden yoksun olduğu için kitaba ulaşmak için amcasından yardım istemekten başka çaresi yoktu.

"Korkarım arayışın boşuna," dedi amcası, sesi yeraltı odasında yankılanarak. "Laynah'ın sözleşmesini sona erdirmenin bir yolunu bulamayacaksın."

Finnigan, "Sözleşmeyi feshetmeme gerek yok," diye cevap verdi. "Onu iblisten kurtarmakla yetineceğim - herhangi bir boşluk yeterli olacaktır."

Amcası sanki bir çocuğa sabır gösteriyormuş gibi belirgin bir iç çekti.

Finnigan onu görmezden gelerek sararmış sayfalara odaklandı. Metin kemerli ve pürüzlüydü ve işkence görmüş çizimler, kitabın kendini sevdirmeye çabalarının aksine, içinden bir ürperti geçirdi. Büyüsü olmasa bile, eski kitabın ona ulaştığını, ballı sesinin zihnini okşadığını ve oraya bir film gibi yapıştığını, güvenmediği şefkatli bir sıcaklık yaydığını hissedebiliyordu.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz," dedi müdür, Finnigan'ın omzunun üzerinden onu kızdıracak bir şekilde bakarak. "Kitabı olası bir tedavi için çoktan incelediğimi düşünmüyor musun?"

Finnigan hemen cevap vermedi. Amcası çok kolay pes etmişti. Laynah'a yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmalıydı, tıpkı Maisy'nin ailesine yardım etmek için daha fazlasını yapabileceği gibi.

Finnigan dişlerini sıkmamak için çaba sarf etti ve amcasına durgun bir gülümseme sundu. "Muhtemelen haklısın, ama ben taş üstünde taş bırakmamaya niyetliyim. Tabii kitabı yok etmeye hazır değilsen...?"

Amcası yıldırım çarpmış gibi irkildi. "Kesinlikle hayır."

İblis Kitabı'nı yok etmek tüm sorunlarını çözecekti. Kendi dünyaları ile Öteki Taraf arasındaki bağlantı ortadan kalkacak ve şeytani büyü son bulacaktı. Renegátok gibi insanlar girdikleri şeytani sözleşmelerden kurtulacak ve iblisler tarafından ele geçirilenler sonunda özgür olacaktı. Bunun Maisy gibi insanlar için ne anlama geleceğini bilmiyordu. Bazı yaraların iyileşemeyecek kadar derin olduğundan şüpheleniyordu ve kitabın yok edilmesinin onun ruhundaki karanlığı serbest bırakmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordu.

Asla bilemeyecekti. Arkadaşı İblis Kapısı'nda korkunç bir şekilde ölmüştü ve tüm bunların sebebi amcasının fırsatı varken İblis Kitabı'nı yok etmemiş olmasıydı. Efendi Emsworth tereddüt etmişti, tıpkı şu anda tereddüt ettiği gibi.

Ama bu sebepsiz değildi.

"Kitabı öylece yok edemeyiz," dedi müdür, "yerine koyacak yeni bir sistemimiz yoksa olmaz. Ortalama bir insan büyüü bilmiyor olabilir ama inanın bana, yokluğunun etkilerini büyük ölçekte hissedeceklerdir; inşaat, tarım, iklim kontrolü ve hatta ticaret. Hepsi başarısız olacak. Şeytani büyü olmadan gemiler uzun yolculuklar yapamayacak ve ekinler onları desteklemesi asla amaçlanmayan bölgelerde başarısız olacak. Hatta bizim

Binekler Yaratıklar Düzleminde kapana kısılacak-" Dilini şaklatarak sözünü kesti. "Dinliyor musun, Finnigan?"

"Dinliyorum amca," dedi, kendini derse bırakarak.

Rutherford Kalesi savaştan sonra büyük bir darbe almış ve bazı bölümleri usta büyücü tarafından ölmeden önce yeniden inşa edilmişti. Şeytani büyüyü tartışmalı bir şekilde kullanmıştı - çok az enerji karşılığında, büyüler Diğer Tarafla yapılan şeytani sözleşmelerle destekleniyor ve her zaman aktif kalıyordu. Bugün bile, kalenin önemli kısımları yapısal bütünlüğü için iblis dünyasına bağlıydı. Kitap yok edilirse, iblis dünyasıyla olan bağlantıları ortadan kalkacak ve kalenin bu kısımları çökecekti.

"...ve Kormend bunun için çok daha kötü durumda," diyordu amcası, "Renegátok yeni altyapı inşa etmekle meşgul. Yollar, köprüler-"

"Okullar, evler, hastaneler-"

"Bölmeyin."

"Özür dilerim, amca."

"Okullar, evler, hastaneler," diye devam etti müdür, parmaklarıyla tek tek sayarak. "Kütüphaneler, köprüler-"

"Köprüler demiştin zaten."

"Kitap yok edildiği anda bunların hepsi çökecek! Hiçbir uyarı almayacaklar, kaçma şansları olmayacak. İşgalci bir ordu daha nazik olurdu! En azından bir istila, insanların tahliye edilmesi için bir uyarı sağlayacaktır. Söyleyin bana, bu insanların kanını ellerinize bulaştırmak mı istiyorsunuz?"

Finnigan yapmadı. Amcasının aksine o, 'amaçlar araçları haklı çıkarır' türünden bir insan değildi.

Amcası yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Bu uzun bir savaş evlat. Bu savaşı bir günde kazanamayız, eğer dünyayı o zamankinden daha iyi bir yerde bırakmak istiyorsak

onu bulduk. Yöneticileri siyasi yollarla birleştirmeliyiz. Kitabın yok edildiği günü görecektik kadar bile yaşamama ihtimalim var."

Finnigan dehşet içinde başını salladı. Hiçbir şey yapmadıkları her dakika, şeytani büyü kullanan insanlar daha da borç batağına düşüyordu.

Hükümdarları sayesinde insanlar doğal sihirlerine kendileri erişemiyordu. Sadece eğitilmiş ve Öteki Taraf'a kabul edilmiş büyücüler şeytani kontratlar aracılığıyla sihirlerine erişebiliyordu ve şeytanlar da bunun için yüksek bir bedel talep ediyordu. Bedel: enerjileri. Çıkar: ruhları.

Etkilenenler sadece büyücüler değildi. Aktif iblis büyüsünün yakınında uzun süre geçiren sıradan insanlar yavaş ama geri döndürülemez değişikliklere uğradı.

Örneğin Rutherford Şatosu'nun Büyük Salonu'nda uzun zaman geçiren saray mensupları kaos arzusuyla yanıp tutuşurlardı. Salonun yıllar boyunca savaşlardan ve dramlardan payına düşeni almış olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?" diye sordu müdür hızlıca.

Finnigan boş boş bir sayfa çevirdi. "Yani bu Laynah'a yardım etmeye 'hayır' demek mi oluyor?" Amcası cevap olarak ofladı.

Finnigan sayfayı çevirdi ve amcası kulağının dibinde keskin bir nefes verince sıçradı. "Ne oldu?" diye sordu, telaşla dönerek.

"Kitap! Bir sayfa eksik!"

"Ah, şu," dedi Finnigan. Kitabın oluk kısmında kenarları yıpranmış bir şerit vardı. Yalan kolayca ortaya çıktı: "Onu bulduğumda böyleydi."

Amcası eksik sayfa için yaygara koparmaya devam etti, bu da kitabı kendisinin incelemeye ne kadar az dikkat ettiğini doğruladı.

Finnigan amcasının sorularını yarıda kesti. "Hayır, sayfanın ne içerdiğini, ne zaman kaybolduğunu ya da kimin çaldığını bilmiyorum."

"Yemin eder misin?" diye sordu amcası, omuzlarını tutacak kadar ileri giderek. "Yemin ederim," dedi Finnigan yumuşak bir kıkırdamayla, amcasının elini okşayarak ve parmaklarını soyuyor. "Bunun ne önemi var ki? Aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü hoş yaratık var. Örneğin, iki sayfa önceki umut verici görünüyordu, gördünüz mü? Bu, kurbanlarının uyurken ağzına giriyor."

Dikkat dağıtma işe yaradı; amcası geri püskürtüldü ve Finnigan bu fırsatı kalan sayfaları gözden geçirmek için kullandı. İşe yaramamıştı. İblis Kitabı sözleşmelerinden caymak isteyen genç büyücülerin iyiliği düşünülerek tasarlanmamıştı ve Laynah'a yardımcı olabilecek hiçbir şey içermiyordu.

Yeraltı odasından çıktıklarında amcası, "Belki de kayıp sayfa cevabı barındırıyordur," dedi.

"Belki de," dedi Finnigan hafifçe, ama daha iyisini biliyordu. Amcasına sayfayı düşmanla takas ettiğini söyleyecek yüreği yoktu.

İkinci Bölüm

Piyano Müziği

Laynah

LORD REGENT'İN KAPISI Laynah'ın suratına çarparak kapandı ve onu karanlık kale koridorunda tek başına bıraktı.

Başka bir girişim, başka bir reddedilme. Marek onun neden Kraliyet Muhafızları'ndan ayrılmak istediğini anlamıyordu ve gerçek nedeni yüksek sesle söylemeye de cesaret edemiyordu: Rutherford Kalesi'nde bir dakika daha geçirmeye dayanamıyordu.

Duvarlar onu sıkıştırıyordu ve nefes alabildiğini hissettiği tek zaman, Prens Seth'in av seferlerinde muhafızlarının bir parçası olarak ona eşlik ettiği zamandı.

Seth avlanmaktan pek hoşlanmazdı ama yine de dağ ormanlarını ve şelaleleri keşfetmek için sık sık geziler düzenlerdi. Seth'in bunu onun iyiliği için ya da belki de ikisinin iyiliği için yaptığından şüpheleniyordu. Her iki durumda da kaleden uzakta geçirdiği zaman için minnettardı.

Laynah köşeyi dönmeden önce Marek'in ofis kapısına bir göz attı. Seth'in onu yemininden affetme gücüne sahip olmasını diledi. Kuzeniydi ve Rosarian tahtının varisiydi ama henüz on dört yaşında değildi ve

Marek reşit olana kadar onun yerine hüküm sürdü. Bu, Seth'in Rosaria'dan ayrılmasına yardım edemeyeceği gibi, zihninin aşağı doğru sarmalından kurtulmasına da yardım edemeyeceği anlamına geliyordu.

Büyülü küresinin soluk ışığında taş duvarlar ürkütücüydü. Önünde sürükleniyor, yolu aydınlatıyordu. Nerede devriye gezdiği önemli değildi, ayakları onu eninde sonunda aynı yere götürüyordu.

Ama bu gece değil. Bu gece oraya gitmeyecekti.

Rotası onu zemin katta, duvarları sanat eserleriyle dolu bir koridor olan Galeri'ye götürdü. Jester'ın bir zamanlar onunla dalga geçtiği tanıdık kırmızı goblenin yanından geçerken kalbi sıkıştı.

Anılar acı-tatlıydı. Sanki başka bir hayat yaşamış ya da *en* azından farklı bir insan olmuştu. Finnigan gittiğinden beri dört hafta geçmişti. Finnigan'ın ona tekrar yazacağından emindi ama hiçbir mektup gelmemişti ve geçen her gün bir başka darbe olmuştu. Dört hafta kırık bir kalbin onarılması için yeterli bir süre değildi ama acının keskinliğinin azalması için yeterince uzundu. Bununla birlikte Finnigan'ın geri dönmeyeceğini ve kendini nasıl toparlarsa toparlasın asla eskisi gibi olamayacağını anlamıştı.

Bu, her neyse onunla tek başına yüzleşmesi gerektiği anlamına geliyordu - sessiz saatlerde içine çöken pençe gibi korkuyla. Tıpkı Büyük Salon'daki iblis saldırısının ardından onsuz başa çıktığı gibi.

Rutherford Kalesi'nden ayrılmak zorundaydı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama çaresizliği giderek artıyordu.

Ben kalamam.

Müzik sesi hayalini böldü ve karanlık koridorda durdu, omurgası karıncalandı. Birisi piyano çalıyordu.

Neredeyse nefes almıyordu. Finnigan'ın gitmeden önce onun için aldığı şarkının aynısıydı, melodi yumuşak ve umut dolu bir şekilde kalbini okşuyordu. Birkaç adım geri gitti. Bekleme odasının kapısı aralıktı, ötesindeki oda zifiri karanlıktı.

Finnigan'la birlikte oraya en son gittiğinden beri sadece bir kez ziyaret ederek kaçındığı bir odaydı. Finnigan onu Kormend'e davet etmiş, kalbini ve ruhunu daha önce hiç düşünmediğı bir olasılıklar dünyasına açmıştı. Parlak bir an için aşk dolu bir hayatın hayalini kurmuş ve Finnigan ona sarılırken onun sıcaklığını hissetmişti.

Odaya dönmek akıllıca değildi ve bir daha buraya gelmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Onun yokluğuna ağlamanın ona bir faydası olmamıştı, bu yüzden artık bunu yapmayacaktı.

Yine de müzik çağırıyordu, tatlı ve umut verici. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Geri dönmüştü. Gitmesine neden olan ve geri dönmesini engelleyen her neyse, geçmişte kalacaktı. Sonunda, onun gitmesinin gerçek nedenini anlayacaktı.

Laynah sakın bir nefes aldı ve kapıyı iterek açmadan önce kendini destekledi.

Müzik sesi kesildi.

"Alo?" diye sordu, Finnigan'ın adını söyleme dürtüsüne direnerek.

Cevap gelmedi, sadece yankılanan bir sessizlik oldu.

Kolunu ileri doğru savurdu, fayansların üzerinde ilerlerken ışık küresini önüne doğru yönlendirdi, adımlarını hızlandırdıkça botları yankılanıyordu. Küre süslü piyanoyu aydınlatmadan bir saniye önce Finnigan'ın burada olmadığını biliyordu. Tabure boştu.

Kalbi düştü. Zihni ona oyun oynuyordu, bu son zamanlarda daha sık görölen bir şeydi.

Tüylarini diken diken eden sinsi bir kıkırdama duyuldu. Hemen harekete geçti, ellerinin arasında ateş yakmak için kısa bir büyü yaptı, kükreyen alevler tavana kadar uzandı ve odanın etrafına parlak bir ışıık saçtı.

Oda terk edilmişti.

Ama yalnız değildi. Zorlukla nefes alarak alevlerin sönmesine izin verdi ve kendini tekrar karanlığa gömdü.

Kıkırdama tekrar duyuldu ve bu sefer zihninin çok da uzak olmayan bir köşesinden geldiğini anlayabiliyordu. Geri gelmişti.

Seni terk etti.

"Hayır," diye nefes aldı ve odadan geri çekildi. Sesten kaçamazdı ama hareketsiz kalmak her zaman daha kötüydü.

Koştu.

O seni istemiyor, hiçbirini istemiyor.

Sadece hareket etmeye devam etmek zorundaydı, bu duygu onu geçene kadar kendini oyalamak zorundaydı. Bir kemerden geçip kule merdivenlerinden yukarı koştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ters yönde yürüyen bir kale muhafızı, yanından geçerken kaşlarını çatarak.

"Evet," diye yanıtladı, çünkü kendisi de anlamadığı halde neyden kaçtığını açıklayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Kaleyi terk etmenize yardım edebilirim, diye tısladı ses. Krallığı terk et.

Hayır. Gidemezdi. Marek onu geri getirmeleri için peşinden askerler gönderecek ve sonra da alenen idam edilecekti. Bu onun için bir cezaydı.

Kaçaklarla dolu bir hayat yaşamak, sevdiği insanları görmek için bir daha asla geri dönmek istemiyordu. Başka bir seçeneği olmadığı sürece.

Sahanlığa ulaştı, önünde uzun bir koridor uzanıyordu, sonunda bir kapı vardı. Kapı aralıktı ve altın rengi ışık saçıyordu.

Bu şekilde, sesi cesaretlendirin. Devam et.

Kafasının içinde alarm zilleri çaldı. Bu sese güvenmemeyi öğrenmişti ve görüşünün bozulduğu, dalgalı dalgalanmaların yerini gerçekliğe bıraktığı anda kayarak durdu. Koridor gitmişti ve önünde, çıkıntısı sadece bel hizasında olan uzun bir pencere vardı. Aldığı ivme onu pencereye doğru uçurdu ve çılgılık atamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde kollarını dışarı savurdu, yuvarlanmamak için kendini pencerenin çerçevesine tuttu.

Çok aşağıdaki araziye gördüğünde mide bulantısı onu ele geçirdi. Baş dönmesi onu ele geçirdi ve tökezleyerek pencereden uzaklaştı, çömelirken nefes nefese kaldı. Avuçlarının altındaki sert zemin için minnettardı ve fısıltılar gittiği için de minnettardı.

Uzaklarda bir yerde bir piyano çalıyordu.

Üçüncü Bölüm

Düğün Geçit Töreni

Laynah

ŞENLİKLİ DÜĞÜN MÜZİĞİ havayı dolduruyordu ama Laynah Kraliyet Muhafızları'na ihanet etme planını düşünürken midesi çalkalanıyordu.

Budsworth'un dizginlerini gevşetmek için zorladı. Royad'ın Arnavut kaldırımlı sokaklarında ilerleyen kraliyet arabasının yanında giden birkaç huskarl'dan biriydi. Geçit töreni için tören kıyafeti giymişlerdi ve atları bile bu durum için giyinmişti, takımları cilalanmış ve öğle güneşinde parlıyordu. Ana cadde tezahürat yapan insanlarla doluydu ve renkli kurdeleler sonbahar esintisinde dalgalanarak binaların arasına asılmıştı.

Geçit töreni Grace ve Quinn'in ertesi gün kale arazisinde gerçekleşecek olan düğünleri onuruna yapılmıştı. Ne Quinn ne de Grace kraliyet ailesinden değildi ama katılım bir kraliyet düğününe yakışır nitelikteydi. Umutsuzluk dolu bir yazın ardından, hepsinin kutlayacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Laynah kalabalıkla birlikte sevinmek istiyordu ama geleceği tehlikeyken onların iyimserliğini paylaşamazdı. Bir saatten kısa bir süre içinde

alay kaleye geri dönecek ve sonra özgürlük için her şeyi riske atacaktı.

Kimi kandırıyorum ki? Bunu Finnigan için de yapıyordu.

Ya başarılı olacak ve Rosaria'dan ayrılacaktı ya da kendini kalenin altında, bir hücrenin içine bakarken bulacaktı.

Muhafızlar ve arabalardan oluşan alay ana yoldan yukarıya doğru dik bir tırmanışa geçerken bu korkunç düşünce peşini bırakmadı. Kale uzakta, şehrin üzerinde yükseliyordu.

Rutherford Kalesi bir zamanlar ona kendini güvende hissettirmişti ama şimdi duvarları arasında kapana kısılmış hissediyordu. Saray Katliamı trajedisinden etkilenmemiş bir yer bulması gerekiyordu. Bu da Rosaria'dan ayrılmak demektir. Finnigan'ın çok değer verdiği Kormend Krallığı'ndan daha iyi bir yer olabilir miydi? Yedi krallığın haritalarını incelemişti ve gidebileceği yerlerin olasılıkları sonsuzdu ama kalbi onu Finnigan'a çekiyordu.

Önce Quinn'in babası Lord Naip Marek Volak'ı yeminini bozması için ikna etmesi gerekiyordu. Bugün onu zorlayacaktı.

Laynah omzuna bir dokunuş hissetti.

"Neden suratın asık?" diye sordu Damian, yanında at süren orta yaşlı bir huskarlı. Uzun atkuyruğuna mavi bir kurdele takmıştı ama çenesi her zamanki gibi sakallıydı. "Geçit töreninin hoşuna gideceğini düşünmüştüm, kasıla kasıla yürümek için bir fırsat."

"Eğleniyorum," diye yalan söyledi Laynah.

"Gelin ve damat için mutlu değil misin?"

"Elbette. Onlar benim arkadaşlarım."

Damian zincir zırlı gömleğinin üzerinden göbeğini kaşımaya çalıştı. "Bir şeylerin seni düğümlediğini söyleyebilirim, sen bilmesen bile

paylaşmak
istiyorum."

"Paylaşmıyoru
m."

"Nasıl istersen öyle olsun. Ben sadece nazik olmak için sordum."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Damian'ın hem ilgisiz hem de keskin gözlemci olmak gibi tuhaf bir tarzı vardı ve onunla her zaman aynı fikirde olmasa da, sadece onun kendine özgü tavsiyesini duymak için bile canını sıkkan şeyi paylaşmak istiyordu. Ama şimdi bunu yapmaya cesaret edemiyordu - onu planından vazgeçirmesinden korkuyordu.

Birkaç saat içinde benimle konuşmuyor bile olabilir. Onu affeder miydi? Diğerleri affeder mi?

Hepsi de üniformaları içinde eşit derecede görkemli olan huskarılara baktı. Bazıları onun gibi büyücüydü, aralarında Kraliyet Muhafızları'nın sayısını arttırmak için emekliye ayrılmış olanlar da vardı. Geri kalanlar ise Damian gibi kılıçlıydı; büyü bilmeyen ama bir o kadar da ölümcül olan muhafızlardı.

Büyücüler ve kılıçlar arasında yıllarca süren gerginliğin ardından, her iki grup da farklılıklarını bir kenara bırakmış ve Büyük Salon Savaşı'nda yan yana savaşmıştı. İblisler korkunçtu ama gerçek canavar çok daha kötüydü: Eski Lord Chamberlain Percival O'Haire, Laynah'ı ve bütün bir muhafız birliğini masumları tutuklamaları için manipüle etmişti. Şimdi de zindanın derinliklerine kapatılmıştı.

Ama Percy'nin yaptıklarının izleri hâlâ silinmemişti. Finnigan onun yüzünden neredeyse hayatını kaybediyordu. Sorguya çekilmiş, dövülmüş, büyü elinden alınmış ve iblis kedi tarafından parçalanmıştı. Laynah, Finnigan'ın yaralarından kurtulup kurtulamayacağını bilemediği için günlerini endişeyle geçirmişti.

Bugüne kadar, Finnigan'ın sihrini kaybetmesinin sadece Percy'nin suçu

olmadığını, aynı zamanda onun da suçu olduğunu bilmek onu rahatsız ediyordu. Percy, Finnigan'ın

ama iksiri ona zorla yediren oydu.

Laynah ellerine baktı. Dizginleri tutmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Neredeyse bir ay geçmişti ama o gecenin anıları onu hâlâ rahatsız ediyordu. Finnigan'ın dizlerinin üzerine çökmüş, bunu yapmaması için sessizce yalvaran görüntüsü aklından çıkmıyordu. Ama yine de ona içirmişti, çünkü Percy alternatif olarak Finnigan'ın ellerini kesmeye hazırды ve Finnigan'ın ellerini -zeki parmaklarıyla keman ve piyanoyu o kadar iyi çalan ellerini- kaybetme düşüncesine dayanamamıştı. Bir zamanlar onun ellerini tutan elleri.

Yine de ödenmesi gereken korkunç bir bedeldi. Yakıcı iksirin adamın içini yakacağını ya da bir daha asla büyü yapamayacağını bilmiyordu. Finnigan onu affetmekte tereddüt etmemişti ama Laynah kendini affedemiyordu. Onu isteği dışında uyuşturmuştu ve bu hareket onun içinde bir şeyleri kırmıştı.

Damian gülüyor ve yakındaki bir çift akrobatı işaret ediyordu, ama o sadece zayıf bir gülümsemeyle karşılık verebildi, Damian'ın sesi ve geçit töreni uzak bir gürültüydü. Olayları zihninde canlandırmak için çok fazla zamanı olmuştu ve geçen her gün suçluluk duygusu daha da derinleşiyordu. Flütlerin eğlenceli melodisi onu daha da yersiz hissettirdi ve kendini kasvetli düşüncelerine bıraktı.

"Hey," dedi Damian ona, "eğer suratsızlık yapacaksan, biriyle yer değiştirebilir misin? Eğlenmeye çalışıyorum."

Laynah alayın en önüne geçti ve yerini alması için bir muhafızı geri gönderdi. Yeni pozisyonu Grace ve Quinn'e yakın olduğu için ona daha uygundu. Çift, beklendiği gibi Prens Seth, Marek ve Grace'in ailesiyle birlikte kraliyet arabasında oturmuyordu. Bunun yerine huskarlı uniformalarıyla atlarını alayın ön tarafına yakın bir yerde sürmeyi tercih etmişlerdi,

ve Laynah bunu biraz olsun özerkliklerini korumak için yaptıklarını biliyorlardı. Düğünlerinin diğer yönleri üzerindeki kontrollerini çoktan kaybetmişlerdi - yarın binlerce misafirle gerçekleşecek olan büyük olay Grace'in hayal ettiği küçük tören değildi.

"Siz ikiniz nasılsınız?" Laynah, kalabalığa el sallarken sert duruşlarına dikkat ederek sordu. "Şenliklerden sağ çıkabildiniz mi?"

Quinn alay etti.

Grace kalabalığa gülümseyerek, "İdare ediyoruz," dedi. "O kadar kötü mü?" Laynah sordu.

Grace'in gülümsemesi dalgalandı. "Fena değil... sadece *garip*. Marek'in geçit töreninin moral için iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama bir ay önce bu insanlar Quinn'in idam edildiğini görmekten mutlu olurdu. Bunu onlara karşı kullanmıyorum ama gülümsemek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak zor."

Laynah başını salladı. Grace'in yerinde olsaydı, geçit törenine katılmaya bile cesaret edemeyebilirdi.

"Peki ya sen?" Grace sordu. "İyi hissediyor musun?" "Biraz gerginim," diye itiraf etti.

Quinn konuştu. "Hâlâ devam ediyor musun?"

Grace gülümsemesini tekrar yerine oturtmadan önce, "Tabii ki bunu yapacak!" diye tısladı.

Laynah, "Aslında bugünün Marek'le konuşmak için en uygun gün olup olmadığından hâlâ emin değilim," dedi. "İsteğimin düğününüzü gölgelemesini istemiyorum."

"Bu en güzel gün," diye ısrar etti Grace. "Marek'e herkesin önünde böyle baskı yapmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazsın!"

Quinn, "Sesini alçalt," dedi ama Grace onun yorumunu bir kenara bıraktı.

"Bakın, Marek Quinn'in evlenmesinden memnun ve geçit töreninden sonra keyfinin yerinde olacağını umuyorum."

Quinn, "Ben olsam buna güvenmezdim," diye mırıldandı.

Grace onu duymamış gibi davrandı. "Laynah, bunun üzerinden yüzlerce kez geçtik. Dün gece bunu yapacağına söz vermiştin. Şimdi cayamazsın!"

"Biliyorum..."

"Endişelenmeyi bırak," dedi Grace. "Bu işe yarayacak. Marek sana bunu borçlu, tüm saray borçlu. Onları Percy'den ve onun korkunç iblislerinden korumaya yardım ettin. Marek de dahil olmak üzere kaledeki herkes senin sayende hayatta! Ve bak-" Laynah'nın birkaç madalyanın parıldadığı göğsünü işaret etti, "artık ünlü bir huskarl'sın."

"Evet ama o sadece işini yapıyordu," diye belirtti Quinn. "Ve dövüşen tek muhafız da o değildi."

"O bir kahraman! Olağanüstü cesurdu ve hepimiz için hayatını riske attı."

"Yani?"

"Yani, artık huskarl olmak istemiyorsa kimse onu huskarl kalmaya zorlayamaz!"

"Evet, yapabilirler."

Grace onu görmezden gelerek Laynah'nın ellerini sıktı. "Laynah, beni dinle. Sen her zaman istediğin şeylerin peşinden gittin. Şimdi de durma. Sen bir mahkûm değilsin. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Özgürlüğü hak ediyorsun."

Quinn kısık bir sesle araya girdi. "Bunu hak ediyor olması, bunu elde edeceği anlamına gelmez."

Laynah dudağının içini çiğneyerek Quinn'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Quinn'in kalın kaşları çatıldı. "Bence işe yarayabilir. Ama aynı zamanda senin için çok kötü sonuçlanabileceğini de düşünüyorum."

Grace nefesini tuttu ve Quinn'e sitem dolu bir bakış fırlattı ama Laynah homurdandı. "Dürüstlüğün için teşekkürler."

Grace, "Hiç komik değil Laynah, gülme," dedi.

"Haklısın, değil," diye kabul etti ama gülmekten de kendini alamadı. Quinn tam on ikiden vurmuştu; evet, işler kötü gidebilirdi ama bu korkudan kaçamazdı. Bunun yerine, bugünden başlayarak bu korkuyu aşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Şansı hızla yaklaşıyordu. Kraliyet Muhafızları'ndan ayrılmayı deneyen ilk Huskarl o değildi. Geçmişte başkaları da genellikle evlilik, hamilelik, hastalık veya yaralanma gibi nedenlerle ayrılma talebinde bulunmuş ve bu talepler genellikle yerine getirilmişti. Ancak taşıdığı yarayı işaret edecek hiçbir fiziksel yara izi yoktu.

"Sen özel biri değilsin," demişti Marek kesin bir ifadeyle.

O haklıydı. Tıpkı Quinn'in haklı olduğu gibi - o gece iblislerle savaşan tek muhafız o değildi. Öyleyse neden sonrasında başa çıkmaya çalışan tek kişi oydu?

Bunu yüksek sesle itiraf etmeyi hâlâ kendine yediremiyordu.

Bu da ona, lord naibini gitmesine izin vermeye ikna etmek için tek bir seçenek bırakıyordu: aşk.

Bu, romantik olduğunu düşünen Grace'in fikriydi.

Quinn ise bunun hayal ürünü ve gerçek dışı olduğunu düşünüyordu.

Laynah deneyecek kadar çaresizdi. Bu potansiyel olarak bir çıkış yoluydu -kule pencerelerinden ölümcül düşüşler içermeyen bir çıkış yolu.

Laynah'nın oturma odasında uzanırlarken Quinn, "Babam bunu yutmaz," demişti.

Grace, "Evet, Marek bu işe bir çomak sokabilir," diye karşılık verdi. "Laynah'nın sadece mahkemeyi etkilemesi gerekiyor. Muhafızlardan ayrılmak mantıksız bir istek değil. Bu isteği aşk adına yapmak çok mu abartılı olur?"

Quinn Laynah'a dönerek, "Hâlâ yaralı olduğunu söylemen gerektiğini düşünüyorum. Bu neredeyse kesinlikle onurlu bir şekilde taburcu edilmeni garanti edecektir." Yardımsever bir şekilde uzuvlarından birini kesmesini önermeye devam etmişti. Laynah serçe parmağını kaybetmeyi düşünürken, Quinn'in yorumu Grace'den sert bir yumruk yemesine neden olmuş, Grace gülerek onu odanın içinde kovalamaya başlamıştı.

Kalenin giriş kapısı görüldü.

Bunu gerçekten yapıyor muyum? Artık her şeyi kimin için riske attığından bile emin değildi. Kendisi için mi, yoksa Finnigan için mi? Bu soru üzerinde ne kadar çok durursa, her şey o kadar karmaşık hissediyordu. Finnigan gideli dört hafta olmuştu ama sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Onu sevdiğini söyleyeli dört hafta olmuştu.

Kız kardeşini kurtarmak için zindanda ona ihanet edeli dört hafta olmuştu. Ona zorla *Varaztalan* iksiri içirdiğinden beri dört hafta.

Bir mektupla veda edeli dört hafta olmuştu.

O mektubu hem seviyor hem de nefret ediyordu; şimdi bile pelerininin içinde, kalbinin yanında duruyordu ve umudunu canlı tutuyordu.

Belki de hayatıma devam edebilmek için cevaplar istiyorum.

"Cornelius'la tekrar birlikte olabildiğin zamanın ne kadar harika olacağını bir düşün," diye iç geçirdi Grace.

"Tabii onu bulabilirse," dedi Quinn.

"Bulacak."

"Ama Kormend küçük bir yer değil."

"Onu bulacak!"

"Quinn haklı," dedi Laynah. "Gerçekçi olmak zorundayım. Yeni bir şehirde ortaya çıkıp Cornelius'u girişte beklerken bulmayı bekleyemem." Finnigan'ın takma ismini kullanmak garip gelmişti, özellikle de arkadaşlarına karşı dürüst davranmıyormuş gibi hissettiği için. Onu bir daha asla görememe ihtimali vardı ama yine de onun sırlarını saklıyordu.

Grace kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Bir yolunu bulursun," dedi. "Oraya vardığında, etrafta uzun boylu, yakışıklı, muhteşem dalgalı saçları olan bir adam sor-"

Quinn yüksek sesle boğazını temizledi.

"-Cornelius adında. Eminim *birileri* onu görmüş ya da duymuştur."

Bu Grace'in planındaki en büyük kusurlardan biriydi: Laynah, Finnigan'ın hangi kimliği kullanacağından bile emin değildi, tabii bir kimlik kullandığını varsayarsak. Finnigan O'Connell'ı mı soracaktı? Yoksa kendi kişiliği olan Lord Cornelius Brighton'ı mı? Yoksa Jester kılığına mı girmişti? O zaman tamamen farklı bir kimlik kullanıyor olma ihtimali de vardı. Onu nasıl bulacaktı ki?

Rosaria'da kimse ona nerede olduğunu söylemedi.

Okul müdürüne mektup yazmıştı ama müdür mektubuna cevap vermeden geri göndermişti.

Daha sonra da emekli Marton'un yerine Muhafız Yüzbaşı olarak atanan Patrick'e sormuştu. Can sıkıcı bir şekilde, Finnigan hakkında bilgi almak için Yüzbaşı Patrick'e baskı yaptığında, ona ek görevler vermeden önce açıkça "Bu konuda konuşamam" demişti.

Çaresiz kalan Laynah, cevaplar bulmak için Finnigan'ın kız kardeşi Jill Dobay'ı bile ziyaret etmişti. Ayrıca tutuklanmasındaki rolü için Jill'den özür dilemek ve Jill'in Finnigan'ın parlak mavi gözlerini paylaşan küçük oğlu Toby'yi görmek istiyordu. Ancak Jill'in kulübesinin kapısını çaldığında kimse cevap vermedi,

ve kapı kilitliydi. Daha sonra Jill'in taşındığını ve kulübenin satıldığını öğrenmişti.

Laynah Finnigan'ın nerede olabileceği ya da ne yaptığı üzerinde durmamaya çalışmıştı ama şato onsuz bomboş hissediyordu. Son konuşmaları içtendi ve onu her şeyin mümkün olduğuna inandırmış, birlikte bir geleceğe işaret etmişti.

Ve sonra topuklarının üzerinde dönmüş ve hayatından kaybolmuştu, sadece kocalığından vazgeçmesinin nedeni olmak istemediğini açıklayan bir mektupla. Gerçek nedenin bu olduğunu düşünmüyordu; neden bu kadar ani bir şekilde gittiğini açıklamıyordu.

Başka bir nedeni olmalıydı ama ne? Finnigan sabırlı, düşünceli ve eğer kur yapmaları bir şey ifade ediyorsa, onu takip etmekte ısrarcıydı. Bu bakımdan, bir zamanlar düşündüğü kadar farklı değillerdi. Onun gibi Finnigan da istediği şeyin peşinden gidiyordu ve istediği şeyin kendisi olduğunu fark etmek heyecan vericiydi.

Belki duyguları soğumuştur.

Bu onun en büyük korkusuydu. Ya onu bulduğunda Finnigan'ın mektubunda bahsettiği aşkın sadece duygularını incitmemek için onu nazıkçe hayal kırıklığına uğratmaya yönelik olduğunu keşfederse?

Geri dönmeye niyeti olmadığını söyleyen kısmı hep es geçerci, çünkü *döneceğinden* emindi. Eğer onun kendisi için hissettiklerinin bir kısmını bile hissediyorsa, nasıl hissetmezdi ki?

Ama geri dönmemişti ve ona mektup bile yazmamıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Atlı bir mektup sadece birkaç gün sürerdi ve Kormend'den nehrin yukarısına yelken açan bir tekne bile onlara bir haftadan kısa sürede ulaşırdı.

Yaralanmadığı sürece. Kötü bir şey olmadıysa. Finnigan'ın hayatta olup olmadığına dair belirsizlik, onu bulmak için umutsuzluğa kapılmasına neden oldu.

Eğer onu bulduğunda ilişkilerinin bittiğini ve adamın onu gerçekten istemediğini anlarsa, en azından bir kapanış yapmış olacaktı. Bu olasılık canını yakıyordu ama her şey umut edip beklemekten, onu güldüren, ona sarılan ve daha iyi bir insan olması için ona ilham veren zeki Soyтары'yı anımsarken yılların geçip gitmesine izin vermekten daha iyiydi.

Belki de anı olarak kalması daha iyidir. Bu düşünce ona yapıştı ve alay kapıya ulaştığında gitmesine izin vermedi. Kendini boşlukta hissetmesine neden oldu. Kocalığı gibi, Finnigan'la bir hayat da sönmeye mahkûm aptalca bir hayalden ibaretti.

Trompetler geldiklerini duyurmak için çaldığında Laynah irkildi ve bir davul çalmaya başladı, derin ses çekirdeğine titreşimler gönderdi.

Boom. Boom. Boom. Boom.

Kapıdan geçtiler, davulun sesi tünelde yankılandı ve toynak seslerine karıştı. Dışarı çıktıklarında zafer müziği yükseldi ve Rutherford arması görkemli bir şekilde başlarının üzerinde dalgalandı. Güzel giyimli soylular kalenin dışında toplanmış, Rosarian marşını söylüyor ve onlara hayranlıkla bakıyorlardı.

Kendini bir sahtekâr gibi hissetti.

Kısa bir süre önce, huskarl arkadaşlarıyla birlikte bir geçit törenine önderlik etme şansı onu gururla doldururdu.

Ve kibir de bir rol oynamıştı.

Jester ona bunu söyleyecek kadar cesurdu. Haksız değildi ama tamamen haklı da sayılmazdı -görünüş önemliydi ve Finnigan'ın pek çok özenli kılık ve kıyafetinin varlığı bunun kanıtıydı.

Finnigan gölgelerde yaşamış, sahte kimliklerle kim olduğunu gizlemişti. Buna karşılık o, tüm dünyanın görebileceği şekilde her şeyini ortaya koyarak kendine saygın bir hayat kurmaya çalışmıştı.

Bunun ona pek bir faydası olmamıştı. Emirlerine uymak gibi basit bir eylem masum insanların yaralanmasına ve ölmesine neden olmuştu ve ne kadar çabalasa da bunu kabullenemiyordu.

Huskarllar da şarkıya katıldı ama Laynah çenesini kapalı tuttu. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak üzereyken şarkı söylemeyi hak etmiyordu.

Grace'in daha önceki iyimserliğinin ona aşıladığı güven hızla azalıyordu. Davul sesleri kale merdivenlerinde bir ölüm yürüyüşü gibi peşini bırakmıyor, her uğursuz vuruş onu dönüşü olmayan noktaya daha da yaklaştırıyordu.

Büyük Salon'da ikramlar sunuldu ve Lord Naip Marek bir konuşma yapmak üzere tahtından kalktı. Yanında Prens Seth bir esnemeyi bastırdı.

Laynah can sıkıntısı lüksüne sahip olmayı diledi. Bunun yerine, konuşmak için bir fırsat beklerken endişe içini kemiriyordu.

Bunu düşündüğüme göre deli olmalıyım.

Grace konuşmanın ortasında gelinliğinin son provası için sessizce ayrıldı; gerçi Laynah, Grace'in geçen hafta gelinliği tam oturmuşken neden oturmadığı konusunda endişelendiğini anlayamıyordu.

Grace Büyük Salon'dan çıkmadan önce, "İyi şanslar," diye fısıldadı.

Bu arada Quinn, kürsünün yakınında beyaz çiçeklerle dolu bir masada oturuyordu. Grace'in ebeveynleri Bay ve Bayan Wakefield da onun yanında oturuyordu. Yüksek Masa'daki babası dışında Quinn'in ailesinin geri kalanı gizemli bir şekilde ortalıkta yoktu. Annesi Leydi Regina Kormend'de yaşadığı için törene katılamamıştı ama Quinn'in erkek kardeşinin burada olması gerekiyordu.

Laynah, Damian'la birlikte çıkışa yakın bir yerde duruyordu. Sinirden ateşler içinde, terli avuçlarını gizlice pantolonuna sildi.

Yeterince kurnaz değildi, çünkü Damian alttan alta, "Yani bizi gerçekten bırakacak mısın?" dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de öyle yapardım. Bütün mahkemenin önünde kendimi savunurdum." Cebinden tahta bir kürdan çıkararak onunla dişlerini temizlemeye başladı.

"Sence bunu yapmalı mıyım? Kraliyet Muhafızları'ndan ayrılmalı mıyım?" "Bilmiyorum."

"Ne demek 'bilmiyorum'? Az önce yapacağın şeyin bu olduğunu söyledin."

"Yapabilirim. Yapmayabilirim de. Sadece kıza bağlı." Kızı incelerken kürdanın ucunu çiğnedi. "Bana öyle geliyor ki kendine sorman gereken soru şu: Arkadaşın buna değer mi?"

Laynah tereddüt etmedi. "Öyle."

"Hmm. Şey, buradaki savaştan sonra gerçekten aceleyle ayrıldığı için soruyorum." "Lord Brighton'ın kendine göre sebepleri vardı." Sadece bu sebeplerin ne olduğunu bilmiyordu.

vardı. "Beni ilk sıraya koyuyordu."

Damian homurdandı. "Ben olsam bir kadına öncelik vermeyi bu şekilde yapmazdım. Ben olsam hiç de öyle yapmazdım."

Laynah dilini ısırды. Damian'ın ilişki tavsiyesi alınacak en iyi kişi olduğunu düşünmüyordu; çapkın cazibesi sayesinde yıllar boyunca arkasında istemeden bir dizi kırık kalp bırakmıştı.

"Bak canım," diye devam etti, "bir tavsiyede bulunabilir miyim... eğer Lord Brighton denen adam şimdiye kadar senin için geri dönmediyse, dönmeyecektir de, o yüzden peşinden koşmanın pek bir anlamı yok. Muhtemelen sadece biraz eğlenmek istiyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası."

"Bakın, tek söylediğim, bir erkek için Muhafızları terk etmeyin. İstiyorsan ayrıl ama bunu kendi nedenlerin için yap. İşler yolunda gitmediğinde bu şekilde daha az acı verici olur."

Laynah'nın göğsü daraldı. Ya Damian haklıysa?

Çenesini kaldırdı. Kalmak bir seçenek değildi.

Laynah hamlesini yaptığında Kraliyet Konseyi arazi tapularını tartışıyordu. Ayrılmış kalabalığın arasından akıp giden halı boyunca adım attığının sadece belli belirsiz farkındaydı. Kürsünün önünde durduğunda meraklı başlar ona doğru döndü.

"Huskarl Laynah Saunders," diye duyurdu müjdecî. Eğilerek selam verdi.

"Bu kesintinin iyi bir nedeni olduğunu varsayıyorum, değil mi?" diye sordu Marek, Kormendian aksanıyla kalınlaşmış sert sesiyle.

Başlıyorum.

"Majesteleri," diye söze başladı, dimdik durarak. "Kraliyet Muhafızları'ndan istifa etme isteğimi resmen ifade etmek ve izninizle Rosaria'dan ayrılmak için seyahat muafiyeti başvurusunda bulunmak istiyorum."

Odada şok olmuş bir soluk dalgalandı.

Naip Lord'un yüzü karardı. "Az önce ne dedin sen?"

Laynah derin bir nefes alarak Marek'in bakışları altında kendini dengeledi. Onun isteğini açıkça reddedemezdi, hele ki bunu açıkça yapmışken.

Diğer huskarlılarla göz teması kurmaktan kaçınarak, "Artık Kraliyet Muhafızlarına hizmet etmek istemiyorum," dedi.

Marek kadehini yere çarptı.

Bu ses onu ürküttü ama devam etti. "Kraliyet Muhafızları'na sarsılmaz bir sadakatle hizmet ettim, M a j e s t e l e r i , ama fark ettim ki

hayallerim bu kale duvarlarının ötesinde yatıyor. Rosaria'nın ötesindeki dünyayı keşfetmek istiyorum ve bir huskarl olarak görevlerime bağlıyken bunu yapamam."

"Hayır, kesinlikle yapamazsın," diye kabul etti Marek, "ama kalbini çağırmanın macera olduğuna ikna olmadım."

Mükemmeldi -Marek tam da Laynah'nın umduğu gibi konuşmayı Finnigan'a yönlendirmişti. Tüm vücudu gergin ve sinirden kaskatı kesilmiş olmasaydı, bir memnuniyet kıvılcımını hissedebilirdi.

Kendini salonun etrafındaki saray mensuplarına bakmaya zorladı. Gerçek güç onların elindeydi. Marek saraydaki popülaritesini yeniden tesis etmek için yorulmak bilmeden çalışmıştı ve şimdi halkın görüşüne karşı gelerek iyi konumunu tehlikeye atmayacaktı. Eğer saray mensuplarının kalbine hitap edebilirse, Marek onun isteğini yerine getirmek zorunda kalacaktı.

Belki de Grace'in planı işe yarar.

Seyirciler Büyük Salon Savaşı sırasında koruduğu kadın ve erkeklerle doluydu ve şimdi de onu destekleyeceklerine inanıyordu.

Laynah derin bir nefes aldı. İçinden geldiği gibi konuşmak yeterli olmayacaktı. Bunu eğlenceli hale getirmesi gerekiyordu ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Soyтары'nın aksine, açık sözlü bir konuşma tarzı vardı ve kalabalıkları etkileme konusunda onun doğal yeteneğine sahip değildi.

"Haklısınız efendim," dedi sesini herkesin duyabileceği şekilde yansıtarak, "kalbimi çağırın sadece macera değil."

Marek şaşkınlıkla kaşını kaldırdı ve Jester'ın ruhunu yönlendirmeye çalışarak beynini yokladı. Onun şarkı söyleyen sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu. "Çok rahatsız edici olduğunu biliyorum," diye başladı, "ama korkarım harika bir adama, Lord Cornelius Brighton'a derinden aşık oldum. O bana hayatın sadece görevle sınırlandırılmayacak kadar kısa olduğunu öğretti."

Çiçekli sözcükler ağzında tuhaf bir his uyandırdı, dilinin üzerinde çok çabuk eriyen pudra şekeri gibi -çok tatlı ve yumuşak- ve neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Ama dinleyiciler ilgiyle mırıldandılar.

Marek'in ifadesi çelik gibiydi ve konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Anlıyorum."

Adamın tepkisi içinde bir panik dalgası yarattı ama durumun kendi lehine döndüğünü hissetti ve devam etti.

"Lord Brighton bir erkekte olması gereken her şeye sahip," diye devam etti. "Nazik, cömert ve dürüst biri."

"Ve çok yakışıklı!" diye bağırdı seyircilerden bir kadın. Marek etkilenmemiştir. "Demek motivasyonunuz bu? *Aşk* mı?"

Laynah gerginliğini gizlemek için bir adım öne çıktı. Söyleyeceği sözler, kalbini kıran gerçek Finnigan'a değil, onu piyano odasında tutan Finnigan'a yönelikti ama yine de onları söyledi. Rutherford Kalesi'nden ayrılıp yeni bir hayata başlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı ve belki, sadece belki, Finnigan sözlerinin doğruluğunu kanıtlayacaktı.

"Sevgi güçlü bir motivasyon kaynağıdır, Majesteleri," dedi. "Bana güç verir. Bana Kormend'e seyahat etme şansı vererek, gerçek aşkı ve mutluluğu bulmamı sağlayacaksınız."

Odadaki atmosfer bir anda değişti. Marek ikna olmuş görünmüyordu ama bu önemli değildi; saray mensuplarının anlayışlı fısıltıları havayı dolduruyordu.

Onu ele geçirdi.

"Majesteleri, endişelerinizi anlıyorum. Ama lütfen bilin ki bu toprakları ve insanlarını seviyorum ve sevgiden daha azı için ayrılmayı istemem."

Saraylılardan biri özlemle içini çekerken, bir diğeri onun 'gerçek aşkı arayışı' hakkında ciddiyetle yorum yaptı.

Laynah bir zafer dalgası hissetti. Mahkemeyi kazanmıştı ve Marek'in pes etmesi an meselesiydi. Zafer yakındı ve destek sesleri odanın içinde yankılanıyordu.

"O hala genç bir kadın, bırak gitsin erkeğini bulsun!"

"Aşk her şeyi yener!"

"Duyduk duymadık demeyin!"

Marek'in sert sesi gürültüyü yarıp geçerken bakışları Laynah'a sabitlenmişti. "Lord Brighton'a olan sevgin ulusuna olan sevginden daha mı büyük?"

Kalbi sıkıştı.

Bir sessizlik daha geçti, bu seferki ilkinden daha kötüydü, sadece lord naibinin parmaklarını çıtlatmasıyla bozuldu. İçinde bir korku hissi oluştu ve Marek'in ifadesi öfkeye dönüştüğünde Grace'in yanıldığını çok geç fark etti. Halkın önünde itiraz etmek doğru bir yaklaşım değildi.

Marek hiçbir uyarıda bulunmadan ona sorular yöneltmeye başladı - Finnigan'la ilgili sorular.

"Bu sadece onunla ilgili değil," diye

denedi. "Siz ve Lord Brighton evli

misiniz?" "Hayır, ama-"

"Siz ikiniz nişanlı mısınız?"

"Hayır."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" "Bir

ay önce. Ama ben-"

"Onunla en son ne zaman yazıştınız?" "Bir ay

önce. Ama-"

"Peki o zamandan beri onunla herhangi bir şekilde iletişim kurdunuz mu?"

Laynah ayaklarına baktı. "Hayır."

Marek etkilenmemiş gibi bir ses çıkardı. "İkinizin şu anda *herhangi bir* ilişkisi var mı?"

Yüreği ağzına geldi. "Hayır."

"Size herhangi bir söz verdi mi?"

"Hayır, ama-"

"Rosaria'ya dönmek gibi *bir* niyeti olduğunu ifade etti mi?"

Cildi sıcaktan kızardı. Marek onun argümanını lime lime etmişti. "Şey, hayır ama bu sadece Lord Brighton'la ilgili değil. Ben de kendi nedenlerim için ayrılmak niyetindeyim."

Marek'in sesi ölümcül bir hal aldı. "*Niyetin var*, değil mi?"

Temyiz başvurusunu her yaptığında ofisinde yaptıkları aynı ileri geri konuşmalardı, ancak bu sefer soruları acımasızdı, onun duygularını değersizleştirmek ve mahkemenin önünde onu itibarsızlaştırmak için tasarlanmıştı. Adamın ofisinde ona karşı ne kadar sabırlı davrandığını ancak şimdi anlayabilmişti.

"Majesteleri-"

"Yeter. *Aşkın* görevlerinizi terk etmek için iyi bir neden olduğuna ikna olmadım. Bize daha uzun yıllar hizmet borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

Laynah kıpırdandı, diğer sebepleri -görev için uygun hissetmediğini- söylemeye cesaret edemedi. İblislerin hepsine dehşet saçtığı o gecenin öfkesi ve korkusuyla kanı kabarmıştı. Hâlâ seslerini duyuyor, gölgelerini görüyor ve tüyleri diken diken olmuş tenine dokunuşlarını neredeyse hissedebiliyordu. Şu anda bile, yüzeyin altında her zaman var olan panik kabardıkça, tek yapmak istediği arkasını dönüp salondan kaçmak olana kadar göğsünü daralttıkça zorlukla nefes alabiliyordu. Ve hepsinden daha zor olan, onu ıstırap noktasına kadar demoralize eden gerçek: zaman her şeyi daha iyi değil, daha kötü hale getirmişti.

Marek çenesini indirdi ve sert bir ifadeyle ona baktı. "Huskarl Laynah, büyüclük eğitiminiz Kraliyet tarafından desteklendikten ve Rosarian halkının vergileriyle karşılandıktan sonra, bize birkaç aylık hizmetten daha fazlasını borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

'Vergiler'den bahsedildiğinde saray mensupları arasında sessiz bir mırıltı yayıldı.

Laynah dudaklarını yaladı. "Nankörlük etmek istemem, Majesteleri."

Marek'in bakışları dinleyicileri taradı ve konuştuğunda ondan çok onlara hitap etti. "Bu konuyu ilk kez gündeme getirmiyorsun, değil mi Huskarl Laynah? Ve ben her zaman senin isteğini duydum, değil mi? Söyle bana, neden bugünün, oğlumun düğün kutlamalarının yapıldığı günün, sadakatindeki değişikliği duyurmak için uygun bir zaman olduğunu düşündün?"

Quinn bir adım öne çıktı. "Aslında bu benim fikrimdi-"

"Sessizlik!" diye bağırdı babası.

Quinn'in çenesi büküldü ama azarlanmış bir çocuk gibi geri çekildi.

Laynah titrek bir nefes aldı. Quinn'in onun için ayağa kalkması onun için her şey demekti, ancak lord naibi ona parmağını salladığında bu küçük bir teselliydi. Daha önce onunla ofisinde konuştuğunda hiç olmadığı kadar öfkeliydi.

"Elimi zorladın," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir Huskarl olarak sorumluluklarını hiçe sayman utanç verici. Kendi arzularınızın peşinde dünyayı dolaşmak için görevinizi terk etmenize izin vermeyeceğim."

Seyirciler başlarını sallıyor, onun güçlü sözlerinden kolayca etkileniyorlardı. Ona ihtiyacı olduğunda Jester neredeydi? Bir parmak şıklatmasıyla onların fikirlerini değiştirebilirdi.

"Ama Majesteleri," diye yalvardı Laynah, sesi titreyerek, "bu krallık için savaştım ve halkını korudum. İblisler tam da bu salonda bize saldırdı-"

"Bu odada neler olduğunu çok iyi hatırlıyorum," diye araya girdi Marek, "ve cesaretiniz Kraliyet tarafından takdir edildi. Ancak, o gece burada savaşan tek Huskarl siz değilsiniz. Yoksa unuttunuz mu?"

"Hayır," dedi başının döndüğünü hissederek.

"Sen bir istisna olabilirsin ama huskarllarımızın sadakati sarsılmazdır," dedi Marek kararlı bir şekilde, sesi otoriteyle yankılanarak.

Bu yüzden kızgın olduğunu fark etti. Onun isteği otoritesine karşı bir meydan okumaydı ve Kraliyet Muhafızları'nın saygın bir üyesi olarak, onun ayrılması Marek'in krallıktaki kendi konumunu zayıflatabilirdi. Bu yüzden onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Şimdi," dedi Marek, sözleri tehditkârdı, "seninle ne yapacağım?" Öfkesine rağmen, ses tonunda sanki içinde bulundukları durumdan yakınıyormuş gibi bir hüznü vardı. "Belki de zindanda biraz zaman geçirmek aklını başına getirir."

Ve diğerlerine bir uyarı olarak hizmet et.

Quinn bu kez daha yüksek sesle konuştu. "Baba, zindan çok sert. Laynah yanlış bir şey yapmadı. Görmüyor musun o-"

"Sessizlik!" diye tersledi Marek. "Onur ve sadakat kurallarını ihlal etti ve bunun için disiplin cezası alacak. Dilini tut, yoksa onu takip edersin."

Quinn gibi Laynah da irkildi. Bu sert bir azarlamaydı, özellikle de düğün gününün arifesinde.

Marek kendini tutmuş gibiydi çünkü uzun bir nefes verdi ve ona tekrar hitap ettiğinde sesi daha sakindi. "Bir şeyiniz var mı?"

"Yargılamadan önce söylemem gereken bir şey var mı?"

O yapmadı. Nutku tutulmuş, ağzı tıkanmış ve kendi pişmanlığıyla eli kolu bağlanmıştı. Aşk ilanı artık asil ya da cesur görünmüyordu. Aptalcaydı. Ve aptalcaydı.

Bu bir peri masalı değildi. Ve eğer öyleyse, o zaman hikayedeki prenses değildi. Çünkü onun parlak zırhlı şövalyesi bir şövalye değildi. O bir casus ve yalancının tekiydi. Finnigan mektubunda onu uyarmıştı bile, geri dönmeyeceğine söz vermişti.

Laynah salona baktı ve bunun onu son görüşü olup olmadığını merak etti. Grace onu zindanda ziyaret edecek miydi? Quinn ziyaret edecek miydi? Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı, odanın ışıltılı zenginliği bir yıldız denizi gibi dönüyordu.

"Bekliyorum," diye söze girdi Marek.

Ses tonundan *söyleyebileceği* hiçbir şey olmadığını anlayabiliyordu. Sadece bir mucize araya girebilirdi ve Jester'ın bile kelimelerle olan kurnazlığıyla kendisini bu felaketten kurtarabileceğinden şüpheliydi.

Laynah gerginlik arttıkça donup kaldı, odadaki havayı boğucu hissedene kadar itti. O konuşmayınca Marek ciddiyetle başını salladı.

Marek, "Muhafızlar," diye söze başladı ve Laynah, askerler onun emrine itaat etmeye hazır bir şekilde hazırola geçerken çıkan zırh şakırtısıyla irkildi. "Tutuklayın onu."

Muhafızlar ileri doğru yürüyüp onu yakaladılar, metal eldivenlerle kaplı parmakları derisine batıyordu. İstemsiz bir inilti boğazından kaçtı.

"Hayır, dur!" Quinn bağırdı. "Baba, bırak onu!"

Kalbi boğazını tırmalarken içini panik kapladı.

Laynah kalabalığın içinde anne ve babasını aradı, sonra onların yukarıda Grace'le birlikte olduğunu hatırladı. Saraylıların bazıları sempatikti, diğerleri

Küçümseyen, kınayan fısıltıları bir darbe gibi iniyordu. Başını eğdi, ruhunun bedeninden kaçmasını diledi, böylece bir suçlu gibi zapt edilmenin aşağılanmasına katlanmak zorunda kalmayacaktı. Zindan hücresinin zeminindeki ıslak kiri şimdiden hissedebiliyordu.

Bu onun kalbini kırdı. Bu insanlarla birlikte kalede büyümemiş miydi? Onlar için hayatını tehlikeye atmamış mıydı? Durumu yanlış değerlendirmişti, hem de çok kötü bir şekilde.

"Laynah, bir şey söyle!" diye seslendi Quinn.

O haklıydı. Bu onun durumu kurtarmak için son şansıydı. Marek'in affetmesi için yalvarabilir miydi? Bunun ona bir yararı olur muydu?

"Bekle," diye başladı ama konuşmanın boğazındaki yankısını ne duydu ne de hissetti. Duyulur duyulmaz bir şekilde nefesini tuttu ve korkunç bir farkındalıkla boğazını sıktı. *Susturulmuştu*. Paniğe kapıldı ve çaresizlik onu ele geçirirken korumalarını itmeye çalıştı ama onlar kollarını sıkıca tuttular.

Susturma tılsımı hayal ettiğinden çok daha korkunçtu. Kendini savunmak için konuşamaması onu çaresiz hissettirdi ve aniden daha önce başka birine bu büyüü yaptığına pişman oldu. Saygınlığını elinden almış, seyircilerin önünde yıkılırken aşağılanmasını tamamlamıştı. Gözyaşları sıcak bir şekilde yüzünden aşağı aktı.

Ne kadar çabuk düştün, diye fısıldadı ses neşeyle, düşüncelerinin etrafını sararak onu karanlık derinliklere çekti.

Naip Lord'un cümlesini beklerken tüm vücudu titredi ama cümle hiç gelmedi. Bunun yerine, Büyük Salon'un kapıları arkasından gürültüyle açıldı ve odada toplu bir nefes alış verişine neden oldu.

Ayak sesleri yaklaştı.

Kendisini tutan muhafızlarla mücadele eden Laynah başını sağa sola çevirerek yeni geleni görmeye çalıştı. Kalbi çarpındı ve umut etmeye cesaret etti. Bu o olabilir miydi?

Dördüncü Bölüm

Kraliyet Daveti

Laynah

Korumalar LAYNAH'ı serbest bıraktı ve kendini yakalamadan önce tökezledi. Döndü, ağlamaklı yüzünü koluyla silerken kalbi umutla çarpıyordu. Kormendian arması taşıyan iki sancaktar kürsüye yaklaştı. Onların arkasını görebilmek için boynunu büktü ve kapının girişinde duran bir adamı kısa bir an için görebildi.

Buradayım Finnigan, diye düşündü, pozisyonunu tekrar değiştirerek. Geri döneceğini biliyordum, ben-

Laynah dondu kaldı. Bu Finnigan değildi. Hayal kırıklığı midesine hücum etti ve dizlerinin üzerine çökmesini engelleyen tek şey gururu oldu. Kapı aralığında duran -hayır, *eğilen*- adam yakışıklıydı ama Finnigan'dan daha farklı olamazdı.

Simsiyah saçları, zeytin rengi teni, sivri bir burnu ve gözlerinin altında torbalar vardı. Eldivenlerini parmak uçlarından teker teker çıkarırken etrafındaki soylulara tembel bir gülümseme attı. Her bir eldiveni çekiştirerek çıkarmasını ve yere düşmeden önce yakalamak için çabalayan bir hizmetkârın önüne dikkatsizce bırakmasını tüm saray şaşkınlıkla izledi.

Yeni gelen kibar bir şaşkınlıkla odanın etrafına baktı ve bir şey aradı. Sonunda karanlık bakışları kürsüye takıldı. "Ah," diye gülümsedi, sanki tahtı ilk kez görüyormuş gibi ve ona doğru yürüdü.

Laynah adam yaklaştıkça gözlerini kıstı, her adımda sanki etrafındaki insanları tanımaya tenezzül etmiş çok önemli biriymiş gibi ağır ama yavaş adımlarla yürüyordu. Her üç ya da dört adımda bir, meraklı kalabalığa gülümsemek için çok kısa bir süre duraklıyordu ve hatta bir noktada, ilgisini çeken kişiyle göz temasını sürdürmek için kürsüye doğru geri geri yürüyordu.

Adam arkasına döndü ve Laynah keskin bir nefes aldı. Adamın gülümsemesi beyaz ve göz kamaştırıcıydı ama dişleri hafifçe aralanmıştı, sanki avını inceleyen bir yırtıcı gibiydi. Kısa boyluydu - en azından ondan birkaç santim daha kısaydı - ama bu çekiciliğini azaltmıyordu. Gri gözleri neredeyse siyahtı ve kız onun görünüşüne bakarken, bakışları aniden onunkilere kilitlendi.

İçini bir sarsıntı kapladı ve adam yaklaştıkça hareket edemez, nefes alamaz ya da hiçbir şey yapamaz hale geldi. İçinden bir heyecan geçerken bile her parçası *tehlike* çığlıkları atıyordu. Adamın bakışlarını üzerinde tuttuğu kısa saniye boyunca ona gerçek bir ilgiyle baktı ve bu ilgi ona kendini özel hissettirdi.

Dudakları aralandı, adamın kendisine hitap etmesini bekliyordu ama adam çoktan başını çevirip kürsüye bakmaya başlamıştı. Müjdecî de büyülenmiş gibiydi, çünkü yeni gelene şaşkın şaşkın bakıyordu, ama sonunda kendine geldi ve "Lord Ramsey Volak, Lord Naip Marek Volak'ın oğlu!" diye anons etti.

"Baba," diye selamladı Ramsey, kürsüye sırtını dönüp salona bakmadan önce. "Lordlarım ve **hanımefendiler**," diye söze başladı ve her biri birkaç kez eğilerek selam verdi

zarif ama keskin bir hareketti. Bir noktada yavaşça döndü, sonra durdu ve gözlerini Quinn'in Grace'in ailesiyle birlikte oturduğu masaya dikti. "Kardeşim, neden beni selamlamıyorsun?"

Quinn ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, sanki izin istiyormuş gibi babasına baktı.

"Gel," dedi Ramsey kollarını iki yana açarak ve iki eliyle işaret ederek. "Küçük kardeşimin evlendiğini görmek için uzun bir yoldan geldim."

Quinn ayağa kalktı ve kardeşine dikkatle yaklaştı. Kucaklaştılar ama kucaklaşma garipti ve Ramsey, Percy'nin dengesiz titremelerini hatırlatan bir şekilde gülerek kucaklaşmayı ilk bitiren oldu.

Quinn garip bir şekilde ağabeyinin yanında durdu ama Ramsey onunla ilgilenmeyi bırakmış ve kürsüye dönmüştü. Quinn şeref masasına dönmeden önce tereddüt etti ve ağabeyine şaşkın bir bakış fırlattı.

Laynah nefesinin altından sessizce alay etti, Ramsey'e duyduğu ilk ilgi kaybolmuştu.

"Geç kaldın," diye homurdandı Marek, tahtta kayarak.

"Sadece biraz," diye omuz silkti Ramsey ve saray mensuplarına sevimli bir gülümseme gönderdi.

"Geç kaldınız," diye tekrarlardı Marek, "ve düğün törenini kaçırdınız."

"Uzaktan gördüm." İzleyenlere bir başka sıcak gülümseme daha, gözleri garip bir kırmızı parıltıyla parlıyor.

"Yarınki düğüne geç kalmayacaksın." "Haha, geç kalmayacağımı söyleyebilirim."

Marek tahtında öne doğru eğildi. "Peki bu kadar komik olan ne?"

Ramsey gözündeki sahte yaşı sildi. "Bir şey yok. Sadece yarın düğün olmayacak."

Odayı şok edici bir sessizlik kapladı. Laynah'ın bile nefesi kesilmişti ve sonra nefesinin *kesildiğini* fark etti, dudaklarından çıkan nefes bir kez daha duyulabilirdi. Onu daha önce susturan her kimse tılsımı kaldırmıştı.

Şimdi, diye düşündü. *Konuşmak için başka şansım olmayabilir.*

Bir adım öne çıktı.

"Devam etmeden önce, Kraliyet'e bir teklifim var," dedi ve sesini salonu dolduracak şekilde yansıttı.

Ramsey'nin hazırlıksız sözleri karşısında şaşkına dönen saraylılar, şimdi onun sözlerini ilgiyle dinliyorlardı.

Ramsey bir kaşını kaldırdı, sahnenin ortasını çalmasından rahatsız olduğu belliydi. "Az önce tutuklanmak üzere değil miydin?"

Laynah onu görmezden geldi, ama Ramsey onun alanına girerek ona y u k a r ı d a n aşağıya baktı.

"Kimsin *sen*?" diye sordu parıldayan gözlerle.

"Huskarl Laynah Saunders, Kraliyet Muhafızları'ndan bir büyücü," diye sertçe cevap verdi.

Ramsey omzunun üzerinden baktı, sonra sıırttı. "Emin misin? Hiçbir yerde bandrol göremiyorum."

Laynah'nın eli omzuna gitti ve huskarl olduğunu gösteren mavi ve altın rengi kumaşın iğnelenmiş olması gereken yeri okşadı. Kumaş gitmişti.

Kim almış? İnanamayarak döndü. Onu daha önce zapt etmiş olan muhafızlar birkaç adım arkasında duruyordu ve içlerinden biri bandrolünü tutuyordu, kumaş gevşekçe sarkıyor ve yerde sürükleniyordu.

Öfkesi tavan yaptı. Muhafız hiç vakit kaybetmeden onu omzundan çekip almıştı. Bir hışımla gidip onu geri alma dürtüsüne direndi. Bunun yerine

çenesini kaldırdı ve odadakilere seslendi: "Kraliyete bir teklifte bulunmak istiyorum."

Gürültülü bir gevezelik patlak verdi ve onun sözlerini bastırdı.

Prens Seth'in sesi çınladı. "Sessiz olun, bırakın konuşsun." Yüksek Masa'dan endişeyle ona baktı. "Onu dinleyeceğim." Sesi on üç yaşındaki bir çocuğa göre emrediciydi ama onay için lord naibine baktı.

Marek dudaklarını büzdü. "Ne tür bir teklif?"

"Bir intikam teklifi," dedi Laynah, sesi güçlenerek. "Saray Katliamı'nda kaybettiklerimizin intikamını almak için Kraliyet Muhafızları'ndan ayrılmaya hazırım. Eğer yeminimden serbest bırakılırsam, her birinize söz veriyorum ki sorumlu kişiyi bulacak ve hesap soracağım."

"Kulağa biraz dramatik geliyor," dedi Ramsey.

Onu görmezden gelerek ilerledi ve sözlerinin gücüyle kendini şaşırttı. "Beni yeminden kurtarın, ben de Renegátok'u bulup yaptıklarının bedelini ödeteyim."

Marek sessiz kaldı, kalın kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşmıştı. Kadın nefesini tuttu. Marek'i nasıl avlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Renegátok tek başına, ama bu gelecekteki bir sorundu.

Sessizliği ilk bozan Ramsey oldu. "Ahem.

Ben buradayım, biliyorsun." Laynah'nın

bakışları ona kaydı. "Yani?"

"Yani?" Sanki kadın bariz bir şeyi gözden kaçırıyormuş gibi küçük bir kahkaha attı, seyirciye baktı ve sanki onlar da bu şakanın içindeymiş gibi onları gülmeye davet etti. Birkaç garip kahkaha dışında saray mensuplarının da kafası karışmış görünüyordu.

Ramsey pelerinini topladı, sonra da gösterişli bir hareketle arkasına attı. "Buraya sadece Kormend İmparatoriçesi adına değil, Renegátok'un temsilcisi olarak geldim." Gülümseyerek başını ona doğru eğdi. "Ben onların İşe Alım Şefiyim."

"Ne?" diye tısladı, koridorda alarm çığlıkları yükselirken oyuncu kolunu savunma amaçlı kaldırdı.

Marek düzen istedi. Ramsey'e hitap ederken sesi ciddiydi. "Saray Katliamı'ndan Renegátoklar sorumludur. Hâlâ üye olduğunu duymak beni hayal kırıklığına uğrattı, Ramsey."

"Sakin olun, aşırı tepki göstermeye gerek yok," dedi Ramsey. "İmparatoriçe de Renegátoklar gibi sadece barış istiyor."

Ramsey pelerininin içine uzanırken, "Dur," diye homurdandı Laynah.

"Durmak mı? Ama iyi haberler getirdim," diye itiraz etti ve ona çapkın bir gülümseme sundu. Kadın kıpırdamayınca, pelerininin kıvrımları arasından balmumu mühürlü bir parşömen çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bu, İmparatoriçe'nin kendisinden gelen kraliyet mektubu..." sözlerinin iyice yerleşmesi için zaman tanımak istercesine durakladı, bakışları odanın içinde geziniyordu, "...hepinizi Kormend'e davet ediyor."

"Davetiye mi?" Prens Seth sandalyesinde doğrulurken sordu. "Ne için?"

"Bir partiye," diye sıırttı Ramsey, elindeki büyük parşömeni havada hafifçe sallayarak,

"*Büyük* bir partiye. Kraliyet sarayında İmparatoriçe Katika'nın ev sahipliğinde."

Heyecanlı bir gevezelik patlak verdi ve Ramsey memnuniyetle omuzlarını sıvazladı, mahkemenin dikkatinin tekrar kendi üzerinde olmasından memnundu.

Laynah nutku tutulmuş bir halde ona baktı. Sadece birkaç dakika önce, Marek onun tutuklanmasını emrederken mahkeme sessizce beklemişti. Şimdi ise yüzleri heyecanla parlıyordu.

"Renegátok bize tam da bu salonda saldırdı," dedi Marek keskin bir sesle, sözleri odanın içinde yankılanıyordu. "Böyle düşmanlarla barış yapılmaz."

Babası konuşurken Ramsey irkildi ama hemen kendini toparladı. "Bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı. Talihsiz bir *olay* yaşandığını anlıyorum. Ama ben de bu yüzden geldim, havayı yumuşatmak için. Bazı üyelerimizin uygun şekilde davranmadıkları ve belki de biraz-"

"Katil mi?" Laynah araya girdi.

"Yanlış yönlendirilmişler," dedi Ramsey. "Ama onlar sadece sizin eski Lord Chamberlain'inizin talimatı altında hareket ediyorlardı. İmparatoriçe'nin mektubunda, Kormend'de büyük saygı gören Renegátok'un, onun gücünü kötüye kullandığından habersiz olduğunu göreceksiniz-"

Marek, Ramsey'nin yumuşak konuşmasını keserek, "Şu mektubu bir göreyim," diye tersledi.

Ramsey kürsüye yavaşça tırmanırken, mahkeme heyeti büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Ağır adımları itaatsizliğin eşiğindeydi. Sivri ayakkabılarının ahşap basamaklara her vuruşu, babasının şakaklarındaki damarların daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmasına neden oluyordu. Müjdecî mektubu almak için aceleyle öne atılarak gerginliği azaltmaya çalıştı ama Ramsey sanki orada değilmiş gibi askerin yanından geçip gitti.

Ramsey, babasına mektubu vermeden hemen önce, gözleri kırmızı bir kıvılcımla parlayarak aşağıdaki avluya doğru döndü. "Partinin *maskeli* balo olduğunu söylemiş *miydim*?"

Bu kez heyecanlı çığlıkların eşlik ettiği yeni bir sohbet dalgası patlak verdi.

"Sessiz olun!" Marek elini sabırsızca uzatarak emretti. "Mektubu bana ver, Ramsey."

Ramsey parşömeni babasının almasına izin vermeden önce biraz fazla tuttu. Laynah'ı dehşete düşüren Ramsey merdivenlerden inmek yerine Marek'in kadehini aldı ve şaraptan yudumlayarak Seth'in tabağından bir üzüm kopardı. "*Nasılsın?*" diye sordu genç prense, Yüksek Masa'ya yaslanarak. "Kormend'i göreceğin için heyecanlı mısın?"

Seth Ramsey'e hayretle baktı. "Ben... Kormend'e gitmeme izin verileceğinden emin değilim..."

Ramsey ağzına bir üzüm atarak, "Elbette atacaksın," dedi.

"Sessizlik," diye kükredi Marek, cam avizeleri bile titretebilecek bir sesle. Ramsey bu kez irkilmedi bile. Çiğnerken sırtışı genişledi ve genç presten bir gülümseme kopardı.

Marek'in mührü kırıp parşömeni okumaya başlamasını saray halkı merakla izledi. Laynah kürsünün dibinde oyalanıyor, sağ bacağını dinlendirmek için ağırlığını kötü bacağına veriyordu. Ramsey'nin Seth'in tabağındaki üzüm salkımını sapından tutup kaldırmasını şaşkınlıkla izledi. Çocuk aldırıyor gibiydi ve Ramsey'nin ona alt tonda söylediği şeyi dikkatle dinliyordu -Laynah onun 'Kormend'deki kızlar' hakkında bir şeyler söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Marek içindekileri tekrar okurken parşömeni birkaç kez katlayıp açtı, her geçişte yüzü daha da kızarıyordu. Sonunda parşömeni kapattı ve yumruğu parşömenin üzerinde sıkılaştınca buruştu. Konuştuğunda ses tonu tehlikeli derecede sessizdi. "Herkes... dışarı çıksın."

Kimse kımıldamadı. Saray mensuplarının kafalarının karışık olduğu ve mektubun içeriğini öğrenmek için yanıp tutuştukları belliydi.

"*Dışarı!*" Marek bağırdı.

Saray mensupları çıkışa doğru koşuştururken oda gürültüyle patladı. "Siz üçünüz hariç," diye ekledi Marek, Laynah, Ramsey ve Quinn.

Laynah dönüşünün ortasında durdu, rahatlama iç çekişi kısa kesildi. Quinn düzenli bir şekilde ayağa kalktı ve onun yanında durmak için hareket etti. "Neler oluyor?" diye sordu ona.

"Emin değilim."

Ramsey şimdi sadece Jester'ın cesaret edebileceği cüretkâr bir hareketle Yüksek Masa'nın kenarına tünemiş oturuyordu. Bakışları bir kişiden diğerine savruluyor, gözlerinde zorlukla bastırılmış bir neşe parlarken yavaşça çiğniyordu.

Prens Seth sandalyesine yaslanmış, Marek'in omzunun üzerinden mektubu okumaya çalışıyordu. "Ne yazıyor?"

"Bu," dedi Marek, parşömeni Seth'e uzatarak, "Kormend'in hükümdarı Kraliçe Katika'dan bir mektup."

"İmparatoriçe," diye düzeltti Ramsey burnunu çekerek. "*İmparatoriçe* Katika, Kormendian İmparatorluğu'nun hükümdarı." Elindeki fincanla salonu işaret etti. "Kraliçeler küçük yerler içindir, Rosaria gibi."

Laynah ona baktı. İki krallık arasında Rosaria'nın daha büyük olduğuna şüphe yoktu.

Marek parşömeni Quinn'e uzatarak, "Rosaria'dayız ve sen sessiz olacaksın, Ramsey," dedi. "Bu mektup hem seni hem de Grace'i ilgilendiriyor."

Quinn'in omuzları gerildi. "Nasıl yani?"

Cevap veren Ramsey'ydi, artık tutmayan sapı boş boş çeviriyordu. "Başka biriyle evleneceksin."

"Ne?" diye bağırdı Laynah ve Quinn hep bir ağızdan.

Marek'in yüzü kül rengine dönmüştü. "Yarınki düğünü iptal etmeliyiz."

"Hayır!" Quinn haykırdı. "Bu mektupta ne yazdığı ya da kimin yazdığı umurumda değil. Düğünüm yarın. Grace'le evleneceğim ve hepsi bu kadar."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi babası.

"Evet, öyle olacak," dedi Laynah. Daha kısa bir süre önce başını belaya sokmuştu ama Quinn ve Grace'i desteklemekte tereddüt etmedi.

Marek'in bakışları altında solgunlaştı. "Sessiz olacaksın. Seninle ne yapacağıma henüz karar vermedim." Adam gözlerini kırpmadan ona baktı ve bir süre sonra kadın bakışlarını yere indirdi.

"Onlara mektupta ne yazdığını söyle," dedi Ramsey hevesle. Bu, babasının ona sert bir bakış atmasına neden oldu ama bu, kardeşine merakla bakan Ramsey tarafından fark edilmemiş gibi görünüyordu.

Sanki tepkisini ölçüyormuş gibi.

"Hayır," diye mırıldandı nefesinin altından, Quinn'e endişeli bir bakış attı. Son aylar ona çok ağır gelmişti. Renegátok'tan kaçmak için saklanmış, ancak yakalanarak işlemediği suçlar yüzünden Rutherford Kalesi'ne hapsedilmişti. Grace'le olan geleceği de dahil olmak üzere her şeyi kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Buna ihtiyacı var, diye düşündü. Sonsuza dek mutlu olmayı herkesten çok o hak ediyor. Quinn'e yalvarırcasına baktı ve sözlerini duyması için onu teşvik etti. *Savaş Quinn. Kendin için savaş. Grace için savaş.*

Quinn sanki onun ısrarını hissetmiş gibi omuzlarını dikleştirdi ve dikleştirdi. "Bu kadar yeter. Yarın Grace'le evleneceğim ve başka bir şey söylemeye gerek yok."

Laynah sessizce başıyla onayladı.

Lord Naip onu hayrete düşüren bir hareketle içini çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Sonunda başını kaldırıp üzgün bir ifadeyle Quinn'e baktı. "Düğününüz

yarın artık mümkün değil." Parşömeni işaret etti. "Annen seni başka birine söz verdi."

"Ne?" diye bağırdı şok içinde dalgalanırken.

Marek, Quinn'i merdivenlerden yukarı çağırdı ve parşömeni ona verdi.

"Oku şunu." Quinn de parşömeni okumak için acele etmedi. Bu gerilim onu öldürüyordu. "Eee?" diye sordu.

Quinn'in yüzünün rengi soldu.

"Devam et," dedi Ramsey, gözleri parlayarak. "Söyle."

Laynah merdivenlerden çıkıp onu tokatlamak istedi ama sonra Quinn ona parşömeni uzattı. "Oku şunu."

"Ben mi?" Parşömeni açtı. Yüzeyi dokuluydu, el yazısıyla yazılmış sözcükler muhteşem ve resmiydi. Kelimeleri okurken gözleri büyüdü.

"Quinn çaresiz bir ses tonuyla, "Kormend İmparatoriçesi'yle nişanlandığım yazıyor," dedi.

Beşinci Bölüm

Düğün Planları

Laynah

LAYNAH, Grace'e ulaşmak için odayı dolduran beyaz etekler denizinde yüzmek zorunda kaldı. Peçe indirilmiş olsa bile Laynah onun üzgün olduğunu anlayabiliyordu.

Laynah, reverans yaparak odadan çıkan hizmetçilere, "Bize bir dakika izin verin lütfen," dedi. Gelinliğe basmamak için kucak dolusu dantel ve sateni yoldan kaldırarak odanın ortasında hareketsiz duran gelin adayına yaklaştı. "İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim!" diye bağırdı Grace, sersemliğini üzerinden atıp yüzünü örten örtüye vurarak. Beyaz gazlı bez eldivenlerine yapıştı ve onu çıkarmak için mücadele ederken sıkıntılı bir inilti çıkardı.

"İşte, izin ver," dedi Laynah, örtüyü kaldırarak.

Grace'in gözleri kızarmış ve şişmiş, yanakları yaşlarla dolmuştu. "Kendimi gülünç hissediyorum," dedi, sesi kalın ve titrekti.

"Yapmamalısın." Laynah ona sarılmaya çalıştı, ama yapılı kombinezon engel oldu.

"*Bu elbise...* Tanrım. Laynah, annene minnettarım ama
-."

"Ama bu senin istediğin elbise değil," diye bitirdi Laynah eldivenlerini çıkarmaya yardım ederken. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok güzel görünüyorsun."

Grace zayıfça gülümsedi. "Teşekkür ederim. Doğrusu, bir saat önce elbiseyi umursamıyordum. Sadece Quinn'le evleneceğim için mutluydum. Ama şimdi..." Dudağı titredi.

Laynah hemen ona bir mendil uzattı ve Grace yeni bir gözyaşı hücumu başladığında mendilin arkasında kayboldu.

"Yine de evleneceksin," diye teselli etti Laynah onu. "Bu sadece bir gecikme."

"Quinn kraliçeyle evlenebilsin diye tüm sarayın Kormend'e gitmesini gerektiren bir gecikme," dedi Grace acı acı. "Bununla nasıl rekabet edebilirim?"

"Kimse Quinn'in senden başka biriyle evleneceğini söylemedi."

"Öyle değil mi?" diye sordu Grace, boy aynasına yaklaşırken sesi zar zor duyuluyordu.

"Quinn *seninle* evlenmek istiyor. Sana sahip olduğu için çok şanslı ve bunu biliyor. Babası düğünü sadece biz kraliçeyle arayı düzeltene kadar erteledi." Siyasi açıdan yapılacak en doğru şey buydu. Düğüne devam etmek bir küçümseme olarak görülebilirdi ama bu, sözlerin kulağına daha az boş gelmesini sağlamadı.

Grace yansımasına bakarak kaşlarını çattı. "Ya..." diye titrek bir nefes aldı. "Ya Quinn fikrini değiştirirse?"

"Yapmayacak."

"Ve yine de onunla buluşmak için Kormend'e gidiyor."

Laynah yüzünü buruşturdu. "İşleri yoluna koymak için hep birlikte Kormend'e gidiyoruz."

Bu, Grace'e sarayın Kormend'e yapacağı ani ziyaret için çılgınca toplandığını ve asıl konunun maskeli balo olduğunu söylemekten daha nazikti.

Grace'in sesi kırılma tehlikesi geçirdi. "Kraliçenin çok güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Laynah kraliçeyle sadece Rutherford Kalesi'nde kısa bir süre tanışmıştı. O ve Quinn on altı yaşındaydılar ve kraliçe Seth'in şu an olduğundan daha gençti. Evlilik konusu hiç açılmamıştı. Şimdi ise üçü -Laynah, Grace ve Quinn- yirmi iki yaşındaydı ve kraliçe on sekiz yaşındaydı.

"Sen tanıdığım en güzel insansın."

"Laynah..."

"Ciddiyim. Sen tanıdığım en nazik, en düşünceli insansın."

Grace sessiz bir teşekkürle başını salladı ve Laynah'ın zaten şüphelendiği şeyi doğrularcasına elleri karnını örtmek için aşağıya inerken yüz ifadesi dalgınlaştı.

"Ne kadar ilerledin?" diye sordu.

"En az üç ay," dedi Grace. "Muhtemelen dört."

"Tebrikler," diye gülümsedi. "Quinn biliyor mu?"

"Henüz söylemedim. Ve şimdi, bugünden sonra, ona söyleyeceğimi sanmıyorum." "Ne? Ama söylemek zorundasın. Özellikle de şimdi."

"Hayır, ona hiçbir şey söylemek zorunda *değilim*, özellikle de şimdi. Ben... Bebeği doğuracağım ama uzaklara gidip tek başıma yaşayacağım."

"Bir münzevi gibi mi?" diye sordu Laynah, ağzı seğirerek. "Gülme Laynah, beni de güldüreceksin!"

Bunun için artık çok geçti. Grace uzun süre gülümsemeyi bırakmadı ve bu odayı aydınlattı.

"Ona söylemelisin," diye bastırdı Laynah.

"Bilmiyorum," dedi Grace, ellerini zoraki bir şekilde bükerek.

Laynah Grace'in ellerini tuttu ve sıkıca kavradı. "Güven bana. Ona söylersen çok daha iyi ol a c a k."

"Belki..." Bu sefer Grace'in sesi umutluydu.

"Ben de sana sahip olduğum için şanslı olduğumu söylemek istedim."

"Ah Laynah," dedi Grace, kollarını ona dolayarak ve elbisenin aralarında kırıışmasına neden olarak.

Kendilerine rağmen kıkırdadılar.

"Tanrım, Laynah, kızları içeri gönderir misin? Bu elbisenin içinde bir dakika daha duramam."

Laynah, Quinn'in endişeyle volta attığı oturma odasına döndü. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"O nasıl?"

"Beklenebileceği gibi," dedi Laynah dürüstçe, sesini düz tutmaya çalışarak. Quinn'e kızmanın bir anlamı yoktu - zaten perişan haldeydi ve kendini zar zor toparladığını görebiliyordu. Bu gece babasına karşı koymak için birkaç cesur girişimde bulunmuştu bile. Onu hiç bu kadar tedirgin görmemişti; kalenin altında hapsedildiği zaman bile. "Nasılsın?"

Quinn yüzünü ovuşturdu. "Daha iyiydim. Grace için endişeleniyorum."

Dudağını ısırdı. "Oldukça üzgün. Bence niyetin konusunda onu rahatlatmalısın."

Sert bir şekilde başını salladı ve volta atmaya devam etti.

Duvara yaslandı ve endişeyle onu izledi. Quinn'in sadece Grace'le birlikte olmak istediğinden ve Kraliçe Katika'nın -ya da kendini çağırmaya niyetli görüldüğü gibi *imparatoriçenin*- bunu yapamayacağından hiç şüphesi yoktu.

Grace'in güzelliği ve iyi kalpliliğinin eline su dökemezdi. Ancak Grace'in maruz kaldığı reddedilmenin ışığında, Quinn ona güven vermek için zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya kaldı.

Laynah ikisini de kıskanmıyordu. Çift, nikâh masasına oturmak yerine Quinn'in diğer müstakbel eşiyle tanışabilmesi için Kormend'e seyahat edecekti. Grace için bu, kimsenin başına gelmesini istemeyeceği türden özel bir aşığılanmaydı.

"Bir planın var mı?" diye sordu Quinn.

"Düşünüyorum."

"Ve?"

Omuz silkti.

"Belki de Grace'e kraliçeyle evlenmeye niyetli olmadığını söyleyerek başlayabilirsin," diye önerdi.

Quinn durdu. "Bu çok açık, değil mi?"

"Koşullar göz önüne alındığında, belki de onun için o kadar açık değildir."

"Ah." Volta atmaya devam etti, sonra aniden durdu ve çaresizce ona baktı.

"Sanırım ona onu sevdiğimi söyleyebilirim?"

"Bu... iyi bir başlangıç olur."

"Sadece onu sevdiğimi söyleyebilirim."

"Gerçekten abartmamalısın."

Kapı çalındı. Laynah kapıyı aç t ı ğ ı n d a Ramsey kapı aralığına yaslanmış, gülümsüyor ve yemek yiyordu...

Kaşlarını çattı. "Bu... Grace'in düğün pastası mı?"

"İsraf et me, isteme," dedi ağız doluyken. Tabağı kaldırdı. "Biraz ister misin?"

"Saçmalıyorsun," dedi ve kapıyı adamın suratına çarptı.

Tak-tak-tak.

Laynah inledi ve kapıyı tekrar açtı. "Evet?"

Ramsey kıpırdamamıştı ve onu kızdıracak şekilde hâlâ şaşkınlıkla gülümsüyordu.

"Sanırım turtayı tercih ediyorsun?" d i y e sordu, ağzına bir parça daha kek atarken.

"Grace geldiğinde burada olmamanı *tercih* ederim." "Öyle mi? Nedenmiş o?"

İnanılmaz bir şekilde alay etti. "Düğününün iptal edilmesinin sebebi sensin!"

Söyle ona, Quinn!"

Quinn'in yüzünden çeşitli duygular geçti -öfke, sıkıntı, korku- ve onun ağabeyine bir parça akıl vermesini umdu. Ama Quinn ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ramsey bu fırsatı Laynah'yı atlatmak için kullandı ve rahat adımlarla odaya girdi. "Güzel yer," dedi. "Ama biraz demode, değil mi?"

"Çık dışarı," dedi.

Ramsey kaşığını düşünceli bir şekilde yalayarak tavana baktı. "Kormend'de böyle kornişler yapmayı yıllar önce bıraktık. Yine de güzel, eğer 'vintage' bir görünüm hedefliyorsanız."

"Burada olmamalısın."

"Neden olmasın?" Ramsey odaya göz gezdirdi. "Burası ağabeyimin süiti değil mi?"

"Öyle," dedi Laynah, "ama bunu Grace ile paylaşıyor."

Ramsey Quinn'e sırtıttı. "Ve sen daha evlenmedin bile, seni köpek."

Laynah'nın içinde onu tekmelemek için güçlü bir istek vardı. "Kraliçe neden *seninle* evlenmiyor?" diye sordu Ramsey'e. "Bu çok daha basit olurdu. Sen ilk doğan değil misin?"

"Öyleyim, ama sevgili *imparatoriçemiz* çöpü seçiyor."

"Sanırım neden seni seçmediği belli oldu."

Ramsey'nin gözleri büyüdü. "*Bu* hiç hoş değildi."

"Quinn'in Renegátok'tan kaçıp saklanmak zorunda kalması da öyle!" diye tersledi.

"Hâlâ o konuya mı takılıyorsun?" Ramsey gülerek masanın kenarını kaldırıp merakla altına baktı. "Mobilyalarınızı kim yapıyor?"

Masanın üstündeki vazo tehlikeli bir şekilde sallanırken, "Hiç komik değil, kes şunu," diye ekledi.

"Bu *biraz* komik. Kardeşim, sorumluluklarından kaçıyor ve saklanıyor."

Laynah Quinn'e baktı. Sessizdi, yüz hatları gergindi. Tekrar Ramsey'e döndü. "Bunu nasıl hafife alabilirsin? O senin *kardeşin*. Tehlikedeydi!"

"Meh, bu tartışılır." Ramsey umursamaz bir tavırla el salladı ve parmak eklemleriyle ahşap korkuluklara vurarak balkona doğru yürümeye başladı. "Renegátok sadece yardım etmeye çalışıyordu. Kâhyanızın bu kadar çürük yumurta olması bizim suçumuz değil." Tekrar içeri girdi. "Belki de Kraliyet, meclis üyelerini daha dikkatli değerlendirmeli. Bir işe alma sorunu olabilir. İyi bir işe alma memurunuz olsaydı, talihsiz Katliamınız asla gerçekleşmezdi..." Ona göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı. "Benim gibi."

"Ugh." Laynah burnunu kırıştırdı. "Lütfen, gidebilir misin?"

"Sensiz olmaz," diye mırıldandı ve ona bir demet pembe çiçek uzattı. "Bir gezinti için bana katılırsın diye ummuştum."

"Hiç sanmıyorum." Gözleri Ramsey'nin elinde sallanan, kökleri toprakla kaplı petunyalara kaydı. "Bunlar *balkondan* mı?" diye soluk soluğa kaldı.

"Sizin için taze
toplandı." "Onları geri
koy."

"Biraz geç oldu. Çiçekler böyle çalışmaz."

Laynah aniden diğer odadan Grace'in sesini duydu. "Gitmen gerek," dedi ve Ramsey'nin kolundan tutarak onu çıkışa doğru çekti.

Kıkırdadı. "Beni idare etmene gerçekten gerek yok."

"İstediğimde gitseydin olmazdı," dedi dişlerini sıkarak. Onu koridora çekti ve Grace oturma odasından çıkarken süitin kapısını tıkırtıyla kapattı. Ramsey'nin üzerine yürüdü. "Grace'in şu anda uğraşması gereken yeterince şey var, bir de sen ortalığı karıştırma."

"Bana daha fazla kredi vermelisiniz! O ve küçük kardeşim benim tam desteğime sahipler."

Laynah kapının koluna uzanarak, "Nedense bundan çok şüpheliyim," dedi. "Güle güle."

"Bekle, sen benimle gelmiyor musun?"

İçini çekti ve yorgun bir ifadeyle ona baktı. "Seninle gezintiye çıkmayacağım."

"Toplantı ne olacak?"

Laynah dondu kaldı, kapının kolunu yarı bastırdı. "Ne toplantısı?"

"Babamla, naip lordla görüşmem var elbette. Özel bir görüşme talep etti ve sizi getirmem için beni gönderdi."

Laynah'ın vücudu uyuştı. "Beni ne zaman çağırdı?"

Ramsey omuz silkti. "Bir saatten biraz fazla oldu."

"Ne?" diye bağırdı. "Neden daha önce söylemedin? Bekletilmekten nefret eder, öfkeden kudurur!"

Ramsey onun peşinden koridorda ilerlerken, içinden gülüyordu. "Biliyorum. Çok kızacak."

"Çok özür dilerim!" Laynah nefes nefese Marek'in ofisine daldı. "Lütfen beni affet-"

"Sessiz olun." Naip Lord masasında oturuyordu, gözleri çakmak çakmak ve sesi o kadar derindi ki titreşimler kadını titretiyordu. "Çok geç kaldınız ve ben de hiç hoşnut değilim, o yüzden bunu kısa keseceğim. *Oturmayın*," diye sertçe ekledi ve kadının oturmak üzere olduğu sandalyeden fırlamasına neden oldu. "Bunu bir tartışma olarak düşünmüştüm ama sabrımı taşırdınız ve beni başka işlere geç bıraktınız."

"En içten özürlerimi sunarım," dedi ve adamın gözleri tehlikeli bir şekilde parladığında bakışlarını kaçırdı.

"Seninle ne yapacağımı uzun uzun düşündüm ve ikimize de uyabilecek bir çözüme ulaştım. Senden yerine getirmeni istediğim bir görev var." Durakladı. "Sen, Laynah, Kormend İmparatoriçesi'ne suikast düzenleyeceksin."

Çenesi gevşedi. Doğru mu duymuştu? "Benden birini öldürmemi mi istiyorsun?"

Marek uyarmak için elini kaldırdı. "Bundan üç gece sonra İmparatoriçe, sarayımızı resmen karşılamak için Kormendian Sarayı'nda bir maskeli balo düzenliyor." Avucundan daha küçük, mühürlü bir kâğıt paketi masanın üzerinden kaydırıldı. "Kormendian Sarayı'ndaki maskeli baloya katılacaksın, orada *onu* zehirleyeceksin -gizlice- ve kimsenin senden şüphelenmediğinden emin olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Laynah paketi almak için hiçbir hamle yapmadı. Naip Lord'un söylediklerini anlamaya çalışırken zihni allak bullak olmuştu. "Will..." Kaşlarını çatarak ellerine baktı, hâlâ naibin söylediklerini anlamaya çalışıyordu. "Eğer zehirlenmişse..." *Onu zehirleyip zehirlemediğimi* söyleyemedi. "Acı çekecek mi?"

"Evet." Marek'in gözleri onunkilere dikildi. "İçindekilerin yarısını ya da tamamını kullanabilirsin. Her iki durumda da yavaş bir ölüme neden olacak. Birkaç gün sürecek ve Rosarian monarşisine kadar izini sürmek zor olacak. Partimiz bir hafta içinde eve dönecek ve İmparatoriçe Katika da bundan kısa bir süre sonra ölecek."

Midesi bulanıyordu. Renegátok'tan intikam almayı teklif ettiğinde kastettiği şey bu *değildi*. Kraliçe Katika'nın tarikatla hiçbir ilgisi yoktu ve hâlâ çok gençti. Marek'in ondan istediği şey düşünülemezdi bile.

"Neden?" diye kekeledi. "Neden ölmesi gerekiyor? Ben... Ben onu tanımıyorum bile."

"İmparatoriçe'nin Quinn'le evlenme niyeti sadece bir başlangıç," dedi Marek. "Mektubunda zindanımızda tutulan Renegátok üyelerinin serbest bırakılmasını talep ettiğini gördünüz, değil mi?"

Laynah başını salladı. Mektubun o kısmını okumuştı, ancak kibar bir öneri gibi görünen şeyin ince bir tehdit olduğu şimdi aklına gelmişti.

"İmparatoriçe Renegátok ile işbirliği yapıyor," diye devam etti Marek. "Baş danışmanı, tarikatın lideri olan eski karım Regina Volak." 'Tarikat' kelimesini ağzından kaçırınca Laynah irkildi. "İmparatoriçe Katika babasına hiç benzemiyor. O her zaman barışın peşindeydi ama Katika uluslarımız arasında yeni bir savaş başlatacak bir yörüngede ilerliyor."

Marek'in yumrukları sıkıldı ve masaya daha da yaklaştı.

"İmparatoriçe görüldüğü gibi değil. Savaş ve kan dökülmesini istiyor. Bu dünyada değer verdiğin her şey için Huskarl Laynah, ister ailen, ister dostların, ister içine doğacak kadar ayrıcalıklı olduğun barış olsun... Bunu Rosaria için yapmalısın. Kormend İmparatoriçesi'ne suikast düzenlemeli ve böylece uluslarımız arasındaki barışı korumalısın. İmparatoriçeyi ortadan kaldırmak ileride çok daha büyük trajedileri önleyecektir."

Beklentiyle durakladı.

"Ona imparatoriçe deyip duruyorsun," dedi Laynah.

"Eğer Katika kendisine imparatoriçe ve yönettiği topraklara da imparatorluk demek istiyorsa, bu onun ayrıcalığıdır."

"Ama... biz ona hep kraliçe derdik."

Marek irkilmekle utanmak arasında bir yerde duran komik bir ifade takındı. "Bu terimler... *imparatoriçe, imparator, imparatorluk*... Rosaria'nın tarih versiyonuyla çelişiyor. Rosaria'nın bağımsız olmadığını, uzun zaman önce olduğu gibi Kormend'e ait olduğunu ima ediyor."

"Ah." Laynah anladığından emin değildi ama Marek'in sabrını sınamak istemiyordu. "Ya... reddedersem?"

Marek'in kaşları daha da çatıldı. "O zaman daha önce mahkeme önünde yaptığınız küstahlık yüzünden cezalandırılabilirsiniz. Detaylandırmamı ister misiniz?"

Hayal gücü olası cezalandırma yöntemleriyle çılgına dönerken başını telaşla salladı - zindan, darağacı, darağacı, sözleşmeli kölelik... sadece askıya alınmanın aşağılanması bile içini kıpır kıpır etti.

"Neden ben?" diye sordu.

"Çünkü bu işin sessizce ve sorgusuz sualsiz halledilmesini istiyorum." Durakladı. "Ve *sen* emirleri sorgulayacak bir konumda değilsin."

Marek'in ses tonunda bir kesinlik vardı ama Laynah korkunun onu susturmasına izin vermedi. "Ben bir suikastçi değilim," dedi.

"Hayır, ama sen çok daha yeteneklisin ve bir avantajın var: kimse senden şüphelenmeyecek."

Laynah bir kaçış yolu, lord naibinin fikrini değiştirmenin bir yolunu aradı.

"Neden Kardeşliğe sormuyorsunuz?" *Finnigan gibi biri*. O öldürmüştü. Bir keresinde, kim olduğunu bilmese de - sadece kullandığı büyüün kanıtlarını görmüştü, gizlenmiş ve utançla sarılmıştı.

Sesini alçalttı, duvarlara bakarken öfkesi yerini korku titreşimlerine bıraktı. "Onlara güvenmiyorum."

Son kısım Laynah'yı hayrete düşürmüştü. Gizli topluluk Rosaria krallarına hizmet etmek için vardı ve son zamanlarda bu desteği Prens Seth reşit olana kadar vekil hükümdar olan Marek'e de vermişlerdi.

"Yerinde olsam," dedi Marek yumuşak bir sesle, "bu durumdan kurtulmaya değil, bana nasıl faydalı olabileceğine odaklanırdım." Bakışlarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Eğer bunu yapmazsan, Rosaria için değerini ve ailenin kaderini yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım."

"Ailem mi?"

"Örneğin annen ve baban. Onlara bir şey olmasını hiç istemem."

Dehşet omurgasını sarmıştı. Blöf mü yapıyordu?

Marek onun aklından geçenleri okumuş gibiydi, çünkü "Ne kadar ciddi olduğumu öğrenmek istemezsin," dedi.

Sözleri ona bir sopa gibi çarptı. Marek sandalyesinde arkasına yaslandı ve konuşmaya devam etti, sözleri uzaklardan geliyordu.

"Bu seninle benim aramda bir sır olarak kalmalı. Ve bir şey daha. Kendini bir Huskarl olarak tanıtmayacaksın. Üniformanı evde bırak.

Yarından itibaren soylu bir kadın gibi giyineceksin. Bu, şüphe uyandırmamanıza yardımcı olacaktır. Görevinizde başarılı olursanız, sizi yemininizden azat edeceğim ve bir daha üniformanıza ihtiyaç duymayacaksınız."

Söze dökülmemiş tehdidi odayı doldurdu: *Ve eğer başarısız olursanız, o zaman kesinlikle buna ihtiyacınız olmayacak.*

"Atınıza binmeyeceksiniz," diye devam etti Marek. "Sizin konumunuzdaki bir leydiye yakışır bir elbise giyecek, silah taşımayacak ve bir arabaya bineceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Laynah'nın yanakları kızardı. "Evet, anlıyorum." Kapıya doğru ilerledi.

"Ahem." Marek masanın üzerindeki pakete hafifçe vurarak içindeki kuru malzemelerin hışırdamasını sağladı.

Tereddüt ederek ona bakarken saniyeler uzadı. *Başka seçeneğim yok. Ama...*

"Rosaria için," dedi Marek, pakete tekrar dokunarak. "Bir hayat, barış için ödenecek küçük bir bedeldir."

Öyle mi? Finnigan'ın bunu kabul edip etmeyeceğini merak etti.

Finnigan burada değil, diye hatırlattı kendine, hüznü şimdi ekşi bir şeyle renklenmişti. *Tek başınasın.*

Sonra aklına ikinci bir düşünce geldi, tıslayan sözcükleri aynı anda hem uğursuz hem de cesaret vericiydi. *Paketi al.*

Laynah bir adım öne çıktı, masanın üzerine eğildi ve elini paketin üzerine uzattı. Küçük ve hafifti; bildiği kadarıyla içinde kuru çay yapraklarından daha uğursuz bir şey olmayabilirdi. Bunun gibi küçücük bir zarf nasıl cinayet silahı olabilirdi?

Altıncı Bölüm

Ashwood Kutusu

Laynah

Finnigan'dan ona hiç mektup gelmemişti ve ailesinin yeni hizmetçisinin ona attığı acıma dolu bakış Laynah'a keşke sormasaydım dedirtti. Annesinin bir ay önce işe aldığı kısa boylu yaşlı kadına baktı. Arkadaş canlısı ve becerikliydi ama Laynah için hâlâ 'yeni hizmetçi'ydi, çünkü ona hizmetçi ya da gerçek adıyla hitap etmek Sophie'nin yerini aldığını kabul etmek anlamına gelirdi. Ve Laynah'ın en yakın arkadaşlarından biri olan Sophie'nin yeri doldurulamazdı.

Laynah, Floofy'nin yataktan gelen yumuşak horultuları dışında sessiz olan süitinde amaçsızca dolaştı. Bu onun odasındaki son gecesiydi ve evi olan bu yeri özümsemek için son şansıydı. Yarın sabah mahkeme Kormend'e doğru yola çıkacaktı ve geri dönmeme ihtimali çok yüksekti. Burası ocukluğunun çoğunu geçirdiği yerdı ama şimdi kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Burada yaşayan küçük kız gerçekten bir suikastçı mı olacaktı? Naip Lord'un verdiği görevi düşünürken vücudu uyuşmuştu. Bir savaşı önlemek için bile olsa, başka bir insanı soğukkanlılıkla öldürebilir miydi?

Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Kendi sorunları olan Grace ve Quinn'den başka birine. Ama Sophie de dahil olmak üzere herkes gitmişti. Arkadaşının Büyük Salon'da yatan kanlı bedenini hatırlayınca boğazında safra düğümlendi. Dağ ormanında bir iblisin Sophie'ye nasıl ve neden saldırdığını hâlâ bilmiyordu ve bunun gizemi peşini bırakmıyordu.

Rehberliğine güvendiği diğer kişi olan Bancroft da ölmüştü. Sophie'nin aksine, Bancroft'un cesedine asla ulaşılammıştı ve Sophie onun ölümünü kabullenmeye *çalışmış* ve kabullendiğini düşünmüş olsa da, küçük, ısrarcı bir umut yaşamaya devam ediyordu. Bancroft hayatında bir istikrar sütunu olmuştu. Onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olabileceğini düşünmek çok mu mantıksızdı?

Tıpkı Finnigan'ın hala dışarıda olması gibi.

Finnigan'ın onu hâlâ sevdiğine inandığı gibi, Bancroft'un da hayatta olduğu umuduna sarıldı.

Eli, rafındaki oyma ahşap filin üzerinde geziniyordu. Bu ona her iki adamı ve daha mutlu günleri hatırlatıyordu. Finnigan fili öyle büyülemişti ki, ona her dokunduğunda onun tek bir anısını yeniden yaşıyordu. Seçebileceği onca an arasından fil, Jester'ın gözünden Bancroft'la son kez konuştuğu anıyı içeriyordu. Bancroft'un yumuşak başlılığını ve güler yüzlülüğünü, özenle taranmış saçlarını ve ince, siyah bıyıklarını hatırladıkça boğazı düğümleniyordu. Bancroft'un nezaketi, kız kardeşi Tash'ın ölümünden sonra yas tutan ailesini bir arada tutmuştu ve onu her gün özlüyordu.

Laynah tahta file dokundu ve kralın sarayının terk ettiği günün anısı ılık bir su gibi üzerinden akıp gitti. Güneşli bir sabahı ve kralın, kraliçenin ve tebaalarının ölümüne at süreceklerini bilmesine imkân yoktu. Anılar melankoliyle doluydu,

Ama Finnigan'ın bunu neden seçtiğini biliyordu: çünkü Bancroft'un onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve bu değerli anı bir hediye idi.

Finnigan gitmeyi seçti, diye fısıldadı zihninden bir ses. Seni terk etti.

İçini bir ıstırap kapladı ve anının verdiği mutluluk kaybolurken raftan geriye doğru sendeledi.

Seni terk etti ve asla geri dönmeyecek.

Öfkesi aniden alevlendi ve dayanılmaz hale gelene kadar kaynadı. İçinde biriken öfke ve umutsuzluktan kurtulmaya çalışarak volta attı ama oda çok küçük, hava çok yoğun ve duyguları daha da içinden çıkılmaz hale geldi.

Finnigan seni aptal yerine koydu.

Bu doğruydı. Kormend'e gitmek için bildiği her şeyi geride bırakmanın eşiğindeydi ve Finnigan ona bir mektup bile yazamamıştı.

Raftan bir nesne aldı -Finnigan onu büyümeden çok önce Bancroft'un hediyesi olan fili değil, Finnigan'ın ona verdiği, içinde Floofy'nin bulunduğu küçük dişbudak kutusunu- ve odanın bir ucundan diğerine fırlattı.

Kutu parmak uçlarından ayrılır ayrılmaz öfkesi dağıldı ama havada dönüp duvara çarparken yörüngesini durduracak gücü yoktu.

Kutu parçalandığında, metalik bir yuvarlanma sesi dikkatini çekti ve odanın köşesine kadar takip etti, orada küçük, dönen bir bant döşeme tahtaları üzerinde durana kadar tıkırdıyordu.

Yüzüğü dikkatle eline aldığı anda nefesi kesildi. Altın ve gümüşten oluşan bir yüzüktü bu, üzerinde beş pembe çiçek vardı ve her birinin içinde küçük, ışıltılı bir elmas bulunuyordu. Çok güzeldi.

"Öyle mi?" diye sordu Floofy, yatağın kenarından ona bakarak.

"Bir şey yok. Uyumaya devam et," dedi.

Floofy uykulu bir şekilde ağzını şapırdattı, uzun bir esneme hareketi yaptı ve gözden kayboldu. Onun tekrar yatağa düşme sesini duydu.

Bağdaş kurup otururken, kaşlarını çatarak kutuya baktı. İçinde hiçbir zaman bir yüzük olmadığından emindi. Parçaları incelerken kutunun hiç de kırık olmadığını görünce rahatladı. Kutuyu yeniden birleştirmek için elinden geleni yaptı ve sahte bir zemin oluşturan fazladan bir panel keşfetti.

Gizli bir bölme. Parmak uçları kutunun üzerindeki oyma güllerin kabarık kenarlarına dokundu. Finnigan yüzüğü oraya mı yerleştirmişti? Ne de olsa sırlar onun uzmanlık alanıydı. Yüzüğün kendisi için olabileceğini düşünmek istemeyerek bu düşünceyi çabucak kapattı.

Ama ya öyleyse? Yüzüğe ve değerli taşların ışıltısına hayranlıkla baktı. Çok güzeldi. Daha önce hiçbir mücevher onu bu kadar cezbetmemişti ve onu denemek istedi. Eli titredi. Takarsa ne olacaktı?

Parmağının ucu halkanın içinden geçti ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, beklerken kalbi umutla çarpıyordu.

Hiçbir şey olmayınca yüzüğü aceleyle gizli bölmeye geri koydu ve paneli tekrar yerine oturttu. Bu onun yüzüğü değildi ve onu takmaya hakkı yoktu. Hazine, keşfetmemesi gereken bir sır gibi hissediyordu.

"Baba, cevap istiyorum." Babasını oturma odasında otururken bulduğunda öğleden sonraydı. "Sophie'nin nasıl öldüğü hakkındaki gerçeği bana anlatmalısın."

Başka bir şansın olmayabilir, diye düşündü acımasızca. Düşündükçe, naibin görevinin ne kadar tehlikeli olduğunu daha iyi anlıyordu. Ters gidebilecek çok şey vardı ve sadece zehir çantasına sahip olmak bile onu tedirgin ediyordu. Seyahat çantasını hazırlamak için birkaç saat harcamış, çantayı kimsenin bulamayacağı şekilde saklamaya çalışmıştı.

"Sophie nasıl öldü?" diye tekrarladı babası, gözlüklerinin üzerinden ona bakarak.

"Öldüğünde senin için bir ayak işi yaptığını söylemiştin," dedi Laynah, "bir mesaj iletliyordu."

Lord Saunders çay fincanını yere bıraktı. "Korkarım bu konuda size karşı tamamen dürüst olamadım. Sophie'nin iletlediği bir mesaj değil, bir kişiydi."

Devam ederken Sophie'ye kanepede yanına oturmasını işaret etti. "Birinin dağa götürülmesi gerekiyordu ve Sophie bunu yapabilecek en iyi kişiydi."

"Bir insan neden dağlara gitme ihtiyacı duyar ki?" Laynah şaşkınlıkla sordu. "Orada ne var?"

"Korkarım bunu size açıklayamam."

"O zaman... kime eşlik ediyordu?"

"Kardeşlik için biri."

Laynah bu cevapsızlık karşısında kaşlarını çattı. Kimin dağlara kadar eşlik edilmeye ihtiyacı olabilirdi ve bu tatlı huylu hizmetçi nasıl oluyordu da

İş için bir kişi mi? *Tabii kişi kendi başına gidecek yetkinlikte değilse. Yaralı, yaşlı ya da genç biri.*

Finnigan'ın yeğenini düşünerek, "Toby," diye fısıldadı.

Lord Saunders'ın gözleri şaşkınlıkla açılarak şüphesini doğruladı. "Aslına bakarsanız evet. Çocuk sağ salim teslim edildi ama Sophie kaleye dönerken yolda saldırıya uğradı. Kardeşlik, karakollarını keşfetmek amacıyla Renegátoklar tarafından sorgulandığına inanıyor."

"Dağlarda bir Kardeşlik karakolu mu var?" Laynah sordu.

"Ah canım, bu bir dil sürçmesiydi, değil mi? Bunu ne doğrulayabilirim ne de inkâr edebilirim. Sophie'ye gelince, zavallı kadının cesedini kurtarmak kolay olmadı. Ana patikadan çok uzağa sürüklenmişti ve... vücudunun halini gördünüz."

Babasının anlattıklarıyla birlikte Laynah, iblisin Sophie'ye işkence etmek için kullanıldığını biliyordu. "Korkunç bir ölüm olmalı," diye fısıldadı, arkadaşını ve onun katlanmak zorunda kaldığı dehşeti düşündükçe nefesi kesiliyordu.

"Bilmeniz gereken başka bir şey daha var. Sophie'nin şerefine bahsetmem gereken bir şey." Durakladı. "Söyleyebileceğimiz kadarıyla, Kardeşlik hakkında hiçbir hayati bilgiyi ifşa etmedi. İnanılmaz derecede cesur ve yürekli bir kadındı."

Laynah'nın boğazında bir yumru oluştu. "Şu ayak işine gelince... Sophie'yi dağa gönderen sen değildin, değil mi baba?"

"Hayır, değildi. Size emrin kimden geldiğini söyleyip söylememeyi sık sık düşündüm."

Babası ellerini iki yana açarak endişeyle ona baktı.

Sophie'yi dağa gönderenin Finnigan olduğunu anladığında keskin bir nefes aldı. Babası bu yüzden

sırrını uzun süre sakladı.

"Lord Brighton sadece Toby'yi daha güvenli bir yere götürmek istemişti," diye telaşla söze başladı babası. "Sophie'ye ne olacağını tahmin etmesi mümkün değildi. Onu suçlamamalısın-"

Laynah güven vermek için elini onunkinin üzerine koydu. "Her şey yolunda baba." Sophie'nin ölmesi Finnigan'ın suçu değildi ama babasının Finnigan'ı korumaya çalışması bir bakıma hoştu.

Babası ona bir pelerin uzattığında şaşırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Toby'nin Lord Brighton tarafından dağa götürülmeden önce nerede tutulduğunu bilmek ilginizi çekebilir."

Laynah, çok tanıdık bir caddeye döndüklerinde koltuğunun kenarına yapıştı, midesi asfalt yolda ilerlerken titreyen arabaya eşlik etti. Buraya geri dönmeye hazır değildi.

Araba bir zamanlar ev olan evin önünde durduğunda Lord Saunders neşeyle, "İşte geldik," dedi. "Neden saklanıyorsun canım?"

Laynah koltuğunda alçalabildiği kadar alçalmış, eski beyaz taş evi görmemek için başını eğmişti. "Görmek istemiyorum."

"Burayla ilgili güzel anıların olduğunu sanıyordum," dedi babası şaşkın bir ifadeyle.

"Aynen öyle. Ve bunun değişmesini istemiyorum." O değerli çocukluk anılarının üzerine yeni bir şey yazmak istemiyordu. Ya meşe ağacı orada olmasaydı? Ya yeni sahipleri onu kesmişse? Çoğu

Her şeyden önce, Tash'ın bir zamanlar onunla birlikte oturduğu boş verandayı görmek istemiyordu.

"İçeriye görmek ister misiniz? James'in buraya yaptıklarını beğeneceğinizi düşünüyorum."

İstemediği şey de tam olarak buydu; evin değiştiğini görmek. "James kim?"

"James Porter kız kardeşini seven adam."

Laynah başını çevirip ona baktı. "Kız kardeşimi *öldüren* eski hayduttan mı bahsediyorsun?"

"Tash da bir hayduttu ve unutmayın, onun ölümü bir kazaydı."

Bunlar Laynah'ın unutmak istediği iki gerçektir. Çaresizce iç çekti. "James'in evimizde ne işi var? Ona kızgın değil miydin?"

Lord Saunders bir an düşünceliydi. "Çok öfkeliydim. James benden af dilemek için ilk geldiğinde... yüzünü göstermeye cüret ettiği için duyduğum öfkeyi anlatmaya kelimeler yetmez. Ama bana gelecek kadar cesurdu ve Tasha'nın onu neden sevdiğini anlayabiliyordum." Lord Saunders pencerenin kenarını izledi. "Sonunda öfkemi bir kenara bırakabildim ve evi James'e verdim."

Laynah ona bön bön baktı. "Ne yaptın?"

"James Tasha'yı çok seviyordu ve ben onun dünyada iyilik yapmak isteyen iyi bir adam olduğuna karar verdim." Ellerini kucağında birleştirdi. "James orada karısı ve çocuklarının yanı sıra yanlarına aldıkları birkaç yetimle birlikte yaşıyor."

"Şimdi de yetimhane mi oldu?" diye sordu zayıf bir sesle. Tüm intikam düşünceleri onu terk etti ve sonunda arabanın penceresinden bakmaya cesaret ederek deri perdeleri biraz araladı. Beyaz taşlar öğleden sonra güneşinde parlıyordu ve meşe ağacının hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı.

"James eve yerleřtięinde řartlarımdan biri de buydu. Tash'ı kaybettikten sonra hiębir řeyin bu yarayı iyileřtiremeyeceęini biliyordum. Ama sonra bu řehirde bir evi olmayan kayıp, ebeveynsiz çocukları dūřındım..." diye devam etti. "Belki de sana daha önce söylemeliydim ama bugün bile Tash'ı dūřındūęimde kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Laynah hâlâ ona daha önce anlatmış olmayı diliyordu ama şimdi anlatması onun için çok şey ifade ediyordu. Tash hakkında neredeyse hiç konuşmamışlardı ve şimdi bunu yapmak hem acı verici hem de katartikti, sanki sonunda her ikisinin de bunca yıldır katlandığı uyuşmuş kederin kalbine iniyorlardı. Keşke lmeden önce Tash'a onu ne kadar çok sevdiğini syleyebilseydi.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Onu çok özlüyorum," dedi sesi duygu yüklü bir şekilde.

Babası onun elini tuttu. "Biliyorum canım. Onu ben de zlyorum."

Birkaç dakika sessizce oturdular, eve bakarken her biri kendi dūřncelerinde kayboldu.

"Yani," dedi, kollarının kenarıyla gözlerini sıvazlayarak, "sen ve James... ikiniz de evi bir yetimhaneye çevirdiniz. Tash'ın ölümüne bir anlam kazandırmak için miydi?"

Lord Saunders'ın ifadesi ciddileşti. "Hayır, karamsarlığımı bağışlayın ama Tasha'nın ölümünün hiçbir anlamı olmadığına inanıyorum. O basitçe gitti Laynah ve kimsenin beni onun ölümünün boşuna olmadığına ikna etmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey yok. Ancak..." Parmakları hafifçe pencere pervazına vurdu. "Bu ev, iyiliğin hala yoktan var edilebileceğinin canlı bir rneği. İyilik bizi en karanlık yerlerde bile bulabilir ve biz başkaları için ışık olabiliriz."

Yedinci Bölüm

Bancroft'un Ortağı

Laynah

Sophie'nin mezarına saygılarını sunarken görmek istediğı SON KİŞİ Ramsey Volak'tı. Şafağın ilk ışıkları griliğı yararak şehrin mezarlığındaki mezar taşlarının ve heykellerin yere uzun gölgeler düşürmesine neden oldu. Sophie'nin ebedi istirahatgâhına bir demet çiçek bırakmıştı ki onun ayak seslerini duydu.

"Bu kim?" Ramsey mezar taşını işaret ederek sordu. "Soapy," diye yüksek sesle okudu. "Bu nasıl bir isim böyle?"

"Sophie," diye düzeltti.

"Ah. *Yardım eden* o değil miydi?"

Laynah onun aşağılayıcı ses tonu karşısında irkildi. "Sophie hem hizmetçim hem de arkadaşımdı."

"Bu çok ilginç. Annem hizmetçilerle asla arkadaş olma derdi." "Sakıncası yoksa yalnız kalmayı tercih ederim." Bu onun söylemek için son şansıydı. Sophie ve Bancroft ile vedalaştı.

"Yalnız mı? Ama zaten bir arkadaşın var." Ramsey onun yanını işaret etti ve Yüzbaşı Patrick'in yakındaki bir mezarın önünde durduğunu görünce irkildi.

İçini bir kuşku kapladı. Son birkaç hafta içinde kalede muhafızla sayısız kez karşılaşmıştı. Ve işte yine karşısındaydı - herkes ayrılmaya hazırlanırken ıssız bir mezarlıkta. Onun kendisini takip ettiğinden emindi ama neden?

Kızgınlığı alevlendi ve saray elbisesi çimenlerin üzerinde hışırdayarak Patrick'e doğru yürüdü.

"Bu arada çok güzel görünüyorsun," dedi Ramsey, onun adımlarına uyararak. "Daha sık elbise giymelisin."

"Teşekkürler mi?" Adamın bunu bir iltifat olarak söyleyip söylemediğinden emin değildi. O yaklaşırken Patrick başını kaldırdı.

"Laynah," diye selamladı, derin sesi şaşırtıcıydı. Bakışları onun omzunun üzerinden geçti. "*Sen*."

"Ben," diye sevinçle kabul etti Ramsey. "Peki *sen* kimsin?"

"Biz zaten tanışıyoruz," dedi Patrick, kollarını kavuştururken dolu tabağı çınılıyordu.

"Bu Kaptan Patrick," dedi Laynah. "Büyük Salon'da tanışmıştınız."

"Yaptık mı?" diye sordu. "Hatırlamıyorum. Diyelim ki..." Muhafızı yeni keşfettiği bir ilgiyle baştan aşağı süzdü; yüzbaşının geniş göğsünü, kaslı kollarını ve gür sakalını incelerken gözleri parlıyordu. "Sen de mi büyücüsün?"

"Hayır," dedi Patrick, Ramsey'ye en azılı askerleri bile büzüştürecek bir bakış atarak.

Bunun Ramsey üzerinde bir etkisi olmamış gibiydi; Patrick'e bir kez daha baktı ve etkilenmemiş bir ifadeyle dilini şaklattı. "Yazık."

"Büyücü olmaması neden üzücü?" diye sordu Laynah.

"Çünkü o bir züppe," dedi Patrick.

"Aslında bunun üzücü olmasının nedeni Renegátok'un her zaman yeni yetenekler arıyor olması. Ancak, eğer bir büyücü değilseniz

zaman." Aralarındaki boy farkına rağmen, Ramsey kendisinden daha iri olan bu adama burnunun ucuyla bakmayı başardı. "Aslında sen bir büyücüden çok bir oduncuya benziyorsun."

"Affedersiniz?" Patrick sesini alçaltarak sordu.

"Oduncuya benziyorsun *dedim*. Gerçekten odun gibi bir görünüşün var."

Patrick homurdandı. "Babam bir oduncuydu."

"Anlaşıldı." Ramsey ilgisini kaybetmiş, mezarlığı seyretmek için bir noktaya doğru dönüyordu. Daha akıllı bir adam Patrick'in sert ifadesinden kaçabilirdi ama Ramsey kendini tutamamış olacak ki, "Köylülere *benziyorsun*," diye ekledi.

"Ramsey!" diye bağırdı Laynah, yüz ifadesi her geçen saniye daha da sertleşen iri yarı muhafıza korkuyla bakarak. "Bunu söyleyemezsin!"

"Neden olmasın?" Ramsey sıırttı. "Bu sadece sen öyle algılıyorsan bir hakarettir." "Eğer bunu hakaret olarak algıladıysan hakarettir," diye karşılık verdi.

"Sadece güçlü olduğunu kastetmiştim," dedi mezar taşına yaslanarak.

Patrick, "Ona yaslanma," diye bağırdı ve Ramsey'nin irkilerek sıçramasına neden oldu.

Geri.

"Tanıdığın biri mi?" Ramsey sordu.

"Sevdiğim biri." Patrick'in sesi gergindi. Ramsey kaptana şaşkınlıkla baktı.

Patrick Laynah'ya döndü, sesi nötrdü. "Ne istiyordun?"

Hatırlaması bir saniyesini aldı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Beni takip mi ediyordun?"

"Ooh, drama," dedi Ramsey, yüzü hemen neşeye aydınlandı.

Patrick omuzlarını geriye attı ve Ramsey'i fiziksel olarak konuşmanın dışında tutmak istercesine kendini eğdi. "Evet," dedi.

"Ooh, daha da iyi olacak," diye nefes aldı Ramsey.

"Ama burada olmamın nedeni bu değil." Patrick ayaklarının dibindeki boydan boya uzanan anıtı işaret etti, cilalı taş yükselen güneşi yansıttığı için parlaktı.

Laynah, bunun Bancroft'un mezarı olduğunu fark edince şaşırdı.

"İkinizin yakın olduğunu bilmiyordum," dedi bir anlık kızgınlığını unutarak. "Biraz önce demedin mi-"

"Onu sevdiğimi mi? Evet, sevdim." "Oh. Yani, bu şu anlama mı geliyor..."

Ramsey gözlerini devirerek, "Belli ki sevgiliydiler," dedi.

Laynah, Bancroft hakkında bunu bilmediğı için hayrete düşmüştü. Hiç evlenmemişti ve bir eşten de bahsetmemişti.

Patrick gözlerini levhaya dikti. "Bancroft'u en son bahçede görmüştüm, mahkeme Baxton Malikanesi'ne gitmeden hemen önce."

Dudağını çiğnedi. "Bugün biraz o gün gibi hissediyorum, mahkemenin tekrar ayrılmasıyla birlikte."

Hiç kimse Kral Rutherford'un, kraliçesinin ve sarayının kendi sonlarına doğru at sürdüklerinden şüphelenmemişti ve o da yolculukları sırasında bir şeyler olacağına dair güçlü bir önseziye sahipti.

"Bize bir şey olmaz," dedi Patrick. "Bir sürü güvenliğimiz olacak." Ramsey sıkılmış bir halde yüksek sesle iç geçirdi.

"Umarım," dedi Laynah sessizce, Bancroft'un anıtına bir çiçek koyarken. "Başka birini daha kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

Normalde bir amirine söyleyeceğı türden bir şey değildi ama formaliteleri geçmişte olduğı kadar önemsemediğini fark etti. Her şeyden önce kendine karşı dürüst olmak istiyordu. Çimlerin üzerine diz çöktü, kendisine ilham veren adama veda etmek için bir an istedi.

Ramsey tam on saniye boyunca sessiz kalma sağduyusunu gösterdi.

"Oduncuya seni neden takip ettiğini sor."

Laynah i çekerek kabul etti ve merakla Patrick'e baktı. "Eee?" "Biri benden sana göz kulak olmamı istedi," diye yanıtladı Patrick, ona bilmiş bir bakış atarak.

Bak.

"Naip Lord mu?"

"Hayır, başka biri."

Gözleri açıldı. *Finnigan*. "Yani-"

Patrick onu susturmak için başını hızlıca salladı, gözleri kısa bir an için Ramsey'e kaydđ. Ne demek istediği aıktđ: *Ramsey'nin önünde olmaz*.

"Kim?" Ramsey iştahla sordu. "Kim diyecektin?" "Boş ver," dedi Patrick.

Ramsey suratını astđ, gri gözlerinin parıltısı söndü. Oyunađđ elinden alınmış bir ocuk gibi ayakkabısını yere sürttü.

Bu sırada Laynah'nın kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu. Finnigan neden Patrick'ten ona göz kulak olmasını istemişti? Onu gözetliyor muydu, yoksa Finnigan onu hâlâ önemsiyor muydu? Artık ne düşüneceğini bilmiyordu.

şatoya geri dndler. Ramsey elleri pelerininin ceplerinde, onların peşinden gitti. "Oduncu olayına geri dnersek..."

"Ben oduncu değilim," diye homurdandı Patrick, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Ramsey, sesi neşeyle doluydu. "Bahse girerim odunlukta çok zaman geirmişsindir."

Patrick etrafında dnd. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey," dedi Ramsey ve Patrick'in omuzları hafifçe gevşedi.

"Sadece odunla nasıl başa çıkılacağını bildiğini söylemek istemiştim."

Patrick şaşkın şaşkın bakıyordu; koyu kahverengi sakalının ve saçlarının altındaki teni pancar rengine dönmüştü.

Ramsey iri yarı adamın yanından geçerken kıkırdadı ve Laynah onun peşinden koştu; patladığında kaptanın yakınında olmak istemiyordu.

"Neden onu böyle kızdırmak zorundaydın ki?" diye azarladı Ramsey'i. Gizliden gizliye, onun böyle bir başarıya imza atmış olmasından etkilenmişti. Patrick gizli bir Kardeşlik üyesiydi ve bu rol için çok uygundu; sessiz bir mizacı, dikkatli gözleri vardı ve muhafızlar arasında sarsılmaz sakinliğiyle ünlüydü. Ramsey'nin sataşmalarından etkilendiğini görmek bile başlı başına bir başarıydı. "Patrick'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim!"

Ramsey gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? İnsanların içindeki iyiliğı ortaya çıkarıyorum."

Sekizinci Bölüm

Sınır

Laynah

MAHKEME GECİKMELİ OLARAK AYRILDI. Arabalar, at arabaları ve atlılardan oluşan büyük bir alay avluyu doldurmuştu. Hepsi huzursuzca iki kişiyi bekliyordu: Grace ve Quinn.

Neredeyse bir saat gecikmişlerdi ve lord naip sabırsızlıkla volta atıyordu.

Laynah arabada oturmuş, sinirlerini yatıştırmak için Floofy'nin tüylü p a l t o s u n u düzeltiyordu. Grace'in oturması gereken yanındaki koltuk boştu. Karşısında Grace'in anne ve b a b a s ı , Bay ve Bayan Wakefield ile kıpırdanmaları kimsenin endişesine yardımcı olmayan annesi Leydi Saunders oturuyordu.

Lord Saunders, karısını hem kızdıran hem de memnun eden bir şekilde, arabada onlara katılmak yerine at sırtında gitmeye karar vermişti.

"Endişelenmeyin Bayan Wakefield, Grace ve Quinn'in her an burada olacaklarından eminim!"

Bu yarım saat önceydi. Şimdi eldivenli ellerinin halkasını durmadan çeviriyordu. "Nerede olabilirler, Bayan Wakefield?" diye bininci kez sordu. "Birlikte kaçtıklarından endişelenmeye başlıyorum!"

Hepsinin dūřündūęő Őey buydu. Őyle olsaydı Marek ne yapardı?
Grace ve Quinn olmadan mahkeme yine de Kormend'e gider miydi?

Prens Seth arabanın ayakucunda durarak, "İmparatoriçe, saray Quinn olmadan gelirse mutlu olmayacaktır," dedi.

"Onun için çok kötü," diye yanıtladı Laynah, Marek'in 'imparatoriçe' unvanını kullanmasını istemeyerek. Marek 'Kormend İmparatorluğu'na yapılacak yolculuğu duyurduktan sonra, tüm saray Katika'dan gözünü bile kırpmadan 'imparatoriçe' diye bahsetmeye başladı.

Prensin yüz hatlarında bir fikir parladı. "Söylesene Laynah... Grace ve Quinn ortaya çıkmazsa, sence naip efendi Kormend'e gitmeme izin verme konusunda fikrini değiştirebilir mi?"

Laynah gülümsemesini gizlemek için eteklerini düzelitti. Seth, lord naibinin onu geride bırakma kararı karşısında hayal kırıklığına uğramıştı ve Seth'le empati kursa da Marek'e hak vermekten kendini alamadı. İmparatoriçe Katika diğer tüm taleplerinin yanı sıra Seth'in Kormend'de bulunmasını da istemişti. Neyse ki Marek buna izin vermeyecek kadar büyük bir güvenlik riski olduğunu düşünmüştü.

Marek, tutuklu Renegátok büyücülerini serbest bırakma talebini çoktan yerine getirmişti ama mahkûmlar henüz ormandan çıkmamıştı; İldi ve diğer karanlık büyücüler parmaklıklı bir hapislane vagonunda yolculuk ediyorlardı. Laynah daha önce yanlarından geçtiğinde, vagonun zemininde oturmuş, vagonun üzerine yaslanmış, elmasını çiğneyen ve "Çeneni kapa İldi, yakında orada olacağız," diyen Ramsey'e kaşlarını çatarak bakıyorlardı.

Laynah'ı rahatlatan Şey, imparatoriçenin mektubunda Kâhya Percy'nin serbest bırakılacağından bahsedilmemesi ve Percy'nin yeraltında hapsedilmeye devam etmesiydi.

Seth onuncu kez, "Umarım Kormend'e gidebilirim," dedi. "Her zaman seyahat etmek istemişimdir ve Ramsey-"

Laynah gerildi. "Ramsey'i dinlememelisin."

"Neden olmasın? Bana Kormend hakkında her şeyi anlattı. Kulağa harika bir yer gibi geliyor. Hatta İmparatoriçe Katika'nın evcil bir yılanı olduğunu bile söyledi."

"Ramsey'nin söylediği her şeye inanmazdım. O bir bela."

Avluda herkesin başını çevirmesine neden olan yüksek sesli bir çığlık duyuldu.

"Geldik!" diye bağırdı Grace, Quinn'i arkasından sürükleyerek arabaların arasından geçerken, pembe ve fildişi dantel etekleri ayaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Herkes bakakaldı. Grace'in saçları çiçeklerle örülmüştü ve çiftin kıyafetleri seyahat için fazla resmiydi.

Grace kayarak Marek'in önünde durdu, nefes nefese kalırken yan tarafını tutuyordu. "Çok üzgünüm... sizi beklettiğim için..."

Sanki konuşmak için kendine güvenmiyormuş gibi tek kelime etmemesi Marek'in öfkesinin bir göstergesiydi. Bunun yerine kraliyet arabasına tırmandı ve topluluğun hareket etmesi için emir verdi.

Quinn atını çağırdı ve kıvrak bacakları ve parlak siyah kürküyle etkileyici bir küheylan, kara kumdan bir kasırga halinde ortaya çıktı. Kendini eyerin üzerine atarken Laynah onun Grace'e endişeyle, "Kaçmamalıydın," dediğini duydu.

"O zaman atıma binmeme izin vermeliydin!" Grace burnunu çekerek Laynah'nın arabasına tırmandı. Onun yanına otururken yüzü kızarmış ve terden parlıyordu.

"Aman Tanrım, Grace, ne oldu?" Leydi Saunders ağladı.

Arabalar yola çıktı ve Grace sonraki çeyrek saati Leydi Saunders ve ailesinden özür dileyerek geçirdi, geç gelişi için sadece kuşku uyandıracak kadar belirsiz bir açıklama yaptı.

Sonunda ebeveynleri ilgilerini kaybetti ve kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bay ve Bayan Wakefield zayıf, iyi giyimli ve Grace'in arkadaş

canlısı tavırlarıyla çelişen sade bir mizaca sahiptiler. Laynah'nın annesi

Sohbeti sürdürmekte hiç zorlanmadı ve sürekli yüksek sesle konuşması genç kadınların konuşmak için ihtiyaç duydukları mahremiyeti sağladı.

"Siz ikiniz neredeydiniz?" Laynah fısıldayarak zaten sıkışık olan vagonda ayaklarını sürüyerek Grace'e yaklaştı.

"Aman Tanrım, Laynah, sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki!" Grace'in yuvarlak yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Haklıymışsın. Quinn'e her şeyi anlattım! Ona her şeyi anlattım..." Gözleri parlayarak 'bebek' kelimesini mırıldandı, "ve o ayın üzerindeydi! Çok rahatladım..." Ayakkabılarını tekmeledi ve çoraplı ayak parmaklarını oynattı, bu da Bayan Wakefield'dan azar işitmesine neden oldu.

"Saçmalama, bırak ayakkabılarını çıkarsın!" diye ısrar etti Laynah'ın annesi, kendi ayakkabılarını da çıkararak. "Ne güzel bir fikir. Hepimiz ayakkabılarımızı çıkaralım!"

Bay ve Bayan Wakefield'ın ayakkabılarını çıkarmaktan başka çareleri yoktu.

Laynah Grace'e sırtıttı. "Ee? Sen ve Quinn bu sabah nereye kayboldunuz? Sizi hiçbir yerde bulamadık!"

"Oh, Laynah," dedi Grace hülyalı bir şekilde, "asla tahmin edemezsin! Çok, çok mutluyum. Keşke sen de orada olsaydın. Seni davet *etmediğim* için üzgünüm, kapını çaldım ama cevap vermedin. Çoktan kalkmış mıydın? Her neyse, seni bulamadım ve zamanım da yoktu..."

"Neden, ne oldu?"

Grace onun kulağına fısıldamak için yaklaştığında heyecandan patlamaya hazır görünüyordu. "Quinn ve ben evlendik!"

"Ne yaptın? Ne zaman?"

"Bu sabah, dağ şelalelerinin yakınındaki şapelde. Bu yüzden geç kaldık-"

Laynah kollarını ona dolayınca Grace'in sözleri kısa kesildi.

"Tebrikler," diye fısıldadı. Arkadaşları çok şey yaşamışlardı ve bu mutluluk anını hak etmişlerdi. Birbirlerine sıkıca sarıldılar,

kıkırdamalarına engel olamadılar.

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Leydi Saunders sordu. "Bize hemen anlatmalısınız!"

"Biz, şey..." Laynah patlamaları için makul bir açıklama bulmaya çalıştı. "Sadece Kormend'e gideceğimiz için heyecanlıyız," diye bitirdi.

Bay ve Bayan Wakefield şaşkın görünüyordu. Bu arada Laynah'nın annesi, dedikoduların kokusunu almaya niyetli bir tazı gibi onları yakından izliyordu. Araba yola çıkarken onları itip kaktı ama içindekiler sessizce oturdular ve Laynah'ın dehşetine rağmen anne ve babası konuşmalarına devam etmediler. Grace'e baktı ama başını hafifçe sallamasından haberini gizli tutmak istediği anlaşıyordu.

"Sana sonra anlatırım," diye mırıldandı Grace. "Ama... tek kelimeyle *büyüleyiciydi.*"

Saatler geçti ve bir daha konuşma fırsatı bulamadılar. Yaşlı kadınlar iskambil oynamaya başladıklarında araba çok sessizdi, Grace'in babası ise bir karalama defterine bir şeyler çiziyor, arabadan yarı eğilmiş bir şekilde kırları tarıyordu.

Annesi Bayan Wakefield'a Lord Cornelius Brighton'ın onu nasıl 'terk ettiğini' anlattığında Laynah'nın sevinci azaldı.

"Onun kızım için yeterince iyi olmadığını her zaman biliyordum!" diye bağırarak yelpazesini açtı. "Ve öylece ortadan kayboldu, Bayan Wakefield, düşünebiliyor musunuz? Kormend'e kaçmış, ya da öyle diyorlar! Onun hakkında iyi konuştuğum için özür dilerim." Yelpazesini daha çok savurdu, bu da uzun saçlarının sallanmasına neden oldu. "Sevgili kızımın böyle reddedildiğini görmek çok zordu ama en azından mutlu olabileceğim bir Grace'im var."

Laynah'nın derisi annesinin sözleri karşısında diken diken oldu.

"Zor olmalı," dedi Bayan Wakefield sempatik bir tavırla ve kendi kızının iptal edilen düğünde çok daha kötü şeyler yaşadığını belirtmeme nezaketini gösterdi. Leydi Saunders'ın elini okşadı. "Ama eminim sonunda her şey yoluna girecektir."

"Siz çok iyi bir insansınız Bayan Wakefield. Arabamıza adım attığınız andan itibaren çok iyi, ömür boyu arkadaş olacağımızı biliyordum."

"Gerçekten, Leydi Saunders."

Laynah'nın annesi yelpazesini hızla salladı. "Tanrım, sonbahar için çok sıcak, değil mi?"

"Kormend'de hava daha da sıcak olacak," diye ekledi Bay Wakefield. Araba kömür bulaşmış elini iterken dilini şaklattı.

"Saçmalık. Burası dünyanın en soğuk yeri!"

Bay Wakefield, "Kışları çok sert geçer," diye onayladı, "ama dağ sırtlarını aştıktan sonra, arazi binlerce kilometre boyunca düzdür. Yazları Rosaria'dan bile daha sıcaktır."

Leydi Saunders dudaklarını büzdü. "Saçmalık! En iyi kürklerimi topladım. Sıcak olmaya cesaret edemezdim." Sanki mesele çözülmüş gibi meydan okurcasına başını salladı.

Laynah, Grace'le gergin bir bakış alışverişinde bulundu ve aniden keşke sığağı geçirmeyen kadife bir elbise giymeseydim diye hayıflandı. "Gerçekten sıcak olmayacak, değil mi?"

Grace omuz silkti. "Sanırım Quinn'e sormalıydım."

Leydi Saunders'ın sesi konuşmalarını böldü. "Laynah'ımı elbise giyerken gördüğüm için ne kadar rahatladığımı anlatamam Bayan Wakefield. Ona bir kere söylediysem, bin kere de söyledim, asker üniformasıyla dolaşan bir talip bulamayacak!"

Laynah itiraz etmek için ağzını açtı ama Grace onun elini sıktı ve onun yerine konuştu.

"Leydi Saunders, sizce de Laynah ve Cornelius Kormend'de buluşsa harika olmaz mı?"

"*Harika mı?*" Leydi Saunders'ın gözleri parladı - Grace'e karşı neredeyse hiç yapmadığı bir şeydi bu. "Hayır, kesinlikle öyle düşünmüyorum Grace. O adam zavallı Laynah'ıma yanlış yaptı ve ona söylediğim gibi, onu tamamen unutup daha iyi fırsatlar aramalı. Umarım onu bir daha görmeyiz!"

Bay Wakefield dalgın bir ifadeyle, "Aslında onun maskeli baloda olacağını duydum," dedi.

Laynah ona bakmak için başını çevirdi. "Lord Brighton orada olacak mı?"

"Kesinlikle. Duyduğuma göre İmparatoriçe'nin yeni gözdesi oymuş."

"İmparatoriçenin yeni gözdesi mi?" diye bağırdı Leydi Saunders, yüzü bir anda

kurnaz ve hesapçı. "İmparatoriçe gibi mi?"

"Çok doğru, evet."

Laynah'nın nefes alış veriş sığılaştı. Finnigan'ı bulmanın daha zor olacağını, zaman alacağını düşünmüştü ve hatta kendini onu bir daha asla göremeyeceği ihtimaline hazırlamaya çalışmıştı. İki gün sonra onu maskeli baloda göreceğini idrak etmek zordu. Onu Kormendian sarayının kadınlarıyla dans ederken hayal ettikçe mutlu olmak yerine kıskançlık duymaya başladı. Onu fark edecek miydi acaba?

Leydi Saunders onun ellerini tuttu.

"Ooh, bu muhteşem olmaz mı, sevgilim? Görünüşe göre şanslısın. Sonunda Lord Brighton'la aranızı düzeltmeniz için bir fırsat doğdu. Belki de her şeye rağmen bir düğün olur!"

Birkaç dakika sonra araba durduğunda Laynah minnettar oldu. Arabadan ilk inen o oldu ve üzerlerinde uzanan taş duvara hayretle bakarken bacaklarını uzattı. Kilometrelerce sağa sola uzanıyor, krallıkları ayıran tepelerin ve dağların tepe çizgilerini takip ediyordu. Bu onun sınıra ilk geliyordu ve sınıra beklediğinden çok daha erken varmışlardı. Yüzlerce yıldır düşmanları olan Kormend'in evlerine bu kadar yakın olması garip görünüyordu. Memleketi Royad'ın, pek çok kanlı savaşın yaşandığı sınıra sadece yarım günlük mesafede olduğunu bilseydi, orada kendini bu kadar güvende hissetmeyebilirdi.

Duvarın dibinde, hem Kormend hem de Rosaria bayraklarının dalgalandığı bir geçitte evraklar işleme konuyordu. Kraliyet tarafından onaylanmış belgelerle bile herkesin geçmesine izin verilmesi saatler alacaktı.

"Bu taraftan," dedi Laynah, Grace'i duvarın dibindeki sık bir dereyi takip eden toprak patika boyunca yönlendirerek. "Bana Quinn'le aranızdaki şu gizli kaçamaktan bahset."

Yürürlerken Grace onun koluna girdi. "Çok son dakikada oldu! Şafak sökmeden sadece birkaç saat önce düşündük. Ailemin orada olamayacağına üzuldüm. Her zaman annemin giyinmeme yardım etmek için düğünümde olacağını ve babamın da koridorda bana eşlik edeceğini hayal etmiştim. Ve tabii ki baş nedimem olarak senin de orada olmanı istedim. Kızmadın, değil mi?"

Laynah, arkadaşlarının düğününü kaçırdığı için üzülse de, "Elbette hayır," dedi. "Güzel miydi?"

"*Mükemmeldi*. Küçük ve samimi. Şapelin dışındaki şelaleler tek kelimeyle muhteşemdi." Grace hüznle içini çekti. "Hava hâlâ karanlıktı ama bu her şeyi daha da özel kılıyordu. Şapelde mumlar yanıyordu ve-oh!"

Ramsey bize en güzel yüzükleri bulmuş. Gecenin o saatinde dükkanlar kapalıyken bunu nasıl başardı bilmiyorum-"

Laynah olduğu yerde durdu. "Bekle. *Ramsey* orada mıydı?"

"Evet. Her neyse, herkese ne zaman söyleyeceğimize karar verene kadar yüzükleri şimdilik çıkardık."

"Dur bakalım. *Ramsey* senin düğününde

miydi?" "Evet, kutlamayı o yaptı."

"Nikâh memuru," diye şüpheyle tekrarladı. "Ramsey Renegátok için çalışan bir asker alma subayı ve nikâhı o mu kıydı?"

"Ben de şaşırdım. Birçok konuda yetenekli olduğu ortaya çıktı. Her neyse, teklif etmesi çok hoştu."

"Ama düğününüzün iptal edilmesinin nedeni Ramsey'di. Her şeyi mahveden onun mektubuydu."

"Evet, ama bu onun hatası değil. Mektubu Ramsey yazmadı. O sadece elçiydi."

Laynah, "Bu, okuduğunda herkesin şok olmasından zevk almasına engel olmadı," diye mırıldandı.

Grace dudağını ısırdı, neredeyse yalvarırcasına, "Evet, ama lütfen anlamaya çalış. O Quinn'in kardeşi. Biz bir aileyiz."

"Anlıyorum," dedi Laynah içtenlikle gülümseyerek, "ve senin adına sevindim."

Arabaya döndüklerinde Grace, "Aslında Ramsey düşündüğüm kadar kötü biri değil," dedi. "Kaçmamızı öneren oydu. "

Laynah bakakaldı. "Şaka yapıyorsun. Bu tam olarak nasıl oldu?"

"Quinn babasına meydan okumak ve bugünkü düğünün yapılmasını sağlamak için çılgınca bir plan yapıyordu. O kadar keyifsizdi ki, bütün geceyi şöminenin önünde volta atarak geçirdi ve bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

İmparatoriçe ile evlenmek. Sonra bizimle birlikte oturan Ramsey, Quinn'e döndü ve "Grace senin için bu kadar önemliyse neden onunla evlenmiyorsun?" dedi.

Laynah perdeleri kapatıp vagonun içini karartırken bir kahkahayı bastırdı. "Bunu gerçekten söyledi mi? İmparatoriçe'nin mektubunda söylediği onca şeyden sonra mı? Neden?"

"Emin değilim," dedi Grace, "ama Kormend'de herkes Quinn'in çoktan evlendiğini anladığında babasının yüzünü görmek için sabırsızlandığını söyledi. Bunun çok komik olacağını söyledi."

"Bu daha çok Ramsey'e benziyor."

Grace iç çekti. "İmparatoriçe'nin Quinn'le neden evlenmek istediği hakkında bir fikrin var mı?"

Laynah başını salladı. Quinn'in annesi Regina'nın, oğlunun Kormend'deki en güçlü kadın olan imparatoriçeyle evlenmesini neden istediğini anlayabiliyordu. Ama imparatoriçe neden Quinn'le evlenmek istesin ki? Babası güçlü bir adamdı, özellikle de naip lord olarak, ama bu Quinn'e kendiliğinden geçecek bir unvan değildi. Quinn'in sahip olduğu tek varlık bir parsel arazi ve unvanlarıydı ama bunlar da bir imparatoriçeyi cezbedecek şeyler değildi.

"Ramsey'e sordun mu?"

"Evet, ama cevabı pek yardımcı olmadı," diye itiraf etti

Grace. "Hayır, sanırım değildi."

"Ah, neredeyse unutuyordum. Söylemeye gerek yok biliyorum ama lütfen düğünden kimseye bahsetmemelisin! Henüz değil."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Laynah, "ama İmparatoriçe öğrendiğinde nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmiyor musun?"

Grace daha dik oturdu. "Ne var biliyor musun? Ben öyle düşünmüyorum. Ramsey nişanın önemli bir şey olmadığını, İmparatoriçe'den çok annesinin fikri olduğunu söyledi."

Laynah gözlerini ovuşturdu. "Ramsey'nin söylediklerine dikkat edelim. İçimde onun önceliklerinin bizimkilerden biraz farklı olduğuna dair bir his var."

"Quinn'den oldukça farklı, değil mi?"

Laynah güldü. Yakın zamana kadar Quinn'in çekingen yapısını kibirle karıştırmış ve onun küçümseyici değil, sadece sosyal açıdan beceriksiz olduğunu anlaması zaman almıştı. Yine de Ramsey hakkındaki varsayımlarının yersiz olmadığını hissediyordu. "Ramsey'i uzun zamandır tanımıyorum," diye başladı, "ama şimdiden ona katlanamıyorum. Kibirli ve kendini beğenmiş biri-"

Tak-tak-tak.

Laynah hemen sustu ve dönerek arabanın kapısına baktı. Camdan görünen kimse yoktu ama pencerelerin deri perdeleri hafifçe sallanıyordu.

Grace ile bakıştılar.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur," diye seslendi Ramsey arabanın dışından, kendini beğenmiş ses tonu esintiyle birlikte içeri süzülüyordu.

Laynah yavaşça perdeleri araladı.

Ramsey ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Son düğmelerine kadar kusursuz giyinmişti, ancak siyah saçları yine dağınık bir görünüme bürünmüştü. "Benden bahsediyorsun, öyle mi?"

"Şey-"

"Güzel," dedi başını arkaya atarak. "*Benim hakkımda olduğu* sürece ne söylediğin umurumda değil."

Laynah'nın dudakları çoktan bir özür dilemek için  ekil almıştı ama Ramsey'nin üstünlüğü onu iki kez düşündürdü ve perdelerin kapanmasına izin verdi. Umarım ipucunu alırdı.

"Gitti mi?" Grace fısıldadı.

"H    buradayım," dedi Ramsey, sesi artık sinirli çıkıyordu. "Kaba olmana gerek yok. Seni benimle ata binmeye davet etmeye geldim."

Laynah sorgulayarak Grace'e baktı.

"Ben yapamam. Yapamam," diye mırıldandı ve elbisesinin üzerinden henüz belirgin olmayan karnını işaret etti. "Seni kastediyor."

"Bebe i biliyor mu?" Laynah ağzını açarak karşılık verdi. Grace çaresizce omuz silkti. "Tahmin etti."

"Eee?" Ramsey aradı. "Bu bir evet mi?"

Laynah inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Gitmelisin," diye fısıldadı Grace.

"Hayatta olmaz. Ben gitmiyorum." "O zaman ona söyle, bana değil."

Birden kapı açıldı, parlak ışık gözlerini kırpı tırmalarına neden oldu.

"Herkes iyi mi?" Ramsey sordu. " yi." Arabaya tırmandı ve Laynah'nın karşısına oturdu. "Beni geri evirmeyeceksin, değil mi?"

"At binmek için giyinmedim," dedi hemen, ayağını yerden kaldırıp topuklu ayakkabısını göstererek. "Gördün mü?"

Ramsey burnunu kırı tırdı. "*Blanchet ve Lavigne* mi giyiyorsun? H    toka taktıklarına inanamıyorum. Yıllar önce modası geçmişti." " yle mi?"

diye sordu Grace  a kınlıkla. "Ama saraydaki herkes onları giymek."

"Tabii ki öyle. Siz Rosarialılar dünyanın geri kalanından o kadar kopuksunuz ki, modanın hep bir on yıl gerisindesiniz. Her neyse," dedi Laynah'a dönerek, "neden onun yerine bir gezintiye çıkmıyoruz?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedi Laynah. "Ama çok sıkıldım. Ayrıca, zaman ayırmana değebilir."

Gözlerini kısmıştı. "Neden?"

"Çünkü beni tanımaktan hoşlanabileceğini düşünüyorum." Ona bir gülümseme gönderdi.

Onun yüzüne güldü. Ya Ramsey ona kur yapmaya çalışıyordu, ki bu durumda sümüklü böcek yemeyi tercih ederdi, ya da Ramsey'in gizli bir amacı vardı.

Quinn kapıda belirdi ama kardeşini görünce söylemek üzere olduğu şeyi söylemekten vazgeçti. "Burada ne *işin* var?"

"Arkadaş ediniyorum," dedi Ramsey, ayağa kalkıp Laynah'ya bir kolunu dolayarak.

Onun elini tuttu ve Ramsey bir çığlık atarak geri çekti. "Ah!

Yaktın beni."

"Bunu yapmak istememiştim," dedi ve büyü yapan eline baktı. İçinde zonklayan öfke yüzünden eli ısınmış, parmak uçlarında ve avucunda büyü kıvılcımları çıkmaya başlamıştı. *Neden bu kadar kızgıyım?* Öfke değil, sadece kızgınlık hissetmesi gerekirdi.

Quinn onu ve Grace'i işaret etti. "Benimle gelin. Belgelerinizi gösterme sırası sizde. Yürümeniz gerekecek, arabalar ayrı ayrı aranıyor. Aileniz çoktan önden gitti."

Quinn'i takip ettiler ve Laynah, Ramsey'nin onu takip etmemesine sevindi. Kapıda muhafızlar vardı ve ilk başta hem Rosarian hem de Kormendian üniformalarını görünce gurur duydu. Ancak saray mensuplarını aradıklarını görünce hayranlığı kayboldu.

Grace'in arkasına eğilerek bacağına bağlı hançeri aceleyle uyluğunun iç tarafına taşıdı.

Üst araması şaşırtıcı derecede müdahaleciydi. Bir huskarl olarak Laynah daha önce de mahkûmların üstünü aramıştı ama bu onun için ilk kez oluyordu.

"Bu gerekli mi?" diye sordu.

"Kanun böyle," dedi muhafız. "Sıkı sınır taraması Rosaria'yı güvende tutmaya yardımcı olur."

"Ama Rosaria'dan ayrılıyoruz," diye itiraz etti. Adam omuz silkti. "Kurallar böyle."

"Acele edin yukarı," Quinn kopmuş at ve Gardiyanlar, ayakta üzerinde Grace koruyucu bir şekilde.

Laynah, Quinn'in yakınlarda durup memurlara ters ters bakmasına minnettardı, bu da onları aramalarını hızlandırmaya teşvik etti. Yine de hançerini buldular.

"Ne zaman geri alacağım?" diye sordu muhafız onu bir sandığın içine gümbürtüyle bırakırken.

"Asla."

Neyse ki muhafız Floofy'yi onun üzerinde bulamadı. Durumun ciddiyetine rağmen Laynah, küçük tüy yumağı bir kedi-fare oyununda her fırsatta ellerinden kaçarken yüzünü asmamak için mücadele etti. Floofy pelerininin altında koşuştururken, küçük ayakları sırtındaki düğme sırasına tırmanırken onu gıdıklarken, ciyaklamamak ya da kıkırdamamak için mücadele etti.

Muhafızların valizini aradığını fark ettiğinde yüreği ağzına geldi. Zehir çantasını bulmamaları için dua ederek görmek için boynunu büktü. Onu botlarının içine saklayacak kadar ileri görüşlüydü, tabanını yırtıp çantayı içine soktuktan sonra büyüyle tamir etmişti.

Onu bulamayacaklarından emindi ama dakikalar geçtikçe endişelenmeye

başladı. Bu kadar uzun süren neydi?

Muhafızların tavırlarında bir değişiklik oldu ve göremediği bir şeyin üzerine eğildiler.

"Neler oluyor?" Grace sordu.

Laynah başını salladı. Zehirden ya da Marek'in görevinden kimseye bahsetmemiştir.

Sert ifadeli bir Kormendian subayı ona doğru yürüdüğünde kasları gevşedi. Bir elinde onun çizmesini tutuyordu, diğer elinde ise-

Ürperdi. Memurun diğer kolunun altında bir iblis köpeğinin kafası vardı. Her nasılsa, bedeni olmadan hâlâ canlıydı. Yassı burnunun ağzı kapatılmıştı ve dişlerini tehditkâr bir şekilde gıcırdatarak ona bakıyordu.

"Nasıl ölmemiş?" Grace ağladı.

Memur onu görmezden geldi. "Bu kimin?" diye sordu botu kaldırarak.

Laynah elini zayıfça kaldırdı.

"Benimle gel."

Onu yakındaki bir masaya kadar takip etti ve subay onu masaya bırakırken beklentiyle homurdanan iblis kafasından uzak durdu.

"Bu konuda bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu memur, botu masanın üzerine bırakarak.

Midesi bulandı ama sinirlerini belli etmemeye çalıştı.

Düzgün bir sesle, "Sadece bir bot," dedi.

Subayın gözleri uyarırcasına parladı. "Tazı büyü tespit etti." Kadının boğazı kurudu. "Öyle mi?"

"Evet. İçinde ne olduğunu söylemen için sana son bir şans vereceğim." İçinden korku fişkırdı. Yalan söylemek zorundaydı ama ne söyleyebilirdi ki?

Onun sessizliğini bir cevap olarak kabul eden subay botu açıp paketi çıkardı ve iblis başının heyecanlı bir kahkaha atmasına neden oldu.

Paketi masanın üzerine bırakırken memurun yüz ifadesi sertti. "Bunu açıklayın."

"Çay yaprakları," dedi Laynah hızla.

"Çay yaprakları mı?" diye tekrarladı şüpheli bir ses tonuyla. "Neden *çay yaprakları* var?

botunda?"

Yardım için arkasındaki Quinn'e baktı ama Kormendian subayı yumruğunu masaya vurarak onu sıçrattı.

"Ona bakma. Bana bak."

Laynah yüzündeki rengin aktığını hissetti. Bu kadar çabuk başarısız olmayı beklemiyordu. Daha Kormend'e adımını bile atmamıştı ve zehirle birlikte yakalanmıştı bile.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Ramsey, onlara doğru adım atarak.

Muhafız Laynah'ı göstererek, "Bu kadını gözaltına almamız gerekiyor," dedi.

Ramsey'nin gri gözleri irileşti, bakışları Laynah ile subay arasında gidip geldikten sonra pakette karar kıldı. Kaşlarını çattı, sonra tembel bir gülümsemeyle memura baktı. "Saçmalık. Kimse kimseyi alıkoymuyor."

Ramsey muhafızı ikna etmeye çalıştı ama Laynah onu duymadı bile. 'Gözaltına al' kelimesi kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ve konuşmaları kulaklarına hücum eden kan yüzünden boğuklaştı.

"Ee, ne diyorsunuz çocuklar?" Ramsey ellerinin tozunu alarak sordu. "İşimiz bitti mi?"

"Hayır," dedi memur. "Hem de hiç." Elinde bir ip tutarak yaklaşan başka bir muhafıza başıyla işaret etti. "İkisini de bağlayın."

"Bu iyiye işaret değil," diye mırıldandı Ramsey.

Laynah paniğe kapıldı ve büyü yapan eli havalandı, dilinin ucunda bir büyü vardı. Tek bir kelime bile söyleyemeden kulaklarında büyük bir gumbürtü koptu ve etraflarındaki her şey bir deprem gibi şiddetle sarsıldı. O

anda

Sarsıntılar tepeden tırnağa vücudunu sarmış ve kemiklerini zangırdatmıştı. İnsanlar çığlık attı ve yukarıdan aşağıya küçük çakıl taşları yağdı. Koluyla yüzünü kapatarak yukarı baktı. Üstlerindeki kemerli bina sallanıyordu.

"Çık buradan," dedi Quinn, Grace'i omuzlarından tutup çıkışa doğru iterek. "Burası güvenli değil. Kaçın!"

"Hayır!" Grace ayaklarını yere vurarak bağırdı. "Ailem içeride!"

Bay ve Bayan Wakefield dış saray mensuplarıyla birlikte kapı tünelinin derinliklerinde duruyorlardı.

Annemle babam da öyle, diye fark etti Laynah sarsılarak.

"Ramsey," diye söze başladı ama Renegátok büyücü ortadan kaybolmuştu.

Ayaklarının dibine ağır bir gümbürtüyle bir şey düştü; bu, harçla bir arada tutulan büyük bir taş kümesiydi. Ona bakakaldı. Ona çarpmış olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

"Geçit binası çöküyor!" diye bağırdı biri.

Ayaklarının altındaki zemin kayarken çığlıklar tünelde yankılandı ve harç yarılıp taşlar aşağı düşerken yukarıda korkunç çatlaklar duyuldu.

Laynah küfrederek etrafında döndü. "Grace, bana yardım et!" Ayaklarını dikti, kollarını kaldırdı ve bir büyü mırıldandı. Üzerinde pembe, yarı saydam bir bariyer belirdi ve yüzüne çarpan enkazdan anında kurtulmasını sağladı. Büyük, yarı saydam bariyer en yakınındaki insanları koruyana kadar tüm enerjisini onu genişletmeye, şekillendirmeye harcadı.

Tünelin ilerleyen kısımlarında Grace ve diğer büyücüler de aynı şeyi yaparak kalkanlarını büyüttüler. Çakıl taşları yağdı ve daha büyük taşlar vızıldayan büyümlü kalkanlarla gürültülü bir şekilde çarpıştı. Ama sadece bir yere kadar uzanabiliyorlardı ve herkes güvende değildi.

Bir acı çığlığı onu döndürdü.

"Quinn!" diye bağırdı Grace, ileri doğru koşarken kalkanı kaybordu.
"Quinn!"

Düşmüş bir ahşap kirişin altında sıkışıp kalmıştı. Grace ona ulaştığında yer değiştirdi, siyah kürkünün kılları şekillenirken kıyafetleri kaybordu. Güçlü yaratık ortalama bir kurttan daha iriydi ama ağır kirişi yerinden sökmek için mücadele ederken kasları titriyordu. Grace onu üzerinden kaldırdı ve koruduğu küçük bedeni ortaya çıkardı: avazı çıktığı kadar bağıran, ağlayan bir ocuk.

Bir kadın yürümeye başlayan çocuğu kucağına aldı ve Quinn'e gözyaşları içinde teşekkür etti. Depremın gürültülü sarsıntısı sağır edici bir hal aldı. Yeni bir enkaz dalgası düşerken biri "Bize yardım edin!" diye bağırdı.

Laynah lanet okudu ve kalkanını bir zamanlar Profesör Fry'ın Rutherford Kalesi yakınlarındaki dağ eteklerinde yaptığı gibi genişletti. Birkaç kişiye koruyacak kadar büyüktü ama daha büyük kalkan onun büyüsünü endişe verici bir hızla tüketiyordu. Bunu daha ne kadar srdrebilecekti?

Birden sarsıntı durdu ve sessizlik çöktü. Kalın toz bulutları tünel boyunca dönerek görüşlerini engelledi ve ksrmelerine neden oldu.

Tozların arasından bakan Laynah yukarı baktı. Tavan kmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Son sihirli enerjisi de tükendi ve kalkan titreyerek kaybordu. Büyü depoları kurumuştu. Boğazı düğümlendi ve yukarı doğru bakarken gözlerini kırpıştırarak tozları uzaklaştırdı.

Tavan, sanki her bir taş okyanus dalgasındaki bir damlaymış gibi dalgalanarak yer değiştirdi. Tek ve yalnız bir an için, yukarıdaki taş ve kereste durdu.

Ve sonra yapı çöktü.

Tavan çökerken çığlıklar havayı deldi.

Birdenbire yukarıda parlak altın bir ağ belirdi ve düşen taşları yakalayıp tekrar yerlerine itti. Matrisin altın iplikleri geçit boyunca uğuldayarak kemeri onardı ve yerinde tuttu.

Laynah titrek bir nefes verdi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Ayağa kalkmasına yardım etmeyi teklif eden Ramsey'di.

Kaşlarını çatarak adamın yukarı kaldırdığı diğer eline baktı. Altın benekler avucundan akarak tavana doğru süzülüyor ve tavanı güçlendiren büyülü matrisle birleşiyordu.

"Bizi kurtardın," diye huşu içinde nefes aldı ve elinin tersiyle yüzündeki tozu sildi.

Ramsey gülümsedi. "Elimden geleni yapıyorum."

İnsan formuna geri dönen Quinn, yüzü kanlı ve öfke dolu bir halde Ramsey'ye doğru yürüdü. "Ne yapıyorsun?" diye hırladı, ağabeyinin üzerinde yükseliyordu.

Ramsey kaşlarını çattı ve bir adım geri çekildi. "Onu durdurdum, değil mi?" "O küçük çocuk senin yüzünden neredeyse eziliyordu!"

"Bu kadar dramatik olma. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum," diye karşılık verdi Ramsey. "Yine de neden sadece bir kalkan kullanmadığını anlamıyorum."

"Sihir kullanmamam gerekiyor! Sana daha önce de söyledim." "Evet, ama *ciddi* olduğunu düşünmemiştim."

Laynah'nın kaşları çatıldı. "Bir dakika... Deprem *Ramsey'nin* suçu mu?"

"Teknik olarak deprem değil," dedi Ramsey.

Quinn yumruğunu tehditkâr bir şekilde Ramsey'e doğru kaldırdı. "Eğer

lanet tavanı tutuyor olmasaydın, seni yumruklardım."

Ramsey başını eğdi. "Şanslı ben mi?"

Laynah ayağa fırladı ve şok içinde Ramsey'e baktı. Eli hâlâ uzanmıştı ve parmak uçlarından altın rengi bir ışık yayılıyordu. "Sakın bana depreme senin sebep olduğunu söyleme-"

"Yine, tam olarak bir deprem değil." "-sırf bizi kurtarabilmek için mi?" "Oldukça etkileyici, değil mi?"

"Etkileyici mi?"

"Sanırım öyle. Dürüst olmak gerekirse, tüm binayı yerle bir edecektim ama siz hala içinde dururken bunu yapmam çok zordu."

Umutsuz bir ses onu terk etti. "Neden?"

Ramsey püskülünü dikkatle karıştırmadan önce düzeltti. "Renegátok'un neler yapabildiğini görebilmeniz için mi? Parmaklarımızın ucundaki büyü miktarı gerçekten hayret verici." Sesi kayıtsızdı, herhangi bir tehdit içermiyordu.

Adam ciddi.

Ve deli.

"Her neyse," diye devam etti Ramsey, "kapı binası eski ve yıpranmış durumda ve imparatoriçe tarafından yıkılması planlanmıştı." Sırıtarak dişlerini gösterdi. "Tarihi biraz öne çekmiş olabilirim."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Patrick gürleyerek onlara doğru yürüdü.

Patrick tehditkâr bir tavırla ona doğru ilerlerken Ramsey telaşla bir adım geri çekildi. "Dikkatli ol. Tavanı yukarıda tutan kişiye zarar vermek akıllıca değil."

Patrick duraksadı ve Ramsey kendini tutamamış olacak ki, küçümser bir tavırla ekledi: "Tabii eğer dalını altından kesmeyi seven türden bir oduncu değilsen."

Patrick, Ramsey'yi itecekmiş gibi bakarak, "İşte bu," diye hırladı. Laynah aralarına atladı. "Bu kadar yeter," dedi kontrolü ele alarak.

Gözlerini endişeyle tavana dikti. "Buradan gitmeliyiz. Çabucak."

Patrick'e baktı ama kaptan hâlâ Ramsey'e dik dik bakıyordu. Bir moloz yığınının üzerine tırmandı ve herkesin duyabileceği şekilde sesini yansıtarak emredici bir tonda seslendi. "Muhafızlar! Tüneli boşaltın. Geçit evindekilere haber verin. Herkesi dışarı çıkarın. *Hemen.*"

Yarım saat sonra mahkeme duvarın ötesine geçmiş ve resmen Kormend'e girmişti. Hiçbir can kaybı olmamıştı ve aralarında çocuğu kurtardığı için birkaç sıyrık ve morluğu olan Quinn'in de bulunduğu sadece birkaç küçük yaralı vardı.

"Çok cesurca," diye mırıldandı Grace, arabada gömleksiz otururken mavi şifa büyüsüyle yaralarını düzeltti. Kaslı sırtı açıktaydı, Grace onu iyileştirdikçe mor lekelerin sonuncusu da geriledi.

Kortej bir tepenin zirvesine ulaşır ulaşmaz arkalarından uzaklardan gelen bir gümbürtü duyuldu.

Soluk sesleri vagonlar boyunca yayıldı ve Laynah gürültünün kaynağına tanık olmak için tam zamanında başını vagondan dışarı eğdi: kapı binası, duvarın uzun bir bölümüyle birlikte gözlerinin önünde çöktü, dev toz bulutları havayı doldurdu.

Yüzleri gergindi, hepsi Ramsey'e döndü.

"Ne?" diye sordu. "Bütün gün onu tutmamı beklemiyordun, değil mi?"

Dokuzuncu Bölüm

İmparatoriçe

Finnigan

Dört hafta önce

KORMENDİYA İMPARATORU'NUN ÇAY KABI, Finnigan'ı sarayının özel odasında gördüğünde yere çarptı. Pencereleeri süsleyen gösterişli tül perdeler, serin ve dairesel alanın gölgelerine mükemmel miktarda ışık girmesini sağlıyordu. Renkli mobilyalar, sedirler ve yer minderleri her kıvrımlı sütunun dibinde toplanmıştı ve bir casus için bolca saklanma yeri sağlıyordu.

Ama buraya casus olarak gelmemişti.

İmparatoriçe Katika'nın hakkını yemeyelim, onu gördüğünde çığlık atmadı.

"İyi günler," dedi Finnigan, krem rengi şezlonga tembelce uzanarak.

"Umarım kanepenizde çizme giymemin bir sakıncası yoktur."

"Kimsin sen?" diye sordu, bakışları yakındaki bir vazoya kaydı.

Daha sonra bunu kafasında kırmayacağını içtenlikle umuyordu. "Beni sarı saç bukleleriyle hayal edersen daha kolay tanıyabilirsin.

ve gözlükler."

İmparatoriçe nefesini tuttu ve birkaç adım geri gitti. "*Sen!*"

"Stephen," diye hatırlattı ona.

"Kim olduğunu hatırlıyorum," diye tersledi, koyu kahverengi teninde ve yüksek elmacık kemiklerinde öfkeli bir kızarıklık belirdi. "Ne cüretle yüzünü tekrar burada gösterirsin?"

Finnigan bacaklarını aşağı doğru sallayarak oturma pozisyonuna geçti. "Gerçek adım Lord Cornelius Brighton. Yardımınızı ve affınızı istemeye geldim."

İmparatoriçe ona kuşkuyla baktı. "Benim affım mı? Babamın burnunun dibinden İblis Kitabı'nı çaldıktan sonra mı?"

"Kesinlikle. Bu arada başınız sağ olsun. Babanızın vefatı oldukça beklenmedik bir olaydı."

İmparatoriçe şaşırdı. Bir süre sonra ciddiyetle başını salladı. "Evet, kesinlikle beklenmedik bir şeydi."

Finnigan, "Enfeksiyondan öldüğünü duydum," diye sordu. "Gerçekten de öyle. Şifacıların yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Babanızın zamansız ölümünün şüpheli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

İmparatoriçe ağır adımlarla kapıya doğru ilerliyordu ama bir anda durdu. Tereddüt etti ve sessizce, "Elbette biliyorum. Leydi Regina tarafından yürütülen bir soruşturma vardı ama..."

"Dur tahmin edeyim... Regina cinayete dair hiçbir kanıt bulamadı mı? Renegátok'un başı nasıl oldu da sizin baş danışmanınız oldu?"

İmparatoriçe morarmış dudaklarını büzdü. "Parlamento tarafından seçildi."

"Şaka yapmıyorum. Kararlarınızı sık sık parlamentoya mı bırakırsınız?" Katika'nın daha fazla bilgi vermeye gönüllü olup olmayacağını görmek için bekledi. Kabul edecek miydi

Monarşinin bir zamanlar sahip olduğu gücü kaybettiğini?

Katika ölçülü bir ses tonuyla, "Babam siyasete neredeyse hiç karışmazdı," dedi. "Ama ben işleri farklı şekilde yapmak niyetindeyim."

İyi bir cevaptı.

"Ben de öyle duydum," dedi Finnigan. "Buraya gelmemin sebebi de bu. Senin farklı olduğunu duydum."

"Yaptın mı?"

İmparatoriçe onu değerlendirirken gergin bir sessizlik çöktü. Bu fırsatı onu da ölçüp biçmek için kullandı; on sekiz yaşındaki kadın, siyahla kesilmiş lacivert bir elbisenin içinde gururla duruyordu ve son derece uzundu. Saray topuklu ayakkabılarıyla birlikte ondan birkaç santim daha uzundu ve genç bir hükümdardan beklemediği bir özgüvene sahipti.

"Pekâlâ," dedi Finnigan neşeyle, ellerini birbirine vurarak. "Artık tüneği sen yönetiyorsun. O yüzden neden işe koyulmuyoruz? Gerçi, kendi denekleriniz üzerindeki kontrolünüzü kaybederken bana yardım etmekte zorlanabilirsiniz - ya da söylentiler böyle."

İmparatoriçeyi yemlemek işe yaradı. "Anlayamadım?"

"Buraya sizi pohpohlamak için gelmedim, Majesteleri - emirlerinize amade pek çok çalışanınız olduğunu söyleyebilirim." Sabit bir bakışla ona baktı. "İstediğinizi elde etmenize yardımcı olmak için buradayım, böylece siz de benim istediğimi elde etmeme yardımcı olabilirsiniz."

"Peki ne istiyorsunuz?" dedi imparatoriçe ihtiyatla.

"Ah, henüz değil," dedi Finnigan, şezlonga uzanır gibi yapıp minderlerden birinin arkasına uzandı ve oraya sakladığı büyük mücevher kutusunu çıkardı. "Sakıncası yoksa, önce hediyeni açabilirsin diye düşündüm."

İmparatoriçe Katika, elindeki kadife kaplı kutuyu açarken ona baktı. Bulunduğu noktadan içinde ne olduğunu göremiyordu. "Hediyeler mi?"

"Bana güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum ve ben de sizinkini kazanmak için her türlü niyete sahip olsam da, bu tür bir yakınlık kurmak zaman alır."

"Uzun bir süre," diye kabul etti.

"Ama... ne yazık ki ikimiz de meşgul insanlarız ve süreci hızlandırabileceğimizi umuyordum. Bu yüzden sana küçük bir hediye getirdim." Mücevher kutusunu kapattı ve yerde kaydırıldı. İmparatoriçe'nin ayaklarının dibinde durdu.

"Nedir bu?" diye sordu, onu almak için hiçbir hareket yapmadan.

Finnigan'ın dudakları seğirdi. "Sana ait olan bir şey. Sizi temin ederim, hiçbir açıklamaya ihtiyaç duymayacak."

İmparatoriçe çantayı yavaşça eline aldı. Nihayet açtığında, içindeki parçayı fark etmesi sadece bir an sürdü, sonra nefesi kesildi.

"Kraliçelere layık bir taç," dedi Finnigan tırnaklarını inceleyerek, "ya da *İmparatoriçe*, bu durumda."

Katika, büyük büyükbabasının kadife kaplı ve mücevherlerle süslü tacına hareketsiz bir şekilde bakarken çenesi düştü. "Bunu nereden aldın?"

"Rutherford Kalesi'nin hazinesi. Kormend Tacı'nı orada tozlanmaya terk etmek mantıklı gelmedi. Onun buraya, gerçek hükümdarına ait olduğunu hissettim."

İmparatoriçe başını salladı ve merakla tacı inceledi.

"Eee?" Finnigan sordu. "Güveninizi kazandım mı?"

İmparatoriçe'nin bakışları yukarı kaydı. "Olabilir. Çabalarınızın karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Bir ittifak," dedi, isteğinin ağırlığına kendini hazırlayarak. "Özetle. İçsel büyüü geri getirmek için diğer krallıkları bir araya getirme konusunda naçizane desteğinizi istiyorum."

"Söz veriyorum. Ailemin tacını iade etmiş olsanız bile bu büyük bir istek."

"Şey, bu *büyük* bir taç. Büyük bir iyilik getireceğini düşündüm."

İmparatoriçe'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Peki bunun Rosaria'yı bana karşı kışkırtmak için siyasi bir oyun olmadığını nereden bileceğim? Tacın kayıp olduğunu fark ettiklerinde-"

"Ama resmi olarak hiç sahip olmadılar, değil mi? Kimse bir hırsızdan çalamaz." İmparatoriçe bu kez ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Barış anlaşması yapıldığında ailesi tacın geri verilmesini talep etmişti ama Rutherford'lar ellerinde olmadığını iddia ettiler.

Genç imparatoriçenin ifadesi ciddileşti. "Lord Brighton, ben-" "Lütfen bana Cornelius deyin. Şimdi oturup bu konuyu tartışalım mı? Daha fazla mı? Bütün gün tahtınızda oturmaktan yorgun düşmüş olmalısınız."

"Cornelius," dedi, sesi çok tatlıydı, "seni tutuklatıp tutuklatmamaya henüz karar vermedim."

"Karar verirken, küçük Renegátok sorunuzda size yardımcı olabileceğimi de göz önünde bulundurmalısınız."

İmparatoriçe'nin yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Benim bir Renegátok sorunun yok."

"Ahh, ama Majesteleri, sırrınızı biliyorum." Ayağa kalktı.

"Neymiş bu sır?" diye sordu, sesi titriyordu.

"İblis Kitabı'nı aradığınızı biliyorum." Ona doğru bir adım attı. "Benim de amacım aynı İmparatoriçe. Sizin gibi ben de onu yok etmek niyetindeyim."

"Olduğun yerde kal," dedi korkuyla. "Kiddia!"

Finnigan Kiddia'nın kim ya da ne olduğunu soramadan, bir tıslama sesi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Bir yılanın içinden yeşil bir yılan çıktı.

büyük saksı bitkisi, halının üzerinden sürünerek geçti ve aralarındaki zeminde durdu. En az bir metre uzunluğundaydı ve kafası saldırmaya hazır bir şekilde eğilmişti.

Hançerine uzanma dürtüsüne direndi; yılanın, kınından çıkarabileceğinden daha hızlı saldıracağına şüphe yoktu. Bunun yerine, yılanın yarık gibi gözbebeklerinin dikkatle onu izlemesini, başının her hareketini takip etmesini büyülenmiş gibi izledi.

"İstenmeyen bir davetsiz misafiri nasıl yerinde tutacağını kesinlikle biliyorsun," diye gergin bir şekilde kıkırdadı ve dudaklarını yaladı. Yılan çatallı diliyle bu hareketi taklit etti.

"Kiddia babamın bir hediyesiydi," dedi imparatoriçe. "Davetsiz misafirleri dürüst tuttuğunu görüyorum."

"O zaman beni dürüst olarak kabul edin." Önündeki genç imparatoriçeyi düşündü. Şu anda onu ilk keşfettiği zamankinden daha korkmuş görünüyordu ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Regina ve yandaşları, babası vefat eder etmez Kormendian sarayına doluşmuştu.

"Majesteleri," dedi Finnigan nazikçe, "korkmanıza gerek yok. Renegátok'a değerli kitaplarını yok etme niyetinizden bahsetmeyeceğim."

"Nasıl emin olabilirim?"

"Sana söz veriyorum ve eğer bu yeterli değilse, sana teminat olarak kendi sırrımı da verdim. İblis Kitabı'nı çalmak için Stephen'ın kılığına girdiğimi biliyorsun. Regina öğrenirse beni çatıya çiviler." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. "Yani bunu bir zeytin dalı olarak düşün. Halkın için en iyisini yapmak için üzerinde büyük bir baskı olduğunu biliyorum ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bağlantılarım var ve ben de en az sizin kadar içsel büyüü yeniden tesis etmek istiyorum."

Katika düşünceli bir ifadeyle başını eğdi. "Regina kitabı kurtarmaya kafayı takmış durumda. Kitabı bulanın sen olduğunu anlayacağından endişelenmiyor musun?"

çaldın mı?"

"Böyle bir çalımla mı aşkım?" diye geveledi, sonra doğal aksanına, bir Rosarian asilzadesinin daha yumuşak tonlarına döndü. "Bunu pek olası görmüyorum."

İmparatoriçe yavaşça başını salladı, omuzları gevşedi ama kapının yanında durmaya devam etti. "Pekâlâ. Dinliyorum. Planınız nedir?"

Finnigan gözlerini ondan ayırmayan yılanı baktı, mükemmel hareketsizliği tedirgin ediciydi. Bir gözünü yilandan ayırmadan, müdürün kendisine verdiği görevi açıkladı.

"Karanlık sizin halkınıza da yayılıyor," diye bitirdi sözlerini. "Özellikle çocuklar için endişeleniyorum. Diğer Tarafın dünyamızla daha fazla köprü kurmasına izin veremeyiz."

Katika ciddiyle başını salladı. "Katılıyorum. Eğer bir an önce harekete geçmezsek insanlığımızı kaybedeceğiz."

Finnigan bunun Katika'nın harekete geçmekten korkmadığı anlamına geldiğini umuyordu. Çok fazla hükümdar eli kolu bağlı oturmayı tercih ederdi.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Pekâlâ, Cornelius. Benden ne istiyorsun?"

Sorusunun açıklığı onu en iyi şekilde hazırlıksız yakaladı.

"Bunu güvenli bir şekilde yapmama yardım edebilirsiniz. Siyasi nüfuzunuz krallıkları bir araya getirerek can kaybını en aza indirecek önlemler almalarını sağlayabilir. Kormendian İmparatorluğu diğer krallıklar üzerinde Rosaria'dan çok daha fazla güce sahip.

-Ve utanç verici bir şekilde Rosaria'yı ikna etmek için de yardımınıza ihtiyacım var. Ne merhum Kral Rutherford'u ne de sevgili lord naibimizi gemiye alabildim."

İmparatoriçe Katika düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek, "Rosaria her zaman halkını sıkı bir şekilde kontrol altında tutmuştur," dedi. "Peki, bu Kardeşlik'in beni destekleyeceği anlamına mı geliyor?"

Finnigan gerildi. Katika'ya üye olduğunu ya da gizli cemiyetin varlığını söylememiştir. "Sanırım Percy Kardeşlik hakkında ağzındaki baklayı çıkardı, değil mi?"

"Korkarım öyle. Bu hâlâ bir sır ama Renegátoklar kesinlikle biliyor."

"Yani, sadece düşmanlarımız mı? Harika. Her halükarda, buraya Kardeşlik adına gelmedim. Kendi isteğimle geldim."

"Anlıyorum." Katika'nın yüzünde hayal kırıklığı belirdi.

"Ama sanırım bende değerli bir müttefik bulacaksın." Finnigan çömeldi ve yılanı kollarının arasına aldı. Yılan uyarırcasına tısladı ama Finnigan sakinliğini korudu ve yaratık onun kollarına ve gövdesine gevşekçe sarıldı. Uzun sürünge'nin gergin kasları, boğulmanın korkunç bir ölüm şekli olacağını gösterecek kadar gerilmişti.

İmparatoriçe'nin bakışları, yılanın vücudunun etrafında yavaşça kayarken yaptığı sürekli hareketi takip etti. İmparatoriçeye bir güven mesajı gönderiyordu. Eğer onun ölmesini istiyorsa, işte ona bir fırsat.

"Kesinlikle *ilginç* bir müttefik olacaksın," dedi Katika, yaklaşıp yılanı ondan ayırarak. "Ve itiraf etmeliyim ki, tavsiyeleriniz işime yarayabilir. Dünyayı nasıl daha iyi hale getirebileceğime dair pek çok fikrim var." Yılan onun kollarından mutlu bir şekilde sarktı ve Katika onu pencereye taşıyıp dışarı bakarken sevgiyle ona baktı. Son ışık da azalıyordu, ay alacakaranlık gökyüzünde çoktan görünmüştü.

Finnigan pencerenin yanında ona katıldı.

Katika, "Ben de doğal büyümüzün geri döndüğünü görmek isterim," dedi. "Bu hepimizin doğuştan sahip olduğu temel bir insan hakkı, sence de öyle değil mi?"

Kalbi yerinden fırladı. "Daha fazla katılamazdım."

İmparatoriçe'nin sözü umduğundan çok daha fazlaydı. Eğer gerçekten değişimi düşünmeye hazırsa, o zaman ne babasına ne de Kral Rutherford'a benziyordu. Kaderin doğru yola girmesine yardım edecek kişi o olabilir miydi? Sonunda hizmet etmeye değer bir hükümdar mı bulmuştu?

"Ancak," diye devam etti Katika, "her krallığı işbirliğine ikna edebilsem bile, anlattığınız gibi bir tahliyeyi koordine etmenin imkansız olduğunu anlamalısınız. İnsanlar ölecek. Bunun bedelini ödemeye hazır mısınız?"

Finnigan iç çekti. Amcası bedelini ödemeye fazlasıyla istekliydi. 'Daha büyük iyilik için' onun göbek adıydı. Ama Finnigan'ın aklından o binaların masum ve masum olmayan ailelerin üzerine çöktüğü düşüncesi çıkmıyordu. Ama sonra Laynah'ı, onun önündeki çileyi düşündü. İblisin onun hayatından çalacağı neşeyi. Bir de çocuklar vardı. "Hiçbir şey yapmadan duramam. Diğer Taraf dünyamızda ve insanlarında kök salıyor."

"Peki ya arkadaşlarınız?" diye sordu

imparatoriçe. O da kayıtsız bir ses çıkardı.

"Söyle bana, adı ne?"

"Anlayamadım?"

"Hadi ama Cornelius. İmparatorluklar aşk adına yükseldi ve yıkıldı." Ona dikkatle baktı. "Kalbini çalan kadın kim?"

"Yanılıyorsun," dedi. "Ben kimseyi sevmiyorum."

Bu sözler Laynah'a bir ihanetti ama duygularının yüzüne yansımalarına izin vermedi. Ona olan sevgisini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Bernie'nin karısı Lola aylar önce haklıydı. Mahkemeye karışması

Entrika sadece sevdiklerine zarar verirdi, tıpkı Bernie'ye verdiği zarar gibi. Onun yüzünden Laynah'ya bir Şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

İmparatoriçe Katika'nın ona inanıp inanmadığını anlayamadı. İmparatoriçeyi tatmin etmek için farklı bir güvenlik açığı sunarak konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirdi.

"Haklısınız," dedi. "Bunun bir bedeli *var*. İster bir okul, ister bir ev ya da bir kale olsun. Şeytani büyü ortadan kalktığında ve bu binalar çöktüğünde insanlar ölecek. Herkesi aynı anda uyaramayız ve onları yeniden evlerine yerleştiremeyiz. İnsanlar sadece kitabın yok edildiği anda değil, takip eden haftalarda da barınaksız kaldıkları için acı çekecekler. Ve ölenler... onların kanı benim ellerimde olacak."

Genç imparatoriçe yaklaşırken kumaşın hışırtısını duydu ve elinin omzuna kısa süreli dokunuşunu hissetti.

"Hayır," dedi ve adamın Şaşkınlıkla kendisine bakmasına neden oldu. Bakışlarını onun üzerinde tuttu, gözleri hem buyurgan hem de nazikti. "Yanılıyorsun. Onların kanı sadece senin ellerine bulaşmayacak, benim ellerime de bulaşacak. Ama bunun olmasını engellemek ve mümkün olduğunca çok hayat kurtarmak için elimden gelen her Şeyi yapacağım."

Finnigan duygulanmıştı ama İmparatoriçe'nin yardımının karşılıksız olacağını düşünmemesi gerektiğini de biliyordu. İade edilen taç sadece bir sohbet başlatıcısıydı. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Burada benimle kal," dedi. "Kraliyet danışmanım ve koruyucum ol." "Bunun için sevgili Regina'ya sahipsin."

"O da sorunun bir parçası. Renegátoklar rahat edemeyeceğim kadar yakınlar ama saraydan kovamayacağım kadar da güçlüler."

Bir kaşını kaldırdı. "Renegátok sorunuz olmadığını söylediğinizi sanıyordum."

"Haklıymışsın. Regina ve Renegátok'tan korunmaya ya da en azından bir tampona ihtiyacım var. O kadınla baş başa kalabileceğim bir an bile bulamıyorum." "Ah. Ona boşuna 'Regina' denmiyor. Adı kelimenin tam anlamıyla

'kraliçe'. Eminim senin tacını giymek isterdi."

İmparatoriçe Katika kaşlarını çattı. "Böyle bir şey olmayacak."

"İşte ruh bu!" Renegátok liderinin yanında tutunabilmek için kendine güvenden daha fazlasına ihtiyacı olacağını eklemedi.

"Sarayda kalmanı istiyorum," diye devam etti Katika. "Sarayda yolumu bulmama, Regina'nın oyunlarından kurtulmama ve kontrolü yeniden ele geçirmeme yardım et. Bu arada biz de planımızı uygulayabiliriz. Şeytani büyü çöktüğünde, Renegátok'un konsey ve sarayım üzerindeki hakimiyeti de çökecek."

Kadın umutla bekledi ama adam gülmemek için kendini zor tutarken omuzları titredi. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu imparatoriçe.

"Beni dürüst bir işçi yapabilirsin." "Sanırım daha önce hiç yasal bir pozisyonda bulunmadınız?" "Yaptım, ama yasal olarak değil."

Laynah'la, Huskarl pozisyonunun peşinden amansızca koştuğu için kaç kez alay etmişti? Buraya gelmekle risk almıştı, yarı yarıya imparatoriçe onu tutuklamaya kalkarsa savaşıp kaçmak zorunda kalacağını umuyordu. Bir iş teklifi almak onu hazırlıksız yakalamıştı ve bu çok sık olmazdı.

"Eğer hayatında bir kadın varsa," diye ekledi Katika, "seni çalmadığın bir üniformayla görmek hoşuna gidebilir."

Kahkahası boğazında düğümlendi. Bir üniformanın onu duraksatması gülünçtü ama yine de üniforma fikri birden cazip gelmeye başlamıştı. Eğer kabul ederse, Kormendian Kraliyet Muhafızları üniforması bir kostüm

olmayacaktı-

gerçek olacaktı. Onu bir anda bırakıp kaçamazdı, sonuçları olmadan olmazdı.

Bu pozisyon onu Laynah'a sunabileceği bir şeye dönüştürecekti: gerçek birine. Çekip gitmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama onun yokluğu şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı.

Gittiğim için aptalım.

Ya onu görmeye bir kostüm ya da kılık değiştirerek değil de *kendisi* olarak dönebilseydi? Kim olduğu konusunda zaten iyi bir fikri vardı ama bunun sağlam bir temele dayanması gerekiyordu. İmparatoriçenin danışmanı ve koruyucusundan daha prestijli ne olabilirdi ki?

Laynah Kraliyet Muhafızları üniformasına göz dikmişti ve ben de onu bu üniforma içinde görmeyi kesinlikle umursamıyordum.

Kormendian krem rengi ve siyahı içinde onu ziyaret ettiğinde ne düşünecekti?

Düşünmek için çok uzun zaman harcamıştı ve imparatoriçe keskin gözlerle onu izliyordu. Verdiği tepkinin kendisini ele verdiğini, değer verdiği bir kadın *olduğunu* ortaya çıkardığını çok geç fark etti. İmparatoriçe onun hakkında hiçbir şey bilmeden zayıf noktasını, saklamaya çalıştığı hassas noktasını bulmuştu.

Son derece zeki olduğunu fark etti ve temkinli davranırken bile imparatoriçeye karşı bir hayranlık dalgası hissetti. Gençliği, sarayında onu hafife alanlara karşı işine yarayabilirdi. Regina'yı henüz ortadan kaldırmamış olması şaşırtıcıydı. *Zeki ama deneyimsiz.*

Finnigan teklifi değerlendirdi. İmparatoriçe devasa bir görevle karşı karşıyaydı ve saraydaki düşmanlar yüzünden yanında onun gibi birine ihtiyacı vardı. Ama bir korumanın hayatı ona göre değildi. Laynah'ın kraliyete ya da herhangi bir yönetim biçimine duyduğu saygıyı paylaşmıyordu. Ayrıca, Laynah'ın yanında

Ya da yabancı bir saraydaki amacını. Kalbi onu sevdiği kadınla birlikte olmak için Rosaria'ya geri çekiyordu.

"Kormend'de kalmaya niyetim yok," dedi sonunda. Bu gece Rosaria'ya geri dönecekti. Diz çökmeye hazırdı ama imparatoriçe için değil; sadakat yemini etmek istediği kadın bu değildi.

"Bir maaş var," dedi imparatoriçe. "Ekibimdeki bir pozisyonun istikrar ve prestij sağladığını belirtmeme gerek var mı?"

İstikrar. Bu kelime onu duraksattı. Laynah'ın kullandığı, özlemini çektiği ve hak ettiği güvenliği temsil eden bir kelimeydi.

İmparatoriçe gülümsedi. "Eğer tercih ederseniz, bu pozisyon geçici bir düzenleme olabilir. Bağlılığı olmayan biri için ideal."

Kıllandı. İkinci kez, onu savunmasız kılan yumuşak, hassas noktaları bulmuş, sanki kendisi bir yılanmış gibi saldırmıştı.

Yanılıyor. Bağlılıktan yoksun değildi. Kendinden daha büyük bir amaca hizmet etmek için hayatını vermişti. Ama şimdi yeni bir şeye, kendi hayatına bağlanma zamanıydı.

Çarklar dönmeye başladığında, amcasının görevindeki rolü tamamlanmış olacak ve Laynah'ı bulacaktı. Tek umudu çok geç olmaması ve Laynah'ın onu affetmesiydi.

"Sessizliğini evet olarak mı kabul edeyim?" Katika sordu.

Başını sertçe salladı, başı dönüyordu. Şu andan itibaren artık rol yapmak yok, sadece yaşamak vardı.

"Tarihin gözü üzerimizde, Cornelius. Sadece kendimiz için değil, bizden sonra gelenler için de daha iyi bir dünya yaratalım."

İmparatoriçe büyük yılanın yassı kafasını öptü ve hiçbir uyarıda bulunmadan pencereden dışarı fırlattı. Yılan yarı saydam kanatlarını açıp

vücutuna sımsıkı sarıldı ve hızlıca çırpı. Uçup gitti, bir kule kulesinin etrafından dolanarak gözden kayboldu.

"Yeniden bir ejderha görmeyi çok isterdim," diye iç geçirdi Katika. "Bir zamanlar yaptıkları gibi gökyüzünde d o l a ş t ı k l a r ı n ı görmek için."

Finnigan gülümsedi. "O gün sandığınızdan daha erken gelebilir."

Onuncu Bölüm

The Inn Between

Laynah

"Renegátok'a katılmanın pek çok avantajı var," dedi Ramsey, bir saat öncesine göre daha az kurnaz davranarak. Laynah'yı dehşete düşüren Ramsey, arabada onlara katılmış ve Grace ile onun arasına sıkışmıştı.

Quinn oldu Öfkeli ne zaman o rode tarafından ve kulak misafiri onun Ama Ramsey el salladı.

"Ben asker t o p l a m ı y o r u m ," diye ısrar etti. "Kormendian kültürü hakkında kültürel bilgiler veriyorum."

"O zaman bunu yap ve tarikat hakkında konuşmayı bırak."

Quinn uzaklaşırken Ramsey, "Kaba," dedi. Arkasına yaslandı ve bir kolunu arabanın koltuğunun arkasına koydu.

Laynah içgüdüsel olarak sıkışık alanın izin verdiği ölçüde uzaklaştı.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Ramsey sordu.

"Renegátok'u tartışmıyoruz," diye hatırlattı ona.

"Ah. Hm." Sessizliğe büründü ve parmaklarını, örtülü olan diğer herkese kıyasla kusursuz bir şekilde temiz olan özel dikim pantolonuna vurdu

toz içindeydi. İç çekerek pencereden dışarı baktı. "Hm."

Bakışları Leydi Saunders'ın dalmış olduğu aşk romanına takıldı. Annesinin sessiz kaldığı tek zaman buydu ve her sayfayı çevirdikçe kızarması daha da derinleşiyordu.

Ramsey'nin yüzü aydınlandı ve küçük alanda rahatsız edici derecede yakın olan Laynah ile yüzleşmek için döndü. "Söylesene, kitapları sever misin?"

"Öyle," dedi Grace, Laynah cevap vermeden önce.

"Kormend'in başkenti dünyanın en büyük kütüphanesine sahip," dedi Ramsey. "Öyle mi?" Laynah ilgisiz görünmeye çalışarak, "Öyle mi?" dedi.

"Alfalu Kütüphanesi, herkesin ücretsiz olarak erişebileceği binlerce kitap içeriyor. Koleksiyonumuzu da sürekli genişletiyor ve eski metinleri koruyoruz. Hatta çocukların okuması için yeni bir bölüm inşa etmeyi yeni bitirdim."

"Yeni bir kanat mı inşa ediyorsunuz?" Laynah şüpheyle sordu. "Tek başına mı?" "Çoğunlukla ben," dedi Ramsey gururlu bir sırtıtışla. "Başkaları da var.

Renegátoklar yardım ediyor ama övgünün çoğunu ben alıyorum."

"Eminim vardır," diye mırıldandı Laynah, ama Ramsey'nin bir şey inşa ettiğini hayal etmekte zorlanıyordu. Yıkıma karşı bir eğilimi varmış gibi görünüyordu.

"Madem Renegátok'tan bahsediyoruz," diye söze başladı Ramsey, ellerini savunmacı bir tavırla kaldırarak, "Toplantılarımızdan birine gelmelisin, yarın akşam bir toplantı düzenliyoruz."

"Hayır."

Ramsey'nin sırtıtışı soldu. Ramsey'in bu rahat ısrarı yüzünden Laynah onu neden bu kadar çok istediğini sormayı bırakmıştı ve nihayet gece için durduğunda arabadan ilk fırlayan o olmuştu.

Kormendian topraklarının derinliklerindeydiler ve görünürdeki tek bina bir handı. Geniş düzlüklere bakan alçak bir tepenin üzerine kurulmuş büyük, dairesel bir yapıydı. Boyalı bir tabela, hanın tam olarak iki başkent -Royad ve Kormend'in başkenti Alfalu- arasında olduğunu iddia ediyordu.

Grace tabelayı göstererek, "Çok zekice bir isim," dedi.

"Neymiş o?" Ramsey huysuzca sordu.

"*The Inn Between*," dedi Grace. "Çünkü burası bir han ve başkentlerin ortasında yer alıyor."

Ramsey boş gözlerle tabelaya baktı. "O kadar da akıllıca değil," diye mırıldandı ve giderken cilalı ayakkabılarını yere sürttü.

"Onu üzen ne?" Laynah sordu.

Patrick cevap verdi. "Az önce ona handa uyuyacak şanslı azınlık arasında *olmadığını* söyledim."

"Ah. Nasıl karşıladı?"

"O mutlu bir kampçı değil."

Laynah bir kaşını kaldırdı. "Kaptan, az önce... kelime oyunu mu yaptınız?"

Patrick'in yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ve "Finn'e söyleme," derken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Finnigan'ın gerçek adından bahsetmesi kaptanla arasında bir yakınlık hissetmesine neden oldu ve Finnigan'ın gerçek olduğunu, son zamanlarda sık sık hissettiği gibi sadece bir anı olmadığını hatırlattı.

Laynah ve Grace bir çadırı paylaşacaklardı. Laynah tozlu kıyafetlerini değiştirebildiği ve annesiyle paylaşmak zorunda kalmadığı sürece bunu umursamadı.

Daha sonra Laynah küçük çadırlarından çıktığında üzerinde pantolon, çizme, tunik ve pelerin vardı. Akşam çok nemli olduğu için

Marek kıyafetini fark ederse ne diyeceğini umursamıyordu. Yine de ne olur ne olmaz diye pelerinin kapüşonunu yukarı çekti.

Kalın elbiseden kurtulmak ve yeniden sağlam, düz tabanlı botlarla yürümek harika hissettiriyordu. Aslında açık havada, şehirden uzakta, etrafında doğadan başka bir şey olmadan olmak harikaydı. Ramsey çadırını onlarınkinin yanına kurmaya karar verdiğinde pek heyecanlanmamıştı ama çadırı kurmakta pek başarılı olamamıştı. Laynah ve Grace yardım etmeyi teklif ettiler ama o kendi başına yapmakta ısrar etti.

Patrick yanlarına geldiğinde Ramsey'nin ruh hali daha da kötüleşti, kollarını kavuşturmuş ve alaycı bir ifade takınmıştı. Patrick zırhını çıkarmıştı ve Laynah muhafızı ilk kez zırhsız gördüğünü fark etti. Beyaz tuniğinin altından şişkin kasları görünüyordu ve yakasının boynu, sakalı kadar kalın göğüs kıllarını ortaya çıkaracak kadar aşağıya inmişti.

Ramsey bir an için ne diyeceğini şaşırmış gibiydi, sonra kaptana çıkıştı: "Yardıma ihtiyacım yok."

Patrick, "Teklif etmemiştim," dedi.

Ramsey bir ip demetini havaya kaldırdı ve inledi. "Neden bu kadar karmaşık?"

"Binalar tasarlayıp inşa ettiğinizi söylediğinizi sanıyordum," dedi Laynah, kendini tutamayarak.

"Yapıyorum ama çoğunlukla sadece tasarlıyorum."

Patrick kollarını kavuşturdu. "Mimar mısın?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Patrick kaşlarını kaldırıncaya ekledi: "O kadar da şaşıрма. Kormend'e girdiğimizde göreceğiniz yeni binaların çoğu benim tarafımdan tasarlandı."

Patrick'in gözleri büyüdü. "Bu çok etkileyici."

"Biliyorum," dedi Ramsey, ama diktiği tek destek kirişi çökerken üzgün görünüyordu. "*Neden* bu kadar çok ip var?"

"İşte," dedi Patrick, çömelip büyük kanvas levhayı döndürerek. "Kendim yapabilirim," dedi Ramsey asık suratla.

Patrick sakalının arkasına bir gülümseme gizleyerek, "Eminim yapabilirsin," dedi, "ama bu kısım arkaya doğru gidiyor."

Ramsey homurdandı. "*Sen* bilirsin."

"Bak, mızızlanmandan bıktık, bırak da yardım edeyim."

"Sızlanmıyorum."

"Evet, öylesin."

"Kendi başıma gayet iyiydim."

Patrick sırtıttı. "Öyle mi? Çünkü benim durduğum yerden, kurduğun çadırın tek bir türü var."

"Ne tür bir çadır bu?" Ramsey'nin yanakları kızarıırken Laynah şaşkınlıkla sordu.

Patrick ona tuhaf bir bakış attı ama cevap vermedi.

Laynah içini çekti ve Grace'e döndü. "Ben gezmeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler," dedi Grace, sanki elinden gelse ona katılacakmış gibi bakarak.

Laynah uzaklaşırken Patrick'in Ramsey'e "Vahşi doğada zorlanmaya alışık değil misin?" dediğini duydu.

"Kapa çeneni."

Laynah, Yaratıklar Düzlemi'nden Budsworth'u çağırdı ve kamptan uzaklaştı, ılık esinti onu yıkarken neşe hissediyordu. Akşamın erken saatleriydi ve koyu mavi gökyüzü yıldızlarla doluydu. Etrafında bir okyanus gibi dalgalanan çimenlik alanları görebileceği kadar ışık vardı.

Budsworth hızını artırdı, hafif yokuşlardan aşağı o kadar hızlı iniyordu ki sanki uçuyorlardı.

Floofy, Budsworth'un başının üstünden hücumla geçti. "Yahhh!"

Laynah gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Henüz özgür değildi ama şu anda, hanın ışıkları arkasındaki tepede uzakta bir karaltı gibi dururken, sanki özgürmüş gibi hissediyordu.

Floofy yine mutlu bir çığlık attı.

Laynah gülümseyerek tek göz kapağını araladı ve yaratık kendini havaya fırlattığında neredeyse çığlık atacaktı. Kendini ileri attı, Floofy'yi yakalamak için hamle yaparken yarı yarıya Budsworth'ten sarktı. Bir mucize eseri onu havadan yakaladı ama neredeyse eyerden düşüyordu ve ağırlığı artık Budsworth'un bir tarafına ağır bir şekilde asılmıştı. Aniden durduklarında at protesto edercesine kişneyerek etrafında döndü.

Titreyerek nefes alan Laynah kendini eyere geri çekti. "Floofy, aklından ne geçiyordu?"

"Evet!" diye itiraz etti, kadının elinden kurtulmak için mücadele etti ve tekrar atlamaya hazırlandı.

"Hayır," dedi Laynah, sesindeki sertlik onu hareketsiz bıraktı. "Öylece atlayamazsın, kendine zarar verirsin!"

"Evet," dedi Floofy üzgün bir şekilde, kürkü gözlerini gizleyerek bir topun içine kıvrıldı.

İç çekti. "Sorun değil. Sadece... sadece bunu bir daha yapma. Seni de kaybedemem." Yaratığı kucağına aldı ve omzuna geri koydu, onun bu kadar pervasızca zıplamasına neyin sebep olduğunu merak ediyordu.

Kampa dönerlerken, Floofy'nin hâlâ orada olduğundan emin olmak için sürekli omzuna bakıyordu. Küçük yaratık keyifsiz görünüyordu ve ona bakmayı reddediyordu, başının üstündeki kürkü okşadığında bile.

Attan indi, handan gelen yemek kokusu ağzını sulandırıyor.
Bir ses onu korkuttu.

"Yolculuğun tadını çıkardın mı?" Ramsey gölgelerin arasından sıyrılarak sordu. "Evet," dedi Laynah ve Budsworth'ü aceleyle uzaklaştırdı.

"Bekle," dedi Ramsey, "bende sana ait bir şey var."

Adam zehir dolu çantayı ellerine tutuştururken kadın nutku tutulmuş bir halde bakakaldı. "Hepsini bir kerede kullanma," diye göz kırptı.

Adamın ne ima ettiğini anlaması bir anını aldı. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum."

"Elbette," dedi daha geniş sırtarak. "Her zaman sessiz olanlara dikkat etmeniz gerekir."

"O zaman neden hiç susmuyorsun?" diye homurdanarak arkasını döndü.

"Tek başına ata binmemelisin," diye arkasından seslendi Ramsey. "Bu çok tehlikeli."

İçini bir öfke dalgası kapladığında Laynah geri döndü. Arabaya tıklıp kaldığı uzun bir gün olmuştu ve Floofy'nin neredeyse ölüme atlayışıyla yaşadığı korkudan sonra sigortası atmıştı. Parmağını Ramsey'nin göğsüne doğru uzattı ama onu azarlayamadan omzunun üzerinden bir hareket fark etti.

Uzakta, loş çimenli düzlüklerde siyah lekeler belirliyordu. Son ışık da kaybolmuştu ve karanlık şekilleri seçebilmek için gözlerini kısması gerekiyordu. Ne olduklarını anladığında nefesi boğazında düğümlendi.

"Bunlar..." Kaslı, dört ayaklı canavarları seçerken kalbi küt küt atmaya başladı. Onlara doğru hızla ilerliyorlardı. "*İblisler mi?*"

Ramsey onun bakışlarını takip etti, sırtışı daha da genişledi. "Görünüşe göre bu tarafa geliyorlar." Elini uzattı ve turuncu alevler patlayarak havayı kül ve sülfür kokusu kapladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa bağırdı, çatırdayan alevlerden geri adım atarak.

Ramsey sıırttı. "Ateşle oynamayı sevdiğini duydum." Hiçbir uyarıda bulunmadan koşarak uzaklaştı ve aynı anda bineğini çağırdı. Quinn'inkine benzeyen ince siyah bir aygır, siyah kumun hızlı bir girdabında cisimleşti. Laynah, Ramsey'nin daha tam şekillenmeden atın üzerine atlayıp tepeden aşağıya doğru hücum edişini, toynaklarının otları tekmeleyişini hayretle izledi. "Haydi!"

"Muhafızlar!" Laynah kendini Budsworth'un üzerine kaldırarak bağırdı. "İblis tazıları yaklaşıyor!" Ramsey'nin peşinden dörtmala koşmadan önce bir yanıt beklemedi.

İblisler hızla yaklaşıyordu ve artık çirkin yüzlerini ve yere yakın etli vücutlarını seçebiliyordu, uzun otların arasına gizlenmiş kısa güdük bacaklarıyla onları karşılamak için ileri atılıyorlardı.

Ramsey'e yetişti, grotesk yaratıklara yaklaştıkça pelerinleri çılgınca çırpınıyordu. Ramsey muzaffer bir çığlık attı ve yaklaşan iblislerden birine bir ateş püskürdü. Laynah alevlerin yüzünü ısıtmasıyla irkildi ve Ramsey'in avucundan dökülen alev püskürmesine hayretle baktı. Tek bir ölümcül patlamayla hem yeri hem de iblisi yakıp kül etmişti.

Laynah bir ateş topu çağırdı ve kendisine en yakın iblisin üzerine uçurdu. Ramsey'in ateş topuyla kıyaslanamazdı, özellikle de büyüünün yenilenmesi için sadece birkaç saat dinlenmişken, ama hedefi doğruydu ve büyü iblisin tam suratına isabet ederek tökezlemesine ve yuvarlanmasına neden oldu.

"Ha," dedi, Ramsey'i takip ederken tatmin olmuş bir kahkaha attı.

Etrafındaki her şeyi yakıp kavuruyor, iblislerin etrafında bir alev çemberi oluşturuyor ve neşeyle kıkırdıyordu. Gölgele ve ateş ışığı

Yüzünü, keskin burnunu, gözlerinin beyazını ve altlarındaki gölgeleri vurgulayarak.

İblislerle savaşıırken duyduğu sınırsız zevk onu tedirgin ediyordu ama kâbus gibi yaratıklara gülerkenki özgüveninde çekici bir şeyler vardı. Bir iblisin ayağına dolanan sihirli bir kordonla ona çelme taktığında neşelendi ve o da karşılık olarak sırtıtmaktan kendini alamadı. Kulakları, gümbürdeyen toynakların ve çatırdayan alevlerin muzaffer sesiyle doluydu. Bu, korku hissetmek yerine dövüşten zevk aldığı ilk savaştı ve bunun normal olup olmadığından emin değildi.

"Finale hazır mısınız?" Ramsey seslendi. Cevap beklemeden elini kaldırdı ve kadının tanımadığı bir dizi şeytani sözcük söyledi.

Yer sarsıldı, etraflarındaki zemin çatlarken Budsworth'ün alarmla kişnemesine neden oldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Sadece izle."

Bir an, iblisler hırlayarak Budsworth'ün topuklarını ısıyor, onun büyülerinden kaçınmak için eğiliyorlardı ve sonra, altlarındaki zemin çöktü ve derin bir kratere düştüler.

Zemin yok olurken Laynah korkuyla bağırdı, kraterin kenarı Budsworth'un toynaklarının birkaç santim ötesinde oluşmuştu. İblisler aşağı yuvarlandı ve Budsworth uzaklaşıp onu güvenli bir yere taşıırken, Laynah yanındaki maruziyetten dolayı bir baş dönmesi dalgası hissetti.

Attan indiğinde nefes alış veriş hızı ve sığdı, vücudu savaş telaşından titriyordu. Dikkatlice kraterin kenarına yaklaştı ve aşağıya baktı.

Orada hiçbir şey yoktu. Karanlığın gözlerini yanıltmadığından emin olmak için ışık küresini aşağıya gönderdi. İblisler gitmişti.

Olanları anlamaya çalışırken zihni hızla çalıştı ve dünyası mide bulandırıcı bir şekilde yüzerken kenardan uzaklaştı. Hiçbir zaman yükseklikten hoşlanmamıştı ama Seth'in balkonundaki olaydan beri bu hoşnutsuzluğu korkuya dönüşmüştü.

"O da neydi?" diye bağırdı Ramsey'e ama Ramsey onu duymadı. Kraterin etrafında zafer turu atıyordu.

Bir sonraki geçişinde, onu itmek için bir basınç büyüğü kullandı. Adamın bedeni havada süzüldü ve uzun otların arasında kayboldu.

Kahretsin. Neyim var benim böyle? Laynah ileriye doğru koştu ama Ramsey'e ulaştığında sırt üstü yatmış, karnını tutuyor ve gülme krizinden hırıltılar çıkarıyordu.

"O da neydi öyle?" diye sordu. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Ramsey gülmeden duramıyordu.

"Hey," dedi onu gömleğinin ucundan tutarak. "İblisler nereye gitti?"

Ramsey kahkaha krizleri arasında nefes nefese kaldı ama her konuşmaya çalıştığında bir kez daha kahkahalara boğuldu.

Onu bir silkeledi. "Cevap ver bana!"

"Eğlenceli..." değil miydi?" diye nefes nefese kaldı. "Oh, vay be..." Muhafızlar olay yerine geldi, kılıçlarını çekmişlerdi.

"Dikkat et!" Laynah, kimse düşmeden önce krateri aydınlattığını söyledi.

Patrick atıyla onun yanına yanaştı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Ne oldu lan burada?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, bunun doğru olduğunu fark ederek. Daha önce fark etmemişti ama olanların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Ramsey onları çembere alıp cayır cayır yakarken iblisler neden uysal koyunlar gibi bir arada kümelenmişlerdi? Ve iblisler kratere düştükten sonra nasıl hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı? Canlı ya da ölü, bedenleri nereye gitmişti?

Tabii biri onları kovmadıysa.

Patrick soru sorarcasına ona baktı.

"Ramsey oldu," diye açıkladı, ayaklarının dibinde gülmekten titreyen karanlık büyücüye tiksintiyle başını sallayarak. "İblisleri sırf eğlence olsun diye çağırdı."

Ramsey'in kahkaha sesleri zihninde yankılanırken oradan uzaklaştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kükreyen alevlerin görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

On Birinci Bölüm

Regina

Finnigan

Üç Hafta Önce

TIKLA.

Finnigan'ın uykusu her zaman hafif olmuştur, bu yüzden yatak odasının kapısının açıldığını duyunca yataktan fırladı, masanın üzerinde kınından çıkarılmış halde duran kılıcını kaptı ve kulağını kiremitli duvara dayamak için hareket etti.

Duvarın diğer tarafında, davetsiz misafirler içeri girerken yatak odasının kapısının patlayarak açıldığını duydu. Onlar odasını basıp onu ararken eli kılıcının kabzasında sıkılaştı. En az üç kişinin sesini duyabiliyordu.

Burada, Rupert'ın odasında, düşünmek için bir dakikası vardı. Nöbetçi şafağa kadar görev başındaydı ve Finnigan'ın onun odasını ödünç almayı alışkanlık haline getirdiğini bilmiyordu. Elinde olmadan asla kendi odasında uyumamayı uzun zaman önce öğrenmişti, tabii bir pusuya düşmek istemiyorsa.

Sessizce kapıyı biraz araladı. Koridor boştu ama yatak odasının kapısının karşısındaki duvar mavi bir ışıkla parlıyordu ve gölgeler

birkaç figürün etrafta dolaştığı görülebiliyordu.

Finnigan ıssız koridora adım attı. Saat geç olmuş olmalıydı, meşaleler sönmüştü.

Odasının açık kapısına doğru ilerledi. Renegátoklar olması gerektiği kadar sessiz değillerdi ve hınçlarını onun az sayıdaki eşyasından çıkarıyorlardı.

Bir nefes daha aldı ve alnını şarap rengi bıçağa değdirdi, metal tenine karşı serindi. Yatağının kesilme sesi kaşlarını çatmasına neden oldu ve tüyler koridora doğru süzüldü.

Lanet yastığım olmaz.

Kapıya doğru döndü, kılıcını kaldırdı... tam o sırada bir çarşaf ona doğru uçuyordu. Onu yakaladı. *Mükemmeldi.*

Renegátok büyücüleri onu henüz görmemişti. Kıpırmızı cüppeli dört kişi vardı. İkisi gardırobunu karıştırıyor, biri de -bir kadın- yatağını parçalıyordu. Dördüncü büyücü kapının girişinde duruyordu ve belli ki nöbet tutması gerekiyordu ama omzunun üzerinden diğerlerine sırtarak bakıyordu. Maske takma zahmetine girmemişlerdi, yüzlerini hatırlayacaktı.

Finnigan parmaklarını kapının pervazına vurdu. "Yastık savaşı mı?"

Nöbetçi büyücü, çoktan ölüme mahkûm olduğunun farkında olmadan başını çevirdi. Finnigan'ın kılıcının kabzası şakağına çarptı ve hemen yere düştü -umarım ölmemiştir.

Diğer üç büyücü dönüp ona baktı, ellerini kaldırmış, avuçlarında büyüler oluşturuyorlardı.

Tam üç renkli büyü yanından geçerken koridora geri adım attı ve el baltalarıyla çaprazlanmış bir kalkanın duvarda sergilenmesini yok etti.

Koridorda kaldı ve düşman büyücüleri teker teker kendisiyle yüzleşmeye zorladı.

İlk büyücü ortaya çıktı ve ona sıcak bir plazma topu fırlattı. Finnigan kılıcını keskin bir şekilde eğerek büyülü kılıcıyla büyüü yakaladı. Çelik büyüü emerken parlak kırmızı renkte parladı ve mücevherlerle kaplı kabzasını aydınlattı.

Tereddüt etmedi; çoktan ileri atılmıştı, diğer eliyle büyücüyü omzundan yakaladı ve onu kıpkırmızı cüppesini delip geçen, karnına saplanan ve diğer taraftan çıkan bıçağın üzerine çekti. Büyücü homurdandı. Teknik olarak ölümcül bir yaraydı ama bir saat içinde bir şifacıya ulaşırsa onaramayacağı bir şey değildi.

Finnigan kılıcını çıkarmadan arkasındaki iri yarı erkek büyücüye doğrulttu ve kılıç, ucundan kırmızı bir plazma fışkırtırken uğuldadı. Üçüncü büyücü yere düşerken havayı bir çığlık doldurdu.

Finnigan kılıcı çekip kurtardı ve büyücü bir iniltiyle yere düşerek yerdeki yoldaşlarına katıldı.

Finnigan odaya girdi. Pug suratlı ve kahverengi saç örgülü kadın bir çığlık atarak ona saldırdı.

Saldırmak için kılıcını kaldırdı ve kadın kendini korumak için anında kubbe şeklinde pembe, yarı saydam bir kalkan yaptı. Finnigan büyülü bariyerle çarpışmasını önlemek için kılıcını savururken durdurdu ve çarşafı kalkanın üzerine atarak kadını örttü ve görüşünü engelledi.

Kadın lanet okudu ve kalkanının kaybolmasına izin vererek çarşafın üzerine çökmesine neden oldu. Çarşafa dolandığı için kolay bir hedefti.

Adam kadının göğsüne sert bir tekme attı ve kadın kapı aralığından geri düşerek parçalanmış şiltenin üzerine yığıldı.

Odasını gözden geçirdi. Darmadağınaktı.

Kadın büyücü yataktan kalkmak için mücadele ediyordu; yıkık şilteden alttaki kırık yatak çıtalarının üzerine düşmüştü.

Finnigan kılıcını, ucu kadının göğsüne gelene kadar yavaş bir kavis çizerek savurdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Kadın çenesini kaldırdı. "Sana hiçbir şey söylemiyorum."

Kıkırdadı. "Hadi ama. Herkesin bir bedeli vardır." Ayağını karyola çerçevesine dayadı, kadının elinden sadece bir santim uzaktaydı. "Bu gerçekten kaç parmağınızı kaybetmek istediğinize bağlı."

Kadın elini çekti. "Bizi Regina gönderdi." "Tabii ki o gönderdi. Neden?"

Kadın tereddüt etti.

Finnigan, "Bilirsiniz, çoğu insan küçük parmakla başlamayı sever," diye düşündü. "Ama bence hiçbir şey başparmağı kaybetmekten daha net bir mesaj veremez. Sen ne düşünüyorsun?"

Bu onun dikkatini çekti. Kadın yutkundu ve adama bakarken bıçaktan uzaklaşmaya çalıştı. "Seni öldürmemiz için bizi o gönderdi."

"Ah. Bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu umuyordum. Peki beni *neden* öldürmek istediğini biliyor musun?"

"Senden pek hoşlanmıyor, değil mi?"

"Anlıyorum. Çok yardımcı oldunuz. Çok minnettarım."

Kılıcın kabzasıyla onu bayılttı ve baygın düşerken yüzünü buruşturdu. Daha az şiddetli yöntemleri tercih ederdi ama büyüsü yoktu ve erzak zulası şu anda yıkılmış gardırobun içinde yanıyordu.

Ayağa kalktı ve kapının yanındaki hareketi gördü.

Zamanında tepki veremedi ve bir basınç büyüsüyle geriye savruldu. Hava patlaması onu pencereye çarptı ve bir yığın halinde yere düştü.

metal perde çubuğu üzerine düşüyor.

Kendini perdelerden kurtarmaya çalıştı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Bıçak boğazına dayanmadan önce yeni geleni zar zor görebildi, bıçak sert ve acımasız bir şekilde derisine değiyordu. Hareketsiz kaldı.

"Leydi Regina," diye selamladı, "sizi her gördüğümde daha da güzelleşiyorsunuz."

Önündeki kadın sert bir şekilde güzeldi. Ellili yaşlarındaydı, kalp şeklinde bir yüzü ve uzun, siyah, kıvrırcık saçları vardı. Zeytin rengi teni İmparatoriçe'nin kahverengisinden daha açıktı ve pürüzlü dudakları fuşya rengi göz farıyla uyumluydu.

"Silahını bırak," dedi Regina, sözleri buz parçaları gibi keskin ve soğuktu.

Finnigan onu iki kez sormasına gerek kalmayacak kadar iyi tanıyordu. Büyülü kılıç döşeme tahtalarında takırdadı.

"Demek büyük büyücü Lord Cornelius Brighton bu. Sihirsiz. Savunmasız. Hayatımı zorlaştırmaya geldi. Sarayı Renegátok'a karşı çevirmek. Her fırsatta imparatoriçenin önünde benimle çelişiyor-"

"Sizinle çalıştığımı söyleyemem ama benimle bu kadar ilgilenmeniz gururumu okşadı."

"Sessiz ol. Bir haftadır sarayda değilsin ve şimdiden seni öldürmem için bana sayısız sebep verdin." Regina yırtıcı bir gülümseme takındı. "Sırrını biliyorum."

"Oh?" Masumca göz kırptı. "Hangisi?"

İç çekti. "Hatırladığım kadar komik değilsin. Ve seni sarı saçlarınla daha çok seviyordum."

Kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Stephen'ı tarif ediyordu, altın tüccarı, Kormendian sarayını büyüleyen ve

Renegátok, İblis Kitabı'nı çalana kadar onların kalplerine ve zihinlerine girmeyi başardı.

Benim olduğumu nereden biliyor?

"Ne yaptığını biliyorum, Stephen."

"Cornelius'u tercih ederim. Stephen'a pek benzemiyorum."

Regina sahte bir titreme geçirdi. "Sen de *Cornelius*'a benzemiyorsun."

Bu ima karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun gerçek adını bilemezdi, değil mi?

Blöfümü gördüğünü fark etti. Cornelius'un da bir kimlik olduğunu varsayıyor.

"Bu zevki neye borçluyum?" diye sevimli bir ses tonuyla söze başladı ama yaralı boğazındaki tıkanıklık birkaç kez öksürmesine neden olunca etkisi kayboldu.

Regina'nın gözleri kısıldı. "Sesinin nesi var senin? Sesin yaşlı bir adam gibi çıkıyor."

"Sigaraya başladım," diye yalan söyledi, öksürükleri azalırken zayıfça gülümsedi. "Ama senin için bıraktım."

Bu da ona bir titreme daha kazandırdı.

Onu konuşturmaya devam et.

İlk fırsatta -Regina bıçağı boğazından indirir indirmez- gizli hançerini ele geçirecek ve saldıracaktı. Ya da onunkini kapacak ve ona çevirecekti. Daha hızlıydı, daha güçlüydü ve tek bir ölümcül vuruş yetecekti.

Laynah için. Çünkü eğer o tehlikedeyse, bu Laynah'ın da tehlikede olduğu anlamına geliyordu. "Bu iş nereye gidiyor, Regina?"

Gözlerinde kırmızı ışık parladı, siyahın arasında görülebilen tek renkti. "İblis Kitabı'nı çaldığını biliyorum."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Ben yaptım."

Gözlerindeki kırmızı öfkeyle parladı ve saçlarından bir avuç yakaladığında keskin bir acı hissetti.

"Ve sen geri dönme cüretini gösteriyorsun?" diye bağırdı, sesi bir soylu kadından çok bir ölüm perisine benziyordu.

Kadın başını geriye doğru çekerken yüzünü buruşturdu, bıçak boynunun acımasına neden oldu. Kan mı çekmişti?

"Yalnız hareket etmediğimi bilmelisiniz," diye doğaçlama yaptı Finnigan. "Yardım aldım - düşündüğünüzden daha yakın biri."

Regina'nın tutuşu gevşedi ve başının tekrar öne düşmesine izin verdi. "Ne diyorsun sen?"

"İhanete uğradın Regina," dedi. "İçinizden biri tarafından. Bir köstebeğiniz var."

Keşke bu doğru olsaydı. Ama geçmişte nifak yayarak kendini pek çok durumdan kurtarmıştı ve şimdi denemeye değerdi.

Regina b a ş ı n ı salladı, gür siyah saçları etrafında sallanıyordu. "Kim?"

Onu konuşturmaya devam et. Gece nöbetindeki muhafızlar yakında dönecek.

"Beni serbest bırak, sana söyleyeyim." "Şimdi söyle, yoksa seni öldürürüm."

"Sana anlatacağım," diye söz verdi, sesini yumuşak ve neşeli tutarak, "ama önce sana nasıl hizmet edebileceğimi belirtebilir miyim? İster inanın ister inanmayın, ben sizin tarafınızdayım."

Regina başını eğdi. "Devam et."

"Kormend'in güçlü bir lidere ihtiyacı var. İmparatoriçeye rehberlik edecek senin gibi birine. Ya da," diye ekledi, vurgu için duraklayarak, "belki de Kormend'in onun yerini alacak birine ihtiyacı vardır. Senin gibi birine. Yani, kim daha iyi olabilir ki? Sen Kormend'in

ihtiyacımız olan lider. Herkes öyle düşünüyor." Dişlerinin arasından yalan söylüyor, kadını onu hayatta tutmaya ikna etmesine yardımcı olacak herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Regina'yı neyin ikna edeceğini tahmin etmek zordu. Yarı deliydi ve yanlış bir şey söylemesi onu sırf inadına öldürmesine neden olabilirdi.

Regina onun sözlerini düşündü. "Seni öldürmeye meyilliyim. Tam bir baş belasısın."

Kendini gülmeye zorladı ve alnından süzülen bir damla teri göz kırparak uzaklaştırdı. "Oh, evet, kesinlikle baş belası olabilirim. Ama istediğinizi elde etmenize de yardımcı olabilirim. Daha iyi bir müttefik bulamazsınız."

"Dinliyorum."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Oturup sıcak bir fincan çay ya da isterseniz kahve içebiliriz. İzin verin size ne kadar değerli olabileceğimi göstereyim."

Regina gülümsedi, parlak pembe dudakları ayrılıp kimi beyaz, kimi altın rengi parıldayan dişlerini ortaya çıkardı. Bir an için onu ikna ettiğini düşündü.

Yanılıyordu.

"Yalanların çok tatlı," diye mırıldandı. Birden gülümsemesi kıvrıldı, dişleri artık çıplaktı. "Ama ben kahvemi sade tercih ederim."

Saçlarını kavradı, başını geriye itti ve sonra-

Ve sonra Regina boğazını keserken boynundan donuk bir gıcırdama sesi geldi, ardından sıcak, yakıcı bir acı geldi.

Nefes aldı ya da almaya çalıştı ama alamadı. Nefes alamıyordu ve vücudu anında güçsüz düşmüştü.

Kadın onu serbest bıraktı ve adam öne doğru düşerken dizleri döşeme tahtalarına çarparak yığıldı, boğazını tutuyordu, sakladığı hançerle ilgili tüm düşünceler unutulmuştu.

Konuşmaya çalıştı ama dudaklarından sıvı döküldü. Boynuna dokundu ve elleri ıslak ıktı. Her şey ıslaktı. Gümleğinin altında kan birikmişti. Kendi kanı.

Yana doğru yığıldı, boğazından korkunç bir guruldama sesi geliyordu.

Biri onu çevirdi ve tavanı gördü.

Regina'nın sisli yüzüne odaklanamayarak gözlerini kırptırdı.

Ciğerleri hava almak için savaşıyordu ama sudan çıkmış balık gibi ağız açık bir şekilde kayıp gidiyordu. Her şey bitmişti.

Karanlık ağırdı. Aşağı düşüyordu... ya da yukarı sürükleniyordu... o kadar karanlıktı ki anlayamadı. Ölüm ona doğru uzanıyordu ve yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Ölmeden önce hayatının son bir parçasını görmek için umutsuzca saldırdı. Buna ihtiyacı vardı: varlığının küçücük bir parçasının gözlerinin önünden geçmesine, hayatının bir anlamı olduğunu, onu hatırlayacak insanların, onu seven insanların olduğunu işaret edecek bir sevgi çekirdeğine... solmadan önce.

Bir anı belirdi, sıcaklık ve sevgi yankılanıyordu, ama onu kavrayamadan bir şey onu geri çekti. Ağır bir tekneyi suda sürükleyen bir halat gibi sürekli çekiyordu.

Finnigan gözlerini kırptırdı. Vücudunu tekrar hissedebiliyordu. İerideydi ve burada olmak canını acıtıyordu. Büyük bir çabayla gözlerini açtı. Görüşü bulanıktı ve sırtüstü yatıyordu, yer sertti, kasları ağrıyordu ve kaskatı kesilmişti, ağız kan ve safrayla ekşimişti.

Önünde bir kadın oturuyordu. Laynah mıydı?

Hayır. Tekrar gözlerini kırptırdı ve Regina'yı tanıdı, yüzü ve kıvrıcık saçları büyüğü mavi bir ışıkla parlıyordu.

Karanlık Finnigan'ın göz kapaklarını çekiştirdi ama onları açık tutmayı başardı. *Beni iyileştirdiğini* fark etti. *Regina boğazımı iyileştiriyor.*

Bir şey oldu. Göğsü yükseldi ve ciğerlerine tatlı bir hava dolunca nefesi kesildi.

Mide bulantısı bir orak gibi içine saplandı ve nefes nefese yan yattı, döşeme tahtaları ıslak ve yapış yapıştı, ağzından kanlı tükürük damlarken kusup kusmayacağından emin değildi.

Kırmızı, sivri topuklu ayakkabılar görüş alanına girdi. Siyah saçları aşağı doğru sallanıyordu. Regina'nın yüzü ona doğru eğilirken belirdi, boyalı dudakları anaç bir gülümsemeyle çekilmişti.

"Nefes borun sağlam kalmalı, sevgili Cornelius. Her şeyi daha iyi yaptım. Seni tamamen iyileştirmedim, yara izleri güzel bir kolye olacak. Bıçağımdaki zehir harika bir şey; benden başka kimse panzehirini bilmiyor. Bundan sonra mahkemedeki tavırlarına dikkat edeceksin, değil mi? Örneğin, İmparatoriçe'ye yaptığım teklifi yarıda kesmen hiç hoşuma gitmedi."

Titreyen ellerini boğazına götürürken sesi kulaklarında yankılandı. "Ne de olsa Rosarian sarayı neden Kormend'e gelmesin ki?" Regina devam etti. "Ve şu andan itibaren, eğer konuşmak istiyorsanız, sıranızı bekleyin. Oh, ve eğer benimle aynı fikirdeyseniz, unutmayın - ben konuşmamı bitirene kadar 'evet' demeyin."

Finnigan onu zar zor duydu. Umutsuzca boynunu iyileştirmeye çalıştı, orada olmayan büyülü bir güce uzandı. Bir iyileştirme büyüsü... hatta bir parça büyülü enerji... herhangi bir şey. Hiçbir şey olmadı.

Regina'dan derin bir kıkırdama duyuldu. "Sorun nedir? Yeni kolyeni beğenmedin mi? Tövbekâr bir hırsıza yakıştığını düşünüyorum. Benden çalmaman için bir hatırlatma."

Finnigan yutkunmak için mücadele etti. Boğazı sıkışmıştı ve bu hareket şiddetli bir acıya neden oluyordu. Gözlerini kapadı ve kısa nefeslerle hava çekmeye çalıştı.

Burnunu.

"Beni hâlâ duyabiliyor musun?" Regina'nın sesiydi, kulağına yakındı. Başını sallamayı başardı.

"Güzel. Umarım saraydaki gelecekteki etkileşimlerimiz daha sorunsuz ilerler. Ve unutma, İblis Kitabı *benim*. Öyle ya da böyle, onu geri almama yardım edeceksin."

Regina giderken keskin ayak sesleri döşeme tahtalarında yankılandı ve uzaklarda kayboldu.

Ciğerleri kısa, sık nefeslerle kendini doldurmaya çalışırken boğazından gelen gıcırtı dışında sessizlik. Ayağa kalkabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

O sırada, daha önce bıçakladığı ve yakınlarda yerde yatan Renegátok büyücüsü hareketsiz kalmıştı. Regina kendi takipçisinin kan kaybından ölmesine izin vermişti.

İkinci Bölüm

Birlikte

Pellegrin Kitapları

On İkinci Bölüm

Alfalu Şehri

Laynah

LAYNAH Alfalu'ya girdiğinde Finnigan'ı görmedi. Ne ana yoldan şehre giren yolcular arasındaydı ne de gemilerin beyaz yelkenlerinin açıldığı nehir rıhtımında. Onun karşılama tabelasının yanında bekliyor olmasını beklemek kendi adına bir hayaldi ama yine de arabanın penceresinden dışarı bakmaktan kendini alamadı.

Şehrin ihtişamı kısa sürede ona kalp ağrısını unutturdu. Havada bir iyimserlik duygusu vardı ve eski ile yeninin etkileyici bir karışımı olan, sütunları ve sivri çatıları olan tarihi binalar ile basit keskin hatlara ve büyük pencerelere sahip modern soluk mavi yapıları içeren mimariye bakakaldı.

İnsanların çeşitliliği onu hayretler içinde bırakmıştı. Bazılarının teni ay kadar solgundu, bazılarınıninki ise akik taşı gibi koyu renkliydi ve her şekil ve boyuttaydılar. Arabalar caddelerden geçerken konuşmalardan kesitler yakaladı ve sanki şehir krallığın her yerinden insanları çekmiş gibi anlayamadığı bir dizi dil duydu. Kormendian

Tanıdığı tek dil Rosarian diline o kadar yakındı ki, kalın aksan dışında ikisini birbirinden ayıracak çok az şey vardı.

Laynah buraya kendisi için geldiğine ve Finnigan'la karşılaşmanın ne burada ne de orada olduğuna yarı yarıya ikna olmuştu. Ama sonra onu bir kafenin dışında otururken gördü, dalgalı, karamel saçları güneşte parlıyordu ve kalbi yerinden fırladı.

Neredeyse arabayı durdurmak için seslenecekti; ancak kafenin müşterisi Finnigan değil, kısa saçlı bir kadındı. Hayal kırıklığı içinde arkasına yaslandı ve Kormend'deki kadınların saçlarını neden bu kadar kısa yaptıklarını merak etti.

"Hoşuma gitti," dedi Grace, kalın kahverengi tutamlar halinde sırtından aşağı sarkan kendi saçlarına dokunarak. "Özgürleştirici bir his olmalı."

Şehir merkezine vardıklarında, Alfalu Laynah'ın tüm dikkatini üzerine çekmişti. Şehirle ilgili her şey dram ve ihtişam yayıyordu. Rosaria'nın dağlarından akan geniş bir nehir şehri ikiye bölüyordu ve bazı kasaba evleri doğrudan kanallara açılıyordu ve sadece tekneyle ulaşılabilirdi.

Bunaltıcı sıcağın altında Laynah Kormendialı kadınların modasına imrendi. Birçoğu elbise yerine ipek pantolonlar giyiyordu - canlı renklerde, ayak bileklerinden paçalı, bol ve dökümlü kumaşlar. Bunlar butik vitrinlerinde de sergileniyordu ve Laynah ağır eteğini ve korsesini bu bol kumaşla değiştirmeyi arzuluyordu.

Grace kızarmış yüzünü yelpazeleyerek, "Keşke kış için valiz hazırlamasaydım," diye inledi.

Etkileyici bir köprü Alfalu Nehri'nin üzerinden geçerek şehrin iki yarısını birbirine bağlıyordu. Yedi krallığın bayrakları yukarıda dalgalanıyor, sadece duymuş olduğu yerleri ve kültürleri işaret ediyordu. Birdenbire, kendi hayatı

Rosaria yalnız görünüyordu. Finnigan dünyanın ne kadarını görmüştü? Yedi krallığın hepsine gitmiş miydi? Ve ötesinde bir şey var mıydı?

Köprünün ortasında, bir kule kadar uzun, insansı biçimli dev bir heykel bakışlarını yukarı çekti. Onu görünce kanı dondu. Ağaç dalları garip figürün etrafında sıkıca kıvrılmış, uzun uzuvlar, iskelet parmaklar, içi boş bir gövde ve derin yarıklar ve ağız açıklığını andıran düğümler dışında yüz hatları olmayan anlaşılmaz bir kafa oluşturmuştu. Ayaklarının arasından geçen arabaların ve yayaların üzerinde yükseliyordu.

Arabalarının yanında giden Patrick ilk yorumu yaptı. "Bu da ne böyle?"

Ramsey, "Bu bir sanat tabii ki," dedi ve sanki bu çok açıkmiş gibi Laynah ve Grace'e gözlerini devirerek. "Söğüt dallarından yaptım. Beğendiniz mi?"

Patrick hemen, "Hayır," dedi.

Ramsey'nin çenesi gerildi. "Evet, şey... Sana sormuyordum."

"Tüylər ürpertici," dedi Laynah, kelimeler o durduramadan ağzından kaçtı. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama heykel onu tedirgin etmişti. İnsan olamayacak kadar soyut, normal olamayacak kadar da insansı bir heykeldi.

Ramsey kollarını kavuşturdu. "Güzel sanatlara değer vermiyorsun." "Sanırım öyle," dedi sessizce.

Arabaları altından geçerken heykel uğursuzca gıcırdadı. Grace daha iyi görebilmek için pencereden dışarı eğildi. "Bunun bir insan olması mı gerekiyor?"

"Ona Söğüt Adam adını verdim," dedi Ramsey soğukkanlılıkla, tepkilerinden hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Birkaç ödöl kazandı. Eleştirmenler *zarif ve düşündürücü olduğunu* söylediler."

Patrick, "Evet, kesinlikle düşündürücü," dedi.

Laynah gövdesinin içini görmek için kendini zorladı ama yapıyı evleri haline getirmiş birkaç kuş dışında Söğüt Adam'ın içi boştu.

Şehrin geri kalanının güzelliğiyle kıyaslandığında heykel yersiz görünüyordu ama köprüyü geçip Kormendian Sarayı görüldüğünde bunu unuttu. Gökyüzünü delen turkuaz kuleleri olan görkemli, bembeyaz bir yapıydı. Ferforje kapılardan geçtikten sonra, asfalt yol yemyeşil çimler ve özenle kesilmiş çitlerle sınırlanıyordu. Rutherford Kalesi'nin gri taş kalesinin aksine, Laynah sarayın koruma değil güzellik için inşa edildiğini bir bakışta anlayabiliyordu.

Alayın saray kapılarından geçmeyip caddede ilerlemeye devam etmesi onu şaşırttı. Ramsey hiçbir açıklama yapmadan, arabadan atlayıp saray kapılarından geçmeden önce onlara küstahça bir selam verdi. Araba yola devam ederken onu gözden kaybettiler. Nehri takiben alay ayrılmaya başladı ve arabaları, arabalarla dolu bir arka sokağa saptı. Çok katlı yüksek evler daracıktı ve aralarında hiç boşluk olmadan yan yana dizilmişlerdi. Pastel renkli, eğri büğrü ve alımlıydılar; dekoratif üçgen çatıları vardı ve her pencerenin altında lalelerle dolu saksılar bulunuyordu.

Pembe bir evin lobisine girdiler ve burada ev sahibi, karısı ve kızı tarafından karşılandılar. Arka kapıdan girmek garip gelmişti ama Laynah nedenini çok geçmeden anladı: evin ön tarafında patika yol yoktu. Bunun yerine lobi, teknelerin cam gibi suya demirlediği küçük bir iskeleye açılıyordu. Kanalin uzak tarafında sarmaşıklarla kaplı aynı derecede büyüleyici evler vardı. Sağ tarafta kanal nehirle buluşmak üzere akıp gidiyordu.

Leydi Saunders, "İmparatoriçe'nin bizi neden sarayda ağırlamayı uygun görmediğini hâlâ anlamış değilim," diye homurdandı.

Laynah buna aldırmadı. Kraliyet sarayıyla arasına biraz mesafe girdiği için mutluydu ve içinde sessiz bir heyecan vardı. Grace'le birlikte aceleyle merdivenleri çıkarken onu rahatsız eden stres arka planda kayboldu.

"Sanki tatildeymişiz gibi," dedi Grace hevesle.

Patrick, "Yavaş ol," diye homurdanarak onların ardından merdivenleri tırmandı.

Konakta kalan tek saray mensubu onlar değildi ama üçüncü kat Laynah, Grace, Lord ve Leydi Saunders, Quinn ve Bay ve Bayan Wakefield için ayrılmıştı. Hepsinin ayrı odaları vardı, ki odalar küçük olduğu için bu iyi bir şeydi.

Laynah odasına girdi ve kendisini takip etmeyi bırakmasını içtenlikle dilediği kaptandan uzaklaşmak için kapıyı arkasından kapattı. Oda o kadar küçüktü ki önce yanlışlıkla bir dolaba girdiğini düşündü ama sonra katlanabilir yatağı keşfetti. Minnetle yatağa uzandı ve memnun bir şekilde iç geçirdi. Oda, büyüklüğüne rağmen, daha önce sadece Rutherford Kalesi'nin yenilenmiş bölümlerinde gördüğü ve şimdi Kormend'den esinlenilmiş olabileceğini fark ettiği hafif, kremi bir estetiğe sahipti.

Duvarları leylak desenli çiçekli duvar kâğıtları kaplıyordu ve adaçayı yeşili bir koltuk, lavabo ile maun gardırobun arasına sıkıştırılmıştı. Pencereyi açtı ve dışarıdaki çiçekli ağacın tatlı parfümünü içeri aldı. Sokak huzurluydu ama şehrin sesleri uzak bir uğultuydu.

Alfalu şehri yeniden başlamak için bir şans vaat ediyordu. Kormendialılar onun kim olduğunu bilmiyordu ve burada onun yüzünden haksız yere hapsedilmiş kimse yoktu. Huskarl Laynah'tan başka biri olabilirdi, daha iyi biri.

Başka biri daha iyi olurdu, diye fısıldadı zihnindeki bir ses.

Laynah gerildi. Nihayet kendine ayırabileceği sessiz bir an bulmuşken, yeni bir korku hissi içine çöktü. Şehir görüldüğünden beri zihninin bir köşesinde gizleniyordu ve her geçen dakika daha da güçleniyordu. Nefes almasını zorlaştıran, enerjisini ve iyimserliğini tüketen, göğsünde ve boğazında çok tanıdık bir sıkışma hissiydi bu. Şehri keşfetmek için duyduğu ilk heyecana rağmen, Laynah kendini açık gökyüzünün altındaki kırsal alana geri dönmeyi dilerken buldu.

Öğleden sonra izinliydiler ve Laynah, Grace ve Quinn hiç vakit kaybetmeden Patrick'in yanından gizlice geçip küçük bir tekneyle çiftin Marek'e düğünlerini anlatmayı planladıkları Belediye Binası'na gittiler.

Laynah, Grace'i Kormend'e varmadan önce Marek'e söylemeye teşvik etmişti ama Grace, lord naibinin daha iyi bir ruh halinde olduğu 'doğru anı' beklemekte ısrar etmişti. Laynah böyle bir anın var olduğundan emin değildi.

Nehir boyunca ilerlerken gördükleri manzaraları seyrederek mutlu bir şekilde sohbet ettiler.

Quinn, kasları kürekleri çalıştırıp tekneyi suda hızla ilerleterek uzak kıyıdaki beyaz binaya doğru iterken son derece rahat görünüyordu.

Quinn başka bir tekneye yol verirken tekne kurallarını açıkladığında Laynah, "Bunu daha önce de yapmıştın," dedi. "Baban mı öğretti sana?"

"Kardeşim, aslında."

"Gerçekten mi?" Ramsey'nin kimseye bir şey öğretebileceğini düşünemiyordu.

Quinn, Grace'in tekneden inmesine yardım ederken küçük bir omuz silkti. "Kendisi kürek çekmek zorunda kalmasın diye beni kürek çekmeye zorladı. Ben de çabuk öğrenirim."

Belediye Binası, Alfalu Nehri'nin yanında beyaz sütunları ve taş basamaklarıyla göze çarpan bir binaydı.

Lord naibi, onlar geldiğinde Kormendian konseyi ile bir toplantıda sıkışıp kalmıştı.

"Fuayede bekleyin," dedi konseyden bir kadın dikkati dağılmış bir şekilde, oturmalarını işaret ederek.

"Marek'in ne kadar kalacağını biliyor musun?" Grace sordu.

"Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok. İmparatoriçenin bitmek bilmeyen bir talep listesi var. Önce toplantılarımıza katılmakta ısrar etti, şimdi de su arıtımını durdurmak istiyor. O zaman temiz içme suyuna nasıl ulaşacağız? Bir de sınırla ilgili şu fiyasko var..."

"Bekle, ona burada olduğumuzu söyleyebilir misin?" -kapı kapandı- "burada." Grace iç çekti.

"Sen iyi misin?" Serin mermer salonda otururlarken Laynah Grace'e sordu.

"Biraz gerginim."

Quinn, Grace'in omzunu sıktı ve Grace de ona sevgiyle gülümsedi.

"İyi olacağız," dedi güven verici bir şekilde. "Artık evliyiz ve bunu hiçbir şey değiştiremez." Quinn sanki bunu sorgulamaya cüret eden herkesle dövüşmeye hazırmış gibi bakıyordu.

Aradan bir buçuk saat geçti ve toplantı hiç durulma belirtisi göstermedi.

Grace, "Gergindim ama şimdi sadece sıkıldım," diye homurdandı. başını ellerinin arasına aldı. "Daha ne kadar sürecek?"

Laynah fuayede boş boş dolaşarak sergileri inceledi. Yedi krallığı gösteren büyük bir haritanın önünde durakladı.

"Şuna bak," dedi Quinn'e, onu yanına çağırıp *Kormendian İmparatorluğu* yazan geniş bir alanı işaret ederek. Diğerleri tarafından kara ile çevriliydi ama yedi krallığın en büyüğü olarak tasvir edilmişti. "Bu biraz hayal ürünü, sence de öyle değil mi?"

Quinn haritayı inceleyerek, "Aslında bu doğru," dedi. "Kaledeki Rosarian haritaları hatalı."

"Ne? Hayır." Duvardaki haritaya dokundu. "*Bu* doğru değil." Quinn omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Öyle," diye ısrar etti. "Bu... bu bir propaganda. Kormendian halkını kandırmak için tasarlandı."

"Propagandaya kananın *sen* olabileceğini düşünmüyor musun?"

Laynah inanamayarak güldü. "Sanırım propagandaya kanıyor olsaydım bunu anlardım."

Bunu söylerken bile Quinn'in haklı olup olmadığını düşünmeden edemiyordu ama sonra Quinn, ona Ramsey'i hatırlatan bir şekilde kendini beğenmiş bir tavırla kollarını kavuşturdu ve tartışmaya başladılar.

Grace araya girdi. "İkiniz de yapamaz mısınız?" Alnındaki bir tutam saç sildi. "Bu sıcağa dayanamıyorum. Ne düşünüyorsun Quinn? Daha sonra gelelim mi?"

"Ama bekleme konusunda anlaşmıştık."

"Evet, ikiniz de beklemelisiniz," dedi Laynah hemen. "Marek'e söylemeyi yeterince geciktirdiniz."

Ancak Grace ayrılmak için herhangi bir bahane bulmaya hevesli görünüyordu. "Evet ama hava çok sıcak ve ben hâlâ şehri keşfetmek istiyorum..."

Laynah'nın dikkati, kapalı kemerli bir kapıdan gelen yumuşak, parıldayan bir ışıkla dağıldı. Fuayenin ıssız olduğundan emin olduktan sonra kadife parmaklıkların altına eğildi ve dairesel odanın içine baktı. Süslü duvar aplikleri büyüğü yeşil bir alevle yanıyordu ve odanın ortasında büyük bir kaide boş duruyordu.

Laynah kapıyı koruyan parıldayan bariyeri etkisiz hale getirmeyi deneyip denemeyeceğini tartışıyordu ki binanın ön kapısı açıldı ve antreyi ışıkla doldurdu. Kapı aralığında bir adam silueti vardı.

"İşte hepiniz buradasınız," dedi Ramsey içeri girerken. Kömür rengindeki özel dikim giysileriyle dikkat çekiyordu ve Laynah onun üstünü değıştirme fırsatı bulmuş olmasına imreniyordu. Etrafindakilere baktı, burun delikleri seyahat kıyafetlerini onaylamaz bir şekilde alevlendi.

"Ne istiyorsun?" Quinn huysuzca sordu.

"Babanızı aradığınızı duydum ve gösteriyi izlemeye geldim. Regina ve Marek altın çocuğun kimde kalacağı konusunda kavga edeli uzun zaman oldu."

"Babamız," diye düzeltti Quinn. "Ve bu anne babamızın kavgasıyla ilgili değil.

Bu Grace ve benimle ilgili."

Grace uzanıp Quinn'in koluna dokundu. "Benim yüzümden annenle babanın kavga etmesini istemiyorum. Sadece herkesin mutlu olmasını istiyorum."

Quinn eğildi ve onun yüzünü kavradı. "Benim için önemli olan senin mutluluğun." Sanki odada sadece ikisi varmış gibi eğildi ve onu şefkatle öptü. Quinn geri çekildiğinde, gözlerinin sadece kirpiklerini yavaşça kırıştıran Grace'de olduğu belliydi. "Mutlu bir hayatımız olsun istiyorum. Kormend'e senin için geldim çünkü annemle tanışmak istiyordun. Ama sadece bir kelime söyle ve birlikte kaçalım."

Laynah şaşırmıştı. Kormend'e gelmek isteyen Grace olduğunu bir an bile aklına getirmemişti.

Grace başını salladı. "Bir ara seninle kaçmayı düşündüm ama sorunlarımızdan kaçmaya devam edemeyiz. Ve ailenle bağlarımı koparmak istemiyorum. Onlar senin ailen, bu da artık benim de ailem oldukları anlamına geliyor."

Ramsey sıkılmış bir şekilde içini çekti ve Laynah onunla yüzleşme fırsatını yakaladı.

"Neyin peşindesin?" diye sordu. "Kardeşine yardım etmeyi umursuyormuş gibi davranıyorsun ama bizi Renegátok'a katmaya niyetli görünüyorsun.

-Yani ben. Peki, hangisi? Renegátok'a mı yoksa Quinn'e mi yardım ediyorsun?"

Ramsey tembelce gülümsedi. "Neden ikisi birden olmasın? Daha açık fikirli olmalısın. Dünyaya bakış açın çok basit."

Laynah sinirlendi.

"Her neyse," diye devam etti, "Renegátok'un burada, Kormend'de saygı gördüğünü bilmelisin. Bu akşamki toplantımıza gelmelisin."

Laynah onun yüzüne güldü. "Sınırdaki olanları unutmuş değilim."

"Seni ve arkadaşlarını kurtarma şeklimi mi kastediyorsun?"

Adamın olayı bu şekilde çerçevelediğine inanamadı ve yankılanan salonda sesini alçak tutmaya çalıştı. "Geçit evini *yıkma* şeklin!"

Ramsey gözlerini devirdi. "Asıl noktayı kaçıırıyorsun."

Bir kahkaha daha attı. "Hanın yakınında serbest bıraktığın iblislerle ilgili noktayı da mı kaçıırıyorum?"

Ramsey umursamaz bir tavırla, "Duruma göre değişir," dedi. "Ejderha Dilimi gördün mü?"

Laynah inledi. İblisleri toplamak için kullandığı alev jeti dediğı şey buydu.

"Ben yaptım."

"Peki siz etkilendiniz mi, etkilenmediniz mi?"

Laynah ağzını birkaç kez açıp kapattı. Ateş püskürmesi onu etkilemişti. Daha önce hiç görmediğı bir büyüydü ve Renegátok'un başka neler yapabileceğini merak etmesine neden olmuştu. Yine de bunu Ramsey'ye itiraf etmeye hazır değildi.

"Bacağın için neler yapabileceğimizi bir düşünsene," dedi

Ramsey. Laynah sustu. "Benim *neyim*?"

"Bacağın," dedi Ramsey. "Tamir edebiliriz. Yeni gibi olur, artık topallamak yok."

Onun konuşmasını beklerken herkes sessizdi.

"Kimse bacağımı iyileştiremez," dedi sert bir sesle.

"Renegátok yapabilir. Bize katılın ve kendiniz görün-" Quinn ona uyarıcı bir bakış fırlattığında sustu.

Laynah'nın boğazı düğümlendi, gözleri yaşarırken yüzü ısındı. Bacağını uzun zamandır kabullenmişti ama Ramsey'nin bunun düzeltilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmesi onu rahatsız ediyordu ve küçük bir parçası, saklamaya çalıştığı topallamayı fark ettiğı için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yeni bir bacak istemiyor musun?" Ramsey bastırdı. "Seninkinin farklı göründüğünü duydum. Tekrar normal görünmesini sağlayabiliriz."

Laynah başını salladı. "Hayır."

"Ama sınırda ne kadar güçlü olduğumu gördünüz."

Grace imdada yetişti ve Ramsey'in etrafını sardı. "Sınırdan ne kadar yıkıcı olduğunu gördük. Herkesi tehlikeye attın. Hem de iki kez. Saray Katliamı'nda neler yaşadığımızı *biliyorsun*. Daha fazla kara büyüden etkileneceğimizi mi sandın?"

"Evet," diye yanıtladı Ramsey, ama artık o kadar emin görünmüyordu.

"Ya bir şey olsaydı?" Grace devam etti. "Ya büyüünün kontrolünü kaybetseydin? Ya..." Grace cümlesini bitirmedi, elleri karnını koruyucu bir şekilde örtmek için sürüklendi.

Ramsey afallamış görünüyordu ve uzun bir süre sonra başını eğdi. "Özür dilerim."

Özrü karşısında hayretler içinde kalan herkes bir an duraksadı.

"Ramsey sözlerine şöyle devam etti: "İşleri fazla ileri götürmüş olabilirim ama başka hiçbir şey işe yaramıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Laynah sordu.

"Renegátok'ta olmak Lonca'da göreve başlamaktan farklı. Büyülerim daha güçlü ama karşılığında doldurmam gereken bir kota var. Her yıl belli sayıda insanı aramıza katmam gerekiyor. Bu benim sözleşmemde var ve asla bitmez. Eğer yapmazsam..." Yüzünü buruşturdu ve dalgınlıkla saçını çekti.

"İblisler," diye bitirdi Quinn.

"İblisler mi?" Grace sordu. "Tehlikede misin?"

Ramsey başını salladı. "Tam olarak değil. Uymazsam tüm bunlara katlanmak zorlaşıyor. Sen anlamazsın."

Quinn elini kardeşinin omzuna koydu. "Anlıyorum." Laynah ve Grace'e baktı. "İkinizin de tahmin ettiği gibi, ben Lonca'dayken Renegátok beni işe aldı. Öğrenci toplamam için de üzerimde baskı vardı. Renegátok daha fazla takipçi kazandıkça, Diğer Taraf da

daha fazla büyücü onlara borçlu. Ve ben de onlardan biriydim." Bakışları Laynah'ın üzerine yerleşti. "Büyücüleri şeytani etkilere daha açık hale getirmek için kullandığımız bir devşirme büyü var... Hain gibi ama onu kontrol edebilmemiz için değiştirilmiş."

"Kontrol edebildiğin öngörülemez bir büyü mü?" Laynah şüpheyle sordu, labirentte onun üzerinde kullandığı karanlık girdabı hatırlıyordu. "O büyüyle beni neredeyse öldürüyordun."

"Biliyorum. Özür dilerim," dedi Quinn. "Bir hata yaptım. Seni işe almak istemedim, bu yüzden büyüü son dakikada değiştirdim. "

"Onu işe almalıydık," diye şarkı söyledi Ramsey nefesinin altından.

Laynah Quinn'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sürekli özür dilemene gerek yok. Ben seni çoktan affettim."

"Ramsey, "Etkilerinin geri döndürülemez olduğunu düşünürsek, bu çok hoş bir davranış," dedi.

"Ne etkisi?" Laynah söyledi.

Ramsey neşeyle gülümsedi, bakışları Quinn'le onun arasında gidip geliyordu. "Oh, ona daha söylemedin mi?"

"Bana ne söyledin *Quinn*?" Laynah sesini yükselterek konuştu.

"Son dakikada büyüü değiştirdi," dedi Ramsey, oturup beklentiyle ellerini birbirine sürterek. "Tartışın."

Quinn kederli bir ifadeyle, "Değiştirmeye *çalıştım*," dedi, "ama bu onu daha tehlikeli hale getirdi. Müdür seni yanlışlıkla Öteki Taraf'a bağladığımı düşünüyor. Emin değildi ama bu da bir olasılık."

Bu vahiy ona bir darbe gibi çarptı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kimse bilmiyor," diye sııttı Ramsey, "ama muhtemelen kötüdür. *Şu* anda içinde bir iblis olabilir."

Laynah duvara yapıştı, aniden midesi bulandı.

"Biliyor muydun?" diye sordu Grace.

Grace başını salladı. "Quinn'in bu işe karıştığını biliyordum ama ayrıntıları bilmiyordum. Labirentte olanlardan sonra okul müdürüne Renegátok'tan temelli ayrılacağına dair söz verdi."

"Peki sen gittin mi?" Laynah ona sordu.

Quinn başını salladı. "Evet. Ve çok fazla büyü kullanmadığım sürece askere gitmeme gerek yok."

"Bu yüzden müdür sana savaş büyülerini kullanmamamı söyledi," dedi Laynah.

"Herhangi bir büyü, ideal olarak. Ne kadar az büyü kullanırsam, o kadar az borçlu olurum."

"Ama iblisler en çok savaş büyülerini sever," diye araya girdi Ramsey.

"Patlayan herhangi bir şey."

Laynah kızamayacak kadar büyük bir şok içindeydi. Ramsey'nin yanındaki sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "İçimde gerçekten bir iblis mi var?"

"İşte, işte," dedi Ramsey, "şimdi seni neden işe almak istediğimi anlıyorsun.

Bizden biri olmaktan sadece bir sıçrama, bir atlama ve bir zıplama uzaktasınız."

Boğazını temizledi. "Ramsey... tam olarak açık olamadıysam diye söylüyorum... Renegátok'a katılmak istemiyorum."

Gözleri parlarken Ramsey'nin alçakgönüllülüğü kayboldu. "Henüz hiçbir şeye karar vermeyin. Şimdi," dedi tozlu giysilerini göstererek, "plan değişti. Alışverişe gidiyoruz. Hepiniz serseri gibi görünüyorsunuz."

Ayağa fırlayıp kapıyı açtı ve umutla bekledi. Hiçbiri kımıldamadı.

"Hadi ama," dedi Ramsey, "bütün gün oturup Marek'i beklemek istemezsin, değil mi?"

Grace başını yavaşça salladı.

Ancak Quinn tereddütlü görünüyordu. "Bekleyip babamla konuşmalıyız."
"Grace," dedi Ramsey hızlıca, ani bir endişeyle ona bakarak, "babanla
konuştun mu?"

Yemek yedin mi? Pek iyi
görünmüyorsun." "Ben iyiyim-"

"Ona gerçekten biraz su bulmalıyız, sence de öyle değil mi?" Ramsey
kardeşine dikkatle bakarak devam etti. "Susuz kalmamalı."

Quinn'in Grace'i dışarı çıkarması için tek gereken buydu. Grace'in fazla
ikna edilmeye ihtiyacı yoktu ve kayınpederiyle yüzleşmemek için bahane
bulduğu için minnettar görünüyordu. Laynah itiraz edemeyecek kadar
moralsız hissediyordu.

Ramsey ona kolunu uzattı. "Son moda kıyafetleri giydiğinde çok güzel
görüneceğini söyleyebilirim."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Teklif edilen kolu görmezden gelerek
diğerlerini dışarıda takip etti.

İpeğin Laynah'nın tenine değen yumuşak ve hoş dokunuşu onu ürpertti.
Aynı anda hem *bu kadar* rahat hem de *bu kadar* zarif olmak nasıl mümkün
olabilirdi? Uzun, bol pantolonu boldu ama gurur vericiydi; altın işlemleri
belini ve kalçalarını vurguluyor ve yeni sandaletleriyle uyum sağlıyordu.
İnce lacivert bluzun yakası yüksekti ama yine de balo elbiselerinin dekoltesi
gibi göğsünü vurgulamayı başarıyordu.

Grace becerikliydi ve kısa sürede tüm gardırobunu seçmişti ama Laynah
geniş kıyafet yelpazesinden bunalmıştı. Yine de çok eğleniyordu, dükkân
sahibi -koyu tenli, ince kaşlı ve kalın aksanlı, dost canlısı bir kadın- onlara
fıkralar anlatırken gülüyordu.

Tek dezavantajı Ramsey'nin varlığıydı. Ramsey onun yardım taleplerini görmezden geliyor, Grace de enerjisinin çoğunu Ramsey'in kendisi için seçtiği giysileri reddetmekle harcıyordu.

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama iyi bir zevki var," diye fısıldadı Grace soyunma odasının perdesinden.

Laynah bunun onun davranışını telafi ettiğini düşünmüyordu ama Ramsey'nin kendisi için tezgâhın üzerine yığıldığı bir yığın giysiyi gönülsüzce denedi.

Quinn akıllıca davranarak dükkanın dışında kaldı.

Floofy onun yeni kıyafetlerini umursamadı - saklanabileceği hiçbir yer yoktu ve protesto etmek için onun köprücük kemiğine sokuldu.

"Bu hoşuna gidebilir," dedi Grace, ipek bir eşarbı omuzlarına dolayarak. "Bazı Kormendialıların başlarını örttüğünü fark ettim."

"Bunun gibi," dedi Ramsey, elinde bir saç tokasıyla ortaya çıkıp ipek eşarbın bir bölümünü yerine sabitleyerek.

"Saçımı örtmek istemiyorum," diye itiraz etti Laynah ama Grace'in emriyle kıpırdamadan durdu ve Ramsey'nin ne yaptığını görebilmesi için başını eğdi.

"Saçının tamamını kapatmıyorum," dedi saçının ön kısımlarını öne doğru çekerek. "Sadece gizemli olmaya yetecek kadar."

Haklıydı. Yerine tutturulan eşarp, yarı kaldırılmış bir kapüşon gibiydi ve dikkati yüz hatlarına çekerken zarif olmak için saçlarının yeterince kaçmasına izin veriyordu. Floofy'nin de hoşuna gitmişti; dökümlü kumaş ona saklanabileceği bir yer yaratıyordu.

Laynah, Ramsey'nin giysilerin parasını ödeme girişimini elinin tersiyle iterek tezgâha kendisi gitti ama dükkân sahibi Ramsey'ye başıyla işaret ederek 'beyefendinin' hesabı çoktan ödediğini söyledi.

Dükkândan çıktıklarında Ramsey, "Bu bir düğün hediyesiydi," diye ısrar etti. "Grace için her şey iyi güzel de, *ben*

evlenmiyorum ki."

Ramsey sırtıttı. "Bu değişebilir." Laynah bir ürpertiye bastırdı. *Flört mü ediyordu?*

Kaptan Patrick'i dükkânın dışında onları beklerken buldular. "Yeterince uzun sürdü," diye alay etti Ramsey. "Bu işte pek iyi değilsin. İnsanları takip ediyorsun, değil mi?"

Patrick kollarını kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi, dudakları gür sakalının arkasında ince bir şekilde bastırılmıştı. Zırhının içinde kaynıyormuş gibi görünüyordu ve Ramsey yansımasını kontrol etmek için göğüs plakasını kullandığında kaşlarını çattı ve vücudunu başka yöne çevirdi.

"Herhangi bir haber var mı?" Laynah, kaptanın Finnigan'dan kendisine iletecek şifreli bir mesajı olabileceğini umarak Patrick'e kayıtsızca sordu ama Patrick başını salladı.

Bu durumdan rahatsız olmamış gibi davrandı ve yemek almak için sırada beklerken Grace ile sohbet etmeye başladı.

Floofy havayı koklamak için başını atkının altındaki gölgeli sığınadıktan çıkardı.

Laynah yufkalı ve soslu bir etli böreğin parasını ödedi ve Floofy'ye bir lokma dolgu sundu. Sosu mutlulukla yalayıp yuttu ama bir parça eti çiğneyip Laynah'ın omzuna tükürürken komik bir yüz ifadesi takındı.

"Beğenmedin mi?" Laynah sordu. Biraz fazla baharatlı olsa da turtayı omurga tadında bulmuştu.

Grace, Laynah'ya nereye gittiğini söylemeden onu koruyacağına dair söz verdi ve hemen ortadan kayboldu.

Laynah, Quinn, Patrick ve Ramsey ile birlikte tezgâhları dolaşıyor, Quinn Grace'in nereye gittiğini her sorduğunda kendinden emin görünmeye çalışıyordu.

Grace'in bir an önce dönmesini dileyerek, "Bu bir sürpriz," dedi.

Ramsey'nin turtasını yerken onu izlediğini, dilinin ucuyla üst dudağındaki sosu yaladığını fark etti.

Laynah başını çevirdi ve küçük bir çığlık attı. Önünde uzun kıvılcık cüppeler giymiş, gözlerinin olması gereken yerde ürkütücü iki yuvarlak delik bulunan hayalet gibi beyaz bir maske takmış bir figür duruyordu. Elindeki turtayı bırakıp geriye doğru tökezledi ve Renegátok büyücüsünden kaçma telaşıyla Ramsey'e çarptı.

Maskeli büyücü kıpırdandığında eli havaya kalktı ama büyücü sadece kahverengi kâğıt torbanın üzerine düşmüş olan turtayı almak için eğildi ve ona uzattı.

"İşte," dedi, sesi yaşlı bir adaminkine benziyordu. Kadın tereddüt etti, eli hâlâ havadaydı.

"Sorun yok, korkmana gerek yok," dedi adam nazikçe. "İşte, al." Turtayı daha yakın tuttu.

Laynah yutkundu ve içgüdülerini ve eğitimini bir kenara bırakarak turtayı almak için uzandı.

"Zavallı şey, seni korkuttum mu?" Büyücü maskesini kaldırdı, çengel burnu, ince beyaz kaşları ve dostça gülümsemesi ortaya çıktı. "Büyük büyücüler olabiliriz leydim ama yine de insanız, tıpkı sizin gibi."

Zayıf bir baş sallama hareketi yaptı, konuşmanın bitmesi için sabırsızlanıyordu. "Teşekkür ederim." "Ah, bir Rosarian mı?" diye sevinçle haykırdı büyücü, uğursuz

"Korkmana şaşmamalı. Rosaria'nın dışına ilk kez mi çıkıyorsun? Yasalarınızın bu kadar sert olması çok yazık. Kormend'den ayrılmak için izne ihtiyacım olduğunu hayal bile edemiyorum. Seyahat etmekten çok keyif alıyorum."

Laynah konuşamayacak kadar sersemlemişti.

"İşte, seni neyin neşelendireceğini biliyorum," diye devam etti nazik

büyücü. "Daha önce hiç sihir gördün mü?"

Onun cevap vermesini beklemeden bir kelebek illüzyonu yarattı ve kelebek havada kanat çırparak kızın burnunun üzerine kondu. İllüzyonu hissedemiyordu ama büyü onu ürpertti ve kanatlı böcek havada kaybolmadan önce kanatlarını yavaşça çırparken burnunu kırıştırdı. Bu büyücülerin çocuklar için yaptığı türden bir sihirdi, bu yüzden şimdi onun için yapılması garip hissettirdi.

Göz ucuyla Ramsey'nin sessiz kahkahalarla titrediğini gördü.

Yaşlı büyücü ayrılmadan önce Ramsey'e başıyla selam verdi. O gider gitmez Laynah Ramsey'nin koluna bir yumruk attı.

"Ow!"

Laynah küçük bir gülümsemeye izin verdi ama pazar yerinde başka birini fark edince gülümsemesi kayboldu. Elindeki turtayı ikinci kez düşürdü ve bu kez parçalanarak yeni sandaletlerine sos sıçrattı.

"Yağlı parmaklar, çok mu?" Ramsey sordu.

Laynah onu görmezden geldi ve bir kadın kalabalığının arasından onlara doğru ilerlerken şaşkınlıkla ona baktı. Koyu kahverengi saçları şıktı ve çene çizgisinin hemen üzerinde kesilmişti ve yeni saç modeli Laynah'ın daha önce hiç fark etmediği yuvarlak yüzündeki ve pembe yanaklarındaki yeni açılar vurguluyordu.

Kadın onun önünde durdu, kulaktan kulağa gülümsüyordu.

"Eee?" diye sordu başını bir o yana bir bu yana çevirerek. "Beğendin mi? Görünüşe göre buna bob deniyor."

Ramsey, önlerinde duran kısa saçlı kadının Grace olduğunu anladıklarında hem Laynah'nın hem de Quinn'in düşen çenelerini kapatmak zorunda kaldı.

Konağa döndüğünde, Grace odasına daldığında Laynah kıyafetlerini yerleştiriyordu.

"Laynah!" diye bağırdı. "Seninle konuşmam gerek. Çok acil."

"Ne oldu?" Laynah telaşla sordu. "Neyin var? Bebek mi?" "Hayır, hayır, ikimiz de iyiyiz," dedi Grace, onu yatağa doğru yönlendirerek. "Sen daha iyi

Yine de oturun. Az önce lobide kimi gördüğümü asla tahmin edemezsiniz."

"Kimi?"

Grace onun ellerini tuttu. "Aşağıya inmeyeceğine söz vermelisin. Önce beni dinle."

Laynah huzursuzca şiltenin üzerinde kaydı. "Şimdi endişelendim. Kimi gördün?"

Grace yaklaştı. "Cornelius."

Boğazı kurumuştı. "Cornelius... yani..." tereddüt etti. "*Benim* Cornelius'umu mu?" Grace başını salladı.

"Ne zaman? Hâlâ burada mı?" Ayağa fırladı, kalbi sanki bir mil koşmuş gibi anında hızlandı.

Grace onu tekrar aşağı çekti ve yüzündeki ifade Laynah'nın heyecanını korkuya dönüştürdü. "Sorun nedir?"

Grace dudağını ısırды. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama... Onu lobide, annenle babanı salonda görmeye gitmeden hemen önce gördüm. İlk başta o olduğunu düşünmedim, komik bir şapka takıyordu ve adını söylediğimde hiç cevap vermedi. Sadece yürümeye devam etti."

"Yani Cornelius değil miydi?"

"Hayır, kesinlikle oydu. Peşinden ön iskeleye kadar koştum ama beni görmezden geldi ve tekneyi çözdü. Sonunda bana bakana kadar adını iki kez söylemek zorunda kaldım."

"Ve?"

"Ve haklıydım. Oydu ve kim olduğumu hatırladığını söyleyebilirim."

"Şimdi nerede o?" Laynah ayağa fırlayıp ona gitme isteğiyle savaşıarak sordu

ondan sonra.

Grace üzüntüyle ona baktı. "O öldü."

Yüreği ağzına geldi. "Gitti mi?"

"Evet. Gitmeye hevesli görünüyordu. Kimsenin onu görmesini istediğini sanmıyorum. Ve..." Grace yavaşça nefes verdi ve sanki ona zor bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi elini daha sıkı sıktı. "Cornelius'a burada olduğunu söyledim. Şehir evinde. Ve ona doğrudan gelip seni görmek isteyip istemediğini sordum."

"Ve?" Laynah sordu, beklentisi onu öldürüyordu. "Ne dedi?" Grace çaresiz bir omuz silkti. "'Hayır' dedi ve gitti."

Hayır. Kelime içine işledi ve onu aşağı çekti.

"Tüm söylediği bu muydu?" diye fısıldadı, pencereden dışarı bakıyor ama ötesini göremiyordu.

Grace başını salladı. "Çok özür dilerim. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama... ah Laynah, umduğun şeyin bu olmadığını biliyorum."

Laynah yatağın üzerinde otururken kendini boşlukta hissetti. Bir ses onunla konuştu ve o da dinledi.

Yalnızsınız ve istenmiyorsunuz.

On Üçüncü Bölüm

Alfalu Şehri

Finnigan

FINNIGAN, Ildi'yle birlikte pazarda devriye gezerken Renegátok maskesi için minnettardı. Yaşlı Renegátok büyücüsü Jamieson'ın kılığına girmek bir zorunluluk haline gelmişti ama büyü olmadan yapay deriyi uygulamak zahmetli bir işti ve Jamieson'ı yakından tanıyanlara karşı ne kadar dayanıklı olduğundan emin değildi. Regina'nın sözüne sadık kalarak, boynundaki kesik hâlâ hamdı ve iyileşmemişti; sürdüğü merheme rağmen yapay derinin altında kaşınıyordu.

Bu bir baş belasıydı ama çoktan intikamını almıştı. Tarikata sızmak Regina'nın kendi istihbarat ağını kontrol altında tutmanın en iyi yoluydu ama aynı zamanda kitabın yeri hakkında şüphe tohumları ekmesini de sağlamıştı. Onun casusluğu sayesinde Renegátok artık İblis Kitabı'nın Büyücü Loncası'nda saklı olduğuna inanmıyordu.

Finnigan, Jamieson kılığındayken Regina'ya, "Düşünsene," diye rapor vermişti, "Emsworth onu nerede sakladığını neden kamuoyuna açıklasın ki? Bu açıkça bir yanlış yönlendirme. Kitap şimdiye kadar Rosaria'dan çok uzaklarda bir yerde olmalı."

Amcası onu dinleseydi ve kitabı labirentin altında saklamakta ısrar etmek yerine yerini değiştirseydi daha akıllıca olurdu.

Neyse ki Renegátok, müdürün kitabı nerede sakladığını açıklayacak kadar aptal olduğunu düşünmüyordu ve şimdi onu bulmak için yedi krallığın tamamını taramakla meşguldüler. Bu aynı zamanda Cornelius Brighton'ın artık geceleri sorgulanmayacağı anlamına geliyordu. Yastıkları güvendeydi, şimdilik.

Laynah ile karşılaştığında plzanın yakınında bir konuşmanın ortasındaydı. Güçlü bir şok dalgası içinde yankılandı ve kendini toparlaması bir anını aldı. Rosarialıların bugün geleceğini biliyordu ama Alfalu yedi krallığın ticaret merkeziydi ve Laynah'la kalabalık şehirde tesadüfen karşılaşma ihtimali zayıftı.

Yine de buradaydı, her zamanki gibi güzeldi ve onu fark edip çığlık atana kadar kılık değiştirdiğini hatırlamamıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra bu kadar korkuyla tepki vermesine şaşmamalıydı. Tarikatın büyücülerinin yaptıkları işlerden ötürü Kormend'de saygı gördüklerini fark etmek tüm Rosarialılar için garip olurdu.

Laynah elini savunmaya yönelik olarak kaldırdı.

Onu rahatlatmak için karakterini bozamadı ama etli böreği almak için eğilerek gerginliği azalttı. Bunu yaparken kadının vücudunda yara olup olmadığını taradı ve ayağa kalkarken başka şeyler de fark etti. Kormendian kıyafetleri içinde farklı görünüyordu. Ona yakışmışlardı ve ince belini ve kıvrımlarını hiç hazır olmadığı bir şekilde vurguluyorlardı.

Sıkıca yutkundu, hareket boynunun acı veren derisini çekiyordu.

Laynah endişeli olmaya devam edince, Bernie'nin bileziğini kullanarak bir kelebek illüzyonu yarattı.

Bernie, Saray Katliamı'nda öldürülene kadar onun en yakın arkadaşıydı. Finnigan'ın bir zamanlar ucuz hokkabazlık numaraları diye şakacı bir şekilde alay ettiği sihirli biblolar şimdi onun en değerli eşyaları arasındaydı. Büyüsü hâlâ geri gelmemiştir, en ufak bir kırıntısı bile yoktu ve geleceğine dair umudunu yitirmişti. Bileziğin illüzyonları Jamieson kılığına girmesine yardımcı oluyordu ama elinde kayda değer bir büyü olmadan Renegátok'a karşı ince bir buz üzerinde yürüyordu ve keşfedilmesi an meselesiydi.

Altın bilet en sevdiği bibloydu, Bernie'nin arsızlığını ve yaratıcılığını hatırlatıyordu. Finnigan artık bilete sahip değildi; bileti gerçek Jamieson'a vermişti ve o da bileti kabul ettikten sonra aniden Rosaria'daki Pine Grove gösteri alanını ziyaret etmek için güçlü bir istek duymuştu.

Lola Rosaria'dan ayrılmadan önce Finnigan*si'ye büyülü eşyaları vermişti. Özellikle de Bernie'nin ölümü onun hatasıyken, onlardan ayrılmış olması onu şaşırtmıştı. Bernie'den Kral Rutherford ve maiyetiyle birlikte Quinn'i izlemek için emeklilikten ayrılmasını isteyen oydu. Bu arada Finnigan, amcasının emriyle Laynah'a göz kulak olmak için Rutherford Kalesi'nde kalmıştı - o zaman bile müdür, Quinn'in Renegátok büyüsünün Laynah üzerindeki etkisinden korkmuştu. Bernie'nin ölüm haberiyle birlikte Saray Katliamı trajedisi ruhunu paramparça etmişti. Finnigan'ı suçluluk duygusuyla delik deşik etmiş ve ona bir baba gibi davranan adamdan mahrum bırakmıştı. En kötüsü de Lola'yı kocasız, kızları Lotta'yı da babasız bırakmıştı.

"Bileziği geri getireceğim," diye söz vermişti Lola'ya, "küçük Lotta için." Lola ona sarılmıştı. "Sadece kendini geri getir."

Kelebek illüzyonu Laynah'ın burnuna yerleştiğinde Finnigan kıkırdamasını engellemek zorunda kaldı. Sadece o hem sevimli hem de küstah görünebilirdi.

Aynı anda.

Laynah onu tanımamakla kalmadı, Ramsey de onu Jamieson sanarak başıyla onayladı.

Finnigan hızla marketten ayrıldı. Kılık değiştirmeye ve Laynah'nın ailesini bulmaya can atıyordu.

Laynah'nın ailesiyle salonda yaptığı görüşme, üstlendiği tüm gizli görevlerden daha zorlayıcı olmuştu. Bu kez, arkasına saklanacağı bir maske, el çabukluğu ve gizli kelime oyunları yoktu; sadece kalbi ve gerçekler ortaya dökülmüştü. Lord Saunders biraz daha bağışlayıcı davranmıştı ama Leydi Saunders onu sorguya çekmiş ve uygun bir şekilde azarlanmıştı.

Rosaria'dan ayrıldıktan sonra Laynah'nın hayatına devam edeceğini düşünmekle hata etmişti. Mahkemenin önünde aşkını ilan ettiğini duyunca nutku tutulmuştu. Onun için kariyerinden ve statüsünden vazgeçecek kadar önemsemesi alçakgönüllülüktü ve çok geç olmadığını, hayatından çıktığı için onu affedeceğini ummaya cesaret etti.

Lobide çınlayan bir ses düşüncelerini böldü. "Lord Brighton!"

Grace'in sesini tanıyınca gerildi. Laynah ve arkadaşlarının pazardan bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu. Adımlarını hiç bozmadan ön kapıya doğru ilerledi ve Grace'in yanıldığını düşünmesini umdu. Laynah onun öylece kapısının önünde belirmesinden daha fazlasını hak ediyordu.

Grace tekrar seslenince içini çekti ve adımları yavaşladı. Ama arkasına baktığında, merdivenlerde kısmen gizlenmiş olan Ramsey Volak'ı gördü. Finnigan'ın başını öne eğmesiyle aynı anda karanlık büyücü de başını kaldırdı ve kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başladı.

Büyücü onu tanımış mıydı? Laynah'nın ailesiyle neden konuştuğunu öğrenecek miydi? Ve en kötüsü, Ramsey onun hâlâ Laynah'ya değer verdiğini fark edecek miydi? İçini korku kapladı. Eğer Regina öğrenirse, hem kendisi hem de Laynah tehlikedeydi.

Birdenbire kilometrelerce uzaktaymış gibi görünen ön kapıya doğru sakince yürümek için kendini zorlarken ayakkabıları cilalı fayansların üzerinde takırdadı.

Artık ortalıkta olduğuna göre, sırlarını korumak her zamankinden daha önemliydi. Ortadan kaybolabileceği gölgeler, gizlenebileceği kılıklar ve saklanabileceği isimler yoktu. Laynah ile yeni bir hayat kurmak için tek bir şansı vardı ama entrikaya o kadar dalmıştı ki, sadece burada bulunarak onu tehlikeye atıyordu.

Finnigan konağı terk ederken Ramsey'nin bakışlarını üzerinde hissetti ve peşinden lobiye koşan Grace'in ayak seslerini duydu.

Kapıyı arkasından kapattı ve hiç vakit kaybetmeden tekneyi çözerek iskeleye doğru fırladı.

Grace kapıyı kapanmadan bir saniye önce yakaladı ve kapı aralığında asılı kaldı.

"Cornelius?" diye sordu.

Finnigan başını kaldırıp bakmaya zorladı kendini. "Korkarım beni başka biriyle karıştırdınız." Laynah'nın arkadaşını kandırmak yanlış geliyordu ve belki de yalanını inandırıcı kılmayan şey suçluluk duygusuydu.

"Cornelius," diye tekrarladı Grace, iskeleyi geçerken bu kez daha emindi. "Sensin, değil mi?"

Finnigan isteksizce onunla yüzleşmek için döndü. Gerçeği inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Grace'in onu tanınması onun suçuydu. Kılık değıştirmesi asgari düzeydeydi; Laynah'nın ailesine duyduğu saygıdan dolayı giydiği şık kıyafeti gizlemek için ince kahverengi bir pelerin ve yüzüne doğru eğdiği bir şapka. Jamieson olarak gitmek bir seçenek değildi; yaşlı bir adam kılığında ortaya çıkmak çok tuhaf olurdu ve zaten Laynah'nın ailesiyle konuşurken mümkün olduğunca gerçek haline yakın görünmek istemişti.

Grace'in gözlerinde tanıma parıltısı belirdi.

"Burada ne yapıyorsun? Laynah'ı görmeye mi geldin?"

Tabii ki. Herkesten çok görmek istediğı kişi oydu. Eğer Ramsey lobide olmasaydı, Finnigan tedbiri elden bırakıp üst kata koşarak onun kapısını çalabilirdi.

Ama Ramsey buradaydı ve Laynah'nın güvenliğini ön planda tutması gerektiğini ona hatırlattı.

Neye inandığınızı, neyi sevdiğinizi ya da neden korktuğunuzu düşmanlarınızın bilmesine asla izin vermeyin. Bunlar amcasının sözleriydi.

Laynah'yla konuşmak için Renegátok'un meraklı gözlerinden ve güvenmediğı bir joker olan Ramsey'den uzakta başka bir yol bulması gerekecekti. Regina'nın ona yaptıklarından sonra işini şansa bırakamazdı. Bir mesaj göndermek için onun boğazını kesmeye razı olduysa, Laynah'ya ne yapacaktı?

Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Onu bir zamanlar olduğu gibi koruyamazdı.

O bir şey söylemeyince Grace boğazını temizledi. "Farkında mısınız bilmiyorum ama... ben burada, şehir evinde kalıyorum. Üçüncü katta." Ellerini sıktı ve ekledi, "Laynah da öyle."

Finnigan Grace'den Laynah'ya bir mesaj iletmesini isteyecekti; onu uyaracak ve gelip onu bulacağını söyleyecekti. Özür dilemek istediğini ve...

Ve onu sevdiğimi.

Ama lobinin kapısını gördüğünde kelimeler boğazında düğümlendi. Kapı aralıktı ve az önce olduğundan daha geniş duruyordu. İskelede bir figürün gölgesini fark edince ensesindeki tüyler diken diken oldu. Birisi orada durmuş dinliyordu.

Tekneyi itti.

"Cornelius?" Tekne uzaklaşırken Grace arkasından seslendi. "Laynah'ı mı görmek istiyordun?"

Yüzünü buruşturdu. Ramsey bunu kesinlikle duymuştu. Ne cevap vereceğini düşünürken birden Ramsey'nin pazarda bulunmasının bir tesadüf olmadığını fark etti. Renegátok onun Laynah'yla olan ilişkisini zaten biliyordu; kamuoyuna yaptığı açıklama bunu gösteriyordu. Ramsey ona Laynah aracılığıyla ulaşmaya çalışıyordu.

Bu, Regina'nın Laynah'yı kendisine şantaj yapmak için kullanmasını engellemesinin tek bir yolu olduğu anlamına geliyordu. Herkesi onu sevmediğine ikna etmek zorundaydı ve Ramsey'nin hayatlarına girmeye çalıştığı şu günlerde Laynah da buna inanmak zorundaydı.

"Lord Brighton?" Grace sordu. "Laynah'ı görmek ister misiniz? Belki hızlı bir merhaba ya da-"

Finnigan, "Hayır," dedi, sanki Laynah'yı görmek istemesi onun için önemsiz bir şeymiş gibi, Ramsey'nin yararına olacak keskin ve küstah bir ses tonuyla. "Buraya başka birini görmeye geldim."

Grace ürperdi ve içten içe o da ürperdi. İnkârının ağırlığı tekneyi nehrin derinliklerine sürükleyebilir ve onu boğabilirdi

Orada.

Kürekleri sertçe çekti, su çalkalandıkça kalbi çarpıyordu.

Sadece birkaç saat daha. Laynah ile güvenli bir şekilde konuşabileceği bir yol hazırlamak için zamana ihtiyacı vardı. Bu gece onu bulacak ve en başta onu terk ettiği için ne kadar aptal olduğu da dâhil olmak üzere her şeyi anlatacaktı.

Gizli bir buluşma yeterli değildi. Bu gece mükemmel olmalıydı ya da olabildiğince mükemmele yakın olmalıydı. Laynah bir özürden fazlasını hak ediyordu. Bir sözü hak ediyordu.

Onu affedeceğinin hiçbir garantisi yoktu ama yine de umut etmeye devam etti.

Babasının onayını almıştı. Şimdi, sadece bir yüzüğe ihtiyacı vardı.

Bölüm On Dört

Restoran

Laynah

LAYNAH odasında yalnızdı. Grace'in bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu ve Finnigan'ın kendisine söylediği şeyi, yani başka biriyle görüşmek için burada olduğunu söyleyene kadar Grace'i ayrıntılar için sıkıştırdı.

Başka biri, diye fısıldadı bir ses. Sen olmayan biri.

Sözcükler derinden kesti, pürüzlü harfleri kalbine kazıdı, göğsü ağrıyana ve zihni sesin yankısıyla çalkalanana kadar anlamı iltihaplandı.

Başka biri.

Ev sahibinin kızı mıydı? Geldiklerinde çok misafirperver davranmıştı ve Laynah ondan oldukça hoşlanmıştı.

Ama artık değil, diye fısıldadı ses. Artık ondan hoşlanmıyorsun.

"Artık ondan hoşlanmıyorum," diye tekrarladı Laynah, nemli mendili çekiştirerek nakışlar yıpranmaya başlayana kadar.

Ondan nefret ediyorsun.

Laynah kaşlarını çatı. Nefret güçlü bir kelimeydi. *Onu tanımıyorum bile.*

Panik arttı, çaresizlik hissi daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Kendi zihninde kapana kısılmıştı. *Neler oluyordu?*

Laynah yatağın üzerine oturmuş, nemli ve şiş yüzünü tutuyordu. Mantık ve umut zihninin bir köşesinde çırpınıyor, kasvetli sisi delmeye çalışıyordu. *Nefes al. Finnigan beni sevmiyorsa bu dünyanın sonu değil.*

Seni sevmiyor, diye fısıldadı yaratık, şüphe kırıntısını yakalayıp büyüterek. *Seni isteyemez. Neden istesin ki? Neden herhangi biri?*

"Bu doğru değil," dedi yüksek sesle.

Hâlâ Finnigan'ı istediği için aptal mıydı? Onun davranışlarının bir açıklaması olabileceğini düşündüğü için mi?

Laynah yüzüne su sıçrattı. Sağlıklı düşünemiyordu. İstirabı orantısız geliyordu, özellikle de tüm cevaplara sahip değilken, ama ihanet korkusu gerçektir ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Saçlarını kavradı, fırtınanın geçmesini beklerken vücudu ateşler içindeydi. Bu kalp ağrısı Finnigan'ın ilk gidişinden daha kötü hissettiriyordu.

Küçük bir umut ışığı kaldı. *Finnigan tekneyle kaçtıysa, iyi bir nedeni olmalı.*

Belki de sebebi sensin. Karanlık zihninin derinliklerini istila etti ve küçük bir umut korunun yanıp sönmeye neden oldu. *Belki de senden kaçıyordu.*

Hayır.

Belki de seni hiç istemedi. Aptal, bencil, sefil kız-

"Hayır!" Laynah bağırdı, pencereyi iterek açtı ve nefes nefese kaldı.

Öğleden sonra güneşi tenini ısıttı ve anında kendini biraz daha iyi hissetti. Aşağıda, yusufçuklar kanalın yüzeyinde dalgalanmalar yaratıyor ve bir anne ördek yavrularını kıyı boyunca götürüyordu. Bu huzurlu manzarayı izlerken kendini garip bir şekilde kopuk hissediyordu, sanki bunun bir parçası olmayı hak etmiyormuş gibi.

Biri kapısını çaldığında Laynah yerinden sıçradı.

"Her şey yolunda mı?" Patrick kapıdan seslendi.

Laynah gözlerini sildi. "Evet, iyiyim."

Şimdi Patrick'e bunu söylediğine göre, onu takip etme konusunda hiç de kurnaz davranmamıştı. Rutherford Şatosu gibi bir yerde daha uygun olabilirdi ama bu şirin konağın kapısında bir muhafızın beklemesi boğucuydu.

Karşılarındaki dar, renkli binaları yansıtan aşağıdaki kanala özlemle baktı. Merdiven ya da basamak yoktu ve aşağıya inmek için uzun bir yol vardı. Normal bir insan gibi koridora girip aşağı inmek daha mantıklı olurdu ama şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu.

Bu fıkirden ne kadar nefret etse de, atlamak zorunda kalacaktı.

Evet. Atla. Düş.

"Öyle değil," diye mırıldandı kendi kendine. Kapıya doğru yürüdü ve kaptana seslendi. "Ben biraz kestireceğim. Beni uyandırmamaya çalış, tamam mı?"

Cevap gelmedi ama onun duyduğundan emindi.

Pencereden dışarı eğildiği anda baş dönmesi onu yakaladı, aşağıda yer yüzüyordu. Pervazı kavradığında parmak eklemleri beyaza döndü, derisi anında nemli bir hal aldı.

Yapabilirsin. Atla. Şimdi yap. Kafan çatlayacak.

İblisin neşeli çığlıklarını bastırmaya çalışarak, "Hadi," diye kendini zorladı. Düşmesini engelleyecek sihrin yardımıyla bile olsa aşağı atlama düşüncesi içini korkuyla doldurdu. Ama bu odada da kapalı kalamazdı.

Titrek bir nefes alarak bir bacağını salladı ve fikrini değiştiremeden vücudunu lale kutusundan sarkana kadar indirdi. Kutu gıcırdadı ve toprak gözlerine doğru saçıldı.

Olamaz.

Çiçek kutusu yerinden oynadı ve bir santim aşağı sarsıldı. İçinden panik fişkırdı. Bırakmak zorundaydı.

Yap hadi!

Ve öyle de yaptı. Havada süzülürken kalbi küt küt atmaya başladı, hava hızla geçip gidiyordu. Büyü için doğru kelimeleri çıkarabilmesi bir mucizeydi - iblis karmakarışık şeytani kelimeler haykırıyor, onu yanlış konuşması için kandırmaya çalışıyordu.

Yere çarpmadan önce, büyüğü zar zor görülebilen bir bulut halinde yayıldı ve düşüşünü hafifletti. Yere zarif bir iniş yapmadı ve kaldırım taşlarının üzerine yanlamasına yuvarlandı. Neredeyse kanala düşüyordu ama kenardan aşağı inmeden önce yüksek bir ağaç köküne tutunmayı başardı.

Laynah inanamayarak güldü. *Ben yaptım.*

Kendini çimenli kıyıya çekti, ama daha oturmamıştı ki tanıdık bir ses onu gerdi.

"Ve sen *benim* deli *olduğumu* düşünüyorsun," dedi Ramsey, onun yanına oturarak. "Berbat görünüyorsun. Ağlıyor muydun? Boş ver. Şanslısın ki seni neşelendirmeye geldim. Şehirde bir gece geçirmeye ne dersin?"

Laynah ayağa kalkmaya başlarken, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Ramsey onun bileğini yakaladı ve tekrar aşağı çekti. "Kormend'in en iyi restoranlarından birinde yemek yiyeceğiz. Ama görünüşünü düzeltmemiz gerekecek. Düzeltilmeye ihtiyacı var."

"Gitmiyorum," dedi ama Ramsey göğüs cebinden bir tarak çıkardı. Ramsey tarağı onun üzerinde kullanmaya çalıştığı anda kadın eğildi. "Saçımı tarayabilirim, teşekkürler."

"Evet, peki... neden bunu yapmıyorsun?" dedi ve tarağı kadının kucağına bıraktı. "Ve acele et, diğerleri bekliyor."

"Grace ve Quinn gidiyor mu?" Laynah tarağı kullanmak için hiçbir hareket yapmadan sordu.

"Evet. Şimdi üzölmeyi bırak. İblisler surat asmana bayılır."

Kız sinirlendi. "Surat asmiyorum."

"Üzüldüğünü gördüğümde anlarım. Ve sanırım bu yüzden garip davranıyorsun."

Adamın sesinde bir endişe notası fark edince irkildi. "Bana umursadığını söyleme."

"Tabii ki umurumda. Sen benim arkadaşımsın." "Öyle miyiz?" *Ne zamandan beri?*

"Umarım öyledir." Ramsey ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Neler yaşadığını biliyorum. Ve inan bana, kafana takmanın bir faydası yok."

Laynah çaresizce ellerini kaldırdı. "O zaman ne yardımcı olur?"

"Sadece benim yaptığımı yap. Hızlı ve gevşek oyna - iblislerin ayak uyduramayacağından emin ol."

Dördü birlikte nehir kıyısını takip ettiler ve restorana vardıklarında Laynah'nın duygusal karmaşası uzak bir anıya dönüşmüştü. İskeledeki akşam yemeğı, aklını Finnigan'dan uzaklaştırmak için ihtiyaç duyduğu dikkat dağıtıcıydı. Ramsey'nin varlığı bile ruh halini bozamamıştı. Aslına bakılırsa, Ramsey'in rahat tavırları onun içinde bulunduğu ana odaklanmasına yardımcı oluyordu ve kısa süre içinde beklediğinden çok daha fazla eğlenmeye başlamıştı.

Kaliteli bir restoranın balkonunda oturmuş, batmakta olan güneşin beyaz yelkenlerini turuncuya boyadığı teknelerin süzölerek geçişini izliyorlardı. Masalarında özenle hazırlanmış birkaç yemeğın kalıntıları vardı. İtirazlarına

rağmen,

Ramsey paylaşmak için bir ıstakoz sipariş etmekte ısrar etmişti. O kadar iç kesimlerde deniz ürünü bulmak zordu ve bu yüzden menüdeki en pahalı yemektir. Laynah bu jesti takdir etse de, bu memlekette sıradan bir yemektir.

"Kormend her zaman karayla çevrili değildi," diye açıkladı Ramsey şarabını yudumlarken, "ve ıstakoz eskiden günlük yemeklerimizin bir parçasıydı. Rosaria'nın Kormend İmparatorluğu'nun bir parçası olduğu zamanlarda-"

Laynah içkisine doğru homurdandı. "Rosaria hiçbir zaman Kormend'in bir parçası olmadı." "Rosaria'nın her zaman bağımsız olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Kadehine şarap doldururken gülümsedi ve Laynah'nın konuyu daha fazla tartışacak iradesi yoktu. Restoranın ambiyansından ve arkadaşlarının arkadaşlığından çok fazla keyif alıyordu.

"Timsah balık sayılır mı?" Quinn kızarmış timsah filetosu ile doldurulmuş bir krep mideye indirirken Grace sordu.

Hiçbiri timsahın Grace'in yemesi için güvenli olup olmadığını bilmiyordu, bu yüzden kremalı tavuk yahnisi sipariş edildi.

Floofy en çok tavuk yahnisiyle mutlu oldu, ancak Grace'in koyduğu yedek kasede kaymayı tercih etti ve kürkü kısa sürede sosla kaplandı.

Akşam ilerledikçe Laynah memnuniyetle sandalyesinde arkasına yaslandı, şarabını yudumlarken uzun mumların ışıltısını izledi, Grace ve Ramsey'nin sohbetini dinledi. Kendini şaraba kaptırmıştı ve sanki kendisi ve arkadaşları bir teknede yüzyormuş gibi görüşünün kenarları hoş bir şekilde alçalıp yükseliyordu.

Buna alışabilirim. Son yıllarda Rosaria'da kahvehaneler norm haline gelmiş olsa da, daha önce hiç restoran duymamıştı ve 'yemek

'dışarı' onun için yeni bir kavramdı. Dördünün yemek ve şarap eşliğinde konuşup güldükleri bu anı yakalayabilmeyi diledi.

"Krallıkların kalbi Kormend'e!" Ramsey bir kadeh daha doldurdu ve bardağını engellemeye çalışan Grace'in ellerini bulandırdı. Şişeye uzandı ama Quinn onu elinden kaçırdı.

"Yeterince içtin."

"Ee," dedi Grace, Ramsey'e nazikçe gülümseyerek, "son zamanlarda Patrick'i gördün mü?"

"Aslında, Patrick nerede?" Laynah sordu. "Bu gece bizi buraya kadar takip etmemesine şaşırdım."

"Yüzbaşı Patrick'i küçük bir göreve gönderdim," dedi Ramsey garsona işaret ederek. "Daha önce seni arıyordu Laynah, ben de saraya gittiğini söyledim."

Laynah kafası karışmış bir halde ona baktı. "Ama ben saraya gitmedim."

"Belli ki." Garsona başıyla işaret etti. "Bir şişe daha getir. doğrudan bana, kardeşime değil."

"Ve Patrick sana inandı mı?" Laynah kuşkuyla sordu. Kaptan o kadar kolay kandırılacak biri değildi.

Ramsey boĞ bardağını, sanki bu hareketin onu yeniden dolduracağını umuyormuĞ gibi çevirdi. "Ah evet. Çok ikna ediciydim."

"Patrick'in ona yalan söylediğini anladığında kızacağından endişelenmiyor musun?" Grace sordu.

"Oduncuyla gayet iyi başa çıkabilirim." Garson elinde koyu renkli bir şişeyle yeniden ortaya çıktığında Ramsey'nin yüzü aydınlandı ve ayağa fırlayıp masanın etrafında dolaşarak kadehleri doldurdu.

Grace ve Quinn özür dilemeden önce birbirlerine baktılar.

"Henüz gidemezsin," diye itiraz etti Ramsey. "Dirty Pigeon'da bir parti var. Gelmek zorundasın." Küçük bir bez torba çıkardı ve kadehine bir tutam gri toz serpti.

"O da ne?" diye sordu Laynah.

"Bu," diye başladı, gözleri Laynah'ninkilerle buluştu, "yaşayacağın en eğlenceli şey."

İçini bir alarm dalgası kapladı, ardından başka bir şey geldi: Heyecan.

"Eee?" Ramsey sordu. "Kim benimle?"

Grace ve Quinn başlarını sallayıp sandalyelerinden kalktılar.

"Ben," dedi Laynah ve çiftin donup kalmasına neden oldu.

"Laynah, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Grace.

Ama Laynah küçük çantaya uzanmaya başlamıştı bile. İnce gri tozdan bir tutam alıp içkisine serpiştirirken Ramsey'in gözleri büyüdü.

"Bu senin için yeterli mi?" Ramsey sordu. "Etkisi çok çabuk geçiyor."

Laynah emin değildi.

"Yapma," diye uyardı Quinn. "Ne yapacağını bilmiyorsun."

"Elbette öyle," diye karşılık verdi Ramsey. "Mutlu olmak böyle bir şey işte."

Mutluluğun nasıl bir his olduğunu. Şu anda hayatında bundan biraz kullanabilirdi. Ramsey'e soru sorarcasına bakmadan önce bir tutam daha pudra ekledi.

"Daha fazla mı?" diye sordu.

Ramsey omuz silkti. "Benim iznime ihtiyacın yok. Ne istiyorsan onu yap."

Ne istersem onu yap. Bir başkasının ona yapmasını *emrettiği* şeyi ya da başkalarını memnun edeceğini düşündüğü şeyi değil, o anda yapmak istediği şeyi. Üzerine bir cesaret geldi. Bu onun seçimiymiş, sadece kendisi için yapabileceği bir şeydi.

"Dur," dedi Quinn, aniden ayağa kalkarak. "Laynah, içme onu. Senin üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyorsun."

"Canlandırıcı bir etkisi olacak," dedi Ramsey. "Bu hayal edebileceğiniz en heyecan verici his - seksten bile daha iyi."

Laynah'nın çenesi düştü ve yanakları y a n m a y a başladı. "Peki ya içmezsem?"

Ramsey omuz silkti. "Umurumda değil. İstersen benimle Dirty Pigeon'a gelebilirsin. Sadece sıkıcı ve gergin olacaksın."

İnançsız bir kahkaha attı. "Vay be, teşekkürler."

Quinn, "Bunun hala iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Grace. "Sadece konağa geri döner misin lütfen? Düşünsene... belki Cornelius bir mektup göndermiştir? Gelip görmek istemez misin?"

Laynah tereddüt etti. Finnigan'dan bir mektup almaktan başka bir şey istemiyordu. Bir ay boyunca beklemiş ve bir mektup almayı ummuştu. Ama o şansını kullanmıştı ve artık beklemekten bıkmıştı. Bir yanı Finnigan'ın hayatına geri dönmesini ummaktan asla vazgeçmeyecekti ama Ramsey haklıydı. Odasında oturup kendine acımak hiç de yardımcı olmuyordu ve şimdi oraya geri dönme düşüncesi onu kahrediyordu. Bu gece sadece *olması* gerekiyordu. Kendisi için yaşamaya ve onu bekleyen bir mektup olup olmadığına bakmaksızın mutlu olmaya.

Fincanındaki koyu renkli sıvıya baktı. Toz sanki hiç olmamış gibi çözülmüştü. Fikrini değiştiremeden şarap kadehini kaptı ve hepsini kafaya dikti.

Şarabı daha yeni yutmuştu ki, vücudundan coşku dalgaları yayıldı, kalbi davul gibi çarpmaya başladı, zihnini ve bedenini saf bir sevinçle doldurdu. Bir kahkaha patlattı, odanın içinde etrafına bakarak

merak ediyordu. Şimdiye kadar böyle hissetmeden nasıl yaşamıştı? *Her an böyle olmalıydı.*

Laynah boş bardağı masaya bırakırken Grace şaşkınlıkla baktı ve Quinn itiraz etmek için ağzını açtı.

"Zahmet etmeyin," dedi Ramsey, içkisini yudumlayıp ayağa fırlayarak. "Partiye gidiyoruz, değil mi Laynah?"

Arkasına bile bakmadan vals yaparak uzaklaştı. Laynah onu takip etmeye çalışırken Grace kolundan tuttu.

"Bence konağa geri dönmelisin. Ya Cornelius seni aramaya gelirse?"

Laynah kolunu yavaşça çekip kurtarıırken tatlı tatlı gülümsedi.

"Cornelius beni bulmak istiyorsa, bulacaktır."

On Beşinci Bölüm

Teklif

Finnigan

FINNIGAN pelerininin cebinde sakladığı mücevher kutusunu yüzüncü kez yokladı ve hâlâ orada olduğundan emin oldu. Gergin olmak ya da bir görevin sonucunun ne olacağından emin olmamak ona göre değildi ama bu aştı ve her şeyin olabileceği vahşi, kanunsuz bir savaş alanıydı.

Kimse onu takip etmemişti ve şehir evi şaşırtıcı derecede sessizdi. Merdivenleri hafifçe çıkmadan önce resepsiyondan misafir kayıt defterini aldı. Laynah'nın odasına ulaştığında kalbi hızla çarpıyordu.

Mücevher kutusunun saklı olduğu göğsünü tekrar okşadı. Rosaria'dan ayrılmadan önce Laynah'ın odasında bıraktığı annesinin yüzüğü değildi.

-O zaman bile evlenmek istediği kişinin o olduğunu biliyordu.

Bugün aldığı yüzük daha az süslüydü ama bir o kadar da güzeldi. Zümrütlerden oluşan pürüzsüz bir banttı, ışıltılı yeşil tıpkı Laynah'nın gözleri gibi onu içine çekiyordu. Mükemmel bir nişan yüzüğüydü - ya da kuyumcudaki doğru olanı seçmek için planladığından daha uzun saatler geçirdikten sonra öyle düşünmüştü. Kapısının önünde dururken kendini sorgulamaya başladı.

Normalde bunu yapmazdı ama Laynah onu en iyi şekilde germişti ve bu, uzak durmak istemediği bir duyguydu. Onu tetikte tutacak birinin olması iyi bir şeydi.

Derin bir nefes alarak kapüşonunu geriye itti ve Laynah'nın kapısını çaldı. Ona her şeyi anlatmanın tam zamanıydı.

Sadece bir sorun vardı: Odasında değildi.

On Altıncı Bölüm

Kirli Güvercin

Laynah

DIRTY PIGEON uzun, köhne bir meyhaneydi ve sanki çoktan rüzgârla uçup gitmiş gibi görünüyordu.  eride, yapıyı sa lamla tırmak için büyünün kullanıldığı kirişler bulutlu mavi bir pusla parıldıyordu.

"D  meyece inden emin misin?" Laynah Ramsey'ye sordu.

" mk nsız," diye yanıtladı onu neşeli insan kalabalı ının arasından sürükleyerek. "Benim hiçbir binam yıkılmayacak."

Ramsey onu bara götürürken neredeyse herkes onu selamladı. Laynah odaya göz gezdirdi, bir tefin ritmi nabzını hızlandırırken anlık endişesi yerini sırtmaya bıraktı.

Sürekli omzunun üzerinden Floofy'yi kontrol ediyordu ama Grace tüylü yaratı ı restoranın dışına götürmüştü. "Sen Ramsey'le ne yapıyorsan onu yaparken ben de onu kona a geri g t rece im."

Laynah, Floofy'den ayrılmak istememi ti ama itiraz edemedi zaman ondan uzakla mı  ve kendini

Ramsey ile birlikte nehir kıyısındaydı. Hafızası bulanıktı ama bu, ayak parmaklarının arasında neden kum olduğunu ve bol pantolonunun paçalarının neden ıslak olduğunu açıklıyordu.

Çılgın kahkahaları azalmıştı ama sevinci daha da artmıştı. Gece umut doluydu ve Dirty Pigeon sonsuz fırsatlar sunuyordu.

Meşaleler alçaktan yandıkça, loş meyhanedeki şenlik daha da gürültülü hale geldi, sarhoş dansları duvarlardaki titrek gölgeler tarafından yakalandı.

Dansa hangi noktada katıldığını hatırlamıyordu ama hiç bitmemesini umuyordu. Gürültülü dansçılardan oluşan çemberler, şarkı söyleyip kıkırdarken masa ve sandalyelerin engellerine aldırmandan odanın içinde hareket ediyordu. Laynah, Ramsey'le birlikte masalardan birinin üzerinde dans ediyordu ama oraya nasıl geldiklerini hatırlamıyordu, sadece tırmanmanın onun fikri olduğunu biliyordu.

ilk etapta.

"Bu inanılmaz!" diye bağırdı, masanın üzerinde döndü ve neredeyse terk edilmiş bir patates püresi çukuruna düşüyordu.

Ramsey ona bir şeyler bağırdı ama o gürültüden onu duyamadı.

Kulağına yaklaşırken onu tuttu ve "Sihir zamanı mı?" diye bağırdı.

"Sihir zamanı!" diye coşkuyla kabul etti ve ellerinden parlayan beyaz güvercinler çıkardı.

Bu illüzyonun farkına varacak kadar ayık olanlardan birkaç "ooh" ve "ah" sesi duyuldu ama Ramsey'nin bir sonraki hokkabazlığıyla kıyaslanamazdı bile. Ateşli kuş odanın içinde süzülürken, "Vay canına!" diye bağırdı. Son tüyüne kadar titizlikle detaylandırılmıştı. Daha da etkileyici olanı, şimdiye kadar gördüğü en iyi illüzyonlardan biriydi - ne kadar denese de Gerçek olmadığını gösteren bir parıltı yoktu.

Yakalamaya çalıştığında Ramsey güldü ama elleri tam içinden geçti.

Onlar dans ederken ateşli bir heyecan kapladı içini, enerji neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ramsey'den kurtulup masanın enine boyuna dönmeye başladı ve bir hevesle bir sürahi birayı tekmeledi, bira tepki vermeyen maskeli bir Renegátok üyesi de dahil olmak üzere yakındakilere sıçrayınca kahkahalarla güldü.

Tuhaflıklarına aldırış eden biri varsa bile, o buna aldırış etmedi ve onların da kendisiyle aynı gri pudrayı alıp almadıklarını merak etti.

Anka kuşu göğsüne konup kanatlarıyla onu içine çekerken aniden ateşle sarıldı.

Ciyakladı ve gözlerini sıkarak kapattı, kendini ısı ve dumana hazırladı ama hiç gelmedi. İllüzyon kaybolduğunda gözlerini açtığında Ramsey'nin ona gülmek için eğildiğini gördü.

"Gösteriş!" Kadın da güldü ve onu hafifçe iterek neredeyse masadan düşürüyordu.

Kendini sabitlemek için kolunu kavradı ve o da bu fırsattan yararlanarak yaklaşıp sordu: "Nasıl yaptın? Çok gerçekçiydi!"

"Sana göstereceğim," diyerek masadan kalktı ve ona doğru bir el uzattı. "Benimle gel."

Elini tuttuğu anda bir şeyler değişti. Fiziksel olarak elleri neredeyse hiç birbirine değmiyordu ama zihinsel olarak sanki ileri atılmış ve onun zihniyle çarpışmış gibiydi, büyüğü merakla onununkine ulaşıyordu.

Ramsey'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ne yapıyorsun?"

"Tam olarak emin değilim." Bu fenomeni sadece Finnigan'la yaşamış, onun büyü enerjisinin ve büyülerinin envanterini çıkarabilmişti.

Ramsey'nin büyüü beklediğinden tamamen farklıydı. Finnigan'ın büyü deposu bir eve girmek gibiydi, Ramsey'ninki ise büyülerle dolu açık bir yoldu, sanki onları yol boyunca atmış gibiydi.

"Bu da ne?" diye kıkırdadı, bulanık hissettiği pütürlü bir büyüü eline aldı.

"Kes şunu," dedi Ramsey, elini geri çekip aralarındaki bağlantıyı kopararak. Kızın yumrulu büyüü de yanında götürdüğünü fark etmemiş gibiydi.

"O da neydi *öyle*?" diye sordu. "Özür dilerim."

"Özür dileme." Ramsey etkilenmiş bir ifadeyle onu baştan aşağı süzdü. "Bana bunu nasıl yaptığını anlat."

"Sanırım çok fazla içtim." Okul müdürü bunun eski bir büyü olduğunu, rahatladığında erişebileceği bir büyü olduğunu ve alkolün bu rahatlama durumuna ulaşmasına yardımcı olabileceğini söylemişti. Bu yeteneği tamamen unutmuştu.

Ramsey onun elini tuttu. "Şimdi kesinlikle benimle gelmek zorundasın. Sana verdiğim değerden daha yetenekliymişsin."

Onu insanların kâğıt oynadığı bir arka odadan geçirdi ve duvarları sandıklar ve fiçilerle dolu karanlık ve ıssız meyhanenin arka tarafına götürdü.

"Sana göstermem gereken bir şey var," dedi ve kızın elini bırakıp pelerininin içine uzandı. "Doğru kişiyle paylaşmak için sakladığım küçük bir sır."

Laynah, adam sararmış bir tomar kâğıt çıkarırken merakla onu izledi. Kâğıdı dikkatle açtıktan sonra Laynah'ın görebileceği şekilde, omuz omuza, onun yanında durdu.

Ramsey'nin kolunun sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu ve ona bu kadar yakın olmak heyecan vericiydi. Ramsey'ye romantik bir ilgi duymuyordu ama onun kendine güveninde ve güçlerinde çekici bir şeyler vardı ve sanki bu kendisine de bulaşacakmış gibi onun yakınında olmak istiyordu.

Hâlâ arkadaş olduklarına ikna olmamıştı ama en azından düşman değillerdi.

Ramsey hararetle konuşurken başını salladı ama söylediklerinin çoğunu anlamıyordu. Ramsey'in hevesi dikkatini çekiyordu ve Ramsey'in ellerinin Ramsey'in ellerine değmesi dikkatini Ramsey'in uzattığı eskimiş kâğıda odaklayamayacak kadar dağıtmıştı.

"Toplantıdan önce size bunu göstermek istedim," dedi.

"Buluşma mı?" diye sordu belli belirsiz, uzaklardan gelen bir uyarı yankısı zihninde yankılanırken.

"Sizin gibi yeni üyelere hoş geldiniz demek için bir bilgilendirme gecesi." Heyecanla kâğıda dokundu. "Bak."

Kadın isteksizce bakışlarını adamın dudaklarının hınzır kıvrımından ayırıp kâğıda baktı.

Kalbi durdu. Kenarları yıpranmıştı, metin keskin ve kalın mürekkeple yazılmıştı ve iki figürün illüstrasyonu dehşet vericiydi.

"Bu nedir?" diye sordu, sayfayı adama geri fırlatırken mutlu sis bulutları nihayet dağılıyordu.

Ramsey sayfayı gererek kapattı ve havaya kaldırdı. "Bu benim yaptığım Söğüt Adam, görüyor musun?" Her düğümü ve dalı gösterecek şekilde özenle detaylandırılmış olan unutulmaz figürlerden birini işaret etti. "Ve bu da bir iblis," dedi, insan şeklinde olan ama yüzü olmayan ikinci figürü göstererek.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, adam sayfayı yaklaştırdı geri çekildi.

"Kimin umurunda?"

"Biliyorum. Buna sahip olmamalısın."

Ramsey'nin yüzündeki neşe kayboldu. "Oyunbozanlık yapma. Az önce çok eğleniyorduk."

"Cevap ver bana."

İç çekti. "Bilmen gerekiyorsa, bunu bir İblis Kitabı'ndan yırttım." Ona yan gözle baktı. "İblis Kitabı. Var olan son kitap. Birkaç ay önce Belediye Binası'ndan çalındı."

Boş kaide.

"Bunu görmek istemiyorum," dedi Laynah, kafasını sallayarak temizlemeye çalıştı. Alkol ve gri tozun birleşimi, fiçıların ve kasaların bulunduğu gölgeli sokağı yüzer hale getirdiğinden, odaklanmak bir savaştı. "Bunun Anka kuşu illüzyonuyla ne ilgisi var?"

"Bu, bir Renegátok üyesi olarak kullanabileceğin güçlerin sadece küçük bir örneğiydi. Kaçırdığınız çok fazla büyü var."

Temkinliydi ama aynı zamanda meraklıydı da ve Ramsey'e şüpheyile yaklaşmak istiyordu. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Üzerinde çalıştığım şey bu. Aslında dahice. Bu akşamki toplantıda her şeyi açıklayacağım-"

"Hayır," dedi sertçe. "Şimdi söyle bana."

Ramsey'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bundan daha iyisini yapabilirim. Dur sana göstereyim." Onun elini tuttu. "Hemen şimdi Söğüt Adam'a gidebiliriz. Eğer nazikçe sorarsan, iblisi çağırmama yardım etmene izin veririm."

Omurgasına bir ürperti yayıldı ve ara sokak dar geldi, taverna pencerelerinden yayılan turuncu ışık midesini bulandırdı.

Onun rahatsızlığını umursamayan Ramsey devam etti. "Bu büyü büyücüler için her şeyi değiştirecek, buna sen de dâhilsin."

"İlgilenmiyorum," diye söze başladı ama Ramsey onun sözünü kesti.

"Sadece beni dinle. Senin büyüün benimkine kıyasla zayıf, ama bunun nedeni Renegátok üyelerinin Öteki Taraf'a geçişi farklı şekilde yapmaları. İblislerin bize dokunmasına izin vererek aramızdaki bağı güçlendiriyoruz. Onlara bize daha fazla erişim izni veriyoruz ve karşılığında çok daha güçlü bir büyü alıyoruz."

"Kulağa korkunç geliyor," diyerek arkasını döndü ama Ramsey onu geri döndürdü.

"Bekle, henüz bitirmedim. Başka bir yol daha var." Gözleri ıslık ıslık, sesi ciddiye. "Daha iyi bir yol. Benim Söğüt Adamım her şeyi değiştirecek."

"Nasıl?"

"Dinamiği tersine çevirerek. *İçimizde* yaşayan iblisler yerine, onu kontrol eden ben olacağım."

Laynah midelerini tutarak, "Anlamıyorum," dedi. Kusacak gibi hissediyordu ve bunun tek nedeni Ramsey'nin sözleri değildi. Gri tozu aldığına pişman olmaya başlamıştı.

Ramsey sabırsızlıkla kâğıda vurdu. "Söğüt heykeli bir dış iskelet gibi. Nasıl içi boş olduğunu görüyor musun? Ben içeride iblisi kontrol edeceğim, o da söğüt heykeline enerji verecek, ben de ona nerede yürüyeceğini ve ne yapacağını söyleyeceğim."

Laynah bakışlarını sayfadan kaçırdı.

"Anlamıyor musun?" Ramsey sayfayı ellerine bastırarak nefes nefese sordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Evet. Bu senin deli olduğun anlamına gelir.

"Bu yanlış," dedi ama yine de sayfayı aldı.

"Hayır, değil," dedi Ramsey. "Bak, Kormend'e daha yeni geldin. Renegátok'un inşa ettiği tüm harikaları henüz görmediniz."

"Onları görmeme gerek yok," dedi. "İblisleri içeren her şey yanlıştır."

İkiyüzlü, dedi zihnindeki sinsi ses. *Sen de bizim büyüümüzü kullanıyorsun.*

"Dramatik olma," dedi Ramsey. "Şimdi gidip Söğüt Adamımı hayata döndürelim mi?"

Laynah başını salladı. Gri tozun verdiği coşkunun etkisi geçmeye başlamış ve berraklığının bir kısmı geri gelmişti. Ani bir karar verdi ve Ramsey itiraz edemeden İblis Kitabı'nın sayfasını buruşturup bir top haline getirdi ve ateşe verdi. Kâğıt alevler içinde kaldı ve onları siyah kâğıt parçaları yağmuruna tuttu.

"Hayır!" diye bağırdı Ramsey, yanmış parçalar yere düşerken dizlerinin üzerine çökerek. "Ne yapıyorsun?"

"Seni aptalca bir şey yapmaktan alıkoyuyorum."

"Aptal olan sensin," diye homurdandı.

Ramsey eliyle parçaları bir araya getirmeye çalışırken ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Topuklarının üzerine oturdu ve iç geçirdi. "Sanırım toplantı için bize katılmayacaksın?"

"Hayır."

"Peki. Ama neden bunun üzerinde uyumuyorsun? Başka toplantılar da olacak-" "Hayır dedim!" diye bağırdı.

"Biraz duygusalız, değil mi?"

"Duygusal değilim," dedi ama sözleri öfkeyle kesilmişti. Uzaklaştı ama Ramsey'nin bir sonraki sözleri onu durdurdu.

"Daha da kötüleşecek. Quinn işe alma büyüsunü gerçekten berbat etti. Renegátok'un sana yardım etmesine izin vermelisin." "Edemezsiniz."

"Sanırım yapabiliriz. Sözleşmenize bir madde ekleyebiliriz." Tereddüt etti. "Bu beni iblislerden kurtarır mı?"

"Hayır. Ama birlikte yaşama koşullarınızı daha elverişli hale getirecektir. İblislerin ne kadarını alabileceğini sınırla. Gözlerinizden ne kadarını *görebileceğini* sınırlayın. Bize katıl, annem sana yardım etsin."

Boğazının arkasına safra kaçtı. "Şansımı deneyeceğim." Bir elini alnına koydu. Sıcak hissediyordu. "Hem sayfayı neden yırttın ki?" diye sordu.

Ramsey'nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Önemli değil."

Şimdi merak ediyordu. Ramsey övünmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Anlat bana," dedi.

Ramsey aniden, "Beni kandırdı," diye tersledi. "O bir hırsız."

Ramsey'nin sözleri kafasına dank edince midesi bulandı. "Bekle, hırsız derken-"

Tavernanın kapısı açılıp Renegátok bir büyücü belirince sesi kesildi.

"Ramsey, içeride sana ihtiyaç var. Toplantı erken başlıyor."

Ramsey gözlerini devirdi. "Birazdan orada olurum."

"Hayır, şimdi gelmen gerekiyor. Annen az önce senin şerefine kadeh kaldırdı ve senin de birkaç kelime söylemeni istiyor."

Ramsey canlandı. "Annem burada mı? Ne de olsa toplantıya gelmişti?"

"Evet. Şimdi acele et," dedi Renegátok büyücü, kapıyı onun için açık tutarak. "Herkes bekliyor." Sesini alçalttı. "Sanırım sizin için bir pasta hazırladı."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet. Şaşırmış görünmeyi unutma, olur mu?"

Ramsey girişe doğru yürürken şaşkınlıkla başını salladı. "Buna inanamıyorum. Annemin beni hâlâ hayal kırıklığına uğrattığını sanıyordum."

"Hepimiz bazen ebeveynlerimizle böyle hissederiz," dedi cüppeli büyücü nazikçe.

Ramsey kapı aralığında durakladı ve omzunun üzerinden Laynah'ya baktı. "Gelir misin? Lütfen? Pasta var."

O kadar umutlu görünüyordu ki kız onu reddedemedi. "Elbette." "Acele et," dedi diğer büyücü, Ramsey'yi neredeyse içeri iterek.

Laynah onu takip etmek istedi ama daha meyhaneye adımını atmadan Renegátok büyücü bileğinden tutup çekerek kapıyı kapattı ve onları karanlığa gömdü.

"Ne-?"

Adam onu ara sokağa sürüklerken bir el ağzını kapatarak çığlıklarını bastırdı.

"Şşş, korkma."

Tanıdık tını kadının içinde bir sarsıntıya neden oldu ve kadın hareketsiz kaldı. "Lütfen çığlık atma," diye fısıldadı adam elini kızın üzerinden çekmeden önce

Ağız.

Keskin bir nefes aldı ve etrafında döndü. Renegátok büyücüsü tepesinde belirmişti ama şimdi tamamen farklı bir nedenden ötürü korkuyordu. Hava ciğerlerini terk etti ve onun kapüşonunu geri itmesini izlerken nefes alamadı.

Maske ayaklarının dibine düştü.

"Sorun yok, küçük güvercin," dedi.

Adam bir adım daha yaklaşıp yüzünü aydınlatan ay ışığı parıldayan mavi gözlerini ortaya çıkarınca kadın titredi.

"Benim."

On Yedinci Bölüm

Maskeler

Finnigan

Loş ı ışıklı meyhane, şamatalı kahkahalar ve kadeh şingirtılarıyla gürültülüydü. Finnigan mümkün olduğunca gölgede kalmaya çalışıyordu. Renegátok kostümü giyyordu ama maskenin altında yüzü makyajsızdı. Neyse ki tarikat üyelerinin çoğu bir arka odada toplanmıştı ve kimse onunla konuşmaya çalışmadı.

Ama Laynah neredeydi? Grace ve Quinn konağa onsuz döndüklerinde, onun geç saatlere kadar Ramsey'le kaldığını öğrenince şok olmuştu. Laynah'ın yapacağı türden bir şey gibi görünmüyordu ama Ramsey'nin çok ikna edici olabildiğini deneyimlerinden biliyordu.

Finnigan onu uyarmak için Dirty Pigeon'a gelmişti ama çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Ramsey Volak, Maisy'nin hayatını mahvettiği gibi onunkini de mahvederse kendini asla affetmeyecekti.

Peki Patrick nerede? Ona göz kulak olması gerekiyordu.

Finnigan masanın üzerinde dans eden sarı saçlı kadının *kendisi* olduğunu anlamadan önce odayı birkaç kez taradı. Laynah'ı hiç sarhoş görmemişti.

Bu yüzden onun vahşı, şamatacı yanını görmek içini hayranlıkla doldurdu. Birkaç ay önce tanıştığı ağırbaşlı kadınla tam bir tezat oluşturuyordu.

Onun bu yönünü de sevmiştı - biraz fazla ciddi olsa da hırslı ve itaatkâr. Jester'ın kisvesini kullanarak, onun inatçı dış kabuğunda delikler açmaktan zevk alıyordu, ancak pazarlık ettiğinden daha fazlasını ortaya çıkarmak için.

Vahşiliği artık apaçık ortadaydı. Laynah'yı bu şekilde, meyhane müşterileriyle dans ederken gülümseyen ve kaygısız bir halde bulmayı beklemiyordu.

Ve kesinlikle dans edebiliyordu. Rutherford Şatosu'ndaki iki dansta onun partneri olma zevkini tatmıştı ama bu tamamen farklıydı ve onu *böyle* görmeyi hiç beklemiyordu. Yüzü dingin, kollarının hareketi şehvetliydi ve uzun saçları neredeyse sallanan kalçalarını örtecek şekilde aşağıya dökülmüştü.

Aman Tanrım.

Kadın büyüleyiciydi ve adam onun enerjisine kapıldığını hissediyor, masada ona katılmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kendine gel. Özellikle Renegátok cübbesi ve maskesiyle, gürültülü müşterilerin arasında kıpırdamadan dururken çok dikkat çekiciydi ama kimse onu fark etmedi, Laynah kadar sarhoş görünen Ramsey bile.

Onu her fırsatta baştan çıkarmaya çalışan Ramsey'le dans ederken görmek Finnigan'ı biraz kışkırtmıştı. Finnigan'ın dudağı sessiz bir hırıltıyla geri çekildi.

Sakin ol, diye hatırlattı kendine. *Laynah istediğı kişiyle dans etme hakkına sahiptir.*

Karışmak centilmenlik dışı olurdu -ama Laynah şimdi rahatsız görünüyordu ve Ramsey'nin eli onun belinden aşağı kayıyordu.

çok düşük.

İçinden bir şeyler koptu ve ne olduğunu anlamadan kalabalığın içinde hızla ilerliyordu, damarlarında öfke çatırdıyordu.

Ne yapacağına henüz karar vermemişti ama Ramsey'nin yüzündeki adi gülümsemeyi silmeyi de içeriyordu.

Hızla hareket etti ama erkek büyücüye elini bile süremeden Laynah ondan önce davranıp Ramsey'e öyle sert bir tokat attı ki gök gürültüsü gibi yankılandı.

Ramsey ona doğru tökezledi ve o da refleks olarak büyücüyü yakaladı ve momentumunu kullanarak onu döndürüp en yakındaki sandalyeye yatırdı. Ramsey koltuğunda yayılarak yere düştü, o kadar çok gülüyordu ki nefesini zor tutuyordu.

Ramsey için bile aklını kaçırmıŒ gibiydi ve muhtemelen birkaç dakika içinde bunların hiçbirini hatırlamayacaktı.

Finnigan tekrar Laynah'a döndü ama Laynah sanki tüm bu alışverişten habersizmiş gibi dans etmeye devam ediyordu.

Ne kadar alkol almıştı?

Masanın etrafında yavaşça dönüyor, gözlerini ondan alamıyordu. Kadının hareketleri yavaş ve büyüleyiciydi; gözleri kapanmış, başı sanki anın içinde kaybolmuş gibi bir yana kaymıştı.

Çok güzeldi.

Kendinden geçmiş bir halde onu izlerken içini bir özlem kapladı ve gülümsedi. Bu sevinç anını hak etmişti. Bütün anları hak etmişti. Aklına Œu soru geliyordu: Mutluluğu çoktan bulmuş muydu? Hayatında ona yer var mıydı?

Bunun için başka bir şey yoktu. Kendini ona Œimdi ve burada gösterecekti. Odanın geri kalanı, sadece ikisi kalana kadar gözden kayboldu.

Elini tutmak için uzandı, ama o daha elini tutamadan kadın dönerek uzaklaştı.

Bacakları o kadar uzundu ki, masanın üzerine sıçrayıp onu kollarının arasına almak için tek bir hızlı hareket yetecekti ve başkalarının ne düşündüğünün önemi yoktu.

Bu kadar çok insan izlerken, bu tehlikeli bir fikirdi.

Laynah masanın uzak ucunda durdu, bir daha görmeyi umduğu muziplik dolu bir ifadeyle kendinden memnun görünüyordu.

Kasları masanın üzerine fırlamaya hazırdı ama kararsızlık onu felç etmişti.

İşte oradaydı. İsteddiği her şey tam orada, sadece birkaç adım ötede duruyordu.

Ama hareket etmedi. Ramsey orada olmasaydı ve meyhane diğer karanlık büyücülerle dolup taşmasaydı bile, Laynah'yı öylece kollarının arasına alamazdı.

Konuşacak çok şeyimiz var ve bunca zamandan sonra, sanırım biraz yalvarmam gerekecek. Ona her şeyi anlatabilmek için yalnız kalmaları için neler vermezdi.

Sonra yeşil gözlerini ona çevirdi ve bu fırtınadan sonra ortaya çıkan güneş gibiydi. Ona gülümsedi ve masanın kenarına yaklaşarak ona doğru ilerlerken son kontrolünün de elinden kayıp gittiğini hissetti. Adam onun gülümsemesine karşılık verdi.

Ama Laynah onun gülümsediğini göremiyordu, maskesiyle değil. Ona maskesiz bir hayat yaşamaya hazır olduğuna dair söz vermişti ve yine de buradaydı, düşman maskesinin arkasından onu izliyordu.

Benim olduğumu bilmiyor. Ama bu onun düzeltebileceği bir şeydi.

Bu yüzden aptalca bir şey yapmak için o anı seçti. Laynah onu engellerken Ramsey'nin onu göremeyeceğini bildiğinden maskesini kaldırarak kendini ona gösterdi... Laynah'nın sürahiyi tekmelemesiyle üzerine bira püskürtölmek için tam zamanında gelmişti.

İhtiyacı olan gerçeklik kontrolüydü. Yüzü sıvıyla ıslanmıştı, maskesini tekrar indirdi ve kirpiklerindeki köpükleri göz kırparak uzaklaştırdı. Laynah çoktan arkasını dönmüştü ve kıkır kıkır gülüyordu.

Onu görmemiş olması iyi bir şeydi. Dudaklarındaki birayı yalayarak geri çekildi ve en başından beri yapması gerektiği gibi kalabalığın arasına karıştı. Serin su sıçraması onu sersemliğinden uyandırmıştı ama içinde yanan ateşi söndürmek için çok az şey yapmıştı.

Bakışlarını Laynah'dan ayırmadan barmene "Bir bira," dedi.

Ramsey'nin onun kulağına fısıldamasını izlerken içkisine dokunmadı, kıskançlık yüzeyin altında kaynıyordu. Gölgelerden izleyen bir seyirci olmak ona hiç bu kadar acı vermemişti. Laynah'ya gitmekten başka bir şey istemiyordu ama bunun onu güvende tutmaktan daha önemli olmasına izin veremezdi. Burada sayıca çok üstündü. En azından sarayda, gizli Kardeşlik üyelerinin desteğine güvenebilirdi. O yüzden bunun yerine sadece gözlemledi.

Laynah'nın gülüşü bulaşıcıydı, kalbi ağrısa bile ondan bir gülümseme aldı ve gözleri Ramsey'nin anka kuşunu görünce şaşkınlıkla parladı, illüzyonlar arasında çok iyiydi.

Ona böyle sihir gösteriyor olabilirdim.

Panzehir şişesine uzandı ve alışkanlıktan bir yudum aldı; pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Panzehir doğal büyüsüne erişmesine izin veriyordu ama sanki vücudu artık büyüsünü yenileyemiyormuş gibi hiçbir şey yoktu.

enerji rezervleri. Panzehiri kullanmaktan tamamen vazgeçmeye hazırdu ama bir parçası hâlâ sihrinin geri gelmesini umuyordu.

Laynah'nın kendi sihirli güçlerini ortaya çıkarmasına yardım etmek için çok geç değildi ve Ramsey'in yönteminin aksine, onun yolu iblisleri ve köleliği içermiyordu.

Ramsey Laynah'yı dışarı çıkardığında o da onu takip etti.

İkisi ara sokakta toplanmıştı. Finnigan sessizce daireler çizerek etraflarındaki kasaları ve varilleri siper olarak kullandı. Zahmet etmesine gerek yoktu; etraflarını fark edemeyecek kadar sarhoştular.

Ramsey kolunu Laynah'a dolayarak onu kendine çektiğinde kanı dondu. Varlığının her zerresi ona bakmasını, yanına gitmesini, gerçeği hemen şimdi söylemesini ve onu öpmesini haykırıyordu. Ama içgüdülerine karşı gelse bile onu tehlikeye atmayacaktı.

Laynah Ramsey'ye güvenmiyor gibiydi ama olması gerektiği kadar değil, yoksa buraya onunla yalnız gelmezdi.

Ramsey cebinden yırtık sayfayı çıkardığında Finnigan şaşırdı. Onu tekrar görmeyi beklemiyordu ve kitabı çaldığında, sayfayı Ramsey'ye vermenin onu ısırmak için geri döneceğini bilseydi, en başta onu almasına asla izin vermezdi.

Ramsey'nin Renegátok toplantısından bahsetmesi üzerine Finnigan'ın öfkesi alevlendi. Ramsey için bile, Laynah'yı askere almak için sarhoş etmek kınanacak bir şeydi.

Finnigan gerildi, parmakları hançerinin kabzasının etrafında sıkılaştı. Ramsey'nin başka bir hayatı daha mahvetmesine izin vermeyecekti.

O daha saldıramadan, Laynah'ın elinden çıkan ateşin sayfayı sarmasıyla ışık parladı.

Laynah'ın sayfayı yakmasını hayretle izledi ve göğsü hayranlıkla kabardı. Kendini gayet iyi idare edebiliyordu.

Yine de daha fazla dayanamadı. Saklanmaktan bıkmıştı ve Laynah'yla konuşmadan bir saniye daha duramazdı. Ramsey'i farklı bir şekilde idare etmek zorunda kalacaktı.

Meyhanenin kapısına geri döndü ve kapıyı açtı, ara sokağı aydınlattı ve sanki yeni ortaya çıkmış gibi orada durdu.

Sonra da Ramsey'e, onu uzaklaştırmak için en çok duymak istediği şeyi söyledi. Ondan kurtulmak için annesi hakkında yalan söylemek zalimce görünüyordu ama ondan gerçekten kurtulmak kadar zalimce değildi. Finnigan çok uzun zamandır kimseyi öldürmemişti ve şimdi başlamak istemiyordu.

Laynah'yı tutup kapıdan uzaklaştırmak hiç de ideal değildi. Onu korkutmak istediği son şeydi ama bu sadece birkaç saniyelik bir şeydi.

Maskesini çıkardı ve kılık değiştirmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Laynah, karşısındakinin o olduğunu anladığında şok içinde elleri ağzına gitti.

Kadının nutku tutulmuştu, adamın da öyle.

Onun elini tuttu. Elinde sıcak ve harika bir his vardı. "Benimle gel," dedi başıyla kordona doğru işaret ederek.

Ve yaptı da.

On Sekizinci Bölüm

Promenade

Laynah

LAYNAH VE FINNIGAN, sanki ikisi de o anın kırılganlığını hissetmiş gibi, tam bir sessizlik içinde nehir boyunca ilerlediler.

Birkaç dakika önce el ele tutuşarak meyhaneden kaçmışlar, Ramsey yokluklarını fark etmeden önce uzaklaşmak için acele ederken sevinçle gülüyorlardı.

Şimdi ayın ve yıldızların altında yalnızdılar ve kaçacak hiçbir yerleri yoktu.

Finnigan, ağaçlarla kaplı geniş patika boyunca yürürken Laynah'nın hızına ayak uydurdu. Yakışıklı bir görüntüsü vardı ve ellerini rahatça arkasına koymuş bir beyefendi gibi görünüyordu. Sanki o akşam gezintiye çıkan başka bir çift gibiydiler.

Ama onlar bir çift miydi? Sormaya cesaret edemedi.

"İyi misin?" Finnigan onun koluna nazikçe dokunarak sordu; aklında binlerce soru uyandırsa da onun için her şeyi ifade eden bir dokunuştı bu.

"Sanırım kusacağım," dedi. Koşmayı bıraktıkları anda mide bulantısı tüm gücüyle bastırmıştı.

"Burnunuzdan nefes almaya çalışın," dedi Finnigan. "Neden oturmuyoruz?"

Bir gözetleme yerine gittiler ve taş duvarın kenarına oturup nehri seyrettiler. Karanlık su, sokak fenerlerinin altın ışığını yansıtıyordu ve mutlu çiftlerle dolu birkaç tekne süzülerek geçiyordu. Biri müzik çalıyordu, romantik melodi suyun öte yanından bir yerlerden geliyordu.

"Bu akşam erken saatlerde seni bulmaya geldim," dedi Finnigan, yan yana otururlarken kolu tam olarak onunkine değmiyordu. "Diğer şeylerin yanı sıra seni romantik bir tekne turuna çıkarmayı umuyordum."

Laynah sadece başını salladı. Konuşmak için kendine güvenmiyordu ve bunun tek nedeni mide bulantısı değildi. İçinden geçen o kadar çok duygu vardı ki

-Finnigan'ı gördüğü için mutluydu ama aynı zamanda onu nasıl terk ettiği için de incinmişti. Gardını indirmeye hazır değildi ve Finnigan'ın şu anda sadece onunla oynuyor olmasından korkuyordu.

"Laynah, sana bir özür ve bir açıklama borçluyum," dedi.

"Neden yazmadın?" diye fısıldadı. Bu neredeyse neden gittiğini bilmekten daha önemliydi. Onu uzaklara çağıran binlerce neden olabilirdi ama onu tamamen görmezden gelmek için nasıl bir bahanesi olabilirdi ki?

"İstedim ama yapamadım."

"Buna inanmıyorum." Kısa bir süre için onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen aklına koyduğu her şeyi yapabilecek türden bir insansın."

Kıkırdadı. "Sanırım kendini tarif ediyorsun." Ses tonu ciddileşti. "Bir mektup göndermek çok riskli olurdu."

"Bazen risk almaya değer." Hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordu. Gözyaşları sel oldu ve aşağıdaki sazlıklar sallandıkça bulanıklaştı,

onunla alay ediyordu. Gözyaşlarını öfkeyle silkeledi. "Bazı insanlar risk almaya değer."

"Evet, kesinlikle öyleler. Ama riske atmak istemediğim kişi *sensin*. Renegátok beni izliyordu ve mektuplarımı ele geçiriyorlardı."

"Başka bir yolu yok muydu?" diye sordu kuşkuyla.

"Aslında ben de size bir mektup ulaştırmayı planlıyordum."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Öyle mi?"

"Evet. Ama sonra, benim tavsiyeme rağmen, İmparatoriçe tüm Rosarian sarayını Kormend'e davet etti. Bu yüzden, işte buradayım, size şahsen teslim ediyorum."

"Peki verdiğin bu mesaj nedir?" diye sordu, ona değil ellerine odaklanarak.

"Üzgün olduğumu söylüyor. Seni terk ettiğim için aptal olduğumu. Gerçeği bilmeyi hak ediyorsun ve bana kızmakta sonuna kadar haklısın."

"Bunların hepsi sözlü bir mesajda

mı?" "Neden olmasın?"

"Ve sonunda bir not vardı." diye eklerken bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. *Seni seviyorum* yazıyor."

"Ah?" Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve sonunda ona doğru düzgün baktı.

Kıpkırmızı cübbesini çıkarmış ve Lord Brighton'ın kıyafetlerini andıran ince giysiler giymişti. Rüzgâr, onu son gördüğünden bir santim daha uzamış olan dalgalı saçlarıyla oynuyordu. Saçları hâlâ onun sevdiği gibi bir tarafa ayrılmıştı ama daha önce taktığı kukuleta yüzünden dağılmıştı.

Adam müziği dinliyormuş gibi başını eğmişti ve kız onun kendisine alan açmak için bilerek başka tarafa baktığını hissetti. Bu sayede onu gözlemleyebiliyordu.

özgürce ve her ayrıntıyı -keskin burnunu, derin gözlerini ve dar yüzünü- özümsemi. Dudakları gülümsemedi ama içlerinde bir muziplik vardı ve ciddi yüzünün ortasında, gözlerinde dans eden ince bir pırıltı ona aşık olduğu mizahı ve cazibeyi hatırlatıyordu.

"Renegágtok neden mektuplarınızla ilgileniyor?" diye sordu, bakışlarını isteksizce tekrar nehre çevirerek. "Tehlikede misiniz?"

"İblis Kitabı'nı bulmaya çalışıyorlar," dedi Finnigan. "Ve benim mektuplarımı okudukları için, onları yedi krallığın dört bir köşesinde boşa kürek çekmeye göndermek için dezenformasyon yaydım."

Küçük bir gülümseme verdi. "Güzel."

Finnigan sakinlik saçarken üzölmek zordu. Bu, onu her zaman ona çeken özelliklerden biriydi. Kendisini ayakları yere basan biri gibi hissetmesini sağlıyordu ve havada asılı duran belirsizliğe rağmen onun yanında olmaktan mutluydu.

Ona bir kez daha baktı; zayıf atletik vücudu, temiz traşlı çenesinin açısı ve alnının erkeksi eğimi. Sonra onun baktığını fark etmemiş gibi davranırken dudaklarında hafif bir çekilme oldu.

Adam başını çevirene kadar utanmadan ona baktı ve bu sefer bakışlarından kaçmadı. Saklayacak bir şeyi yoktu ve ilk kez, onun da yokmuş gibi görünüyordu.

"Seni özledim," dedi kısık sesle.

Dudaklarını yaladı, karşılıklı kelimeler dilinin ucunda hazırđı. Elbette onu o da özlemişti. Ama giden o değildi.

"Beni neden terk ettin? Beni de yanında götürebilirdin."

"Gitmeliydim," dedi Finnigan. "Ayrıldım çünkü iblislerin sana dokunduğunu fark ettim ve sana yardım etmenin bir yolunu bulmak istedim."

"Yani, bulmak için gittin... ne? Bir tedavi mi?" İmparatoriçe için çalışmanın bununla ne ilgisi olduğunu anlamamıştı.

Finnigan başını salladı. "Korkarım ki tedavisi yok. Ancak, tüm insanlığı Öteki Taraftan kurtarmanın bir yolu *var*. Şeytan Kitabı'nı içeriyor. Bu benim hayatım boyunca dahil olduğum gizli bir görev."

Laynah bakışlarını kaçırdı. Sonunda ona her şeyi anlatacağına dair kısa süreli umudu, en azından "Seninle paylaşmak istediğim bir sır," diye ekleyene kadar, 'sır' kelimesiyle yok oldu.

Yukarı baktı. "Gerçekten mi?"

Adam elini uzattı ve kadın da elini onununkine koydu. Avucunu okşarken yumuşak bir sesle konuştu. "Laynah, bugünden itibaren tüm sırlarım sana ait. Kalbim gibi."

Durdu, kalbi hızla çarpıyordu. Sıcak akşama rağmen omuzlarından geçen bir ürperti titremesine ve kendine sarılmasına neden oldu.

"Üşüdün mü?" Finnigan sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi, kendini kollarını açmaya zorladı ama "Ben iyiyim," derken dişleri takırdıyordu.

"Alabilir miyim?" Adamın eli kadının alnında duruyordu. "Yanıyorsun. Hadi seni eve götürelim."

İki büklüm olup inlemeye başlamadan önce fazla uzaklaşmadılar, lalelerin yan şeridine kusarken görüşü beyaz ışık noktacıklarıyla noktalandı. Karnı şişerken utanamayacak kadar acı çekiyordu ama saçlarının yüzüne dolanmamasını diledi.

Ve sonra Finnigan oradaydı, bir eliyle saçlarını geriye çekip diğer eliyle sırtını ovuyor, mide bulantısı dalgalar halinde içinden geçerken güven verici sözler fısıldıyordu. Sonunda öğürme azaldı ve ayağa kalkmak güvenli hale geldi. Adam ayağa kalkmasına yardım ederken titriyordu, daha önce olduğundan daha soğuk hissediyordu.

Adamın saçlarını ördüğünü ve yakasının içine soktuğunu belli belirsiz fark etti. Bu hareket ona dokundu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı patikada ilerlemeye devam ederlerken. "Yeniden bir araya gelmemizi bu şekilde hayal etmemiştim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Öte yandan Ramsey bu kadar çok içmene izin vermemeliydi."

"İçmezdi," dedi. "En azından ben çok içtiğimi hatırlamıyorum. Akşam yemeğinde bana verdiği bir tür gri tozu içtim."

"Ah. *Peppria*. Tabii ki."

Adamın yüzündeki alaycı ifadeye bakarak gözlerini kıstı. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece, bu bazı şeyleri açıklıyor."

O gecenin öncesine ait sisli anılar aklına geldikçe utanç içinde kıvranıyordu. Mahcup bir şekilde onun yüzünü aradı. "Finnigan... ne zamandır meyhanedeydin?"

Gülümsemesini bastırmak için kötü bir gösteri yaptı. "Yeterince uzun." "Beni görmediğini söyle-"

"Masanın üzerinde dans mı ediyorsun? Oh, evet."

"Hayır," diye inledi, yüzünü kapatarak. "Bir daha asla."

"Çok yazık. Masaların üzerinde dans etmeni çok seviyorum."

Ortam yumuşamıştı ama bu uzun sürmedi. Konağa yaklaştıklarında, "Neden Ramsey'e İblis Kitabı'ndan bir sayfa verdin?" diye sordu.

Finnigan'ın yüzü sertleşti. "Korkarım tavernada gördüğün şey, annesi hakkında yalan söyleyerek Ramsey'i ilk manipüle edişim değildi. Belediye Binası'ndan İblis Kitabı'nı çaldığımda Ramsey onu koruyordu ve ben de Regina kılığına girdim."

"Annesi gibi mi giyindin?"

Finnigan sırtıttı. "İşin çoğunu bir illüzyon benim için yaptı. Ama kaliteli bir peruğa ve doğru tonda bir ruja sahip olmak işe yarıyor. İnsana gerçekten güven veriyor." Kadının tepkisine güldü. "Bir akşam Belediye Binası'nı ziyaret ettim. Regina kılığına girerek Ramsey'den kitabı bana getirmesini istedim. Yalnızca bir sorun vardı; o günün sonunda annesine karşı çıkacağı gün olduğuna karar vermişti. Karşılığında belirli bir sayfa talep etti ve ben de kitabı ona vermenin daha kolay olacağını düşündüm. Gitmek için sabırsızlanıyordum, gördüğünüz gibi - Ramsey görevdeki tek büyücü değildi ve kimliğim açığa çıkmak üzereydi."

Finnigan sokağın sonunda durdu ve endişeyle dudağını ısırdı. "Laynah, sana bir şey söylemem gerekiyor. İdeal olmadığını biliyorum ama korkarım ilişkimizi en azından bir süreliğine gizli tutmamız gerekiyor."

Laynah gözlerini kırptırdı. "İlişkimiz mi?" Sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi söylemişti.

"Küstahlık etmek istemem ama sana çok değer veriyorum. Sadece bu gerçek bile seni tehlikeye atabilir, bu yüzden kimse öğrenmemeli, özellikle de Ramsey."

"Ramsey'den hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Uzun zaman önce bir arkadaşımı incitti. Aynı şeyi sana da yapabileceğinden endişeleniyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi ve adam itiraz etmedi. "Bu yüzden mi meyhaneye geldin? Onunla birlikte olduğumu duyduğun için mi?" Onun kıskanç olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Seni önemseydiğim ve Renegátokların neler yapabileceğini bildiğim için geldim. Regina özellikle tehlikeli."

Zayıfça başını salladı. Her şeyi bilmek isteyen yanı, tekrar kusmak isteyen yanının gölgesinde kalmıştı.

Finnigan bunu fark etmiş gibiydi çünkü ona kolunu uzattı ve onu sokağın aşağısına doğru götürdü. "Korkarım *peppria* sadece ilk birkaç saat için harika hissettiriyor, ama oldukça kötü yan etkileri var. Umarım Ramsey sizi en azından bu konuda uyarmıştır..."

Laynah dişlerini sıktı. "O yapmadı."

"İyi tarafından bakarsak, sabaha kendini daha iyi hissedeceksin." "Harika," diye mırıldandı.

Patrick evin dışında bekliyordu.

"Hey!" Kendini yaslandığı çitten aşağı itti, öfkeli görünüyordu. Finnigan'a anlamlı bir bakış atmadan önce Laynah'yı işaret etti. "Ramsey biliyor."

Kollarını kavuşturdu. "Ramsey'in bildiği şey nedir?"

"Finnigan, "Sana olan hislerimi ve seni sevdiğimi biliyor," dedi.

Onun sözleri kalbini coşturdu, en azından Patrick "Bu iyi değil" diyene kadar.

Finnigan, "Hayır, değil," diye onayladı.

Şaşkınlık içinde onlara baktı. Finnigan'ın onu sevmesi neden 'iyi değildi'? Sessiz sorusu Finnigan'ın "Ramsey'nin öğrenmesini gerçekten istemedim. Laynah'ı Kormend'den çıkarman gerekiyor."

"Ne?" diye bağırdı.

Patrick ona kısa bir bakış atarak, "İyi değil," dedi. "Naip Lord onu burada istiyor."

"Neden?"

"Emin değilim. Ama Ramsey için endişeleniyorsanız, onu bulmanızı ve yılanı dizlerinden kesmenizi öneririm."

"Yılanların dizleri yoktur Pat," dedi Finnigan dalgınca, Laynah'a endişeyle bakarak.

"Her neyse. Sadece ona güvenemeyeceğini söylüyorum." "Ben de güvenmiyorum. Kesik bir yılan kadar deli."

"Oh, yani karşılaştırma yaptığınızda sorun olmuyor mu?"

Bahsettikleri 'yılanın' kim olabileceğini tahmin etmek zor değildi.

Dördüncü bir ses konuşmalarını böldüğünde gerildiler "After party burada mı?"

Ramsey sokağın sonundan onlara doğru ilerledi, önlerinde dururken hafifçe sallanıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Laynah sordu.

"Seni takip ettim," dedi, "*belli ki*."

Patrick Ramsey'e ters ters baktı. "Bana yalan söyledin. Laynah'nın Lord Brighton'ı aramak için saraya gittiğini söyledin."

Ramsey başını Patrick'e doğru eğdi. "Boo-hoo. Bu gece yalan söylenen tek kişi sen değilsin." Finnigan'a pis bir bakış fırlattı ve "Pasta falan yoktu," diye mırıldandı.

Yüzbaşı kaşlarını çattı ama cevap veremedi Finnigan ileri atıldı, ellerinde metal bir parıltı yanıp sönüyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Ramsey'i kısıp alıp bıçağı doğrudan yüzüne doğrultana kadar nesnenin ne olduğunu zar zor fark etti.

Ramsey bıçaktan kaçarken, "Cornelius!" diye bağırdı telaşla.

Finnigan kolunu sıkıca tuttu, ön kolundaki kaslar gerildi. "Eğer *düşünecek* olursan

dilini bir çıra kutusunda annene göndereceğim." "Bu onu mutlu edecektir," dedi Ramsey, ama sesi tizdi

Bıçağın keskin ucu yüzünün yakınında gezinirken.

Laynah boş midesinin ve sersemlemiş çevresinin yarattığı tatsız sarsıntıya aldırmadan bir adım öne çıktı. "Cornelius, bırak onu!"

"Hayır. O ikimiz için de bir tehdit. Özellikle de senin için."

"Ama o Quinn'in kardeşi," dedi, kontrolsüzce gülmeye başlayan Ramsey'nin sesini duyabilmek için sesini yükselterek. "Ve Marek'in oğlu."

"O aynı zamanda Regina'nın oğlu," dedi Patrick, "ve Cornelius onun sana ne yapacağından endişeleniyor."

"Bana mı?" diye sordu Laynah. "Neden bana bir şey yapsın ki? Onunla henüz tanışmadım bile."

Finnigan gözlerini Ramsey'den ayırmadan, "Sana hiçbir şey yapmayacak," dedi. "O noktaya gelmesine izin vermeyeceğim."

Ramsey kıkırdamalar arasında, "Beni öldürmek en bariz çözüm *olurdu*," dedi, "ama beni hayatta tutarsan... kız arkadaşından kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

"Sana neden inanalım ki?" Patrick sıkılmış bir sesle sordu.

"Çünkü Laynah'ı incitmek istemiyorum." Ramsey'nin gri gözleri onunkileri buldu ve ahlaksızlığın ötesinde, bakışlarında sanki kalabalıkta bir müttefik arıyormuş gibi samimi bir şeyler vardı.

Laynah, Büyük Salon Savaşı'nda Percy'yle dövüştüğü zamanki kadar sert görünen Finnigan'a hitap ederken sesini düz tutmaya zorladı. "Ramsey ölmeyi hak etmiyor."

Finnigan başını salladı. "Onun ne yaptığını bilmiyorsun."

"Ne yaptığımı mı?" Ramsey'nin kahkahası kesildi ve dilini şaklattı. "Lütfen, daha açık olmanız gerekecek. Pek çok şey yaptım ama hepsi kötü değil."

Laynah dikkatini Finnigan'a odakladı ve sözlerinin onun sessiz öfkesini delip geçmesini umdu. "Ramsey'nin sana yakın birini incittiğini söyledin ama

Bana kim olduğunu söylemedin."

"Sen kimden bahsediyorsun?" Ramsey küçümseyerek sordu.

Finnigan'ın içinde bir şeyler koptu, sanki Ramsey görünmez bir çizgiyi aşmış gibiydi, çünkü "buraya kadar," dedi ve kolunu aşağı doğru salladı.

Laynah irkildi ama Finnigan Ramsey'i kesmek yerine hançeri yere fırlattı ve Renegátok büyücüsünü yere itti. Yumruğunu geri çekti.

"Dur!" diye bağırdı Finnigan Ramsey'e yumruk atarken, yumruğu çatırdayarak burnuna saplandı. "Dur!"

Finnigan Ramsey'ye, "Adını söyle," diye çıkıştı. "En azından adını söyleme nezaketini göster!"

"Kimi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Thwack.

"Evet biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandı Ramsey, kendini beğenmişliği gitmişti artık.

"Çabuk hatırlasan iyi edersin," dedi yumruğunu tekrar geri çekerek.

"Dur!" Laynah Finnigan'ın kolunu tutarak bağırdı. "Lütfen, dur!"

Finnigan'ın bu yeni yönü onu korkutmuştu. Daha önce hiç görmediği bir şekilde öfkeliydi. Ancak onun dokunuşuyla sakinleşti ve bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı, yüzü kanla beneklenmişti, mavi gözleri buz gibi bir ateşle parlıyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Patrick ama Finnigan'ı çekmek için hiçbir hamle yapmadı. "Açıkça hatırlamıyor. Kara büyü beynine zarar vermiş."

Finnigan soğukkanlılıkla, "Ya da bencillik yaptı," dedi.

Ramsey başını yana çevirdi ve kan tükürdü. "Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama önemli biri olsaydı eminim hatırlardım."

Finnigan daha önce hiç duymadığı bir sesle hırlayarak onu uyardı ve sonra bıçak tekrar elindeydi, bu sefer

Ramsey'in boğazını.

"Bu çok kötü. O hatırlanmayı hak ediyor."

"Dur," dedi Laynah, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Eğer aradığın intikamsa, buna değmez."

"İntikam için çok geç kalındı ama ben daha çok Ramsey'nin daha fazla hayatı mahvetmemesini sağlamakla ilgileniyorum."

Konağın pencerelerinden birinde bir ışık belirdi.

"Bütün sokağı uyandırmadan önce bu işi bitirmeliyiz," dedi Patrick.

Ramsey alaycı bir tavırla, "Fikrinizi almak güzel, Kaptan," dedi.

Laynah Finnigan'ın kolunu sıkıca tuttu. "Cornelius?" diye sordu nazikçe.

Kıpırdamadı, bıçak Ramsey'nin boğazını delmeye hazırdı. "Başka seçeneğim yok. Regina bizi öğrenmemeli. Bana ulaşmak için seni kullanacaktır ve bunun olmasına izin veremem..." Sesi giderek kısıldı. "Kendimle yaşayamazdım."

"Lütfen," diye fısıldadı. "Yapma bunu. Nasıl olduğu onun elinde değil."

Finnigan'ın eli titredi, silahını çektiğinden beri yüzünde ilk kez bir belirsizlik belirdi. Delici bir bakışla onu sabitledi. "Ramsey'nin sır saklayacağına güvenmiyorum. Sen güveniyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Ramsey tam bir muammaydı. Yaptıklarının çoğu mantıklı değildi ve pervasızdı. Yine de, karmaşık bir şekilde, Ramsey başka bir yönünü göstermişti - küçük kardeşinin gerçek aşk için evlenmesini destekleyen, onları alışverişe ve yemeğe götüren biri. İçinden bir his onun gerçekten de onların arkadaşı olmak istediğini söylüyordu. Ama bu onun için annesini memnun etmekten daha mı önemliydi?

Ve onu ona bağlayan başka bir şey daha vardı. Ramsey onun karşı karşıya olduğu içsel savaşı gerçekten anlayan tek kişiydi. O biliyordu.

İblisin sesinin kafasının içinde olmasının, düşüncelerini karıştırmasının ve kendinden şüphe etmesine neden olmasının nasıl bir his o l d u ğ u n u .

Tüm bu çelişkili bilgilerle ona güvenebilir miydi? "Neye bakıyorsun *sen*?" Ramsey Patrick'e tükürdü.

"Sessiz olun," dedi kaptan.

"Sen sessiz ol," diye karşılık verdi Ramsey.

Uzakta bir köpek havladı ve bir ışık daha yandı.

"Gitmemiz gerek," dedi Patrick, ses tonu aciliyet doluydu.

Finnigan sert, hesapçı gözlerle Ramsey'i inceledi.

"Yardıma ihtiyacı var," dedi Laynah, Finnigan'a yalvararak. "Onu kurtarabilecek biri varsa, o da sensin."

"Bazı insanlar kurtarılamaz."

"Eskiden böyle düşünmezdin," dedi sessizce. "Bir keresinde kimse denemezken bacağımı kurtarmıştın. Tekrar yürüyebileceğime inandın ve haklıydın. O yüzden lütfen *Cornelius*," diye ekledi, o zamanlar Lonca'nın revirinde kullandığı ismi vurgulayarak, "ondan vazgeçme."

"Yalnızca bir sorun var," dedi Finnigan, yüz ifadesi karararak. "Kurtarılmak istemiyor."

Laynah Ramsey'ye döndü. "Bu doğru değil, değil mi?" Omuz silktilti. "Muhtemelen benim için çok geç."

Patrick Ramsey'e şaşkınlıkla bakarak, "Sen tuhaf birisin," dedi. "Laynah'nın sana kefil olmaya çalıştığını göremiyor musun?"

Ramsey, Finnigan'ın saçlarını ve boğazındaki bıçağı kavrayışının izin verdiği ölçüde çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

Patrick Finnigan'a kaşlarını kaldırdı. "Sanki ölmek *istiyor* gibi." Finnigan'ın ifadesi sanki bu dileği yerine getirmeye hazırmış gibi sertleşti.

Laynah'nın zihni panikle uğulduyordu. Ramsey mükemmel olmaktan çok uzaktı ama sırf iblisleriyle savaşmakta zorlanıyor diye onu bir kenara atamazlardı - kaybediyor olsa bile.

"İyilik bizi bulabilir, en karanlık yerlerde bile," dedi aniden, babasının sözlerini kanalize ederek.

Ramsey yavaşça başını çevirip ona baktı.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı ona. "Asla çok geç değildir. şeytanlarınla savaşmaktan vazgeçme. Söz veriyorum ben de benimkilerle savaşmaktan vazgeçmeyeceğim."

Ramsey'nin gözleri büyüdü, yüz hatları sanki onu ilk kez görüyormuş gibi -sanki ona inandığını söyleyen ilk kişiymiş gibi- şaşkınlıkla gevşedi. Uzun bir an geçti ve sanki tüm melodramı ve ukalalığı yok olmuştu. "Yapmayacağım" derken solgun görünüyordu.

"Gördün mü?" dedi Finnigan'a umutsuzca. "İkinci bir şans istiyor."

Finnigan'ın elik gibi gözleri yumuşadı ama kıpırdamadı. "Ramsey'nin zaten çok fazla ikinci şansı oldu. Eğer sana zarar verirse..."

"Yapmayacağım," dedi Ramsey, hâlâ gözlerini dikmiş Laynah'ya bakarak. "Ben... ben ikinci bir şans istiyorum. Ve kimseyi incitmek istemiyorum."

Finnigan sonunda tutuşunu gevşetene kadar saniyeler geçti.

Ramsey tökezleyerek geri çekildi ve koluyla yüzünü silerken yüzünü buruşturdu. Yüzü kan içindeydi. "Tanrım, burnumu kırmak zorunda mıydın? Maskeli balo yarın geçe, biliyorsun."

Laynah ve Finnigan endişeli bir bakış attılar, aynı soru aralarında dolaşıyordu. Haklı mıydılar? Ramsey'e güvenilebilir miydi?

"Bu bir hata," diye homurdandı Patrick.

"Oh, sus," dedi Ramsey, neşesi birden yerine gelmişti ve kısık bir kahkahayla parmaklarını muhafızın zırhına vurdu.

Belli ki bu Patrick için bardağı taşıran son damla oldu, çünkü gardiyan Ramsey'i gömleğinden yakaladı ve onu binanın duvarına çarptı.

Ramsey'nin bedeni duvara çarpıp havasızlıktan hırıltıyla solumasına neden olunca Laynah irkildi.

"Seninle buraya kadar geldim," diye homurdandı Patrick, sakinliği gitmişti.

Ama Ramsey Patrick'in yüzüne gülünce muhafızın kafası karıştı. "Ooh, şimdi de beni itip kakıyorsun! Bu seni iyi hissettiriyor mu?" Ramsey hınzırca sırtıyordu, gardiyanın onu kıstırmış olmasına aldırılmıyor gibiydi duvara. "Eminim bütün gece bunu yapmak için beklemiştindir, koca oğlan."

Patrick kaşlarını çatarak, histerik bir kahkaha atarak yere yığılan Ramsey'i bıraktı.

"Hepsi bu mu?" Ramsey alay etti. "Şimdi durma, çok iyi gidiyorsun."

Laynah onun cüretine hayran olmaktan kendini alamadı.

Patrick gür kaşlarını hayretle kaldırarak, "Çok cesurca," diye mırıldandı. "Pekâlâ," dedi Laynah kimseye belli etmeden. "Ben içeri giriyorum."

Vücudu sıcaktan ve soğuktan titriyordu ve daha fazla dram için enerjisi yoktu. Sadece bir bardak su içmek ve Floofy'nin yanındaki yatağa kıvrılmak istiyordu... ya da bir kovayla yere uzanmak.

Finnigan Patrick'e, "Onu buradan götür," dedi ve Laynah kısa basamakların tepesinde duraksayarak arkasına bakmaktan kendini alamadı. Finnigan'ın emir verdiğini duymak... dudaklarını birbirine bastırdı, ne hissettiğinden emin değildi.

Ramsey, "Bana dokunma," diye itiraz etti ama yüzbaşı onu omzundan tutup sokağın aşağısına doğru yürüttü.

Finnigan onun bakışlarını karşıladı. Yalnızdılar. Yavaşça merdivenleri tırmandı, gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Adam yaklaştıkça kadının nefes alışları sıklaştı.

"Finnigan," diye başladı ama Finnigan aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarını ona dolamadan ve onu sıcak bir kucakla sarmalamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Şaşkınlıkla nefesi kesildi ama yapabileceği tüm itirazlar eriyip gitti. Güçlü kolları onu sımsıkı tuttu, başı omzuna yaslandı ve kapalı göz kapaklarının önünden bir dizi anının akıp gitmesine neden olan tanıdık, dumanlı kokusu tarafından tüketildi.

"Seni özledim," diye mırıldandı, konuşurken dudakları boynunu sıyrıyordu. Bu his omurgasından aşağı ürperti gönderdi ve neredeyse nefes almaya cesaret edemeyerek dondu kaldı.

Bu kez, o da kelimelere karşılık verdi ve Finnigan en uzun süre boyunca ona sarıldı. Finnigan'ın sert kolları onu sararken kendini güvende hissetti ve dakikalar geçtikçe onun da bu ana en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu fark etti.

Laynah bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordu.

Finnigan'ın gözleri kapalıydı ve birbirlerine sarıldıklarında zaman durmuştu, dudakları sadece birkaç santim aralıktaydı.

Ama Laynah mesafeyi kapatmayı düşünürken bile tereddüt etti. Aralarında hâlâ çözülmemiş çok fazla şey vardı.

Ve onun önünde bir köpek gibi hasta olduğumu hatırladı, bakışlarını hızla yere indirdi.

Finnigan onun elini tuttu ve nazıkçe gülümsedi. "Sana hâlâ anlatacak çok şeyim var."

Dudağını ısırıldı. "Neden içeri gelip bana her şeyi anlatmıyorsun?"

Finnigan onun için kapıyı açtığında, Finnigan'ın elini gördü ve nefesi kesildi.

Kaşlarını çatarak yere baktı ve elinde ne olduğunu fark etti; elleri Ramsey'nin kanıyla kaplanmıştı.

"Bundan gurur duymuyorum" dedi. "Orada gördüğünüz şey, Ramsey ile -"

"Kendince nedenlerin vardı," dedi kolunu onun koluna dolayarak. "Gerisini bana yukarıda anlatabilirsin."

Finnigan bir elini onunkinin üzerine koydu ve ona içeri kadar eşlik etti.

Onlar içeri girdiğinde anne ve babası lobinin oturma bölümündeydi. Annesi onları görünce sevinçli bir çığlık attı ve sanki onlara doğru daha hızlı uçabilecekmiş gibi bir yelpazeyi çırparak aceleyle yanlarına geldi.

Laynah irkilerek elini Finnigan'ın elinden kurtardı ama annesi fark etmeden önce değil.

"Ooh, canlarım, ikinizi de gördüğüme çok sevindim!"

Laynah'ı, karnına baskı yapan ve kendini ne kadar kötü hissettiğini iyileştirmek için hiçbir şey yapmayan sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Anne," diye soluk soluğa selam verdi, annesi bırakınca rahatladı.

Leydi Saunders da Finnigan'a sarıldı ve onu gereğinden birkaç saniye daha uzun süre tuttu. Laynah'ı mahcup eden annesi onun yanağını sıktı ve sevgiyle, "Sana her şeyin yolunda gideceğini söylememiş miydin canım? Boşuna endişelenmişsin."

Laynah Finnigan'a soru sorarcasına baktı ama Finnigan kesinlikle onun bakışlarından kaçınıyordu.

"Anne, neler oluyor?" diye sordu gözlerini ovuşturarak.

"Ne demek istiyorsun, neler oluyor?" Leydi Saunders ona ve Finnigan'a gülümsedi. "Bir anne kızı için mutlu olamaz mı?"

Finnigan'ın yüzünde bir şeylerin ters gittiğini gösteren bir ifade belirince gülümsemesi bozuldu.

"Anne, ne oldu?" Laynah zihninde güçlü bir şüphe oluşurken sordu.

Leydi Saunders telaşla, "Yok bir şey canım," dedi, "kesinlikle yok bir şey! Baban ve ben burada, lobide vakit geçirmek için kâğıt oynuyorduk ve vakitten bahsetmişken, sanırım akşam için emekli olmamızın tam zamanı-"

"Ah, işte oradalar," dedi Lord Saunders, koltuğundan kalkmış ve oraya doğru ilerliyordu. Ellerini birbirine kenetleyerek Laynah ve Finnigan'a doğru yürürken onlara gülümsedi. "Mutlu çift."

Finnigan boğazını yüksek sesle temizledi, rahatsız görünüyordu ama Lord Saunders bunu fark etmedi.

"İkinizi de tebrik ederim. Ailemize hoş geldin demekten mutluluk duyuyorum oğlum."

Laynah'nın ağzı açık kaldı ve Finnigan'a bakmak için başını çevirdi. Sessiz bir teslimiyetle başını geriye eğmiş, tavana bakıyordu.

Kocasını susturmaya çalışan Leydi Saunders, sonunda yelpazesıyla kocasına vurarak onu ikna etti.

"Ah," dedi Lord Saunders, Laynah ile Finnigan'ın arasına bakarken yüzüne korku yayıldı. "Aman Tanrım. Kedinin çantadan çıkmasına izin mi verdim?"

On Dokuzuncu Bölüm

Önemli Soru

Finnigan

LORD SAUNDERS baklayı öyle bir ağzından çıkarmıştı ki, Finnigan'ın durumu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Leydi Saunders kocasını yaptığı gaftan dolayı azarlarken Laynah başını Finnigan'a doğru eğdi. Yeşil gözlerinin derinlikleri anlayışla parladı ve narin bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Onu tanıdığından beri ilk kez utandığını hissetti.

"Bana odama kadar eşlik eder misin?" Laynah sordu.

Merdivenleri çıkarken Finnigan, "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi.

Laynah gülümsedi. "Bunu söyleyebilirim. Seni daha önce hiç kırmızı görmemiştim."

Kıkırdadı. "Hayallerimin kadınına evlenme teklif etme planlarım daha önce hiç bozulmamıştı."

Finnigan elini sırtına koyarak onu yukarı kadar takip etti. Akşam garip bir akşam olmuştu. Romantik bir nehir turu ve mum ışığında bir akşam yemeği planlamıştı.

Gece ilerlerken yüzük kutusu göğsüne bastırılmıştı. Hayatında hiç kimse hakkında bu kadar ciddi olmamıştı ve doğru an gelmiş olsaydı, onu istemeden önce bir dakikasını bile boşa harcamazdı.

Ama doğru an olmaktan çok uzaktı; Laynah bitkin görünüyordu ve *peppria* hâlâ vücudundayken fazla uyuyabileceğinden şüpheliydi. Teni yeşil renkteydi, saçları nemli alnına yapışmıştı ve ondan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu.

Odasına girdiklerinde ona döndü. "Gerçekten ailemin onayını istedin mi?" "Evet, istedim."

Durakladı. "Sorun olur mu?" Laynah başını salladı. "Evet."

Kalbi yerinden fırladı ama sadece bir anlığına, çünkü Laynah onu bir yastıkla duvara çarparak tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Oof, bu ne içindi-"

Ona tekrar vurdu, bu sefer yastığı bir gümbürtüyle kafasına indirdi.

"Ne düşünüyordun, önce ailemi görmeye mi gidecektin?" diye sordu.

"Laynah, dinleniyor olmalısın-"

Whump.

"Birbirimizi bu kadar uzun süre görmedikten sonra!" diye bağırdı.

Whump. Bu kez yastığı yakaladı ve bu sırada kollarından tuttu. "Bırak," diye homurdandı.

"Neden, bana tekrar vurabilesin diye mi?" Jester'ın sesi içeri sızdı. "Biliyorsun, tek bir yastık varken yastık savaşı başlatmak adil değil. Tabii seninkini benimle *paylaşmak* istemiyorsan-"

Laynah ofladı ve onu serbest bıraktı. "Şimdiden teslim mi oluyorsun?" diye sordu.

"Sayılır." Mide bulantısı şiddetlenirken inledi ve lavabonun üzerindeki leğeni kaptı. Kusma ihtimaline karşı leğeni kucaklayarak yatağa yığıldı.

"Nasıl hissediyorsun?" Finnigan yastığı kabartıp başının altına yerleştirdikten sonra adaçayı rengi koltuğuna gömüldü.

"Sanki hasta olacağım." Dişlerinin arasından birkaç derin nefes çekti. "Ramsey'i öldüreceğim..."

Öne doğru eğildi ve sürahidenden ona bir bardak su doldurdu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, tereddütlü bir bakış atmadan önce birkaç yudum içti. "Bu arada, kalmak zorunda değilsin... eğer istemiyorsan."

"Siz istediğiniz sürece kalacağım."

Laynah bitkin görünüyordu ama ilacın onunla işi henüz bitmemişti. Duygusal karmaşaya geri dönmek üzereydi, tıpkı kayalıklara çarpıp batmadan önce bir dalga tarafından son bir kez kaldırılan bir gemi gibi. Bu olduğunda onun yalnız kalmasını istemiyordu.

Yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Benimle konuşur musun? Kafamı dağıtmama yardımcı ol."

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. Öhöm... Bir zamanlar gıdaklamayan bir müdür hüküm sürüyordu, kim-"

"Hayır," diye araya girdi Laynah, bir dirseğinin üzerine dayanarak. "Bana bazı sırlarını anlat."

"Ama ben size sırlarımı anlatıyorum - bir şiir şeklinde. Öyle mi? Belki de hikaye formatında olmasını tercih edersiniz. Bir bakalım. *Bir zamanlar...*"

"*Finnigan*," diye uyardı, "bana doğruyu söyle."

"...mevcut gidişattan hoşlanmayan bir müdür vardı. Öteki Taraf'ın okulumuzda nasıl kök saldığını görünce cesareti kırılmıştı.

Bu yüzden hayatını iblisleri sonsuza dek kovmaya adadı." Öne doğru eğildi. Laynah'nın iri gözlerinden, Jester'ın merak uyandıran sesinden büyülendiğini anlayabiliyordu. "Dünyamızı özgürleştirmek için müdürün var olan son İblis Kitabı'nı bulup yok etmesi gerekiyordu. Gördüğünüz gibi kitap, iblis dünyası ile bizim dünyamız arasında kalan son bağlantıydı. Bu, onlarca yıl sürecek ve tek yeğenini kullanmasını gerektirecek bir çabaydı. Müdür ipleri elinde tutarken, yetim çocuk eğitim gördü ve hayatını kitabı çalma görevine adadı."

"Sen yetim bir çocuktun."

"Doğru."

"Ve kitabı çaldın," dedi Laynah. "Ama... onu yok etmedin. Neden?"

Finnigan melodramatik tonunu bıraktı. "Amcam olası serpintiler konusunda endişeliydi."

Laynah, altyapının yıkıcı bir şekilde çökmesinden ticaretin, tarımın ve şifa merkezlerinin sekteye uğramasına kadar, kitabın yok edilmesinin insan toplumu üzerinde yaratacağı etkileri anlatırken onu dikkatle dinledi.

"Dünyanın tüm büyücülerini göz açıp kapayıncaya kadar kaybetmesi büyük bir şok olacaktır. Her ne kadar buna hazırlanmak istesek de -ki biz de bunu yapmaya çalışıyoruz- geniş bir ölçekte bunu başarmak imkânsız. Örneğin, Kormend'e giden Kormend gemilerini ele alalım. Bunu büyü olmadan yapmak mümkün mü? Evet, mümkün. Kaptanlar ve denizciler bunu başaracak kadar deneyimli mi? İnsanlar beceriklidir, ama diş çıkarma sorunları olacağını tahmin ediyorum. Bu da amcamın en sevdiği _."

"İnsanlar ölüyor." Laynah onun gözleriyle karşılaştı. "Kayıpları önlemeye çalışıyorsunuz ama bu kaçınılmaz, değil mi?"

"Evet, korkarım öyle."

Uzun bir aradan sonra Laynah, "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

Finnigan, "Yardım etmek istemeniz beni duygulandırdı," dedi, "ve hoş bir sürpriz oldu. Ama artık bu benim elimde değil."

"Neden bu kadar şaşırdın? Yardım edeceğimi düşünmedin mi?"

"Birkaç saat önce, benimle bir daha konuşup konuşmayacağını bilmiyordum."

Bunu yarı şaka söylemişti ama Laynah o kadar ani bir şekilde doğruldu ki leğen yere düştü. Adamın bakışlarıyla karşılaştığında onu almak için hiçbir hareket yapmadı. "Finnigan... hepimizi kurtarmaya çalışıyorsun. Elbette sana yardım edeceğim. Sadece... *lütfe*n bir daha ortadan kaybolma."

Ciddiyetle başını salladı. "Bir daha asla."

Laynah ona hafif bir gülümseme verdi ve o da buna karşılık verdi, aradaki mesafeyi kapatıp onu kucaklamayı çok istiyordu.

Tereddüt etti. Hâlâ konuşmaları gereken çok şey, iyileşmesi gereken çok sayıda kırık yara vardı. Yine de eski bağlarının devam etmesinden son derece memnundu. Her şeye rağmen ona güvenme lütfunda bulunmuştu ve gerçekten hak ettiği ortağı olarak onu onurlandırabileceğini umuyordu.

Laynah ellerine baktı, kaşları çatılmıştı. "Sorun nedir?" diye sordu, ona leğeni uzatarak.

"Hiçbir şey, sadece... eğer kitap yok edilirse, sihrimi sonsuza dek kaybederim ve onsuz bir hayat düşünemiyorum."

Gülümsedi. "İyi olacaksın. Güven bana, biliyorum."

Laynah'ın ne dediğini anlaması bir anını aldı. Ağzını kapattı ve büyüünü çoktan kaybetmiş olduğunu hatırlayınca dehşet içinde ona baktı. "Çok özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Üzülme," dedi Finnigan hemen. "İsteyeceğim son şey, senin hatan olmayan bir şey yüzünden kendini suçlu hissetmen. Ayrıca," diye ekledi ona orantısız bir gülümseme vererek, "sihrini kaybetmeyeceksin çünkü o asla Öteki Taraf'tan gelmedi."

"Ama Lonca-"

"Rosaria'nın yöneticilerinin emriyle Lonca, öğrencileri de dahil olmak üzere sihrin kökenini herkesten sakladı. Ancak gerçek şu ki, dünyamızdaki diğer her ruh gibi siz de doğduğunuz andan itibaren büyüye sahiptir. Her insan, yaratık ve bitki, yüzeyin hemen altında fokurdayan ham, saf büyüye sahiptir. Hepimiz keşfedilmemiş bir potansiyelle dolup taşıyoruz."

Laynah alnındaki teri silerken boğuk bir kahkaha attı. "Bu doğru olamaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu, büyücü olmak için çalıştığım onca yılın boşa gittiği anlamına gelirdi."

"Pekala, cesaretini kaybetmemeye çalış. İşin iyi tarafı, eğer görevim başarılı olursa, yakında herkes ibislere ve onların tek taraflı anlaşmalarına ihtiyaç duymadan kendi büyüsüne doğal yollardan erişebilecek. Büyücü olanlarla olmayanlar arasında ayırım yapmaya gerek kalmayacak, çünkü herkes kendi güçlerine erişebilecek."

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldandı Laynah, leğeni kapıp kusmadan önce.

Kusma nihayet dindiğinde Finnigan hizmetçiden yeni bir leğen getirmesini istedi.

"Neden şimdi doğal büyümüze erişemiyoruz?" Laynah alnına nemli bir bez koyarken zayıf bir sesle sordu.

"Rosaria da dahil olmak üzere tüm krallıklar tarafından bastırılıyor."

"Nasıl?"

"Sana sonra anlatırım. Biraz uyumaya çalışmalısın."

Laynah başını iki yana salladı. "Hayır, şimdi söyle."

Onu inkar edemezdi; gerçeği duymak için yeterince beklemişti.

"Suyun içinde," dedi boş bardağını yeniden doldururken. "Güvenlik adına büyülerle işleniyor. 'Güvenli içme suyu' bunu meşrulaştırmak için sıklıkla kullanılan bir terim. Ama tehlikeli olan suyun kendisi değil." Bardağı hafifçe sallayarak suyun dalgalanmasına ve dönmesine neden oldu. "İnsanlar, sıradan insanlar. En azından iktidardakilerin korktuğu şey bu. Her zaman korktukları şey buydu - ordularının kine rakip olacak büyüye sahip büyük bir nüfus. Basitçe söylemek gerekirse, kendi vatandaşlarına büyülerini akıllıca kullanmaları konusunda güvenmiyorlar."

Laynah kollarını kavuşturdu. "Bu hiç mantıklı değil. İyi bir hükümdar halkının büyüye sahip olmasını hoş karşılar. Hatta krallığın gelişmesine yardımcı olabilir, diğer krallıklara karşı avantaj sağlayabilir. İyi bir hükümdar-"

"Açıklık adına, 'iyi' ve 'kötü' gibi terimlerle suyu bulandırmayalım."

"Güzel. Herkesin büyü kullanmasına izin vermenin sayısız faydası varken, *yöneticilerimiz* sırf kontrolü ellerinde tutmak için büyüyü bastırmazlar. Daha iyi mahsul, daha iyi barınma..." Adam başını sallayınca sözünü yarıda kesti. "Ne?"

"Size tamamen katılıyorum. Ancak, mantık olmayan yerde mantık arıyorsunuz. Kalbi iyi olan insanların bunu anlaması zordur. Sevgili yöneticilerimiz bir şeyler elde etmek için güç peşinde değiller. Vatandaşları şunu ya da bunu yapmaya zorlamak için güç istediklerini düşünebilirsiniz, ama öyle değil. Onlar sadece kontrol uğruna başkalarını kontrol etmeye çalışırlar."

Laynah sessizliği bozana kadar sözleri havada asılı kaldı.

"Bu çok aptalca."

Göğsünden kahkahalar fışkırdı ve gerginliği dağıttı. "Böyle düşünmene bayılıyorum."

Laynah hiç eğlenmiyordu ve morali hızla bozuluyordu. "Tüm bunlara inanmak bana çok zor geliyor."

"Biliyorum."

"Yani, bir insan su arıtımını nasıl gizli tutabilir ki?"

"Yapmadılar. Büyü yoluyla içsel büyüü bastırma anlaşmasının bir kopyasını her Belediye Binası, konsey odası, kamu ofisi ve sarayda bulabilirsiniz. Bu anlaşma tüm tatlı su kaynakları için geçerlidir-şelaleler, göller, nehirler. Kuyular için bile izin gerekiyor."

Laynah'ın yüzünde yavaş yavaş bir aydınlanma belirdi. Kimse mevzuatı sorgulamıyordu, neden sorgulasınlardı ki? Suyun tadı her zamanki gibiydi ve o ve Laynah'a gelince, onlar savaş bittikten sonra doğmuşlardı ve aradaki farkı bilmiyorlardı. Çok az insan Kormend ile Rosaria arasındaki barış anlaşmasının, yedi krallık arasındaki su arıtımını detaylandıran kapsamlı anlaşmaya kıyasla küçük bir ayrıntı olduğunun farkındaydı.

"İnsanlar neden kızgın değil?" Laynah hayal kırıklığı içinde ayağa fırlayarak bağırdı. "Neden büyülerinin geri verilmesini talep etmiyorlar?"

"Hiç sahip olmadığınız bir şeyi kaybettiğiniz için öfkelenmek zordur." "Peki. Ama neden kızgın *değilsin*?"

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Oh, ama öyleyim. Sadece benim için senin için olduğu kadar taze değil. Tüm bunları sindirmek için hayatım boyunca zamanım oldu."

Bu kaba bir uyanıştı ama konuşmaları onu tedirgin etse bile, şimdi ona söylemesi için onu zorladığı için memnundu. İlaç işe yaramıyordu ve görünüşe göre son enerji nöbeti de başlamıştı.

Küçük odada adım atması için ona alan açmak üzere bacaklarını yaklaştırdı, tek istediği onu kendine çekmekken ona ihtiyaç duyduğu alanı sağlamaya çalıştı. Durumu yakında daha da kötüleşecekti. *Peppria*'nın yan etkilerinin tamamen ortaya çıkması ne kadar zaman alacaktı? O zaman iblisiyle nasıl başa çıkacaktı?

Panzehiri cebinde evirip çevirdi. Panzehiri onunla paylaşmak istiyordu ama onun kustuğunu görünce temkinli davrandı. *Peppria*'nın panzehire ters bir tepki verip vermeyeceğini bilmiyordu ve her halükarda, midesinde herhangi bir şeyi etkisini gösterecek kadar uzun süre tutabileceğinden emin değildi.

Kendini daha iyi hissedeceği yarına kadar beklemek daha iyiydi.

Laynah'a şişeyi göstermek üzereydi ki, Laynah suçlama dolu ses tonuyla üzerine yürüdü. "Neden Rosaria'yı bana iblisin dokunduğunu söylemeden terk ettin?"

"Nasıl tepki vereceğinden emin değildim," dedi sabırla. "On yıl önce ben de benzer bir durumdaydım, değer verdiğim birine iblisin dokunduğunu söylemek bana düşüyordu." Maisy'nin revirde ona bağırduğu anı zihninde canlandı. Sanki sadece bu bilgi bile onun savunmasını zayıflatmış ve iblislerin zihnini istila etmesine izin vermişti. Gözlerini ovuşturdu. "İblisin düşüncelerini ele geçirdiği düşüncesiyle neredeyse çıldıracaktı."

"Ve sen bunun bana olacağını mı düşündün? Beceremeyeceğimi mi?"

"Sana söyleyerek durumu daha da kötüleştirmekten korktum. Sana söyleme arzum sana zarar verirse kendimi affetmezdim."

"Yani delirmeme mi neden oldu?"

Başını salladı.

"Ve bu... *arkadaş*," diye devam etti, "Ramsey'nin yaraladığı kişiyle aynı kişi mi?"

"Evet." Laynah'ya Ramsey'nin Büyücülük Loncası'ndaki adam toplama çılgınlığını ve labirentteki iblis geçidiyle ilgili olayı anlattı. "Maisy'nin komadan çıkması haftalar sürdü."

Laynah dondu kaldı. "Maisy mi? "Maisy Fry'ı kastetmiyorsun," dedi.

Gözleri büyüdü ve gardırobu tutmadan önce bir an tehlikeli bir şekilde sallandı. "Anladığım kadarıyla bir sınıf arkadaşından fazlasıydı?"

"O bir arkadaştı, eğer öyle diyebilirsiniz. Maisy kimsenin yaklaşmasına izin vermezdi.

O zamanlar tanıdığınız profesörden farklıydı." "Öyle miydi?" Laynah'nın sesi şüpheliydi.

"İtiraf edeyim, etrafta olması hiçbir zaman kolay olmadı ama kötü niyetli olmadığı zamanlar da *vardı*. Zavallı Maisy tüm yetişkinlik hayatını akıl sağlığını korumak için iblislerle savaşarak, onların fısıltılarına yenik düşmemek için umutsuzca çabalayarak geçirdi. Bir bakıma, tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi. Bu, öğrencilerine nasıl davrandığı için bir mazeret değil ama... bu bir sebep." Bakışlarını Laynah'ın üzerine dikti. "Sana verdiği zararı öğrenmek bana acı verdi."

Laynah bir esnemeyi bastırdı.

"Uyumaya çalış," dedi önündeki yatağı okşayarak. "Lütfen?"

Laynah sanki kendisiyle savaş halindeymiş gibi çelişkili görünüyordu ama yine de yatağa oturdu. Gözleri perişan görünüyordu ve "Özür dilerim" derken yorgunluğu her halinden belliydi.

Nazıkçe gülümsedi. "Birkaç saat içinde kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum. En kötüsü neredeyse bitti." Ya da öyle umuyordu. "Sana eşlik etmesi için Grace'i göndereceğim, eğer senin için de uygunsa?"

"Nereye gidiyorsun?" Laynah sordu. "Biraz daha kalmayacak mısın?"

Finnigan pencereyi işaret etti. Dışarıda gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı, bu da vardiyasının yakında başlayacağını gösteriyordu.

"Keşke yapabilseydim ama sarayda bana ihtiyaç var."

"Elbette," dedi Laynah, onu kapıya kadar uğurlarken.

Koridorda durakladı ve kelimelerini dikkatle seçti. İblis söylediği her şeyi yanlış anlayabilirdi. "Aramızda çok şey olduğunu biliyorum ama bunu telafi etmek istiyorum. Bu gece seni daha sonra arayabilir miyim?"

Laynah'nın yüz hatları aydınlandı. "Beni maskeli baloya mı davet ediyorsun?" Göğsü gerildi. "Aslında hayır, davet etmiyorum."

"Sen değil misin?"

"Sonra gelip seni bulmayı umuyordum." "Oh."

Aralarında hızla oluşmakta olan uçurumu kapatmaya çalışmak için aceleyle konuşmaya başladı.

"Laynah, burada olduğun için çok mutlu olduğumu bilmelisin."

"Öyle misin?" diye sordu, sanki ona inanmıyormuş gibi arkasını dönerek.

"Evet, öyleyim. Geçtiğimiz birkaç hafta sensiz neredeyse dayanılmazdı. Zamanlamanın uygun olmadığını biliyorum ama sana sormam gereken önemli bir şey var."

Tavrı anında değişti ve umut yüz hatlarını yumuşattı. "Evet?"

Duyguları bu kadar çalkantılıyken bunu ona şimdi sormak pek doğru olmazdı ama başka şansı da yoktu. İyi tepki vereceğini umarak onun elini tuttu.

"Benim için hiçbir şey senin güvenliğinden daha önemli değil," dedi ve soruyu ölçülü bir tonda sorarak anlaması için yalvardı.

"Devam et," diye fısıldadı.

"Güvenliğiniz için sizden rica ediyorum, lütfen bu geceki baloya gelmeyin."

Laynah gülümsemesi öfkeye dönüşmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Pardon? Az önce... beni baloya *davet* etmediniz mi?"

"Renegátok orada olacak-"

Laynah alaycı bir şekilde güldü ve elini adamın elinden kurtardı. "Vay canına." İnançsızlıkla başını salladı. "Sadece... vay canına."

"Koşullar göz önüne alındığında, balo risk almaya değmez. Eğer Regina benim için ne demek istediğini anlarsa-"

"Anlıyorum." Laynah doğruldu ve gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyle ona baktı. "Ve *bu şartlar altında* sadece arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Kadın kapıyı yüzüne kapattığında, adam kızın yeşil gözlerinin mürekkep karanlığıyla bulanıklaştığını gördü.

Yirminci Bölüm

Ramsey Odası

Laynah

Midesinin gurultusu, iblisin fısıldadığı sözleri yüksek sesle dile getirdiği için duyduğu utançla daha da kötüleşti: *Bence sadece arkadaş olmalıyız.*

O kalp kırıcı, gerçek dışı sözler. Finnigan ona karşı dürüst olacağına söz verdikten ve nihayet ona geçmişini açtıktan sonra, Finnigan bunu yüzüne vurmuş ve yalan söylemişti.

O sana zarar vermeden önce sen ona zarar ver, diye tısladı iblis.

Ama onu incitmek istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum.

Onsuz daha iyisin. Seni baloda bile istemiyor. Sözlerini çarpıtıyorsun.

Seni kullanacak ve atacak.

Hayır.

Evet. Bunu daha önce de yaptı. Seni terk etti.

Şeytan bana dokunduğu için gitti.

Çünkü sen lekelenmişsin. Şu anda bile duygularını kontrol edemiyorsun.

Seni nasıl isteyebilir ki?

Çık. Dışarı. İblisi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Yanıt olarak kıkırdadı ve düşüncelerini daha sıkı sardı.

Laynah yere diz çöktü, öne doğru eğildi ve gözyaşları kucığına düşerken başını tuttu. Kapıyı kapattığı anda mücadele onu terk etmiş, sefalet onu aşağı çekerken dizlerinin üzerine çökmüştü.

Finnigan arkasından konuştuğunda, onun kapıyı kapanmadan yakaladığını fark etti.

"Laynah?" Sesi nazikti. "Lütfen, beni içeri alın."

Burnunu çekerek, kapının içeri doğru açılabilmesi için yana doğru kaydı ve Finnigan tekrar odaya girdi. Çömeldi, böylece göz hizasına geldiler, mavi gözleri onunkilere dikildi.

Bakışlarını indirdi.

"Oh, küçük güvercin. Seni incitmek istememiştim."

Sesindeki şefkat, içindeki öfkeli duygu karmaşasının, ocaktan indirilen kaynar su gibi durulmasına neden oldu.

"Ama gerçekten tek istediğiniz bu mu?" Finnigan devam etti. "Arkadaş olmamızı mı?"

*Ha
yır.*

*Eve
t.*

"Hayır," diye fısıldadı. *Çok daha fazlasını istiyorum.*

Finnigan ona uzun ve sert bir bakış atarak yüzünü inceledi.

Hayır, yüzüme değil, gözlerime. Gözlerimin içine bakıyor. İblisin tıslayarak geri çekildiğini hissetti, hızla o kadar uzak bir dünyaya fırladı ki sonsuz mesafeyi kavramaya çalışırken aklı karıştı.

Gözlerini kırıştırdı.

Finnigan onu incelerken başını eğmişti.

"İblis gitmiş," dedi şaşkınlıkla.

"Evet. Şimdilik. Ama bağlantı orada olduğu sürece geri dönebilir." Finnigan sanki bir şey arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. "Floofy'nin kutusunu getirmiş olma ihtimalin yok, değil mi? Sana verdiğim dışbudak kutusunu?"

Laynah soruyu şaşkınlıkla karşıladı, aklına hemen içinde saklı bulduğu yüzük geldi. Kendinden utanarak saçlarını geriye attı. "Hayır, yapmadım. Neden?"

Finnigan sanki gerçek duygularını gizliyormuş gibi ona dudaklarını büzerek gülümsedi. "Önemli değil. Floofy nerede bu arada?"

"Grace ona el koydu," diye mırıldandı, konunun değişmesiyle rahatlamıştı. "En iyisi sen yatağına dön. Saat daha erken. Bakalım bir şeyler çalabilecek misin? birkaç saat uyuyacağım."

Finnigan ayağa kalkmasına yardım ederken kalbi hızla çarpıyordu. O şey her an geri dönebilecekken yalnız kalmak istemiyordu.

Finnigan onun endişesini hissetmiş gibiydi çünkü omzunu ovdu ve "İyi olacaksın. *Peppria*'nın etkisi geçtiğinde her şey daha iyi olacak, en kötüsü geride kaldı."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil." Eğilip onu alnından öptü. "Bu gece balodan sonra gelip seni bulacağım."

"Balodan sonra," diye tekrarladı, kendini boşlukta hissederek. Düşüncelerini alevlendiren iblis olmasa bile, o ve diğer herkes baloya katılırken bu gece odasında oturma ihtimali canını yakıyordu.

"Bunu telafi edeceğim," diye söz verdi ve ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Gitmek için hamle yaptı ama kapı aralığında kalakaldı.

"Finnigan? Ne oldu?"

Yavaşça geri döndü, yüzünün yarısı gölgede kalmıştı.

"Laynah, sana söz veriyorum, ne olursa olsun bana güvenebilirsin. Beni istediğin ya da bana ihtiyacın olduğu sürece, sadece istemen yeterli. Ama bilgin olsun diye söylüyorum..." Sesi, kadının tüylerini diken diken edecek şekilde alçak ve sert çıkmıştı. "Arkadaş olmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

Laynah zorlukla nefes alabiliyordu. Finnigan'ın yüzü özlem ve kalp acısıyla gölgelenmişti ve bunun güzelliği Laynah'ın nutkunu tutmasına neden oldu.

"Düşünmen gereken bir şey var," dedi ve küçük bir gülümseme sundu.

Zehir dolu çantayı hatırlayınca vücudu uyuştı. Odanın bir köşesine gizlenmiş, soyduğu duvar kağıdının arkasına sıkışmıştı. Baloya katılmazsa Marek'e verdiği sözü nasıl tutacaktı?

"Akşam görüşürüz," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Evet, yapacaksın, diye düşündü, Marek'in şantajı tüm gücüyle ona doğru savrulurken, *peppria*'nın sağladığı son sisi de dağıttı.

Finnigan'a söylemesi gerekiyordu. *Onun peşinden gitmeliyim.*

Evet, acele edin. Çaresizlik çok çekici bir özellik.

Laynah kapının önünde felç olmuş gibi duruyordu ve yumuşak bir kapı sesi duyulup Grace avucunda Floofy'yi taşıyarak içeri girene kadar öylece kaldı. "Cornelius içeri gelmemi istedi. Her şey yolunda mı?"

Grace, Floofy yanına sıçramadan önce yatağa zorlukla oturmuştu. "Şimdi daha iyiyim," dedi Laynah, göğsündeki gerginlik hafiflerken Floofy'nin yumuşak kürküne sokuldu.

"Ne istedi? İkiniz aranızı düzelttiniz mi...?" "Evet," dedi

Laynah. "Sanırım yaptık."

Grace gülümsedi ama belli belirsizdi. "Seni baloya davet etti mi?" "Pek sayılmaz."

"Hm." Grace dudaklarını büzdü. "Beni ilgilendirmez ama... tekrar incinmeni istemiyorum."

'Yapmayacağım' demek anlamsız görünüyordu, bu yüzden Grace'in elini sıktı. "Teşekkür ederim."

Bir saat sonra Grace'le birlikte kahvaltıya inmeye hazırlanırken bir mektup geldi.

Laynah parşömenin mumsu mührünü kırdı ve açtı, dumanlı bir kokusu olan ve parmaklarında kle benzer tozlar bırakan parşömene kaşlarını çatarak baktı. Parşömen, ortasına Marek'in el yazısıyla karalanmış iki küçük kelime dışında çıplaktı.

...ya da başka bir şey.

Yoğun, dumanlı kokuyu fark ettiğinde içini mide bulandırıcı bir korku kapladı - bu babasının ttnyd. Marek ailesini izliyordu ve ona suikastı gerçekleştirme yükümlülüğünü hatırlatıyordu, *aksi takdirde*.

Bu noktaya kadar, naibin görevi sadece bir görev, bir görev, bir devdi ve Marek'in ofisindeki toplantıya dair anıları ona soyut bir şeymiş gibi geliyordu. Ama şimdi, ondan yapmasını istediği şeyin ciddiyeti dişleri gibi içine batıyordu. Bu geceki balo endişe verici bir hızla yaklaşıyordu ve suikastı nasıl gerçekleştireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Grace'in görmemesi için parşömeni aceleyle sakladı ve Finnigan'ın hâlâ burada olmasını diledi.

Grace, Laynah'nın geceyi anlatışından -özellikle de dördüncü anlatışından- tatmin olmuş görünüyordu ve Cornelius'un onun için hiç de kötü biri olmadığı sonucuna vardı.

Laynah, Finnigan'ın Ramsey ile olan tartışmasından bahsetmeyi unutmuştu. Grace'in Finnigan'ın kayınbiraderini dövmesi konusunda ne hissedeceğinden emin değildi.

"Oh Laynah, kulağa çok romantik bir akşam gibi geliyor."

"Romantik olan ne?" Quinn aşağıdaki sahanlıktan sordu, Grace'in basamakları ikişer ikişer inişini endişeyle izliyordu.

"Laynah dün gece hastaydı ama Cornelius ona evine kadar eşlik etti, onunla ilgilendi ve güneş doğana kadar bütün gece elini tuttu."

Quinn ona ulaştıklarında, "Hastalandığında elini tutuyorum," dedi.

"Evet, öyle," dedi Grace sevgiyle, Laynah'ya "İkinizin arasında her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim!" demeden önce onun yanağını gagalayarak.

"Teşekkürler," dedi Laynah. Grace'in kendisi için yaptığı her şeyi takdir etmekle birlikte, son birkaç saat içinde ona arkadaşlık etmek de dahil olmak üzere, şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu ve Grace'in tiz sesi, diğer her şey gibi -çatal bıçak şıngırtısı, zengin yemek kokusu ve açık perdelerden içeri dolan parlak ışık- bunu daha da kötüleştirdi.

Masanın bir ucuna oturdular, bu da onlara diğer konuklardan uzakta biraz mahremiyet sağladı.

"Bu gece Cornelius'u göreceğin için çok heyecanlı olmalısın!" Grace oturduklarında şöyle dedi. "Tilki maskenle seni tanıyacağını düşünüyor musun?"

Laynah balo için tilki yüzü şeklinde beyaz ve altın rengi zarif bir maske hazırlamıştı ama yine de Finnigan'ın onu tanıyacağını hissediyordu. Yeşil elbisesi onu kesinlikle ele verecekti; aynı

Kral Rutherford'un ziyafetinde giymişti. Jester inanılmaz dansıyla onu etkilemişti ve bunun anısı bu gece onunla dans edemeyeceği için üzülmeye neden oldu.

"İkiniz birlikte dans ederken çok mükemmel görüneceksiniz," diye iç geçirdi Grace, sonra sesi sertleşti. "Başka biriyle dans etmese iyi olur!"

Laynah sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Görevi hızlıca ve dikkat çekmeden tamamlamanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Floofy hepsini yemeden önce bir şeyler ye," diye kıkırdarak düşüncelerini böldü Grace.

Tüylü yaratık kreplerin bulunduğu masanın ortasından geri dönüyor, ağzıyla tek bir krep sürüklüyordu. Her ısrarlı çekişinde bir gıcırtı çıkarıyor ve onu alkışlıyorlardı.

"Aferin oğlum," dedi Laynah takdirle, "biraz daha ileri."

Arkasında akçaağaç şurubundan bir iz bırakmıştı; kürkü yapış yapıştı.

Laynah kendine krem şantili vişneli çay keki ısmarladı, Kormendialıların kahvaltıda tercih ettikleri baharatlı sosis ve yahniler dışında bir şeyler sunulduğu için rahatlamıştı.

Ramsey gelip yanına oturduğunda şaşırdı. Finnigan'ın onu dövdüğüne dair hiçbir çürük ya da iz yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Size de günaydın," dedi ve kendine bir kahve doldurdu.

"Dün gecedan sonra seni görmeyi beklemiyordum. Burnun nasıl? İyileşti mi?"

Ramsey yemeğine biraz fazla dikkatle odaklanarak, "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi.

"Yeterince adil." Kadın bakışlarını kaçırmayınca, sonunda ona baktı.

"Peki sen nasılsın?"

"Peki," dedi.

"Güzel." Neredeyse gülümseyecekti ama sonra bakışları aşağı indi. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Evet. Neden? Kıyafetlerimin nesi var?" Aşağı inmeden önce banyo yapmış ve yeni bir takım giymişti.

Ramsey omuz silkti. "Biraz sade." "Onları mağazada seçtin."

"Evet, ama o pantolonla o üst olmaz." "Bu iyi."

"Bu iyi değil. Kalıpları karıştırmamalısınız."

"Az önce onlara sade dedin!" diye bağırdı, aynı anda Grace de nefesinin altında 'sana söylemiştim' şarkısını söyledi.

"Her neyse," dedi Ramsey, "hepinizi küçük bir gezintiye davet etmeye geldim."

"İlgilenmiyoruz," dedi Quinn. "Özellikle de dün gecedен sonra."

"Elbette ilgileniyorsun. Böyle güneşli bir günde odanızda öylece kalamazsınız."

"İstersem yapabilirim," diye karşılık verdi Quinn.

Grace, Ramsey'ye dönerek, "Odalarımızda kalmayacağız," dedi. "Aklınızda ne var? Şehri daha fazla görmek isterim."

Ramsey peçetesini ağzının kenarlarına bastırarak, "Şey," diye söze başladı, "size kütüphaneyi gösterebileceğimi düşündüm. Daha yeni halka açıldı."

Quinn kardeşine sert bir bakış atarak, "Yapamayız," dedi. "Grace ve benim babamla konuşmamız gerekiyor..." sesini alçalttı, "kaçış hakkında."

"Unut gitsin," dedi Ramsey. "Bütün gün toplantılarla uğraşıyor. "

"Günaydın, canlarım! Laynah, Grace, ikiniz de bu gece için elbiselerinizi denemek üzere odama gelmelisiniz; her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız.

Mükemmel bir şekilde uyuyor ve aralarından seçim yapabileceğiniz mücevherler hazırladım."

"Yapamam," dedi Laynah, Grace'le aynı anda sandalyesinden kalkarak. "Ben, şey..."

Grace kollarını onunkilerle birleştirerek, "Kütüphaneye gidiyoruz," dedi.

"Her şeyi denemek için zamanında geri geleceğiz," diye söz verdi Laynah.

Leydi Saunders o kadar kolay pes etmedi ve Laynah'yı lobinin ıssız bir köşesine çekti.

Laynah'ı şaşırtan bir şekilde, annesinin balo elbiselerini denemek dışında konuşacak başka bir şeyi vardı.

"Anne? Her şey yolunda mı?"

Leydi Saunders pembe pürüzlü dudaklarını birbirine bastırırken neredeyse gergin görünüyordu. "Evet, tabii ki. Sadece aklıma bir fikir geldi, yanınızdan geçmek istiyorum."

Laynah irkildi. Ne zamandan beri annesi bir şey planlamadan önce ondan izin alıyordu? Bir tuzak sezmişti.

"Düşündüm de, belki yarın anne-kız küçük bir gezintiye çıkabiliriz. Biraz alışveriş yaparız, sadece ikimiz. Bunu yapmayalı uzun zaman oldu. Ne dersin?"

"Bu... güzel olurdu," dedi temkinli bir şekilde. "Harika! Öğlen civarı diyelim mi?"

Laynah dudaklarını yaladı. Lonca'da çalışmaya başladığından beri annesiyle alışverişe çıkmamıştı ama bir zamanlar bu onların özel bir eğlencesi olmuştu. "Öğlen kulağa hoş geliyor."

"Muhteşem! Sizi götürebileceğim büyüleyici gelinlik mağazalarının bir listesini yaptım bile. Kormendian modası tek kelimeyle ilahi değil mi? Şimdi-" Leydi Saunders sesini fısıltıya indirdi. "-Öncelikle ve en önemlisi, canım, sana bir gelinlik bulmamız gerekiyor."

Laynah gerildi. "Anne-"

"Merak etme canım, nişanınızın bir sır olduğunu biliyorum -Lord Brighton bunu gayet açık bir şekilde ifade etti."

"Ama ben nişanlı değilim," diye itiraz etti.

"Pish, posh, bu küçük bir şey. Çok yakında olacaksın - umarım bu gece baloda sana sorar!" Laynah'ya pek de ince olmayan bir göz kırptı. "Gerçi bu adamlar gerçekten *de* acele etmiyorlar, değil mi? İşte böyle canım." Laynah'nın gevşek elini okşadı. "Yakında olacak ve olduğunda, uygun bir şekilde şaşırmış gibi davranabilirsin. Ama biz kadınların zaman lüksü yok, düşününü planlamak için bir an bile kaybetmemeliyiz. Elbiseni şimdiden hayal edebiliyorum canım. Al pembe içinde olağanüstü görüneceğini düşündüm. Ne dersin?"

"Bilmiyorum..." Başı dönüyordu ama ilk kez annesinin coşkusuna kapılmasına izin verdi ve düşününü annesiyle birlikte planlama ihtimali gerçekten de cazipti. "Sanırım pembe güzel olabilir. Ama-"

"Kimseye söylemeyeceğiz," diye söz verdi Leydi Saunders. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Laynah Quinn, Grace ve Ramsey'yi dışarıda beklerken

buldu. "İşte buradasın," dedi Ramsey ona. "Hazır mısın?"

Patrick omzuna vurunca Ramsey irkildi. "Hazır." "*Seni* kim davet etti?"

Ramsey kaşlarını çattı.

Patrick cevap vermedi, belli ki bu Ramsey'nin hoşnutsuzluğunu idare etmenin etkili bir yoluydu, çünkü bir süre sonra Ramsey teslimiyetle içini çekti ve onları uzaklaştırdı.

Grace, Ramsey ile sohbete daldı ve Laynah'yı şaşırtan bir şekilde Patrick de peşlerine takılarak onu ve Quinn'i onların peşinde bıraktı.

"Sen iyi misin?" Quinn sessizce sordu, diğerklerinin daha ileriye gitmesine izin vermek için hızını yavaşlattı.

"Elbette," dedi Laynah. "Neden olmayayım ki?"

"Sen söyle-endişeli görünüyorsun."

Laynah yutkundu. Bu geceki görev ona çok ağır gelmişti ve hâlâ tek bir kişiye bile söylememiştir. Umutsuzca birine içini dökmek, korkularından kurtulmak ve ne yapacağını tartışmak istiyordu. Çok şey ters gidebilirdi ve sarayın düzenini bile bilmiyordu. *Keşke Finnigan burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi.*

"Sorun her neyse bana söyleyebilirsin," dedi Quinn. "Belki yardımcı olabilirim?"

Cazibesi güçlüydü. Quinn'e güveniyordu ve onun dürüst fikirlerine ve sağduyusuna güvenebileceğini biliyordu. Ama sonra Grace'i ve bebeği düşündü.

Quinn'e ihtiyaçları var. Onun karışmasına izin veremem. Bu bencillik olur.

"Laynah?" Quinn sordu.

Ona bir gülümseme sundu. "Ben iyiyim. Sadece kötü bir baş ağrısı."

Ramsey'nin onlara gösterdiği ilk oda daireseldi, yüksek tavanlı, mermer zeminli ve geniş pencereliydi. Ortada büyük bir çalışma tezgâhı vardı ve kitap rafları kavisli duvarları çevreliyordu.

"Burası da neresi?" Laynah huşu içinde sordu.

Ramsey elini dramatik bir şekilde havada gezdirdi. "Buraya Ramsey Odası diyorum."

Patrick ve Laynah hep bir ağızdan, "Elbette biliyorsun," dediler.

"Çok havadar," dedi Grace. "Çok fazla ışık var! Ne için kullanılıyor?"

"Burası benim stüdyom," diye açıkladı Ramsey. "Kitapları ve el yazmalarını burada çoğaltıyorum."

Laynah, Ramsey'nin 'yeteneklerinden' birini daha kavrayan Patrick'in yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladı.

"Ne tür kitaplar?" Patrick odanın içinde dolaşırken merakla sordu.

Ramsey soğukkanlılıkla Grace'e dönerek, "Duymuş olabileceğin bir şey değil," dedi. "Ben eski metinleri korumaya odaklanıyorum ama bunların bazıları edebiyat eserleri, benim kişisel favorilerim de dahil."

"*Ay Işığında Maskeli Balo* sende mi?" Patrick raftan ince bir kitap alarak hayretle sordu.

"Hiç duydun mu?" Ramsey yanlarına giderek sordu.

Patrick, Laynah'ın ondan hiç görmediği bir hevesle, "Bunu tiyatrodan birkaç kez canlı *izledim*," dedi. Sayfaları ilgiyle çevirdi.

Ramsey, "Alfalu tiyatrosu yarın akşam bir gösteri düzenliyor," dedi.

"Öyle mi?" Patrick kayıtsızca sordu.

İki adam da birbirine bakmadı.

"İstiyorsan gitmelisin," dedi Ramsey, parmağını toz var mı diye kontrol ediyormuş gibi rafta gezdirerek.

Uzun bir duraklama oldu ve Laynah, Grace ve Quinn, Patrick'in cevabını beklerken kulaklarını dikip hiçbir şeyle meşgul olmadılar.

Sonunda kaptan, "Olabilir." dedi. Durakladı. "Gidiyor musun?"

"Belki." O kadar sessizler ki, Ramsey'nin "Belki orada görüşürüz," diye eklerken yutkunma sesini duydular.

Laynah parşömen kâğıtlarıyla dolu tezgâhın etrafında dönerken kendi kendine gülümsedi. Keskin, tırtıklı yazıların görüntüsü

Durdu ve kâğıtları tararken keskin bir nefes aldı.

Söğüt Adam ve yüzsüz iblis her sayfadan ona bakıyordu.

Ramsey yanında belirince sıçradı. "Onları buldun, değil mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Bunlar da ne? Yaktığımı sanıyordum!"

"Sen yaptın," dedi Ramsey, "ve o da orijinaldi. Bunlar sadece kopyaları."

"Yani işe yaramıyorlar mı?" diye sordu umutla.

Ramsey kaşlarını çattı. "*Umarım* işe yararlar. Ama henüz hiçbirini test etmedim."

"Ve yapmayacaksın," dedi sert bir ses tonuyla. "Kim demiş?"

"Ben söylüyorum." Quinn omzunda belirdi ve çarşafı toplamaya başladı.

"Dur, ne yapıyorsun?" Ramsey onları geri almaya çalışarak bağırdı.

"Onları yapmak için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Eğer onları yakarsan-"

"Bunları almamalısın."

Ramsey kollarını kavuşturarak, "Peki," dedi. "Devam et. Hepsini yak."

Quinn tereddüt etti. "Bunlar tek kopya değil, değil mi?"

Ramsey çenesini kaldırdı. "Hayır."

Quinn içini çekti ve kâğıtları bir yığın halinde yere bıraktı.

"Şimdi," dedi Ramsey memnuniyetle. "Tura devam edelim mi?"

Yer minderleri ve rengârenk kitaplarla dolu geniş bir alana ulaşana kadar onları büyük, çok katlı kütüphaneye götürdü. Büyük pencerelerden içeri ışık giriyor ve cilalı ahşap zemine yumuşak ışınlar yayılıyordu. Duvarlar yumuşak bir maviye boyanmıştı ve ince bir enerjiyle titreşiyor gibiydi.

Ramsey gururla, "Burası da çocuk kanadı," dedi.

Laynah'ın kalbi, yerde bağdaş kurmuş oturan ve yaşlı bir kadın tarafından kendilerine okunan hikâyenin büyüüne kapılmış bir grup küçük çocuk karşısında eridi.

Çocuklar Ramsey'i gördüklerinde ona sarılmak için koştular ama ürkütücü bir sessizlik içindeydiler ve çıkardıkları tek ses ayaklarının halıdaki pıttırtısıydı. Çocukların hareketlerinde doğal olmayan bir hız ve çeviklik vardı ve içlerinden biri Laynah'a merakla gülümseyene kadar Laynah gözlerindeki kırmızımsı rengi fark etmemişti.

"Nesi var bunların?" diye sordu kısık bir sesle, çocuklar masal zamanına döndüklerinde.

"Ne demek istiyorsun?" Ramsey sordu. "Zekiler. Usludurlar. Sessiz ol."

"Çok sessiz," diye mırıldandı Patrick.

Ramsey tura devam ettikçe Laynah giderek daha da huzursuz oldu. Kütüphane ilk başta görüldüğü kadar sıcak bir yer değildi. Sessizlik bunaltıcıydı ve rahatsız edici fısıltılar onu takip ederken sürekli arkasına bakıyordu. Ramsey'nin yanı sıra gruptakiler de sessizliğe gömülmüştü ve Laynah duvarlardaki resimlere dikkatle baktı; bu resimler nefes alıyor ve gölgelerle yer değiştiriyor gibiydi.

Ancak çıkışta çocuk kanadından geri döndüklerinde duvarların maviye boyanmamış olduğunu fark etti. Sihirle parıldıyorlardı.

Çocuklara bir kez daha baktı. Minderde oturmuş, sırtları dik ve eşit aralıklarla kütüphanecinin okumasını dinliyorlardı. Çocukların kitaba bile bakmadıklarını, dümdüz önlerine baktıklarını fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu.

Grace, Quinn'in kolunu tuttu ve nihayet binadan çıktıklarında Patrick bile rahatlamış görünüyordu.

"Tahmin et sen millet Yapma. gibi kitaplar çok,"
Ramsey dedi, tepkilerinden dolayı açıkça hayal kırıklığına uğradı.

"Binanın tasarımından etkilendim," diye kabul etti Patrick.

"Öyle mi?" Ramsey'nin yüzü aydınlandı.

"Evet. Şaşırdığımı söylemeliyim. Bu kadar genç biri için-" "Yirmi beş yaşımdayım."

Patrick'in dudağı seğirdi. "Benden neredeyse yirmi yaş daha genç." Ramsey kollarını kavuşturdu. "Yani?"

Patrick kıkırdadı. "Yani, demek istediğim... sen birçok yeteneği olan bir adamsın.

Büyücü, kutlayıcı, işe alım görevlisi, mimar-" "İşe alım *şefi*," diye araya girdi Ramsey.

"Öyle," dedi Patrick huysuzca. "Ama sen bile kütüphane dediğin o yerde bir gariplik olduğunu kabul etmek zorundasın."

Ramsey incinmiŒ ve gücenmiŒ görünüyordu ama Patrick'in söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu fark etmiŒ gibi cevap vermedi.

Alfalu sokaklarında yürüdüler ve daha yeni evlerin olduğu bir bölgeye ulaştılar. Laynah modern binaların ne kadar çoğunun yerinde durmak için aktif büyülere dayandığını fark etmekten kendini alamadı. Her yerde soluk mavi binalar vardı ve insanlar binaların dışında dururken ya da dükkânların arasında sürüklenirken çok sessiz görünüyorlardı. Bakışlarının onu takip ettiğini hissedebiliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

"Bu binalardan kaç tane var Ramsey?" diye sordu. "Alfalu'da mı demek istiyorsun? Yoksa tüm Kormend'de mi?"

Bu ima karşısında midesi bulandı ve Kormend'in alışılmadık derecede sessiz insanlarını gözlemlerken -bazıları hâlâ gülümsüyor ve normal

Finnigan'ın dünyayı Öteki Taraf'ın karanlığından kurtarmak için duyduğu aceleyi anlıyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Yeşil Elbise

Laynah

İmparatoriçe'nin maskeli balosunun heyecanı havada kaynarken, o akşam erkenden Grace birbirlerinin saçlarına şekil verme bahanesiyle Laynah'nın odasına geldi.

Ancak Grace'in küt saçı mükemmeldi ve Laynah'ın tek yapabildiği görünümü tamamlamak için süslü bir saç bandı takmaktı.

"Harika," diye gülümsedi Grace, Laynah'yı koltuğa iterek. "Sıra sende!"

Laynah kendininkini düz takmayı düşünmüştü ama Grace bunu bir proje haline getirdi ve işi bittiğinde zarif sarı bukleler sırtından aşağı dökülüyordu.

"Kralın ziyafetinde giydiğin saç modelinin aynısı," dedi Grace mutlulukla.

Laynah parmak uçlarıyla buklelerini okşarken Jester'ın ona iltifat ettiği bir anı aklına geldi.

Balodaki saçını oldukça güzel bulduğumu bilmelisin.

Bu gecenin o geceye hiç benzemediğini hatırlayınca kısa süreli mutluluk çırpınışı kayboldu. Orada eğlenmek için bulunmuyordu. Dans, yemek ya da içten kahkahalar olmayacaktı. İçinin derinliklerine uzandı

pelerininin cebine koydu ve elindeki küçük paketi tarttı. Bu gece bir insanın daha canını alacaktı ve bu eylem bir savaşı önleyecek ve özgürlüğünü bir çırpıda güvence altına alacak olsa da, bu ihtimal onu bitkin hissettiriyordu.

"Neredesin sen?" Grace aynadaki yansımasında onun bakışlarıyla buluşarak sordu. "Çok uzakta görünüyorsun."

"Özür dilerim," dedi Laynah, "sadece İmparatoriçe'nin sarayının neye benzediğini merak ediyordum."

Grace ofladı pufladı. "Ben değilim."

"Sen değil misin?" Laynah sandalyesinde dönerek sordu.

"Hayır. İmparatoriçe ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu adil değil. Onu tanımıyorum bile, değil mi? Ama bu gece Quinn'le konuşurken onu görme düşüncesi, ben buna seyirci kalmak zorunda kalırken..."

Laynah ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Eminim her şey yoluna girecektir," dedi ve imparatoriçeyi öldürmeyi haklı çıkaran nedenler listesine Grace'in mutluluğunu da ekledi.

Grace'i üstünü değiştirmesi için Leydi Saunders'ın odasına götürürken Laynah'ın suratı pek de asık değildi. Annesinin söz verdiği gibi balo elbiseleri yatağın üzerine serilmişti.

Sadece bir sorun vardı.

"Anne!" Laynah bağırdı, tiz sesi çığlık sınırındaydı. Bakışları iki elbise arasında gidip gelirken kalbi hızla çarpıyordu. Krem-Altın dantelle kaplı renkli olan Grace'e aitti, ama diğeri...

Diğer elbise onunkiydi ama bavuluna koyduğu elbise değildi. Giymeyi planladığı zümrüt yeşili balo elbisesi, tilki yüz maskesi ve rahat düz ayakkabılar yerine, onu başka bir takım bekliyordu: bir çift sivri topuklu ayakkabı, hiçbir işe yaramayan küçük siyah bir maskeli balo maskesi

Kimliğini gizlemek için de bir daha asla giymemeyi umduğu büyük, gösterişli, hacimli bir elbise. Şatafatlı ve seksiydi ve mütevazılıktan çok uzaktı ve baştan çıkarıcı canavarlığı dürtmek için uzandığında elleri titredi.

Dehşet içinde başını salladı. Kırmızı elbiseydi.

"Anne!"

"İntikam elbisesi," dedi Ramsey onaylayarak, ona saraya giden yolda eşlik ederken. "Bunu sevdim."

"Bu bir intikam elbisesi değil," diye ısrar etti Laynah. "Bir açıklama yapmaya ya da kimseyi kıskandırmaya falan çalışmıyorum." Annesi, Rosaria'dan ayrılmadan önce, kırmızı elbisenin 'daha fazla talip' çekeceği umuduyla ondan habersiz elbiselerini değiştirmişti.

Laynah annesinin haklı olmasından korkuyordu. İhtiyacı olan son şey dikkatleri üzerine çekmekti, ama artık göze batmamak mümkün değildi. Kırmızı elbisesi annesinin terzisi tarafından güncellenmişti ve şimdi arkasında büyük, kırmızı tüylerden oluşan bir kuş tüyü vardı.

İçinden inledi. *Keşke tilki maskem olsaydı... ve daha ince bir elbisem.* Yine de Soyтары hiçbir zaman göze batmazdı; gittiği her yerde varlığını duyurmak için şingırdayan çanlara sahip ışıltılı maskeler de dahil olmak üzere canlı kostümlerle her zaman göz önünde saklanırdı.

Belki de kurnaz olmaya hiç gerek yoktu. Yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı.

"Ramsey," diye başladı, "kıyafetlerin görünümünü değiştirebilir misin?"

Ramsey bir an düşünceli göründü, ama sonra kaşlarını çatarak kızın elbisesine baktı. "Yapabilirim ama yapmayacağım," dedi öfkeyle. "Bu elbise bir şaheser."

Laynah ona tüyleri çoktan çıkarmaya çalıştığını söylemedi. Annesi bunu açıkça tahmin etmişti, çünkü terzi tüyleri öyle bir şekilde tutturmuştu ki, kolları kaybetmeden onları çıkarmanın bir yolu yoktu ve cüretkâr korsajdan geriye kalan her kumaş parçasını korumak istiyordu.

"Rengi değiştirebilir misin?" Laynah sordu.

"Yapabilirim," dedi Ramsey yavaşça. "Neden sordunuz?"

Laynah saray merdivenlerini çıkarken ona küçük bir gülümseme verdi. "Belki de biraz intikam almak hiç de fena olmazdı," diye düşündü.

Merdivenleri çıkarken durakladılar, bir plan yaparken hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Ramsey onun neden bir şaşırtmaca istediğini umursamıyor gibiydi; şok etkisi yaratacak her şeye hazırды.

"Suç ortağıyız," diye ilan etti ve bir efsun söylerken olduğu yerde zarıfçe döndü. Çatırdayan kırmızı kıvılcımlarla dolu dumanlı bulutlar onu sardı. Duman kaybolduğunda, koyu renk kıyafeti kırmızıya bürünmüştü. Siyah pantolonu bordoya dönmüştü, yeleği metalik ipliklerden oluşan girdaplı bir çiçek deseniyle işlenmişti ve boyun atkısı elbisesiyle aynı parlak kırmızı tonundaydı. Ayakkabıları bile son derece cilalı bir vişne çürüğüydü. Kadının kolunu çekiştirerek hınzırca bir gülümsemeye neden oldu.

"*Şimdi* bir çift gibi görünüyoruz. İntikam partisi başlasın."

Yirmi İkinci Bölüm

Maskeli Balo

Finnigan

Finnigan kaptanı selamlarken, "Seni o tam plaka zırhın olmadan görmek tuhaf, Pat," dedi. "Her zaman tüm o kasların sadece dolgu malzemesi olduğunu düşünmüşümdür."

Patrick, şişkin kaslarını zorlayan beyefendi kıyafetinin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. İmparatoriçe saraya zırh ya da silah sokulmasına izin vermiyordu ve Patrick'in eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasının olması gereken yere gitti. Rahatsızlığı mizah duygusunu köreltmişe benzemiyordu, çünkü "Varsaydığında, Finn, kendini ve beni aptal yerine koyuyorsun," diye cevap verdi.

Finnigan bir elini göğsünün üzerine koydu. "Kendi sözlerimi bana tekrarlamandan gurur duydum."

Yakınlarda, Patrick'in kırmızı halıya kadar eşlik ettiği Rosarian saray mensupları imparatoriçenin önünde eğildiler. İmparatoriçe onları onaylayınca kalabalığın içine dağıldılar. Kaptan onları takip etmek istedi ama Finnigan İmparatoriçe Katika'nın duymaması için alçak sesle konuşarak onu durdurdu.

"Laynah nasıl?"

Patrick ona alaycı bir bakış attı. "Onu gözetlemediğimi söylediğini sanıyordum."

"Değilsiniz ama buraya gelmeden önce onu konağında gördüğünüzü varsayıyorum."

"İşte yine varsayımında bulunuyorsun." "Sadece nasıl olduğunu soruyorum."

Patrick sakalını ovuşturdu. "Bunun cevabını bilmemin tek nedeni onu *izliyor* olmam. Gerçekten bu çizgiyi aşmak ve buna casusluk demek istiyor musun?"

"Casusluk ya da izleme konusunda herhangi bir çekinceniz olduğunu bir an bile düşünmüyorum. Peki, neden bilgi saklıyorsunuz?"

Gardiyan cevap vermeyince ekledi: "Sakal dediğin o dikenli çalının arkasında gülümsediğini *görebiliyorum*."

Patrick güldü. "Seni böyle görmek çok güzel."

Finnigan irkildi. "Ne gibi?"

"Aşık."

Patrick uzaklaştı ve Finnigan tahtın yanında durmak üzere geri döndü.

"Kimdi o?" İmparatoriçe Katika, biriyle her konuştuğunda sorduğu soruyu tekrarlayarak sordu.

"Rosarian muhafızlarından biri."

"Hepsi bu mu? Sanki onu tanıyormuşsunuz gibi görünüyordu." "Bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı."

İmparatoriçe iç çekti. "Böyle pek çok tanıdığınız var gibi görünüyor, Lord Brighton. Yine de, bu gece burada bulunan tüm Rosarialılar arasında hiçbiri size uzaktan bile yakın değil gibi görünüyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Rutherford Kalesi'nde neredeyse hiç vakit geçirmediğiniz düşünülebilir!"

"Tam tersine, orada çok zaman geçirdim." "O zaman tüm arkadaşların nerede?"

"Balık tutmaya gitmiş olmalı."

İmparatoriçe'nin sert ifadesi değişmek üzereydi ve gülümsemesini gizlemek için eldivenli elini dudaklarına bastırdı.

"Lord Brighton, beni bu kadar insanın önünde güldürmemelisiniz," diye azarladı ve sonunda sürekli reverans yaparak sabırla bekleyen genç kadın grubunu kabul etti. Rahatlamış bir şekilde başlarını salladılar ve aceleyle uzaklaştılar.

Finnigan tahta biraz daha yaklaştı. "Bir imparatoriçenin espri anlayışı olmalı."

"Saçmalık," dedi Katika. "Zayıflık göstermeyeceğim." "Mizah bir zayıflık değildir."

"Dur. Aptalca davranıyorsun."

"Değilim," dedi alaycı bir öfkeyle. "Mizah liderliğin önemli bir parçasıdır. Yakınlık kurmaya yardımcı olur."

"O lider benim gibi gençse olmaz. Kanıtlayacak çok şeyim var ve -"

Adamın yüzündeki eğlenceyi fark edince sözleri kesildi. Kızgınlığını yumuşattığını, kişiliğini sildiğini ve yüz hatlarını resmi bir sertliğe büründürdüğünü görmek oldukça güzeldi. Bir gün, bu konuda çok iyi olacaktı - *eğer* yeterince uzun yaşarsa ve onun da bunu yapmasını sağlamak için her türlü niyeti vardı.

"Ekselanslarına bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu.

Kadın başını eğdi.

"Çok zorluyorsun. En çok ciddi olmaya çalıştığında gençliğine ihanet ediyorsun ve en çok neşelendiğinde parlıyorsun."

"Lord Brighton, sizin bana danışmanlık yapmanız gerekiyor. Eğer söyleyecek faydalı bir şeyiniz yoksa, gidin etrafı kolaçan edin." Geniş odayı işaret etti.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Tam ayrılmak üzereyken, Regina kalabalığın arasından çıktı, koyu eflatun elbisesinin dantelli, şeffaf kaplamaları örümcek ağları gibi bileklerinden sarkıyordu. Orta yaşlı büyücünün olağanüstü bir güzelliği vardı ama yüzündeki geniş çizgiler ve makyajın bile gizleyemediği sarkık çene hattıyla yaşından daha yaşlı görünüyordu. Yine de vücudu dinçliğini koruyordu ve koyu renk hacimli saçları yüzünün ve sivri burnunun etrafında dalgalanırken zarif bir reveransla kendini aşağıya bıraktı. İmparatoriçeye sıcak bir gülümseme sunmadan önce bakışları kısa bir süreliğine ona kaydı.

"Ekselansları, bu akşam düzenlediğiniz enfes balo için sizi takdir etmek için bir dakikanızı alabilir miyim? Gerçekten de kusursuz zevkinizin bir kanıtı."

Finnigan boğazını temizledi, ellerini kavuşturdu ve Regina'nın yanında durmak için öne çıktı, imparatoriçeye hitap ederken onun saygısını taklit etti.

"Ekselansları, bu akşam düzenlediğiniz enfes balo için *de* bir dakikanızı alabilir miyim? Bu gerçekten bir şeyin kanıtı."

İmparatoriçe Katika öfkeyle, "Gerçekten mi Cornelius," dedi ama gözleri parlıyordu.

Bu arada Regina'nın hoş ifadesi bozulmuştu ve şimdi allık sürülmüş pudralı bir buldogu andırıyordu.

Finnigan başıyla selam verdi ve odayı dolaşmak üzere ayrıldı.

Kormendian Sarayı, Rutherford Kalesi'nden çok daha büyüktü ama çok daha az işlevseldi; geniş odaları, yükselen tavanları ve yankılanan salonlarıyla etkilemek için inşa edilmişti. Büyüklüğüne rağmen, Rutherford Kalesi'nin sahip olduğu konuk odalarının dörtte birinden daha azına sahipti. Bu yüzden saray Rosarian sarayını ağırlayamıyordu; odaların çoğu imparatoriçenin kendi saray mensupları ve uzun süreli misafirleri tarafından işgal edilmişti. Geri kalanlar ise

İmparator öldükten sonra sarayı gayri resmi evleri haline getiren Renegátok tarikatı üyeleri, ormanlık bir ağacı istila eden davetsiz bir yarasa gibiydi. Finnigan genç imparatoriçeye tarikatı kovmasını tavsiye etmişti ama onun teşviklerine rağmen Katika henüz Regina'yla önemli bir şekilde yüzleşmemişti.

Bir gün cesaretini bulacak.

Genişliğine rağmen balo salonu her krallıktan gelen konuklarla dolup taşıyordu. Kormendialı kadınların şık elbiselerinin ince siluetlerinden kuzeyli erkeklerin uzun topuklu ayakkabılarına kadar farklı bölgelerden çok sayıda renk ve tarz vardı. Rosarialılar, krallığın dünyanın geri kalanından yalıtılmışlığını yansıtan modası geçmiş kıyafetleri içinde kendilerinin farkında görünüyordular.

Hangi modacı ne derse desin, Rosarialıların resmi kıyafetlerinden daha güzel bir şey bulamazdı. Kadınların dolgun eteklerinde ve erkeklerin şık pardösülerinde, geçmiş bir çağa geri dönen zamansız bir zarafet vardı.

Finnigan yanından hızla geçen bir şampanya şişesinden kaçtı. Renegátok'un bariz büyü kullanımı bir kraliyet sarayı için bile gösterişliydi ama güzelliğini inkâr edemezdi; imparatoriçenin Kış Harikalar Diyarı temasını gerçeğe dönüştürmüşlerdi.

Salonun etrafına uzun karlı çam ağaçları dikilmiş, balo salonu sık bir ormana dönüştürülmüştü. Tek açık alan, Renegátok'un sırf yapabildiklerini kanıtlamak için yerden üç metre havaya kaldırdığı, cilalı ahşaptan yapılmış büyük, dairesel dans pistiydi. Dans pisti, çiftler dans ettikçe yavaşça dönüyor ve karla kaplı kış gülleriyle dolu alçak bir çit duvarla çevreleniyordu.

Finnigan, fırtınalı bir gökyüzünü andıran gizemli bir koyu duman tabakasıyla örtülmüş olan tavana baktı. Avizeler görülebilecek kadar alçakta asılı duruyordu ama geri kalanı bir gizemdi.

Onu en çok odanın sıcaklığı etkiledi. Zeminden tavana sihirli bir şekilde değişiyordu; yukarıda, parıldayan kar tanelerinin yüzünde erimek için aşağı süzüldüğü kadar soğuktu, ama aşağıda botlarını çıkarıp ısıtılmış fayansların üzerinde çıplak ayakla yürüyebileceği kadar sıcaktı. Havadaki soğukluk onu muhafız üniforması içinde rahatlığın sınırına getirdi ve soğuğu hisseden konuklar her yöne sıcaklık yayan şeffaf cam şöminelerin yanında durdular.

Göz ucuyla Renegátok büyücülerini izledi. Kıpırmızı cüppeleri ve hayaletimsi maskeleriyle onları fark etmek kolaydı ama o da öyleydi. Katika'nın saray muhafızlarının giydiği siyah ve krem rengi asker üniforması dikkat çekiciydi ve odada maske takmayan birkaç kişiden biriydi. Yine de kılıcı vardı.

Finnigan sık ağaçların arasında ilerlerken gözlerini dört açtı. Balo salonunun gölgeli ormanı bolca saklanma yeri sağlıyordu ve bir zamanlar Bernie'ye ait olan büyülü bir giysi olan gümüş pelerini gölgelerin arasına karışmasına yardımcı oluyordu.

Bu gece orada bulunan karanlık büyücülerin sayısı Laynah'dan uzak durmasını istediği için hissettiği suçluluk duygusunu hafifletti. Laynah sürekli aklındaydı ve onu bulabilmek için vardiyasının bitmesine saniyeler kala geri sayım yapıyordu.

Havaya kaldırılmış dans pistine ulaştı ve Laynah ile Rutherford Şatosu'nda nasıl dans ettiklerine dair bir görüntü zihninde parladı. O gecenin anısı zihnine kazınmıştı ve ona bir kez daha sarılmayı ve o zaman hissettiği ateşi yeniden alevlendirmeyi arzuluyordu.

Dans pistine çıkan merdivenlerden yukarı çıkmadı. Bunun yerine, parmak uçları yukarıdaki buzlu it yapraklarına değecek şekilde kolunu kaldırarak, kavisli platformu takip ederek dışarıdan dolaştı.

Laynah bunu severdi, diye dūřındū űzűntűyle, dansçıların sűzűlerek geçiřini izlerken.

İçini çekti ve dosdoęru űnűne baktı ve olduęu yerde donup kaldı. Bir avizenin altında iki kadın duruyordu. Biri Grace'ti.

Wakefield, ıřıltılı bir yűz maskesi ve soluk pembe bir elbise giymiřti ama bakıřları hemen arkadařına takıldı: Tanıdık kırmızı bir elbise ve bűyűk, zarif bir tűyű olan zarif siyah bir maske takmıř sarı saçlı bir kadın. Ayrıca, kulaęa tatlı gelen o kahkahayı nerede olsa tanırdı.

Laynah.

Her iki kadın da onun varlığından habersizdi, dudaklarına dűřen kar tanelerini yakalamaya çalışırken başlarını kahkahalarla yukarı doğru eğmişlerdi. Avizenin ışığı Laynah'ın ışıldayan yűzűnű aydınlatmak için aşağıya doğru parlıyor, saçlarını aydınlatıyor ve ona meleksi bir parlaklık veriyordu.

Ve herhangi bir elbise giymiyordu. Kırmızı bir elbiseydi bu, gűrkemli ipekten kat kat, gűrkemli bir gűsteriydi. Rutherford řatosu'ndaki odasına zorla girdięi zamandan hatırlıyordu. O zaman olduęu gibi řimdi de űzerinde benzer bir etki yaratıyordu.

O elbise benim felaketim olacak.

Finnigan durdu, kararsızdı. Yaklařmak istiyordu ama mantıklı yanı aralarına műmkűn olduęunca mesafe koymasđ gerektięini biliyordu.

Mantık galip geldi ve aceleyle am aęaçlarının arasına dalarak gűzden kayboldu.

Laynah neden baloya gelmeye karar vermiş olursa olsun, Regina'nın dikkatini çekmemek için ondan uzak durması gerekiyordu.

Dönüp diğ er t a r a f a doğru yürüdü, ama daha üç adım atmıştı ki sevinçli bir çığlık havayı delip geçti.

"Evet!"

"Olamaz," diye mırıldandı, Floofy'den kaçınmak için ağaçların arasından ilerlerken hızını artırdı, yumuşak çam iğneleri yüzünü fırçalıyordu.

"YAH!" diye tekrar bağırdı, bu sefer daha yüksek sesle ve dönmediğinde, yaratık onu kovalarken arkasından bir ayak sesi duyuldu, ardından sabırsız havlamalar geldi. "Yip-yip!"

Finnigan çalılığın diğ er tarafında ortaya çıktı, ancak yolunun devasa bir buzdan mors heykeli tarafından kapatıldığını gördü. Bu, Kormend'in denizle çevrili olduğu zamanlardan kalma, Kormendlilerin ulusal hayvanıydı.

Şaka yapıyor olmalısınız. Heykelin etrafından dolaşmak zorunda kaldı, kuyruğun üzerinden atlarken neredeyse kayıyordu ve o zaman bile küçük tüylü yaratık inatla peşinden koştu.

"Yip! Yip! Yip! Yip! Yeeee-"

Floofy'nin havlamaları, deniz aygırı heykeline tırmanmaya çalışırken tiz bir dehşet çığlığına dönüştü ve ayağı kaydı, buzlu paletlerinden aşağı kaydı ve fayansların üzerinden gelişigüzel bir şekilde soylu kalabalığının içine yuvarlandı.

Floofy durduğunda bir kadın çığlık atarak eteğinin kenarını kaldırdı. Küçük yaratık kendini toparlamaya çalışırken baş döndürücü

bir şekilde sallanıyordu. "Yah?"

"Fare!" diye bağırdı kadın, geriye doğru sendeleyerek ve diğ erleri de yaratıktan uzaklaşmak için çabalarken benzer çığlıklar atmaya başladılar.

Floofy dehşet içinde ciyakladı, etrafını saran ayak ve bacak denizinden sıyrılmaya çalışarak güvenli bir kaçış yolu aradı.

Kaçış planından vazgeçen Finnigan öne doğru sıçradı ve gombotch'u ezilmeden önce yakaladı.

Floofy'yi sıkıca kucakladı. Küçük yaratık titriyordu, ellerinin arasında inlerken minik kalbi korkuyla çarpıyordu.

"Şşş, sorun yok," dedi kürkünü okşayarak.

Laynah ile yüz yüze gelmeden önce iki adım bile atmamıştı.

Onu gördüğünde irkildi, yüzünde adamın çözemediği bir duygu karmaşası titreşiyordu.

"Finnigan," diye fısıldadı, bakışları Floofy'ye kaymadan önce. Yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. "Onu kurtarmışsın!"

Grace bir saniye sonra soluk s o l u ğ a geldi ve kadınlar ellerinde tuttuğu gombotch'u teselli ederken tüm edep askıya alındı. "O iyi mi?"

Finnigan, "Evet, az önce bir korku yaşadı," dedi. "Ne kadar küçük olduğunu unutuyor." Floofy'yi Laynah'a uzattı, elleri kısa bir süreliğine birbirine değdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve ona neden uzak durmasını istediğini hatırlamakta zorlanmasına neden olan samimi bir gülümseme sundu.

"Bir şey söyle," diye tıslayan Grace, Laynah'yı belli etmeden ileri doğru itti.

"Lord Brighton. Ben..." bakışları tekrar ona dönmeden önce Grace'e kaydı. "Beni burada görmeyi beklemediğinizi fark ettim."

Grace şaşkın görünüyordu, belli ki Laynah'dan baloya katılmamasını istediğinden habersizdi.

"Burada olmana sevindim," dedi Finnigan dikkatle, sevgisini gizlemeye çalışsa da duruşunu resmi tutarak. Laynah'ı gördüğü için mutluydu ama aynı zamanda gergindi. Tüm önlemlerine rağmen, aslanın inine doğru yürümüştü. Neden?

Sormak için çok fazla göz ve kulak vardı ve birdenbire ağaçların arasındaki çok sayıda saklanma noktası bir avantaj gibi görünmemeye başladı.

"Cornelius?" Grace sordu.

Grace'in ona bir soru sorduğunu ve her iki kadının da onun cevabını beklediğini fark etti. İlgisiz görünmek, Regina'nın şüphesini uyandırmadan Laynah'la konuşmanın bir yolunu bulmak için çok uğraşmış ve bu sırada gözlerini o lanet elbiseye dikmişti.

Boğazını temizledi. "Pardon?"

Grace kıkırdadı. "Laynah bu gece çok güzel görünmüyor mu?" diye sordum.

Laynah arkadaşına sitemkâr bir bakış fırlattı ve o da kıkırdamaktan kendini alamadı. "Kesinlikle öyle." Laynah'nın bakışlarıyla karşılaştı, onun eğlenmiş ifadesi onu öylesine derinden etkiledi ki gerçeği dudaklarından söküldü. "Tek kelimeyle büyüleyici."

"Teşekkür ederim," dedi Laynah.

Küçük bir kar kümesi aşağı süzüldü ve saçlarına yerleşti. Ona dokunmak için uzandı, sonra kolunu geri çekti, kimin izliyor olabileceğinden çekiniyordu.

Laynah ona sorgulayarak baktı.

"Saçında bir kar tanesi var," diye açıkladı kar erimesiyle ıslanmış ensesini ovarak.

"Sanırım birçoğundan biri."

Kadın haklıydı; saçları çiğ karlarla parlıyordu ve adam hepsini taramaktan başka bir şey istemezdi.

Grace, onu Laynah ile baş başa bırakıp giderken gülümsemesini bastırmak için çok az çaba sarf etti.

Kar şimdi daha yoğun yağıyordu.

"Bir bahçedeymişiz gibi hissediyorum," diye mırıldandı Laynah kar dans ederek geçerken, küçük rüzgârlarla taşınıyordu.

"Öyle," diye kabul etti.

Yukarıdaki fırtınalı tavanla birlikte karanlık ağaçların arasında dururken, sarayın içinde olduklarını unutmak kolaydı - ya da tehlikenin

yakınlarda gizleniyor.

Kadın titredi ve adam pelerinine uzandı.

"Yapma," dedi, etrafına temkinli bir bakış fırlatarak. "Birileri görebilir."

Elini indirdi ama ona pelerininin sıcaklığını sunamamak onu rahatsız etti.

"Gelmememi söylediğini biliyorum," diye devam etti, "ama başka seçeneğim yoktu.

Bu gece yapmam gereken bir şey var ve yardımına ihtiyacım var." "Elbette, sana yardım edeceğim. Çabuk konuş."

Laynah rahatlamış görünüyordu. Konuşmaya başladı ama ipeksi eldivenli bir kol onunkine dolanınca sesi kesildi.

"Lord Brighton, işte buradasınız," dedi İmparatoriçe Katika sıcak bir sesle, yüzü o kadar yakındı ki dudakları neredeyse onun yanağına değecekti.

Adam gerildi. İmparatoriçe daha önce nezaket kurallarını hiç bu kadar çiğnememişti, hele de kolunu bu kadar samimi bir şekilde tutmamıştı ama bunu neden yaptığını hemen anladı. Onun ve Laynah'ın tepkisini ölçüyordu.

Laynah soru sorarcasına onunla İmparatoriçe'nin eldivenli eli arasına bakıyordu.

Finnigan zoraki bir gülümsemeyle, "İmparatoriçe Katika," diye selam verdi. Kolunu İmparatoriçe'den geri çekmenin uygun bir yolu yoktu ama İmparatoriçe bir an sonra onu serbest bıraktı, görünüşe göre tepkilerinden memnun kalmıştı. "Huskarl Laynah Saunders'ı tanıştıracabilir miyim?"

Laynah reverans yapmadan önce tereddüt etti.

"Ah, kalbini çalan güzel kız bu mu?" Laynah reverans yapmadan önce tereddüt ederken Katika sordu.

Ne diyebilir ki? Evet mi? Bu onu Regina'nın görüş alanına sokardı. Hayır mı? Duygularını inkar etmek ve İmparatoriçe'nin önünde onu dışlamak haksızlıktı.

hak etmemişti. Sessiz kalmak bunların ikisinin toplamından daha kötü görünüyordu.

"Sadece tanışıyoruz," dedi Laynah çabucak.

"Öyle mi?" Katika sordu.

"Evet. Lord Brighton babamın bir arkadaşı." Bu kez Laynah'nın cevabı kesindi ve onu sadece bundan ibaret olduklarına yarı yarıya ikna etmişti. Midesi altüst oldu.

İmparatoriçe hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama sonra ona nazlı bir gülümseme gönderdi. "Tanıdıklar bile birbirini önemseyebilir."

"Doğal olarak," dedi Finnigan neşeyle. "Şimdi, eğer siz hanımlar bana izin verirseniz

."

"İkinizi dans ederken görmek isterim," dedi Katika, yelpazesini ona ve Laynah'ya doğrultarak.

Finnigan Laynah ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

"Görevlerime dönmem gerekiyor-" diye denedi ama Katika onun sözünü kesti.

"Dans etmende ısrar ediyorum." Sert sesi nazikleşti. "Bu senin için iyi, Cornelius. Gardını alıp arkana bakarak çok fazla zaman geçiriyorsun. Ama bu kadar endişelenmene gerek yok." Laynah'ı gösterdi. "Onunla dans et. Bu gecenin tadını çıkar."

"Korkarım reddetmek zorundayım." Tam olarak itaatsizlik sayılmazdı ama yakındı.

İmparatoriçe onun kulağına eğildi ve sadece onun duyabileceğı sözler fısıldadı. "Tüm oda ona hâlâ değer verdiğini biliyor."

Çenesi sıkıştı. O kadar da açık değildi, değil mi? "Yanılıyorsunuz."

"Ben öyle düşünmüyorum. Yüzünüzden okunuyor."

Finnigan hayatının tükendiğini hissetti, bakışları potansiyel tehditler için odada geziniyordu, ancak atmosfer misafirlerin eğlenmesiyle neşeliydi

Kendilerini.

"Onu ne ele verdi?" diye sordu.

Katika, Laynah'ı işaret etmeden önce muzaffer bir edayla, "Az önce yaptın," dedi. "Ama aynı zamanda, bu güzel genç kadına karşı bariz kayıtsızlığın. Çok fazla çabalıyorsun Cornelius, biraz rahatla ve yaşa. En çok neşelendiğinde parlıyorsun."

"Sanırım bu sözleri bir zamanlar bilge bir adam söylemişti," diye mırıldandı.

"Kesinlikle." Katika Laynah'a işaret ederek elini tuttu ve kendi elinin içine yerleştirdi. Konuşurken sesi nazikti. "Laynah'yı neden sır olarak sakladığını tahmin etmek zor değil. Onun için korkuyorsun, öyle değil mi? Ama şunu bir düşünün, eğer halkın gözünden uzakta saklanırsa onu koruyamam. Aynı şey senin için de geçerli. Işığa çıkma zamanı geldi Lord Brighton."

Finnigan başını salladı. "Bu akıllıca değil. Renegátok-"

"Renegátoklara kimin yetkili olduğunun hatırlatılması gerekiyor. Haklıydın Cornelius, sarayda kendilerini fazlasıyla rahat hissetmeye başladılar."

Sözleri onda yankı uyandırmıştı. İmparatoriçe'den gelen bu kıvılcımı özlemişti, saraya geldiği ve ona yardım etmesi için yalvardığı günden beri onu neredeyse hiç görmemişti. Onu dinlemiş olsaydı, Renegátok şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu.

Katika ikisine de gülümsedi. "Şimdi lütfen endişelenmeyi bırakın ve partinin tadını çıkarın. Ve Cornelius, sana bu güzel kadınla dans etmeni emrediyorum." Onlar merdivenleri çıkarken Katika memnuniyetle başını salladı.

Dans pistine adım attıkları anda Laynah, "Ona güvenmiyorum," dedi.

Finnigan nazikçe, "Biliyorum," dedi ve ona yüzünü dönmesi için yol gösterdi. "İmparatoriçe iyi niyetli. Eğer onun korumasına sahipsek, bu bizim için işleri değiştirir."

"Öyle mi?"

"Oh, evet."

Laynah bunu düşünür gibi oldu ve sonra bir 'hımm' çekti. "Madem ikiniz bu kadar yakındınız, neden en başta onun korumasını istemediniz?"

"Çünkü bu benim için yeni bir şey. Açıkta olmak ve korunmak için başkasına güvenmek eğitimime aykırı. Ben sadece kendime güvenmeye alışkınım."

"Belki bu daha iyi olurdu," dedi, sessiz cevabı onu şaşırtmıştı. "Gölgelerde daha güvenliydi."

"O hayattan vazgeçmemi istediğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Kim olduğunu değiştirmeni hiç istemedim. Sadece beni içeri almanı istedim."

Bir an için söyleyecek söz bulamadı.

"Hâlâ dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi, bakışlarını endişeyle odanın içinde gezdirerek.

"Katılıyorum. Ancak omzunuzun üzerinden bakmayı bırakırsanız çok daha az şüphe uyandırabilirsiniz."

"Elimde değil," dedi, başını sallayarak arkasına baktı. "Eğer tehlikedeysen..."

Güldü. "O gemi çoktan kalktı."

Laynah o kadar dalgındı ki cevap vermedi ve adını söylediğinde bile ona bakmadı. İçindeki muhafız ortaya çıkıyordu - yüksek alarmdaydı, vücudu sanki bir saldırı bekliyormuş gibi gergindi... ya da sanki birini arıyormuş gibiydi.

"Eğer içinizi rahatlatacaksa, Regina'nın açıktan bir hamle yapması pek olası değil."

Laynah onu duymuyor gibiydi.

"Ah Laynah," diye şarkı söyledi

Jester usulca.

Bu onun dikkatini çekti.

"Ne?"

Finnigan gülümsedi. "Rahatla."

"Öyleyim," dedi ama bakışları adamın omzunun üzerinden kaydı.

Müziğin kısa süreli sükûneti ayaklarını yavaşlattı. Boynundaki bir tutam saçı kaldırdı, sonra bir parmağını çene çizgisinde gezdirdi. Çenesini kaldırmadı - kaldırabilirdi ama bunun için kelimeleri vardı.

"Laynah. Bana bak."

Tereddüt etti, sonra yavaşça göz göze geldiler ve adamın içini hoş bir ürperti kapladı.

"Güzel," diyerek gülümsedi ve onu bir daire şeklinde döndürdü. "Şimdi başka tarafa bakma."

"Bunu daha önce nerede duymuştum?" diye mırıldandı, sonra kendi sözleri karşısında yüzü kızardı.

"Eğer hatırlamıyorsanız, size hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

Kızın yüzündeki ifadeye kıkırdadı ve onu döndürerek kırmızı eteklerinin görkemli girdaplar çizmesine neden oldu.

Müzik zarif ve akıcıydı ve tıpkı kadının elini onunkinde hissetmek gibi gerginliğinin bir kısmını yatıştırdı. Ancak kadının belinin kıvrımı nabzının hızlanmasına neden oldu.

Odaklan. Laynah'ya daha önce verdiği tavsiyeyi duymazdan geldi ve onun omzunun üzerinden bakarak etraflarındaki yüz denizinde tehlike işaretleri aradı.

İmparatoriçe kendisine eşlik eden bir grup kadınla birlikte yakınlarda yürüyordu ve yelpazesinin arkasından ona bilerek gülümsedi. Bu sırada Regina onları kürsüdeki görüş noktasından fark etmişti. Tarikat lideri tahtın o kadar yakınında duruyordu ki neredeyse içinde oturuyordu, kollarının kumaşı süslü kol dayanağının üzerine dökülmüştü.

Regina gözden kaybolana kadar pistin etrafında dans ettiler.

"İmparatoriçe bizi gerçekten güvende tutabilir mi?"

Laynah sordu. Gülümsemesi inceldi. "Muhtemelen."

"Sesin o kadar da emin gelmiyor."

"Güvenlik çoğu zaman bir yanılsamadır. Pek çok yanlış vaadin temelinde bu yatar. Bununla birlikte, zaman içinde İmparatoriçe'nin bizi güvende tutabileceğine inanıyorum. Renegátok'a haddini bildirebilirse -ya da daha iyisi, onları tamamen dağıtabilirse- o zaman büyük bir hükümdar olarak yükselecektir."

Platformu çevreleyen soğuk çitin yanından geçerlerken, bir gülü kesmek için durakladı.

Bir şeyleri yarım yapmanın anlamı yok.

"Benden sana bir hediye," dedi Laynah'a gülü verirken.

Çiçeği aldığı anda gözleri büyüdü, bu jestin önemi onun için kaybolmamıştı. Aralarındaki ilişkinin platonik olduğunu düşünebilecek herhangi biri, şimdi onun sevgisinden şüphe duymayabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi gülü koklayarak.

Dans etmeye devam ettiler ve adam sonunda onu kollarına alabildiği gerçeğine hayret etti.

"Peki, açıkta olmak nasıl bir duygu?" Laynah sordu.

"Garip. Ama hoşuma gitti. Zorlu ama yine de hayatımda hiçbir şey garantili olmadı. Her zaman tehlikenin kıyısında oldum, görev hedeflerini tamamlamaya odaklandım ve kendimi ya da değer verdiğim insanları öldürtmeye çalıştım. Tüm bunlar sona erdiğinde ne yapacağımı düşünecek zaman bırakmadı."

"Bir aile kurmayı hiç düşünmedin mi?"

"Aslında var." *Bildiğinden daha fazla.* "Evim diyebileceğim bir yer, bir sığınak fikri yakın zamana kadar hayalini kurmama izin verdiğim bir şey değildi."

"Ne değişti?" diye mırıldandı.

Gülümsedi. "Bilmiyor musun? Tahmin edemiyor musun?" Elini sırtından yukarı kaydırarak parmaklarını yumuşak sarı buklelerinde dolaştırdı. Ellerini tüm saçlarında gezdirmekten başka bir şey istemiyordu.

"Belki de bir ipucuna ihtiyacım vardır," diye önerdi. "Belki."

Gözleri birbirine kilitlendi ve dünya sadece onlar kalana kadar kayboldu ve adam büyülenmişti, aralarındaki gerilim artarken başka tarafa bakacak gücü yoktu. Kadın ıslıl ısıldı ve uzun kirpiklerinin her kırpışığında bir fırsat çağrısı yapıyordu.

Tekrar durdular ve bir başka hava dalgası, artık yerde erimeyen ama fayansları bir tabaka halinde kaplayan karı kaldırdı. Toz halindeki kar taneleri bir büyü kasırgası gibi etraflarında dönüyordu ve Laynah daha da yaklaştı, çenesi yukarı doğru eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Dudaklarını ıslattı. Bu kadar çok insan izlerken bu tehlikeli bir fikirdi ama artık kendini tutmanın bir anlamı yoktu. Onun yüzünü kavradı ve onu öpmek için eğildi.

Küstah bir ses araya girdi. "Eğer onunla dans etmeyeceksen, o zaman onu ben alırım."

Laynah ve Finnigan donup kaldılar ve yavaşça başlarını çevirerek elini Laynah'ya uzatmış olan Ramsey'e baktılar.

"Araya girebilir miyim?" diye sordu.

Finnigan kendini tam boyuna çekti ve büyücüye soğuk bir şekilde baktı.

"Hayır, yapamazsın."

Sesi Ramsey'nin kendini beğenmişliğini kesecek kadar keskindi ve dansçılara yeniden katıldıklarında onu orada öylece bıraktılar. Vals bitmiş, yerini hızlı ve canlı bir şarkı almıştı.

Finnigan başını Laynah'ya doğru eğdi. "İçimden bir ses Ramsey'nin görünüşünün bu gece baloya gelme nedeninle bir ilgisi olduğunu söylüyor. Yaklaştım mı?"

Laynah'nın bedeni onunkine yaslandığında dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Yeterince yakın değil."

Başını göğsüne yasladığında nefesi kesildi ve bu neredeyse bir öpücük kadar iyi geldi. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve onun parfümlü saçlarının kokusunu içine çekti.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedi. "Ne yapabilirim?" "Zaten yardım ediyorsun," dedi gizlice.

"Gerçekten mi? İlgimi çekti."

Müzik her geçen saniye daha da hızlanıyor ve dramatikleşiyordu, sanki orkestra ölümün kendisinden kaçmak için çalışıyordu. Güçlü müzik içini kasıp kavurdu ve Laynah'a büyülenmiş bir halde bakarken, korkunç bir önsezi üzerine çöktü. Açıklanamaz bir şeydi ama sanki onu kaybetmek üzereymiş gibi hissediyordu ve bu his ona yakın durma ve asla bırakmama isteği veriyordu.

"Ben de burada ilgi odağı olmamızı önlemeye çalışıyordum," diye devam etti, gözlerini ona dikerek. "Neyin peşindesin sen?"

"Yapmam gereken bir şey var ve sonunda yeminimden kurtulacağım."

Satır aralarını okumak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Naip Lord sizden bir şey yapmanızı istedi," diye tahmin etti.

"Evet, öyle yaptı. Ama bu iş bittiğinde..." bakışlarını kaçırdı, "o zaman birlikte olmakta özgür olabiliriz... eğer istersek."

Dans etmenin verdiği yorgunluğa rağmen Laynah konuşurken dişleri takırdıyordu. Hava neden bu kadar soğuktu?

"Elbette istiyorum," dedi ve dansın izin verdiği ölçüde elini kısaca öptü.

"Hem de çok."

"O zaman benim için bir şey yapmanı istiyorum." Sesini alçalttı. "Kralın casusu olarak insanları öldürdün, değil mi?"

Finnigan kaşlarını çattı. Marek ondan ne yapmasını istemişti? "Ben bir casustum ve bir keresinde *birini* öldürmüştüm ama bu ikisinin birbiriyle ilgisi yoktu."

"Alakasız mı?"

Müzik yükseldikçe, pelerinlerin ve eteklerin uçuştığı muhteşem bir fırtınanın içine gittikçe daha hızlı çekildiklerinden konuşmak için çok az fırsat vardı. Diğer konukların yüzleri arka planda kaybolmuştu ve dansçılar bile daha hızlı dönerken, müzik dramatik bir doruğa yaklaşırken bir bulanıklıktı.

"Laynah, başın bir tür belada mı?" diye sordu, hızlarını yavaşlatmaya çalışarak.

Laynah başını hızla salladı. "Sadece dans etmeye devam et. Lütfen."

Laynah onu dinledi ve müziğin temposu arttıkça nefesleri sığlaştı. "Laynah, neden birdenbire benim öldürme eğilimimle ilgilenmeye başladın?"

Laynah'nın elleri onu kavradı. "Çünkü birine suikast düzenlemem gerekiyor... ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım var."

"Özür dilerim," dedi adam, kız dönerek yaklaşırken onu yakaladı, sırtı ona dönüktü, kolları iç içe geçmişti. "Seni yanlış duymuş olmalıyım." Onu tekrar kendinden uzaklaştırdı. "Çünkü az önce benden birine suikast düzenlememi istediğini sandım."

"Öyle sandım. Senin bir casus olduğunu düşündüm."

O kadar şaşırmıştı ki bir adım bile atamadı. Gerçekten de ondan birini öldürmesini istiyordu.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı ama aralarında görünmez bir yarık açılıyordu. Hava uyumsuzlukla çatırdıyordu, hissedilir bir gerilim

Onları ayırmak ya da ikisini de yutmak için.

"Laynah, ben kralın casusuydum, suikastçısı değil." "İkisi aynı şey değil mi?"

"Bazen," diye itiraf etti. Cümlesi dansın onları birbirinden ayırmasıyla kısa kesildi ve kız hızlı, ustaca adımlarla ondan uzaklaştı, ancak adam peşinden koşup bileğini yakaladı ve onu bir kez daha kendine çekti. Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı. "Kralım için pek çok şey yaptım ama hiç kimseye suikast düzenlemedim."

"Ama daha önce birini öldürmüştün," dedi umutlu bir sesle.

Bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Uzun zaman önce gömülmüş acı dolu anıları ve Finnigan'ın kendini savunmak için bıçakladığı Regina'nın kendi takipçisinin kan kaybından ölmesine izin verdiği daha yakın tarihli bir anıyı yeniden canlandırıyor. O adamın kanı kendi ellerinde miydi, yoksa onun ellerinde mi?

"Ben katil değilim," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde, yaralı boğazı için bile çiğ ve kaba kelimelerle. "Ben bunu yapmam."

Laynah'ın göz bebekleri büyüdü, yanaklarındaki pembelik kayboldu ve ona şaşkınlıkla baktı. "Ben... Ben özür dilerim."

Onu döndürdü. "Ben de öyle. Naip Lord sizden her ne yapmanızı istiyorsa..." Onu tekrar döndürdü, bu sefer daha hızlı. "Yapma bunu."

"Yapmak zorundayım. Başka seçeneğim yok." "Her zaman bir seçenek vardır. Laynah-"

Adam kızın elini tutmaya çalıştı ama kız, saçları ve etekleri birbirine karışarak adamın elinden kurtuldu.

Şarkı neredeyse bitmek üzereydi, müzik destansı boyutlara ulaşıyordu ve kadınlar kollarını zarifçe uzatarak oldukları yerde dönerken erkekler çaresizce onları izliyordu. Hiçbiri Laynah kadar mükemmel görünmüyordu. Döndükçe kırmızı kumaş dalgalanıyor, döndükçe mükemmel bir yay

iziyordu.

Ve döndü.

Ellerinden kalın dalgalar halinde duman çıkmadan bir saniye önce kükürt kokusunu aldı.

"Laynah," diye seslenerek ileri atıldı.

"Özür dilerim," dedi ve sonra müzik nihayet bir gümbürtüyle kesildi ve etrafında hızla dalgalanan kara duman dışarı çıktı, basınç büyüsu onu geriye doğru savururken odayı sardı.

Ağır bir şekilde yere indi ama saniyeler içinde ayağa kalkarak dumanı savurmaya başladı. Görüş mesafesi sıfırdı ve dumanı savururken burnunun ucunu bile zorlukla görebiliyordu.

"Laynah!" diye seslendi, önünde hissederek. "Laynah, neredesin?"

İnsanlar öksürüyordu ve duman nihayet dağıldığında, Laynah'nın baskı büyüsuyle yere yığılmış olan diğer dansçıları gördü. Öte yandan Laynah hiçbir yerde görünmüyordu.

Duman yoğundu ve dans pistini çevreleyen alçak çitlerin ötesini göremiyordu. Dumanın dağılmasını beklemekten başka çaresi yoktu.

Beni dikkat dağıtmak için kullandı. Bu kadar endişeli olmasaydı, farkına vardığı şey onu güldürebilirdi. Sadece birkaç değerli saniye daha ve kafası karışmış misafirlerin arasında onu görecekti. Kırmızı elbisesi onu kolayca fark etmesini sağlayacaktı.

Sadece bir sorun vardı: Duman nihayet dağıldığında, sadece bir tane kırmızı elbise görmedi. Yüzlercesini gördü. Oda kırmızı giysilerle ya da en azından kırmızı yanılsamasıyla doluydu. Beyefendilerin kıyafetleri bile büyüden kaçamamıştı. Her etek, yelek, boyun atkısı, ayakkabı ve yaka kırmızının bir tonuna dönüşmüştü.

Laynah'ı bulmak için balo salonunu tararken korku onu sardı.

Geldikleri yoldan geri dönerek onu Grace'le birlikte ilk gördüğü noktaya gitti. Bunu yaparken, midesinin çukuruna bir farkındalık yerleşti.

Laynah bu büyüklükte bir illüzyon büyüsü yapabilecek kapasitede değildi. Duman bir şeydi, ama binlerce kıyafetin renginin aynı anda değişmesi başka bir şeydi.

Ya Kardeşlik'ten biri ona yardım etmişti ya da... Farkına vardı ve koşmaya başladı.

Ramsey.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zehir

Laynah

İMPARATORLUĞA GÜVENİLEMEZ. Finnigan yanıliyordu ve eğer bunu göremiyorsa, o zaman imparatoriçeyle kendisi ilgilenecekti.

Ailesi için. Barış için. Ve kendi özgürlüğü için.

Laynah dumanın içinde aceleyle ilerlerken endişe onu pençesine aldı. Hâlâ planı uygulayıp uygulayamayacağını bilmiyordu. Birini soğukkanlılıkla öldürme düşüncesi belli bir tür insan gerektiriyordu. Finnigan'ın ona yardım edeceğine, en azından yanında durup doğru şeyi yaptığını söyleyeceğine güveniyordu. Ama ondan yardım istediğinde Finnigan'ın bakışı kendisini yalnız hissetmesine neden olmuştu.

Ama yalnız değilsiniz.

Ürperdi. İblis o farkına varmadan sessizce içeri sızmış, zihninin arka sokaklarını işgal etmişti. Yoğun dumanın ortasında, dans pistinde tökezleyerek ilerlerken hiçbir şey göremiyordu ve görüşünün kaybolması iblisin sesini büyütüyor gibiydi.

Ben varım. Bu gecenin büyük görevini birlikte tamamlayacağız.

Ramsey ona eğilmesini söylemişti. Bu Finnigan'ın ona verdiği tavsiyenin tam tersiydi ama iki adamdan sadece biri düşüncelerini yönlendirmeye çalışan bir iblisin ne demek olduğunu gerçekten anlamıştı. Direnmek acı verici, yokuş yukarı bir savaştı ve onu hızla hiçbir yere götürmüyordu. Şimdi, işlerin yolunda gitmesine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Görev tamamlanana kadar çekincelerini ve endişelerini askıya alması gerekiyordu. Sonrasında duygularını sindirmek için bolca zamanı olacaktı.

Madem iblis buradaydı, o da ona doğru eğilecekti. Ama içinden akan utanç ve sinirleri nasıl engelleyebilirdi?

İşte böyle, dedi iblis ve onun iznini beklemeden, kontrolünü elinden aldı ve onu aşağı itti, sesini ve şüphelerini boğdu, ta ki bir seyirciden biraz daha fazlası olana kadar. İşte. Şimdi, ellerin enkarnadin rengine boyandığında suçluluk duymayacaksınız.

Kontrolü iblise kaptırmak hiç de beklediği gibi bir his değildi. Kendini deli, umursamaz ya da duygusal hissetmiyordu ve bu duyguların yokluğu onu korkutuyordu. Ürkütücü bir şekilde sakın hissediyordu ve bir suikastçı olup olamayacağının yanıtı onu yankılanan bir güçle vurdu: evet.

Evet, evet, evet, dedi iblis, zevk içinde kıvranarak ve tıkırdayarak.

Dumanların arasından koşan Laynah kazara bir kadını iterek yoldan çıkardı.

"Özür dilerim!" diye soluyarak kadını sakinleştirdi.

Üzgün değilim.

İblis kontrolü tamamen ele geçirememişti ama sanki onu ısrarla çeken biri vardı. Dans pistinin çevresindeki çitlere çarptığında, basamaklara doğru yönelmeye çalıştı ama iblis onu çitlere doğru çekti.

Bu taraftan.

Topuklu ayakkabı giymesi u m u r u n d a değildi ve onu çitin üzerinden atlamaya ve aşağıdaki kata inmeye itti.

"Ah," diye bağırdı Laynah, kötü bir iniş yaptı ve yana doğru düştü.

Ayağa kalk.

Öfkeyle ayağa kalktı. *Bileğimi burkabilirdim!*

İblis alaycı bir şekilde kıkırdadı ve onu ağaçların arasından itti.

Daha hızlı!

Onun üzerinde çok fazla kontrolü vardı.

"Dur," dedi Laynah, bir çam dalına tutunarak. İblis ayaklarını ileri doğru iterken dal gıcırdadı, iğneler dal boyunca kayarken ellerini çizdi.

Motivasyon eksikliği mi? İşte sana iştahını kabartacak bir lokma, diye tısladı iblis ve zihninde İmparatoriçe Katika'nın Finnigan'ın kolunu nasıl okşadığını, kolunda aşağı yukarı süzüldüğünü ve sanki sevgiliymişler gibi pazusunu pek de belli etmeden sıktığını canlandırdı.

Görüyor musun? Bak, ona nasıl sahip çıkıyor.

Kıskançlık kükreyerek canlandı ve yüzünü kamçılamasına aldırmadan dalı bıraktı. İblis onu uzaklaştırdı ve balo salonunun kenarına doğru ilerlediler.

Duman dağılmaya başlamıştı ama kırmızı giymeyen tek kişi olduğu için onu fark etmek zor olacaktı. Ramsey onun isteği üzerine herkesin giysilerini kırmızıya boyamıştı ama onun için bir hizmetkârın siyah giysisi yanılmasını uygulamıştı. Ramsey, imparatoriçeyi zehirleme görevini bildiğine dair hiçbir işaret vermemişti ve söyleyebildiği kadarıyla, onun arkadaşı olma arzusuyla motive olmuş görünüyordu.

Yarattığı duman orijinal planının bir parçası değildi ama Finnigan olmadan ilerlemesi gerektiğini fark ettiğinde, onu takip etmediğinden emin olmak için duman çıkarmıştı.

onu. İkisinin de ellerinin kirli olmasının bir anlamı yoktu ve onun kendisini durdurmaya çalışmasını göze alamazdı.

Etrafındaki insanların kafası karışmıştı ama dumanın yarattığı ilk panik Ramsey'nin hayali büyüyle yatıştırılmıştı. Konuklar kıyafetlerinin renk değiştirdiğini fark ettiklerinde, duman ve illüzyonların gecenin eğlencesinin bir başka parçası olduğunu düşündüler.

Laynah kapıya yaklaşırken arkasına bakmaya cesaret etti ve Finnigan'ın dans pistinde onu aramak için sinsice ilerlediğini, hareketlerinin bir aslanınki gibi hızlı ve ölümcül olduğunu gördüğünde bir sarsıntı hissetti. Onu henüz fark etmemişti.

Arkasına döndü ve Ramsey'nin kollarını göğsünde gururla kavuşturmuş, önünde durduğunu gördü.

"Eee?" diye sordu. "Nasıldım?"

Laynah içinden lanet okudu. Kimsenin onu takip etmesini istemiyordu, özellikle de onun.

Kurtul ondan.

"Harikaydın, Ramsey," dedi, sesinin soluksuz çıkması için stresini kullandı. "Tek kelimeyle harikaydın."

Ramsey memnun bir ifadeyle gülümsedi. "İyi iş çıkardım, değil mi?" "Kesinlikle başardın."

"Efendiniz Brighton kıskanç mıydı?"

"Ah evet," dedi. Ramsey onun cevabından tam olarak tatmin olmamış gibi görününce, "Çok kıskanç," diye ekledi. Şimdi izin verirsiniz..." Ramsey'nin de bölgeyi terk edeceğini umarak uzaklaşmaya başladı ama Ramsey'nin arkasına düşmesi onu kızdırdı.

"Henüz bitmedi," dedi Ramsey. "Parti daha yeni başlıyor. Şimdi ne yapmalıyız?"

Laynah arkasından endişeli bir bakış fırlattı. Finnigan neredeydi? O fark etmeden önce gitmesi gerekiyordu ama Ramsey'nin gözleri parlıyordu ve yaramazlığa olan açlığının henüz tatmin edilmediğini söyleyebilirdi.

"Eğlenceli bir şey düşünebilirim," diye durakladı. Ramsey'nin gözlerinde karanlık birikti. "Devam et."

Laynah beynini zorladı. Artık ona yapışmışken onu gitmeye ikna etmek çok zor olacaktı ama onu da yanında götürmek istemiyordu. Ona gösterdiği şüpheyne rağmen, sadakatinin nerede yattığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Ee?" diye hevesle sordu.

"İşte buradasın," dedi derin bir ses ve Ramsey irkildi.

"Kaptan Patrick," dedi, alay etmeye çalıştı ama başaramadı. Patrick'e bakışında bir farklılık vardı, yüz ifadesinde daha önce olmayan bir şey. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben de seni arıyordum."

"Ah?" Ramsey omuzlarını geriye atarak kıpırdandı ve iri yarı adama ilgiyle baktı. "Tüm zırhına ne oldu?"

"Hiç giymedim," dedi Patrick.

"Bunu görebiliyorum," dedi Ramsey, Patrick'in ipek gömleğinden taşan kaslı göğsünü dürtmek için uzanarak.

Patrick gerildi. "Kes şunu."

Ramsey elini indirmeden önce dudaklarını yaladı. "Peki neden beni arıyordunuz?"

Patrick boğazını temizledi, bakışları Laynah'ın gergin olduğunu fark ettiği bir şekilde ona kaydı ve sonra tekrar boğazını temizledi.

Hizmetçinin kapısına doğru usulca ilerleyen Laynah tereddüt etti, parmak uçları kapı koluna değdi. Gergin olmak Patrick'e göre değdi.

"Eee?" Ramsey başını Patrick'e doğru eğerek sordu, parmak uçları kaptanın gömleğinin parlak ipeğini okşuyordu. "Beni takip etmeni gerektirecek kadar önemli olan şey neydi?"

Patrick yutkundu, sert tavrı dağıldı. "Dans etmek istersin diye düşünmüştüm," dedi sonunda, sesi sert, yüzü pancar kırmızısıydı.

Laynah, Ramsey'nin cevabını duymak için can atıyordu ama çoktan hizmetçinin kapısından sıvışmıştı. İki adamın da onu görmediğinden emindi; birbirlerine çok dalmışlardı.

Ötedeki koridor dardı ve dumanın bir kısmı balo salonundan içeri sızmıştı. Birkaç hizmetçi araştırmak için yanından koşarak geçti.

Mutfağı bulmak zorundaydı. İmparatoriçe Quinn'le özel çay salonunda buluşacaktı ve bu onun için bir fırsattı.

Mutfakları bulmak beklediğinden daha kolaydı; koridorlar birleştikçe daha fazla hizmetçi belirdi ve boş bardaklarla dolu bir tepsi taşıyan bir uşağı takip etti.

"Kendini diğerlerinden üstün görüyorsun, değil mi?" diye sordu yanından geçen bir hizmetçi.

Laynah şaşkınlıkla hizmetçinin ardından bakakaldı. Yürümeye devam edene kadar arkasından gelen yumuşak hışırtıyı duymadı. Ramsey elbiselerine uzun, siyah bir dantel tutturmuştu. Üzerinde binlerce minik, ışıltılı mücevher vardı ve yerde sürükleniyordu.

"Kendine engel olamıyor, değil mi?" diye mırıldandı, treni yırtıp bir köşeye tikiştirirken.

Hizmetkârlar tencere ve tava şangırtıları arasında sohbet ederken mutfaklarda özel bir tür organize kaos vardı. Laynah, turtaları kıvırmakta olan çilli bir mutfak görevlisine yaklaştı.

Kadın ona şüpheyle baktı. "Umarım Regina'nın yeni hizmetçisi değilsinizdir," dedi. "Sanki bir şey oluyormuş gibi onları gözden geçiriyor.

modası geçti."

Laynah hemen, sesini keskinleştirmeye zorlayarak, "Öyleyim," dedi. "Ve Regina için bir içecek tepsisine ihtiyacım var..."

"Beklemek zorundasınız. Burada gagalama düzeni var." İblis tısladı.

"Haklısın," dedi Laynah, "burada bir sıralama *var*. Ama Regina'nın en tepede olmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Eğer saygısızlığınızı öğrenirse..."

Kumarı işe yaradı. Hizmetçi onun tehdidi karşısında soldu.

"Şimdi," diye devam etti Laynah, "çayı sen mi demleyeceksin yoksa ben mi demleyeyim?"

Hizmetçi tepsiyi hazırlamaya başladığında bir suçluluk duygusu hissetti ama iblis mutlu bir şekilde kıkırdadı.

Birkaç dakika sonra Laynah çay salonunu bulmak için koridorlarda aceleyle ilerledi. Quinn imparatoriçeyle birlikte gelmeden önce salona erken gitmesi gerekiyordu. Çaya zehir katmak için en güvenli fırsat penceresi bu olacaktı.

Oraya varmadan önce sadece bir kez yol sormak zorunda kaldı, ağır tepsiyi dengede tutarken kapıyı dirsekleyerek açtı. Çaydanlık, fincanlar, tabaklar, bir kase şeker, kaşıklar, süt ve bisküvilerle doluydu. Konsantrasyon içinde dudaklarını yalayarak yukarı baktı ve dondu kaldı.

İmparatoriçe ve Quinn zaten buradaydı.

"Çok hızlıydı," dedi imparatoriçe eğlenerek, eli servis çanının ipindeydi. "Ben de tam çalmak üzereydim."

"Ekselansları," dedi Laynah, başını eğerek reverans yaparken sütü sağa sola sıçratmamaya çalışarak.

Mutfaktayken saçlarını topuz yapmıştı ve zaman ayırdığı için memnundu; imparatoriçe onu tanımamıştı.

Ama Quinn biliyordu. Kendisini ele vermeyeceğini umarak onun şaşkın bakışlarından kaçındı. Neyse ki hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştı ve şimdi de sessizliğini koruyor, İmparatoriçe'yle birlikte bir sehpanın iki yanında oturdukları yerden geçerken merakla ona bakıyordu.

İmparatoriçe zarif bir şekilde şezlongun bir kenarına oturdu ve beklentiyle yanındaki boş alanı okşadı. "Bana katılman için yeterince yer var Quinn."

Başını iki yana salladı. "Burada iyiyim, teşekkür ederim."

İster tesadüfen olsun, ister bilerek, odada başka sandalye yoktu ama Quinn kendini alçak, kabarık bir tabureye garip bir şekilde oturtmayı tercih etmişti.

Laynah tepsiyi büfenin üzerine bırakırken elleri titriyor, sırtını diğerlerine dönüyordu.

Çayı hazırlamak çok uzun sürmüştü ama imparatoriçe Quinn'le sohbet etmeye o kadar odaklanmıştı ki bunu fark edemedi. Gevezelik onun uzmanlık alanı değildi ve Katika kısa süre sonra onu bitişikteki balkona götürdü -belki de temiz havanın Quinn'in dilini gevşeteceğini düşünmüştü- çay hazır olduğunda getirilmesini istedi.

Onlar gittikten sonra Laynah uzun bir nefes verdi. Bluzunun yakasından paketlenmiş kâğıdı alırken elleri nemliydi.

Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü yok. Kimse öğrenmese bile, Finnigan da öğrenecek. Nasıl tepki verirdi? Ona kızar mıydı?

Şunu düşünün: Öldürmekten hoşlandığınızı fark edebilirsiniz.

Kapının tıklamasıyla yerinden sıçradı ve paketi saklamak için yumruğuyla sıkarken kalbi küt küt atmaya başladı. Odayı taradı. Orada kimse yoktu. Avizelerden gelen yumuşak ışık koltukların üzerinde titriyordu ve emin olmak için eğilip mobilyaların altını bile kontrol etti.

Boşuna gergin oluyorum.

Laynah çekingen bir tavırla balkon kapısına doğru yürüdü ve dışarı baktı. Romantik bir ortamdı ve balkon daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu; devasaydı ve Quinn ile imparatoriçenin konuştukları, seslerinin zar zor duyulduğu bir gül bahçesine inen basamaklar içeriyordu. Ötesindeki manzara nefes kesiciydi ve koşullar farklı olsaydı, Laynah aşağıdaki genişleyen şehre mutlulukla bakabilirdi.

Sakin bir nefes alarak içeri girdi ve dikkatini tekrar tepsiye verdi ama hâlâ izlendiği hissinden kurtulamıyordu.

Çayı doldururken çay bir görünüp bir kayboluyor, şeker ve sütü karıştırırken porselenler elinde tıkırdıyordu.

Şimdi, zehir, iblisi ikna etti.

Ellerinin titremesi durdu ve daha fazla uzatmadan kağıt çantanın köşesini yırttı ve içindekilerin yarısını içine döktü. Çayı karıştırdıkça tortular üstte yüzüyor, çözülüyordu.

Fincanı hafızasına kaydetmek için bir an durdu. İsteyeceği son şey Quinn'in zehri almasıydı ama iblis kafasını karıştırmak için elinden geleni yapıyordu ve hangisinin hangisi olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Neyse ki, bunun solundaki fincan olduğunu, son pulların hâlâ spiral çizdiği yer olduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Sağdakinin olmadığına emin misin?

Eminim. Soldaki.

Bunun doğru olduğuna

emin misin? Evet,

eminim.

Senin hakkın mı, onun hakkı mı? Sen mi haklısın, o mu?

Laynah iblisin varlığından kurtulmaya çalışarak başını salladı. Hatırlayacağına güvenemediği için Quinn'in fincanını bir tılsım la işaretledi ve kulpunda küçük, parlayan bir sembol yarattı. Hangisini içmesinin güvenli olduğunu bilmesinin tek yolu buydu ve yanlışlıkla imparatoriçeyle fincanlarını değiştirmedikten emin olmak için odada kalacaktı. Tek umudu adamın sembolü fark edip yorum yapmamasıydı. "Tılsım çok şirin ama ikisini birbirinden ayırmak istiyorsan kaşığı fincanda bırakmak çok daha kolay olur," diyen Finnigan, gümüş pelerinini geriye atarak yanında belirdiğinde kadının korkuyla sıçramasına neden oldu ve başını ona doğru eğerek şaşkın bir ifade takındı.

"Finnigan!" diye tısladı, şok içinde kalbini tutarak, "nereden geldin sen?"

"Floofy senin kokunu takip etti. Onu şekerlenmiş meyveleri mideye indirirken buldum." Arkasını işaret etti.

Gözlerini kısarak kapının yanındaki taburenin gölgesine yığılmış Floofy'yi gördü. Adını duyunca, gönülsüzce bir 'yah' sesi çıkardı.

"Ama ben seni görmedim," dedi Laynah. "Kapının açıldığını duydum ama kimse yoktu..."

Finnigan gümüş pelerininin üniformasına bir toka ile tutturulduğu omzuna dokundu. "Büyülü pelerin. Beni görünmez yapmıyor ama gölgelere karışmama yardımcı oluyor." Kadının elindeki yarısı boş pakete gözlerini dikti. "Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu, paketi almak için uzanırken.

"Hiçbir şey," diye tersledi ve paketi onun ulaşamayacağı bir yere taşıdı. "O benim. Yani..." Korkuyla balkona baktı.

Finnigan'ın ifadesi üzgünleşti. "Laynah, İmparatoriçe'nin çayına neden zehir koydun? Zehirlemeye çalıştığının Quinn olmadığını varsayıyorum."

Boğazı düğümlendi. "Lütfen, beni durdurmaya çalışmayın."

Finnigan'ın sesine öfke karıştı. "Marek sana imparatoriçeyi öldürmeni mi emretti?"

"Lütfen," diye yalvardı, tekrar balkona bakarak. "Rosaria'yı korumak ve bir savaşı önlemek için bunu yapmak zorundayım."

"Marek'in söylediği bu mu? İmparatoriçe savaş mı istiyor?"

"Evet. Babasının inşa ettiği barışı yok ettiğini, kan dökülmesini istediğini söylüyor."

"Bu benim tanıdığım imparatoriçeye hiç benzemiyor. Aslında tam tersi. Elinden gelen her şeyi diplomatik yollardan yapmaya çalışıyor."

Kadın gerildi. "Birimize yalan söyleniyor."

"Öyle görünüyor. Ve bunun ben olduğumu sanmıyorum."

Laynah aynı fikirde değildi ama kalbinde hissettiklerini dile getirmeye cesaret edemeyerek sessiz kaldı: Finnigan pek çok konuda haklı olsa da bu konuda yanılıyordu. Mesele sadece imparatoriçeye güvenmemesi değildi; Marek'ten ne kadar nefret etse de onun yalan söylediğini düşünmüyordu. Ofisinde imparatoriçe hakkında duyduğu endişe ona çok gerçekçi gelmişti.

Finnigan onun şüphesini sezmiş gibiydi. "Neden imparatoriçeyle konuşmuyorsun? Kendi kararını kendin ver."

Hayır. İmparatoriçe ile konuşmak çok zor olurdu. Suikastın devamını getirmek çok zor olacaktı ve bu onun tek şansıydı.

Öldür, öldür, öldür.

"Buraya konuşmaya gelmedim," dedi, tepsiyi kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı. Finnigan bir adım öne çıktı ama kadın geri adım atmadı.

"Laynah, bunu yapma. Kormend İmparatoriçesi'ni öldürmeyi içermeyen başka bir yol bulacağız."

"Ama o tehlikeli."

"Ben de öyleyim. Pek çok insan da öyle. Yolumuza çıktıklarında insanları öylece öldüremeyiz."

"Yapamaz mıyız?"

Yapabiliriz. Ve yapacağız.

Finnigan, "Marek'e olan bağlılığınızın ahlakınızın ötesine geçtiğini fark etmemiştim," dedi.

Sözleri nazikti ama suçlama can yakıcıydı.

"Finnigan, anlamıyorsun. Marek ailemi tehdit etti." Adam gerildi, konuşurken sesi keskinleşti. "Marek sana şantaj mı yaptı?" Kadın başını salladı.

Odayı ağır bir sessizlik doldurdu. Laynah dışarıya baktı ama Quinn ve Katika çok uzakta, geniş balkonun kenarında aşağıdaki şehre bakıyorlardı.

Finnigan bir elini onunkinin üzerine koyarak tepsiyi büfeye değene kadar aşağı indirdi. "Eğer Marek seni tehdit ettiyse, o zaman ölecek."

"Ama kimseyi öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Uzun zaman önce," diye söze başladı Finnigan, "kesinlikle gerekli olmadıkça yaşayan başka bir cana zarar vermeyeceğime dair kendime söz verdim."

"Finnigan-"

"Artık gerekli." Onunla göz göze geldi. "Laynah, seni korumak için her şeyi yaparım. Düşmanlarınız benim ve onlarla savaşmak için yanınızda olacağım."

Finnigan'ın ona yardım etmeyeceğine dair tüm şüpheleri yok olmuştu. Finnigan onun ortağı, arkadaşı ve müttefikiydi.

Fırtınayla tek başına yüzleşmek iblisin üzerindeki baskısını gevşetmişti.

Finnigan arkasından kırmızı bir gül çıkardı. "Bunu dans pistinde bırakmışsın."

Zehirli çay ve Finnigan'ın Marek'i öldüreceğini açıklaması arasında, bu romantik jest onu şaşırttı. "Teşekkür ederim... ama bunu bana neden veriyorsun?"

"Sana iyi şeyleri hatırlatmak için," diye mırıldandı. "Aşk ve uğruna savaşmaya değer her şeyi hatırlatmak için."

Onunla göz temasını kesmeden imparatoriçenin fincanını aldı ve sıvıyı bir sıçramayla halının üzerine döktü.

İblis öfkeyle çığlık atarken Laynah irkildi.

"Şimdi, paket," dedi Finnigan, beklentiyle elini uzatarak.

Hayır! O bizim!

"Hayır," dedi, yumruğu sıkılaştı ve paketi ezdi. "Onunla savaşmalısın, küçük güvercin."

"Savaşıyorum," dedi sesi kırılarak. "Bizim için savaşıyorum."

"O zaman benimle kavga etme." Beklentiyle elini uzattı. "Paketi bana ver."

"Neden? Bununla ne yapacaksın?"

"Atacağım tabii ki."

Adam bir adım daha yaklaştı, ama kadın geri çekildi ve sahiplenme duygusu onu ele geçirince adamın ulaşamayacağı bir yere adım attı.

Bu benim. Benim, benim, benim.

Geri çekildi. Finnigan her seferinde bir adım atarak onu takip etti.

İçinden gelen bir dürtüyle, biraz çocukça ama çoğunlukla haklı hissettiren bir hareketle sehpanın diğer tarafına koştu.

Finnigan bir kaşını kaldırdı. "Şimdi de kedi fare mi oynuyoruz?
Çünkü sizi uyarmalıyım, kedi siz değilsiniz."

Laynah alay etti. "Ben olsam o kadar emin
olmazdım."

Sola doğru bir adım attı ama Finnigan onun önünü kesmek için hamle
yaptı.

Onun yerine sağa doğru hamle yaptı ve Finnigan da diğer yöne doğru
hamle yaptı. Bileğini yakalamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı ama kadın
kaçmayı başardı.

"Kaçabilirsin ama seni yakalayacağım," dedi, masanın etrafında dönerken
onu takip ederek.

İçini bir korku kapladı ama karşı karşıya geldiklerinde bu korku
heyecanla karıştı.

Finnigan aralarındaki sehpaye ve şezlonga baktı. Bakışları tekrar
onunkilere kaydı, yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi.

Olamaz. Adamın ne planladığını çok geç fark etti.

"Finnigan, yapma!"

O değerli saniyeleri koşmak için kullanmalıydı. Finnigan her zaman
kıvraktı ama ne kadar kıvrak olduğunu tam olarak fark etmemişti. Tek bir
akıcı hareketle sehpanın üzerinden atladı, şezlongun üzerine indi ve yüksek
arkalığın üzerinden atlayarak, sadece bir saniye önce durduğu yere inmek
için sıçradı. Kapıya doğru koştu ama Finnigan bileğini yakalayıp onu
döndürdüğünde, yüzü onunkine yaklaştığında ancak büfeye kadar
gelebilmmişti.

"Bırak beni," diye tısladı.

"Neden? Seni tekrar kovalamamı mı istiyorsun?"

Kadın sinirli bir ses çıkarıp onu üzerinden atmaya çalıştı ama adam onu
sıkı sıkı tuttu ve kadın dirseğini çay tepsisine vurarak içindekileri itip kaktı
ve kristal şekerliğin yerde sekerek içindekilerin her yere dökülmesine neden

oldu.

"Kahretsin," dedi ve omzunun üzerinden boş balkon kapısına bir bakış attı. Kimsenin bunu duymamış olmasını umuyordu.

Finnigan güldü, onu kendine çekerken alçak tınısı derinden yankılanıyordu. Finnigan'ın sarhoş edici kokusu onu sardı ve kadın çırpınmayı bıraktı. O kadar yakındı ki, Finnigan'ın bakışlarıyla karşılaştığında kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Delikanlının delici bakışları kızın kalbinde ısı birikmesine neden oldu ve dizlerinin bağı çözüldü.

"Bileğimi bırak," dedi belli belirsiz.

"Paketi bırak."

"Hayır."

Onun kesin ifadesine rağmen Finnigan'ın yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı. Finnigan öne doğru eğilip bileğini dudaklarına götürdüğünde kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Sen ne...?"

Adam elini çevirip dudaklarını bileğinin pürüzsüz alt tarafına bastırduğunda hava ciğerlerini terk etti. Dudaklarının tenine temas ettiği yerde ısı ve zevk patladı, kolu boyunca yandı ve ruhunu ateşe verdi.

Bileğini tekrar öptü, bu sefer daha dikkatli bir şekilde, nemli dili avucuna doğru ilerledi ve hassas deriye sürtündü.

"Finnigan," diye uyardı ama dişleri avucunu sıyırdığında protestosu bir iniltiyle son buldu ve bu his içini bir ürperti kapladı.

Adam hareketi tekrarladı ve kadının dudaklarından yumuşak bir ses daha çıktı.

"Seni böyle öpmeyi hayal etmişim," diye mırıldandı Finnigan, alt dudağını kızın teninde gezdirmek için duraklayarak, "ama başlamak istediğim yer bileğin değildi."

Ona verdiği küçük göz kırpışı kararlılığını paramparça etti ve kendini erimiş hissetti. Sıcak, bulutlu bir sisin içinde harika bir şekilde

kaybolmuştu, öfkesi unutulmuştu

İç organları özlemle zonkluyor, onun dokunuşunu daha fazla arzuluyor, ısı artmaya devam ediyor ve sonra dili kayıyor-

Floofy'nin viyaklaması onu tekrar etrafındakilerin farkına vardırırdı ve halının üzerinden koşarak onlara doğru gelirken telaşla elini geri çekti.

Floofy elbiselerini giyer giymez arkalarındaki balkondan bir kadın sesi duyuldu.

"Ahem." İmparatoriçe başını sallayarak onlara baktı. "Gerçekten, Finnigan. Regina'nın çalışanları korkutup kaçırmaması ve senin onları baştan çıkarman yüzünden geriye kimse kalmayacak."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Panzehir

Finnigan

İmparatoriçe Katika eğlenerek, "ÇAYIMIZIN soğuduğunu varsayıyorum," dedi.

"Korkarım öyle, Majesteleri," dedi Finnigan, o kadar eğildi ki parmakları yere değdi ve bu sırada paketi silip süpürdü.

"Neyse, boş ver," dedi Katika. "Quinn, seni tanımak benim için bir zevkti."

Quinn eğildi ve odadan çıkmadan önce Laynah'a küçük bir gülümseme verdi. İmparatoriçe ile konuştukları her neyse iyi gitmiş gibi görünüyordu çünkü ikisinin de keyfi yerindeydi.

"Sizi daha önce tanıyamamıştım," dedi Katika Laynah'a, siyah giysilerini işaret ederek. "Böyle söylediğim için beni bağışlayın ama sizi hizmetçi sanmıştım."

Laynah reverans yaptı. "Affedilecek bir şey yok, Majesteleri."

"Güzel kırmızı elbisene ne oldu?"

Finnigan ilgiyle dinledi. Laynah kılık değiştirmesini nasıl açıklayacaktı?

"Üzerine şarap döktüm, o yüzden değiştirmek zorunda kaldım," dedi

Laynah gözünü bile kırpmadan.

Göz kapağı.

Katika sempatiyle başını salladı. "Şarap lekelerinden nefret ederim. Yedek bir kıyafetle hazırlıklı gelmen ne kadar akıllıca." Finnigan'a hitap etmeden önce bir süre daha Laynah'ın bakışlarını üzerinde tuttu. "Konuşmamız gereken bir konu var. Neden Laynah'ya veda etmiyorsun, sonra hazır olduğunda balkonda bana katılmıyorsun? Seni görmek güzeldi Laynah."

İmparatoriçe salondan çıktı ve onu Laynah ile baş başa bıraktı.

"Marek'in anlattığından farklı biri," dedi Laynah.

Finnigan başını salladı. "İmparatoriçe içsel büyüü geri kazanmama yardım ediyor, yani gördüğünüz gibi onu zehirlerseniz oldukça üzülürüm."

"Marek onun Renegátok ile çalıştığını söyledi."

"Daha çok onlar tarafından boğulmuş gibi. Onlardan kurtulması çok zor; kendilerini imparatorluk için çok değerli hale getirdiler. Birkaç ay içinde, Renegátok yok olmak üzere olan gizli bir topluluktan Kormend'in en güçlü güçlerinden biri haline geldi ve halk tarafından kutlanıyorlar."

"Ama bunun bir bedeli var," dedi Laynah. "Şehri ve bazı çocukları gördüm."

Finnigan gözlerini kapadı. "O zaman bu görevin neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorsunuz."

"İstiyorum."

Onu kapıya kadar geçirdi. "Kasaba evine dönmelisin."

"Güvenliğim için mi?" diye sordu asık suratla.

"Evet. Ne kadar yetenekli olursan ol, saray karanlık büyücülerle kaynıyor ve büyüm olmadan seni istediğim gibi koruyamam ve... belki de sana bir şey göstermeliyim." Boyun atkısını çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Laynah sordu.

"Sana Renegátok'un neler yapabileceğini gösteriyorum." Boğazındaki sızıntı yapan yaraya yapışan son kumaş tabakasını da çekip çıkarırken yüzünü buruşturdu ve kendini onun tepkisine hazırladı.

Laynah'nın eli şok içinde ağzına gitti, gözleri dehşetle irileşti. "*Bunu sana kim yaptı?*"

"Regina," diye cevap verdi. "Yaklaşık üç hafta önce Kormend'e hoş geldin demek için beni ziyaret etti."

Laynah'nın parmak uçları köprücük kemiğinde, iblis kedinin yaralarının olduğu yerde gezindi, sonra boynundaki iki santimlik yara almamış derinin yanından geçerek boğazındaki yaranın yakınında durdu. "Üç hafta mı? Ama taze görünüyor."

"Yeni gibi oldu," diye şaka yaptı ama ikisi de gülmedi. Enfeksiyon kapmasını önlemeyi başarmıştı ve yarası kanamamıştı ama kızgın ve kırmızıydı ve Regina onu ilk kestiğinde olduğu kadar acı vericiydi. "Bunu hiçbir şey iyileştiremez, büyü bile."

"Belki de kara büyüdür?" Laynah sordu. "Belki de kitabı yok etmek boynunun iyileşmesini sağlayacaktır?"

"Belki," dedi kuşkuyla. Boğazını nasıl iyileştireceğini sadece Regina biliyordu ve bu onu Regina'yı hayatta tutmaya teşvik ediyordu. Bir gün Regina'nın kendisine olan kininden daha çok değer verdiği bir şeye sahip olacağını ve bunu takas edebileceğini umuyordu.

"Bunu sana yaptığına inanamıyorum. Çok üzgünüm..."

Kızgın gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve Finnigan yüzünü avuçlayarak başparmaklarıyla onları sildi. "Şimdi, onun neler yapabileceğini görüyorsun. İşte bu yüzden güvende olmana ihtiyacım var."

"O bir canavar," dedi şiddetle, sesi titriyordu. "Regina sana yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Bunu yapamazsın, küçük güvercin," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. Öfkesi yüz hatlarına kazınmıştı ama artık gözlerinde gölge yoktu ve bunun için ona minnettardı. "Ben de yapamam. Öldürmek sadece daha fazla acıya yol açar. Birinin hayatında ışık olmak daha iyidir."

"Sen benim içimdeki ışıksın," diye fısıldadı

Laynah. O da gülümsedi. "Ve sen de benim

içimdeki ışıksın."

Finnigan'ın ipek eşarblı boynuna yeniden sarmasını izledi.

Floofy aniden onun omzundan Finnigan'ın omzuna sıçradı ve beceriksizce yere indi. Onlar onu durduramadan, ipek eşarblı gevşek ucunu ısırıldı ve çekti.

"Ne yapıyorsun dostum?" Finnigan gülererek Floofy'yi uzaklaştırmaya çalıştı.

Yaratık sızlanıp atkıyı çekti ve atkı boğazına dolandıkça Finnigan'ın irkilmesine neden oldu. Laynah Floofy'yi yakaladı ve omzuna geri koydu.

"Onunla halat çekme oyunu oynayamazsın," diye azarladı. "Üzgünüm," diye ekledi Finnigan'a. "Son birkaç gündür garip davranıyor."

"Şimdi mi? Şimdi sen söyleyince, az önce boynumdaki merhemi yalamaya çalışıyordu. Onu yiyecek sanıyor gibi görünüyor."

Floofy sızlandı.

"Bu yiyecek değil," dedi Laynah yaratığa. "Onu rahat bırak. Yaranın enfeksiyon kapmasını istemeyiz."

Finnigan cebinden şişeyi çıkararak, "Bir şey daha var," dedi. Yeşil camdan yapılmıştı ve mantarlıydı. "Bu senin için."

"Nedir bu?" diye sordu, adamın içindeki bordo renkli sıvıyı hafifçe sallamasını izleyerek.

"Büyü bastırmanın panzehiri. Ben doğmadan önce amcam tarafından icat edildi ve hayatım boyunca onu kullandım. Bu, büyüün etkilerini tersine çevirecek.

su arıtması. Doğal büyüünüzün üzerindeki engeli kaldırır, böylece ona tekrar erişebilirsiniz. Günde sadece bir damla almanız yeterli."

Laynah şişeyi alırken gözleri ilgiyle açıldı. "Büyümün geri dönmesi ne kadar sürer?"

"Genellikle bir gün içinde."

"Daha fazla alırsam ne olur?"

"Sadece bir damla," dedi kararlılıkla. "İhtiyacın olan tek şey bu. Güçlerinin geri döndüğünü görmek için sabırsızlanıyorum, ancak buna alışmanı tavsiye ederim. Her şeye alışmak için kendine zaman ayır."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bazı yetenekler bir kez kullanıldıktan sonra sonsuza kadar sabit kalır. Örneğin Dönüşüm-"

"Dönüşüm geçirebilecek miyim?" Laynah

heyecanla sordu. "Evet."

"Ama nasıl yapılacağını öğrenmek yıllar alır!"

Finnigan onun mutlu olduğunu görünce gülümsedi. "Hayvanınızı dikkatlice seçin. Ve bir tavsiyede bulunmama izin verirsiniz... kalbinizle rezonansa giren hayvanı seçin."

Gözleri parlıyordu ve onu öpme isteği çok güçlüydü ama sonra kaşlarını çatarak şişeye bakınca gülümsemesi kayboldu.

Finnigan bekledi. Şişeyi tanıyacak mıydı? *Üç...iki...bir...*

Laynah öfkeyle soluk soluğa kalırken gözleri aydınlandı. "Kral Rutherford'un içkisine kattığın şişeye aynı şişe mi bu?!"

"Kesinlikle öyle," dedi neşeyle. "Korkarım Majesteleri'ne oldukça aleni bir şey söylüyordum. Gördüğünüz gibi, siz ve Bernie'nin gezici grubuyla birlikte kaleye daha yeni varmıştım. Kralın isteği üzerine kaleye gizlice büyük bir panzehir fiçisi götürüyorduk ve kralın

muhafızlarıyla ve hatta muhtemelen soylularla paylaşmayı planlıyordu. Elbette sihrin bastırılmasını tamamen durdurmak kadar ideal değil ama bu da bir başlangıç olabilirdi. Ancak, hayal kırıklığına rağmen, Majestelerinin bunu oğlu dışında kimseyle paylaşmaya niyeti olmadığını öğrendim. Bunun bir geri adım olduğunu hissettim ve duygularımın beni yenmesine izin verdim. O akşam ziyafette elimde olmadan misilleme yaptım. Kafiye ve kralın kadehine eklediğimi gördüğünüz damlalar bu yüzden."

Laynah şaşkınlık içinde başını salladı. "Bu... çok şeyi açıklıyor. Yine de..." diye güldü. "Seni öfkelenirken göreceğimi hiç düşünmezdim. Bu, kendimi sinirlendirdiğim zamanlar hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Finnigan gülümsedi ve omuz silkti. "Her şeyin bir ilki vardır. Ve Kral Rutherford benden panzehiri ona ulaştırmamı istedi. Ben de sadece emirlere uyuyordum."

Laynah homurdandı. "Bunun için neredeyse zindana atılıyordun!"

"Hatırladığım kadarıyla, bunun için beni neredeyse zindana attırıyordunuz. Kralın buna aldıracağını sanmıyorum. Ancak benim şansıma, bu karar size aitti." Jester'ın kişiliğine kolaylıkla büründü ve ekledi, "Merhameti için kocalığına her zaman minnettarım."

"Bahse girerim," dedi, kollarını kavuşturup Patrick'i hatırlatan alaycı bir ifade takındı ve güldü.

Bir an sonra Laynah da kahkahayı patlattı ve ona sıkıca sarıldı.

Kızın kucaklaşmayı bu kadar uzun süre sürdürmesi onu hoş bir şekilde şaşırtmış ve kızın vücudunu onunkine bastırma konusundaki aceleciliği onu biraz daha fazla tahrik etmişti.

Adam onu öpmeden, kadın aniden geri çekildi. "Seninle sonra şehir evinde görüşürüz?"

Zayıfça başını salladı. "Buna güvenebilirsiniz."

Yanağına bir öpücük kondurarak onu mutlu ama biraz da şaşkın hissettirdi.

"Laynah çok tatlı," dedi İmparatoriçe Katika balkonda ona katıldığında. "Ve çok ciddi. Onu neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Şimdi yapabilir misin?" Balkon korkuluğuna yaslandı. "Ekselanslarının aşk hayatını sorgulamama izin verirseniz... Quinn'le işler nasıl gitti? İkınız hâlâ umutsuzca aşık mısınız?"

Katika dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Henüz değil. Ama ilgilendiğim şey aşk değil."

"Eğer aşkla ilgilenmiyorsanız, Prens Seth bariz bir seçim olurdu. Neden Quinn?"

"Seth sadece bir çocuk," dedi Katika burnunu kırıştırarak. "Kormendian yasaları çocuk yaşta evliliği yasaklıyor."

Bu da iyi bir şey. Yine de, Katika gerçekten Rosaria Veliaht Prensi'yle evlenmek istiyorsa, yasayı bozmanın bir yolunu bulacağına dair bir his vardı içinde.

"Aşktan bahsetmişken," dedi Katika konuyu değiştirerek, "Laynah'ını koruyacağıma söz verdim. Ama bunu yapmak için neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Panzehir," diye yanıtladı Finnigan. İmparatoriçe'nin korumasının karşılıksız kalmasını beklemiyordu ve bu isteğin geleceğini bir mil öteden görmüştü.

"Evet. Muhafızlarım ve ajanlarım büyüye sahip olsaydı, ihtimaller eşitlenirdi." "Tarikatı saraydan kovmak da olasılıkları eşitler," diye işaret etti.

Dışarı.

Katika gülümsedi. "Renegátok için aklımda farklı bir şey var." "Regina'yı öldürmek mi?"

İmparatoriçe ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Gönüllü mü oluyorsun? Benim suikastçım olamayacak kadar asil olan Lord Brighton'a ne oldu?"

"Zaten bir suikastçınız var," diye işaret etti, "yine de, sanırım, asla çok fazla suikastçınız olamaz."

Ayrıca, hayatının geri kalanını boğazında açık bir yarayla geçirmek istemiyordu. Hayır. Şimdilik Regina'yı hayatta tutma kampında kalmaya devam etti. Yine de İmparatoriçe'nin Regina ve takipçilerinin oluşturduğu tehdidi etkisiz hale getireceğini umuyordu. Riskler yüksekti ve imparatoriçe Laynah'ı korumak için söz vermeye hazırsa, bunu yerine getirmesi gerekiyordu.

"Quinn'i kullanmayı planlıyorum," dedi Katika aniden. "Renegátok'un lideri olarak annesinin yerini almasını istiyorum."

"Hmm." En mantıklı hareket tarzı buydu. Renegátoklar Kormendian toplumuyla öylece yok sayılamayacak kadar bütünleşmişlerdi. Liderlerini imparatoriçenin kontrol edebileceği biriyle değiştirmek onun gücünü artıracaktı ki bu da Ramsey'i aday olmaktan çıkarıyordu. Annesi gibi onun da sağı solu belli olmazdı.

"Sanırım bir şeyi unutuyorsunuz," dedi Finnigan. "Siz aşk için evlenmek istemeyebilirsiniz ama çoğu insan ister. Ve Quinn'in de onlardan biri olduğuna eminim." Grace'den bahsetmekten ya da çiftin hâlâ birlikte olup olmadığını sormaktan kaçındı ve Katika'nın tepkisini bekledi.

Ancak Katika onun sorusunu sanki hiç sormamış gibi görmezden geldi.

"Baloya dönme vakti geldi," dedi sakince, şık elbisesini düzelterek. "Bana panzehirden biraz verecek misin, vermeyecek misin?"

Finnigan isteksizce elini cebine attı ve kendi matarasını çıkardı. "Bu sonuncusu," diye yalan söyledi. "Bu benim kişisel erzağım."

İmparatoriçe onun şarap renkli panzehirle dolu cam şişelerden oluşan çantasını bilmiyordu. Çantayı evin içinde saklamaktan büyük zevk alıyordu.

Söğüt Adam'ın ayağı. Heykel ne kadar ürkütücü olsa da, Renegátoklar ona düşkün görünüyordu ve hiçbiri değerli sanat eserini sökmektense etrafındaki şehri yıkmayı tercih eden Ramsey kadar düşkün değildi. Bu da onu hem panzehir için güvenli bir saklanma yeri hem de şiirsel bir yer haline getiriyordu.

Katika onun matarasını alırken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Daha fazlasını elde edebilir misin?" "Kesinlikle deneyebilirim."

İmparatoriçe'nin ihtiyacı olan şeyi sağlayabildiği sürece, onun üzerinde bir kozu vardı. Bu nedenle, ona ne kadar panzehir sağlayacağını sınırlayacaktı - başkalarını onu öldürmemeleri için nasıl teşvik edeceğini bilen tek kişi Regina değildi.

Fuayeyi geçerlerken Katika, "Bir şey daha var," dedi, "Unutma-"

"Biliyorum, biliyorum. Siz söylemedikçe tarikat liderlerini öldürmek yok."

"Güzel. Bir isyan başlatmanı istemiyorum."

"Buna söz veremem."

Yirmi Beşinci Bölüm

Suikastçı

Laynah

FINNIGAN'IN TALİMATLARI DOĞRULTUSUNDA Laynah bir damla panzehir aldı.

Finnigan'ın talimatlarının aksine, iblis onun hepsini boşaltmasını sağladı ve son damlasına kadar yuttu.

Hiçbir şey olmayınca hem o hem de iblis hayal kırıklığına uğradı ama bu onları hedeflerinden caydırmadı. İmparatoriçe artık onların hedefi değildi.

-Regina'ydı.

Finnigan'ın boynundaki kızgın kırmızı yarayı düşündükçe yeni yaşlar gözlerini yakıyordu. Bir elinde Finnigan'ın gülü, diğerinde paketi, Regina'nın odasını bulmak için sarayda aceleyle ilerlerken iblisin ona sürekli beslediği bir görüntüydü bu.

Onu öldüreceğim.

Onu öldüreceğiz, diye düzeltti iblis.

Finnigan'ın boynuna bakarken, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark etmenin şoku onu vurmuştu. Regina ölene kadar ne o ne de Finnigan güvende olacaktı. O an iblisin onu öldürmeye çalıştığı andı.

Aklına girmesine izin verdi. Finnigan'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa.

İblisin sesi kulağına cesaretlendirici şeyler fısıldarken, Finnigan'ın dikkatini dokunuşlarıyla dağıtmıştı. Ellerinin pantolonunu okşadığını çok iyi fark etmişti ama Finnigan'dan aşırıldığı küçük kâğıt çantayı gözden kaçırmıştı.

Ondan çaldığımızı, iblis tısladı.

Rahatlamıştı, çantanın içinde hâlâ bir doz zehir vardı. Yavaş bir ölüm olacaktı ama Finnigan'a yaptıklarından sonra bu bile Regina için çok iyiydi.

Onu öldüreceğiz, diye düşündü Laynah, Finnigan'ın ona verdiği çiçeği göğsüne bastırarak.

Kes, biç, parçala, ısır, diye ısrar etti iblis, ayaklarını merdivene doğru iterek. Daha hızlı, daha hızlı, yukarı çıkıyoruz. Ruhun basamakları çıkacak, sonra bana inecek, alçaktan inecek.

Laynah sarayın üst katlarında sürükleniyor, kararlılıkla ilerliyordu. Meseleleri kendi ellerine alma zamanı gelmişti. Birilerinin piyonu olmaktan bıkmıştı. İblis de aynı fikirdeydi ve artık hedeflerini onun şiddet arzusuyla uyumlu hale getirdiğine göre, geçmiş günlerde hissettiği duygusal karmaşa ortadan kalkmış, onu soğukkanlı ve odaklanmış bir halde bırakmıştı.

Ramsey haklıydı. Eğilmek işi kolaylaştırdı.

Sarayda dolaşan tek misafir o değildi ama hizmetkârının kılık değiştirmesi sayesinde muhafızlar tarafından durdurulmadı. Yine de iki kez yol sormak zorunda kaldı, ama bunu şüphe uyandırmadan yapmayı başardı - Soyтары benzeri bir güvenle söylendiğinde insanların neye inanacağı şaşırtıcıydı.

"Ben Regina'nın yeni hizmetçisiyim," diye açıkladı ve sempatik bir uşak onu Regina'nın kapısına kadar götürdü.

"İyi şanslar," dedi. "Umarım bir öncekinden daha uzun süre dayanırsın."

Laynah uşağın köşede kaybolmasını bekledikten sonra kilide altın rengi bir büyü tutamını soktu. Kapının kilidinin çoktan açılmış olduğunu ve kolun avucunun içinde rahatça hareket ettiğini görünce şaşırdı.

Kapıyı açtı, ancak bir koltukta oturan Grace'i görünce irkildi. İyi ve yaralanmamış görünüyordu ve Laynah'ın yüzünde kibar bir şaşkınlık ifadesiyle görünce sandalyesinden kalktı.

"Laynah? Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi ve çevresini tararken paketi sıkılı yumruğunun arasına sakladı. Regina'nın süiti yatak odası ve oturma odası olarak ikiye ayrılmıştı ve tuhaf bir şekilde annesinin Rutherford Kalesi'ndeki yatak odasını anımsatan kremler ve pembelerle lüks bir şekilde dekore edilmişti. Grace'e döndü. "Burada ne yapıyorsun? İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim-"

"Ah, Grace, buldum!" diye bağırdı bir kadının kalın sesi neşeyle ve Laynah, fark etmediği bir kapı yanı başında açılıp Regina'yı elleri kalçalarında ortaya çıkarınca kenara sıçradı. Laynah'ı gördü ama onu tanımadı, bakışları Grace'e kaydı. "Eee? Nasıl görünüyorum?"

Yaşlı kadın hâlâ vücudunu saran eflatun elbisesini giyyordu ve bu elbise yüzünü örten yumuşak duvakla karşılaştırıldığında dikkat çekiciydi. Fildişi organze, siyah yeleli saçlarıyla tezat oluşturuyor ve parlak mor rujuyla uyumsuz görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Grace.

"Sus," dedi Regina sevgiyle, duvağı çözüp Grace'in başına geçirdi, böylece şeffaf kumaş yüzüne doğru sarktı. "İşte böyle. Sen mükemmel bir gelinsin."

Laynah oradan ayrılmayı düşünüyordu ama bu tuhaf manzara karşısında donup kalmıştı ve Grace'i burada, Regina'nın yanında bırakamazdı. Grace, Regina'yı itaatkâr bir şekilde aynaya kadar takip ederken onun tehlike hissini paylaşıyor gibi görünmüyordu.

Grace tereddütle duvağa dokunarak, "Çok nazıksınız," dedi. "Bunu alabileceğime emin misin?"

"Elbette canım," dedi Regina cömertçe. "Umarım sen ve Quinn buraya taşındığınızda başka bir düğün yapmayı düşünürsünüz ama her halükarda iyi şans getirmesi için saklamanızda ısrar ediyorum. Bunu çok uzun zamandır saklıyordum. Kendi düğünümde giymiştim, biliyorsun. Marek'le evliliğim sona erdi elbette ama ben kötü kehanetlere inanmam, ya siz? Ayrıca, benim Quinn'imle böyle bir sorun yaşamazsın. O güçlü bir genç adam ve cesur - korkak babası gibi değil."

Grace'in bakışları, Regina'nın gülümsemesine karşılık vermeden önce, durumun ne kadar rahatsız edici olduğunu belirtmek istercesine Laynah'ınkilere kısa bir süre için kaydı. "Bu çok hoş ve gerçekten minnettarım Leydi Regina."

"Lütfen bana Regina deyin. Ooh, ya da *anne*," diye ekledi Laynah'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden tiz bir kıkırdamayla. "Tanrım, zaman nasıl da akıp gidiyor... Düğün günümde ne kadar mutlu olduğumu hâlâ hatırlıyorum." Hüzünlü bir iç çekti. "O günler mutlu günlerdi Grace. Çocuklar henüz küçükken... Quinn daha yeni yürümeye başlayan bir çocukken çok konuşkandı. Ve Ramsey, şey..."

Regina orada durup eski günlerini yad ederken garip bir an geçti. Laynah, Regina'nın Quinn ve Ramsey'i yetiştirdiğini hayal etmekten kendini alamadı ve ailelerinin parçalanacağı düşüncesi kalbini sızlattı.

Merhametini kendine sakla. Yapacak işlerimiz var.

Laynah lüks odanın etrafına göz gezdirerek zehri yerleştirecek bir yer aradı.

Bu sırada Grace, Regina ince kollarını ona sararken ağa yakalanmış bir sinek kadar çaresiz görünüyordu. Regina'nın pembe pelerininin kolları onu sardığında Grace gözden kayboldu ve Laynah'a çaresiz bir bakış fırlattı.

"Sen," dedi Regina, uzun boyalı tırnağıyla Laynah'ı işaret ederken sesi keskinleşiyordu, "neden hâlâ orada dikiliyorsun? Yapacak işin yok mu senin?"

"O benim arkadaşım," dedi Grace, Laynah'nın ona attığı uyarı bakışını umursamadan.

"Öyle mi?" Regina ona kesinlikle Ramsey'i hatırlatan bir ifadeyle sivri burnundan aşağı baktı. "Şey, Grace. *Cömertliğini* takdir ediyorum. Ama bir tavsiyede bulunabilir miyim? Hizmetkârların arasına karışmamaya çalış. Onların dikkatini işlerinden uzaklaştırmak hiç adil değil."

Laynah'ı dehşete düşüren Regina ona doğru iki adım attı ve elindeki kırmızı gülü kopardı. Sapını koparıp Laynah'ın gür saçlarının arasına yerleştirdikten sonra dikkatini tekrar Grace'e çevirdi ve onu iki yanağından öptü. "Ailemize hoş geldin demekten mutluluk duyuyorum canım. Kendini ve küçük arkadaşını gezdirirsin, değil mi? Baloya geri dönmeliyim. İlgilenmem gereken küçük bir ev işi var."

"Regina, bekle," dedi Grace, sesi tizleşerek. "Sen-" "Kimseye söylemeyecek misin?" Regina gülümsedi. "Tabii ki. Evliliğiniz ve Hamilelik bizim küçük sırrımız olacak."

Grace hemen, "Sadece yarın sabaha kadar," dedi. "Quinn ve ben kahvaltıda Marek'e ve imparatoriçeye söyleyeceğiz."

"Ben de seni desteklemek için orada olacağım, canım. Marek çok huysuz olabiliyor ve imparatoriçe de biraz hassas ama ben her adımında yanında olacağım."

Regina odadan çıkarken Grace minnetle başını salladı ve Laynah'nın şaşkın şaşkın ona bakmasına neden oldu.

"Bu da neydi böyle?" Laynah kabarık bir sedirin üzerine çökme ya da Regina'ya ait herhangi bir şeye dokunma isteğine direnerek sordu. "Regina'nın odasında ne yapıyorsun?"

"Onu tanımaya başlıyorum," dedi Grace. "Beni buraya o davet etti."

Laynah bu kadarını tahmin etmişti. "Regina Quinn'le evlendiğinizi nereden biliyor?" diye sordu odanın içinde dolaşırken. "Bunu bir sır olarak sakladığınızı sanıyordum."

"Öyleyiz! En azından bir süre daha." Grace iç çekerek peçesini kaldırdı. "Ama bence en iyisi bu oldu, öyle değil mi? Regina'nın kayınvalide olacağı konusunda endişeliydim ama iyi birine benziyor, değil mi?"

"Ama o iyi biri *değil*," dedi Laynah, Finnigan'ın boğazındaki korkunç yarayı hatırlayarak. "O kötü biri."

Grace gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Lütfen, bana güvenmek zorundasın. Regina tehlikeli ve onunla herhangi bir şey yapman güvenli değil."

"Onun tehlikeli olduğunu size düşündüren nedir? Renegátok'un başı olduğu için mi? Biraz ürkütücü olduklarını biliyorum-"

"*Ürkütücü mü?* Tanıdığımız insanlar onların ellerinde öldü!"

Laynah başını kaldırıp Grace'e meydan okurcasına baktı. Ama Grace kırgın ve şaşkın görünüyordu ve ancak o zaman ses tonunun ne kadar sert olduğunu fark etti. "Özür dilerim. Ani davranmak istememiştim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Sorun değil," dedi Grace. "Doğruyu söylemek gerekirse ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Laynah durdu. "Sen değil misin?"

Zaman kaybı.

"Hayır, değilim." Grace sandalyeye geri yaslandı ve elbisesinin içinde her zamankinden daha belirgin olan karnını okşadı. "Sabah bulantılarım başladı... Gerçi akşamları da oluyor gibi." Gözlerini devirdi. "Regina hamile olduğumu böyle anladı. Annen ve bazı Kormendialılarla bir masada oturuyordum ve hepsi iki içiyordu. Kormend'de iki içmeyi reddetmek kabalıktır, bunu biliyor muydun? Ben de müsaade istedim ama ayağa kalktığımda midem bulandı ve annenizin ayakkabılarının üzerine kustum."

Laynah yüzünü buruşturdu. "Şimdi iyi hissediyor musun?"

Daha az konuşma, daha çok ldrme.

Grace'in her sözüne tutunarak sesi zihninden uzaklaştırdı. "Oh, kendimi iyi hissediyorum ama çok utanç vericiydi! Şey, belki de değil *Utanç vericiydi* ama kesinlikle stresliydi. Herkes neden hasta olduğumu bilmek istiyordu, annen de yemekleri suçluyor ve ne yediğimi öğrenmek istiyordu... Sonra bir baktım, bir Renegátok şifacı oradaydı."

"Şifacı hamile olduğunu anladı mı?"

"O yaptı. Aslında Ildi'ydi. Onu hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim?" Laynah acı acı sordu, Percy'nin emriyle kaleye saldıran Renegátok büyücüsünü hatırladı. Kadının Grace'e yakın bir yerde olması fikri hiç hoşuna gitmemişti.

"Her açıdan oldukça kötü bir şanstı." Grace yüzünü kapattı ve ellerinin içine boğuk bir sesle konuştu. "Ildi hamileliğimi ailenin ve kim bilir kaç misafirin önünde doğruladı.

ama annen başından beri hamile olduğumu bildiğini söyledi."

"Şüpheli," dedi Laynah, araştırmasına devam ederek. Annesi pek çok şey biliyordu, ama bunların çoğunu sonradan öğrenmişti.

"Ve sonra Ildi Regina'ya söyledi... ve işte buradayız. Düğünler ve bebekler hakkında konuşuyoruz."

"Düğünler ve bebekler mi?" Laynah, Regina'nın yatağının yanında durarak dalgınca sordu. Yatağın başucundaki masanın üzerinde mükemmel bir hedef bulmuştu: su, nane yaprakları ve meyve dilimleriyle dolu seramik bir sürahi.

"Evet," dedi Grace heyecanla, onun peşinden giderek. "Regina benim -" sesi kesildi. "Laynah? Ne yapıyorsun?"

Boş ver onu. Şimdi yap.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, Grace'i dahil etmek istemiyordu. Grace odadan çıkana kadar beklemeyi düşündü ama iblis pençelerini zihninin etine batırarak onu uyardı.

Şimdi. Acele et, acele et, acele et.

Paketin bir köşesi çoktan yırtılmıştı ama iblisin sabırsız ilahileri aklına takıldı ve paketi ikiye bölüp içindekileri sürahiye boşaltarak Grace'in görüşünü bedeniyle engellemeye çalıştı.

İblisin çığlıkları anında kesildi ve mutlu bir şekilde kıpırdandı ve keyifli bir gürultü çıkardı.

Grace omzunun üzerinden baktı. "Laynah, o da ne?"

"Yok bir şey," dedi Laynah, kapıya doğru yürürken. "Hadi gel. Balo salonuna geri dönelim."

Grace hareket etmedi. Kaşları çatılmış bir halde sürahiye bakıyordu. "Bu... bu zehir değil, değil mi?"

Hayır.

"Hayır," dedi Laynah. Göğsünde bir tutam suçluluk duygusu oluştu.
Yutkundu. "Bu..."

"Ne?" Grace sordu.

Öldür, parçala, yırt-

Boğazını temizleyerek, "Bu su," diye mırıldandı. "Sadece su."

"Sadece su mu?" Grace sürahiyi eline almadan önce bir süre daha ona baktı.

"Ne yapıyorsun?" Laynah vücudundaki tüm kaslar gerilirken sordu. Grace ona yan gözle baktı. "Yok bir şey... Sadece biraz susadım."

Blöf yapıyordu. Öyle olmalıydı.

Grace sürahiyi dudaklarına götürdü.

"Hayır," diye bağırdı Laynah, onu durdurmak için öne atılarak.

Bırak onu. Bırak içsin!

Laynah onu kapmaya çalışırken Grace elindekini uzanamayacağı bir yerde tuttu. "Aha, biliyordum!" dedi Grace. "Laynah, sana ne oldu böyle?" *O zayıf biri. Seni anlamıyor, benim anladığım gibi değil.*

"Anlamıyorsun," dedi Laynah.

Grace ona acıyan bir bakış attı. "Hayır, bilmiyorum ama bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Çoktan yapıldı.

"Onu bana ver lütfen," dedi Grace'in elinden kapmaya çalışarak.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Bu bir cinayet!"

Cinayet bir zevktir.

Bu düşünce Laynah'ın zihninde gümbürdedi ve damarlarında güç dolaşmasına neden oldu.

Evet.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Laynah, neyi reddettiğinden emin değildi - iblisi mi, yoksa Grace'i mi?

Grace onu geçmeye çalıştı ama Laynah atıcıyı ayağından yakaladı.

"Bırak," dedi Laynah.

Grace inatla sürahinin sapını tuttu. "Laynah, o benim kayınvalidem!"

Laynah'ın buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Mantık ve akıl onu terk etmişti. Sürahi ile ne yapmak istediğinden bile emin değildi. Regina'ya mı bırakacaktı? İçindekileri yere mi dökcekti? Onunla kaçmak mı?

Bilmiyordu.

Sadece istediğimizi biliyoruz.

Grace ve Laynah atıcıyla güreşti, ikisi de bırakmak istemedi.

Birdenbire kol bir tıkırtıyla kırıldı ve Grace yatağın üzerine düştü. Laynah o kadar şanslı değildi ve geriye doğru tökezleyerek yere düştü. Sürahi elinden kaydı ve başının yanına çarparak yüzüne su püskürttü. Soğuk sıvı onu sersemlikten uyandırdı ve koluyla aceleyle yüzünü sildi.

Grace onun yanında belirdi ve ayağa kalkması için ona elini uzattı. "Laynah, sana bunu yaptıracak ne oldu?" diye sorarken sesi nazikti. Farklı bir insan gibisin."

Laynah iblisin konuşmasını bekledi ama iblis çok uzaklarda, sonsuz boşlukta kaybolmuş ve onu zihninin parçalarını toplamakla baş başa bırakmıştı. Grace'in elini kabul ederek ayağa kalktı. Titriyordu.

"İblis, değil mi?" Grace sordu. "Acı çektiğini görebiliyorum. Benimle konuşmayacak mısın?"

Laynah kollarını Grace'e dolayıp ona sarılırken göğsü ağrıyordu. "Şşşt," diye fısıldadı Grace, onu yakınında tutarak. "Her şey yolunda. Sadece nefes al."

Derin bir nefes aldı ve hızla atan kalbinin durulmasını bekledi.

"Regina'nın yanında dikkatli olacağıma söz veriyorum," dedi Grace. "Ama o artık benim ailem ve ona da yer açmam gerekiyor."

Laynah yenik bir şekilde başını salladı.

Grace yorgun hissediyordu ve Laynah onunla birlikte eve yürümeyi kabul etti. Saraydan ayrıldılar ve konağa döndüler. Kısa bir yürüyüşü ve birkaç dakika sonra kendi sokaklarına döndüler.

"Yani Regina, Quinn'in imparatoriçeyle evlenmeyecek olmasından pek etkilenmiş görünmüyordu?" Laynah sordu.

"Öyle görünmüyordu," dedi Grace. "Konuşma tarzına bakılırsa, nişan en başından beri İmparatoriçe Katika'nın fikriymiş gibi görünüyordu."

Tuhaf, diye düşündü Laynah gözlerini ovuşturarak. Ramsey'nin ima ettiğinin tam tersiydi.

Lobiye girdiklerinde Grace, "Bu arada ben de sormak istiyordum," dedi, "Finnigan kim?"

Finnigan'ın adını duyunca Laynah olduğu yerde durdu ve Grace ile yaptığı konuşmayı hatırlamaya çalışırken kalbi hızla çarpmaya başladı. Yanlışlıkla onun gerçek adını yüksek sesle söylemiş miydi? Söylemediğinden emindi.

"Laynah?" Grace sordu. "Onu tanıyor musun?"

Grace'in yüzüne bakarken kan beynine sıçradı. "Bu ismi nereden duydun?"

Grace kaşlarını çatı ve omuz silkti. "Regina bahsetti. Neden, kim o? Önemli biri mi?"

Bir hata olmalı. Bu isimde başka bir adam olmalıydı. Regina Finnigan'ın adını biliyor olamazdı, çünkü eğer biliyorsa... Korku içine dolmuştu. O zaman başka ne keşfetmişti?

Grace'i kollarından yakaladı. "*Finnigan* dediğine emin misin?"

Grace iri gözlerle ona baktı ve kekeleyerek, "Evet, Regina ona F-Finnigan O'Connell derdi," dedi.

"Grace, beni dikkatle dinle. Regina *tam olarak* ne dedi?"

"Onunla bir toplantısı olduğunu söyledi. Tüm söylediği bu," diye ekledi ciyaklayarak. "Ama sesi üzgün gelmiyordu. Sanırım onu görmek için sabırsızlanıyordu..."

Regina'nın veda sözleri aklına gelince Laynah Grace'in kollarını bıraktı. *İlgilenmem gereken küçük bir ev işi var.*

"Burada kal," dedi Grace'e. Zihni paniğe kapılmış olsa da sesini sakın tutmaya çalışıyordu.

"Laynah, ne-?"

Ama Laynah çoktan koşmaya başlamış ve sokağa fırlamıştı. Ayakları kaldırımında tıkırdayarak saraya doğru koşmaya başladı. Tam yolu yarılarmıştı ki yüksek sesle küfretti ve kayarak durdu. *Budsworth.*

Ata binmek varken neden topuklu ayakkabılarla koşuyordu ki? Zihnini büyülu sözleri mırıldanacak kadar sakinleşmeye zorladı. Sarı kısrak çabucak ortaya çıktı ama üzerinde eyer yoktu ve üzengi olmadan ona binmek zordu, özellikle de gülünç elbisesi engel oluyorsa. Sonunda Laynah kendini yukarı çekmeyi başardı ve sokaklarda ilerlemeye başladı.

Arkasından bağırان muhafızlara aldırmadan açık saray kapılarından içeri dalarken düşünceleri dağılmıştı. Artık Finnigan dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Regina onun kitabı yok etme görevini biliyor muydu? Jill ve Toby'yi biliyor muydu?

Budsworth sarayın basamaklarını tırmanarak, ardına kadar açık duran büyük kapılara doğru ilerledi. Sesler Laynah'a durması için bağırdı ama o ilerlemeye devam etti. Bir büyü vızıldayarak yanından geçti, omzunu kıl payı sıyırdı ve yakıcı bir enerji patlamasıyla kapı çerçevesine çarptı.

"Güle güle kızım, kendine dikkat et," diye mırıldandı Budsworth'e, kısıraktan atladı ve kendi ayakları daha yere basmadan onu uğurladı.

Lütfen, çok geç kalmayayım.

Peşindeki muhafızları görmezden gelerek kendini balo salonuna attı, misafirlerin ve çam ağaçlarının arasına karıştı, muhafızları atlattığından emin olana kadar kalabalığın derinliklerine doğru ilerledi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Oda sessizdi, sadece endişe mırıltılarıyla noktalanıyordu. Konuklar oldukları yerde donup kalmış, bakışlarını odanın ortasındaki yükseltilmiş dans pistine dikmişlerdi.

Laynah, Finnigan'ı görünce keskin bir nefes aldı, kendisiyle aynı yaşta görünen ateşli kızıl saçlı bir kadınla sırt sırta duruyordu. Finnigan kılıcını çekmişti, kılıç kırmızı renkte parlıyordu ve kızıl saçlı kadın da elinde bir büyü tutuyordu. Etrafları Renegátok tarafından sarılmıştı ve sayıca çok üstündüler; platforma daha fazla karanlık büyücü tırmanıyordu. Odanın uzak tarafında, Regina tahtın önünde duruyordu, yüzünde zafer ifadesi vardı.

Karanlık büyücüler Finnigan'a bir büyü yaparken dans pistinde aniden kavga çıktı.

"Hayır!" diye bağırarak ileri atıldı. "Dur-"

Biri onu belinden tutup geriye doğru sürüklerken sesi kesildi. Telaş içinde çığlık attı ama sesi çıkmadı.

Onu kimin tuttuğunu görmek için başını çevirdi. "Debelenmeyi bırak," dedi Kormendian aksanıyla karışık bir ses.

Sesin kime ait olduğunu anladığında içini bir inançsızlık dalgası kapladı.

Onu balo salonundan çıkarıp giriş holüne doğru sürüklerken, yumruklarını savurması onu yıldırmamıştı. İhaneti onu paramparça etmişti ve Finnigan'a yardım etmesi gerekirken değerli enerjisini ondan nefret etmek için kullanıyordu.

"Finnigan!" diye bağırdı ama onu esir alan kişi onu loş bir odaya sürüklerken susturulmuş sesi hiç duyulmadı.

Kapıyı kilitledi ve susturma tılsımını çıkardı ve kız ilk kelimelerini ona bağırmak için kullandı, kelimeleri boğulurken yarı hıçkırıyordu.

"Bunu nasıl yapabildin Quinn?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Ölüm Maçı

Finnigan

On beş dakika önce

"CORNELIUS, NEDEN Laynah ile dans etmeye gitmiyorsun?" İmparatoriçe Katika, çay salonundan çıkıp Kraliyet Muhafızları tarafından takip edilen giriş holünü geçerlerken sordu.

"Burada değil," dedi Finnigan. "Sanırım akşam için emekliye ayrıldı."

Katika balo salonunun kapısının önünde durdu ve ona sitem dolu bir bakış attı. "Eee? Hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" Korumalarının geri kalanını işaret etti. "Benim korumaya ihtiyacım yok. Gidin, gecenizin tadını çıkarın."

O cevap veremedi İmparatoriçe gizlice gülümsedi ve muhafızları tarafından takip edilerek balo salonuna girdi. Giriş salonunda kalıp onların gidişini izledi. İmparatoriçe'nin ona bu gece izin vermesi onu şaşırtmıştı. Belki de imparatoriçe romantik biriydi.

Çıkışa doğru ilerlerken heyecandan göğsü zonkluyordu ama daha iki adım atmıştı ki tanıdık sesler dikkatini çekti.

Sesi takip ederek kısa bir yürüyüş yolunu izledi ve açık bir kapıdan içeri baktı. Kapı, Patrick ve Ramsey'nin hararetli bir konuşma yaptığı kapalı bir avluya açılıyordu. Konuşmalarını gizli tutmak için hiçbir şey yapmayan, ancak kendisini görmelerini engelleyen sarmaşık kaplı bir bahçe paravanıyla kısmen engellenmişlerdi.

"Bana neler olduğunu anlatacağına söz vermiştin," diye homurdandı Patrick.

"Ve yapacağım," diye söz verdi Ramsey, sesindeki her zamanki kendini beğenmişlik gitmiş, yerini çaresizlik almıştı. "Yakında."

Finnigan yaklaştı ve kafeslerin arasından baktı. Patrick her zamanki asabi halini takınırken, Ramsey huzursuz ve gergin görünüyordu.

"Balo salonunda bana söyleyemeyeceğin kadar önemli olan neydi?" Patrick iri kollarını kavuşturarak sordu.

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece burada, benimle kalmanı istiyorum." "Neden?"

"Sadece bana güven," diye yalvardı.

Patrick hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Sana güvenmemek için her türlü nedenim var." "Keşke yapmasaydın," dedi Ramsey.

Patrick'in dudakları aralandı ve Finnigan onun Renegátok büyücüyü uyarmasını bekledi ama bunun yerine Patrick'in bakışlarında bir şey yumuşadı ve yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Keşke zorunda olmasaydım."

Kendine gel, Pat.

Ramsey zayıfça gülümsedi. "Böyle davranma. Bana bir şans ver. Hoş bir sürprizle karşılaşabilirsin."

Elini dağınık siyah saçlarının arasında gezdirdi ve Patrick'in gözleri kırpmadan bu hareketi izledi, yüz hatlarında bir açlık izi belirdi.

Hadi ama Pat... O kadar da çekici değil, değil mi?

Bir saniye, sonra iki saniye geçti, bu sırada Ramsey Patrick'e kendinden emin bir sırıtış denemesi yaptı. "Eee? Olan biten her şeyi unutup yeniden başlamaya ne dersiniz?"

Patrick yutkundu, içindeki mücadele yüzünden okunuyordu. Sonunda başını iki yana salladı. "Hayır."

Ramsey'nin soğukkanlılığı bozuldu. "Hayır mı?"

"Her ne kadar sana inanmak istesem de..." Patrick tekrar başını salladı. "Benimle oyun oynuyorsun."

"Ben değilim."

"Bana yalan söylendiğinde anlarım. Madem bana bir şey söylemiyorsun, ben içeri dönüyorum." Patrick gitmek için döndü.

Ramsey paniğe kapılmış bir sesle, "Bekle," dedi. "Gitme. Lütfen."

Gardiyan tereddüt etti. "Bana neler olduğunu anlatmak için tam on saniyeniz var."

Ramsey'nin yüzündeki kısa süreli korku ifadesi kayboldu ve yerini kararlılık aldı. Çenesini kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "On saniye mi? Bana sadece iki saniye lazım."

Ramsey, Patrick'le arasındaki mesafeyi kapattı.

Finnigan hançerini sıkıca kavradı ama bir an önce Patrick'in fiziksel bir tehlike altında olmadığını fark etti.

Ramsey ona ulaştığında iri yarı muhafız donakaldı, ayağına bastı, sakalından yakaladı ve onu öpmek için eğildi.

Patrick'in geri çekilmediği birkaç saniye geçti.

İki saniye geçti, sonra on saniye. Patrick'in gergin duruşu gevşedi ve öpüşmeyi derinleştirirken iri elleri Ramsey'nin sırtına dayandı.

Finnigan kendi kendine gülümsedi. Patrick'in eğilimleri onun için sürpriz olmamıştı, uzun zamandır arkadaşlıklar. Asıl sürpriz

arkadaşının son kalp kırıklığından sonra açıldığını görmek.

Ramsey artık Patrick'in ayaklarının üzerinde durmuyordu ve Patrick'i sırtı bir gül ağacına dayanana kadar geriye doğru yürümeye zorlayarak ilerledi. Kaptan dikenleri umursamayacak kadar meşgul görünüyordu, Ramsey'nin saçlarından bir avuç tuttu ve Ramsey'nin hem acı hem de zevk içeren bir ses çıkarmasına neden oldu.

Finnigan, Ramsey'nin elleri aşağı doğru inerken ne yaptığını anlayamadı ama Patrick'in karşılık olarak derinden inlemesine neden oldu.

"Hoşuna gitti mi?" Ramsey neşeyle söyledi.

Kaptan sertçe nefes almak ve başını geriye atmak dışında bir tepki vermedi.

Finnigan geri çekildi. Patrick'in tehlikede olmadığı açıktı ve bu onun gitmesi için bir işaretti.

Giriş salonuna dönerken Ramsey'nin nedenlerini tahmin etmeye çalıştı. Patrick'i balo salonundan uzaklaştırmak için onu teşvik eden şey sadece tutku muydu?

Finnigan salonun ortasında aniden durdu ve Laynah'nın balo salonunun kapısında durduğunu fark etti. Kırmızı balo elbisesi içinde bir hayal gibiydi -hizmetçi kıyafetlerinin yanılsaması geçmiş olmalıydı- ama güzel olmasına rağmen yüzü duygusuz ve hüzünlüydü.

Onu görmekten duyduğu bir anlık sevinç yerini şaşkınlığa bıraktı. "Laynah?

Burada ne yapıyorsun? Kasaba evine geri döndüğünü sanıyordum."

Laynah cevap vermeden döndü ve aceleyle balo salonuna girdi.

Tüyleri diken diken oldu ve kaçma dürtüsüyle savaşıarak onun peşinden hızlı adımlarla yürüdü.

Ona tekrar seslendi ama kız dönmedi. Bir şeyler ters gidiyordu.

Finnigan balo salonuna girdiğinde onu çam kokusu karşıladı. Laynah'nın mutlu konukların arasından geçerek salonun ortasına doğru ilerlediğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

Parmaklarını kılıcının kabzasına dayayarak onun peşinden koştu. Bakışlarını sağa sola çevirerek tehlike işaretleri aradı. Bir grup Renegátok üyesi yakınlarda bir araya toplanmıştı ve o geçerken başlarını ürkütücü bir şekilde çevirip izlemelerinin dışında hareketsizdiler.

"Laynah!" diye seslendi, ormanın içinden fırlayarak.

Kadın dönmedi ve içindeki önsezi duygusu arttıkça ona seslenmeyi bıraktı.

Renegátok ona büyü mü yapmıştı? İçini bir panik kapladı ve hızını arttırdı. Dikkatli olmaktan bıkmıştı. Eğer Regina Laynah'ya zarar vermeye kalkarsa, bıçağını kana bulamadan önce kimsenin iznini beklemeyecek ve soruları sonra soracaktı.

Renegátok iklimin kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu, çünkü odanın merkezine yaklaştıkça sıcaklık düşüyordu. Buradaki misafir sayısı azdı ve ayaklarının altındaki kar kalınlaştı, botları diz yüksekliğindeki karın içine daldıkça ilerlemesini yavaşlattı. Ancak bu durum ilerlemeye devam eden Laynah'ı yavaşlatmışa benzemiyordu.

Orman karanlıktı ve dans pisti karanlığa gömülmüştü. Tavandan aşağı doğru esen soğuk rüzgâr meşaleleri söndürmüştü ve cam şömineler, etraflarında toplanan ve ıslak çamur havuzlarında duran konuklarla birlikte birkaç ışık kaynağından biriydi.

Soğuk, giysilerinden sızarak onu iliklerine kadar ürpertiyor ve Laynah'ı görüş alanında tutmaya çalışarak beline kadar gelen karda yürürken kasları yanıyordu. Topuklu ayakkabılarla nasıl bu kadar hızlı olabiliyordu? Eğer sihri olsaydı, hepsini eritip yok ederdi.

Eğer, eğer, eğer... Laynah ona güvenirken 'eğer'lerin ona bir faydası yoktu.

Finnigan bir yol açmak için önündeki karı tırmalarken. Laynah karı neredeyse hiç bozmamıştı ve ayak sesleri garip bir şekle sahipti.

Görüş alanının çevresinde bir figür kıpırdandı ve başını yana çevirerek, yağan karın parlak zerreciklerinin arasından gözlerini kısarak yakındaki bir koruya baktı. Çam ağaçları karanlığın içinde uğursuz görünüyordu ama tek görebildiği karla dolu bir ziyafet sofrasıydı.

Devam etmek zorundaydı.

Bir el omzunu kavradı ve kılıcını görmezden gelip onun yerine bıçağını çekerek döndü.

"Oha! Benim," dedi Veronica bıçağın ucundan uzağa eğilerek. "Bağırdığımı duydum."

Finnigan bıçağını savurmadan önce bir saniye daha kadına baktı. Veronica geçmişte birlikte çalıştığı bir Kardeşlik üyesiydi ve güvendiği biriydi. "Benimle konuşmamalısın, kimliğini açığa çıkaracaksın," dedi merdivenlere doğru yaklaşırken.

"Sanki beni gördüğüne sevinmedin." Veronica kızıl saçlarını geriye savurdu ama yüzü endişe doluydu. "Haklıymışsın. Tavan Öteki Tarafa açılan bir kapı."

Finnigan fırtınalı bir pusla dönen yukarıdaki tavana bir göz attı. Daha önce alarm vermişti ve gizli Kardeşlik üyeleri bunun ne olduğunu değerlendirmeye çalışıyorlardı.

"Yasaklı mı?"

"Sayılır. Bir elek gibi tasarlanmış. Kar ve rüzgar gibi küçük şeyler içinden geçebilir ama iblisleri dışarıda tutar." Veronica küçümseyici bir koklama yaptı. "*Kış Harikalar Diyarı*'ymış, hadi oradan."

"Regina'nın ne planladığını biliyor muyuz?" diye sordu, son karı temizlerken donmuş elleri uyuşmuştu.

"Hayır," dedi Veronica. "Tüm kaynaklar onun sadece imparatoriçenin temasını hayata geçirmek istediğini söylüyor."

"Buna neredeyse inanıyorum," dedi Finnigan, Veronica büyüyle onun için bir yol açarken başını sallayarak teşekkür etti. "En kötü senaryoyu göz önünde bulundurmalıyız. İnsanları tahliye etmeye başlayın."

"Çoktan hallettim."

"Güzel. Bununla ilgilenmem gerek."

Laynah dans pistinin basamaklarının başında durmuş onu bekliyordu, hareketsizliği ürkütücüydü.

Merdivenlere yöneldi ama Veronica kolundan tuttu.

"Cornelius, bekle. Bu-"

"Biliyorum," dedi Finnigan, Laynah'nın merdivenlerin tepesinde, teninin hafif bir mavi ışıltıyla yıkandığı görüntüsüne bakarken kalbi ağırlaşmıştı.

"Bu o değil."

Elbisesinin karda sürüklenmemesinin ve ayak seslerinin insan sesi olmamasının nedeni buydu.

"Kahretsin, arkamıza bak," dedi Veronica.

Omzunun üzerinden, kızıl cüppeli figürler gölgeli ağaçların arasından onları izliyordu, soluk maskeleri hayaletimsi bir hal almıştı.

"Ne yapıyorlar?" Veronica sordu.

"Bize çobanlık yapıyorlar," dedi Finnigan. "Beni o dans pistinde istiyorlar." Bu bir tuzaktı ama burada kalamazlardı.

"Sayıca azız," diye devam etti Finnigan. "Daha iyi bir fırsat arayalım."

İblis, Laynah'ın kırmızı elbisesi arkasından akarak dans pistinin ortasına doğru ilerledi.

Finnigan elinde bıçak, panter gibi bir zarafetle merdivenlerden yukarı sıçradı.

Veronica iki elini de kaldırarak onu takip etti. Onun doğal büyüüne erişimi olan şanslı azınlıktan biri olmasına sevinmişti.

Karanlık büyücüler aşağıda kalıp izliyordu ve onların ötesinde meraklı misafirlerin karanlık şekilleri yaklaşıyordu. Onların arasında, balo salonu kıyafetleriyle dikkat çeken birkaç Kardeşlik üyesini gördü.

"Eee? Emirleriniz nedir?" İblis kardan etkilenmeden yavaşça onlara doğru dönerken Veronica sordu. "Yakalamak mı, öldürmek mi?"

"Kesinlikle öldürmek," dedi.

Bu mesafeden, illüzyonu görmek zordu ve tek gördüğü Laynah'tı, aşkı, kalbi, ruh eşi, doğaüstü bir güzellikle kendi başına dans ediyor, ıslık çalan rüzgârla aynı anda daireler çiziyordu.

Onun benzerliğinin bu şekilde ele geçirildiğini görünce içini bir öfke dalgası kapladı ve hançerini sıkıca kavrayarak dans pistine doğru fırladı.

Yaklaştıkça kararlılığı sarsıldı. İllüzyon çok iyiydi. Bıçağını o yüze saplamaya kendini nasıl ikna edebilirdi? O bedene? Laynah'ın görüntüsüne bile zarar vermek günah olmalıydı. Çarpan adımları kar patlamaları halinde yere çarptığında zaman yavaşladı ve kale bahçelerindeki sıcak, güneşli bir öğleden sonrasının anısı zihninde canlandı. Bir ağacın altında otururken şakacı bir şekilde gülen Laynah... yukarıdaki parlak yeşil yaprakların arasından sızan güneş ışığı... üzerine eğilirken altın rengi saçları yüzünü okşuyor, o mutluluk anını sonsuza dek hafızasında tutmaya çalışırken sıcaklığı ve çiçek kokusu duyularını dolduruyordu.

Laynah'a yaklařtıķķa bir sonsuzluk uzuyor gibiydi. Bunun bir yanılsama olduğunu bilse de durmanın, tıpkı Renegátok'un bildiği gibi silahını bırakmanın eşiğindeydi.

Aniden illüzyon titredi ve bir saniyenin çok küçük bir bölümünde, altındaki sahtekârı gördü - kolları ve bacakları boğumlu, kafa derisinde sivri boynuzları ve hastalıklı gri derisi olan iskelet bir iblis. Gözleri karanlık ve öküktü, etrafındaki ışığı emen kara delikler gibiydi.

Hızla yaklaşırken Finnigan'ın ifadesi sertleşti. Zaman tekrar hızlandığında, hançerini başının üzerine kaldırarak havaya sıçradı. İblis onun tereddüdünü fark etmişti ve Finnigan'ın saldırısının devamını getirmesini beklemiyordu.

Yine de çok hızlıydı. Finnigan iblisin üzerine inip bıçağı aşağı doğru savurduğunda, iblisin uzun kolları havaya kalktı ve onu yakaladı, kemikli parmakları kaburgalarına saplandı ve biri atlayana kadar acıyla büküldü.

Göğsünde acı patlarken görüşünde beyaz bir ışıķ parladı, ama o itti ve kollarını iblisin üzerine indirdi, bıçağı sırtının ortasına sapladı ve omurgasını kesti.

Bıçak yarasından sıcak buhar püskürürken iblis çığlık attı ve onu bırakıp yere yığıldı. Haneri bırakan Finnigan iblisin üzerinden yuvarlandı ve iblis yere düşmeden önce tekrar ayağa kalktı.

Kılıcına uzandı ama bu hareket kırık kaburgasından yayılan bir acıya neden olunca irkildi. Dişlerini sıkarak kılıcını sol eliyle kınından çıkardı ve tam zamanında kaldırarak yaklaşmakta olan bir büyüyü, enerjiyle çatırdayan siyah dumanlı bir füzeyi engelledi. Kılıç büyüyü emerken kırmızıya boyandı ve ikinci bir füzeyi yakalamak için kılıcını tam zamanında savurdu.

Çeşitli renklerde plazma patlamaları aynı anda ona doğru geliyordu ama kılıcını bir yay çizerek hepsini emmeye hazırlanırken, kırık kaburgasından acı fişkırdı ve titreyerek neredeyse kılıcını düşürüyordu.

Büyüler ona isabet etmeden önce Veronica ona ulaştı ve etraflarına pembe bir kalkan sardı, şekli serbest biçimde dönüştü. Büyüler kalkanına çarptığında, pembe bariyerin şeklini bükerek ve esneterek büyülerin yörüngesini kontrol etti ve onları geldikleri hızın iki katıyla düşmana doğru fırlattı. Bir karanlık büyücü kaçtı, bir diğeri engelledi, üçüncüsü ise ayakları yerden kesildi.

"Üç kişiden sadece biri mi?" Finnigan nefes nefese kaldı.

"Biliyorum, paslanıyorum," dedi Veronica ama adam göğüs kafesini tutarken gülümsemesi acımasızdı. "Yaralanmışsın!"

"Sadece bir kaburga."

"Muhtemelen bunu düzeltebilirim," dedi ve daha fazla büyü onlara doğru spirallenirken kalkanını etraflarına sardı. "Takviye kuvvet çağıracağım."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. Kardeşlik, Kormendian sarayına sızmak için uzun zaman harcamıştı; şimdi ajanlarının kimliğini ifşa etmek yılların boşa harcanması demekti.

Ama Veronica çoktan Kardeşlik'e işaret vermişti ve onlar da hemen karşılık verdiler. Veronica'nın kalkanlarına isabet eden büyü yağmuru, kendi büyücülerinin de savaşa katılmasıyla neredeyse anında durdu ve Veronica onu iyileştirirken onlara ihtiyaç duydukları rahatlamayı sağladı.

Mavi ışık dalları elinden yayıldı ve adamın göğsüne doğru sürüklendi. Dudakları alışkanlıktan bir büyüü söyler gibi yapıyor, büyü için bir sözleşme oluşturuyormuş gibi davranıyordu.

"Uh oh," dedi Veronica. "Kemik kırılmış, akciğerine doğru batıyor."

"Oh, bu o muydu?" Finnigan kibar bir şaşkınlıkla "Bu muydu?" dedi. "Teşekkür ederim, doktor."

Veronica aynı anda hem kalkan hem de iyileştirme büyüsü yapmaya konsantre olduğu için cevap veremedi. "Akciğerini delmeden önce kemiği yeniden yerleştireceğim." Kırık bölgenin etrafına büyü sardı ve adam büyüünün ipliğini sabitlerken hafif bir çekilme hissedebiliyordu. "Hazır mısın?"

"Gerçekten, bu daha sonraya kadar bekleyebilir," dedi, Veronica'nın ağır iyileştirme yöntemlerini daha önce tecrübe etmişti.

"Mızımız küçük bir sürtük olma. Üçe kadar sayacağım. Hazır mısın?"

"Hayır-"

Çatlak.

Kaburgası yerine otururken kör edici bir acı patladı.

"Kahretsin," diye soluk soluğa eğildi. Neyse ki acısı azalmaya başlamıştı ama görüşü hâlâ yıldızlarla dans ediyordu.

Veronica gözlerini devirdi. "Bir şey değil."

Kalkanı parçalandı ve çatırdayan bir şimşek spirali çağırarak düşmana doğru gönderdi.

Balo salonu kargaşayla yankılandı. Büyücüler savaşırken konuklar canlarını kurtarmak için kaçıyordu. Bazıları dans pistinde düello yaparken, diğerleri aşağıda karanlık ormanın örtüsü altında dövüştü. Büyülerin parıltısı sahneyi aydınlattı ve bir ağaç yanarak odayı duman, odun ve kükürt kokusuyla doldurdu. Çatışmanın ortasında Katika'nın saray muhafızlarının yokluğu göze çarpıyordu.

İki düşman büyücü yaklaşırken Finnigan kılıcını kaldırdı ve onlar saldırmadan önceki kısa saniyeler içinde Laynah için, gerçek Laynah için, sağ salim konağa dönmüş olmasını umarak dua etti.

"İzin verin," dedi Veronica, yeşil bir büyü kordonu yarattı ve büyücülere doğru fırlattı. Kordon yanlarından geçip giderken tam zamanında sıçradılar ve onları birkaç santimle ıskaladı.

Renegátoklardan biri onlara bakmak için maskesini kaldırdı ama tepkisi erken olmuştu çünkü Veronica onları hedef almamıştı. Yeşil kordon büyük bir çam ağacına kement atmıştı ve bileğini geri çektiğinde kordon gergin bir şekilde koptu ve tüm ağaç dans pistine düştü, ağır gövde gelişigüzel bir şekilde yana doğru sallandı ve Renegátok büyücülerini kenara savurdu. Ağacın dalları Veronica'yı kıl payı ıskaladı ve Finnigan arkasına yaslandığında çam ağacının ucu yüzüne çarptı.

"Dikkat et!" diye bağırdı yanağında bir acı hissi patlak verdiğinde. Veronica ona sıırttı. "Sadece bir çizik."

Bir anlık dalgınlığı yüzünden kendisine doğru savrulan ateş topunu göremedi.

Finnigan onu kenara itti ve büyüü kılıcıyla emdi. Kılıç enerjiyle parlak bir şekilde titreşti ve kılıcı geniş, alçak bir yay çizerek yaklaşmakta olan bir grup büyücüye doğru savurdu.

Bir sıcak plazma hilali havada uçarak karanlık büyücülerin ayaklarının dibinde yere çarptı ve buharlaşmış kardan oluşan sıcak püskürtülerin yukarı doğru patlayarak onları kör etmesine neden oldu.

Finnigan ileri atıldı ve kılıcının kabzasıyla birine vurarak kafatasına sertçe indirdi. Büyücü yere düştü ama ateş topu Finnigan'ın omzuna isabet edip pelerinini yakmadan ve saçlarını yakmadan önce değil.

Finnigan ateşi sndremeden, dans pistinin ayaklarının altından kaymasıyla tüm dünyası tehlikeli bir şekilde sarsıldı ve tüm platform o havada olana kadar eğildi, zemin şimdi dik bir aıdaydı. En u kısım aşağıdaki zemine çarparak herkesin dengesini bozdu. İnsanlar ayaklarını kaybederek keskin eğimden aşağı yuvarlandılar ve aşağı kayarken çığlıklar attılar.

Finnigan kaymamaya çalışırken, dans pistinin yükseltilmesinden sorumlu olan büyücülerden birini indirdiği aklına geldi.

Bu sırada Veronica yokuştan aşağı kaymış ve maskeli bir bycyle boğuşmaya başlamıştı. Ona yardım etmek için aşağı inemeden, Renegátok büyücüsü yanından kayarak geçerken çaresiz eller bacaklarını yakaladı. Büyücünün ağırlığı Finnigan'ın kendi ayaklarının sürüklenmesine neden oldu ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmekle tehdit etti. Finnigan mücadele etmek yerine adamı yakaladı ve ağırlıkların birleştirerek kendini Veronica'nın peşinden aşağı fırlattı, büyücüyü de kendisiyle birlikte çekti. Kar ve donmuş kiremitlerden oluşan yamaçtan aşağı doğru kayarlarken, Finnigan yakaladığı büyücüyü ileri doğru iterek Veronica'nın saldırganına doğru savurdu ve ikisi de yuvarlanmaya başladı.

Veronica'ya ulaştığında, dans pistinin yükseltilmiş ucu aniden çöktü, şiddetli bir gümbürtüyle yere çarparak düzleşti ve hepsini havaya fırlattı. ığlıklar ve bağrışmalar duyuldu ve Finnigan'ın etrafındaki her şey altüst oldu.

Nefesini kesen sert bir gümbürtüyle yere çarptı. Hırıltıyla ayağa kalktı ve Veronica'yı ayağa sürükledi. Ağzına dolan bir avuç kar yüzünden sıçrıyordu ama onun dışında iyiydi.

Rahatlaması ancak Regina'nın dans pistine, yanında takipçileri olduğu halde adım atmasına kadar sürdü.

Regina yaklaşırken odaya bir sessizlik çöktü. Eflatun elbisesinin üzerine beyaz kürk giymişti ve cafcacflı ruju gülümsemesine kâbus gibi bir hava katıyordu.

"Lord Cornelius Brighton," diye mırıldandı ve onun birkaç adım önünde durdu. "Ve tüm küçük... *arkadaşlarınızın arkadaşları.*" Kardeşlik büyüçülerini işaret etti. "Sanırım hepsi Kardeşlik üyesi. Hepsinin seni kurtarmaya gelmesi ne kadar tatlı, değil mi?"

Finnigan, Regina'nın iblisin onu öldürmesini beklemediğini, sadece onu yem olarak kullanabilmek için açık alana çektiğini bir sarsıntıyla fark etti.

"Kardeşlik diye bir şey hiç duymadım," dedi, hiçbir şeyi açığa vurmamaya kararlıydı.

"Yalanlarını kendine sakla," dedi Regina. "Senin Müdür Emsworth'un yeğeni olduğunu zaten biliyorum."

"Öyle miyim?" Finnigan, kan beynine hücum ederken bile umursamazmış gibi davranarak sordu.

O biliyor, o biliyor, o biliyor.

Regina sivri tırnaklarını omuzlarına dökülen beyaz kürkünün üzerinde gezdirdi. "İtiraf etmeliyim ki, 'Cornelius' ismini ilk başta sevmemiştim ama açık fikirli olmaya çalıştım ve sonunda içime sinmeye başladı. Bu kadar çok ismi takip etmek çok zor! Önce Stephen, sonra Cornelius...."

Finnigan'ın nefes alış veriği durdu. Regina blöf mü yapıyordu? Sessiz kaldı, bir yanı hâlâ kimliğinin tamamen açığa çıkmadığını umuyordu ama Regina devam edince bu umut da söndü:

"Ama sanırım bu senin gerçek sevgilin olabilir, değil *mi-Finnigan O'Connell?*"

Başının döndüğünü hissetti. İşte oradaydı, ailesinin ona verdiği isim. Hayatı boyunca taşıdığı, neredeyse hiç kimseyle paylaşmadığı bir sırdı bu ve şimdi tüm düşmanlarının parçalara ayırması için ortadaydı.

Regina onun adını dünyada en çok değer verdiği insanlarla bağdaştıracak mıydı? Onlar tehlikede miydi?

"Cevap yok mu?" Regina titredi. "İğneleyici bir yorum yok mu? Bu sen değilsin *Finnigan*." Sırıtarak, "Artık gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, sonunda aileni daha iyi tanıyabilirim. Okul müdürü neredeyse dokunulmaz ama sakladığın başkaları da olmalı. Merak etmeyin, er ya da geç onları bulacağım."

Kalbi korkuyla çarpıyordu. *Jill... Toby...* Regine ablasına ve küçük oğluna ne yapacaktı?

Regina onu dikkatle inceledi. "Belki bir eş? Ya da bir *çocuk*?"

Umutsuzca tepki vermemeye çalıştı, Regina'nın yeğenini, çok hızlı büyüyen ve kendi çocuğu gibi sevdiği küçük oğlunu düşünürken yüz kaslarının seğirmesini fark etmemesini umdu. Regina'nın sırlarını araştırırken, ona zarar vermenin yollarını ararken gözlerindeki kötölüğu görmek onu hasta ediyordu.

"Ya da bir kardeş?" Regina denedi. "Eminim İblis Kitabı'nı bana geri vermen için seni motive edecek birini bulabilirim."

"Hayır." Boğazından yankılanan bu tek kelime, sevdiklerinin varlığını ne doğruluyor ne de inkâr ediyordu.

Regina düşüncelere daldı. "Önemli değil. Ayrıca seni daha önce dans ederken gördüğüm şu genç kadın da var. Kırılması zor bir ceviz olacak... ama yeterince güç uygulanırsa sonunda her zaman kırılırlar."

Finnigan, Regina daha konuşmasını bitirmeden ileri atıldı ve kılıcını Regina'nın kalbine doğrulttu.

Regina'nın eli koruyucu bir şekilde havalandı ve avucundan uzun, sümüksü bir gölgenin sıçramasına neden olan şeytani sözler söyledi. Sümüksü gölge kılıcına dolandı ve onu elinden çekip alarak fayansların üzerinde kaymaya başladı.

Regina neşeyle gülümsedi ama o yılmamıştı. Kılıcı kullanmayı beklemiyordu; bu sadece bir dikkat dağıtmaydı. Regina onu silahsızlandırmakla meşgulken, onun alanına girdi, elini uzattı ve Bernie'nin hançerini çağırdı. Bu Bernie'nin ona bıraktığı üç hediyeden sonuncusuydu: basit illüzyonlar yaratan bir bilezik, fark edilmeden hareket etmesine yardımcı olan bir pelerin ve çağrıldığında sahibine geri dönen bir hançer.

İblisin omurgasında gömülü kalmış olan hançer şimdi kabzasıyla birlikte eline doğru uçuyordu. Diğer eliyle Regina'nın saçlarından bir tutam yakaladı ve başını geriye doğru çekerek bıçağı boynuna dayadı. Ölümcül kesiği atmasına bir saniye kalmıştı, kolu hazırlık için gerilmişti ki keskin bir ses elini durdurdu.

"Durun!" diye bağırdı İmparatoriçe Katika, onlara doğru koşarak. "Cornelius, dur!"

Regina'nın gözleri korkudan tavana dikilmişti ama İmparatoriçe'nin sesini duyunca göz kapakları rahatladı.

İmparatoriçe tepeden tırnağa işlenmiş kürklü bir pelerin giymişti ve etrafı Kraliyet Muhafızları tarafından sarılmıştı. Düzinelerce saray muhafızı daha ortaya çıktı ve Renegátok büyücülerini yakaladı. Kardeşlik üyeleri ortalıkta görünmüyordu ve onların ağaçların arasında eriyip gittiklerinden şüpheleniyordu. Katika'nın muhafızlarından hiçbiri ona ya da Regina'ya yaklaşmadı.

"Bunun anlamı nedir?" Katika korku dolu bir sesle sordu. "Cornelius, onu hemen serbest bırak!"

Finnigan Regina'ya ters ters baktı. Onu hâlâ saçlarından tutuyor ve boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye doğru eğiyordu. Bu savunmasız pozisyona rağmen Regina ona çılgınca, kışkırtıcı bir bakış attı.

İmparatoriçe emrini tekrarladı ama sözleri uzaktan yankılandı ve kulaklarına hücum eden kan tarafından bastırıldı. Bu Regina'nın işini bitirmek ve önemseydiği insanlara zarar verme tehditlerini yerine getirmemesini sağlamak için bir fırsattı.

Regina alçak sesle kıkırdadı, zalim parmakları onun yumruğunun etrafını sarmak için uzandı, parmak uçları hançerin metal dolgusuna sürtündü. "İşte sana fırsat," diye tısladı. "Ne bekliyorsun? Yap hadi."

Finnigan yalvarırcasına imparatoriçeye baktı. "Majesteleri, tekrar düşünmenizi rica ediyorum. Renegátok o iblisi bana saldırması için çağırdı."

Katika onun bakışlarını takip etti, düşmüş iblisi gördüğünde gözleri şokla açıldı. Daha önce ilk kez bir iblis görüp görmediğini merak etti.

"Ve bir şey planlıyorlar," diye devam etti, tavanı işaret ederek. "Yukarıda bir iblis geçidi var, kimse görmesin diye gizlenmiş. Sanırım Regina hepimizin ona maruz kalmasını planladı - ona bakan herkes delirecek. Şu anda bizi koruyan tek şey gördüğünüz o gri pus."

Katika'nın sert bakışları Regina'ya kaydı. "Bu doğru mu?"

Regina dişlerini sıkarak, "Hiç de değil, Majesteleri," dedi ve Finnigan onun bıçağın boynundaki eti daha derinden kesmesini önlemeye çalıştığını biliyordu. "Ben sadece Kış Harikalar Diyarı balonuzu hayata geçirmek istedim. Herkesin güvenliğini ve refahını düşündüm, bu yüzden dumanlı bir atmosfer vardı. Portal, kar yağışını sihirle yeniden yaratmanın tek yoluydu. Siz de onayladınız, Majesteleri."

"Bir *iblis portalını* onayladığımı hatırlamıyorum," diye tersledi Katika, Finnigan'a bakarak, "ama bence bunu medeni bir şekilde tartışmalıyız."

Cornelius, bırak onu. Lütfen."

Finnigan tereddüt etti. Regina'yı yine de öldürebilirdi. Laynah, Jill ve Toby'nin hayatları tehlikedeyken, bu cazip bir ihtimaldi. Bu, boynunu iyileştirmenin sırrının Regina'yla birlikte ölmesi anlamına gelecekti ama ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

"Cornelius," diye uyardı Katika.

Kavrayışı hafifçe gevşedi.

Ama Regina onun kulağına, "Acaba Laynah'ın çılgılık atması için kaç kırbaç gerekir?" diye üflediğinde kaderini mühürlemiş oldu.

Laynah'nın acı çektiği görüntü zihninde canlandığında Finnigan'ın içinden ilkel bir öfke fişkırdı ve hançeri Regina'nın boğazına sapladı.

Hiçbir şey olmayınca bir kez daha baktı; bıçak Regina'nın boynunu delmemişti. Aslında bıçak ellerinde çok hafifti, sanki boş havayı çekmiş gibiydi.

Regina'nın gülümsemesi derinleşti ve yavaşça ona ahududu kırmızısı kızarmış, etrafındaki hava sıcaklıkla parıldayan boş elini gösterdi.

Finnigan Regina'yı bıraktı ve hançerine bakarak geri çekildi. Kabzası elinde ısınmıştı ve bıçak tamamen yok olmuştu, son parçası erimiş metal damlacıkları halinde ayaklarının dibine damlıyordu. Çapraz koruma bile yumuşayarak bir metal yığınınna dönüşmüştü.

Boş sapı yere bıraktı ve sap yere düştü.

"Beni öldürmek o kadar kolay değil," diye tısladı Regina. "Ama bunu denemenin bedelini ödeyeceksin ve sevdiklerin de bunu izleyecek."

"İkiniz de, bu kadar yeter!" Katika'nın yüzü öfkeyle gerilmişti.

"Sarayımda kavgaya müsamaha göstermeyeceğim!"

Regina ilk başta azarlama karşısında afallamış görünüyordu. Sonra yüz ifadesi sinsi bir gülümsemeye dönüştü ve Finnigan imparatoriçenin neden

tutuklanmasını emretti. Neyi bekliyordu?

Katika hayal kırıklığıyla ikisinin arasına baktı. "Regina, sana açıklaman için tek bir şans veriyorum. Tüm bunlar için *çok* iyi bir nedenin olsa iyi olur."

Regina parmağını Finnigan'a doğru salladı, gözleri inançla parlıyordu. "Bu adam söylediği kişi değil. Kendisini Lord Cornelius Brighton olarak tanıtıyor ama gerçek adı bu değil ve ben sonunda gerçeği ortaya çıkardım. O güvenilirmez bir yalancı ve güçlerinizi dağıtmak için gizlice çalışıyor."

İmparatoriçe Katika ona kısa bir bakış attı; üzgün olmaktan çok meraklı görünüyordu. "Gerçekte kimsin sen?"

"Majesteleri, size asla yalan söylemedim," diye başladı Finnigan, "ve asla rütbelerinizi düşürmeye çalışmam. Ancak gerçek adımları uzun süredir gizlediğim doğru."

"Hangisi?" diye sordu.

Tereddüt etti. "Lord Finnigan O'Connell."

Regina devam ederken sesinde kendinden memnun bir ifade vardı. "*Finnigan'ın* amcası Kardeşlik adı verilen Rosarian gizli örgütünün başıdır. Sadık tebaanız olarak, sarayınıza sızmış olan birkaç kilit üyesini tespit ettik."

"Ve balomun ortasında olay çıkarmanın bunu başarmanın en iyi yolu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi imparatoriçe, sesi cam gibi keskindi.

Regina irkildi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Majesteleri... Ben sadece sizin için en iyisini istiyorum. Eğer inisiyatif almakla haddimi aştıysam, en içten dileklerimle özür dilerim."

"Evet, kesinlikle haddinizi aşıyorsunuz! Bu gösteriyle Rosarian-Kormendian ilişkilerine vereceğiniz zararı hiç düşünmediniz mi?"

Finnigan gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

Regina toparlanmaya çalışıyordu, reverans yaparak, "Ben sadece Ekselanslarının en mütevazı hizmetkârıyım. Haddimi aşmak istememiştim. Sadece düşündüm ki, eğer Ekselanslarına *Cornelius Brighton*'ın gerçekten Fin
-."

"Finnigan bir Rosarian vatandaşıdır. Beni korumaya ve bana hizmet etmeye yemin etti ve siz bugün bana danışmadan hareket ederek büyük bir hata yaptınız. Ben Rosaria ve Kormend'i birleştirmek için savaşıyorum ama siz pervasızlığınızla bunu tehlikeye attınız." İmparatoriçe gözlerini kapadı ve sanki kendini toparlıyormuş gibi iç çekti. "Leydi Regina Volak, bugünden itibaren Kraliyet Konseyi'ndeki hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmamaktadır. Renegátok'un sarayda kalma daveti bu vesileyle geri çekilmiştir. Bana ve babama sadakatle hizmet ettiğin için sana teşekkür ederim Regina, ancak değişim zamanı geldi. Renegátok'un şu anda tutuklu olmayan tüm üyeleri *derhal* binayı terk edecektir."

İçini bir rahatlama kapladı. *İşte orada, olabileceğini bildiğim lider orada.* İmparatoriçe konuşmaya devam ederken Regina memnun görünmüyordu. Birdenbire kulakları sağır eden bir çatırtı odada yankılanarak orada bulunan herkesi susturdu. Yukarıdan bir enkaz yağmuru yağdı ve tüm kafaların tavana gömülü, puslu büyük portalın bulunduğu yukarı doğru dönmesine neden oldu.

Bir sıçrama sesi duyuldu, ardından sürüngenvari bir çığlık geldi ve tavandan bir toz daha düşerken Finnigan'ın bakışları sesin geldiği yere odaklandı: Tahta en yakın olan büyük, dairesel geçidin kenarı çatlamıştı, duman dar aralıktan yayılan karanlık gölgeleri ortaya çıkaracak kadar ayrılıyordu.

Regina da herkes kadar şaşkın görünüyordu ki bu kötüye işaretti; Renegátok'un Öteki Taraf'ın dehşetini bilerek üzerlerine salmasından daha kötü olan tek şey kontrolü tamamen kaybetmeleri.

"Neler oluyor?" Katika çatlağı göstererek korkuyla bağırdı. "O da ne?"

Tavandaki çatlağın içinden ısrarlı, itişip kakışan bir ses geldi. Küçük, grotesk bir yüz ortaya çıktı ve onu uzun, zarif bir boyun izledi.

"Bu bir seyirci," diye nefes aldı ve kılıcını yerde yattığı yerden kaldırdı.

Yaratık gövdesini içeri itmeyi başardı, başını bir o yana bir bu yana salladı, çığlık attı ve dişlerini gıcırdattı.

"Onlar zararsız olanlar, değil mi?" Koridordan çığlıklar yükselirken Katika ağladı.

Finnigan'ın çenesi gerildi. "Sadece bir sözleşmeye bağlıysa zararsızdırlar. Ve bu öyle değil."

Bir sonraki anda, ince, kemikli yaratık çatlaktan geçerken yeni bir sıva tozu düştü. Bir yarasa gibi kısa bir süre orada asılı kalarak aşağıdaki insanları inceledikten sonra kendini havaya fırlattı ve kanatlarını gürültüyle açtı. Dalışa hazırlanmak için kanatlarını vücuduna doğru kıvrımadan önce odanın etrafında bir tur attı.

Üzerine çullanırken buz gibi bir dehşet kapladı içini.

"İmparatoriçeyi koruyun!" diye bağırarak Katika'nın önüne atladı.

Seyirci onun sesinden etkilendi ve anında vücudunun açısını değiştirerek doğrudan ona nişan aldı.

Finnigan kılıcını kaldırırken muhafızların imparatoriçeyi yoldan çekmeye çalıştığının farkındaydı ama o yine de yerinde durdu.

Kanatlı yaratık keskin pençelerini uzatarak yaklaşırken, göz ucuyla Regina'yı gördü. Elinde kara bir büyü titreşiyordu ve Regina'nın onu öldüreceğini çok geç fark etti.

Büyü olmadan kendini hem Regina'ya hem de iblise karşı savunamazdı. Nasıl öleceğini seçmek için sadece bir saniyesi vardı.

Kötünün iyisi. Bir keresinde Laynah'a dans teklif ederken söylediği sözlerdi bunlar. Öteki Taraftan bir iblis ile Regina kadar sapkın bir insan arasında seçim yapmak zorunda kalsa, şansını her zaman iblisten yana kullanırdı. Kendini darbeye hazırlayarak seyirciye sırtını döndü ve Regina'nın büyüünü engellemek için hamle yaptı, tam o sırada iblisin sıcak pençeleri etine battı.

Yirmi Yedinci Bölüm

İblis Geçidi

Laynah

"ÇIKARIN BENİ!" LAYNAH çılğınca bir çıkış yolu arayarak bağırdı. Quinn kararlı bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi.

Onu bir tür yan odaya itmişti ve kibirli, inatçı bir adam gibi yolunu kesiyordu...

"Hıyar!" diye bağırdı, zaten daha önce ona daha seçkin isimler takmıştı. "Annen benden vazgeçmen için sana ne söz verdi?"

"Hiçbir şey," diye kaşlarını çattı Quinn, bir sandalye ayağını tekmeleyerek yoldan çekti. Oda kırık mobilyalarla doluydu, duvarlar birbirlerine attıkları büyüler yüzünden kömürleşmişti - dışarı çıkmak için çaresizlik içinde ona yaptığı büyüler. "Senden vazgeçmiyorum. Bunu seni *korumak* için yapıyorum."

"Yalancı."

Onun omzunda sadakatle oturan Floofy, Quinn'e sırtını dönmeden önce küçük pembe dilini dışarı çıkardı.

"Ciddiyim," dedi Quinn. "Güven bana, annemin ne planladığını biliyorum ve balo salonu güvenli değil. Seni buraya tehlikeden uzak tutmak için getirdim."

"Neden?"

"*Neden?* Çünkü sen benim arkadaşımsın."

"Arkadaşlar birbirlerini susturma büyüsu yapmazlar," diye

tersledi "Tekrar özür dilerim. Ben yaptım-"

"-beni korumak için," diye bitirdi. "Senin korumanı istemiyorum. Orada olmak, savaşmak istiyorum!"

Quinn onu duymamış gibiydi. "Grace'in eve gittiğinden emin misin?"

Bu Grace'i sorduğu yüzüncü seferdi ve başka bir bağlamda olsa endişelenmesi hoş karşılanırdı. Şimdi Finnigan'ın hayatı tehlikeye dayken Laynah onun bu müdahalesini kabul edilemez buldu ve ona bir ateş topu fırlatırken homurdandı.

Quinn'in kalkaniyle savurduğu pembe cam gibi bir duvar bir anlığına belirdi ve ateşli kütle sekerek büyük bir dede saatine çarptı ve büyük bir gürültüyle parçalanarak dişlileri çınlayıp uçtu.

"Grace'in güvende olduğunu bilmem gerek," dedi Quinn, az önce fırlattığı ateş topundan çok onun cevap vermemesinden endişelenmiş görünüyordu.

Ona ters ters baktı. "Ve Cornelius'un hâlâ hayatta olup olmadığını bilmem gerek. Çıkarın beni!"

"Bu çok tehlikeli."

"Umurumda değil! Cornelius'u bırakmayacağım, bana ihtiyacı var!" "*Finnigan* mı demek istiyorsun? Annem bana-"

Öfkeyle çığlık attı ve yakındaki bir dolaptan cam bir hayvan heykelciği kaparak Quinn'e fırlattı. Hedefi şaşmıştı ve Quinn, yanındaki duvara çarpan heykelcikten kaçma zahmetine bile girmedi. İkinci bir ayı heykelciği kaptı ve iyi bir önlem için onu fırlattı, bu sefer Quinn'i yoldan sıçramaya zorladı.

Cornelius, Finnigan... Ne fark ederdi ki? Bunlar sadece birer isimdi ama Finnigan bir insandı, *onun* insanıydı, hayatının ışığıydı ve tehlikede idi. Eğer o ışık sönerse, asla ama asla eskisi gibi olamazdı.

Ve dünyanın da kurtaramayacağını fark etti. Tüm dünya karanlık güçlerin tehdidi altındaydı ve onları kurtarabilecek tek kişi Finnigan'dı, çünkü deneyen tek kişi oydu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Eğer o ölürse, dünyayı Öteki Taraftan kurtarma umutları da yok olacaktı. Beş yıl sonra dünya neye benzeyecekti? Ya da on?

Finnigan tehlikede idi ve ona ihtiyacı vardı.

Finnigan tek başına savaşıırken ben Quinn'le bir odada sıkışıp kaldım.

Laynah uzaktan gelen büyü seslerini duyduğunu sandı ama emin olamadı.

Bakışlarını Quinn'e yöneltirken kendini sakin olmaya zorladı.

"Eğer balo salonundaki insanlar tehlikede yse, o zaman neden onlara yardım etmiyorsunuz?"

Quinn tedirgin görünüyordu. "Bu benim kavgam değil. Karışmak istemiyorum."

Başka bir heykelcik daha aldı -bu bir tilkiydi- ama fırlatmakta tereddüt etti. "Neye müdahale edeyim? Annenin planına mı?"

Cevap vermedi.

"Annene karşı çıkmak hiç aklına gelmedi mi?" "Benim önceliğim Grace'e bakmak," dedi sert bir sesle.

"Tamam. Ama gitmeme izin vermeni istiyorum. Başı dertte olan Grace olsaydı ve ben de senin ona gitmeni engellemeye çalışsaydım ne hissederdin?"

Quinn onun sözleri karşısında yüzünü buruşturdu.

O Basamaklı ileri, Süzölmek daha yakın gibi a
Tilki, bakıyor için kaçmak için herhangi bir fırsat.

"Pekâlâ," dedi Quinn aniden, kapıyı biraz aralayıp dışarı bakarak. "Ama yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Onu neredeyse hiç duymamıştı. Bakışları kapı ile çerçeve arasındaki dar alana sabitlenmişti. Eğer dışarı çıkabilecek kadar küçükse...

Quinn ona tekrar baktı ve irkildi. "Laynah, değişiyorsun."

"Neyim ben?" dedi dikkati dağılmış bir şekilde, ama kelimeleri bozuk ve tiz çıkıyordu.

Quinn şaşkınlıkla ona baktı. "Dönüşüm geçiriyorsun!"

"Gerçekten mi?" Sesi hayvansı bir sızlanma olarak çıktı. Elleri karıncalanıyordu ve aşağı baktığında gümüşü beyaz kürkle kaplı olduklarını gördü, parmakları mavimsi gri pençelerle son buluyordu. "Vay canına," diye nefes aldı ama kelimesi ıslık olarak çıktı. Tilkinin camdan heykelciği hâlâ elindeydi ama yere doğru küçülürken elinden kayıp yere düştü.

Vücudu değişmeye ve dönüşmeye devam etti, görüşü ışıltılı beyaz ışıkla parladı ve Quinn'i görmesini bir anlığına engelledi. Yeni formuna büründü; bu form, tenini okşayan saten gibi serin ve yumuşaktı.

Dönüşüm tamamlandığında, dede saatinin parçalanmış camında bir anlığına kendini gördü. Yeşil gözlü, parlak beyaz kürklü ve uzun tüylü kuyruklu karlı bir kutup tilkisinin kendisine baktığını görünce sarsıldı.

Kısa bir an için o kadar sersemlemişti ki, yeni formuna hayret ederken diğer her şeyi unuttu.

"Beni bekle," dedi Quinn, o da şekil değiştirerek. Onun dönüşümü çok daha hızlı ve temizdi ama yine de beklemedi.

Floofy'yi çoktan ağzına almış ve kapıdan dışarı süzölmüştü; gür kuyruğu keskin dönüşler yaparken denge görevi görüyordu

Quinn'in şekil değiştiren ayakları.

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi dört ayağını koordine etmeye alışması hiç zaman almadı ve giriş odasını sıvı ateş gibi hızla geçti.

Floofy sevinçle ciyakladı, ama cilalı fayansların üzerinde kayarak durdu ve balo salonuna açılan kapılardan geçmeye devam etmeden önce onu büyük bir sırlı vazounun içine bıraktı.

Uçsuz bucaksız oda toz karla kaplıydı ve bu kar, koşarken ayaklarının çevik olmasını sağlıyordu. Çevresi bir bulanıklık içinde geçip gidene kadar hızı arttı. Odanın ortası karanlıktı ama tilki gibi keskin görüşü sayesinde her gölgeyi net bir şekilde görebiliyordu.

İnsanlar ve ağaçlar arasında yıldırım hızıyla ilerliyor, patileri karda sessizce pıtırđıyordu. Hava kulaklarının yanından geçip kürkünü karıştıırken kalbi hızla çarpıyordu. Bu baş döndürücü bir duyguydu ve bir an için kendini bunun heyecanına kaptırdı.

Dans pisti görüş alanındaydı ve konuk kalabalığının ötesinde, parlak büyüleri ağaçları aydınlatan büyücüler düello ediyordu.

Lütfen Finnigan iyi olsun.

Merdivenler birbiriyle boğuşan iki adam tarafından kapatılmıştı ve yanan bir ağacın gürültülü gıcirtısı onu caydırdı.

Yükseltilmiş platformun uzak tarafındaki diğer basamakları kullanacaktı - tilki formu sayesinde etrafından dolaşmasına gerek yoktu. Altından kayarak geçti.

Platformun altı zifiri karanlıktı ve kar yoktu, cilalı fayansların üzerinde tutunmaya çalışırken ayaklarının pedleri ve pençeleri sürtünüyor ve kayıyordu.

Dayan Finnigan, biraz daha.

Hedefi ilerideydi, zemin ile platform arasındaki soluk yatay boşluk hızla yaklaşıyordu.

Daha hızlı koşmaya çalıştı ama patisi pürüzsüz zeminde kaydı. Yaptığı hata ona pahalıya patladı ve fayansların üzerine yayıldı.

Laynah içten içe küfrederek ayağa fırladı.

Aynı anda, üzerindeki platform kaymaya başladı. Ne olduğunu anlayamadan, platformun üzerine çökmesi ve muazzam ağırlığın onu şiddetle ezmesiyle birlikte etrafında sağır edici bir gümbürtü koptu.

Çığlık attı, tilkinin boğazından ürkütücü bir çığlık çıktı ama tamamen ezilmemişti, sadece zemine doğru sertçe itilmişti, vücudu eğik platform tarafından yerine sıkıştırılmıştı. Etrafındaki zemin şiddetli bir şekilde titreşti, kırık fayans parçaları etrafında çatlayıp patlarken kulakları gürültüyle yankılandı. Kendini kurtarmak için çılgınca çabalarırken karanlık ve kaos onu paniklemiş bir duruma soktu.

Öldürülmemiş olması bir mucizeydi; bir adım daha atsa ölmüş olacaktı.

Havaya kaldırılmış platformun diğer tarafı da üzerine düşerse ne olacağını düşünmeye hazır değildi. Burada öldüğünü kimse bilmeyecekti - muhtemelen onu asla bulamayacaklardı. Ölürse tekrar insana dönüşebilecek miydi?

Pençeleri fayansları işe yaramaz bir şekilde tırmalıyor, tilkiye benzeyen çığlıkları daha da yükseliyordu.

Burada öleceğim.

"Laynah," dedi kulağına yakın bir ses. "Laynah, sakın ol, ben buradayım."

Panik içindeki gözleri Quinn'i birkaç metre ötede yüzüstü yatarken buldu, insan formuna geri dönerken kürkünün son parçası da yok olmuştu.

Rahatlamıştı ve Quinn dirseklerinin üzerinde öne doğru sürünmeye çalışırken çaresiz bir şekilde sızlandı. İşe yaramıyordu; gövdesi çok büyüktü ve kollarını ne kadar uzatırsa uzatsın ona ulaşamıyordu.

Quinn küfretti ama sonra yüz ifadesi tekrar odaklandı ve şeytani bir büyü söylemeye başladı. Onun büyü yaptığını görmeyeli uzun zaman olmuştu ve panik halindeyken bile havaya yükselme büyüsünü tanıdı.

Üstündeki platform inledi ve Quinn'in büyüsu onu kaldırmaya çalışırken hafifçe kıpırdandı.

Hareket belli belirsizdi ama onu yere yapıştıran baskı hafiflemişti ve kendini kurtarması için gereken tek şey buydu.

Quinn kurt formuna geri dönerek, "Takip edeceğim," dedi.

Laynah geldiği yoldan geri dönmedi. Onun yerine sola gitti; platformun altından çıkmanın en hızlı yolu buydu ve bu aşamada, bu ölüm tuzağının altında gereğinden fazla bir saniye daha geçirme düşüncesine katlanamazdı.

Kuyruğunun ucu platformun altından güvenli bir şekilde çıkar çıkmaz dans pistinin geri kalanı sarsıldı ve düştü ve Quinn, diğer uç çöküp aşağıdaki zemini gümbür gümbür bir gümbürtü ile düzleştirirken zar zor dışarı çıkabildi.

Laynah umutsuzca Finnigan'ı arayarak zeminin çevresinde körlemesine koştu. Neredeyse ölüyordu ve ölüm peşini bırakmazken düşünebildiği tek şey birlikte olmak istediği tek kişiydi.

Sonunda onu gördü. Önündeki manzarayı algılamak için sadece bir saniyesi vardı.

Kormend İmparatoriçesi, karanlık büyücülerini alıkoyan düzinelerce muhafız ve yakınlarda ölmüş bir iblise benzeyen şey de dahil olmak üzere pek çok insan vardı ama Laynah önemli olan tek kişiye odaklandı: Finnigan.

Elindeki kılıçla, kendisine bir büyüyle saldırmak üzere olan Regina'yla yüzleşmek için havada süzülen bir seyirciye sırtını döndü.

Laynah yıldırım hızıyla ileri atıldı, kıvrak tilki bacakları Finnigan'la arasındaki mesafeyi hızla kapatırken sertçe itiyordu.

Seyirci alçaldı, kılıcı Regina'nın büyüünü emmek için dönerken pençelerini Finnigan'a doğru uzattı.

Kılıç kırmızıya boyandı ve siyah dumanlı büyü dallarını emdi. Aynı anda, seyirci onu yakaladı.

Çok geç kalmıştı.

Hayır! Hayır!

Tilki formundaki Laynah Regina'nın üzerine atladı ama kadına saldırmadı. Onun yerine, hızlı ayaklarıyla Regina'nın sırtına bindi ve kendini havaya fırlatırken gür saçlarını çiğnedi.

Uçuyormuş ya da yukarı doğru dalıyormuş gibi hissetti ve seyirci Finnigan'ı havaya kaldırırken Laynah'nın tilki burnu iblisin boynunu yakaladı ve dişleriyle boynunu ikiye ayırdı.

Finnigan'ı serbest bıraktı ve iblisin sıcak eti ağzını yakarken, o da onu serbest bıraktı.

Birlikte düştüler.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir Annenin Evlatları

Finnigan

Yer onu karşılamak için yükseldiğinde doğru şekilde yönünü bulmaya ZAMAN YOKTU ama Finnigan boynunu kırmamak için başını içeri soktu ve omzunun üzerine indi. Yerde yuvarlanırken omzu acıyla parladı. İnleyerek başını kaldırdı ve yakınlarda bir yığın halinde yatan seyirciyi gördü. İblis tamamen ölmüştü, kafası vücudundan tamamen ayrılmıştı. Yanında onu kurtaran yaratık duruyordu; beyaz kürkü parıldayan güzel bir tilki ona bakıyordu.

Tilki, seyircinin buruşmuş kanatlarının üzerinden sürünerek ona doğru ilerledi, ağzından ıslık gibi bir viyaklama sesi geliyordu. Kürkü parlamaya başladığında şaşkınlıktan çenesi düştü. Tilki tekrar insana dönüşürken etrafında ışıltılı beyaz lekelerden oluşan bir sel dönmeye başladı.

Anladı ve Laynah'ı karşılamak için ileri atıldı.

"Finnigan," diye hıçkırarak onun göğsüne kapandı.

"Benim güzel tilkim," dedi titreyerek, kollarını ona dolayarak. "Beni kurtarmaya geldin."

Kadın yüzünü adamın göğsüne gömdü ve adam kadının saçlarına bir öpücük kondurdu; kadının sıcaklığı ve kokusu ona evi gibi geldi.

Bu arada etraflarındaki çatışma durmuştu. Renegâtoklar götürülüyordu ve bir çift saray muhafızı çırpınan Regina'yı yakalamıştı.

Finnigan Laynah'a kaşlarını kaldırarak, "İçsel büyüünün bu kadar çabuk geri dönmesine şaşırdım," dedi. "Panzehirden ne kadar aldın?"

"Bir damladan daha fazla," diye itiraf etti.

Bıyık altından güldü. "Güzel." Eğer zamanında gelmeseydi, seyircinin ona ne yapacağını düşünmek istemiyordu. Onu portaldan diğer tarafa mı geçirecekti? Havada mı öldürürdü?

Laynah uzanıp yüzüne dokundu ve nefesi kesildi. "Yüzün yanmış. *Ve* Donuyorsun!" Ellerini onun yanaklarına koydu.

Finnigan gözlerini yarı kapalı tuttu ve onun avuçlarından yayılan sıcaklığın tadını çıkardı. Çok uzun süredir soğuğa maruz kalmıştı. Üniforması soğuk ve nemliydi, kumaşı sertti ve rahatsız edici bir şekilde yapışıyordu ve buz gibi rüzgâr onu iliklerine kadar soğutmuştu.

"Seni ısıtmak için bir büyüye ihtiyacımız var," dedi Laynah.

"Senin ateş toplarından biri olmadığı sürece bu iyi olurdu."

"Büyüye *sen* karar vermeye ne dersin?" diye sordu nazlı nazlı. "Ne demek istiyorsun?"

Laynah cevap olarak sadece gülümsedi, bu da onun şaşkınlığını artırdı. Birden, Laynah'ın ellerini tuttuğu yerde keskin bir karıncalanma fark etti.

"Laynah...?" diye başladı, kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Sen...?" "Evet," dedi Laynah, "öyleyim."

Tenlerinin temas ettiği yerde bir duygu seli yaşanıyordu. Bu, daha önce de ondan hissettiği bir duyguydu, ama hiç böyle olmamıştı.

güçlü bir şekilde. Bağlantı canlanırken keskin bir nefes aldı, enerji Laynah'dan ona geçerken nabız gibi atıyor, damarlarında dolaşüyor ve bir zamanlar büyüünün olduğu boşluğu dolduruyordu.

Değiş tokuş saniyeler sürmüştü ama ikisi merkezdeyken sanki bir sonsuzluk geçmiş gibiydi.

Finnigan başını Laynah'inkine doğru eğdi, konuşamayacak kadar etkilenmişti.

"İşe yaradı mı?" Adam geri çekildiğinde gözleri umutla parlayarak sordu.

Finnigan parmaklarını büktü ve parmak uçlarında belli belirsiz bir mavi girdap oluştu. "Evet, öyle."

Laynah'ın yüzü aydınlandı ve ona bunun kalıcı olmadığını, o büyüü yeniden üretme yeteneğine sahip olmadığını söyleyecek yüreği yoktu.

Yakında öğrenecek.

"İşte," dedi parmaklarını onunkilerle birleştirerek. "Sana nasıl iyileşeceğini göstereyim."

Laynah ilk başta tereddütlü görünüyordu -iyileştirme büyülerine olan güveni Maisy tarafından uzun süre önce yıkılmıştı- ama birlikte yüzündeki yanığı iyileştirdiler ve Veronica'nın kaburgalarındaki kalitesiz el işçiliğini onardılar.

Giysilerini kurutmak, kaskatı kesilmiş sırtını ve uyuşmuş ayak parmaklarını ısıtmak için son sihri de kullandıktan sonra, "Bu iş görür," dedi.

"Bekle, boynun," dedi Laynah, boyun atkısının gevşediği yeri göstererek. "Onu iyileştirmemişsin."

Başını iki yana salladı. "Denedim ama sadece Regina onu nasıl iyileştireceğini biliyor. Önemli olan hayatta olmamız."

Karşılıklı gülümsediler.

Bir anda Laynah'nın gülümsemesi kayboldu ve dehşet içinde Finnigan'ın omzunun üzerinden geçen bir şeye baktı. "Finnigan, arkada, dikkat et!"

Döndü. Regina onun üzerinde duruyordu ve kendi kılıcını havaya kaldırmıştı. Laynah ona kalkan olamazdı, yolunun üzerindeyken olamazdı ve hareket edip onu Regina'nın saldırısına maruz bırakmayı reddetti.

Regina kılıcını savurdu ve ölümle yüz yüze gelmekten başka bir şey yapacak zamanı yoktu.

Birdenbire dev bir kurt Regina'ya çarparak onu yana doğru savurdu. Regina hızını kaybetmiş olan kılıcını düşürdü ama koluna ve kafatasına sert bir darbeye çarparak canını yakmaya devam etti.

"Finnigan!" Laynah bağırdı, "Sen-?"

"Peki," dedi, kılıcı alıp ayağa kalkarken dönme hissini görmezden gelerek.

Kurt siyah bir kürk ve kas yığınıydı ve Regina'nın tepesinde dikilmiş, dişlerini alçak bir hırıltıyla gösteriyordu.

"Bırakın beni!" Regina çığlık attı.

Finnigan kurda kaşlarını çattı - sıradan bir hayvan olamayacak kadar büyüktü. "Kim o?"

"Ben Quinn," dedi Laynah sesinde gururlu bir tonla.

"O zaman bu kim?" diye sordu, olay yerine gelen ikinci bir kurdu işaret ederek. İlkinin neredeyse aynısıydı ama daha küçüktü ve Regina ile Quinn'in etrafında dönüyordu.

"Ramsey," diye nefes aldı.

Küçük kurt başını Regina'ya doğru eğerken kısık bir inilti çıkardı. Burnu yüzüne yaklaştığında, Regina elini Quinn'in ağırlığından kurtardı ve Ramsey'in burnuna öyle sert bir tokat attı ki kurdun çenesinin çıkardığı boş ses yankılandı.

"Orada öylece durma, bana yardım et!" Regina çığlık attı.

Ramsey ağzını salladı ve başını kaldırdı, gri gözleri onlara doğru bakıyordu.

Laynah'da Finnigan fark etti.

Birdenbire Ramsey'e dönüşen kurdun etrafında siyah bir ışık parladı. Quinn'e başparmağını salladı ve Laynah'ya gözlerini devirdi. "Sahneye çıkmaktan nefret ediyorum."

Laynah hayretle, "Kurda dönüşebildiğini bilmiyordum," dedi.

Ramsey sırttı. "Sürprizlerle doluyum, değil mi?"

"Ramsey, seni değersiz embesil!" Regina tükürdü, sözleri zehir doluydu. "Kardeşini üzerimden çek!"

Regina oğullarına hakaretler yağdırırken Ramsey irkildi ve Laynah Finnigan'ın kolunu tuttu, neredeyse hepsi 'hiçbir işe yaramayan oğlu Ramsey'e' yönelikti.

Ramsey, "Seni yere yapıştıran Quinn," diye itiraz etti.

Quinn'in adı anıldığında Regina'nın yüzü yumuşadı ve başını kaldırıp onu tutan kurda baktı. "Quinn, sevgilim, kafan karışmış. Sadece senin için en iyisini istediğimi biliyorsun."

Kurdun kulakları başının altına doğru düzleşti ama kıpırdamadı, büyük pençeleri Regina'nın kürkünün üzerinde sıkıca durarak onu yerinde sabitledi.

Regina başını geriye atıp Ramsey'e baktı, yüz hatları tiksintiyle buruşmuştu. "Bu senin hatan! *Senin* burada olup küçük kardeşine örnek olman gerekiyordu, bu *Rosarianlarla* arkadaşlık etmen değil!"

Kelimeyi sanki bir hakaretmiş gibi onlara doğru tükürdü.

Ramsey, "Onlar benim arkadaşlarım," diye itiraz etti.

Regina sırtüstü yatarken bile alaycı bir homurtu çıkarmayı başardı. "Gerçekten arkadaşın olmak istediklerini mi sanıyorsun?"

"Elbette var," dedi Ramsey, ama giderek daha da çekingenleÇiyordu.

"Annene sırtını döneceğini bilseydim, bu geceki görevi sana asla emanet etmezdim."

"Bunun bir parçası olmak istemedim."

"Sessizlik! Ne cüretle bana cevap verirsin? Sana her şeyin en iyisini verdikten sonra mı? Yıllar önce senin işe yaramaz, şımarık, saygısız bir veledede dönüşeceğini bilseydim-"

"Dur!" Laynah haykırdı, sıkıntısı yüzüne yansımıştı.

"Sorun değil," dedi Ramsey ona, gözlerini devirerek, sanki bu alışverişi eğlenceli buluyormuş gibi, ama duruşu çökmüştü ve annesinin sözlerinin onu çok etkilediği belliydi.

"Bana utançtan başka bir şey getirmedi," dedi Regina, siyah gözleri yaşlarla parlarken bile kıpkırmızı parlıyordu.

Finnigan, Regina'nın bu kadar kaybolmuş olmasından dolayı bir parça acıma hissetti. Öteki Tarafa yenik düşmeden önce, Regina'nın küçük oğullarını kucağına alıp sevdiği bir zaman olmuş olmalıydı. Çocukların böyle bir zamanı hatırladıklarını umuyordu.

"Yeter!" Laynah, Patrick'in geldiği sırada bir adım öne çıkarak, "Yeter!" dedi.

Regina oğullarından başka kimsenin varlığından habersiz görünüyordu ve Ramsey'e bakıp, "Marek'in seni istememesine Geçmamalı," diye hırlarken yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı.

Ramsey dondu kaldı, sanki içindeki hayat tükeniyordu.

Hâlâ kurt formunda olan Quinn, Ramsey ile annesinin arasına bakarken yüksek sesle sızlandı.

Marek imparatoriçeyle birlikte yaklaştı ve bakışları karısına yönelmeden önce oğullarının üzerinde oyalandı. "Regina, bu kadar yeter."

Regina'nın yüzü öfkeyle buruştu ve yeni bir hakaret savurmak için nefesini tuttu.

Laynah 'dur' diye bağırdı ve Finnigan müdahale etmek için öne çıktı ama Patrick ondan önce davranarak Regina'ya bir susturma büyüü yaptı.

Kaptan büyü yaparken çok ince davranıyordu ama bu Laynah'ın gözünden kaçmadı ve nefesi kesilerek Patrick'i işaret etti. "Sen büyücü müsün?"

Patrick bunu hemen reddetti. "Hayır, etmiyorum." "Ama-"

Finnigan onun kulağına, "Pat'in kendine özgü bir büyüü var," diye fısıldadı. "Yıllardır panzehiri alıyor."

"Bunca zamandır sihrini mi saklıyordun?" diye sordu Patrick'e. "Vay canına." Finnigan, Marek ve İmparatoriçe'nin Regina'ya ne yapacaklarını tartışmalarını izlerken Patrick'e, "Elini şimdi ortaya çıkarmana şaşırdım," dedi.

takipçileri. "Ben de senin sihrin olduğunu neredeyse unutuyordum."

Patrick başını Ramsey'e doğru sallayarak, "Başka seçeneğim yoktu," dedi. "Daha önce beni balo salonundan uzak tutmaya çalıştığında Ramsey'le dövüşmek zorunda kaldım."

"Seni duyabiliyorum," diye kaşlarını çattı Ramsey, ama sesi hâlâ bozuktu ve elleri cebinde olsa bile her zamanki gibi görünmüyordu. "Ve bunu seni tehlikeden uzak tutmak için yaptım -bu arada rica ederim."

Patrick, grubun tam olarak bir parçası sayılmasa da eteklerinde dolaşan Ramsey'e yaklaştı. "Annen seninle daha önce de böyle konuştu mu?"

"Pek sık değil," dedi Ramsey, kendini toparlamaya çalışırken bir kahkaha daha atmış gibi yaparak. "Sadece özel günlerde."

"Bu doğru değil," dedi Laynah.

Patrick, "Hayır, değil," diye onaylayınca Ramsey sonunda bakışlarını kaldırdı. "O şeyleri söylememeliydi."

Ramsey'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama Patrick elini tutunca gerginliğinin bir kısmı gitti.

Bu arada, Marek'in ikna etmesiyle Quinn sonunda annesini serbest bıraktı ve saray muhafızları onu ele geçirirken insan formuna geri döndü.

Finnigan, Laynah ile birlikte Quinn'in babasına ve imparatoriçeye olanları anlatmasını izlerken, "Arkadaşlarını çok sevdim," dedi.

"Ramsey bile mi?" diye sordu.

Neredeyse evet diyecekti ama karanlık büyücünün neler yapabileceğini unutamıyordu. Ramsey'nin bu kadar kolay paçayı sıyırmasına izin vermek Maisy'ye ihanet gibi gelebilirdi, özellikle de pişman görünmüyorken.

Finnigan içini çekti. "Kalıp şu lanet geçidi kapattıklarından emin olmalıyım. Kasaba evine geri mi dönüyorsun?"

"Evet, annemle babamı ve Floofy'yi bulur bulmaz. Geri dönüp Grace'i kontrol etmek istiyorum."

Quinn, "Seninle yürüyeceğim," dedi.

"Bize biraz izin verir misin?" Finnigan sordu ve Quinn başını sallayarak çıkışa doğru yöneldi. Laynah'a döndü ve sordu: "Yakında seni görmeye gelebilir miyim? Seni götürmek istediğim bir yer var."

Yüzüne meraklı bir gülümseme yayıldı.

"Nerede?" "Ah ah ah," dedi şakacı bir şekilde,

"bu bir sır."

Laynah ve Quinn'in gidişini izlerken, hâlâ sisle örtülü olan geçide baktı. Regina'nın hepsini geçide maruz bırakmayı amaçlayıp amaçlamadığını ya da gerçekten sadece birkaç kar tanesini çağırmak için mi çağırdığını merak etti - Regina'nın bile bilmediğine dair korkunç bir his vardı içinde.

Finnigan, Marek ve imparatoriçeyi sessizce dinleyen Patrick'e katıldı. Marek'in eski karısını ve hatta imparatoriçeyi savunmasını duymak ilginçti.

İmparatoriçe Regina'yı hapsetmeye isteksiz
görünüyordu. "Eğleniyor musunuz?"

Finnigan kaptana sordu.

Patrick kollarını kavuşturarak homurdandı. "Sen ve senin lanet partilerin.
Bir daha beni bunlardan birine sürüklemene asla izin vermeyeceğim."

Finnigan bir kaşını kaldırdı. "Siyah saçlı Renegátok büyücüsü orada olsa
bile mi?"

Patrick hemen tepki vermedi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve
Finnigan onun cevap verip vermemeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.
Sonunda Patrick kendini tutamadı ve "Kapa çeneni Finn," dedi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Küçük Güvercin

Laynah

LAYNAH odasına ulaşır ulaşmaz kırmızı canavar elbiseden sıyrıldı. Siyah hizmetçi kıyafeti illüzyonu yok olmuştu. Regina'nın sözlü saldırısı sırasında Ramsey'nin giysi illüzyonlarının hepsi kaybolmuştu, sanki görünüşünü koruma isteğini kaybetmişti.

Laynah yüzünü ve ellerini su leğeninde yıkadı ve basit mavi bir elbise giydi. Yatağa, çoktan uykuya dalmış olan Floofy'nin yanına uzandı. Ağrıyan ayaklarını topuklarından kurtarıırken topuklarının yere çarpma sesinden kıpırdamadı.

Ramsey'nin iyi olduğunu umuyordu. Regina'nın ona kötü davrandığını görmek onu sarsmıştı ve keşke onu bundan koruyabilseydi. Kendi anne babası onunla hiç böyle konuşmamıştı ve Regina'nın Quinn'i Ramsey'e tercih etmesi iki kardeş için de yüreğini sızlatmıştı.

Laynah saate baktı; gece olanları Grace'e ve ailesine anlatması beklediğinden uzun sürmüştü ve Finnigan her an gelebilirdi.

Sürahiden bir bardak su doldurdu. Bardağı dudaklarına götürürken, suyun arıtılmış olduğunu hatırlayarak tereddüt etti. Boğazını kavuran berrak sıvıya bakarken, öfkeyle karışık yeni bir hüznü kapladı içini. Yaşayan her varlığın hayatta kalmak için suya ihtiyacı vardı ama bu onların içsel sihirlerini ellerinden alıyordu.

Bardağı boşaltır boşaltmaz keskin bir ses onu yerinden sıçrattı. Sesin nereden geldiğinden emin olamayarak etrafında döndü. Bunu yaparken, ellerini koruyucu bir şekilde yukarı kaldırdı ve havada pembe ışık izleri sürükledi. Büyünün ellerinden zahmetsizce akarak kısmi bir kalkan oluşturmasına hayret etti.

Kapıya yaklaştı ama açık pencereden yine keskin bir ses geldi.

Finnigan pencerenin pervazına tünemiş oturduğu yerde keyifle gülümseyerek, "Buraya," dedi.

Ağzı düştü. "Sakın bana *tırmandığını* söyleme."

"Ta-da," dedi gülerek, kadın kolundan tutup onu odaya sürüklerken.

"Neden merdivenleri kullanmadın?"

"Ve seni etkileme fırsatını kaçırayım mı? Çılgın, romantik bir jestle ayaklarını yerden keserim diye düşündüm. Lafı açılmışken..." Regina'nın kopardığı yerde sapı kısa kalmış, ezilmiş, bükülmüş kırmızı bir gül uzattı.

"Bu sana ait. Korkarım biraz yıpranmış..."

"Regina'dan mı aldın?" diye soludu, hırpalanmış gülü kabul ederken. "Son yaprağına kadar."

"Teşekkür ederim," dedi, bir bardak suyun içine koydu ve bir an duraklayarak tüm gece boyunca her şeye rağmen hayatta kalmış olmasına hayret etti.

olanları. Tekrar pencereye baktı. "Çok yüksekteyiz... Yukarı tırmanmak için hangi büyüü kullandın?"

"Hiç büyü kullanmadım," dedi Finnigan, gözlerindeki alaycı ışıltı daha da parlayarak. "Daha önce kendimi iyileştirirken bana verdiğin enerjiyi zaten kullandım."

"Peki nasıl...?"

"Onsuz da idare ettim."

Laynah pencereden dışarı eğildi. Pencere kutusundaki laleler darmadağınık görünüyordu ve aşağıda, binanın yüzü dikti ve çok az dayanak noktası vardı. Bu yükseklikten düşmek ölümcül olabilirdi. Odanın dışındaki çiçekli ağaca gelince, en yakın dal bile onun için çok uzaktaydı... *kesinlikle olmazdı*. "Sakın bana atladığını söyleme!"

Omuz silkti. "O zaman sana söylemeyeceğim."

Pencereyi kapattı. "Beni böyle korkutma. Düşebilirdin."

Finnigan çekildi onu karşı onun Göğüs, onun derin chuckle Kulaklarında hoş bir gümbürtü. "Yükseklik hayranı değil misin?"

"Hayır," dedi asık suratla, başını onun göğsüne yaslayarak. "İki ayağımı da yere basmayı seviyorum."

"Oh, öyle mi?"

O verdi a küçük çığlık olarak Finnigankaldırılmış onu Yukarı, ve zemin ayaklarının altında kayboluyordu.

"Eee?" diye sordu, boynunu kaldırıp ona bakarak. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Kıkırdadı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı. Finnigan'ın kollarında olmak iyi bir değiş tokuştu.

"Bir kuşa dönüşebilirdin, biliyorsun," dedi.

"Asla olmaz." Gülümsemesi yavaşça soldu. Finnigan'ın yanında kendini güvende hissediyordu ama onun gözlerine baktığında, gecenin tehlikeleri zihninden geçerken göğsü sıkıştı. "Seni neredeyse kaybediyordum," diye fısıldadı.

Finnigan'ın gözlerinin kenarları endişeyle kırıştı ve ayakları yere değene kadar onu yavaşça indirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum, küçük güvercin."

Gülümsedi. "Güzel."

Bakışları yere düştüğünde, aralarında havaya kalkmış olan eteğini gördü. Finnigan başka tarafa bakarken o çılgınca eteğini düzeltti.

"Yani... bir kutup tilkisi mi?" diye sordu sohbet edercesine. "Evet. Bunda yanlış bir şey mi var?" "Hayır, hiç de değil. Aslında sana yakışıyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Tilkiler güzel, zeki ve şiddetle koruyucudur... tıpkı senin gibi." Kızardı.

"Ve" diye devam etti, "tüm gizliliğine rağmen bir tilki nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çekecektir."

"Başını döndürecek mi?" diye sordu nazlı nazlı. Finnigan'ın dudağı seğirdi. "Şüphesiz."

"Emin misin?" Elini, kalbinin kendisinininki kadar hızlı attığı göğsünde gezdirdi. "Sinsi olabilirim."

"Oh, bunu biliyorum."

Finnigan başını aşağı eğip güçlü kollarıyla onu sarmaladığında içinden heyecan akıyordu. Finnigan'ın dudakları ona yaklaştığında kadın eridi ve beklentiyle çenesini kaldırdı.

"Çok sinsisin," diye mırıldandı sevgiyle, dudakları onun dudaklarına değerken, "yine de yakalanmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

Bu yorum yüzündeki sıcaklığın artmasına neden oldu. Ama haklı olduğu bir nokta vardı ve o için için yanan gözlerle tartışmak zordu. "Belki de öyleyimdir."

Dudakları buluştuğunda gözlerini kapattı ve onun kucaklamasının sıcaklığının ve dudaklarının onunkiler üzerindeki hissinin tadını çıkarırken dünya kayboldu.

Öpücük tatlı ve enfesti. Adam dudaklarını keşfederken, her bir dokunuş şefkatli ve sevgi doluydu. Mükemmel bir andı. İçinden geçen mutluluk, yıllardır peşinden koştuğu o ele avuca sığmaz duyguydu. İçindeki boşluğu dolduruyor, hiç tatmin olmamış parçasını yatıştırıyordu ve onun da böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

Finnigan geri çekildi ama Finnigan onun gitmesine izin vermek istemedi ve kollarını Finnigan'ın boynuna dolayarak parmak uçlarında durdu ve başını yukarı kaldırdı. Finnigan tek kelime etmeden dudaklarını yakalamak için eğildi, elleri şehvetli bir şekilde beline doğru kayarak onu kendine çekti.

İçini bir sakinlik dalgası kapladı. Olmak istediği yer burasıydı, mümkün olduğunca uzun süre onun kollarına sarılmak.

Bu geceki açıklamalar Finnigan'ın kim olduğuna dair pek çok soruyu cevaplamıştı. Onun çekici, zeki, iyi kalpli ve -Jester'ın baştan çıkarıcı mizahı hariç- bir beyefendi olduğunu zaten biliyordu. Ama onun dünyayı kurtarmak için özverili arayışını keşfettikten sonra, ona her zamankinden daha fazla aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Bir zamanlar onu Kormend'de birlikte yaşamaya davet etmişti. O zaman tereddüt etmişti, ama şimdi...

Tekrar sorarsa, cevabımı biliyorum.

Finnigan neredeyse evi orasıydı. Şu anda bundan hayatında hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi. Ona hayrandı ve kendisini onu her yerde takip ederken görebiliyordu.

Öpüşmeyi bıraktıklarında ikisi de nefessiz kalmıştı. Finnigan'ın gözleri, onun hissettiği dile getirilmemiş arzusun aynısıyla parlıyordu. Bu, aralarında uzun zamandır süregelen bir özlemde ve Finnigan onun elini tutup yatağa doğru çekerken sadece biraz utangaç hissetti.

Ancak Finnigan direndi ve onu nazikçe kendine doğru çekti. Ellerinin arkasını öperek, "Bu gece seni özel bir yere götürmeyi umuyordum," dedi.

"Ya da burada kalabiliriz."

Finnigan güldü. "Buna degecek, söz veriyorum."

Laynah küçük bir iç çekti, o anın geçmesini istemiyordu ama Finnigan'ın ne planladığını merak ediyordu.

"İyi giyinmiş miyim?" diye sordu gök mavisi elbisesini göstererek. Bele oturan, dirsek hizasında bol kollu ve dizlerini ancak geçen bir eteği vardı. Rosarian standartlarına göre fazla müstehcen sayılabilirdi ama geceyi ağır balo elbisesiyle geçirdikten sonra hafif kumaşın tenine değdiğini hissetmek rahatlatıcıydı. Yaralı bacağını açıkta bırakmasına bile aldırmadı ve Finnigan'ın önünde ne gururlu ne de utanmaz bir şekilde durdu. Bu sadece oydu.

"Ee?" diye sordu adam cevap vermeyince. "Bu iyi mi?"

Finnigan gözlerini kırptırdı. Bakışları kızın vücudundan aşağıya kaymış, etek çizgisinde durmuştu ama kendini hatırlamış gibiydi çünkü "Evet, çok güzel," demeden önce gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Otuzuncu Bölüm

Termal Göl

Laynah

FINNIGAN neşeyle, "İŞTE BURADAYIZ," dedi ve ferforje bir çitin önünde durdu.

Laynah parmaklıkların arasından bakmaya çalışarak, "Gerçekten hiçbir şey göremiyorum," dedi.

Akşam ılık ve huzurluydu, yıldızlı gökyüzü karanlık ormanın üzerinde parıldıyordu. Hâlâ şehrin merkezindeydiler ama Alfalu'nun ana yollarından ayrılıp ağaçlarla dolu büyük bir parkın içinden geçen toprak bir patikayı takip etmişlerdi. Fenerler yolu aydınlatıyordu ve ay yukarıdaki gölgelikten süzülerek ormanın zeminine benekli bir ışık saçıyordu. Mavi ışık küresi de ileride sallanıyor, ışığı metal parmaklıklardan parlak bir şekilde yansıyordu.

"Şu anda kapalı ama dün açıkken sizi buraya getirmeyi umuyordum."

"Ah? Tam olarak neredeyiz?"

"Parmaklıkları bükün ve öğrenin."

Adamın ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Haneye t e c a v ü z e itiraz edecekti ama sonra gerçekten umurunda olmadığına karar verdi.

Daha birkaç saat önce yüzünün yakınında büyüler patlarken, şu anda kurallara uymakla ilgili değildi.

"Nasıl?" diye sordu, çitlere bakarken kendini aptal gibi hissediyordu. "Bu benim öğrendiğim bir büyü değil."

Finnigan, "Bu kulağa çok faydalı bir tavsiye gibi gelmeyebilir," diye söze başladı, "ama sadece *deneyin*."

"Doğru," dedi ve kaşlarını çatarak dikey çubuklara baktı. Fiziksel olarak, insanüstü bir güce sahip olduğunu varsayarsak, iki çubuğu kavrayabilir ve onları birbirinden ayırabilirdi, ama sihirle... belki de sihrini etrafına sarabileceği bir yol vardı?

O bunları düşünürken hava hafif bir titreşimle uğulduyor, sanki yumuşak tüyler parmaklarını okşuyormuş gibi teninde gıdıklanma hissi uyandırıyor.

"Bir şeyler oluyor," dedi ellerini inceleyerek.

"Çoktan oldu," dedi Finnigan, ses tonunda gururlu bir ifade vardı. "Gel."

Adam kızın elini tuttu ve Laynah'ın çitteki birkaç parmaklığın yana doğru eğildiği deliği fark edecek vakti ancak oldu.

"Sen doğuştan yeteneklisin," dedi Finnigan, onu çalılarla kaplı zeminde gezdirirken. "Ve içimden bir ses bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylüyor."

Önlerinde parıldayan büyük bir su kütlesi uzanıyordu. Karanlıkta neredeyse simsiyah olan suyun yüzeyi ay ışığının değdiği yerlerde mavi ve beyaz renklerde parlıyordu. Suyun etrafı, dalları suyun içinde zarifçe uzanan söğüt ağaçlarıyla çevriliydi ve gizemli beyaz bir sisle örtülmüştü. Zambak yaprakları ve nilüferler kıyıyı süslüyor, ateş böcekleri havada parıldayıp dans ediyordu.

"Alfalu Gölü'ne hoş geldiniz," dedi Finnigan. "Burası termal bir göl. Yüzeyden yükselen buharı görüyor musunuz? Hiçbir büyü olmadan doğal olarak ısıtılıyor.

-Bence bu da kendi büyüünü katıyor."

"Vay canına," diye haykırdı Laynah, elini suya daldırmak için çömeldi. Su oldukça ılıktı, neredeyse sıcaktı. "İçinde yüzmek güvenli mi?"

"Evet, sağlığınız için de iyi olduğunu söylüyorlar. Burası yerli halk ve turistler için popüler bir yer. Şuradaki binayı görüyor musunuz?" Gölün uzak tarafındaki karanlık binalar kümesini işaret etti. "Seni götüreceğim restoran orasıydı. Gecenin bu saatinde burada kimse yok elbette."

Finnigan onu kıyı boyunca ilerleterek bir iskeleye götürdü ve burada düz ahşap bir salı çözdü.

"Önce bayanlar," dedi ve salı işaret etti.

Laynah elinden geldiğince zarif bir şekilde atladı ve düz yüzeye otururken eteğini altına sıkıştırdı. Finnigan gemiye çıktı ve onları kıyıda itmek için bir kürek kullandı. Sal kıyıdan uzaklaşırken zambak yaprakları hışırdadı ve Laynah huşu içinde ateşböceklerini izledi.

Finnigan çakmak taşına vurduğunda bir kazıma sesi duyuldu ve bir sonraki an, salın bir ucunda asılı duran cam fener titreyerek ahşap çıtaları altın ışıyla yıkadı.

Finnigan yavaş ve sabit hareketlerle kürek çekerken Laynah ışığın onun çarpıcı yüz hatlarını vurgulayışına hayran kaldı. Dalgalı saçları savaştan sonra dağılmıştı ama şimdi düzgünce yandan taranmıştı ve gömleğini değiştirdiğini fark etti. Kendisi için çaba sarf ettiği için bir takdir duygusu hissetti.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, adamın kaslı kollarının kürekleri kolaylıkla çekişine hayran kalmaktan kendini alamadı. Kürekleri sarmak için durakladığında

kollarının belirginliğini ortaya çıkarınca boğazı kurudu. Bütün gün gördüğü en güzel şeydi bu.

Finnigan onun bakışlarını karşıladı ve Finnigan da ona istikrarlı bir şekilde karşılık verdi. Yavaşça, dudaklarının köşelerinde muzip bir gülümseme oluştu ve midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Sal gölün ortasına ulaştığında Finnigan küreği bıraktı ve sal hafifçe sallanırken onun yanına oturdu.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu, vücuduna dokunacak kadar yakın oturarak. Elini ılık, kristal berraklığındaki suda gezdirerek memnuniyetle iç geçirdi. Sisli buhar etraflarını sarmış, ağaçları gizlemiş ve sanki rüya gibi bir dünyada yüzüyorlarmış gibi görünmelerine neden olmuştu. Bir yanı yüzmeyi arzuluyordu ama aynı zamanda oturup suyun huzurunun tadını çıkarmaktan da mutluydu.

An.

"Her şey çok güzel. İlk nereye bakacağımı bilemiyorum."

Finnigan onun tepkisinden memnun görünüyordu. "Burası tüm dünyada en sevdiğim yer."

"Buraya sık gelir misin?"

Finnigan başını salladı. "Hayır, aslında sadece bir kez geldim. Ama hep buraya dönüp burayı biriyle paylaşmayı hayal etmişimdir."

Bir kolunu ona doladı ve kadın rahat edene kadar kaydı.

Adam eğilip boynunu öptüğünde kalbi hızla çarptı, dişleri bir ısırıkta tenini sıyırdığında titredi. Adamın bunu tekrar yapacağını umarak daha da yaklaştı.

"Sana göstermek istediğim çok şey var," diye nefes aldı

Finnigan. "Şimdi mi?" diye umutla sordu.

"Demek istediğim, sana sihrinin neler yapabileceğini göstermek istiyorum," dedi, çene çizgisine bir öpücük kondurdu ve başı geriye doğru eğilene kadar çenesini yukarı doğru itti.

"Ah." Onun sözleri karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissetti ama yaptığı şeye devam ettiği sürece hiçbir itirazı yoktu.

Finnigan kıkırdadı, nefesi kızın kulağının dibinde sıcaktı. "Emin ol, sana başka şeyler de göstermek istiyorum."

"Oh," dedi tekrar, nefes alış veriş giderek sığlaşıyordu.

"Önce hangisini görmek istersin?" diye sordu, kulak memesini dişleyerek. "Sihir mi? Yoksa... *başka şeyler mi?*"

Elbette başka şeyler, diye düşündü Laynah. Ama geri çekildiğinde, adamın eğlenceli bakışı gözlerini kışmasına neden oldu. "Büyü," dedi Laynah, adamın yüzündeki arsız gülümsemeyi silmeyi başararak. "Önce bana sihri göster."

"Gerçekten mi? Pekâlâ," dedi ve eğilerek uzaklaştı. "Yardımaınıza ihtiyacım olacak... eğer sakıncası yoksa."

"Elbette," dedi ve ona büyü aktarabilmesi için elini uzattı. Finnigan onun elini tutmadan önce tereddüt etti.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bu gece, bozulan şeyin enerji yenileme yeteneğim olduğunu fark etmemi sağladı," dedi bakışlarını kaçırarak. "Sihrimin geri gelmeyeceğini bilmelisin."

"Bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmez." Bakışları onunkilere kaydı.

"Değiştirmez mi?"

"Tabii ki hayır. Neden olsun ki?"

"Çünkü hayatım boyunca her zaman güvenebileceğim tek şey büyü oldu. Ailem yoktu ve arkadaşlarıımın çoğu benim gerçekte kim olduğumu hiç görmedi. Ama sihir her zaman parmaklarıımın ucunda olan bir arkadaş gibiydi. Bu gece bana verdiğin enerji bir hediye idi. Onu kullanmak bana yeniden büyü yapabilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattı... seni koruyabilmenin ve..." Derin bir nefes aldı. "Sana layık olmak için."

Ona olan sevgisinden şüphe duyması düşüncesine katlanamıyordu. "Finnigan, önemsedğim *sensin*. İlk tanıştığımızda sihrin olduğunu bile bilmiyordum - pek çok insanda yoktur."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama benimle ilk tanıştığında büyü gücüm olduğunu biliyordun. Tıbbi çadırda, labirentte yaralandıktan sonra seni iyileştirdiğimde."

Laynah boğazını temizledi, birden kendini utangaç hissetti. "Evet, Lord Brighton olarak tabii ki."

Gülümsemesi genişledi. "Jester'la ilk tanıştığınız zamanı düşünüyordunuz."

"Evet, şey... çok fazla kimliğiniz var," diye mırıldandı, yanaklarının yanmaya başladığını hissederek.

Finnigan güldü ve bu hoş bir sestti. Kahkahasının solması ve yüzünün hüznü ve dalgın bir hal alması onu üzdü. "Her halükarda... şimdi önemli görünmeyebilir ama yakında, eğer görevim başarılı olursa, herkes büyüüne kavuşacak. Ben hariç."

Onun sözleri karşısında nutku tutuldu.

"Büyü size sunabileceğim gerçek olan tek şeydi," diye devam etti. "Görünüşe göre yakın gelecekte, büyük ihtimalle de hayatımın geri kalanında senin yardımın olmadan büyü yapamayacağım. Gerçekten böyle birine bağlı kalmak istiyor musun?"

"Evet," dedi hemen, sesi kararlıydı. "Sen sihrinden çok daha fazlasısın ve ben senin her parçanı seviyorum."

Adamın yüzünü kavradı, bakışlarını karşıladı ve bu sözlerin ne kadar anlamlı olduğunu hissetmesini umdu.

"Onu geri almaya çalışacağım," dedi ciddiyetle. "Çalışmayan her neyse onu düzeltmenin bir yolu olmalı."

Elini onun elinin içine kaydırđı. "Neye ihtiyacın olursa olsun, senin için buradayım. Ama tamir edilmeye ihtiyacın yok."

Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş sallama hareketi yaptı ve sonra uzun bir nefes alarak omuzlarını gevşetti.

Laynah onun elini sıktı. "Birlikte, o zaman?"

Aralarındaki bağ boyunca enerji gönderirken gözlerinde anlayış belirdi.

Gücünü onunla paylaşabilmek heyecan verici bir duyguydu. Ne kadar enerjisi kaldığını ve Finnigan'ın ne kadar enerjisi olduğunu hissedebiliyordu ve aktarım devam ettikçe, kendini tüm enerjisini ona vermek isterken buldu.

Aniden Finnigan'ın omuzları gerildi ve elini geri çekti.

"Bu kadar yeter. Biraz da kendinize bırakın."

Dudaklarını yaladı ve sersemlemiş bir halde başını salladı. "Peki, bana göstermek istediğın şey neydi?"

Finnigan gülümsedi. "Pek çok şey var. Ama önce... biraz müzik." Havada hafifçe bir hareket yaptı ve ince parmaklarının ucundan her şekil ve büyüklükte yüzlerce baloncuk çıktı.

Havada süzıldüler ve her biri teker teker patlarken, bazıları hızlı bir şekilde, diğlerleri daha yavaş, bir nota çaldılar ve neşeli bir melodi ortaya çıktı. Şarkı sona erdiğinde, baloncuklar patlamaya devam etti, yavaş, sakin bir melodi havayı doldururken müzik daha samimi hale geldi ve etraflarında mırıldandı.

"Çok romantik," diye gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Dans etmek ister misin?"

Laynah onun elini tuttu ve ayağı kalktı. "Çok isterim," dedi, salda bu kadar az yer varken nasıl dans edecekleri konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Finnigan, "Beni takip edin," dedi ve sal ayaklarının altında kayarken oldukları yerde yavaşça dönmeye başladılar.

"Belki de tekrar oturmalıyız?" diye sordu.

"Ama daha seni döndürmedim bile."

"Bunun için yer yok," diye itiraz etti ve sonra Finnigan onu salın kenarından döndürürken ciyakladı.

Derin bir nefes aldı ve ayakları salın güvenliğinden ayrılırken suya dalmaya hazırlandı...

Suya hiç düşmemiş olması dışında.

Ayakları sert zemine temas etti ve yumuşak ayakkabılarıyla sert ve cam gibi olan su yüzeyinde dururken ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Şaşkınlıkla ayaklarının altında dalgalanan suya baktı, sonra başını kaldırıp hâlâ dansçı pozunda elini tutan Finnigan'a baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye düşündü, saldan inerken kendinden memnun görünüyordu.

"Beni uyarabilirdin," diye homurdandı.

Kıkırdadı ve onları gölde vals yaparak geçirirken ona sıkıca sarıldı.

"Suyu nasıl böyle sertleştirdin?" diye sordu hayranlıkla.

"Sihir." Finnigan göz kırptı ve mutlu, sarı renkte bir ışık küresi yarattı.

"Aşağı bak."

Işık küresi yüzeyin altına daldığında Laynah'ın nefesi kesildi. Ayaklarının altında, koyu renkli camsı yüzeyde altın rengi bir ışık belirdi ve bastıkları her yerde daha fazla ışık birikerek renkli balık sürülerinin yüzdüğü aşağıdaki suyu aydınlattı.

"Bu inanılmaz," diye haykırdı gölün etrafında dans ederlerken, ayakları arkalarında altın lekelerden oluşan bir yama bırakıyordu.

"Beğendiğine sevindim."

Finnigan havaya yeni bir çınlayan baloncuk akışı gönderirken onları durdurdu.

Melodiyi tanıdığına nefesi kesildi. "Bu annenin şarkısı."

"Öyle." Finnigan kızın elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Ve eğer istersen bunun bizim de şarkımız olabileceğini düşündüm."

"Oh, Finnigan. Bunu çok isterim."

Yavaşça dans ettiler, yanak yanağa olacak şekilde birbirlerine yakın durdular. Baloncuklar patladıkça etraflarında çınlıyor, her notasında bir özlem ve hasret duygusu taşıyan, kabarıp alçalan bir müzik yaratıyordu. Kaybettiği ebeveynlerini düşündükçe melankolik hissetmemek zordu ama şarkıyı onunla neden paylaştığını anladı. Gelecek için umut taşıyordu; birlikte güzel bir şey yaratma şansları vardı.

"Çok duygulandım, gerçekten," dedi yüzen bir zambağın etrafından dolanırlarken. "Bu şarkının senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Finnigan yumuşak bir sesle, "Seninle olmak her şeyi anlamlı kılıyor," diye cevap verdi. "Her an için minnettarım."

"Ben de."

Gölün çevresinde dans ettiler ve sala doğru geri döndüler.

"Sanki buz üzerinde kayıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi. "Öyle. Kayabiliyor musun?"

Gülümsedi ve güzel çocukluk anılarını hatırladı. "Royad'ın gölü donduğunda annem beni her Kış Festivali'nde buz patenine götürürdü."

"Oldukça iyi olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Ben öyle demezdim ama hoşuma gitti. Peki ya sen? *Oldukça iyi* misin?"

"Buz pateninde mi? Hiç denemedim."

"Şaka yapıyorsun! Daha önce nasıl paten kaymadın? Ne? Lonca'nın gölünde bile mi?"

Omuz silkti. "Eskiden bütün yıl boyunca gölde yüzerdim."

"Kışın bile mi?"

Finnigan sırttı. "Evet, kışın bile."

"Sen delisin. Dondurucu olmalı."

"Dondurucu değil. Ferahlatıcı belki. Eskiden büyülerimle buzı eritir ve etrafımdaki suyu ısıtırdım." Ona yan gözle baktı. "Patenciler bunu yapmamdan hoşlanmazdı."

"Bahse girerim."

Şarkı sona erdiğinde salın yanında durdular.

"Ben de yüzmeyi hep sevmişimdir," dedi Laynah, düşünceli bir tavırla. "Yazın, normal bir insan gibi seni işaretlerim."

Finnigan gülümsedi. "Suyun altında her şey hareketsiz kalır."

"Öyle," diye kabul etti, aklına bir fikir gelince gülümsedi. Finnigan bir kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Yok bir şey," dedi masumca.

"Hiçbir şey gibi görünmüyor. Çok sevdiğim o arsız gülümsemeye sahipsin."

Laynah çenesini kaldırarak aralarındaki sihirli bağı yokladı, aynı zamanda parmakları onun göğsünde nazlı nazlı gezindi. "Sadece merak ediyordum... eğer sana sihrimi *verebiliyorsam*... belki onu da alabilirim?"

Finnigan'ın gözleri telaşla irileşti, bakışları ayaklarının altındaki suya kaydı. "Olamaz," diye inleyerek elini Finnigan'ın elinden çekmeye çalıştı ama Finnigan elini sıkıca kavradı.

"Ah *evet*," dedi kulaktan kulağa sırtarak. "Biliyor musun, yüzebilmen iyi bir şey."

Finnigan başını hızla salladı. "Oh, hayır." "Ah, evet."

"Hayır!"

Çok geç.

Laynah onun sihirli enerjisini yakaladı ve ondan çekerek kendi rezervlerine geri götürdü. Finnigan'ın büyüğü yok olurken, ayaklarının altındaki büyülü yüzeyin güvenliği de yok oldu.

Ilık suyun içine düştüler ve karanlık göl onu yutmadan bir an önce ciğerlerini havayla doldurdu.

Bölüm Otuz Bir

Sualtı

Finnigan

FINNIGAN, Laynah'la birlikte karanlık ve ışıltılı göle doğru savrulmadan önce nefesini tutmaya ancak fırsat bulabildi. Su onları içine çekerken ılık ve davetkârdı, her santimini ıslatıyor ve giysilerini ağırlaştırıyordu. Yüzeye çıkana kadar yukarı doğru tekmeledi ve nefes nefese kaldı.

Sırtarak, sırlıklam olmuş saçlarını yüzünden silkeledi ve etrafına bakınıp onu aradı. Düşüş sırasında bir yerde eli avuçlarının arasından kayıp gitmişti ama her an yeniden ortaya çıkabilirdi.

Saniyeler geçti ve Laynah hâlâ ortaya çıkmamıştı. Endişelenerek önce boş sala, sonra da etrafındaki hafif dalgalanmalar dışında tamamen durgun olan suya baktı. Bir an önce huzurlu hissettiren sessizlik uğursuz bir hal almıştı.

"Laynah?" diye seslendi içinde panik yükselirken. Vücudunu döndürerek suyun içine baktı. Göl derindi ve salın feneri fazla uzağa gidemiyordu. Işık küresine gelince, büyüü kaybolduğunda o da kaybolmuştu.

"Laynah!" diye seslendi, korkudan ödü kopuyordu. Ya bir balık ağına ya da onun gibi bir şeye takılmışsa?

Derin bir nefes alarak suyun altına daldı, gittikçe daha da alçaldı, bir yandan da karanlıkta körlemesine onu arıyordu.

Lütfen. Kollarını açtı, suyun direncini iterek onu aradı, umutsuzca elinin, elbisesinin, saçının, herhangi bir şeyin dokunuşunu hissetmeyi umuyordu...

Hiçbir şey.

Arama umutsuzdu, su kütlesi onu bulmak için çok büyük ve karanlıktı ama vazgeçemezdi.

Belki yeniden ortaya çıkmıştır? Belki de bu şakanın bir parçasıdır?

Ciğerleri çoktan yanmaya başlamıştı ve Laynah'ı salın yanında onu beklerken bulmayı umarak yüzdü. Nefes nefese yüzeye çıktığında kendini yalnız buldu.

Değerli saniyeler geçtikçe umutsuzluk bastırdı ve soğuk gerçeği kabul etmek zorunda kaldı: Laynah hâlâ aşağıdaydı. Havası tükenmeden önce ne kadar zamanı vardı?

Sinirleri gergindi ve hemen aşağı dalmak için çıldırıyordu ama paniğini bastırdı ve birkaç uzun, derin nefes almaya odaklandı. Her nefes önemliydi, çünkü bir sonraki dalışı son dalışı olacaktı. Eğer Laynah hâlâ aşağıdaysa, zamanı tükeniyordu ve bu onu kurtarmak için son şansı olacaktı.

En kötüsünü hayal etmemeye çalışarak üçüncü bir nefes aldı ve sonra dördüncü bir nefes aldı

-Artık çok geç olduğunu, gölün dibinde bilinçsizce sürüklendiğini...

Odaklan. Kalbi hızla çarpıyordu ama bunun bir yardımı olamazdı. Bu tedirgin haliyle bile onu bulmak için bir, belki de iki dakikalık havası vardı.

Son bir nefes çekti ve daldı. Kulakları ve ciğerleri üzerindeki baskı, daldıkça daha belirgin hale geldi ve aşağıya doğru sürüklenirken kulaklarındaki baskıyı hafifletmek için boyun ve çene kaslarını esnetti.

Sualtı dünyası sessizliği içinde sakin ve baskıcıydı. Gözleri çılgınca etrafı taradı ama göremeyecek kadar karanlıktı.

Gölün ne kadar derin olduğunu bilmiyordu ama tüm kaldırma kuvvetini kaybedecek kadar derindeydi ve su onu serbest düşüşe sürükledi.

Aniden altında parlak mavi bir ışık belirdi, ışık ışınları etrafındaki suyu aydınlatmak için yayıldı. Görüşü çok bulanıktı ama aşağıdaki parlak ışığa karşı bir insan silueti görebiliyordu.

Bu onun ışık küresi, o yaşıyor. Bu umuda sarıldı ve ışığa doğru yüzdü. Kasları ağrımaya başlamıştı ve göğsü erken kasılmalarla nabız gibi atıyordu. Bu, vücudunun onu azalan hava kaynağı konusunda uyarmasıydı. Yakında yüzeye dönmesi gerekecekti...

Ama Laynah olmadan olmaz.

Suyun çarpıklığına rağmen, ışıktaki salınan bulanık tatlı su bitkilerini ve Laynah'nın sarı saçlarını seçebiliyordu. Yaklaştığında Laynah el salladı ve çamurlu zeminde bağdaş kurmuş onu beklediğini fark ettiğinde bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

Kolunu uzattı, kızın elinin kendi eliyle birleştiğini hissettiğinde rahatladı.

O iyi. Hiçbir şey onun eli kadar iyi hissettirmemişti. Birkaç korkunç an için onu sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü.

Laynah onu öptü; dudaklarını dikkatli bir şekilde onunkilere bastırarak ciğerlerine hava gönderdi. Onun ve büyüünün tadına baktı ve güçlerini ustaca kullanması onu şaşırttı - tıpkı bütün akşam onu şaşırtmaya devam ettiği gibi.

Dürtülerinin etkisiyle ıslak giysilerini karıştırarak küçük mücevher kutusunu aradı. İlk evlenme teklifi girişiminden beri onu yanında taşıyor ve doğru anı bekliyordu. O anın su altında olmasını beklemiyordu ama hiç değilse bir sürpriz olacaktı...

Kutuyu Laynah'a uzatarak kapağını açtı. Bulanık görüşüyle yüzüğü göremedi ama kürenin mavi ışığında parıl parıl parlıyor, pembe değerli taşlar yüzlerine morumsu bir ışık yansıtıyordu.

Laynah yavaşça kutuya uzandı ve onun yüz ifadesini görebilmeyi diledi. Ne olduğunu tahmin edebilir miydi?

Kutuyu kızın eline verdi ve parmaklarını kutunun üzerine kapattı. Artık gitme vakti gelmişti. Ona verdiği havayla bile diyaframı durmaksızın kasılıyordu ve ciddi bir bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Kendini yönlendirerek Laynah'ın belinden tuttu, ayaklarını yere bastı ve birlikte tekme atarak etraflarında duman gibi dönen kara toprak bulutları gönderdiler. Dans ediyormuşçasına onu yukarı kaldırdı ve Laynah kollarını başının üzerine kaldırdı, vücudu bir ok gibi aerodinamikti. Ayaklarını tekmeleyerek çamurlu bulutların üzerinden kristal berraklığındaki suya yükseldiler ve yüzeye doğru güçlendiler. Bu sırada mavi küre tembelce arkalarından geliyordu ve yukarıda fenerin altın ışıltısı onları çağırıyordu. Finnigan'ın göğsü ve ciğerleri yanıyordu ve ağzını açma dürtüsüne direnmek giderek zorlaşıyordu.

Neredeyse vardı. Suyun son metrelerinde kaldırma kuvvetleri geri geldi ve suyun onları yukarı çeken harika akışını hissetti.

Laynah'ı daha yüksekte tutarak tekmelemeyi bıraktı ve parlak bir an için çenesini yukarı doğru eğdi ve o ilk, tatlı, hayat kurtaran hava yudumunu bekleyerek vücudunu gevşetti. Saniyelerin en kısa süresinde

Onlar ortaya çıkmadan önce suyun dalgalı yüzeyinde girdaplı sütlü bir parıltıya dönüşen ayı bir anlığına görebildiler.

Tertemiz hava ciğerlerine dolduğunda duyularını bir duygu seli kapladı ve göğsü taze hava patlamalarıyla yükselip alçalırken sıcak, bulanık bir his onu sardı.

Geçmişte pek çok dalı yapmıştı ama hiç böyle olmamıştı, ayın ve yıldızların altında, sevdiği kadınla birlikte, fiziksel sınırlarını zorlayarak.

Laynah da nefes nefese kalmıştı, dudakları maviye çalıyordu ve kendisinin de aynı şekilde göründüğünden pheleniyordu. Aşağıda çok uzun süre kalmışlardı. Pervasız ve tehlikeliydi.

Bu aynı zamanda başına gelen en güzel şeydi ve bu geceyi asla unutamayacağını biliyordu.

Laynah ona bakıyordu, nefes nefese kalırken yüzü neeyle parlıyordu. Kirpiklerine narin damlacıklar yapımı, sarı saçları parlak bir çaraf gibi suya dklmt. Çok çekici bir görüntüydü.

"Çok... güzelsin," dedi, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Sen de öylesin," dedi kapalı mücevher kutusunu kaldırmadan önce. "Bu da yle."

İçinde bir gerginlik vardı ama kızın ellerini tutarken bunu belli etmemeye çalıştı.

"Laynah," diye başladı, nefesini toparladıkça kelimeler daha kolay geliyordu. "Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum..." Bir nefes daha almak zorunda kaldı ve aynı zamanda heyecanını yatıtırmaya çalıştı.

Onu reddedebileceği ihtimali bir gong gibi yankılandı ve kalbinin zaten olduğundan daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Laynah, o büyüleyici gözlerle ona bakarken gülümseyerek.

Başlıyorum. Kutuyu sanki hayatı buna bağılmış gibi kavrayarak, "Laynah Saunders, hiçbir şey beni günlerimin geri kalanını seninle geçirmekten, senin yoldaşın, sevgilin, arkadaşın olmaktan daha fazla memnun edemez. Seninle bir hayat kurmak ve... sonunda hayatımı paylaşacak birine sahip olmak."

Laynah'nın gözleri parlıyordu ve onun ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşuyordu. Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme vardı ve bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Parmakları hafifçe titreyerek kadife kaplı kutuyu ona doğru çevirdi ve açtı.

"Laynah, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Kutunun boş olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Yüzüğün gölün derinliklerinde sonsuza dek kaybolduğunu hayal ederken kalbi küt küt atmaya başladı ama sonra Laynah'ın sessiz bir cevapla yüzüğü sudan çıkaran elini gördü. O anda Laynah'ın sırtışını neden sakladığını anladı; yüzüğü çoktan takmıştı ve kollarını ona doladığında neredeyse gözleri kadar parlıyordu.

"Evet! Tabii ki yapacağım, evet!"

Finnigan onun sırtına sarıldı ve kucaklaştıklarında ortak ağırlıkları onları aşağı çekti. Finnigan kendini yukarı kaldırmadan önce kızın sala binmesine yardım ederken gülerek yüzeye çıktılar.

Onun yanına oturduğunda her yere su damlıyor, salın yüzeyinde su birikintileri oluşuyordu.

"Gel buraya," dedi ve kolunu Laynah'a doladı. Laynah ona sokulup rahat edene kadar kıpırdandığında hoş bir sürprizle karşılaştı. Küçük bir gülümsemeyle onu kendine yaklaştırdı ve yerleşirken onu nazikçe kucakladı. Yakınlık doğal geldi, vücudu sıcaktı.

sırılsıklam kıyafetleri. İnce elbisesinin, göğüslerinin kabarıklığından kalçalarının hatlarına kadar her kıvrımına nasıl yapıştığının farkına vardı.

Bir nefes aldı ve olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde verdi.

Başım belada. Ve eğer evleniyorsak... Başım çok uzun bir süre belada olacak.

Kendini doğal hissediyordu ve her sabah yanında onunla uyanmanın, vücudunu onunkine bastırmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Laynah memnuniyetle iç çekti. "Bu mükemmel."

Kolunu onun etrafında sıktı. "Evet, öyle." Düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Biliyor musun, daha önce suyun altındayken beni endişelendirmiştin."

"Özür dilerim. Çok ileri gittiğimi biliyorum."

"Sorun değil. Sadece seni kaybedeceğimden endişeleniyordum. Ne zaman başına bir tehlike gelse, sensiz hayatımın ne kadar boş olacağını hatırlıyorum."

Laynah bir an sessiz kaldı. "Ben de bu gece bir şeyin farkına vardım. Daha önce balo salonunda, sen tehlikedeyken, hayatımdaki hiçbir şeyin sensiz eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ve seni korumak için her şeyi yapabileceğimi. Siz benim ailemsiniz."

Aile kelimesi onu çok etkiledi ve yanağını başının üstüne yasladı. "Tehlikeli bir hayat yaşadık," diye mırıldandı.

Laynah, "Özellikle de sen," diye işaret etti.

"Evet, özellikle de ben." Doğrudan onun hatası olmasa da, Laynah'nın hayatı İblis Kitabı'nı Lonca'ya ilk teslim ettiğinden beri karmaşık bir hal almıştı.

Daha iyisini yapmalıyım. Onun hak ettiği gibi bir adam olup, beni koruduğu gibi onu da korumalıyım.

Kalp atışlarının sabit ritmini ve yumuşak nefes alışını hissedebiliyordu.

Finnigan, "Bizim için güvenli bir yer yaratmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi. "Yarından itibaren İmparatoriçe Katika'nın ekibindeki görevimden istifa edeceğim."

Laynah geri çekildi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Peki ya görev ne olacak?"

"Tüm hayatımı ya bu görev için eğitim alarak ya da bu görevi yerine getirerek geçirdim. Son on yılda İblis Kitabı'nı edindim ve onu bitiş çizgisine kadar götürdüm."

"Ama bitmedi," dedi Laynah. "Görevini tamamlamadan gerçekten çekip gidebilir misin?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Deneyebilirim." "Peki, bundan sonra ne yapacaksın?"

"Biz, benim tatlı nişanım, kalbimiz ne isterse onu yapabiliriz. Kormend'i keşfedebilir, yurtdışına seyahat edebilir ya da..."

"Bir aile kurmak mı?" Laynah sordu.

Finnigan'ın nefesi kesildi. Finnigan'ın en çok arzuladığı şeye odaklanarak kalbini yerinden oynatmıştı. Sevgi ve kahkahalarla dolu bir yuva.

"Hazır olduğumuzda," dedi dikkatle.

Laynah dudağını ısırды ve bunu yaparken hiç de utangaç değildi. "O zaman bana haber ver."

Çok fazla sorun var.

Boğazını temizledi. "Bu arada, sanırım planlamamız gereken bir düğün var."

"Aslında, benim annesinin zaten yapılmış planlar için al Ben yarın düğünümüzü planlamak için alışverişe çıkacağız."

"Ah. Bu organize, değil mi?" Kıkırdadı. "Peki ne tür bir düğün istediğin konusunda bir fikrin var mı?"

Laynah başını salladı. "Seninle olduğu sürece."

"Önemli bir ayrıntı," dedi.

Gülüştüler ve salda arkalarına yaslandılar. Yıldızlı gökyüzü muhteşemdi, Laynah'ın ona sarılmış, başını göğsüne yaslamış olması da öyle.

"Aslında bir isteğim var," dedi. "Floofy'yi yüzük taşıyıcısı olarak eğitmek mi?"

"Hayır, bu kesin." diye gülümsedi. "Mümkünse Jill'in ve Toby'nin de orada olmasını çok isterim."

"İsteğiniz beni çok duygulandırdı. Aslında onlarla önceden tanışabileceğinizi umuyordum. İsterseniz onları ziyaret edebiliriz."

"Evet," dedi Laynah hemen, "bunu çok isterim." Bir an sonra kaşları çatıldı ve düşünceleri çok uzaklara daldı. "Sence Jill beni affedecek mi?"

Kadının çenesini kendisine bakması için nazikçe çevirdi. "Affedilecek bir şey yok." "Elbette v a r , " diye karşı çıktı. "Onu ben tutukladım. masum."

"O sırada bunu bilmenize imkan yoktu."

Laynah gözlerinde yanan kararlılıkla ona baktı. "Yine de özür dilemek için bir şans istiyorum. Bu yapmam gereken bir şey... eğer beni duyarsa."

"Eminim yapacaktır."

Jill ve Laynah ilk bakışta birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama ikisinin iyi anlaşacağına dair bir his vardı içinde.

Laynah'ın saçlarını okşadığı ve parmaklarının arasında döndürdüğü sessiz bir an geçti. "İleride kendine karşı daha az sert olacağına söz verir misin?"

Laynah homurdandı.

"Belki." "Dene. Benim için mi?"

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Eğer seni memnun edecekse."

Kızın utangaçlığı karşısında içi ısındı. "Bu beni memnun eder." "Peki, o zaman..."

"Konuşmamız gereken bir konu daha var," dedi alçak bir sesle, kadının kolunu okşayarak ve tüylerini diken diken ederek.

"Öyle mi?" Laynah masum bir tavırla yıldızlara bakıyormuş gibi yaparak sordu. "Peki bu ne?"

Finnigan'ın bakışları onun üzerinde oyalandı, boynunun zarif kıvrımını ve göğsünün her nefeste inip kalkışını fark etti. "Soyadınızı koruyacak mısınız?"

Kaşları çatıldı. "Emin değilim... Bunu hiç düşünmemiştim. Neden senin soyadını almayayım ki?"

"Oh, bilmiyorum. Bayan olarak çağrılmak konusunda ne hissedeceğinden emin değildim.

Soytarı."

Gözleri büyüdü, sonra şakacı bir şekilde ona vurdu. "Bu *Leydi* Soytarı, teşekkürler lütfen."

Finnigan güldü. Ani bir dürtüye kapılan Finnigan, kadının üzerine gelecek şekilde yuvarlandı. Bacakları onun üzerindeyken, özellikle de her kıvrımı saran ince, ıslak elbisenin içinde, yarı saydam kumaşın arasından sert ve belirgin meme uçlarıyla görülmeye değer bir manzaraydı.

"Bu benim için çan takacağınız anlamına mı geliyor leydim?"

Laynah kıpırdamadan durdu, yanakları pembe bir renk aldı. "Ben... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

O da bilmiyordu ama birkaç fikri vardı ve bunun onu kızdırmasına engel olmasına izin vermeyecekti. "Öyle değil mi? Ama o zaman neden kızarıyorsun?" Başını ona doğru eğdi, bir elini belinde gezdirdi ve kalçasına koydu. "Şu anda ne hayal ettiğini bilmeyi çok isterdim."

"Hiçbir şey," dedi, biraz fazla hızlı bir şekilde. Adamın dokunuşuyla ürperdi ya da belki de sözlerine karşılık veriyordu.

Onu daha yakına çekti. "Belki bir gün beni şaşırtırsın."

Laynah'nın kızarması boynuna ve göğsüne yayıldı ve bu sadece onun arzusunu artırdı.

Elleri kadının belini, kalçalarını, uyluklarını okşamaya devam etti, sonra da karnını okşamak için yukarı kayd. Gözlerini yarı kapatıp eğildi, kalın kirpiklerinin arasından ona bakarken nemli saçları nazik dalgalar halinde aşağıya dökülüyordu. Vücudunun dokunuşuna verdiği tepkiyi seviyordu ve daha fazlasını yapmak, onun kendisini tamamen bırakmasını istiyordu.

Dikkatlice, Laynah altında yatana kadar onları yuvarladı, vücudu askıya alındı ve tam olarak onunkine dokunmadı.

"Kormend'e geldiğimde fark ettiğim başka bir şey daha var," diye mırıldandı yüzünü okşayarak. "Buraya kendimi bulacağımı umarak geldim. Ama sensiz geçen her an beni öldürüyordu ve kendimi bulmak istemediğimi fark ettim." Dudakları onunkileri sıyrana kadar öne eğildi. "Kendimi seninle kaybetmek istiyorum."

Onu şefkatle öptü ve Laynah da bu öpücüğe hararetle karşılık vererek adamın omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Öpüşmeyi derinleştirdi, vücudu onunkine bastırana kadar ağırlığını azalttı. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı ve onun sıcaklığı ve yakınlığı kışkırtıcıydı, nabzının hızlanmasına neden oldu. Elleri birbirlerinin vücutlarını keşfederek dolaştı ve dudakları onun boynundan aşağı inerek tatlı kokusunu içine çekti. Kız kulağının dibinde yumuşak bir inilti çıkardığında içindeki açlık ateşlendi, sıcak nefesi adamın arzuyla titremesine neden oldu.

Buna. Bir parçası asla doymayacağını ve bu kadına asla doyamayacağını bilse de, *bundan* daha fazlasına ihtiyacı vardı.

An.

İlkel bir dürtü onu ele geçiriyordu ve bu neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ona sahip olmaya, onu mümkün olan her şekilde kendine ait kılmaya ihtiyacı vardı. Ona sahip olmak için duyduğu ezici ihtiyaç onu ele geçirdiğinde bacaklarını ayırdı.

Laynah gömleğinin düğmelerini açmakla meşguldü ve o da ıslak kumaşı silkip bir kenara fırlattı.

Bakışları onun üzerinde gezindi, geniş gözlü ve minnettar. "Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu.

"Evet, biliyorum." İblis kedinin saldırısı sonucu aldığı yara izlerinin bulunduğu omzuna dokunduğunda yüz ifadesi değişti ve üzgün bir hal aldı.

Göğsünü, omzunu ve köprücük kemiğini kaplayan buruşuk deriyi daha önce hiç tam olarak görmemişti. Bırakın tamamen işlevsel bir vücuda sahip olmayı, o saldırıdan sonra hâlâ hayatta olduğu için bile şanslıydı.

Sonra eli, geceki olaylar sırasında unuttuğu boynuna doğru ilerledi. Merhem akıp gitmişti, yakında yeniden sürmesi gerekecekti. Savaş izleri neyse de, açık yara ağır bir yükü.

"Keşke bunu iyileştirebilseydim," diye fısıldadı Laynah. "Ben de öyle. Birçok kez denedim, inan bana." "Benim de denememe izin verecek misin? Lütfen?"

Umutsuzdu ama başını salladı.

Ellerini dikkatlice derin kesiğin üzerine koydu ve ellerinden mavi sihir dalgaları yayıldı, derisinin üzerinde dans etti ve boynundaki yarayı araştırdı. Hakkını vermek gerekirse, kolay kolay pes etmedi. Tüm yolları denedi ve başarısız olduklarında, yaraya yaklaşmak için yeni yollar keşfetti, ama boşuna. İyileştirilemiyordu.

Laynah yenilgiyi kabul etmedi ve sonunda onun ellerini tutup nazikçe öpmek zorunda kaldı.

"Denediğin için teşekkürler," dedi. "Çok tatlısın."

Dudakları buluştu, öpücük yumuşak ve sevgi doluydu, ta ki çok daha fazlasına dönüşene kadar. Çok geçmeden nefes nefese kaldılar ama ikisi de durmadı ve şehvet onun içinde kükreyerek canlandı.

Ona tamamen sahip olmak, duygularını yutmak istiyordu ve onun da kendisine aynısını yapmasını istiyordu.

Laynah'nın gözleri parıldarken bakışları adamın pantolonuna kaydı. "Çıkar şunları."

Finnigan gırtlaktan bir kahkaha attı. "Bana emir vermeni ne kadar sevsem de... sıra sende."

Adamın eli baldırı boyunca ilerleyip dizini geçerek kıvrılmış eteğinin kenarına ulaştığında Laynah kıpırdamadan durdu.

"Alabilir miyim?"

Yutkundu ve yavaşça başını salladı.

Eğildi ve ellerini eteğinin altından geçirerek kumaşı yukarı kaldırdı, elleri uylukları boyunca kalçalarına doğru ilerledi. Rosarian kadınlarının giydiği iç çamaşırlarından daha kışkırtıcı olan Kormendian iç çamaşırlarının lüks dantellerini hissettiğinde içinde heyecanlı bir kıpırtı oluştu. Parmakları narin danteller boyunca ilerledi, beklentisi arttıkça dudağı kıvrıldı.

"Sanırım bunları bırakacağız," dedi, parmakları dantelin altından kayarken Laynah'ın şaşkınlığının tadını çıkararak, ıslak kıvrımlarını okşarken onayını mırıldandı. Diğer eliyle, pürüzsüz kичını sıkmak için onun altına uzandı.

"Seni istiyorum." Kalçalarını kaldırdı ve adamın omuzlarını kavradı.

"Başka ne istiyorsun?" diye sordu, sesi giderek sertleşiyordu.

"Hepinizi istiyorum." Nefesi adamın boynunda sıcaktı. "İstiyorum..." diye tereddüt etti.

"Devam et."

"Geçen seferkinden daha fazlasını istiyorum. Çünkü Kupa Odası'ndayken, biz..."

"Yarıda kesildi," dedi. "Ama bu sefer değil." Dantel üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı, klitorisine sürtünmesi için yukarı çekerek nefes almasına neden oldu. "Korkmana gerek yok. Seninle işim bitene kadar buradan ayrılmayacağız."

Zayıfça başını salladı, adam danteli gergin tutarken gözleri geri döndü. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Bakışları onunkilerle buluşmak için geriye kayd, gözleri cinsel arzuyla dolup taşıyordu. "Seviyorum."

İç çamaşırını bir kez daha çekiştirdi ve serbest bırakmadan önce kadından lezzetli bir nefes daha aldı.

"Elbisem ne olacak?" Laynah sordu.

Sırıttı ve kızın saçlarını geriye doğru düzeltti. "Bırak kalsın. Seni onsuz görmeye ne kadar hevesli olsam da, benim için açık bırakmanı istiyorum."

Geri çekildi ve ayaklarının dibinde diz çöktü, bacaklarını daha geniş açtı ve eğildi.

Adamın elleri bacakları boyunca kayarak dantelli iç çamaşırını yana doğru çekerken Laynah'nın gözleri parladı. "Yapacak mısın?"

"Ah evet," diye kıkırdadı, dudağını kızın iç uyluğu boyunca gezdirerek, "öyleyim."

Kız tiz bir ses çıkardı ve adam hareketi iki bacağına da tekrarladı, aynı dikkati yaralı bacağına da verdi. Bu gece onun bu kısa elbiseyi giydiğini görmekten memnun olmuştu, sadece ne kadar gurur verici olduğu için değil

Çünkü bir zamanlar olduğu gibi bacağını saklamaya çalışmıyordu.

Öpücükleri yukarı doğru ilerledi ve tehlikeli bir şekilde uyluklarının tepesine yaklaştı. Laynah'nın parmakları saçlarına dolanıyor, saç köklerindeki çekiştirme zevk kıvılcımları yaratıyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve yüzündeki mutlu ifadeyi görmekten memnun oldu. Başını arkaya eğmiş ve gözlerini kapatmış halde büyüleyici görünüyordu, öyle ki ona hayranlıkla bakmak için duraklamak zorunda kaldı.

"Durma," dedi bir gözünü açarak.

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Ah, merak etme. Daha başlamadım bile."

Otuz İkinci Bölüm

Tarif Edilemez Bir Duygu

Laynah

Daha başlamadım bile.

Finnigan'ın sözleri ona neredeyse öpücükleri kadar baştan çıkarıcı şeyler yapıyordu, dudakları bacaklarının iç kısımlarına doğru ilerliyor, her öpücük bir neşe alevini ateşliyordu.

Adamın ağzının sıcak, ıslak hissine ya da ardından gelen zevk patlamasına hazırlıklı değildi. Şok içinde irkildi, elleri sala tutunmak için yanlarına uçtu ama kereste düz ve pürüzsüzdü, tutunacak hiçbir şey yoktu. Açıkta ve savunmasızdı ve Finnigan ona güvende olduğunu hissettirse de, bu his onu dilinin merkezini yukarı kaydırıldığı ve ardından dilinin sıcak ve talepkâr bir şekilde içine daldığı ve neredeyse kendini kaybettiği ana hazırlamak için yeterli değildi.

"Oh... Aman Tanrım..." Bu eylem tabu, istilacı ve katlanılamayacak kadar inanılmaz geliyordu.

"Çok ıslaksın," dedi ve ona muzip bir gülümseme vermek için geri çekildi. Adam parmaklarını içine kaydırırken nefesini tuttu.

Oh, tatlı merhamet.

Uzun, ince parmaklarının verdiği his kararlılığını paramparça etti ve başını yumuşak bir gümbürtüyle sala çarparak geriye düştü. Adamın dokunuşunu özlemişti ve yumuşak dokunuşlar adamın delici bakışlarıyla birleşince arzudan titremesine neden oldu, kalçalarının arasındaki sızıyı şiddetlendirdi.

Başını, kadının görebildiği tek şey saçlarının nemli dalgalı bukleleri olana kadar eğdi.

Adamın ağzının sıcaklığını üzerinde hissettiğinde kendini tamamen teslim etti ve adam onu tatmin ederken içinden çatırdayan alevler geçti.

Dudaklarından bir çığlık kaçtı. Durmak için bir yalvarış ve devam etmek için bir yalvarıştı.

"Dur!" diye bağırdı, yarı oturur vaziyette. Çok fazla şey hissediyordu. Zihni ve bedeni sayıklıyordu ve daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

"Durmak mı?" Finnigan kuşkuyla sordu. Finnigan arkasına yaslanıp Finnigan'ın gömleksiz fiziğine bir kez daha bakmasını sağladı; zayıf yapısı boyunu vurguluyordu ve geniş omuzları, sivrilen beli, kaslı göğsü, yontulmuş karın kasları ve yontulmuş kollarıyla her zamankinden daha hükmedici görünüyordu. Bu manzara onu nefessiz bıraktı.

"Devam et demek istemiştim... ama..." kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Onu tüketmekle tehdit eden coşku kasırgasını nasıl tarif edebilirdi?

"Rahatla," dedi Finnigan, bacaklarını sıkıca ayırarak ve başını tekrar aşağı eğerek.

"Rahatlıyorum," diye homurdandı, sonra dili yavaş, şehvetli hareketi tekrarladığında ciyakladı.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Güzel. Bundan benim kadar senin de zevk almanı istiyorum." Sanki doyamıyormuş gibi onu yalamaya devam etti. "Tadını seviyorum," dedi dilini onun sıcaklığına doğru sürükleyerek.

Dilinin her titreşimi ilahiydi. Bu his gerçekten aşkındı, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, sanki tamamen yeni bir duygular âlemine girmiş gibiydi. Gözleri açık ya da kapalı olsun, görebildiği tek şey yıldızlardı. Dışarıda, yıldızlı gökyüzünün altında, Finnigan önünde diz çöküp onu şevkle tatmin ederken yukarıda parlayan ayla birlikte olmanın içgüdüsel bir yanı vardı.

Bu hayatının en mahrem deneyimiydi ve adamın hareketleri yoğunlaştıkça çaresizce salın hafif hareketiyle neredeyse fark edilmeden sallanan fenere baktı.

Duygular inanılmazdı, vücudu nefis bir şekilde gergindi, ama yaşadığı tüm zevke rağmen kendini rahatlatamıyordu. Adamın dilinin her vuruşunda kıvranıyordu, ta ki içindeki ağrıyan sıcaklık zonklamaya başlayana kadar ve adamın saçlarını öyle sıkı kavırıyordu ki canı yanmış olmalıydı.

"Buraya gel," dedi nefes nefese. Orgazmı ufukta belirmişti, bacaklarının arasındaki zonklama o kadar fazlaydı ki ağlayabilirdi. Ama bu anın böyle gelişmesini istemiyordu. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı, *şimdi* - duyuları yükselmişken ve onun her santimini *hissedecekken*.

"Acelen mi var?" Finnigan sordu, kız hızla doğrulup pantolonunun bağcıklarını çekerken onu eğlenerek izliyordu.

"Evet, öyleyim." Kızarmış yanaklarına rağmen hiç utanmamıştı. Bastırılmış gerginlik sonunda taşmaya başlamıştı ve tatmin olmaya ihtiyacı vardı. "Tanrı bilir ne kadar zamandır bana işkence ediyorsun."

"Sana işkence etmek mi? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi masum ve ölümcül derecede tatlıydı ve öyle ya da böyle onun istediğini elde edeceğini anladığında bir heyecan hissetti.

Evet. İsteddiği buydu - Jester'ın karanlık versiyonu, Finnigan'ın bu diğer yüzü ve onun kendisine bu gizli parçasını gösterdiğini görmek sürükleyiciydi.

Son bağları da çözülünce, ereksiyon serbest kaldı ve kadın bir an için adamın sikinin tüm sertliği karşısında şaşkına döndü. Hatırladığından bile daha büyüktü ve ihtişamı içini sızlattı.

Kadın dokunduğunda keskin bir nefes aldı ve elini başından dibine kadar gezdirerek uzunluğunu okşarken boğazından alçak bir inilti çıktı. Adamın gözleri kapalıydı ve kadın onu okşarken nefesleri sığlaşmıştı. Onun dokunuşunun altında titremesine bayılıyordu.

Elini adamın etkileyici uzunluğu boyunca gezdirdi ve taşaklarını avuçlamak için oyalandığında adam homurdandı, gırtlaktan gelen ses gök gürültüsü gibi gürledi ve kadının tenini karıncalandırdı.

"Çok tatlısın," diye mırıldandı.

Övgü göğsünü kabarttı ve daha fazlasını arzuladı. Vahşi, pervasız bir yanı onun önünde diz çökmeyi, onun kendisi için yaptığını yapmayı düşündü. Dudaklarını üzerinde hissettiğinde nasıl tepki verecekti? Finnigan öne fırlayıp bileklerini tuttuğunda hâlâ bunu yapmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

"Bu kadar oyun yeter," dedi boğuk bir sesle, onu sala doğru itti ve bir eliyle kollarını başının üzerinde sabitlerken diğer eliyle eteğini kaldırdı.

Finnigan'ın sikinin başının girişini dürttüğünü hissettiğinde ürperdi.

"Şimdiden özür dilerim," dedi Finnigan.

Şaşkınlık içinde çırpındı. "Ne için?" "Seni ne kadar zorlayacağım için."

Adamın sözleri onu hem şaşırttı hem de heyecanlandırdı ve adam girişine bastırırken kadın beklenti içinde donakaldı.

"Çok ıslak ve yine de harika bir şekilde sıkı," dedi, vücudunu ona doğru bastırırken boynunu ısırdı ve kendini içeri zorladı.

Adam içine girdiğinde inledi ve kalçalarını kaldırarak onu karşıladı.

"Oh, Laynah." Yavaş yavaş daha derine kayarken, onu neredeyse acı verici bir şekilde gerip doldururken ve onu ağırlı ve arzulu bırakırken sesi hayranlıkla damlıyordu.

"Bu çok fazla," diye inledi, tırnakları adamın sırtını kavrarken adam onun içinde daha da rahatladı.

Vücudunun uyum sağlamasını beklerken onu nazikçe öperek sakinleştirdi. "Bunu kaldırabilirsin," dedi usulca, nefesi kulağında şehvetli bir şekilde. "Geçen sefer çok iyi bir iş çıkardın..."

Öfkesi alevlenirken aynı zamanda iç organları onun övgüsü karşısında tereyağı gibi eridi.

Bacaklarını onun etrafına sardı ve adam daha derine itti, kendini tamamen içine sokarken tekrar inlemesine neden oldu. Yanan kasları onun etrafında sıkıca kenetlenirken, çekirdeği onun için ağrıyordu ve ürkmesine neden oldu.

"Şu anda yaptığın şey..." diye devam etti, kasları tekrar onun etrafında sıkıştığında inledi.

İlk seferinde istemedен olmuştu ama şimdi sadece onun tepkisini merak ediyordu.

Uzun bir nefes verdi, parıldayan gözleri Soytarı'ya dönüşürken açlıktan büyüüyordu. "Şimdi kim kime işkence ediyor?"

Laynah sırtıttı, neredeyse transparan olan elbisesine ve ince ıslak kumaşın arasından görünen meme uçlarına bilinçli bir şekilde baktı.

Jester onun bakışlarını takip etti ve bileklerini tutmayan eli göğüslerinin kabarıklığını izledi. Adam göğüslerini nazıkçe sıktığında inledi.

"Mükemmellik," diye fısıldadı.

Birdenbire bir santim daha içine girdi, onu derinden vurdu ve geri çekildiğini fark ettiğinde şaşkınlıkla nefesini kesmesine neden oldu.

Şimdi tamamen onun içindeydi ve bileklerindeki tutuşu sıkılaşıp, dayanılmaz bir şekilde santim santim geri çekilirken, onu tekrar doldurmadan önce yavaşça terk ederken, zevk ve ıstırap iç içe geçmişti. Hareket ederken onu dikkatle izledi, bakışları yoğun ve açlık yayıyordu.

Adam hareketi tekrarlarlarken kadın küçük, çaresiz bir ses çıkardı. Hayal edemeyeceği kadar zevkliydi ama yavaştı -çok yavaştı- ve sonra tekrar geri çekildi, bu sefer neredeyse tamamen çekiliyordu.

"Sadece sorman yeterli," diye mırıldandı ve kızın içine o kadar yavaş girdi ki kız sinirli bir çığlık attı.

"Oyun oynamayı bırak!"

Adam kıkırdadı, derin tınısı kadının tüylerini diken diken etti. "O zaman sor."

Laynah'nın burun delikleri alevlendi. Burada, onun altında yarı çıplak yatıyor, eteğini yukarı kaldırmış, tamamen içine girmiş ve acıdan kıvranıyordu ve adam ondan küstahça taleplerde bulunma cüretini gösteriyordu, üstelik tüm bunları yaparken kalp durduracak kadar karşı konulmaz görünüyordu.

"Gerçekten öylece bekleyecek misin?" diye sordu kuşkuyla. "Bu senin için de işkence değil mi?"

"Oh, bu beni öldürüyor, sizi temin ederim." Jester'ın gözleri parlıyordu ama yüz ifadesi ciddiydi, bakışlarında gülümsemenin gölgesi bile yoktu.

"Ama senin için, benim küçük güvercinim, sonsuza kadar bekleyebilirim."

"Sonsuzluk mu?!" diye haykırdı, göğsüne vurmak için kollarını serbest bırakmaya çalıştı ama adam onu alt etti. Mücadele etmek istediğinin tam tersi bir etki yarattı, nefes nefese kalana ve doymak bilmeyene kadar şehvetini körükledi.

Jester da nefes nefese kalmıştı, boğuk boğuk nefes alıyordu ve mavi gözleri donuklaşmıştı, sanki kendini tutmak onu öldürüyordu.

"Eee?" diye sordu, ses tonunda sert bir yalvarış vardı.

Onun boyun eğmesini istiyordu. Ve çılgınca olan şey... o da bunu istiyordu. Kontrolü bu şekilde ona bırakmak özgürleştirici olurdu. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

Çenesini kaldırarak ona meydan okuyan bir gülümseme verdi ve yüz ifadesinde beliren şüphe anının tadını çıkardı. Kontrol ondaydı ve ondan izin isteyen Jester değil Finnigan'dı.

"Al beni," dedi, sesi meydan okumayla doluydu, "Ve sakın geri çekilmeye kalkma."

Finnigan'ın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ama Finnigan'ın konuşması bitmemişti; en yaramaz, en boğucu sesini çağırarak ekledi: "Beni al... *lütfen*."

Dondu kaldı. Ve sonra dudakları kıvrıldı. Jester geri dönmüştü.

"Lütfen?" diye tekrarladı. "*Bu kadar* kibarca sorduğuna göre..." Soğuk gözleri buz gibi oldu, sesi yumuşak ve tekinsizdi, "Nasıl isterseniz," dedi.

Adam bileklerindeki tutuşunu ayarlayıp ellerini başının iki yanına sabitlerken kalbi küt küt atıyordu.

"Umarım hazırsınızdır," dedi Jester.

Tekrar içine girdi, gerilene ve dolana kadar derinlemesine nüfuz etti. Adam tekrar tekrar içine girerken zorlukla nefes alabiliyordu.

Adamın kendisiyle sert ve acımasız bir şekilde sevişmesinden, her hamlesinde dikkatini ona vermesinden, kendi yüzünün çaresiz bir ihtiyaçla kazınmış olmasından zevk alıyordu.

Jester ona karşı hem sert hem de nazikti; tehlikeli aurasına rağmen *Finnigan*'dı ve ona güvende olduğunu, sevildiğini ve tehlikenin heyecanını hissettiriyordu. Nefes alış veriş hızlandı ve sığlaştı ve bu güçlü, zeki, karmaşık adam onu kendine bağlarken tek bir tutarlı kelime bile söyleyemedi.

Birden duraklayarak yüzünü onun omzuna gömdü ve boynunu öperken inledi.

"Neden duruyorsun?" diye sordu.

Boynunu öperken sesi kalınlaşarak bir kahkaha attı. "Kendimi toparlıyorum. Seninle kendimi kaybetmek istediğimi söyledim ama kendimi *çok* çabuk kaybetmek istemiyorum."

Nefesi kesildi. Finnigan'ın çözülmenin eşiğinde olduğu düşüncesi kendi arzusunu körükledi.

"Ben de bunu istiyorum," dedi, "kendini kaybetmeni."

"Henüz değil," diye hırladı adam, "ama yakında."

"Şimdi," diye ısrar etti, kalçalarını sallayarak.

İnledi ve onu sikinin tüm uzunluğuyla ödüllendirdi ve istikrarlı ritmine devam etti, tekrar tekrar içine girerken eskisinden daha sert ve acımasızca itti.

"Çok ıslağım," diye yakındı.

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Öyle bir şey yok."

Kadın adamın saçlarını kavradı, birlikte hareket ettiklerinde parmakları adamın kalın, dalgalı buklelerine dolandı. İkisi de geri çekilmedi ve kalçalarını her kaldırışında onu teşvik etti, hareketleri yoğunlaştıkça ona yapıştı.

"Finnigan," diye soluk soluğa kaldı. Daha önce gördüğü yıldızlar şu anda gördüklerinin yanında hiçbir şeydi - hayal gücünün ufuklarını kaplayan koca bir galaksi ve bu zevk daha da artarsa iyi olmayacağından emindi.

Her sıcak dokunuş, her gergin ses onu daha da yükseğe çıkarıyor, coşkuyla patlamaya hazır parlak bir ışın halinde yukarı doğru spiralleniyordu. Neredeyse ulaşmak üzereydi.

"Yaklaştım," diye haykırdı, yanarken görüşü beyaza döndü, sıcak atımlar çekirdeğinde daha hızlı ve daha hızlı dalgalandı, her şeyi sıyırdı ve ruhunu göksel alemlere açtı.

"Benimle kal," diye sıkılmış dişlerinin arasından soludu ve kadın denemek istedi, ama içinde biriken coşkuyu tutacak gücü yoktu.

Düşük bir inilti çıkardı ve adamın kalın gövdesinin etrafında sıkıştı.

"Benimle gelmeni istiyorum," dedi, bacaklarından birini kaldırıp daha da derine soktu, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı. Ona tutunmaya çalışmaktan vazgeçmiş, orgazma yaklaşırken kendini salın sert yüzeyine bırakmıştı, Jester içinde hareket ederken yaklaşan dalgayla savaşmak için çaresizdi, kötü ve dayanılmaz bir şekilde her şeyi hissettiğinden emin oldu. Tek tek. İtiş.

Sonunda, bunu yapan onun derin, ilkel iniltisiydi, doruğa yaklaşırken çıkardığı ham hayvani ses onu uçurumun kenarına gönderdi.

Vücudu zevkle sarsılırken dünyası bembeyaz kesildi ve uçurumun kenarından yuvarlanıp sıcak ve soğuk ürpertilerden oluşan için için yanan bir karmaşanın içine düşerken delici bir feryat kopardı. Tekrar haykırdı, vücudu acı veren bir zevkle titreşirken ona tutundu, dehşet verici bir dalgaya kapılırken canını kurtarmak için tutundu.

"Oh, yesss," diye homurdandı, birkaç kez daha içine kaydı, serbest bırakılmasına ulaştığında kasları terle kayganlaştı. Saçları gözlerinin içine düşmüştü.

Nemli dalgalı teller, orada yanan yoğun ateşi zar zor gizliyordu. Adamın yüzü buruşurken, kadının tüm benliğinde yankılanan sarsıcı bir inilti çıkardı. Yere yığılmadan önce son bir hamle yaptı, ona karşı kabardı, üzerine ve onun içine döküldü.

Orgazm her ikisini de sersemletti, nefesleri titredi ve orgazmdan çıkmaları birkaç dakika -en azından bir sonsuzluk- sürdü.

Dakikalar sonra vücudu, kendisini tatmin olmuş hissettirecek şekilde ağrıyor ve aşırı hassaslaşıyordu. En ufak bir hareket onu inletiyor ve ürpertiyordu ve Finnigan her hareket etmeye çalıştığında onu azarlıyordu.

İlginç bir şekilde, kasılmakta olan kasları da onun üzerinde benzer bir zalim etki yaratıyor gibiydi.

"Ah, merhamet et," diye fısıldadı, kadın onun gitmesini engellemek için etrafında kenetlenirken.

"Kal," diye emretti ve o da öyle yaptı, uzun süre şaşkınlıkla yüzünü okşadı.

"Seni seviyorum," dedi ve onu usulca öptü.

"Ben de seni seviyorum, Finnigan. Sen benim istediğim her şeysin." "Senin için çok minnettarım" derken ses tonu samimiydi.

Sonunda, sırt üstü dönerek ve onu kendine çekerek dışarı çıktı. Ona sokuldu, gürleyen kalbinin yavaşça sakinleştiğini hissederken eli göğsündeydi. Adam onun saçlarını okşarken memnun bir iç çekti. Yukarıdaki yıldızlar çok güzeldi, gölün buharı ve onların sisli mutluluğu tarafından örtülmüşlerdi.

Nefes alışları nihayet sakinleştiğinde Finnigan başını çevirip ona baktı. "Ee, nasıldı?"

İnanılmaz. Olağanüstü. Tarif edilemez.

"İnanılmaz," diye iç geçirdi ve başını çevirerek onun bakışlarıyla buluştu. Sesine merak katarak sordu: "Tekrar gitmemize ne kadar var?"

Finnigan bitkin bir kahkaha attı, göğsü bu sesle inledi. "Ah canım... seninle *ne* yapacağım ben?"

Laynah da güldü ve başını tekrar yere eğdi. Sonsuza kadar burada, bu balonun içinde kalmak, Finnigan'la bu inanılmaz, olağanüstü, tarif edilemez duyguyu paylaşmak istiyordu.

"Bırak da biraz soluklanayım," diye kıkırdadı ve yarı kurumuş saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Acele et," diye takıldı, uyku bastırırken gözlerini memnuniyetle kapattı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Şafaktan Önce

Finnigan

Hışırtılı bir ses onu uyandırdığında uyuyakalmıştı. Sal, gölün kenarındaki zambakların arasına sürüklenmişti. Çılgınca sevişmelerinin ortasında küreği bir yerlerde kaybetmişti ve sal sürüklenirken onu aramaya çıkamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Laynah kıpırdandı.

"Saat kaç?" diye mırıldandı, ona sokulurken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Neredeyse şafak söküyor."

Gecenin çoğunu uyuyarak geçirmişlerdi ve gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı, son yıldızlar hâlâ belli belirsiz parıldıyordu. Hava ılıktı, buruşuk giysileri neredeyse kuruydu ve salın sert tahtaları üzerinde hak ettiğiinden daha iyi uyumuştı.

Memnun bir iç geçirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Laynah yaklaşıp bacağını onunkinin üzerine koyarak sordu.

"Eğer bugün hayatımızın geri kalanının ilk günüyse, bunun başlamak için çok iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Bu çok romantik... ve sabahın bu erken saati için fazla şiirsel."

Kıkırdadı, kız ona doğru kıvranırken kolunu okşadı, sarkan bacağı kasıklarına sürtündü.

"Dikkatli ol. Bunun üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyorsun."

"Bunun senin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu çok iyi biliyorum," diye karşılık verdi, eli adamın göbeğinde dolaşırken sesindeki uyku hali kaybolmaya başlamıştı.

"Ah." Laynah tam bir belaydı ve onunla ne kadar çok vakit geçirirse, onun muzip yönünü o kadar çok görüyordu. "Seni böyle seviyorum."

Ayağa kalktı ve onun yanına oturdu. "Böyle mi?"

Yutkundu. Elbisesini çıkarmıştı ve onun güzel, çıplak halini görmek kanını kaydattı. Sarı saçları nazik, dağınık dalgalar halinde kurumuştı ve eğer her sabah uyanacağı yüz buysa

-Talepkar ve yaramaz. O zaman kendisi için çok iyi gidiyordu.

"Evet, aynen böyle. Ve *böyle*," diye ekledi, kadın kalçalarını yuvarlayıp kendini onun kasıklarına sürttüğünde. "Ne yazık ki başka bir ilişki turu için vaktimiz yok."

"Buna *ilişki* diyoruz, değil mi?"

"Adını ne koyarsan koy, ama çabuk olmayacak." Laynah onu görmezden gelerek pantolonunu çıkarmaya başladı bile.

Parmak uçları onun uyarılmışlığını keşfederken gülümsemesini gizleyemeyerek iç çekti. Büyük bir isteksizlikle Laynah'ı durdurmak için elini onunkinin üzerine koydu. "İnsanlar yakında gelecek, kayıkhane gün doğumunda açılacak."

Laynah sırtarak adamın elini bıraktı ve ağır sikini tuttu. Onu okşadı ve adamdan bir inilti çıkardı. "Merak etme, o zamana kadar çoktan gitmiş

oluruz. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var."

"*Bunu* yapmaya devam edersen olmaz. Bunun 'birkaç dakikadan' daha uzun süreceğini garanti edebilirim."

"Beş dakikadan kısa sürede bitireceğinizi garanti ederim." Adam homurdandı. "Bundan şüpheliyim."

Laynah sertleşmiş shaftını tutarken gözlerinde hınzır bir parıltı vardı ve diğer eliyle taşaklarını kavrarken onu nefessiz bıraktı.

"İkiden az," diye sııttı.

"İmkânsız."

Ama onu hafife almıştı. Hâlâ mutlu bir uykudan uyanmaktaydı ve onun vahşi tarafına hazırlıklı değildi. Kadın onu o kadar sert sikti ki adam neye uğradığını şaşırdı ve iki dakika sonra kadın onu yarı çıplak ve gülerek ferforje çitlere doğru sürüklerken adam hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamıştı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Söğüt Adam

Laynah

FINNIGAN onu ayrılmadan önce kalıp gölde yıkanmaya ikna etmişti ve o da bunu yaptığına memnun olmuştu. Bu onu tazelenmiş hissettirmiş ve kaçınılmaz olarak daha fazla öpüşmeye yol açmıştı.

Doymak bilmiyordu, tutkusuna tüm gücüyle karşılık veriyordu ama insanlar göle gelmeye başladığında zamanları kalmamıştı ve çitteki aralıktan kayarak dışarı çıktılar, giderken parmaklıkları yeniden büktüler.

Budsworth'a geri döndüler. Finnigan atını özlemişti ama onun büyü teklifini reddetti.

"Enerjini sakla," diye gülümsedi. "Seni çok çalıştırdım." Kızardı ve onu çimdikledi.

"Ow," diye güldü.

"Belki daha sonra ata binmeye gidebiliriz?" İşlek caddenin sonunda sarayın kapıları görüldüğünde sordu.

"Nereye gitmek istersiniz?"

"Belirli bir yere değil."

Finnigan, "Bu benim en sevdiğim yer," dedi. "Olunacak hiçbir yer yok ve oraya ulaşmak için tüm gün."

"Atını çağırmana yardım edebilirim," diye teklif etti Laynah.

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Bunu çok isterim. Carver'ı tekrar görmek güzel olacak."

"Atın mı?"

"Yaratıklar Düzlemini ziyaret ettiğimden beri onu görmedim."

"Yaratıklar Düzlemi'ne mi gittin?" dedi şaşkınlıkla.

"Sihrimi kaybettikten sonra Carver'ı görebilmemin tek yolu buydu. Beni diğer büyücülerden biri gönderdi."

"Budsworth'un yaşadığı yere gitmeyi hiç düşünmemiştim," dedi Laynah. "Nasıl bir yer?"

"Mükemmel bir resim."

Finnigan çayırıları ve mavi gökyüzünü tarif ederken kaşlarını çattı. "Madem bu kadar mükemmel, neden hepimiz oraya taşınmıyoruz? Kulağa cennet gibi geliyor."

"*Burası* bir cennet, ama sadece gözün görebildiği kadarıyla, daha ötesi yok."

Laynah onun cevabından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama saray kapılarının dışına varmışlardı ve adam ona veda öpücüğü verdi.

"Annenle alışverişin tadını çıkar," dedi kapılar aralarındaki gıcırtyla kapanırken. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Onun saraya giden asfalt yolda yürüyüşünü bir hüznle izledi, ama sonra adımlarının ortasında dönüp ona neşeli bir el salladı. Bu yüzüne bir gülümseme getirdi ve cadde boyunca devam etmeden önce el salladı.

Bu sabah Finnigan, danışmanlık görevinden istifa etmek için imparatoriçe ile konuşacaktı ve Marek'i yatıştırmak için bir yol bulacağına söz vermişti.

ailesine karşı daha fazla tehditte bulunmayacaktı. Verdiği söz içini umutla doldurdu ve güvenebileceği birinin olması harika bir duyguydu.

Bugün, hükümdarlara hizmet etmelerinin sonu ve hayatlarında yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Bugünden sonra artık uğraşacakları saray siyaseti ya da hizipler olmayacaktı. Sadece ikisi olacaktı ve Finnigan'ın karısı olma düşüncesi heyecan vericiydi. Normal bir çift gibi onun kolunda toplum içinde yürümek ve daha önce peşlerini bırakmayan gizlilik olmadan onu arkadaşlarıyla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu.

Laynah konağa dönerken hapşırdı. Havada bir serinlik vardı ve ıslak saçları sırtından aşağı su akıtıyordu. Saraydan uzaklaştıkça hava daha da ısındı ve konağa vardığında artık burnunu çekmiyordu.

Budsworth'ü kovdu ve lobiye girip merdivenlerden yukarı fırladı. Bu sabah annesiyle birlikte alışveriş yapmayı ve Finnigan'ın onu içinde görmekten gurur duyacağı bir gelinlik bulmayı dört gözle bekliyordu.

Brunch, annesine nişandan bahsetmek için mükemmel bir fırsat olacaktı; umarım Finnigan saraydaki işini zamanında bitirip onlara katılırdı.

Her şey olması gerektiği gibiydi ve ileride mavi gökyüzünden başka bir şey görmüyordu.

Sahanlığa ulaştığında içine bir huzursuzluk çöktü ve Laynah aniden durdu. Ters giden bir şeyler vardı. Grace'in kapısı açıktı ve içeriden panik içinde tartışan sesler duydu.

Marek tam çıkarken Grace'in kapısına yaklaştı ve Marek şok içinde geri sıçradı.

Naip Lord'un kara gözleri onu görünce parladı. "İşte buradasın. Bitti mi?"

"Ne bitti mi?"

"Zehir tabii ki," dedi Marek sabırsızlıkla. "Başarılı oldunuz mu?" "Şey..."

Marek'in omzunun üzerinden baktı, dikkati dağılmıştı.

Grace, Quinn'in yardımıyla kıyafetlerini seyahat çantasına tıktırırken çılgınca hareketler yapıyordu.

Marek kaçamağı öğrenmiş miydi? Grace'i gönderiyor muydu? Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Oh, Laynah, Tanrı'ya şükür buradasın!" Grace toparlanırken başını zorlukla kaldırıp baktı. "Kormend'den ayrılmak zorundayız. Geliyor musun?"

"Gidiyor musun? Neden?"

Quinn, "Grace'in Rosaria'ya dönmesi gerekiyor," dedi.

Laynah ona alaycı bir bakış fırlattı. "Hayır, bunun olmasına izin veremezsin. Onun için ayağa kalkmalısın."

"Ne?" Quinn başladı ama o çoktan arkasını dönmüş, Marek'in üzerine yürümüşü. "Ve sen-" diye başladı ama lord naibi ona doğru yaklaşmıştı ve onu duvara öyle bir çarptı ki kemikleri kırıldı. "Aptal kız," dedi "Bir dakikalığına ağzınla değil, kulaklarınla dinlemeye çalış!" Konuşmak için ağzını açtı ve Marek ona bir tokat attı.

Vuruş odada yankılandı.

"Marek!" Grace sitemle bağırdı.

Grace'e bakmadan, "Toplanmaya devam et," diye mırıldandı.

Laynah acıyan yanağına dokunma isteğine karşı koydu. Marek'in tokadı fiziksel olarak canını yakmamıştı ama onu arkadaşlarının önünde küçük düşürmüştü ve bir zamanlar ona saygı duymuş olmasını anlamak zordu.

"Tekrar ediyorum. İmparatoriçeyi zehirlediniz mi, zehirlemediniz mi?" Laynah kaşlarını çatı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Cevap ver bana!" diye bağırdı ve kadının irkilmesine neden oldu.

"Laynah, bize gerçeği söyle," dedi Quinn. "Bu çok önemli. İmparatoriçe birkaç gün içinde ölecekse, bu her şeyi değiştirir. Basitçe saklanabiliriz. Kaçmak zorunda kalmayız."

"Bunun için zamanımız yok," diye tersledi Marek. "Sen yaptın mı, yapmadın mı
-"

"İmparatoriçeyi ben zehirlemedim," dedi Laynah.

Onun sözleri üzerine odadaki herkes, hatta Grace bile söndü.

"O halde gitmeliyiz," dedi Marek, parmağını Grace'e doğru sallarken sesi kızgınlıktan çok korkuya benziyordu. "*Şimdi!* Quinn, ona yardım et."

Laynah bir soru sormaya başladı ama Marek onu uyaran bir bakışla susturdu. "İyi dinle. Arkadaşın da müstakbel torunum gibi imparatoriçe tarafından ciddi bir tehlike altında. Oğlum kaçtığını bana iki saat önce açıkladı. Aptalca, dün geceki baloda imparatoriçeye de söyledi."

"Balkonda," diye fısıldadı Laynah, Quinn ve imparatoriçenin gezindiği gül bahçesini hatırlayarak.

"Katika'ya söylemek o anda yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu," dedi Quinn, bu sözleri söylerken hasta görünüyordu.

"Bah," diye kaşlarını çatıttı Marek. "*Babana* söylemek yapılacak en doğru şey olurdu. Grace'i tehlikeye attın-"

"Bana Katika hakkındaki gerçeği söylemeyerek Grace'i tehlikeye attın," diye araya giren Quinn'in sesi o kadar keskin ve babasınıninkine benziyordu ki Laynah konuşanın o olduğundan emin olmak için bir kez daha düşündü.

Birbirlerini tartarken baba ve oğul arasında gergin bir an geçti.

Laynah, Marek'in Quinn'i azarlamasını beklerken göğsü gerildi.

Ancak Marek dikkatini tekrar ona vermeden önce sertçe başını sallamakla yetindi.

"Tüm bunlara ek olarak İmparatoriçe, Grace'in hamileliğini eski eşimden öğrendi. Kormendian İmparatoriçesi'nin mirasımı yok etmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden Laynah Saunders, hala bir huskarl olduğun için seni görevlendiriyorum-" Marek, Quinn ve Grace'in kendisini dinlediğini fark edince sözünü kesti ve "*Toplanmaya devam edin!*" diye kükredi.

Quinn ve Grace eşyaları seyahat çantasına atmaya devam etti.

Bu sırada Marek'in çakmak çakmak gözleri odanın içinde geziniyor, bakışlarını Laynah'ya sabitlemeden önce bir tehlike bekliyormuş gibi kapı ve pencerenin üzerinde duruyordu. "Zaman kaybedemeyiz. İmparatoriçe'nin çoktan bir suikastçı gönderdiğini sanıyorum - *orada öylece durmayın!*" diye bağırarak Grace ve Quinn'e döndü. "Aşağıya, hemen!"

Grace ve Quinn çantayı kapatıp odadan çıktılar.

"Şunu giy," dedi Marek, Laynah'nın eline kalın bir pelerin ve atkı tutuşturarak. "Seyahat için giyin. Şimdi yola çıkıyoruz ve sen de bize Rosaria'ya kadar eşlik edeceksin. Senin ve Grace'in ailesini önden gönderdim bile. Şu anda neredeyse sınıra varmış olacaklar ve onlarla kalede buluşacağız. Aşağıda olmak için tam bir dakikanız var."

Ve böylece Marek gitmiş, onu kalbi göğsünde çarparak suskun bir halde bırakmıştı.

Rosaria'ya mı dönüyorlardı? Ve yolda bir suikastçı mı vardı? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu, birbirine uymayan yapboz parçaları gibi. Ve bir dakika hiçbir şey için yeterli zaman değildi - ciddi olamazdı, değil mi? Marek'in her zaman ciddi olması dışında.

Aklına başka bir düşünce geldi. Eğer şimdi giderse, Finnigan nereye gittiğini nasıl bilecekti?

Ama Grace tehlikedeyse.

Koridordan geçip odasına girdi, seyahat çantasını ters çevirdi, tek pantolonunu aldı ve üzerine geçirdi. Buruşuk mavi elbisesini uzun kollu basit bir gömlekle değiştirdi ve Marek'in ona verdiği pelerin ve atkayı üzerine geçirdi, zaten çok sıcak ve terli hissediyordu.

"Yah?" diye sordu Floofy, botlarından birini ona doğru sürükleyerek.

"Evet," dedi Laynah minnetle, Floofy'yi omzuna aldı ve ayaklarını kalın oraplara ve uzun izmelere soktu.

Çok değerli bir dakika çoktan geçmişti ama Finnigan'a bir not bırakmadan hemen gidemezdi.

Aceleyle masaya gitti ve tüy kalemi mürekkebe batırdı. Sinirlerini yatıştırmaya ve doğru düşünmeye çalıştı. Kalbi saatte bir milyon mil hızla atıyordu.

İmparatoriçe Katika neden Grace'i öldürmek istesin ki? Quinn'in ilişkisini, karısını öldürmeye kalkışacak kadar kıskanmış olamazdı herhalde? Laynah imparatoriçeyi Quinn'le çay salonunda gördüğünde aralarında bariz bir elektriklenme olduğunu fark etmemişti ve diğerlerinin de belirttiği gibi imparatoriçenin Quinn'le evlenerek elde edeceği pek bir şey yoktu.

Ve Finnigan imparatoriçeye güveniyor.

Laynah ellerini saçlarında gezdirerek düşünmeye çalıştı.

Kime daha çok güveniyordu? Ailesini tehdit eden Marek'e mi yoksa kararlarında hiç yanılmayan Finnigan'a mı?

Grace'in bana ihtiyacı var. Bu düşünce diğer her şeyin önüne geçti. Onu güvenli bir yere götürmek ilk adımdı ve gerisini sonra düşünmesi gerekecekti. Aşırı tepki vermenin ve Kormend'den erken ayrılmanın hafif bir utanç yaratması dışında bir zararı olmazdı ama Grace gerçekten tehlikedeysse...

Zaman akıp gitti ve tüy kalem elinde titredi, mürekkep sayfanın üzerine sıçradı. Finnigan'ın nereye gittiğini bilmesi gerekiyordu ama bunu yapamazdı.

Odalarını ararsa suikastçıyı ele vermeden neden ayrıldıklarını ya da nereye gittiklerini açıklayabilirlerdi.

Sonunda, sadece Finnigan'ın anlayabileceği bir mesaj karaladı:

Cornelius,

Grace ve ben piyano odasına gittik. Umarım orada görüşürüz.

Sevgiler, Laynah.

Mesajı tekrar okudu. Finnigan onun Rosaria'daki Rutherford Kalesi'nden bahsettiğini anlayabilirdi.

Zamanı kalmamıştı ve odadan çıkıp aşağıya indi. Dışarıda araba çoktan yola çıkmıştı. Sokağın sonundaki köşeyi dönmeden önce arabaya kısa bir an göz attığında kalbi küt küt atmaya başladı.

Laynah peşlerinden koştu ve onlara yetişip gemiye atladığında nefes nefese kalmıştı.

"Başardın!" Grace haykırdı, yüzü rahatlamıştı. "Şükürler olsun. Seni bekleyemediğimiz için üzgünüm-"

"Sessiz olun lütfen," dedi Marek, ikinci kelimeyi daha nazikçe ekleyerek. "Olabildiğince sakın olalım ve tetikte kalalım."

Araba sokaklarda ilerlerken sessizce oturdular ve pencerelerden dışarı bakarak tehlike işaretleri aradılar. Şehir uyanmaya başlamıştı ama sabahın aydınlığı kaybolmuş, yerini her yeri karanlık gösteren bunaltıcı gri bulutlar almıştı. Laynah daha fazla dayanamayınca sessizliği bozdu.

"İmparatoriçe neden size zarar vermek istiyor?" diye sordu Grace.

Cevap veren Marek oldu. "Çünkü Grace, İmparatoriçe Katika'nın oğlumla evlenme planlarına engel oluyor."

"Quinn'le evliliğin gerçekleşmemesinin İmparatoriçe'nin umurunda olacağını düşünmemiştim."

"Yanılıyorsunuz. O çok önemsiyor," dedi Marek. "Tek nefeste barıştan bahsediyor ama eylemleri aksini söylüyor. Rosaria'yı ele geçirmek istiyor ve bunu etkili ve itirazsız bir şekilde yapmak için Quinn'le evlenmesi gerekiyor."

"İşte bu yüzden ölmemi istiyor," dedi Grace üzüntüyle. "Böylece Quinn'le birlikte olabilecek."

Bu arada Quinn, sanki konuşmadan kaçıyormuş gibi düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.

Marek devam etti. "Öncelikle tarihimizi anlamalısınız - gerçek tarihimizi, size Rosaria'da öğretilen yalanları değil. Kormendian İmparatorluğu eskiden şimdikinden daha büyüktü. Rosaria bile eskiden ona aitti. Bu yüzden dillerimiz birbirine çok benziyor. İki yüzyıldan daha az bir süre önce, Rosaria bağımsızlık için savaşmadan önce halklarımız birdi. Laynah, İmparatoriçe'nin Rosaria'ya ne dediğini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"*Eski Kormend*. Uzun zaman önce, Kormend bir bütünken, imparator kraliyet ailesinin akrabalarını bölgelerin yönetimine yardımcı olmaları için atadı."

Laynah'nın kaşları çatıldı. Bu ona öğretilenden çok farklı bir tarih versiyonuydu.

"Bunun Grace'le ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bunun Grace'le hiçbir ilgisi yok," dedi Marek, "her şey oğlumla ilgili."

Laynah'nın bakışları hâlâ vagonun penceresinden dışarı bakan Quinn'e kaydı.

"Neden, Quinn'i bu kadar özel yapan ne?" diye sordu.

Babası devam ederken Quinn'in omzu neredeyse belli belirsiz bir şekilde silkildi.

"Büyük-büyük-büyük-büyükbabam Kormend imparatorunun kardeşi ve *Eski Kormend*'in -ya da bugün bilinen adıyla Rosaria'nın- bekçisiydi," dedi Marek. "Bizimki çok eski bir soy, Rutherford'ların sadece iki yüzyıl önce yerini aldığı bir soy. Rosaria'nın gerçek tarihini bilenler beni hakiki hükümdar olarak tanıyacaktır."

Marek mi? Rosaria Kralı mı? Rutherford ailesinin uzak bir  yesi olarak, ailesinin gururunu savunmak zorunda hissetti.

"Siz naip lordsunuz," dedi sessizce. "Prens Seth'in yerine ge men gerekiyor, baŗka bir Şey değil." Marek'in sözlerinin haince olduğunu eklemedi.

Marek'in burun delikleri alevlendi. "Yaptığım tek Şey de bu, vek let etmek. Kral Rutherford'un ölümünü hiç beklemiyordum ama Prens Seth reŗit olana kadar kendi isteğimle kral naibi olarak hizmet edeceğim. Tek isteğim atalarımın vatanının geliŗtiđini ve oğullarımın mutlu olduğunu görmek. Bunlar benim için her Şeyden daha önemli. Rosaria'nın ihtiya ı olan son Şey yeni bir kargaŗa. Ve *bizim* de ihtiya ımız olan son Şey," diye ekledi Quinn'e dönerek, "dikkatleri üzerimize çekmekti. Bu yüzden size gerçeği hiç söylemedim. Yönetmek seni normal bir hayattan mahrum bırakacaktı. Kendi mutluluğunu bulmanı istedim... ve sen ve Grace niŗanlandıđınızda, bulunduğunuzu görmekten memnun oldum."

Bakıŗları Quinn'in elinin üzerinde duran Grace'in eline kaydı ve küçük, sevgi dolu bir gülümseme verdi.

Laynah'nın bir anlık öfkesi azaldı. Belki de Marek onun sandığı gibi güce a  bir hükümdar değildi. Yine de ondan hoŗlanmıyordu-

Ona şantaj yapmışken nasıl yapabiliirdi ki? Ama yöntemleri ne kadar ağır olursa olsun, imparatoriçeden neden korktuğunu anlamaya başlamıştı.

"İmparatoriçe neden Seth'le evlenmiyor?" Laynah bıkkınlıkla sordu. Nişanı ilk öğrendiklerinden beri kafalarını kurcalayan yakıcı soru buydu. "Seth'in henüz on üç yaşında olduğunu biliyorum ama imparatoriçe bu süre zarfında onunla bir ittifak kurabilir."

"Bah. İmparatoriçe prensle evlenmek istemiyor," dedi Marek, uğursuz bir şekilde öne doğru eğilerek. "Onun *ölmesini* istiyor."

Bu kelime küçük kulübede yankılandı.

"Prens Seth Rosarian soyunun sonuncusudur," diye devam etti Marek. "İmparatoriçe Katika Rutherford ailesinden nefret ediyor çünkü onların Rosaria -yani Eski Kormend- üzerindeki hak iddialarını reddediyor. Umutsuzca Rosaria'yı geri almak istiyor ama prensimizle evlenme düşüncesine katlanamıyor çünkü bu Rutherford'ların meşru hükümdarlar olduğunu kabul etmek anlamına gelecek."

Marek uzun bir iç geçirdi. "İşte bu yüzden Katika Quinn'le evlenmek konusunda ısrarcı. Seth'le evlenmektense Rosaria'yı askerleriyle istila etmeyi tercih eder. Ama Katika hâlâ kan dökülmesini önlemeyi umuyor. Ve Rosaria'yı savaştan geri almak için Quinn'e ihtiyacı var. Onun Rosaria üzerinde doğrudan bir hakkı var ve bu hak Katika'nın tartışmasız bir şekilde hüküm sürmesini sağlayacaktır."

Laynah dik oturdu, kulaklarında inançsızlık çınlıyordu. "Tam olarak ne diyorsun?"

Babası, "Quinn, Yaşlı Kormend'in Prensi," derken Quinn onun bakışlarını üzgün ve teslim olmuş gözlerle karşıladı.

Hayatta olmaz. Laynah kelimelerin kafasında yer etmesine izin verince gergin bir sessizlik oldu. Herkes onun tepkisini bekliyordu ama durumun ciddiyetine rağmen homurdandı.

"Prens mi?" diye sordu. "Quinn bir *prens* mi?"

Marek, "Neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum," dedi.

Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu Quinn'e.

"Babam bize daha bu sabah söyledi," diye cevap verdi, omuzları kararlı bir şekilde babasına dönüktü. "Bugüne kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Peki ya Ramsey?" Laynah, Marek'e hitap ederken kollarını kavuşturarak sordu. "Regina açıkça favorileri oynuyor, peki ya sen? O senin en büyük oğlun ve yine de Rosaria'ya taşındığında Quinn'i ona tercih ettin."

Marek'in çenesi sıkıştı. "Birini diğereine tercih etmedim. İkisini de kaybettikleri annelerinden kurtarmak istedim. O ilk yıllarda, çocuklar küçükken... mutlu bir aileydik. Ama çocuklar küçükken, Regina Renegátok'la yoğun bir ilişki içine girdi. Kendini Öteki Taraf'a kaptırdı ve onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmaması bana acı veriyordu. Birkaç yıl içinde, bir zamanlar sevdiğim yanı gitmişti ve çocuklara zarar veriyordu. Tarikat için Ramsey'i işe almayı gündeme getirdiğinde..."

Marek'in sesi öfkeyle titriyordu ve devam edebilecek kadar kendini toparlaması bir anını aldı. "Çocukları uzaklara, Renegátok'un onlara ulaşamayacağı bir yere götürmem gerektiğini biliyordum. Tarikat o zamanlar bugünkü kadar etkili değildi. Bu yüzden Regina'yı çocukların seçim yapmasına izin vermeye ikna ettim. İki çocuk da beni seçtiğinde çok şaşırmıştı." Durakladı, açıkça geçmiş i hatırlıyordu. "Üzücü günler," dedi sessizce, "ve karanlık geceler. Bir akşam geç saatlerde, planladığımdan haftalar önce, Quinn ve ben Kormend'den kaçtık. Ramsey'e gelince... onu kendi oğlum gibi sevmeme rağmen, Regina'nın rızası olmadan onu yanıma alamazdım, çünkü onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Ramsey benim öz oğlum değil."

Laynah'nın çenesi düştü ve bakışları bu bilgiden rahatsız olmamış gibi görünen Grace ve Quinn'e kaydı.

"İkiniz de biliyor muydunuz?" Laynah sordu. "Neden bana söylemediniz?"

"Çünkü," dedi Quinn, "o benim kardeşim. Açıklanması gereken bir şey gibi görünmüyor."

Başını salladı. "Yeterince makul," dedi Quinn'e karşı bir hayranlık dalgası hissederek.

Kar tutamları kulübenin içine sürüklenmişti ve karamsar bir şekilde pencereden dışarı baktı. Kara bulutlar, nehri boydan boya geçen büyük, geniş köprünün üzerinde bir fon oluşturuyordu. Rosaria'ya girerken geçtikleri köprünün aynısıydı ve uzun boylu Söğüt Adam'ın silueti bekliyordu. Ramsey'den hoşlanıyor olabilirdi ama yine de onun 'sanat eserini' rahatsız edici buluyordu.

Düşünceli bir şekilde dudağını ısırды. Marek'in anlattıklarında pek de doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Peki ya Kardeşlik?" diye sordu Marek'e. "Onlar sadece *Rosaria* krallarına hizmet ediyor. Rutherford'lara," diye sertçe ekledi.

"Rutherfordlar iktidara geldiğinde Kardeşlik zaten vardı. Rosarian okullarında öğretilmedikleri bir isyan vardı.

-O sırada kraliyet ailesi kaçtı."

"Yani Kardeşlik basitçe yeni yöneticileri desteklemeye mi karar verdi?" Laynah kuşkuyla sordu.

"Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlandılar ve uyum sağladılar. En dürüst insanlar bile, başka seçenek bırakılmadığında ahlaki değerleri konusunda esnek davranabilirler."

Onun sözleri, eski düşünce tarzına -krallar, kraliçeler, imparatoriçeler, gizli topluluklar, tarikatlar ve bunların temsil ettiği siyasi yapılar- duyduğu son inanç kırıntısını da paramparça etti.

Sinirlenerek Marek'e döndü: "Bir keresinde ofisinizde size Kardeşlik hakkında sorular sormuştum. Kim ya da ne olduğunu bilmediğini söylemiştin."

Marek nadiren gülümsedi. "Sırları olan tek kişi sen değilsin, Huskarl Laynah."

"Açıkça." Yastıklı koltuğa iyice yaslandı ve umutsuzca uzakta bir yerde olmayı diledi. Yine de, babasından uzak durmaya kararlı görünen Quinn'le konuşmaya çalışan Marek'in yüz hatlarındaki ıstırabı fark etmekten kendini alamadı.

"Beni affetmelisin oğlum," dedi Marek. "Belki de sana gerçeği uzun zaman önce söylemeliydim. Ama Rutherford'ların bir gün taht için onlara meydan okuyabileceğini öğrenirlerse seni öldürmelerinden korktum."

Quinn cevap vermedi.

Marek, "Kızgın olmakta sonuna kadar haklısınız," dedi.

Quinn uzun bir iç geçirdi ve sonunda babasının bakışlarıyla buluştu. "Kızgın değilim baba. Sadece olmam gerekenden daha az erkek olduğumu keşfettiğim için utanıyorum."

"Hayır Quinn," dedi Grace hemen, "yanılıyorsun. Sen daha fazlasısın."

Çift birbirlerine uzun uzun baktı. Sevgi ya da merhametten yoksundu ve sadece kabullenmeyi içeriyordu.

"Prensime olduğunu hep biliyordum," diye fısıldadı Grace. "Umarım benim prensim olarak kalırsın."

Quinn'in gözleri parladı ve Grace'in ellerini kendi ellerinin arasına alarak derin ve yankılanan bir sesle konuştu. "Her zaman."

Araba aniden durdu.

"Neden duruyoruz?" Grace pencereden dışarı bakarak sordu. "Olamaz."

Köprünün ortasına, Söğüt Adam'ın budaklı ayaklarının yolun iki yanında durduğu yere varmışlardı. Rüzgâr ılık çalarak

Bükülmüş yapı o kadar yüksek sesle gıcırdıyordu ki Laynah'ın omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Ayaklarının altında, köprüyü kapatan bir dizi kızıl cüppeli figür duruyordu.

"Oh, Marek, sevgilim!" Regina, gür saçlarını ortaya çıkarmak için kapüşonunu geriye atarak seslendi. "Küçük deneyimiz için tam zamanında geldin."

Marek arabanın kapısını açtı. "Grace hariç herkes *dışarı*."

Laynah, Quinn ve Marek toplanmış Renegátok büyücüleriyle yüzleşti. İş dövüşe gelirse, sayıca umutsuzca azdılar.

Laynah dün gece aldığı panzehirin hâlâ etkili olmasını umuyordu. Quinn omzunun üzerinden bakarak, "Kahretsin," dedi.

Arkalarında, kaçışlarını engelleyen bir dizi maskeli figür belirmişti. Kapana kısılmışlardı.

Marek soğuk bir sesle, "Bırak geçelim, Regina," dedi.

"Oh, yapacağımı sanmıyorum," diye gülümsedi, sonra yana baktı. "Ramsey, ne bekliyorsun? Yap şunu!"

Laynah, Söğüt Adam'ın bacaklarından birinin gölgesinde duran Ramsey'i gördü. Üzerinde hâlâ dün gecedен kalma giysiler vardı ve öne doğru adım attığında gri ışık gözlerinin altındaki zayıf gölgeleri belirginleştirdi. Perişan ve yorgun görünüyordu ve hiç uyuyup uyumadığını merak etti.

"Ramsey!" diye tersledi Regina. "Acele et!"

"Ramsey, ne yapıyorsun?" Marek seslendi.

Ramsey'nin başı bir kâğıt parçasına eğilmişti ama babasının sesiyle bakışlarını kaldırdı. Umutsuzluğunun ortasında bir umut ışığı belirdi, ancak Regina ona yaklaşırken sönüp gitti.

"Beni utandırma. Çağır onu. *Şimdi*."

Laynah farkına vardı ve derin bir nefes aldı. Bu, İblis Kitabı'ndan bir sayfaydı; en azından bir kopyası.

"Söğüt Adam," diye fısıldadı Quinn'e. "Onu kontrol etmek için bir iblis çağırmak istiyor."

Ve biz de tam altında duruyoruz. Kahretsin.

Quinn şaşırmış görünmek yerine küçük bir inilti çıkardı. "Yapmayacağına söz vermişti..."

Quinn belli ki Regina'nın Ramsey'i bunu yapmaya zorlayabileceğini hesaba katmamıştı.

"Bu hiç iyi değil," dedi, bakışları gıcırdayan yüksek yapıya, sonra da annesi ona, Marek de Regina'ya bağırırken titreyen Ramsey'e kaydı.

"Ramsey, dur!" Laynah ona doğru bir hamle yaparak seslendi ama Regina ona doğru döndü.

"Ah ah, orada kal küçük hanım, yoksa o arabayı havaya uçururum. İçinde kimin olduğuna dair iki tahminin var mı?"

Grace'i düşününce Laynah'nın midesi taş gibi oldu. Arkasında Quinn yeşile döndü.

Regina, Quinn'e gülümserken titredi. "Merak etme, sevgili oğlum, sadece şaka yapıyorum!" Bakışları tekrar Laynah'a kayarken gülümsemesi soldu. "Ama yerinde olsam daha fazla yaklaşmazdım."

Regina sinir bozucuydu ama Laynah dikkatini kadının omzunun ötesine odakladı. "Ramsey, bunu yapmak zorunda değilsin! Seçme şansın var!"

Ramsey çaresizce omuz silkti. "Öyle mi?" "Evet!"

"Özür dilerim. İstedğim bu değildi."

Ramsey'nin itaatinden memnun olan Regina dikkatini onlara verdi, saçları soğuk rüzgârda savruluyordu. "Şimdi, Ramsey bunu yaparken... biz de kahve içmeye gidelim mi? Kendimizi ısıtmak için tam da ihtiyacımız olan şey..."

Konuşmadaki dramatik değişim Laynah'yı hazırlıksız yakaladı. "Grace'i öldürmek için burada değil misin?"

Regina titredi. "Grace'i öldürmek mi? Onu neden öldürmek isteyeyim ki?" Quinn'le yüzleşirken dudaklarını büzdü. "Ondan hoşlandığını sanıyordum, sevgilim?"

Quinn boğazını temizledi. "Biliyorum." Laynah ile bakıştılar ve Laynah onun da aynı sonuca vardığından emindi -Regina, Marek'in korktuğu suikastçı değildi ve köprüdeki varlığı tesadüftü. Ama eğer İmparatoriçe tarafından gönderilmediyse, o zaman burada ne işi vardı?

Regina'nın neşesi, Ramsey'nin çağırma işlemine başlamadığını fark ettiğinde kayboldu. Sanki ne yapacağını düşünüyormuş gibi elindeki sayfaya bakarak kağıtlarını çatıyordu.

Aniden sayfayı bıraktı ve sayfa havada süzüldü, Regina'nın ayaklarının yakınında karlı zemine çarpmadan önce kısa bir süre rüzgâr tarafından spiral şeklinde yakalandı.

"Zayıf!" Regina hırladı, kağıdı kaptı ve ona vurmak için elini kaldırdı.

"Dur!" Marek kükredi ama Regina onu duymazdan geldi.

Annesi tırnaklarını yüzüne geçirince Ramsey sinmişti. Tekrar vurmak için kolunu kaldırdı ama Quinn bir kurda dönüşerek öne fırladı, o kadar hızlı koşuyordu ki karanlık büyücülerin hiçbiri tepki veremedi. Bir anda Ramsey ile Regina'nın arasına girmiş, dişlerini derin bir hırıltıyla göstermişti.

Regina kolunu indirdi. "Oh, Quinn. Kardeşin için her zaman yumuşak bir noktadan olmuştur." Dilini şaklattı, sonra tekrar Marek ve Laynah'ın yüzüne döndü, hoş bir gülümsemeyle. "Ah, Grace... bize katıldın, değil mi? Arabada beklemek daha akıllıca olabilirdi - dışarı çok soğuk!"

Laynah, Grace'in hemen arkasında durduğunu fark edince sıçradı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Bütün gün orada oturmanın sana bir faydası yok," dedi Grace, rüzgâra karşı kendini kucaklayarak. "Neler oluyor?"

Regina Söğüt Adam'ı işaret etti. "Ramsey'in eseri," dedi sevgiyle. "Çok büyük bir potansiyeli var. İlk başta pek düşünmemiştim ama imparatoriçe bizi bu kadar az dikkate aldığına göre, neden olmasın diye düşündüm." Tiz bir kahkaha attı. "Neden Öteki Taraf'ın sunduğu her şeyi kucaklamayalım? Ne de olsa bize iyi davranmadı mı? Her şeye sahip olabilecekken neden küçük sihir taneleriyle yetinelim ki? İmkânlar sonsuzdur - midesi olanlar için. Şimdi izninizle, canlarım..." Regina dikkatini Söğüt Adam'a çevirdi.

Laynah, Grace, Quinn ve Marek hep birlikte müdahale etmek için harekete geçtiler ama Renegátok büyücüleri bir sıra halinde öne çıkarak yollarını keserken onlara çobanlık ettiler.

Laynah içten içe lanet okudu, keşke içsel büyüü denemek için daha fazla zamanı olsaydı. Önünde bu kadar çok kara büyücü varken, onlar misilleme yapmadan önce sadece bir ya da iki saniyesi olacaktı ve ne tür bir büyü yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu sırada Regina bir çırpıda kâğıdı düzeltti ve heykelin ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Ramsey, orada öylece durma!" Laynah ağladı ama bu emrin haksız olduğunu biliyordu. Ramsey annesiyle yüzleşmeye istekli olsa bile

diğer cüppeli büyücüler buna izin vermezdi.

Rüzgâr dağınık saçlarını yüzüne doğru savururken Ramsey mağlup bir şekilde kendine sarıldı. Kısa bir an için, bir rüzgâr saçlarını geriye savurdu ve Laynah'a kafa derisinde tüylerini diken diken eden koyu renkli bir şeyin kısa bir görüntüsünü verdi. Laynah'ın baktığını fark edince gözleri büyüdü ve hızla saçlarını düzeltti ama Laynah'ın kafa derisinden çıkan iki küçük boynuzu görmesinden önce değil. Ramsey'nin Öteki Taraf'la korktuğundan daha derin bir ilişki içinde olduğunu fark edince midesi bulandı.

Uzun bir dakika geçti.

Regina çağırma işlemini gerçekleştirirken, etrafları hareketsiz Renegátok büyücüleriyle çevrili bir şekilde boş boş durdular. Kadının sesi her geçen dakika daha da heyecanlandı ve büyüyü bitirdiğinde, dengesiz kahkahası havada yankılandı.

Söğüt Adam aniden titremeye başladı, bükülmüş uzuvları canlanırken gıcırıyor ve inliyordu.

"İşe yaradı!" Regina Söğüt Adam'a hayranlıkla bakarak neşeyle haykırdı. "İşe yaradı..." Ramsey sanki buna kendisi de inanamıyormuş gibi nefes aldı. Söğüt Adam derin bir uykudan uyanır gibi uzuvlarını gerdikçe gıcırta daha da arttı. Fırtına kadar gürültülü şeytani bir tıslama havayı doldurdu ve Söğüt

Adam yavaşça eğilerek dev kafasını onlara yaklaştırdı. Uyumsuz gözleri oyulmuş düğümlerden yapılmıştı ve ürkütücü, uhrevi bir ışıkla parlıyordu.

Geriye doğru tökezlerken Laynah çılgılık attı. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş görünen birkaç Renegátok büyücüsü ve tehlikenin farkına varamayacak kadar mutluluktan uçmuş görünen Regina dışında neredeyse herkes geri çekiliyordu.

Hâlâ kurt formunda olan Quinn, Ramsey'i kıyafetlerinden çekiştirerek yanlarında durmasını sağladı.

"Hâlâ o şeyin içinde olmak istiyor musun?" Laynah Ramsey'ye sordu. Başını salladı, görünüşe göre cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı.

"Ah, Ramsey!" diye bağırdı Regina, yüzünde zafer ifadesi vardı, ellerini kavuÇturmuÇ, oğluna gülümsüyordu. "Haklıymışsın canım. Bu gerçekten muhteşem. Seninle çok gurur duyuyorum."

Ramsey'nin ağzı açık kaldı, yüz hatlarında umutlu bir ifade belirdi. Laynah bu sözleri anne babasından ilk kez duyup duymadığını merak etti.

Söğüt Adam'ın kolu hiçbir uyarıda bulunmadan havada savruldu ve Regina'yı iri, budaklı elinin arasına aldı. Birkaç kişi çığlık attı ama Regina kemiklerinin çatırdaması dışında neredeyse hiç ses çıkarmadı.

"Anne!" diye bağırdı Ramsey ve Söğüt Adam'a doğru koşmaya çalışırken Laynah kollarını onun beline dolayarak geriye doğru düşmelerine ve yere yayılmalarına neden oldu. "*Anne!*"

"Ramsey, yapma!" diye homurdanarak onu yere yatırmaya çalıştı. "Muhtemelen iyidir!"

Ne diyorum lan ben? Regina kesinlikle iyi *değildi* ama hâlâ hayatta olma ihtimali vardı, değil mi?

"Onu yakaladım," dedi Quinn, insan formuna geri dönmüştü. Ramsey'i ayağa kaldırdı. Quinn, Ramsey'nin omuzlarını kavrarken en az kardeşi kadar üzgün görünüyordu ama konuşurken sesi canlıydı. "Kendine gel."

Ramsey sızlandı ama başını salladı.

Bu sırada Söğüt Adam Regina'yı havaya kaldırdı ve bir insanın kalbinin olması gereken yere yerleştirerek üst göğüs boşluğuna itti. Regina bir yığın halinde yere düştü, parlak kırmızı bir parıltı vücudunu çevreliyordu. Söğüt Adam

Dallar hapishane parmaklıkları gibi yerlerine geri bükülmüştü. Hıçkırıkların korkunç sesi Regina'nın hâlâ hayatta olduğunun tek göstergesiydi ve Laynah bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi; Regina'nın hissettiği fiziksel acıyı ancak hayal edebiliyordu.

"Gitmen gerek," diye ısrar etti Quinn Grace'e.

"Lütfen." "Hayır, seni bırakmayacağım!"

"Grace, lütfen..."

"O senin annen! Onu serbest bırakmalıyız!"

"Bakın!" Laynah araya girdi, Söğüt Adam bir avuç Renegátok büyücüsünü yakalayıp bu kez boş midesine sokarken dehşet içinde bakıyordu. Kurbanlardan acınası iniltieler geliyordu, vücutları şimdi Regina'ninkiyile aynı kırmızı ışıkla parlıyordu. Kırmızı büyünün Söğüt Adam'ın midesinden akmaya başlamasını, kan gibi vücudunun her yerine - başına, boynuna, kollarına ve bacaklarına- yayılmasını hastalıklı bir hayranlıkla izledi; ta ki tüm yapı yanana, karanlık dallar aksine siyah görünecek kadar parlak bir şekilde parlayana kadar.

Neler olduğunu anladığında Laynah'nın kanı dondu ve kurbanlar için üzüldüğünü hissetti. "Söğüt Adam onların enerjisini emiyor! Onların büyüsünü yaşam gücü olarak kullanıyor!"

Quinn Ramsey'ye, "Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim," dedi.

"Gerçekten mi Quinn?" Ramsey şikayet etti. "*Gerçekten mi?* Bunu yüzüme vurmak zorunda mısın-"

"Dikkat et!" Söğüt Adam kırmızı gözlerini onlara çevirdiğinde Grace bağırdı. Geriye doğru koştular ama Söğüt Adam'ın eli çok uzundu ve uzun kolu onlara doğru savruldu, parmakları Grace'e doğru uzanıyordu. çığlık attı.

Birdenbire Marek ortaya çıktı, Grace'in önüne atladı ve Söğüt Adam'ın avucuna çarptı.

"Kaçın!" diye havladı, aynı anda çocukları da hep bir ağızdan bağırdı ve sonra Söğüt Adam'ın parmakları onun etrafını sardı ve o gitti.

"*Hayır!*" diye bağırdı kardeşler, yaratık babalarının parçalanmış bedenini midesine indirirken dehşet içinde bakıyorlardı. Söğüt Adam daha parlak bir şekilde parladı ve bacağını kaldırıp olduğu yerde dönerek kaçmakta olan birkaç karanlık büyücüyü takip etmeye başladı. İçlerinden biri köprüden atlamaya çalışıyordu ama Söğüt Adam aldatıcı bir şekilde hızlıydı ve onu havada yakaladı.

"Quinn, Ramsey, aileniz için çok üzgünüm," diye ağladı Grace, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Biz kalıyoruz." Quinn'in sesi kararlıydı ve Ramsey'yle birbirlerine anlayışla baktılar. "Babam için artık çok geç, ama..."

Ramsey başını salladı. "Annemizin hayatta olma ihtimali bile varsa, onu kurtarmalıyız."

"Söğüt Adam'ı durdurmak zorundayız," dedi Laynah. "Aksi takdirde insanları avlamaya devam edecek ve muhtemelen şehri yok edecek."

"Peki. Plan nedir?" Ramsey sordu.

"Bende bir tane var," dedi Laynah, Renegátok'un ardından köprü boyunca hantalca ilerleyen ve attığı her yalpalayan adımda yeri sarsan Söğüt Adam'a bakarak. "Ve ben de senin kitabından bir yaprak alıyorum, Ramsey. O köprüyü yıkacağız."

Ondan aldığı garip, yumrulu büyüü okşadı. Geçit evini yıktığı büyüün aynısıydı ama bugünkü sonuçta önemli bir fark olacaktı: büyüü kendi doğal büyüüyle ustalıkla kullanacaktı.

Ramsey'den dengesiz bir kahkaha patladı. "*Köprüyü yıkmak mı?* Hayal görüyorsun. Bu yapılamaz, ben inşa ettim."

Tabii ki yaptı.

Laynah omuzlarını dikleştirdi. "Sadece beni izle."

Bölüm Otuz Beş

Yarık

Finnigan

SARAYIN KAPILARI KAPANDI ve Finnigan Laynah'a el sallayarak veda ederken bir sızı hissetti. Birkaç saat içinde tekrar buluşacaklardı ama tek yapmak istediği onu atından indirmek, yanına çekmek ve kokusunu içine çekmekti.

Onun gibi başka kimse yoktu. Daha önce de güzel kadınlarla tanışmıştı ama hiç kimse onun gibi kalbini ve ruhunu ele geçirememişti.

Ve onun karısı olacaktı. Kalbi yerinden fırladı. Evet demişti ve bu, ömür boyu sürececek bir evetin kapısını açmıştı.

Kapılar buzla kaplıydı ve muhafızlar kışlık üniformalar giyyordu.

Garip. Kormend'de erken sonbahar için hava çok soğuktu.

Aklına korkunç bir düşünce geldi. *Geçit. Onu kapatmadılar mı?*

Sarayın merdivenlerini hızlı adımlarla çıktı. Giriş holü, balo salonundan taşan karla doluydu; salon tavandan yüksek karla doluydu ve bu da salonu ulaşılmaz hale getiriyordu. Hizmetkârlar karları küreyip el arabalarıyla dışarı taşıyorlardı ama bu umutsuz bir savaştı.

"Günaydın. Bir şey var mı?" Finnigan, kürekle yapılan işleri dehşetle izleyen Veronica'ya sordu.

Veronica yüzünü ovuşturdu. "Lanet olsun. Günaydın, değil mi? Bütün gece Kraliyet Muhafızları'nın büyücülerine geçidi kapatmaları için yardım etmeye çalıştım. Neredeyse Renegátok'u özleyeceğim." Yakınlardaki krem rengi cüppeli bir büyücüye başıyla işaret etti. "O sersem, karı yakalamak için tavanın altına ikinci bir portal çağırmak gibi *parlak* bir fikre sahipti. Bu konuda ayağımı yere vurmam zorunda kaldım."

"Peki, geçit neden kapatılamıyor?" Finnigan, başı neredeyse tavana değene kadar karlı tepeyi tırmanarak sordu. Çömeldi ve kapı çerçevesinin altından balo salonuna bakmaya çalıştı. "Çatlak yüzünden mi?"

"Evet, çatlak tamir edilene kadar geçidi kapatamayız. Herhangi bir iblisin geçmesini engellemek için yama yapmayı başardık, ancak şimdi tüm bu lanet karla tamir etmek için ona ulaşamıyoruz. Sanırım diğer tarafta bir kar çığı vardı. Temizlemek *sonsuz* kadar sürecek." Veronica içini çekti. "İşimden nefret ediyorum."

"Görünüşe göre birileri pazartesi sendromuna yakalanmış."

"Öyle mi? Siktir git, Finn." Gözlerini adamın buruşuk kıyafetlerine dikti. "Sanırım iyi bir gece geçirdin?"

"Çok iyi geceler," dedi ve karlı yamaçtan aşağıya nispeten zarif bir şekilde kayarak geri döndü.

"Hadi, bana detayları anlat."

"Ben öpüşmem ve anlatmam."

Veronica güldü. "Benim ilgilendiğim öpüşmek değil. Hadi, bana iyi bir şey ver."

"Laynah ile nişanlandım." Kelimeleri yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi ve onları söylediğinde yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"İşte şimdi ilgimi çekti. Tebrikler, Finn. Seni böyle mutlu görmek çok güzel."

"Ben hep mutlu görünmüyor muyum?"

"Bu şekilde değil. Çamura batmış bir domuz kadar mutlu görünüyorsun." "Ah, bu kadar şanslı olmak," diye düşündü.

Temiz kıyafetlerini giydikten sonra İmparatoriçe Katika'yı bulmaya gitti. Acil bir ihtiyacı olmadığı sürece hemen istifa edecek ve umarım Laynah ile annesine brunch için zamanında yetişecekti. Marek'le daha sonra ilgilenecekti.

İmparatoriçe'nin tahtını daha sıcak, daha az karlı bir odaya taşımalarını bekliyordu ama genç kadını balo salonunun uzak tarafında, farklı bir kapıdan girdiği yerde buldu. Muhafızlar ve hizmetkârlardan oluşan bir ekip odanın küçük bir bölümünü kazmıştı. Katika'yı, her zamanki konumundan bir milim bile kıpırdamamış olan tahtında otururken, başını dik tutmuş ve dişlerini gıcırdatırken buldu.

Bu kadın dağları yerinden oynatabilir ya da istediğini elde etmek için kazı yapabilir.

Katika hoşnutsuz görünüyordu ve istifasını erteleyip ertelememeyi tartıştı. Onun güvenini kazanmak için çok çaba sarf etmişti ve aralarındaki ilişkiyi tehlikeye atmak istemiyordu. Öte yandan, imparatoriçe de şeytani büyüünün sonunu getirmek için aynı şekilde motive olmuştu ve paylaştıkları güvenin, istifasıyla ilgili hissedebileceği herhangi bir hayal kırıklığını tamponlayacak kadar derin olduğuna inanıyordu.

Sonunda, imparatoriçeyi üzme anlamına gelse bile risk almaya karar verdi; Laynah gitmesine izin verilemeyecek kadar önemliydi.

"Bu kadar erken ayrılacağınızı tahmin etmiyordum," dedi Katika sert bir sesle. "Bana kim tavsiyede bulunacak?"

Finnigan, "Siz yerinize uygun birini bulana kadar kalmaya hazırım," diye teklif etti. O ve Laynah'ın acelesi yoktu; dünyanın sunduğu her şeyi keşfetme şansları vardı ve başlamak için merkezden daha iyi bir yer olabilir miydi? Alfalu pek çok harikası olan güzel bir şehirdi ve bunları onunla birlikte keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Katika onun sözlerini düşündü. Sonunda, nefesi bir sis bulutuna dönüşerek içini çekti. "Sanırım tebrikler sırayla. Laynah çok şanslı bir kadın. Umarım düğüne davet edilirim."

Bu bir soru değildi ve Kormend İmparatoriçesi'ni reddetmek bir seçenek değildi.

"Doğal olarak," dedi, Laynah'ın büyük bir düğüne aldırmayacağını umarak, ki imparatoriçenin katılımı sayesinde az önce öyle oldu. Laynah *aldırırsa* ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Aklına evlilik hayatını başarıyla yürütmenin saray siyaseti kadar tehlikeli olabileceği geldi.

"Peki," dedi Katika sonunda, şiddetle hapşırarak. "İstifanı bir şartla kabul edeceğim." Tekrar hapşırdı. "Bana Regina'yı getir."

"Onu sürgün ettiğini sanıyordum?"

"*Sürgün* güçlü bir kelime."

"Atılmak mı? Kovulmak mı? Uzaklaştırma mı? Uzaklaştırma mı?"

"*Askıya alınmış* işler. Her halükarda, bana Regina'yı getirin. Hepimiz donarak ölmenden önce bu şeytani geçidi kapatması için ona ihtiyacım var. Gerekirse daha sonra istifa edebilirsin."

Alabileceği en iyi cevap buydu.

Finnigan Renegátok liderini aramak için saraydan ayrıldı. Bu gecikme Laynah ve annesiyle kahvaltıya yetişemeyeceği anlamına geliyordu. *Öğle yemeği, belki...?*

Patrick onu dışarıda yakaladı.

"İşte buradasın," dedi bekçi. "Az önce konağa gittim. Laynah ve arkadaşları gitmiş. Ailesi de öyle."

Finnigan dondu kaldı. "Gitti de ne demek?"

"İki araba, bir saat arayla, batıya gidiyor. Laynah senin için bir not bıraktı." Finnigan notu taradı. Piyano odası sadece Rutherford'a ait olabilirdi.

Castle. Kaşlarını çattı. "Görünüşe göre Rosaria'ya dönüyorlar."

"Daha çok kaçıyorlar," dedi Patrick.

Finnigan gerildi. "Regina'dan mı?"

Eğer Laynah'a bir şey olursa.

Ama Patrick başını salladı. "Regina değil. Kasaba evine gittiğimde biri çoktan oradaydı, kiralık bir suikastçı." Morarmış parmak eklemlerini havaya kaldırdı ve kısık bir sesle devam etti. "Onu sorguladım. İmparatoriçe tarafından Grace'i öldürmek için kiralandığını iddia ediyor."

Finnigan bunu düşündü. Eğer Grace tehlikedeyse, Laynah da onunla birlikte olmalıydı ama bu onu bir ikilemde bıraktı; imparatoriçenin emirlerine uyup Regina'yı mı bulmalıydı? Yoksa Laynah'yı bulup imparatoriçenin suikastçılarının en yakın arkadaşını daha fazla öldürmesini mi engellemeliydi? Bu kolay bir karardı.

Finnigan ve Patrick Alfalu sokaklarında birlikte at sürdüler. Finnigan bir at ödünç almayı tercih ederdi ama zaman çok önemliydi ve Patrick'in güçlü atı ikisinin toplam ağırlığını iyi taşıyordu.

Sokaklar batıdan yanlarına doğru koşan panik halindeki insanlarla doluydu ve kaynağı bulmak için dörtnala koşmaya başladılar.

Söğüt Adam'ı uzaktan gördüler, ufukta karanlık ve ürkütücü bir figürdü. Yaratığın uzun köprü boyunca ilerlediğini fark edince içini bir korku kapladı ve Patrick olay yerine ulaşana kadar hızını artırdı.

Söğüt Adam'ın attığı her gümbürtülü adımda köprü sarsılıyor, ayakları Patrick'in atını etrafından dolaştırmak zorunda kaldığı krater çukurları açıyordu.

Finnigan Laynah'ı ileride görünce bir anlık rahatlama hissetti. Grace, Quinn ve Ramsey ile birlikte duruyordu.

Onların ötesinde, Söğüt Adam köprüünün uzak tarafındaki bir Renegátok büyücüsünün peşinden hantalca gidiyordu.

Rahatlamaya vakti yoktu, çünkü Laynah Söğüt Adam'a bir büyü yaparak peşini bırakmasını sağladığında kalbi neredeyse duracaktı.

"Hayır," diye inledi ve Patrick'in atı kayarak durduğunda attan atladı. Laynah'ya doğru koştu ve ona seslendi.

Bakışlarını Söğüt Adam'dan ayırdı ve onu görünce şaşkın bir çığlık attı, yüz ifadesi endişe ve sevinç karışımıydı. "Finnigan!" diye haykırdı. "Buradasın!"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, yaklaşmakta olan yaratığa bakarak.

"Bir şey deniyorum."

"Şimdi mi?"

Söğüt Adam, Laynah'nın büyüü ona isabet ettiğinde durdu. Yavaşça onlara doğru döndü ve uzaktan onları inceledi.

Ramsey ikinci bir büyüyle vurunca Finnigan irkildi.

Söğüt Adam'ın bedeni uğursuz bir şekilde gıcırdayarak harekete geçti, onlara doğru ilerledi ve zemini aldatıcı bir hızla kat etti, gürleyen ayak sesleri enkazın havalanmasına neden oldu.

Güm. Güm. Güm.

"Bundan emin misin Laynah?" Grace sordu.

Laynah emin görünmüyordu, korkmuş gibiydi. Ama derin bir nefes aldı ve yüzündeki korku eriyerek yerini çelik gibi bir kararlılığa bıraktı. "Evet," dedi, yaklaşmakta olan devle yüzleşirken sesi değişmiyordu, elini uzatmış ve gözleri alev alev yanıyordu. Kızın cesareti onu yeniden aşık etmişti.

Heykel yaklaştığında Laynah elini bir kesme hareketiyle aşağı indirdi ve önündeki havanın yukarıdan gelen basınçla şiddetli bir şekilde bozulmasına neden olarak kulakları yırtan bir çatırtıyla köprüye çarptı. Köprünün orta kısmı çöktü ve yapı parçalandıkça Söğüt Adam da onunla birlikte düşerek gözden kayboldu. Aşağıdaki nehre düşen molozların gürültülü sıçramalarını duydular.

Sonra sessizlik.

"Başardım!" Laynah haykırdı ve kendini Finnigan'ın kollarına atarak gülmekten ve nefessiz kalmış bir halde yere yığıldı.

Ramsey burnunu çekerek, "Bu bir yıkım sayılmaz," dedi ve köprüyü birbirine bağlayan, hâlâ sağlam olan ince bir korkuluk şeridini işaret etti. "Teknik olarak, isteseydim hâlâ karşıya geçebilirdim."

Quinn kollarını kavuşturdu, kardeşine başını salladı ve Grace'le alaycı bir gülümsemeyi paylaştı.

Finnigan Laynah'ı sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Seninle gurur duyuyorum." Nehrin huzur veren sesi dışında ortalık sessizdi. "Acaba hâlâ hayatta mı?" Grace sordu.

"Kontrol edeceğim," diye gönüllü oldu Laynah, öne doğru bir adım attı ama Finnigan elini tutup onu geri çekti.

"Bekle. Güvenli olmayabilir."

Ramsey alay etti. "Sorun değil. Kontrol *edeceğim*."

Söğüt Adam'ın dev eli belirip önündeki hasarlı köprüye çarptığında, tahta parmakları köprüyü kavrarken esneyerek uçurumun yarısına kadar gelmişti.

Ramsey haykırarak geriye düştü ve Quinn onu kollarından tutup güvenli bir yere çekti. Bir an sonra, Söğüt Adam'ın diğer eli Ramsey'nin bir an önce bulunduğu yere çarptı, güçlü parmakları kaldırım taşlarını tırmıklayarak kendini yukarı çekmeye çalıştı.

Finnigan, "Ateşe verin," diye önerdi.

"Bunun mantıklı bir ilk adım olduğunu düşünürdüm," diye homurdandı Patrick oyuncu elini kaldırarak.

"Bekle!" dedi Ramsey, Patrick'in kolunu tutarak. "Yapamazsın! Annem hâlâ hayatta, bak!"

Söğüt Adam gövdesinin üst kısmı görünecek kadar kendini yukarı çekmişti. İçi boş göğsünün kıvrık dalları arasından dizlerinin üzerine çökmüş ve dalların arasından onlara doğru uzanan Regina görünüyordu.

"Ona yardım etmeliyiz," diye nefes nefese kaldı Grace.

Regina'nın hıçkırıklarının sesi kulaklarına ulaştı, ağlama sesleri belli belirsiz *Ramsey*'e benziyordu.

"Anne!" Ramsey bağırdı, sesi kırılmıştı. "Dayan, geliyorum!"

Bu kez, Quinn ve Patrick'in ortak çabaları Ramsey'in ölüme koşmasını engelledi. Ramsey protesto çığlıkları atıyordu ama Patrick ona bir tokat atınca nihayet sakinleşti.

"Onu kurtarmaya çalışacağız," diye söz verdi Finnigan Ramsey'e, *denemek* kelimesini vurgulayarak, "ama körü körüne saldırmak ona yardımcı olmaz."

Ramsey isteksizce başını sallamadan önce bir süre Finnigan'a baktı. "Peki. Plan nedir?"

Finnigan, Söğüt Adam'ın köprünün üzerindeki parmaklarına baktı. Sıkışmıştı. "Şey-"

Birdenbire Kormendian Sarayı'nın bulunduğu yönden keman gıcırtısı gibi kulakları yırtan bir ses duyuldu ve saray sanki dev bir balta tarafından ikiye bölünmüş gibi aniden ikiye ayrılırken toplu bir alarm çılgılığı attılar. Karanlık bir çatlak yarıktan dikey olarak yükseldi, siyah bir şimşek gibi gökyüzüne doğru ilerledi, cam kırılması gibi bir sesle aniden yön değiştirene kadar daha da yükseldi. Karanlık çatlak batıya doğru ilerledi ve sonunda ucu Rosaria'ya dönük olarak durdu.

Finnigan, "Bu kırık geçitten kaynaklanan yarık," dedi. Görünüşe göre yama işi tutmamıştı.

Birkaç kulenin yıkıldığı enkaz halindeki saraya baktı. Katika da dahil olmak üzere saray sakinlerinin iyi olduğunu umuyordu.

"Bakın, şu bulanık şekiller de ne?" Grace, yarık boyunca biriken küçük, uzak şekilleri işaret ederek sordu.

Laynah dehşet dolu bir ses çıkardı. "İblisler içeri girmeye çalışıyor."

"Deniyorlar mı? Görünüşe göre başarılı oluyorlar," dedi Patrick.

Yarığa tutunan karanlık lekelerden biri tamamen ortaya çıktı ve gökyüzünden yere doğru yuvarlanarak düştü. Finnigan uçmaya başlayacağına dair bir işaret bekledi ama yaratık aşağıdaki şehrin içinde gözden kaybolana kadar düştü.

"Sanırım bir seyirci değildi," dedi Quinn.

Laynah, "Belki de bir tazıdır," diye tahmin yürüttü. "Sence ölmüş müdür?"

Grace sordu.

Patrick kaşlarını çatı. "Umarım öyledir. Görünüşe göre daha fazlası geliyor." Yarığı işaret etti.

Finnigan Laynah'la endişeli bir bakış paylaştı, dikkatleri yukarıdaki yarıkla öndeki Söğüt Adam arasında bölünmüştü, gözlerinin ürkütücü çukurlarıyla onlara bakarken köprüye tutunarak hareketsiz kalmıştı.

"İblisleri bulup onlarla sözleşme yapabilir miyiz?" Laynah sordu.

"Bunun için artık çok geç," diye yanıtladı Finnigan. "Dünyamızda serbestçe at koşturma izni almışken bir sözleşmeyi kabul etmeyeceklerdir."

"Ne yapacağız?" Quinn sordu.

"Hayatta kalacağız," diye homurdandı Patrick. "Ve o lanet geçidi kapatmanın bir yolunu bulacağız."

Söğüt Adam'ın kolları hiçbir uyarıda bulunmadan titreyen bir inilti çıkardı ve ani bir hareketle kendini köprünün üzerine çekmeyi başardı, gergin parmak uçları onları yakalamaya birkaç santim kalmıştı.

"Koşun!" Patrick kükredi ama Laynah durmalarını söylemeden önce ancak birkaç adım atabildiler.

"Bekle. Masum insanları öldürmesi için onu burada bırakamayız!"

Finnigan tereddüt etti. Haklıydı. Şehir halkı binalardan çıkıp nehir kenarında toplanırken, bazıları yarığı, diğerleri yıkılmış köprüyü ve sarayı işaret ederken, panik içinde çığlıklar ve bağırışlar havayı doldurdu. Tam bir kaos vardı.

"Aklında ne vardı?" Finnigan, Söğüt Adam onlara doğru sürünerek yaklaşırken kaçmak -ve gerekirse Laynah'yı da yanında sürüklemek- için kendini hazırlayarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi telaşla, yaratığın ulaşamayacağı bir yere doğru koşarlarken. "Daha önceki büyülerimizin hiçbiri onu daha yakına çekmekten başka bir işe yaramadı."

"Annem," diye soludu Ramsey, onu yakalamaya çalışan Söğüt Adam'dan kıl payı kurtuldu. "O bir kurban. Büyünün annemi öldürmesine izin vereceğini düşünmüştük."

çağıran büyücü heykeli kontrol ediyor, ama... y a n ı l m ı ş ı m . İblis *onu* kullanıyor. "

"Pekâlâ, planımız bu o zaman," dedi Patrick, geri çekilirken atına ısılık çalarak. "Regina'yı serbest bırakın ve ana enerji kaynağını ortadan kaldırın."

Grace endişeyle, "Önce onu şehir dışına çıkaralım," dedi. "Biz bunu çözerken zarar görebilecek çok fazla insan var."

"Elbette," dedi Ramsey, "Peki bunu tam olarak nasıl yapacağız?" "Şöyle," dedi Laynah, kasları bir yay gibi kıvrılıyordu.

Finnigan onun ne planladığını bir saniye geç fark etti.

"Laynah, hayır!" diye bağırarak ona doğru uzandı.

Çok hızlıydı ve Söğüt Adam'ın ellerinin arasından sıyrılıp hızla cisimleşen atına atladı. Söğüt Adam'ın çirkin yüzü onun hareketini takip etti, büyüsü tarafından çekildi.

"Onu şehirden çıkaracağım!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

Hayır, hayır, hayır, onu kaybedemem, şimdi olmaz. Onun peşinden koştu, kılıcı kınında sallanıyordu.

İleride, atı köprüünün iki yakasını birleştiren ince çıkıntıyı geçti. Söğüt Adam peşindeyken güvenli bir şekilde karşı tarafa ulaştı, ağır adımları köprüünün sallanmasına neden oldu.

Finnigan ince çıkıntıdan hızla geçti, Laynah'ın aşağıdaki tehlikeli düşüşe rağmen onu geçmeye cesaret etmesine hayret etti. Son sürat koşarken bile ona yetişme şansı yoktu.

Arkasından takırdayan toynakların sesi duyuldu. "Atla!" diye seslendi Patrick, kaslı kolunu uzatarak eğildi. Finnigan onun kolunu kavradı ve kendini hücum eden atın üzerine attı; daha önce sadece iki kez denediği ve hiçbirinde başarılı olamadığı bir manevraydı bu. Bir mucize eseri şimdi başarmıştı.

Arkasına baktı, Ramsey siyah aygırının üzerinde hemen arkalarındaydı ama Grace ve Quinn geride kalmıştı.

Laynah ve Söğüt Adam'ı takip ettiler, hem o hem de Patrick, köprü'nün kırık dökük arazisinde ve molozlarında ilerlerken atın üzerinde hafif kalmaya çalışıyorlardı. Şehrin dış mahallelerine ulaşana kadar Söğüt Adam'ı güvenle geçip Laynah'ya yetişemediler.

Hücuma önderlik etti, sarı saçları arkasında dönüyor ve havaya kaldırdığı elinden parlak bir sihir akımı parlayarak Söğüt Adam'ı onu takip etmesi için cezbediyordu.

Patrick alçak bir onay ısığ ı çıkardı. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum." Finnigan gurur ve endişe karışımı bir duyguyla, "Vardı," diye cevap verdi.

Şehrin dışında, dondurucu sıcaklık, yukarıdaki yarıktan aşağıya doğru savrulan ince bir kar tabakasıyla örtölmüş olan düz çimenli ovalara çoktan yayılmıştı.

Burada geniş bir alan vardı ve endişelenecek insan yoktu ama binaların ve engellerin olmaması Söğüt Adam için bir avantajdı ve güröltölü vuruşları korkunç bir hıza ulaştığında Laynah onun etrafında dönmeye çalışırken ulaşamayacağı bir yerde durmakta zorlandı.

"Beni yaklaşt ır, Pat," dedi Finnigan. Laynah her şeyi riske atarken daha fazla arkasına yaslanamazdı.

Patrick atını Söğüt Adam'ın bacaklarına doğru iterken, Ramsey havaya zararsız bir ateş dalgası göndererek heykeli Laynah'dan uzaklaşt ırıldı ve bunun için Finnigan'a minnettar oldu.

Heykel Ramsey ve atının üzerine inerken Laynah başka bir büyüyle heykelin dikkatini dağıttı.

İçinde yaşayan iblis büyü'nün sükûnetine direnemiyor gibiydi ve Ramsey ile Laynah sırayla ona büyü yaptılar.

Patrick'in atı Söğüt Adam'ın bacaklarının arasından geçtiğinde Finnigan attan sıçradı, yumuşak bir kavis çizerek uçtu ve pek de zarif olmayan bir şekilde adamın kaval kemiğinin üzerine indi. Söğüt dalları tahmin ettiğinden daha nemli ve kaygandı ve Söğüt Adam'ın bacağı havada sallanırken tutunmak için mücadele etti, vücudu ayağının yere çarpmasının etkisiyle yalpaladı.

İstediğinden daha uzun sürdü ama Söğüt Adam'ın bacaklarına tırmanmayı başardı, ağır ayak düşüşleri arasında yükselişini zamanladı. Karnına ulaştığında kılıcını sık dalların arasından geçirdi ve aşağı doğru sürükleyerek kendine bir yol açtı. Heykelin karnına tırmanırken parçalanmış uçların yüzünü çizmesine aldırmadı.

Dışarıya bakmak için durakladı. Grace ve Quinn at sırtında gelmişlerdi. Onları görünce rahatladı -Laynah ve Ramsey bitkin görünüyordu ve Budsworth, Söğüt Adam onu neredeyse kışından yakaladığında kıl payı kurtulmuştu.

Grup geniş bir daire şeklinde dağıldı ve birlikte büyü yaparak Söğüt Adam'ın Laynah, Patrick, Ramsey, Grace ve Quinn'i takip etmek arasında gidip gelerek sürekli yerinde dönmesine neden oldu.

Finnigan dikkatini içeriye çevirdi. Heykelin içinden yayılan parlak kırmızı ışıltı sönmüştü ve karanlık göbeğin etrafına bakınca bunun nedenini görebiliyordu. Kurbanlarının neredeyse hepsi ölmüştü. Marek'in nabızı atmıyordu ve geriye kalan tek kırmızı parıltı, vücudu o kadar ağır bir şekilde ezilmiş olan baygın bir Renegátok büyücüsünden süzülen soluk bir tutamdı ki, onu kurtarmanın hiçbir şansı olmadığını biliyordu.

Yüzünü buruşturarak tırmanmaya devam etti, bu kez bıçağını çekerek heykelin göğsünü kesti ve içine tırmandı. Her adımda tüm yapı sarsılıyordu.

Söğüt Adam aldı ve dışarıdan gelen parlak mavi bir büyü tutunma yerlerinin yakınına indiğinde neredeyse düşüyordu.

"Dikkat et!" diye bağırarak göğsünün üst kısmına doğru tırmanmaya devam etti.

Söğüt Adam'ın hâlâ bir enerji kaynağı kaldığı ortaya çıktı-Regina. Ancak onu bulduğunda durumu iyi değildi ve çökmüş, titreyen vücudundan ve acı içindeki ifadesinden çok büyük bir acı içinde olduğunu anlayabiliyordu.

"Acıyor," diye hırıldadı, yüzü kan ve terli saç telleriyle kaplıydı. Nefes alış verişinde bir sorun vardı ve konuşmaya çalışırken sanki ciğerleri sıvıyla doluymuş gibi pembe bir balgam çıkardı.

"Benimle kal," dedi, onun parçalanmış bedenini kaldırmaya hazırlanırken, Regina kolunu tuttu, gözleri donuklaştı.

"Oğullarıma söyle..." diye söze başladı, ama sonra ağzından koyu renkli kan aktı ve yere döküldü.

Dehşete kapılan Finnigan, kız kollarına doğru düşerken onu yakaladı.

Her ne söylemeye niyetlendiyse, bu düşünce onunla birlikte öldü. Onu bırakıp bırakmamayı ya da cesedini yanına alıp almamayı düşündü, ama onun için yapabilecekleri başka bir şey yoktu ve oğullarının onu bu şekilde görmek zorunda kalmamaları bir merhamet olurdu, vücudu hayata getirdiği canavar tarafından bükülmüş ve kırılmıştı.

Boğazına dokundu. Yarık hâlâ oradaydı, nasıl iyileştirileceği bilgisi artık sonsuza dek kaybolmuştu.

Küfrederek Söğüt Adam'dan dışarı çıktı, yaratığın midesine düştü ve aşağı tırmanarak hareketli bacağından aşağı gelişigüzel sallandı.

"Yakın onu!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yak onu, hemen!"

Kardeşler tereddüt etti, aileleri için endişelendikleri belliydi ama diğerkleri onun emrine itaat etti ve Söğüt Adam alevler içinde kaldı.

Taze odun yandığında, çaydanlık gibi delici bir feryat çıkardı ve Söğüt Adam sarsılarak durdu.

Finnigan heykelin ayağını kesip açtı ve geri çekilmeden önce oraya sakladığı panzehir şişelerini çıkardı. Bir an sonra, Söğüt Adam dizlerinin üzerine çöktü ve ardından ateşli bir yığın halinde öne doğru yığıldı.

Rahatlayarak nefes verdi.

Laynah ona doğru ilerleyerek, "Harikaydın," dedi.

Onu kendine yaklaştırdı. "Kendini bu şekilde feda ederek harika olan *sendin*."

Ramsey yaklaşp kızarmış ve yaşarmış gözlerini silerken birbirlerinden ayrıldılar. "Annem ölmeden önce bir şey söyledi mi?"

Finnigan sözlerini dikkatle değerlendirdi. Yalan söylemek ya da Regina'nın son anlarında neler söylemiş olabileceğini tahmin etmek istemiyordu ama Ramsey'nin gözlerindeki umutsuz umut onu tekrar düşünmeye itti. "İkinizi de severdi."

Ramsey yüzünü elleriyle kapatıp yere çöktü ama Quinn, Finnigan'ın tamamen dürüst davranmadığını biliyormuş gibi sessizce bakışlarını ondan ayırmadı.

Söğüt Adam'ın yanışını izlerken kasvetli bir andı, ateş odunları yiyip bitirirken alçak kükreme aç bir canavar gibi daha da yükseliyordu. Dumanın keskin tınısı gözlerini sulandırdı ve rüzgâr döndüğünde yanan bedenlerin keskin kokusu onlara doğru taşındığında kimse bir şey söylemedi.

Yanan binaya çaresizce bakarlarken Quinn kolunu kardeşine doladı. Grace birkaç kelime söylemeyi önerdi ama kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Altı kişi sararmış otların üzerine çökerek yangını izlemeye koyuldular. Saatler geçti ve alevler gittikçe azaldı.

Ramsey somurtkan bir ifadeyle alevlere bakıyor, yüzünden taze gözyaşları süzülüyordu; Quinn ise kederle tıpkı babası gibi başa çıkıyor gibiydi -neredeyse hiç duygulanmıyordu- ama Grace yanına oturduğunda vücudundaki sertlik kayboldu ve Grace onun siyah saçlarını okşarken başını onun omzuna yasladı.

Grace, "Uygun bir cenaze törenini başka zaman yaparız," dedi.

Quinn başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle kardeşine döndü. "Ramsey, küçükken yaşadığımız fırtınayı hatırlıyor musun?"

Ramsey kaşlarını çattı. "Sanırım yle. Camımız kırılmadı mı?" "Düşen bir ağaç dalı camı kırdı ve bizi uyandırdı."

Ramsey'nin gözleri büyüdü. "Evet... Unutmuşum."

"Annem bütün gece şöminenin önünde bizimle kaldı, korkmayalım diye bize hikayeler anlattı."

Ramsey homurdandı. "*Ben* korkmadım."

Quinn güldü ve Ramsey başını kaldırıp kardeşiyle bir glmsemi paylaştı. "Bu iyi bir anı. Bunu hatırlamana şaşırdım."

"Bana Tada'yı getirmek için yukarı çıktığını hatırlıyorum," dedi Quinn.

"Tada kim?" Grace sordu.

Quinn birden utangaç bir ifadeye büründü ve cevap veren Ramsey oldu.

"O Quinn'in oyuncak ayısıydı. Annem onun için yaptı çünkü sürekli benimkini alıyordu."

Boğazını temizleyen Finnigan dışında herkes güldü. "Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Laynah hemen, "İnsanların tahliyesine yardım etmeliyiz," dedi.

Patrick, "Onları tahliye edecek hiçbir yer yok," diye belirtti. "İblisler geçmeye devam edecek."

"Geri dönüp geçidi kapatalım mı?" Grace sordu.

Finnigan, "Yarığı onarmadan geçidi kapatamayız," dedi. "Ve içinden iblisler geçtiği için başarılı olma şansımız çok düşük."

"Sonra ne olacak?"

"Temel nedeni ortadan kaldırmamız gerekiyor." Finnigan Laynah'ın bakışlarıyla karşılaştı. "İblis Kitabı'nı bulmak zorundayız."

Ramsey başını kaldırdı. "İblis Kitabı'nı neden istiyorsun? Bunun ne yardımı olacak?"

Finnigan tereddüt etti. Görevin gerçeği konusunda Ramsey'ye güvenebilirler miydi? "Her ne ise, yardım etmek istiyorum," dedi Ramsey gruba bakarak ciddiyetle.

Finnigan onay için Laynah'a baktı ama o bile emin değil gibiydi. Patrick konuştu. "Bence ona söylemeliyiz."

Ramsey parladı.

Finnigan hâlâ endişeliydi. Ramsey'e güvenmiyordu ama Patrick ona kefil olacak kadar kendine güveniyorsa...

"Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var," dedi Laynah sessizce. "Bence hepimizin hazır olduğundan emin olmalıyız."

"Neyi hızlandırmak için?" Grace sordu.

Finnigan gökyüzündeki yarığa baktı. Yarık daha fazla genişlememişti ama Alfalu sakinlerini bekleyen dehşetten korkuyordu. Büyücülerin şehri koruyabileceklerini umuyordu ama zaman onların dostu değildi. Er ya da geç iblisler tarafından istila edileceklerdi.

Finnigan başını salladı. "Pekâlâ."

Ramsey, İblis Kitabı'nı yok etme görevlerini anlatırken onu dikkatle dinledi. Yarığı kapatmak için tek şansları buydu; Öteki Taraf'la tüm bağlarını koparmak. İşe yarayacağının garantisi yoktu ama hayatları amcasının teorisine bağlıydı.

Finnigan, Ramsey'nin tepkisini dikkatle izleyerek, "Bu, tüm şeytani büyü'nün ortadan kalkacağı anlamına geliyor," diye sözlerini tamamladı. "Binalarınız da çökecek."

Ramsey bunun üzerine havayı içine çekti, ama sonra çenesini kaldırdı. "Öyle olsun. Yarığın kapatılması daha önemli. Tehlikeli ve göze batıyor."

Patrick, "Ve emlak fiyatları da dibe vuracak," dedi.

"Aynen öyle," dedi Ramsey, Patrick'in kendisiyle alay ettiğini fark etmeden.

"Önce Büyücülük Loncası'na gidiyoruz," dedi Finnigan tahta kutuyu açarken. Şişelerin çoğunun kırık olduğunu görünce yüzünü buruşturdu ama her birinin bir tane taşınmasına yetecek kadar vardı. "Bunlara da ihtiyacımız olacak," diyerek şişeleri dağıttı ve hepsine içmelerini söyledi.

Bir yudum almak için şişelerin tıplarını açtıklarında, Floofy'ye mantarı çiğnememesini söyleyen Laynah'nın yanına oturmak için ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

"Floofy'ye panzehirinden biraz vermelisin," dedi.

Laynah ona şüpheyile baktı. "Neden? Ne yapacak ki? Bana Floofy'nin de büyü yapabildiğini söyleme!"

"Evet, ama sadece o isterse. Onun içsel büyü'sünü ona geri veriyor olacaksınız. Kullanıp kullanmayacağını zaman gösterecek. Hayatını sihirsiz geçirdi ve bu onun gelişimini engelledi."

"Bodur mu?" Laynah endişeyle sordu. "Ne kadar büyük olmalı?"

Finnigan hiçbir şeyi ele vermemeye çalışarak, "Şu an olduğundan biraz daha büyük," dedi. Eğer yanılıyorsa, onun umutlarını yükseltmek istemiyordu. Eğer haklıysa da... sürprizi kaçırmak istemiyordu.

Laynah tereddüt etti. "Omzuma binmek için çok mu büyük olur?"

"Muhtemelen."

Laynah, Floofy'yi parmağından bir damla panzehir yalaması için ikna etmeyi başardı. Beklenti içinde beklediler.

Dakikalar, ateşin çıtırtısı ve patlaması ve diğerlerinin kısık sesleriyle geçti. Hiçbir şey olmadı ve Floofy sonunda uykusu geldi ve uyumak için Laynah'ın omzuna çekildi.

"Bir şey mi olması gerekiyordu?" diye sordu.

"Şart değil," dedi Finnigan. "Her şey panzehirin ne kadar çabuk etki edeceğine ve Floofy'nin bir şey olmasını *isteyip istemediğine* bağlı."

Patrick gelip yanına oturdu.

"Ne düşünüyorsun? Hava hala aydınlıkken Pine Grove'a doğru yola çıkalım mı?"

Gökyüzü kararmış, kar göz alabildiğine uzanan düzlükleri tamamen kaplamıştı. Ateşe rağmen titriyorlardı ve hepsinin sıcak tutan giysileri olduğu için şanslıydılar.

Quinn ve Grace, Grace'in ata binip binmemesi gerektiği konusunda kısa bir süre tartıştılar - Alfalu'ya dönmek iblis tehdidiyle daha güvenli bir alternatif sunmuyordu - ve Finnigan bundan Grace'in hamile olduğunu ve şehirden ayrılmakta daha önce gecikmelerinin nedeninin yavaş ilerlemeleri olduğunu anladı.

Quinn'in elini sıkmaya gitti. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi Quinn.

Finnigan Quinn'in elini normalde tutacağından bir an daha uzun süre tuttu, bunu bir güç gösterisi olarak değil, genç adam ailesini yeni kaybettiği ve söylenmesi gerekenleri söyleyecek başka kimse olmadığı için yaptı. O

Quinn'i yanına çekti ve sırtını sıvazladı, konuşurken sözleri yürekten geliyordu. "Harika bir baba olacaksın."

Quinn'in vücudu gerildi, sesi sadece Finnigan'ın duyabileceği kadar alçaktı. "Umarım öyledir."

"Yapacaksın," dedi Finnigan, ayrılmadan önce ona bir süre daha sarıldı. "Nazik ol ve tüm kalbinle sev. Bir çocuğun ihtiyacı olan tek şey budur."

"Bir çocuğun başka şeylere de ihtiyacı vardır," diye araya girdi Ramsey, ateşle uğraşırken onlara bakıyordu. "İyi bir rol model ve eğitim gibi..."

"Neyse ki bir amcası var," diye gülümsedi Grace ve Ramsey'nin onu kastettiğini anlaması bir anını aldı.

Aniden, yüksek sesli bir iç çekişi andıran derin bir hava akımı onları sıçrattı ve sert, doğaüstü bir rüzgâr ateşten eserek öksürmelerine ve dumandan ve kül bulutlarından uzaklaşmalarına neden oldu.

"Söğüt Adam," dedi Patrick, için için yanan kalıntıları işaret ederek. Duman dağılınca, ateşin karşısında siluet halinde duran karanlık bir figür gördüler. Hafif insansı bir görünüşü vardı, normal bir adamın iki katı boyundaydı ve vücudu pürüzsüz, tamamen siyah ve parlaktı. Uzun kolları ve bacakları kısaç gibi sivri uçlara doğru inceliyordu ve bir yüzü yoktu, sadece bir yüz izlenimi vardı: bir alın, çene ve belirgin elmacık kemikleri. Gözleri yoktu ama onlara baktığı gerçeği açıktı.

Hemen hepsi ayağa kalktı.

Finnigan'ın eli kılıcının kabzasına doğru ilerlerken korkudan kanı kulaklarına hücum etti. İblis hareket etmiyordu ama yüzünü onlara dönmüştü; kolları, saldırmak için kaldırmış olmasından daha ürkütücü bir şekilde yanlarındaydı.

"Geri çekil," dedi Patrick alt tonda, "sakin ol."

Buzlu tarlada geriye doğru ilerlediler, hiçbirisi birkaç dakika boyunca konuşmaya cesaret edemedi.

"Olamaz, biz ne yaptık?" Laynah fısıldadı.

Finnigan'ın vardığı sonuca o da varmıştı: Söğüt Adam'ı yakarak, istemeden de olsa içinde yaşayan iblisi serbest bırakmışlardı.

Hiçbiri iblis hakkında fazla bir şey bilmiyordu, yırtık sayfanın her ayrıntısına aşina olan Ramsey bile, ama iblisin çağrılmak için bir kanala ihtiyaç duyduğu gerçeği çok şey anlatıyordu. Tehlikeliydi. Söğüt heykelinin sınırları olmadan neler yapabilirdi?

Geri çekilmeye devam ettiler.

"Takip etmiyor," diye nefes aldı Grace, sesinde bir rahatlama notası vardı.

İblisle aralarına yüz metre mesafe koymuşlardı ve şimdi yanan kömürlerin loş ışığını yansıtan uzak bir siluetti.

Quinn, "Gardını yüksek tut," dedi.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. İnce iblis hareketsiz durdu ve onlar da nefeslerini tutmuş, bekleyerek ona baktılar. Dua ederek. Dakikalar geçiyor ve yaratık onları gördüğüne dair hiçbir belirti vermese de, Finnigan onları avladığından hiç şüphesi olmadığını biliyordu.

Aniden karanlık figür hareket etti. O kadar hızlıydı ki, hareket ettiğini neredeyse hiç fark etmediler. Bir an ateşin önünde duruyordu. Sonra, Grace'in önündeydi, bir kolu yanında gevşekti, diğeri geriye çekilmişti, sivri ucu bıçaklamaya hazırды.

Otuz Altıncı Bölüm

İnce Şeytan

Laynah

GRACE, iblisin keskin kolu ileriye doğru savrulurken tam zamanında eğildi. "Siktir!" Quinn bağırdı, ileri doğru koştu ve omzunu karanlık figürle mücadele etti. Quinn iblisle çarpışıp geriye doğru savrulurken keskin bir vızıltı duyuldu ve karlı arazide yuvarlanıp düştü.

İblis bir milim bile kıpırdamamıştı ve Grace Laynah'ın yardımıyla ondan uzaklaşırken hareketsiz kaldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar iblis yok oldu, hareketinin tek işareti havada bulanık bir çizgi halindeydi. Laynah'ın kalbi, iblisin ışınlanarak otuz adım ötede acı içinde inleyen Quinn'in üzerinde durduğunu fark ettiğinde durdu.

"Quinn!" diye bağırdı, kolları yanında, ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran iblisi görünce kanı dondu. Uyarı vermeden saldıracağını bildiği için bu basit duruş daha da dehşet vericiydi; ne zaman saldıracağı konusunda uyaracak hiçbir kas gerilmesi yoktu.

Panikleyen Laynah iblisin üzerine bir ateş topu fırlattı. K  zler ince iblisle b  y  k bir g  r  lt  yle   arpıştı ve sanki g  ğs  n  n zifiri karanlık derinlikleri tarafından emilmiş gibi iz bırakmadan yok oldu.

Laynah'nın kalbi korkuyla sıkışıyor, yaklaşan kıyamet hissi onu sararken saniyeler hızla ge  iyordu.

G  zlerini kırpıştırdı.

İnce iblis onun   n  nde duruyordu.

  ı  lık atmak i  in a  zını a  tı ama taş kesilmiş bir halde parlak,   zelliksiz y  ze bakarken hi  bir ses   ıkmadı. İlkel i  g  d  leri g  rd  ğ   şeyde do  ası gere  i yanlış bir şeyler oldu  u konusunda onu uyardı ve g  zlerin, kulakların, burnun ya da a  zın olmaması tiksintisini daha da arttırdı.

G  z  n   kırptı ve şimdi iblisin sivri kolu geri   ekilmişti. Bir kez daha g  z kırpsa, koluna saplanacaktı. Korkudan fel   olmuştu, kolay bir avdı.

  l  m  n   rk  t  c   y  z  ne baktı ve bu karanlık bir u  uruma bakmak gibiydi.

Biri b  y   yaparken arka planda yeşil ışık parladı ve bir kalp atışı sonra iblis gitmişti.

Laynah titreyerek dizlerinin   zerine    kt  . Etrafı parlak yeşil alevlerden oluşan bir girdapla   vrili olan Ramsey'e bir an g  z attı, ince iblis onun   n  nde karanlık bir siluet oluşturuyordu.

Bir şeyler yapmak zorundaydı - Ramsey'nin   lmesine izin veremezdi - ama t  m v  cudu titriyordu.

Kırmızı bir b  y   parladı ve insan g  z  n  n zar zor algılayabildi  i bir hareket bulanıklı  ı i  inde iblis tekrar Grace'in   n  nde durdu.

Quinn bir b  y   yaparken Finnigan, "Aya  a kalk," diye ısrar etti ve Laynah kollarının altında onu kaldıran sert eller hissetti.

Ayaklarının üzerinde duramıyordu ama bir an önce onu ele geçiren korku azalmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

"Bunu çözene kadar onu oyalayacağız," diyen Finnigan kılıcını iblisin olduğu yöne doğru sapladı ve ona kırmızı bir çatırtı büyüğü fırlattı.

Birdenbire, ince iblis Finnigan'ın önünde durdu. Laynah'nın ellerinde kıvılcımlar oluştu ama Finnigan daha hızlıydı. İblisin kılıcını keserken kılıcı kırmızı renkte parladı ama silah parlak şekle metalin metale çarpması gibi gürültüyle çarptı ve tıpkı Quinn'e yaptığı gibi onu birkaç metre geriye fırlattı.

İblis şimşek hızıyla Finnigan'ın üzerinde duruyordu. İblisin görebildikleri bir ağzı yoktu ama havaya ölümcül bir tıslama yayılıyordu.

Laynah umutsuzca bir kalkan fırlatırken içini korku kapladı, puslu pembe bariyer Finnigan ile iblisin arasını kesti. Kalkanı büyüttü, iblisin üzerine doğru genişletti ve onu geri itmeyi umdu ama kalkan iblisin pürüzsüz gövdesine değdiğinde, camın cama çarpması gibi bir ses kulaklarını tırmaladı. Bir saniye sonra, kalkan pembe ışık parçalarına ayrıldı ve ardından parçalar iblisin siyah bedeninin içine çekildi.

İnce iblis tekrar karşısında dikilmeden önce ne olduğunu ancak fark edebilmişti. İç organları mide bulandırıcı bir şekilde sarsılırken, zihni hangi büyüğü yapacağını bilemiyordu. Hiçbir şey etkili görünmüyordu ve ölüm ona bakarken hareket edemeyecek kadar felç olmuştu.

Patrick'in ellerinden parlak bir ışık fişkırdı ve iblis yok oldu. Titrek bir nefes verdi.

İblis büyücülerden oluşan çemberin etrafında uçuşurken mide bulandırıcı bir desen ortaya çıktı. Sessiz hızıyla dehşet vericiydi, kolu bıçaklamak için geri çekilmedikçe asla hareket etmiyor gibi görünen uzuvlarıyla onları acımasızca takip ediyordu.

onları. Her an onları öldürmeye birkaç saniye uzaklıktaydı ve sahip oldukları tek avantaj öngörülebilir davranışlarıydı.

"Bir fikrim var!" Patrick bağırdı ama bağırmaya gerek yoktu; ateş sönmüştü ve her biri sırayla iblisin dikkatini dağıtırken kendi panik çılgınlıkları ve ağır nefes alışları dışında başka ses yoktu.

Uzun, dehşet verici dakikalar bir saate yayılmıştı ve yapmaları gereken büyülerin bitmek bilmeyen yayılım ateşi artık etkisini göstermeye başlamıştı. Patrick'in iblisin onları takip etmek için görüş açısına ihtiyaç duyduğuna dair bir teorisi vardı ve bunu Quinn büyü yaparken onu görüş alanından çıkararak ilkel bir şekilde test etmişlerdi. İblis yeni bir hedef aramadan önce sanki onu tespit etmeye çalışıyormuş gibi bir süre daha oyalandı.

Patrick'in planı iblisi tarlanın kenarında beliren çam ormanına götürmekti. Birbirlerini kolayca takip edebilecekleri açık düzlüklerin avantajını kimse bırakmak istemiyordu ama büyülerini iblise karşı etkisiz kalınca ve yorgunluk baş göstermeye başlayınca yeni bir şey denemek zorunda kaldılar.

"Umarım oraya girdiğimizde onu kaybedebiliriz," diye homurdandı Patrick, ağaçlara doğru geri geri koşarlarken.

Kimse Patrick'in planının sınırlarını dile getirmedi. İblisi kaybetmekte başarılı olsalar bile, sonra ne olacaktı? Onu yeni kurbanlar bulmak için ormanda dolaşmaya mı bırakacaklardı? Ve eğer ayrılırlarsa ne olacaktı? Birbirlerini tekrar nasıl bulacaklardı? Hiçbiri bu ormana ya da ötesine aşına değildi.

Laynah düşünemeyecek kadar yorgundu ve her dakikalarını tetikte, canlarını kurtarmak için koşarak geçirmek zorunda olduklarında, ya olursa diye düşünecek zamanları yoktu. Şimdiden hatalar yapmaya başlamışlardı ve bir kalp-

Kimsenin büyü yapmadığı ve iblisin neredeyse Ramsey'i öldüreceği bir anda durmuştu. Bir gümbürtüyle yere düşerek ölümden kıl payı kurtulmuştu. İblis başka bir büyüün peşinden giderken Ramsey başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Bunu bilerek yaptınız!"

Sonunda ormanın kenarına ulaştılar. Laynah alnındaki teri silerek çalıların arasına daldı ve arkasından bir büyü fırlattı. Kasvetli çam ağaçları bir sığınaktı ama aynı zamanda sahte bir güvenlik hissi de veriyordu. Patrick haklıydı; iblis onları sert ağaç gövdeleri arasında takip etmekte zorlanıyordu ya da belki de düz bir çizgiden başka bir yerde hareket edemiyordu.

Ne yazık ki iyi haberler burada sona eriyordu. En azından açık arazide, ince iblisi aralarında tutabilmişlerdi ama burada, ormanda, nerede olduğundan ya da onları bulmaya ne kadar yakın olduğundan asla emin olamazlardı.

Ağaçlar da yeni bir sorun teşkil ediyordu. Musallat figürü onları takip edemediği için büyü yapan kişiyi avlaması da gerekmiyordu. Laynah'nın kendini uzun boylu, insansı yaratıkla yüz yüze bulmanın kaçınılmaz şokuna hazırlamasının hiçbir yolu yoktu.

Altı kişi birbirlerine yakın durdular ya da en azından öyle yapmaya çalıştılar. Öğleden sonra erken saatlerden daha geç olamazdı, ancak gökyüzü neredeyse akşam karanlığı kadar karanlıktı ve gölgeli ormanda görüş mesafesi daha da kötüydü. Ormanda hızla ilerlerken birbirlerini takip etmeye çalıştıklarından, büyülerin parlak parıltısı sadece yönlerini kaybetmelerine neden oluyordu.

Hastalıklı ve tatlı bir ses zihnine sızdı.

Senin için geliyor. Korkunun tadını alabiliyor. "Hayır," diye bağırdı.

"Ne oldu?" Finnigan endişeyle sordu.

Onu rahatlatmak için, adam tüm zaman boyunca yanında kalmıştı ve onun varlığı paniğiyle başa çıkmasına yardımcı olmuştu.

"Önemli bir şey değil," dedi başını sallayarak.

Ama bu hiçbir şey değildi ve içindeki iblisin kötü zamanlamayla geri dönüşü, ormanda koşarlarken korkusunu daha da artırdı. Ona fısıldıyor, olmayan şeyler gördüğüne onu ikna ediyordu.

Orman sıklaştı ve ağaçların arasında dolanırken, dikenlerin arasından geçerken ve nemli ağaç köklerinden kaymamaya çalışırken bacakları yandı.

Artık nefesi kesik kesik geliyor, soğuk hava boğazını yakıyordu. Saatlerdir koşuyorlarmış gibi geliyordu ve sürekli büyü kullanmak onlara zarar veriyordu. İblisi cezbetmek için kendilerini basit büyülerle sınırlıyorlardı ama içsel büyü kullanmasaydı şimdiye kadar çoktan tükenmişti.

Ormanı ölüm sessizliği kaplamıştı. Tek ses onun ve Finnigan'ın ayak sesleriydi.

Geliyor ve seni yakalayacak.

Buz gibi bir ürperti omurgasından yukarı kaydı. Uyuşmuş bacaklarını bir derenin dik kıyısına doğru zorlarken, donmuş parmaklarıyla açıktaki kökleri kavramaya çalışırken iblisi görmezden gelmeye çalıştı.

Tam arkanda, dikkat et!

"Kahrets!" diye bağırdı, arkasına bakmak için döndü, bakışları aşağıdaki puslu ormanda gezindi. Orada hiçbir şey yoktu ama ayakları kaygan köklerin üzerinde kaydı, düşerken elleri dik kıyıda tutunamadı.

Finnigan onu bir adımdan fazla kaymadan yakaladı.

"Ho, işte, seni yakaladım, küçük güvercin. Devam et, neredeyse geldik."

Sözleri ona yeni bir hayat üfledi ve oyuğun dışına doğru tırmanırken içinde yeni bir enerji patlaması ortaya çıktı ve kötülüğü engellemesine yardımcı oldu

zihninde fısıldıyor.

Tepeye ulaştıklarında tırnakları kir içindeydi ve ellerini hiç hissetmiyordu.

"Ne oldu?" Finnigan tepeye ulaştıklarında sordu. "Ne gördün?"

Zihnindeki iblis kıkırdarken "Yok bir şey," diye mırıldandı. Sadece onu korkutmaya çalışıyordu. Uzun bir nefes verdi. "Bir şey yok."

"İblis geri mi döndü?"

Cevap olarak omuz silkti ve konuyu değiştirdi. "Diğerleri nerede?"

"Patrick çok arkamızda değil. Onu burada bekleyebiliriz. Diğerleri gitti. farklı bir yönde. Onlarla daha sonra yeniden bir araya gelmeye çalışacağız."

Finnigan onun ellerini ısıtmaya çalıştı, Patrick'i beklerken ellerini onunkilerin arasına soktu ve onlara nefes verdi.

"İblis'ten bir iz var mı?" Finnigan, Patrick birkaç dakika sonra onlara katıldığında, kendini dik bankın üzerine atarak sordu.

"Sanırım onu kaybettik," diye mırıldandı Patrick, "ama bizi avlamayı bırakacağından şüpheliyim." "Sence diğerleri iyi mi?" Laynah sordu, düşünceleri

Grace ve bebekle oyalanıyor, ikisinin de iyi olmasını umuyordu.

İblis neşeyle *bebeği kaybedebileceğini* söyleyince Laynah öfkeyle haykırdı ve zihninin duvarlarını yıkarak onu şimdilik susturdu.

Patrick onun bu çıkışı karşısında kaşlarını kaldırdı ama Finnigan onu ayağa kaldırdı.

"Diğerlerinin iyi olduğuna eminim. Dinlenecek bir yer bulalım."

"Nerede?" diye sordu, önündeki yüksek kayalıkları tararken ses tonundaki mutsuzluğu engelleyemiyordu.

"İnançlı ol." Finnigan gülümsedi.

Neyse ki, rüzgârdan korunabilecekleri kadar derin bir mağara bulmadan önce daha fazla tırmanmaları gerekmedi. Soğuk taş zemine çöktüğünde bu mağarayı daha sıcak hale getirmedi.

"En azından ayı yok," dedi Finnigan neşeyle. "Burada ateş yakmak güvenli olmalı."

"Evet," diye onayladı Patrick ve çıra bulmak için oradan ayrıldı.

Kamp ateşinin sıcaklığı bir nimetti, yüzlerini altın ışııyla yıkıyor ve Laynah'nın soğuk kemiklerine sızıyordu. Yine de umutsuzluğa kapılmamakta zorlanıyordu ve kötü ruh halinin çoğunlukla iblisten kaynaklandığını bilse de, sanki bu onun suçuymuş gibi *hissediyordu*.

"Moralini yüksek tutmaya çalış," diye mırıldandı Finnigan, sırtını göğsüne yaslaması için onu kendine doğru çekerek. Rahatlamaya çalışarak bacaklarını uzattı. Uykuya dalma ihtimali düşüktü, ya da ilk başta öyle düşündü, ama sonra Finnigan kollarını ona doladı ve artık üşümediğini hissetti. Patrick peksimetini onlarla paylaştı, hatta Floofy için de bir parça kopardı, Floofy şimdi memnundu ve ellerinin arasında miyavlıyordu.

Patrick yemekten sonra ayağa kalktı. "İlk nöbeti ben alacağım."

Mağaradan ayrıldı. "İyi misin?" Finnigan Laynah'a sordu, sesi yatıştırıcıydı.

"İblisi kafamın içinde duyabiliyorum," diye itiraf etti. "Şu anda değil ama... geri döndü. Beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum ama..." diye devam etti. Bir kez daha kendini suçluyormuş gibi hissetti. Yüksek sesle itiraf etmek çok aptalca geliyordu ama yine de olan biten her şey onun suçuymuş gibi *hissediyordu*.

"Kolay olmasa gerek," dedi Finnigan. "Ve bir canavar tarafından ormanda kovalanmanın da yardımcı olmadığını düşünüyorum."

"Hayır, kesinlikle değil."

"Her halükarda iyi gidiyorsun."

"Öyle miyim?" Finnigan'a bakmak için başını kaldırdı.

"Evet. İblislerin yanında psikolojik sıkıntı hissetmek normaldir... ve ince iblis özellikle kötü niyetli."

Laynah yavaşça başını salladı. İnsan benzeri yaratığın ne kadar rahatsız edici olduğunu anlatacak kelime yoktu.

Finnigan, "Seni mutlu edecek bir şey düşünmeye çalış," diye önerdi. "Ne gibi?"

Bir an sessiz kaldı ve kız onu duymadığını düşündü. Ama sonra yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı, sesi hoş ve zengindi. Laynah, sesi mağaranın içinde yankılanırken onu hayranlıkla dinledi. Daha önce hiç duymadığı bir türküydü, yavaş ve duygusaldı ama sözleri iyimserdi ve düşüncelerini kahkahalarla dolu güneşli yolların olduğu daha sıcak bir yere çekiyordu.

"Bana gösteri alanlarını hatırlatıyor," dedi Finnigan sözlerini bitirdiğinde.

Finnigan, "Gerçekten de... Jester'la ilk tanıştığın zamanı," dedi. sesindeki gülümseme. "Kamp ateşinin yanında kahvaltı. Sen at sırtında gidiyordun."

"Pastırma ve yumurta yiyordun."

Finnigan kıkırdadı. "Bana hâlâ yumurtanı nasıl sevdiğini söylemedin."

"Bu evlilikte biraz gizemi korumam gerekiyor." Laynah gülümsedi ve gözlerini kapatarak ateşin parlak sıcaklığının tadını çıkardı. Yer bile artık soğuk gelmiyordu.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Finnigan'a daha da sokularak. "Hm?"

"O gün gösteri alanından ayrıldığımızda Rutherford Kalesi'ne gitmek için çok acelem vardı. Hedefime ulaşmadan hayatımın başlamayacağını düşünüyordum ve açılış törenimi kaçıracağım için stresliydim. O zaman fark etmemiştim

Grace ve seninle birlikte oraya gitmenin en güzel anılarımdan biri olacağını düşündüm."

"Jester yol boyunca seninle dalga geçse bile mi? Bunu söylediğini öğrenene kadar bekle."

"Ona söylememelisin," diye mırıldandı Laynah, uykusunun bastırıldığını hissederek.

"Bu bizim küçük sırrımız olacak. Şimdi uyu," dedi, onu alnından öptü ve mırıldanmaya devam etti. Bu kez şarkı daha güzel günler vaat eden daha mutlu bir tondaydı.

Otuz Yedinci Bölüm

Ejderha

Finnigan

FINNIGAN, FLOOFY'nin sızlanmasına ve ağzıyla kolunu çekiştirmesine uyandı. Nedenini hemen anladı: Laynah gitmişti.

Telaşa kapılarak hızla doğruldu. Ateş yanan kömürlere dönüşmüş ve mağara ölümcül bir soğuğa bürünmüştü.

Patrick'i uykusundan uyandırdı. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Patrick, ıssız mağara girişine bakarak. "Nöbet sırası ondaydı."

Finnigan lanetledi. Bir terslik vardı. Floofy'yi bırakmazdı. Yaratığı cebine koyarak kınını kaptı ve dışarı koştu. Aşırı tepki mi veriyordu? Mağaranın girişine doğru yürüdü ve ona seslendi ama cevap gelmedi.

"Sence hangi yöne gitmiştir?" Patrick gözlerini ovuşturarak sordu.

Finnigan kılıç kemerini beline bağlarken aşağıdaki ormanlık alana baktı. Bu daha önce geldikleri yöndü ve ince iblisle karşılaşma riski yüksekti. Eminim o tarafa gitmemiştir?

Arkasındaki kayalıklara bakmak için döndü. İkinci seçenek daha da olasılıksızdı-Laynah yüksekten korkuyordu.

Ama iblis değil. Ya onu atlatmaya çalışırsa?

Korku kalbini ele geçirdi. "Yukarı çıkıyoruz."

Kayalık yüzün etrafında doğal bir patika vardı ve oradan tırmanmaları gerekiyordu.

"Laynah!" Finnigan sesini olabildiğince yüksek çıkararak seslendi.

Patrick ırkildi. "Bağırarak istediğine emin misin? İnce olan seni duyabilir."

"Endişelendiğim iblis o değil." Laynah'nın güçlü bir iradesi vardı ama saatler süren fiziksel ve zihinsel stresin ardından canlarını kurtarmak için koşarken, iblisin ikna çabalarına karşı koyacak gücü kalmamıştı. "Acele edelim."

Yukarı çıkmaya devam ettiler, karşılaştıkları daha yumuşak toprak parçalarında çizme izleri buldular. Bu, onun bu yoldan gittiğini doğruluyordu ama Finnigan bu keşiften hiç keyif almadı ve kaslarını daha fazla çalıştırırken kalbi göğsünde gümbürdedi. Tepeye yaklaştıklarında zemin düzleşti ve çam ağaçlarına bakan geniş, düz bir uçuruma vardılar. Kenara yakın düz bir taşın üzerinde Laynah yatıyordu, top gibi kıvrılmıştı.

"Laynah!" Finnigan onun yanında dizlerinin üzerine çökerken sesi boğuklaşarak bağırdı.

"Yardım edin," diye hıçkırdı başını kaldırmadan. "Geliyor."

"Hiçbir şey gelmiyor," dedi Finnigan, Laynah titrerken sakın olmaya çalışarak. Yüzünü nazikçe kavradı ama Laynah ona bakmadı, yüzünü ona doğru çevirdiğinde bile bakmadı. "O sesi dinleme."

"Atlamam gerektiğini söylüyor."

Gerildi. "Kimse atlamıyor. Burada benimle kalıyorsun." "Ama dedi ki-"

"Ne yazdığının bir önemi yok," diye araya girdi Patrick, neler olduğunu anlamıştı. "Söylediği tek kelimeye bile inanma."

"Yapmamam gerektiğini biliyorum," diye ağladı yüzünü ovuşturarak. "Deniyorum ama... beni buraya getirdi. Ben istemedim..." Sesi giderek zayıfladı ama sonunda ellerini indirdi. Yüzü gözyaşları ve kirle kaplanmıştı ve gözlerinin altında yeni gölgelerle bitkin görünüyordu. "Özür dilerim, neden böyle olduğumu bilmiyorum..."

"Biliyorum," dedi hemen. "Çünkü çok mücadele ettiniz ve kazandınız."

Başını üzüntüyle salladı ve onun bakışlarıyla buluşmayı reddetti. "Bu kazanmak gibi hissettirmiyor."

Utaniyor. Bunu fark etmesi kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Utanacak bir şey yoktu, yüzleştiği dehşetten ve arkadaşları için yaptığı fedakârlıklardan sonra, hepsi de Öteki Tarafla olan bağlantısının yükünü taşıırken.

"Buraya gel," dedi onu kollarının arasına alarak. "Burada benimlesin ve bu hayatta ihtiyacım olan tek zafer de bu."

"Burada olmana sevindim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. Şimdi beni dinle. Seni seviyorum. Ve seninle gurur duyuyorum. Pat de öyle." Patrick'e dikkatle baktı.

İri yarı adam bir an için şaşırmış gibi göründü ama garip bir şekilde boğazını temizledi ve "Beklentilerimi aştınız" dedi.

Laynah koluyla yüzünü sildi, Patrick'e şüpheli bir bakış fırlatırken rengi biraz yerine gelmişti. "Öyle mi?"

"Gördün mü?" Finnigan gülümsedi. "Pat seni terfi ettirecek." "Öyle bir şey demedim," diye homurdandı Patrick.

Bu Laynah'nın neredeyse gülümsemesine neden oluyordu ve bu bir ilerlemeydi. Ürpertici bir nefes aldı ve sonunda Finnigan'ın bakışlarıyla buluştu. "Ben iyiyim."

"Bak," dedi Patrick aniden, "onları görebiliyorum." Altlarında, ağaçların arasında birkaç mavi ışık küresinin süzüldüğü uzak bir noktayı işaret etti.

"Üç ışık var," dedi Laynah rahatlayarak. Bu Grace, Quinn ve Ramsey'nin hayatta olduğu anlamına geliyordu.

İnce iblisin dikkatini çekmemek için çaresizce ve onu duymayacağını umarak Finnigan aşağıdaki üçlüye ısıklık çaldı.

Birkaç dakika sonra aşağıda yeniden toplandılar ve Laynah ile Grace birbirlerine şiddetle sarıldılar. Ramsey bitkin görünüyordu ve dinlenmek için çömelirken onları zar zor selamladı. Quinn merhaba demekle vakit kaybetmedi.

"Geliyor," dedi. "Bir süreliğine kaybettik ama bütün gece peşimizdeydi."

Patrick'in cep saatine göre öğleden sonra olmuştu ama kararan gökyüzünden bunu anlamak mümkün değildi.

"Bizi görebildiği zaman hızlı hareket ediyor," diye devam etti Quinn. "Ama göremediğinde bile asla durmuyor. Bizi bulmaya devam ediyor. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

"Çok geç," diye bağırdı Ramsey, ağaçlara bakarken yüzünden hayat akıyordu. "O burada."

Uzun boylu, ince uzun figür çok uzaktaydı, ağaçların arasında zar zor görülebiliyordu ama hareketsiz dururken açıkça onlara bakıyordu. Uzaktan gelen bir tıslama havayı doldurdu ve aniden otuz metre ilerledi.

"Ne yapacağız?" Grace yenik gözlerle yaklaşmakta olan iblise bakarak inledi.

Hiçbirinin kıpırdamaması ne kadar yorgun hissettiklerinin bir göstergesiydi.

"Biraz zaman kazanalım," dedi Laynah.

"Sihrini boşa harcama," diye fısıldadı Finnigan. "Ona ihtiyacımız olabilir."

Buna ihtiyacı olacaktı - eğer her şey başarısız olursa, Laynah'nın büyüünü onu kurtarmak için kullanacaktı.

Patrick iblisle yüzleşerek, "Bırakın beni," dedi. Bir hamlede daha ilerlemişti. Üç hamle daha yaptıktan sonra üzerlerine gelecekti.

Patrick'in kolu dışarı fırladı ve parıldayan altın dallar ağaçlara doğru uzandı, dalların tepelerine kadar ulaştı. Tek tek lifler ağaç gövdelerini dokunaçlar gibi sararak yüksek sesle uğuldadı.

"Geri çekilin," dedi Ramsey elini havada gezdirerek. Beyaz, kıvrımlı bir ışık ipliği havada spiral çizerek ağaç gövdelerinin kalın tabanını kesti.

Patrick onaylarcasına mırıldandı ve kolunu geri çekti, kordona benzeyen dalları çekerken kasları gerildi. Ağaçlar gıcırdadı ve inledi ama pes etmediler.

İblis tekrar ileri atıldı ve sadece altmış adım ötede belirdi. Finnigan kılıcını çekti, dövüşe hazırlanıyordu.

Patrick çabaladıkça homurdandı, topukları toprağı kazıyordu, ta ki sonunda büyük bir çatırtıyla birden fazla ağaç devrildi ve gök gürültüsünü andıran bir gürültüyle ormanın zeminine çarptı. Bir tanesi aşağı doğru sallandı ve tehlikeli bir şekilde onlara çarpmaya yaklaştı ama Grace iyi zamanlanmış bir büyüyle onu saptırdı ve ters yöne uçurdu.

Toz bulutları, çam iğneleri ve kar havayı doldururken yüzlerini kapattılar. Güvenli bir şekilde bakabildiklerinde, iblisin bulunduğu yerle aralarında çaprazlama uzanan kesilmiş çam ağaçlarından bir duvar buldular. Bu onlara biraz zaman kazandıracaktı.

"Şimdi oduncu kim?" Patrick Ramsey'e sordu, Ramsey de ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hizmetinizdeyim."

Ağaçlardan oluşan abluka onlara zaman kazandırdı ve kayalık uçurumdan geçerek hızla uzaklaştılar. Kayalıkların nereye çıktığını bilmeden tırmanmak riskliydi ama iblis arkalarındayken başka seçenekleri yoktu.

Bir birim olarak hareket ediyorlardı, bir kişi daima peşlerindeki karanlık figüre göz kulak oluyordu. Ramsey onu görene kadar birkaç dakika geçti.

"Onu gördüm," diye inledi. "Ve eminim ki o da bizi gördü."

Hızlarını artırarak bir kanyona doğru ilerlediler. Derin, dar vadi boğucuydu, sarp kayalık duvarlar hafifçe sağa sola kıvrılırken her iki tarafa da baskı yapıyordu. En azından burada zemin daha düzgündü ve Finnigan büyük kayaların iblisi engelleyeceğini umuyordu.

Çıkmaz bir sokağa geldiklerinde hepsi birden umutsuzluk çığlıkları attılar; büyük, pürüzsüz bir kaya yüzeyi üstlerinde uzanıyordu.

Grace yere çökerek, "Hayır," diye inledi.

"Dağılmamız gerek," dedi Patrick ama yer yoktu ve bir araya toplanıp iblisi beklemek zorunda kaldılar. "Kahretsin."

"Sayfada onu Öteki tarafa geri göndermekle ilgili bir şey yazmadığına emin misin?" Quinn kardeşine sordu.

"Yüzüncü kez söylüyorum, hayır." Ama Ramsey yine de sayfayı çekti, satırları sessizce okurken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Onu öldürmek zorundayız," dedi Laynah. Bu sonuca ilk kez varmıyorlardı ama kimse kendisine dokunan her büyüü emebilen bu yarattığı nasıl yeneceğini bilmiyordu.

Ramsey onlara acımasızca baktı. "Hepinizi tanımak güzeldi." "Böyle konuşma," dedi Patrick ama endişeyle yutkundu.

"Henüz bitmedi," dedi Finnigan, zihni bir çözüm bulmak için yarışyordu. Laynah'ya döndü. "Bana Floofy'yi ver. Belki o bize yardım edebilir."

Laynah'ın gözleri büyüdü ama avucunun içine kolayca sığacak kadar küçük olan tüylü yaratığı uzattı.

"Al bakalım dostum," dedi, şişenin tıpasını aceleyle açıp Floofy'ye birkaç damla panzehir verdi. "Ya şimdi ya da asla."

Floofy arkasına yaslanıp pirzolarasını yalamadan önce sıvıyı hüpletti. "Ne olması gerekiyordu?" Grace sordu.

Finnigan cevap vermedi. Onun yerine dikkatini Floofy'nin üzerinde tuttu. "O bulutların ne kadar lezzetli olacağını düşün, dostum."

Floofy düşünceli bir şekilde gökyüzüne baktı.

"Bulutlar mı?" Laynah şaşkınlıkla sordu.

"Hm-hm." Finnigan yaratığın kürkünü okşadı. "Ayın tadının sos gibi olduğunu duydum."

"Öyle mi?"

"Evet, doğru. Peynir ve sos, aslında."

Patrick bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Finnigan cevap veremeden parlak mavi bir ışık belirdi ve onları bir anlığına kör etti. Bu ışık Floofy'den yayılıyordu ve etrafında parıltıyan ışıltılar dönüyordu. Minik yıldızlar kürkünün tozunu alıyor, minik yaratık hiç görünmeyene kadar daha parlak ve daha parlak parlıyordu.

"Floofy!" Laynah ışığa karşı gözlerini kısarak soluk soluğa kaldı. "Ona ne oluyor?"

Floofy, kendisini saran büyü küresi büyümeden önce bir *"wheee!"* ile karşılık verdi.

"Neler oluyor?" Laynah ağladı. "O... dönüşüyor mu?"

"Öyle görünüyor," dedi Quinn.

Grace bir adım daha yaklaşarak, "Aman Tanrım," dedi.

Birdenbire büyü yarı saydam hale geldi ve Floofy'nin minik bedeni büyülu kürenin merkezinde görünür oldu. Ama artık o kadar da küçük değildi. Vücudu büyüdü, gövdesi genişledi, düz yüzü siyah düğme burunlu geniş bir burun oluşturdu ve iki küçük ayağı uzadı ve dört uzvu olana kadar bölündü. Bir zamanlar küçücük olan bedeni büyüdukçe büyüdü, orijinal boyutunu hızla aştı ve bir şeytana dönüşürken geri çekilmek zorunda kaldılar...

"Ejderha!" Ramsey huşu içinde, gri gözleri parlayarak, "Ejderha!" dedi.

Floofy artık bir ayıdan daha iriydi; dört kısa, kalın bacağı, düğme burunlu ve sarkık kulaklı sevimli bir yüzü ve sallanan kısa tüylü bir kuyruğı vardı. Kürkle kaplı iki kanadı sırtında düz bir şekilde uzanıyordu ve kürkü daha yoğun ve kabarık hale gelmişti, kestane renginin uçları artık siyahtı ve etrafında dalgalandıkça görkemli bir nitelik kazanıyordu. Büyülü ışık kayboldu ve yerini Floofy adında tüylü bir ejderhaya bıraktı.

Finnigan hâlâ nöbet tutan Patrick'e baktı. Kaptan başını hafifçe salladı; iblisten iz yoktu.

Finnigan dikkatini Floofy'ye verdi, kalbi doluydu ve Laynah'ın yaratığın ayıya benzeyen ağzını okşarkenki şaşkınlığının tadını çıkarmak için kendine bir an izin verdi.

Floofy mırıldandı, sesi şimdi çok daha yüksek ve derindi ve enerjik kuyruğı kazara Ramsey'nin kafasına çarparak neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

"Çok pofuduk," diye iç geçirdi Grace, yorgunluğunu unutmuş olacak ki sendeleyerek ayağı kalktı ve kollarını Floofy'nin boynuna sanki bir atmış gibi doladı.

Ramsey kuşkuyla, "Sakın bana o şeyi uçurmak istediğini söyleme," dedi.

"Neden olmasın?" Finnigan sordu.

"Öyle mi?" diye sordu Floofy, kanatlarını keşfettiğinde sevinçli bir çığlık attı ve onları öyle bir açtı ki Quinn uçuşunun duvarına çarptı. "*Evet!*"

Floofy keyifle arkasına dönerken, açılmış kanatları etrafında bir daire çizerken aceleyle eğildiler.

"Ah ah," diye uyardı Ramsey ejderhayı.

"*Kal.*" Salyalı bir yalamayla ödüllendirildi.

Bu sırada Laynah ejderhayı kulağının arkasından kaşdı ve bu da ejderhanın mutlu bir gümbürtü çıkarmasına neden oldu. "Bir gece Kormend'e giderken yıldızlara baktığımı hatırlıyorum. Biz ata binerken Budsworth'ten atlamaya çalıştı ve ben nedenini anlamadım. Ama sanırım uçmaya çalışıyordu."

Ramsey kollarını kavuşturarak, "*Ben uçmuyorum,*" dedi. "Zaten hepimiz için yer yok gibi görünüyor."

Yoktu. Finnigan, Floofy'nin en fazla üç binici taşıyabileceğini tahmin ediyordu. "İşte burada!" diye bağırdı Patrick, aceleyle koşarken sesinde ender rastlanan bir korku notası vardı

onlara doğru. "Zamanımız kalmadı. Şansımız varsa bir dakikamız var. Yavaşlatmak için birkaç kayanın yerini değiştirdim."

Finnigan uzun bir nefes verdi. Bir dakika yeterli bir süreydi.

Quinn'in omzunu sıktı.

"Quinn, kurt formundayken şu kayalara tırmanabilir misin?" diye sordu, uçuşunun parçalanmış bir bölümünü işaret ederek.

Quinn'in hakkını yemeyelim, nedenini sorgulamadı. Bunun yerine başını eğdi ve tek bir kelime söyledi. "*Grace.*"

Finnigan onun isteğini hemen anladı. "Onun güvenliğini garanti ediyorum."

Quinn başını salladı ve başka bir şey yapmadan Grace'in yanağına bir öpücük kondurdu ve siyah kum çağlayanının içinde kurda dönüştü.

"Bizimle Büyücülük Loncası'nın labirentinde buluşun!" Finnigan çoktan dik yokuşun bir kısmını tırmanmış olan kurdun ardından seslendi.

Ramsey Quinn'e doğru bir adım attı, belli ki o da yer değiştirmeye kararlıydı.

"O kadar çabuk değil," dedi Patrick, Ramsey'nin yakasını tutarak. "Ejderha mı?" diye sordu Finnigan'a.

"Ejderha," diye başını salladı Finnigan.

"O şeye binmeyeceğim!" Ramsey kaşlarını çattı ama Patrick onu yarı kaldırıp yarı Floofy'nin sırtına attığı için başka seçeneği yoktu. Muhafız arkasından beceriksizce tırmandı, ne yaptıklarını görmek için dönüp duran Floofy'nin zorlaştırdığı bir başarıydı bu.

Bu sırada Finnigan kolunu Laynah'a uzattı. "Biraz büyüne ihtiyacım var."

Laynah'nın gözleri endişeyle doluydu ama onu rahatlatmak için tereddüt etmedi. Hızlı bir baş hareketiyle onun elini kavradı ve bir büyü patlamasını ona aktardı. Enerji kolundan damarlarına doğru aktı ve duyularını aydınlattı. İhtiyacı olandan daha fazlaydı ve bunu akıllıca kullanacaktı.

Onun elini sıktı ve bunun sıcaklığını son kez hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Diğer eliyle Grace'in elini tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Laynah sordu ama o cevap vermedi.

Ellerini sıkıca tutarak kendine nadir bir şeytani büyü yapma izni verdi ve büyüyü yüksek sesle söyledi. Aynı anda, iç içe geçmiş ellerini karmaşık bir hareketle havada gezdirdi ve aralarındaki havada parlak mor bir ışıkla bir sembol çizdi.

"Finnigan?" Laynah sordu, aralarındaki ışık girdabında gözleri endişeyle irileşmişti. "Bekle, lütfen. Sen ne-?"

Sadece fiziksel olarak açık tuttuğu sürece açık kalacak bir geçit yaratıyordu. Onu güvende tutmak için düşünebildiği tek yol buydu. Laynah onun ne yaptığının farkına varmış gibiydi çünkü elini onun elinden çekmeye çalıştı. Adam elini sıkıca tuttu.

"Seni Yaratıklar Düzlemine gönderiyorum. Orada güvende olacaksın." "Hayır, lütfen," diye nefes nefese kaldı Laynah. "Bırak seninle kalayım!"

"Taşıyamam. Floofy sadece üç kişi taşıyabilir." "O zaman onun yerine Ramsey'i gönder!" diye bağırdı.

Başını iki yana salladı. Eğer kurtarmak için birini seçebilseydi, bu her seferinde o olurdu.

Laynah'ın yüzünden yaşlar süzülürken, "Özür dilerim," dedi.

Dron sağır edici bir şekilde büyürken yüzleri mor ışıkla yıkandı.

"Finnigan, lütfen," diye yalvardı Laynah. "*Lütfen*, bunu yapma."

Finnigan'ı kavradı.

Sanki onu burada, yanında tutmaya yetecekmiş gibi elini sıkıca tuttu. Eğer ölüm kapısının önünde olmasaydı, onu göndermeye cesaret edemezdi. Ama sonra gözleri omzunun üzerinden bir noktaya kaydı ve adam korkunç bir kesinlikle iblisin arkasında belirdiğini anladı. Her şey bitmişti ama onun için değil.

"Seni seviyorum, küçük güvercin," diye fısıldadı. "Finnigan, hayır, yapma-!"

Ellerini birbirine vurarak Grace ve Laynah'ın ellerini de kendisiyle birlikte parlayan sembolün ortasına getirdi. Dünyalarının dokusu önünde yarılrken, suya vurulan bir yumruk gibi sert bir çarpma sesi kayalık geçitte yankılandı. Laynah'nın saçlarının kısa kokusunu alarak kadınları kendine yaklaştırdı ve onu bir daha asla göremeyeceğini bilmek kalbini sızlattı.

"Kitabı yok et," diye mırıldandı ona. Eğer bu sonsa, o ve Grace insanlığın hayatta kalmak için tek umuduydu. Onları geçide itti, geçidi hemen kapattı ve topuğunun üzerinde döndü - tam zamanında arkasında duran iblisi gördü.

İnsansı figüre bakarken zaman durmuş gibiydi. Tepesinde belirmiş, gözsüz kafası onu incelemek için aşağı eğilmiş, mızrağa benzeyen kolu çoktan geri çekilmişti.

Ve o son anda Laynah'ı düşündü.

Otuz Sekizinci Bölüm

Yaratıklar Düzlemi

Laynah

Finnigan onları geçitten itmeden önce gördüğü SON ŞEY, Finnigan'ın arkasında beliren iblisin parlak siyah yüzü ve bedeniydi.

Geçit onu içine çekerken umutsuzluk onu ele geçirdi ve sonra yıldızlı bir tünelden fırlatılırken vahşi, aceleci bir his vardı. Dönme hareketi şiddetli ve hızlıydı, yüzünü ve uzuvlarını her yöne doğru itiyor ve çekiyordu. Sanki varlığının her bir lifi geriliyor ve yeniden şekillendiriliyordu ve onları sonsuz düzlükler boyunca mide bulandırıcı bir şekilde çekerken portalın gücünün muazzamlığı karşısında ezildiğini hissetti.

Birdenbire portal tükürdü ve sert bir gürültüyle yeşil çimlerin üzerine indi. Ne gün batımı gökyüzüne, ne altın rengi bulutlara, ne de otlayan atlarla dolu yemyeşil tarlalara hazırlıklı değildi.

Bir saniye sonra Grace belirdi ve onunla çarpıştı ve çimenlerin üzerinde yuvarlandılar. Laynah kendini dirsekleri üzerinde yukarı itti, kafasını kaldırıp geçide baktı, tam o sırada geçit vınlayarak kapandı.

"Hayır," diye nefes alarak ayağa fırladı. "*Hayır! Finnigan!*"

İleri doğru koştu.

"*Finnigan!*" diye çığlık attı, sanki onu geri çağırabilecekmiş gibi geçidin olduğu yerde havayı taradı. Hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. "Hayır," dedi inanamayarak, kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Ölmüş olamaz. Bu düşünce aklından tekrar tekrar geçti. *Oh, Finnigan. Lütfen, lütfen ölme.*

Lütfen.

Hıçkırıklarını bastırdı ve dizlerinin üzerine çöktü, yumruklarını öyle sert sıktı ki tırnakları derisine battı. Nefes alış veriş hızlandı ve panikledi, umutsuzluk içinden geçip ağlayana kadar devam etti.

Her zaman ne söyleyeceğini bilen Grace'in bile onu rahatlatacak hiçbir sözü yoktu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Laynah sonunda, yüzünü silerken sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

"Evet, ama nasıl?" Grace kederle sordu.

"Burası Yaratıklar Düzlemi, değil mi?" Laynah onun ayağa kalkmasına yardım etti ve birbirlerine tutunarak yönlerini bulmaya çalıştılar. "Burada insanlar olmalı."

Grace mırıldanarak onayladı. Laynah'ın hissettiği kadar yorgun görünüyordu, yavaş bir daire çizerken omuzları çökmüştü. "Starlight ve Budsworth da buralarda bir yerde olmalı."

Atlarla dolu geniş çayırlara bakan çimenli bir tepenin üzerine inmişlerdi. Uzakta, çayırları çevreleyen ve korunaklı bir havza oluşturan hafif eğimli dağlar vardı. Bir dere çayırları mükemmel bir şekilde ikiye bölüyor, su bir uçtan diğerine kıvrılırken bir dizi nazik, köpüklü şelalede çağlıyordu.

Laynah uzun bir nefes verdi. Burası cennetti.

Ama olmak istediği yer orası değildi. Finnigan'ın başı dertteyken olmazdı. Neredeyse kesin olarak...

Gerçeklik üzerine ç ö k e r k e n gözlerini sıkıca kapadı ve yeni gözyaşlarıyla savaştı.

Ölü, ölü, ölü, diye bağırdı zihnindeki iblis, sesi irin gibi memnuniyet sızdırıyordu.

"Benden uzak dur!" diye hırladı, sesi yüksek sesle yankılanıyordu. Yakındaki birkaç at başlarını kaldırdı, kulakları ona doğru seğıirdi. "İblis mi o?" Grace bir elini onun koluna koyarak sordu.

Laynah omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor." Grace endişeyle ona baktı. "Laynah, üzgün hissetmen normal. Çok korkunç bir gün geçirdik ve az önce olanlardan sonra-"

"Ben iyiyim." Sesi çok sertti ve yumuşatmaya çalıştı. "Haklısın. Uzun bir gün oldu."

Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Bu Finnigan'a yardımcı olmazdı.

Artık ona hiçbir şey yardım edemez, diye fısıldadı iblis.

Keskin bir nefes aldı ama iblisi itti. *Ona yardım edeceğim*, diye ilan etti.

İblis sanki ona inanmamış gibi bir ses çıkardı.

"Etrafa bir göz atsak iyi olacak," dedi Grace, hâlâ endişeyle ona bakarak.

Lanyah başıyla onayladı. Uzaktaki bir binadan gelen sesler duydular.

Grace, "Bunlar atlara bakan insanlar olmalı," dedi.

Laynah'nın sesi heyecanla yükselirken aklına bir fikir geldi. "Ve burada çalışan insanlar... burada ya ş a m ı y o r l a r , değil mi? Bir evleri olmalı.

uçak ve bizim dünyamız arasında gidip gelmenin bir yolu." Grace'in elini tuttu. "Gel hadi. Bizi geri gönderebilirler."

Yeni bir umut patlaması, Grace'i yamaçtan aşağı sürüklerken yorgun ayaklarını ileriye doğru itti.

Orta yaşlı bir seyis olan Trevor, yarıktan bahsettiklerinde bile onların aciliyet duygusunu paylaşıyor gibi görünmüyordu. Kreğine yaslanıp sıkılmış bir ifadeyle onları incelemek için ahırını temizlemeye ara verdi. Kollarını sıvamıştı ve bir sap ot çiğniyordu.

Grace telaşla, "Gördüğünüz gibi, oraya mümkün olduğunca çabuk dönmemiz gerekiyor," diye sözlerini tamamladı.

Trevor cevap vermedi.

"Eee?" Laynah sordu. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Trevor ilgisiz bir şekilde burnunu çekti ve bu onun sinirlerini bozdu. Kaybedecek zamanları yoktu. Hele Finnigan'ın hayatta olduğuna dair en ufak bir şans varsa. Bu umudun imknsızlığıyla başa çıkmaya hazır değildi ama içinde yeni bir alev yanıyordu; onu kendi gözleriyle görene kadar vazgeçemezdi.

"Dinlemiyor muydun?" Grace ofladı pufladı.

"Yarık-" "Yarık benim sorunum değil," dedi

Trevor.

"Peki ya arkadaşlarımız?" Grace sordu. "Onlar tehlikede. Geri dönmeliyiz."

"Tam olarak nereye geri döneceğiz?" Trevor başını onlara doğru eğdi. "Ben, şey..."

"Koordinatları aldınız mı?"

Başlarını salladılar.

"Harita üzerinde gösterebilir misiniz?"

"Çam ağaçları vardı," diye önerdi Laynah.

Trevor küreğini yere bırakmadan önce duyduğu en uzun iç çekişlerden birini yaptı. "Burada bekle."

Küreğin üzerinden atlayarak ahırın ofisinde kayboldu ve kırıkmış bir haritayla geri döndü. Bu haritada Kormend büyüktü ama devasa değildi ve Rosaria, Alfalu'nun Belediye Binası'ndaki duvar haritasının ilan ettiği kadar küçük değildi. Görünüşe göre her iki krallık da propagandayla uğraşıyordu ve belki de ikisi arasında bir uzlaşma gibi görünen bu harita doğru olmalı.

Artık umurunda değildi.

"Alfalu burada," dedi Trevor, gri boyalı bir alanı göstererek. "Ve bu yeşil alanlar da devlet ormanları. Arkadaşlarının hangisine gitmiş olabileceğini biliyor musun?"

Yapmadılar.

"Aslında..." Grace söze başladı: "Bence ormana geri dönmemeliyiz. Bence Büyücülük Loncası'na gitmeliyiz."

Laynah şok geçirdi. "Peki ya Finnigan? Ve diğerleri?"

Grace dudaklarını ısırdı. "Bence en iyisini ummalıyız. Eğer kaçmayı başardılarsa, Lonca'ya doğru yola çıkmışlardır."

"Ya kaçmayı başarırlarsa?" Laynah'nın sesi kastettiğinden daha öfkeli çıkmıştı. "Peki ya en kötüsü olduysa? O zaman ne olacak?"

"O zaman... yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Üzgünüm Laynah ama... sanırım ya Lonca'ya uçtular ya da..." diye devam etti.

"Yoksa öldüler mi?"

Laynah sözlerinden hemen pişman oldu. Korkusunu yüksek sesle dile getirmiş olması çok daha kötüydü ve sözleri henüz kafasına dank etmemiş olan acı bir gerçeğin altını çiziyordu: Quinn kaçmış, Patrick ve Ramsey de muhtemelen Floofy ile birlikte kaçmışlardı... Finnigan neredeyse kesinlikle ölmüştü. İnce iblis tam arkasında durmuş, öldürmeye hazırlanıyordu ve son anlarını onları kurtarmak için kullanmıştı.

"Hayır," diye nefesini tutarak tezgâha sarıldı ve Trevor'ın ona garip bir şekilde bakmasına neden oldu ama düşünceleri Finnigan onu geçitten göndermeden önceki o son anlarda tükenmişti. Kendini kurtarması için zaman yoktu. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordu ve onu kaybetmenin gerçekliği omuzlarına ağır bir şekilde çökmüştü. Finnigan bile ölmek üzere olduğunu biliyordu. Ona attığı sevgi ve kederle karışık acı dolu bakış, veda eden bir adamın bakışıydı.

Kalbi acıyordu, içinde keder ve öfke karışımı bir duygu kabarıyordu.

O sonsuza dek gitti. İblis aynı anda bunu düşündüğünü söyledi.

Gitti, gitti, gitti. Hayatın çok boş olacak.

Laynah dişlerini sıktı.

Ama ben buradayım, iblisi yatıştırdım. Her zaman burada olacağım.

"Belki de uçmamışlardır," dedi Laynah aniden, kirli samanların üzerinde volta atarken. Trevor'ın uçuşma önerisi karşısında kaşlarını kaldırmasını görmezden geldi - açıkça onun deli olduğunu düşünüyordu. "Belki de yaya olarak kaçmayı başardılar ve ormanda saklanıyorlar."

"Bilmiyorum..." Grace şüpheyle konuştu. "Nasıl kaçabildiklerini anlamıyorum."

"Belki sadece biraz uçmuşlardır. Belki de yere çakıldılar ve yardımımıza ihtiyaçları var. Belki-"

Grace onun elini sıktı. "Belki de," diye kabul etti, "bu yüzden plana sadık kalmalı ve onlarla Lonca'da buluşmalıyız."

Bunların hiçbirinin planın bir parçası olmadığını söylemek istedi. Asla ayrılmamaları gerekiyordu ve Finnigan da asla ölmemeliydi.

"Laynah?" Grace'in sesi nazikti. "Hadi Lonca'ya gidelim, tamam mı? Eminim hepsi orada bizi bekliyor olacaklardır... Finnigan da öyle."

Laynah Grace'in bunu sadece nazik olmak için söylediğini biliyordu. Bu sahte bir umuttu ama yine de takdir etti.

Bunu takdir etmiyoruz, diye tıslayarak karşı çıktı iblis. *Pis yalancı. Senin kaybın onun umurunda mı? Onun kurdu kaçtı. Seviniyor.*

Laynah hayal kırıklığı içinde homurdandı ve parmak eklemeni ısırdı. Acının keskin sızısı onu gerçekliğe geri döndürdü ve iblisin zihni üzerindeki hâkimiyetini gevşetti. Grace onun arkadaşıydı ve aralarına hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecekti.

"O iyi mi?" Trevor Grace'e sordu.

"Olacağım," diye tersledi Laynah, "sen bizi geri getirir getirmez."

"Hm." Trevor küreğini aldı. "İkiniz de nereye gittiğinizi bilmediğinize göre, sizi Lonca'ya götürmeme ne dersiniz?"

"Gerçekten mi?" Grace yüzü aydınlanarak sordu.

"Evet, ya da yeterince yakın. Eğer yardımı olacaksa, normalde gösteri alanının yakınından çıkarım."

"Evet, çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim," dedi Grace. "Laynah değil mi?"

Bak seni nasıl da küçümsüyor.

Laynah yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Evet. Çok yardımcı oldu."

Trevor ahırını temizlemeye devam etmeden önce ona uzun uzun baktı.

Laynah ve Grace birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Bekle, şimdi bizi geri göndermeyecek misin?" Laynah sordu.

"Hayır. Gönderemem."

"Neden olmasın?"

"Sizi geri gönderemem. Ben bir büyücü bile değilim. Sadece size eşlik edebilirim." "O zaman bize eşlik et," dedi dişlerini sıkarak.

"Yapamam. Gece yarısına kadar vardiyam bitmiyor. O zaman portallar yeniden açılır ve eve gideriz." Onların hayal kırıklığını fark edince çalışmayı bıraktı. "Bakın, güneş parlıyor. Neden ikiniz de bu fırsatı biraz dinlenmek için kullanmıyorsunuz? Belki de yıkanırsınız? İkiniz de kedinin sürüklediği bir şey gibi görünüyorsunuz."

Başka çareleri kalmayan Laynah ve Grace ahırdan ayrıldılar. Ahırdan ayrılmadan önce diğer seyislerle konuştular ama hiç kimse Trevor'dan daha fazla yardım öneremedi.

İsteksizce çimenli tepeler arasında yürüyüşe çıktılar ve yıkanmak için dere kenarında durdular. Arkadaşlarının başı dertteyken öylece durup zaman öldürmek yanlış geliyordu ama başka ne yapacaklarını da bilmiyorlardı.

Etraflarını saran güzelliğe rağmen Laynah'ı gülümsetebilen tek şey atlarının merhaba demeye gelmesiydi. Budsworth mutlu bir şekilde kişnedi ve gezintiye çıkmayı kabul edene kadar onu dürtmeyi bırakmadı.

"İyi eğlenceler," dedi Grace, dinlenmek ve kırsağı Starlight'ı sevmek için tahta bir bankın üzerine çökerek.

Laynah yukarı tırmanır tırmanmaz Budsworth havalandı ve onu doğruca alçak dalların yaprak ve meyvelerden çoktan arındırılmış olduğu bir elma bahçesine götürdü.

"Ne istediğinize dair iki tahminim var." Budsworth ağaç gövdesinin yanında durup homurdanırken Laynah gülümsedi.

Budsworth için elma toplamak üzere tırmanmak onu bir anlığına dertlerinden uzaklaştırdı. Meyveleri toplarken yapraklar hışırdadı ve

Yüzünde güneş ışığı vardı ve kısa bir an için Finnigan yanındaymış ve bu normal bir öğleden sonraymış gibi davranabilirdi.

Yere attığı elmalar diğer atların ilgisini çekmişti. Onların çiğnemelerini dinlerken, en yüksek dala tünemek için daha yükseğe tırmandı, etrafındaki inişli çıkışlı manzaraya bakarken baş dönmesi hissetmeyecek kadar kederden uyuşmuştu. Yaratıklar Düzlemi ona şimdiye kadar gördüğü en güzel yerlerden biri olarak görünmüştü ve insanların neden burada yaşamadığını anlayamıyordu.

Uçağı kendi gözleriyle görmeye karar vererek tekrar Budsworth'e tırmandı ve birlikte çayırlara doğru hücumla geçtiler. Kısırak meydan okumayı kucakladı, toynakları toprağı dövüyor ve havaya ot tutamları gönderiyordu.

Laynah'ın aklına çılgınca bir fikir gelmişti ve o dağların ardında ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Anlaşıldığı kadarıyla hiçbir şey. Dağlar gerçek bile değildi - çayırları çevreleyen görünmez duvarı maskeleyerek için bir illüzyondu. Yaratıklar Düzlemi aldatıcı bir şekilde küçüktü ve herhangi bir yöndeki ufuk bir numaraydı, ötesinde var olmayan bir diyar vaat ediyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, Grace'in Starlight'ın yanındaki çimenli çayırdaki uyuduğı yere döndü. Budsworth'un dikkatli gözlerinden korumak için aralarına bir elma koyarak, ısınmak için Grace'in yanına kıvrıldı, şırıl şırıl akan dereyi dinledi ve gece yarısına kadar dakikaları saydı.

Uykusu olmadığı halde bitkin düşmüştü ama uyuklamayı başardı. Düşünceleri Finnigan'la doluydu ve bulanık, rahatlatıcı bir düşünce oluştururken endişesi ve korkusu askıya alındı.

Eğer ölmüş olsaydı, bunu hissederdim, değil mi?

Finnigan'ın onun için söylediği türkü tekrar aklına geldi ve mağarada ateşin yanında ve termal gölün üzerindeki salda ona sarılırkenki sıcaklığını hatırlamaya çalıştı. Laynah gözlerini kapatırken Finnigan'ın uçakla ilgili tasviri aklına geldi. Burası *bir cennet, ama sadece gözün görebildiği kadarıyla*.

Şimdi mantıklı geliyordu. Geniş çayırlar ne kadar güzel olursa olsun, güvenlik vaadiyle bile burada asla yaşayamazdı. Yaratıklar Düzlemi ilk bakışta bir ütopya gibi görünebilirdi ama yaldızlı bir kafesten başka bir şey değildi ve özgürlük olmadan onun için hiçbir güzelliği yoktu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Donmuş Göl

Finnigan

İnce iblisin parlak siyah yüzüne bakarken ZAMAN DONDU. Biçimli kaşları ve elmacık kemikleri ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu. Şansı yaver giderse, buz gibi keskin kolu kalbini delecek ve uzun süre acı çekmeyecekti.

Ölüm onu almadan önceki son anda Finnigan sevdiklerini düşündü ve onlarla daha fazla zaman geçirmiş olmayı diledi.

CHOMP.

Floofy'nin ağzının iblisin cam gibi kafasına şiddetle kapanmasıyla irkildi; yassı otçul dişleri, porselen üzerindeki dişler gibi bir dizi keskin tıkırtı çıkarıyordu. Ejderha saldırmak için iki çömelmiş arka ayağının üzerine kalkmıştı. Floofy'nin üzerinde oturan Ramsey ve Patrick tutunmaya çalışırken telaş içinde bağırıyorlardı.

İblis kıpırdamamıştı ve Floofy'nin güçlü çeneleri figürün cam gibi kafasını kemirirken Finnigan geriye doğru tökezledi, dişleri gıcırdarken çılgınca homurdandı ve ciyaktı, bir gıcırdama ve takırdama senfonisi yarattı.

Aniden, insansı kafa koptuğunda keskin bir tıkırtı duyuldu ve Floofy geriye doğru düşerek neredeyse Patrick ve Ramsey'i eziyordu. Ejderha tekrar ayağa kalkarken, çenesinden ince, ışıltılı siyah bir barut akarken onlar da tutunmaya çalıştılar.

Floofy iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ve eğilerek büyük pembe dilini mıncıkladı.

Bu arada, ince iblisin bedeni, hiçliğe karışmadan önce siyah bir toz yağmuru içinde yere yığıldı.

Finnigan gözlerini Floofy ile iblisin durduğu yere dikmiş, olanlara inanmakta güçlük çekiyordu.

Hayattayım... ve Floofy'ye gelince, o muhteşemdi. Yaşadığı şoku atlattıktan sonra ejderhanın yüzünü kaplayan tüylü kürkü yavaşça okşadı. "Aferin oğlum."

"Evet," dedi Floofy, kendinden memnun görünüyordu ve arka ayaklarını yere bıraktı - Patrick ve Ramsey'i tekrar sallayan ve ejderhaya tutunmalarına neden olan bir hareket.

"Artık bu şeyden kurtulabilir miyim?" Ramsey sordu.

"Henüz değil," dedi Patrick Finnigan'a dönerek, "bu gece ormanda kalmayacaksak?"

Finnigan bunu düşündü. Laynah ve Grace'i geri getirecek kadar büyüsü yoktu ve Quinn çoktan önden gitmişti. "Lonca'ya doğru devam edelim. Kitabı ne kadar çabuk yok edersek o kadar iyi olur."

"Önce dinlenemez miyiz?" Ramsey sordu.

"Yolda uyuyabilirsin," dedi Finnigan, her ne kadar bitkin olduğu her halinden belli olan Ramsey'e acısa da. En azından o ve Patrick mağarada uyumuşlardı. Ramsey koşmayı bırakmamıştı.

Dar kanyon, dik duvarlarıyla havalanmak için tehlikeli bir yerdi, özellikle de daha önce hiç uçmamış bir ejderha için, ama zaman çok önemliydi.

"Bundan emin misin?" Patrick endişeyle sordu. Finnigan onun Ramsey'e güven vermekle meşgul olduğundan ve olacakları gerçekten düşünemediğinden şüpheleniyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Finnigan, Floofy'nin omuzlarına tırmanıp önüne oturarak.

"Ama bunu daha önce yaptın?" Ramsey sordu.

"Hayır." Eğildi ve Floofy'nin sarkık kulağını kaşdı. "Hadi oğlum. Ay'a."

"Evet!"

Ani bir hareket patlamasıyla, Floofy devasa, kürklü kanatlarını açtı ve havaya fırladı. Kanatları güçlü bir şekilde çırpıyor, onları yalpalayarak yukarı doğru itiyor ve Finnigan'a köpek tüylerini hatırlatan gevşek kabarık tüylerle yıkıyordu. Aşağıdaki dünya uzaklaşırken yüzüne çarpan rüzgârı hissetti. Floofy vücudunu gökyüzüne doğru eğdiğinde, geriye doğru kaydılar.

"Oha!" Patrick korkuyla kükredi. En arkada, Ramsey'nin arkasında oturuyordu.

"Dayan!" Finnigan kürkünü sıkıca kavrayarak ve dizlerini Floofy'nin yanına bastırarak bağırdı.

"Bundan hoşlanmadım," diye seslendi Patrick.

"Biliyorum!" Ramsey haykırdı. "Daha hızlı, Floofster, daha hızlı!"

Finnigan, "Floofy," diye düzeltti ama rüzgâr sözlerini alıp götürdü.

Kanyon, genişleyen ormanın ortasında sadece kahverengi bir yama haline gelene kadar yükseldikçe yükseldiler. Dünyanın üzerinde, Floofy'nin vücudu

ve kanatlarını yelken gibi açarak hava akımları üzerinde kolaylıkla süzüldü.

"Orada herkes iyi mi?" Finnigan dönerek sordu.

Ramsey heyecanla başını salladı ve aşağıdaki manzaraya hayranlıkla baktı. Patrick yeşil görünüyordu ve iri kollarını Ramsey'nin beline dolamıştı.

Kaptan kaşlarını çatarak, "Bu kötü bir fikirdi," dedi. Finnigan kıkırdadı. "Dayan, Pat."

Floofy bir bulutun içinden geçerken keyifle miyavladı ve Finnigan etraflarındaki nefes kesici manzarayı seyrederken yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. Gökyüzü anormal derecede karanlıktı, rüzgâr tenini serinletiyordu ama Floofy yükseldikçe bulutların arasından görünen güneşi yakaladı ve onun sıcaklığını yüzünde hissetti.

Keşke Laynah burada olsaydı. Yükseklik korkusu olsa da, bunu onunla paylaşmayı çok isterdi.

"Öyle mi?"

Floofy aşağıda bir kuş sürüsü görmüştü. "Olamaz," diye inledi Patrick. "Lütfen, hayır."

"Evet, evet, yap!" Ramsey dedi ki. "Yakalayın onları!"

Finnigan hazırlandı ve Floofy'nin omuzlarının gerildiğini hissetti. Bir saniye sonra ejderha kanatlarını içeri çekti ve dalışa geçti.

"Yahhhhh!"

Düşerken rüzgâr Finnigan'ın kulaklarında uğuldadı ve açık gökyüzünde serbest düşüşe geçtiklerinde bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

Kuşlar dağıldı ve Floofy onları neşeyle kovaladı, baş döndürücü bir hızla beceriksizce loop-de-looplar yaptı.

"Siktir!" Patrick bağırdı.

Canlarını kurtarmak için asıldılar. Floofy'nin manevraları hantaldı ve kısa kuyruğu sadece yoluna çıkıyor gibiydi.

Floofy kovalamacayı bıraktığında hep birlikte rahat bir nefes aldılar. Sanki neden oynamak istemediklerini anlamıyormuş gibi kuşların ardından mızımızlandı.

"Bir dahaki sefere dostum," dedi Finnigan, boynunun tepesini okşayarak. "Bu inanılmazdı!" Ramsey haykırdı. "Tekrar gidebilir miyiz?" Bu arada Patrick kenara doğru eğildi ve kustu.

"İyi misin, Pat?" Finnigan seslendi.

Patrick inledi. "Daha varmadık mı?"

"Şimdi sınırı geçiyoruz."

Ramsey neşeyle, "Evet, işte yıktığım kapı evi," dedi.

Finnigan kaşlarını çatarak karanlık moloz yığınınına baktı. "Yeni kapı binası ne zaman inşa edilecek?"

"Kim bilir? İmparatoriçe henüz bir tane sipariş etmedi," diye yanıtladı Ramsey.

Finnigan'ın huzursuzluk hissi derinleşti. İmparatoriçe'nin geçit evini yıkma planından haberdardı ama bu ani yıkım ağır bir darbe gibi görünüyordu - tıpkı Grace'in planladığı suikast gibi, bunun doğru olduğunu varsayarsak.

Rüzgâr hızlandı, Floofy'nin kürkünü hışırdattı ve pelerinlerini etraflarında savurdu.

Aniden gök gürültülü bir patlama oldu ve yanlarında karanlık bir yarık belirdi, şimşek şeklindeki açıklık dondurucu bir hava ve kar dalgası yayarak onları yanlara doğru savurdu. Öteden kaynayan gurultular ve tıkırtılar geliyordu ve Finnigan yarığın yayılmakta olduğunu korkunç bir kesinlikle fark etti.

Floofy çatlaktan kaçınmak için yönünü değiştirdiğinde, dev bir siyah kırkayağa benzeyen uzun, parlak bir yaratık kıvrıla kıvrıla ortaya çıktı ve birçok pençeli bacağıyla yarık boyunca sürünerek onlara ayak uydurdu. Onlara yaklaştığında çingiraklı bir çığlık atarak havaya sıçradı ve orak şeklindeki kısıkaçlarını açarak onlara doğru hamle yaptı.

Floofy korkuyla haykırdı ve son saniyede vücudunu başka yöne çevirdi ve iblis onları birkaç santimle ıskalayarak yanlarından geçti. İblis bir an havada asılı kaldı ama sonra yarasa gibi kanatlarını açarak onlara doğru yöneldi.

Floofy bir çığlık attı ve kanatlarının güçlü vuruşuyla onları gökyüzüne doğru iterek harekete geçti.

Kırkayak benzeri iblis peşini bırakmıyordu ama Floofy bir süre daha önde kalmayı başardı.

Sinir bozucu bir yarım saatin ardından Lonca'nın karanlık arazisine ulaştılar ve amcasının parıldayan koğuşlarının üzerinden uçarak onları atlattılar. Erken gelen kış Kormend'den yayılmış, binaları, ormanları ve arazileri karla örtmüştü. Finnigan'ın isteyeceği son şey iblisi şüphelenmeyen öğrencilerin yakınına götürmekti ama bir fikri vardı.

"Dolambaçlı bir yoldan gidiyoruz," diye duyurdu.

Bu sırada kırkayak yaklaşıyor, kısıkaçları beklenti içinde gıcırdıyordu. Floofy hızını arttırarak onu geçmeye çalıştı.

"Göle ineceğiz!" Finnigan buzlu yüzeyi gördüğünde seslendi. İniş için mükemmel bir yerdi - buzun tutması şartıyla.

Floofy alçaldı, ama iblis peşlerine düşerken daha hızlıydı.

"Başaramayacağız!" Patrick havaya bir alev bulutu göndererek seslendi.

İblis ateşin içinden çığlık atarak çıktı, yağlı vücudu alevler içindeydi ama onlara doğru ateş ederken yılmamıştı.

Birdenbire, dünyaları dönerken ve Floofy havada baş aşağı dönerek yaklaşmakta olan kırkayakla yüzleşirken mide bulandırıcı bir sarsıntı hissettiler. Ejderha inişini yavaşlatmak için kanatlarını güçlü bir şekilde çırpıp ve dişlerini yaratığın kanatlarına geçirdi.

Kırkayak iblis kulakları yırtan bir çığlık attı ve bir solucan gibi kıvrandı, ama Floofy bırakmadı, kösele kanatları kopana kadar başını sağa sola salladı.

İblis yere düştü ve aşağıdaki buzun üzerinde yuvarlandı. Floofy bir buz kristalleri püskürterek yakınla indi ve ağzı yanıklarla buğulanırken zaferle oflayarak kanatlarını tükürdü.

Finnigan, Ramsey ve Patrick Floofy'nin sırtından atlayarak iblis tekrar saldırırken ondan uzaklaştılar. Neredeyse havada olduğu kadar karada da hızlıydı ve dengesini yeniden kazanmaya çalışan Patrick'e doğru atılıyordu.

Finnigan'ın eli dışarı fırladı ve sihrinin son kırıntılarını kullanarak yaratığa bir yıldırım gönderdi. İblis buzun üzerinde geriye doğru savruldu, kıvrandı ve çığlık attı ama bir an sonra donmuş gölün üzerinde Ramsey'e doğru sürünmeye başladı.

Ramsey yerden buz sarkıtları çıkararak iblisin etrafında keskin buzdan bir kafes oluştururken, kırılan camların sesi havayı doldurdu. Yaratık kafesi parçalayıp geçmeden önce sadece bir an dayanabildi, pürüzlü buz sarkıtları ipeksi etini delip kara kan sıçratarak kendini kana buladı.

Yaralı olmasına rağmen kırkayak Ramsey'e saldırdı, ardında kan ve sümük izleri bıraktı. Büyücü zayıf bir basınç büyüyle onu geri püskürttü, sonra da titreyerek ölen pembe bir kalkan fırlattı.

"Ben yokum!" Ramsey onlara doğru korkulu bir bakış fırlatarak bağırdı.

"Ben de," diye cevap verdi Patrick, ama iblis Ramsey'e doğru hamle yapınca öne atılıp ona bir yumruk attı ve acıyla homurdandı.

Yaratık Patrick'in üzerine yürürken incinmekten çok öfkelenmiş gibiydi. Finnigan kılıcını çekti. "Arkama geç."

Floofy etraflarında dönüyordu, saldırmakta tereddüt ediyordu. Finnigan ejderhanın hissettiği acıyı sadece hayal edebiliyordu; ağzı yanıklarla kabarmış olmalıydı ve ondan savaşmasını isteyecek kadar yürekli değildi, hele ki o hâlâ bir yavruyken.

İblis saldırdı ama Finnigan'ın kılıcından kaçınmak için son saniyede geri çekildi. Büyüden yoksun kalan kılıç artık parlamıyordu. Artık sadece sıradan bir kılıçtı. Yaratık arkalarından dolanmaya çalıştı ama Patrick kılıcını çekmiş ve iblisi savuşturmak için arkada konumlanmıştı.

Tam o sırada tanıdık sesler kulaklarına ulaştı. Finnigan dönüp baktı ve uzaktaki figürlerin gölü geçip onlara doğru koştuğunu görünce rahatlayıp sevindi. Quinn kurt formunda önden gidiyor, onu Grace ve... takip ediyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu Laynah'tı, ona doğru o kadar hızlı koşuyordu ki pelerini etrafında uçuşuyordu.

"*Finnigan!*" diye bağırdı.

Kırkayak iblis Laynah'ın çığlığını duydu ve kıskaçlarını ağılıkla tıkırdatarak ona doğru döndü.

İblisin dikkati dağılınca Finnigan bir savaşçı çığlığı attı ve kılıcını savurarak ileri atıldı. Kılıç iblisin parlak siyah gövdesinde bir yarık açtı ve Ramsey'e kan püskürttü.

"Ah," dedi Ramsey tiksintiyle, yüzünü Patrick'in pelerinine silerken.

"Sakıncası var mı?" diye sordu muhafız, pelerini Ramsey'nin elinden çekiştirerek.

Bu sırada, yaralı iblis saldırgan bir şekilde çırpınıyor ve tıslıyordu.

Quinn kurt formunda ona yaklaştı ve yüksek sesle havladı. Gürültüden etkilenen kırkayak, Quinn'i buz üzerinde zikzaklar çizerek takip etmeye başladı.

Laynah Finnigan'a ulaşmadan önceki saniyelerde, Grace'in iblisin kolunun altından bir hareketle ona doğru hamle yaptığını ve buzlu okların yerden fırlayarak kırkayağın yumuşak, etli karnına saplandığını gördü. Grace'in yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, içsel büyüünün daha yeni geri döndüğünden şüpheleniyordu.

Finnigan koşmaya başladı, odağı sadece Laynah'tı, aralarındaki son mesafeyi kapattı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kıymetli bir saniye boyunca, onun vücudunun sıcaklığından ve onu kucaklarken kendisine sarılma şeklinden keyif aldı.

"Yaşıyorsun!" diye nefes nefese bağırdı, gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine yüzüne ve göğsüne dokundu. "Seni kaybettiğimi sanmıştım!"

Finnigan zorlukla yutkundu. Laynah'nın yüzündeki ıstırap ve rahatlama kalbini sızlattı. "Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum," dedi kısık sesle.

İri pençeleri koşarken karları tekmeleyen Quinn'i kovalamaya devam eden uzaktaki iblise bir bakış attı.

"Bunu bir daha *asla* yapma," dedi Laynah, ses tonu yarı yalvarır, yarı kızgın bir şekilde onun gözlerini ararken. "Olaylarla *birlikte* yüzleşmeliyiz."

"Haklısın." Onun yüzüne nazikçe dokundu. "Ama seninle gelemeyeceğimi biliyorsun. Ölüme mahkûm olduğumuzu düşündüm ve kurtarabildiğim kadar çok insanı kurtarmak istedim."

"Her zaman herkesi kurtaracak kişi sen olamazsın," diye karşılık verdi.

Onu kendine çekti ve gözlerinde parlayan gözyaşı dolu kararlılığa hayran kaldı.

Öfke, rahatlama ve sevgiydi. "Aslında günü kurtaran Floofy oldu."

"Gerçekten mi?"

Laynah, Floofy'nin uzakta uçan formuna bakakaldı. Ejderha kovalamacayı üstlenmiş, sürüngen siyah iblisi yukarıdan takip ediyor ve Quinn'e çok yaklaştığında alçalıyordu.

Bu sırada diğerleri iblisi öldürmenin en iyi yolunu tartışıyorlardı.

"Belki de onu öldürmemize gerek yoktur?" Grace önerdi. "Belki de onu tuzağa düşürebiliriz?"

Ramsey, "Bunu zaten buzla denedim," dedi. "İşe yaramadı."

"Buzla mı?" Laynah sordu, bakışları üzerinde durdukları donmuş yüzeye kaydı. Bu ona bir fikir verdi. "Bir delik açalım ve iblisi suyun altına hapsedmeye çalışalım. Eğer yüzemezse, gölün dibine sürüklenecektir."

Finnigan, "Bu harika bir fikir," dedi ama Ramsey kaşlarını çattı. "Ya yüzebiliyorsa?"

"O zaman durumumuz daha kötü değil," dedi kollarını yukarı çekerek.

Sanki kurdu kovalamaktan yorulmuş gibi, iblis aniden yön değiştirerek korkunç bir hızla onlara doğru ateş etti.

"Dikkat et!" Finnigan Laynah'ı da yanına çekerek kenara sıçradı. Grup dağılırken iblis Ramsey'nin peşinden sürünerek ilerledi ama Patrick kılıcını kırkayak iblisin kuyruk ucuna sapladı, bıçağın ucunu buza öyle sert sapladı ki iblis olduğu yerde sıkıştı. Yaratık tiz bir çığlık attı, körlemesine döndü ve Finnigan.

Tam zamanında menzilden çıktı, iblisin kıskaçları yüzüne birkaç santim kala durdu.

"Herkes stand geri!" Laynah ağladı, düşürmek için bir DİZ ve yumruğunu buza vurdu.

Buz elinin altında yarılrken şiddetli bir ıtırtı havayı doldurdu ve derin bir çatlak iblise doğru ilerledi, büyüsünün ısısı buzu tereyağı gibi keserken buhar yükseldi. Laynah'ın yüzü konsantrasyonla odaklanmıştı, kesik yönünü kırkayağın etrafında geniş bir daire çizecek şekilde yönlendirdi.

Ellerini birleştirdi, iblisin altındaki buz erimeye başladığı sırada elleri kırmızı renkte parlıyordu ve alttaki su ortaya çıktıkça kararıyordu. Finnigan'ın kılıcı yerinden çıkarken iblis serbest kaldı ve altlarındaki zayıflayan buz gürültüyle parçalandı. İblis çemberin dışındaki daha güçlü buzun güvenliğine ulaşamadan, şiddetli bir sıçramayla içeri daldı ve gözden kayboldu.

Suyun buz deliğinin üzerinden büyük bir dalga halinde geçerek üzerlerine su sıratmasını şaşkın bir sessizlik içinde izlediler. Dalgaların durulmasını beklediler. Birkaç kabarcık ve hafif dalgalanma dışında iblis tekrar ortaya çıkmadı.

Hep birlikte rahat bir nefes aldılar, Laynah başını eğdi ve ellerine bakarak güldü.

"Evet, işe yaradı!" Ramsey havayı yumruklayarak tezahürat yaptı.

Quinn tekrar insan formuna dönüştü. "Git Laynah," dedi.

Etkilenen ve rahatlayan Finnigan ona doğru yürüdü.

Birden keskin bir ıtırtı yankılandı ve onu sarsarak durdurdu.

"O da neydi?" Ramsey yüzündeki gülümseme solarak sordu.

"Kimse kımıldamasın," dedi Finnigan ama artık çok geçti.

at-at-at.

Laynah'ın buzda açtığı kesik onu zayıflatmıştı ve kesiğin yönünü kontrol etmek için ısı kullanmış olsa da, doğa kontrolü ele aldığında buz ayaklarının altında paramparça oldu ve Laynah buzun altında kayboldu.

Tehlikeyi görmezden gelen Finnigan ileri atıldı ve yüzüstü dalarak elini siyah, acımasız suya soktu.

Ama o gitmişti.

Kırkıncı Bölüm

Karanlık

Laynah

LAYNAH DONDURUCU KARANLIĞA DALDI, vücudu buz gibi su tarafından anında ele geçirildi. O kadar soğuktu ki vücudu yanıyordu.

Yukarı doğru yüzdü ama gözleri soğuk ve acımasız suya karşı acıyıp soyulduğunda hangi yönün yukarı olduğunu anlayamadı. Kollarını uzatıp yüzeyi bulmaya çalıştı, en azından buzu hissetmeyi umuyordu ama hiçbir şey hissetmedi.

Yanlış yöne yüzdüğümü fark etti. Panikleyerek yönünü değiştirdi ve tekrar denedi. Ne tarafa?

Hangi yöne mi?

Bu taraftan, diye kıkırdadı iblis, onu yüzmeye çalıştığı yöne doğru geri çekerek.

Ona güvenmiyordu ve bu da en azından bir seçeneği ortadan kaldırıyordu.

Yüzdükçe soğuk daha da şiddetlendi ve kollarını ve bacaklarını hareket ettirmekte zorlandı.

Ciğerleri kavruldu, acı boğazını dolduracak şekilde yayıldı. Nefes alma dürtüsü güçlüydü ve birkaç değerli baloncuk ağzından kaçmadan önce

hızla dudaklarını mühürledi. Hava kaybı göğsündeki basıncı bir nebze olsun hafifletmişti.

İşte, daha iyi değil mi? Sinsi bir ses sordu. Neden tüm güzel baloncukları dışarı çıkarmıyorsun?

Laynah kollarını çırpı, kaçmak için yüzmeye çalışırken paniğe kapıldı ve derin karanlık suda boğuldu.

Boğuluyorum.

Ağzından bir baloncuk daha süzülerek yanından geçip gitti.

Neden yana doğru hareket ediyorlar?

Beyni canlanırken dudakları kenetlendi ve baloncukların her zaman yüzeye çıktığını hatırladı.

Umut onu yakaladı ve vücudunu suyun içinde yeniden yönlendirdi. Her yeri yanıyordu; ciğerleri, kasları, zihni çılgılık atıyordu.

Yenilgi içine yerleştiğinde, son bir güç patlaması yaparak tekmeledi ve kendini suyun içinden çekti.

Birden buz hissetti. Sert, katı buz. Belli belirsiz maviydi, zifiri karanlığın geri kalanından daha açık renkliydi ve parmakları yüzeyini tırmalarken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, buz deliğini arıyordu - temiz hava ve yaşam için.

Ama hissettiği tek şey katı, aşılmaz bir buzdu.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Elleri kırılmayacak kadar güçsüz, kolları halsiz ve ağırdı.

Bir basınç büyüğü yapmaya çalıştı, buzun görkemli parçalar halinde yukarı doğru patladığını ve başı suyun üzerine çıkarken ciğerlerinin nefes aldığını hayal etti.

Ama rezervleri boştu.

Umutsuzluk onu ele geçirdi ve buzun bulanık mavisini bile siyaha dönmeye başlayana kadar görüşü azalırken ciğerleri acıyla daraldı.

Yüzüyordu, hareket edemeyecek kadar güçsüzdü ve tek istediği nefes almakken ağzını kapalı tutmanın acısı onu bunaltıyordu.

Ağzımı açıp nefes alacağım. Ve sonra öleceğim.

Zihninde keskin, net bir görüntü belirdi; güneşin aydınlattığı bir elma bahçesinde kıkırdayan sarı saçlı küçük bir kız. Bu onun gençliğinden bir anı mıydı?

Hayır. Bu tanıdığı bir anı değildi. Gittikçe artan bir pişmanlık duygusuyla, bunun asla yaşayamayacağı bir geleceğin, asla tanıyamayacağı bir çocuğun hayali olduğunu fark etti.

Aşağı süzülürken karanlık onu kucakladı, zihnindeki iblis yol boyunca kıkırdadı. Onun ölümünden zevk aldığı için kanalını kaybedecek olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Son gücü de elinden kayıp giderken kör edici bir acı vücudunu yaktı. Bayılmadan hemen önce, kovanın bir damladan daha fazla olmayan küçük bir büyü parçasının farkına vardı. Neredeyse hiçbir şeydi.

Ama burada, bu bir şeydi.

Laynah ışık küresini yaktı. Zayıf bir şekilde parladı, anlık bir teselli oldu. En azından tamamen karanlıkta ölmeyecekti.

Birdenbire artık o kadar da soğuk gelmemeye başladı. Mücadelenin sonuncusu da onu terk ederken, mavi ışık söndü ve bıraktığında ağzından baloncuklar fışkırdı.

Bölüm Kırk Bir

Yangın Yeri

Laynah

Ateşin çıtırtısını ve suyun yumuşak pıtırısını duyabiliyordu. Vücudu ağırlaşmıştı ama altındaki toprak yumuşaktı ve onu sıcacık bir şey sarmıştı.

Yatak mı?

Büyük bir çaba harcadı ama gözünü açmayı başardı. Bir çeşit yatak odasıydı. Karanlıktı ama turuncu ışık tavanda dans ediyordu.

Başını çevirdiğinde şöminenin önünde duran iki adamın silüetini gördü.

İçlerinden biri daha yaşlıydı, cübbe ve uzun bir şapka giyiyordu, gümüş saçları ve boncuklarla süslü keçi sakalı ateş ışığıyla aydınlanıyordu. *Efendi Emsworth?*

Diğer figür uzun boylu ve zayıftı, ıslak giysileri damlıyor ve yerde su birikintileri oluşturunuyordu.

"Yarın," dedi Efendi Emsworth. "Hayır, yarın değil. Beni şimdi oraya götür."

Laynah'nın kalbi Finnigan'ın sesini duyunca yerinden fırladı, hatta sesin keskinliği karşısında gerildi.

Laynah onun gölgeli yüz hatlarına odaklanmaya çalıştı ama görüşü bulanıktı ve uykulu göz kapakları sarmaya başladı. Müdür cevap verdiğinde onları tekrar açmaya zorladı.

"Bir günün daha zararı olmaz ve birlikte gidebiliriz. Kitap, yarın gücün yerine gelene kadar saklanacaktır."

"Gücüm gayet yerinde."

Evet, kesinlikle Finnigan. Sadece o kibar bir ses tonuyla bir tehdit iletebilir.

Laynah doğrulmak istedi ama yerinden kıpırdayamadı. Vücudu olduğu yerde halsiz ve harika bir şekilde rahat hissediyordu.

"Kendine bir bak, oğlum. Ayaklarının üzerinde duramıyorsun. Ve bunu hafife alarak söylemediğimi biliyorsun. Zor durumların üstesinden gelmenin büyük bir savunucusuyum-"

"Farkındayım."

"-ama labirente gitmeden önce fiziksel ve zihinsel olarak en iyi durumda olmanız gerekiyor."

Labirent mi? Düşünce tanıdık geliyordu ama düşünemiyordu. Uykulu bir esneme onu ele geçirdi.

Finnigan, "O uyandı," dedi.

"Güzel. Şimdi, daha fazla tartışmak yok. Yarın akşam görüşürüz ve Tanrı aşkına şu ıslak kıyafetleri değiştir."

Müdür odadan çıktı ve Finnigan yatağın yanına geldi. "Merhaba, küçük güvercin." Bir elini kızın alnına koydu, sanki onu kontrol ediyormuş gibi saçlarını okşamadan önce sıcaklık. "Uyuyor olman gerekirdi."

Alev alev yanan şömineye rağmen eli nemli ve buz gibi soğuktu.

Pek çok sorusu vardı ama önce onu yanında istiyordu.

"Yatağa gel," dedi, sesi yorgun ve mırıltıdan öteye geçmiyordu. "Lütfen mi?"

Finnigan yorgun bir şekilde başını salladı ve Finnigan soyunurken, daha önce onunla aynı yatağı paylaşmadığı aklına geldi; hatta daha önce hiç onun yanında yatmamıştı.

-Ve birlikte uyudukları tek zaman saldayken olmuştu.

Gözlerini açık tutmaya zorladı, ıslak giysilerini çıkarırken onun sert ve zayıf vücudunu inceledi. Adam onun yanına yatağa tırmanıp ağırlığıyla şilteyi bastırınca küçük bir heyecan duydu.

Adamın soğuk, nemli tenine dokunmak onu sıçrattı. "Donuyorsun!" diye bağırdı ve sıcaklığını paylaşmak için ona doğru kıvrıldı. Yumuşak örtülere ve şöminenin üzerlerine yayılan sıcaklığına rağmen Finnigan'ın titremesinin durması birkaç dakika sürdü. Giysileri neden ıslaktı? Ve neredeydiler?

Yorgunluk merakına son verdi. Tüm varlığı sersemlemişti ve soramayacak kadar güçsüzdü. Muazzam bir çaba gibi gelen bir şeyle, yorganı onun üzerine örtecek enerjiyi topladı ve minnettarlıkla dolu kalbiyle uykuya teslim oldu.

Finnigan'ın güçlü kollarında, rahat bir yatakta uyanmak dünyanın en güzel duygusuydu. Ateş neşeyle çıtırdıyordu ve oda sıcacıktı. Kemerli uzun pencerenin dışı hâlâ karanlıktı ve Finnigan'ın gözleri kapalıydı, göğsü hafif iç çekişlerle yükselirken yüz hatları huzurluydu.

Kadın ondan uzaklaştığında alçak bir itiraz sesi çıkardı.

"Gitme," dedi, bir kolunu onun beline dolayarak.

"Yapmayacağım," diye söz verdi. Sadece odayı inceleyebilmek için pozisyonunu değiştirmişti. Duvarları kaplayan kitap rafları ve özenle ciltlenmiş parşömenlerle bir yatak odasından çok bir çalışma odasına benziyordu. "Neredeyiz biz?"

"Amcamın evi, Lonca'dan çok uzakta değil," dedi.

Laynah müdürün evini sadece uzaktan görmüştü; Lonca Arazisi'nin uzak bir köşesinde, çam ormanı ile çevrili ve tuğladan bir duvarla çevriliydi. Öğrencilerin girmesi yasaktı ve o da gizlice girmeye çalışan cesur birkaç kişiden biri değildi.

"Diğerleri de burada," diye devam etti Finnigan. "Seni gölden çıkardıktan sonra buraya geldik."

Acı soğuk suyun anıları zihninde canlanırken yumuşak bir inilti çıkardı. Omzunun üzerinden ona baktı. "Ne oldu?"

Alnında küçük bir kaş çatma belirdi ve gözlerini biraz açtı, konuşurken sesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Düştün ve neredeyse boğuluyordun. Peşinden daldım ama seni bulamadım, ta ki kürenin ışığını görene kadar."

"Termal göldeki gibi," diye fısıldadı.

"Hm. Pratik yapmamız iyi oldu, değil mi?"

Onun ciddi bakışlarıyla karşılaştı. "Beni kurtardın."

"Aslında neredeyse birlikte boğuluyorduk. İkimizi de yüzeye yaklaştırmayı başardım ama dışarı çıkacak gücüm yoktu. Bu imkansızdı."

"Peki, bizi kim kurtardı?"

"Tam anlamıyla, herkes. Quinn, Ramsey, Grace, Patrick ve hatta Floofy'nin ortak çabaları gerekti. Özellikle de buzlar kırılmaya devam ederken."

"Olamaz." Laynah arkadaşlarını tehlikede hayal ederken keskin bir nefes aldı. Finnigan gerçekleri açıkça ifade etmişti, sanki onu

Ayrıntıları bilmiyordu ama onun peşinden atlarken aldığı riskin ağırlığını hissediyordu. "Hepiniz beni kurtarmak için hayatlarınızı riske attınız," dedi huşu içinde.

"Sen bizi kurtardıktan sonra."

"Evet, ama *hepimiz* boğulabilirdik."

"Ama biz yapmadık," dedi basitçe. "Bu hayatta biraz şansa ihtiyacın var." Yanağını okşamak için bir elini kaldırdı, sonra rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür iyisin."

"Teşekkür ederim... beni bırakmadığın için."

"Asla. Senin için her şeyi yaparım." Gözlerini kapatmadan önce ona yorgun bir gülümseme verdi.

"Ben de senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı.

Finnigan cevap vermedi ve Finnigan onun tekrar uykuya daldığından şüphelendi ama Finnigan çevrelerine baktıkça merakı daha da arttı.

"Peki, burası hangi oda?" "Burası benim eski odam."

Laynah kaşlarını çattı. Neredeyse buranın amcasının çalışma odası olup olmadığını soracaktı. "Yani... burası çocukken senin odan mıydı?"

"Hm-hmm." Bir gözünü araladı. "Sesin şüpheli geliyor."

"Bir çocuğun yatak odasına benzemiyor." *Ya da herhangi birinin yatak odasına,* diye düşündü. Yatak, oturma alanı olabilecek bir yeri kaplıyordu ve deri sandalyeler yatakla duvarlar arasındaki boşluğu dolduruyordu. Odanın diğer yarısı şöminenin ışığıyla aydınlanıyordu ama bu yumuşak parıltı odanın ortasına hakim olan büyük masanın daha samimi görünmesini sağlamıyordu.

"Hayır, sanırım öyle değil."

"Peki, neden bu oda?" diye sordu, merakı giderek artıyordu. "Evde başka yatak odası yok mu?"

Bir çocuk için daha uygun bir şey.

"Var ama amcam bana göz kulak olabileceği bir yerde, alt katta kalmamı istedi." Finnigan mutsuz bir iç geçirdi. "Eğitim almadığım zamanlarda beni burada çalıştırıyordu."

Cevabı hafifti, ama Laynah sadece yüzeyi kazıyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Hiç oyuncak yok," diye gözlemledi.

Finnigan cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Hayır, yok."

Ses tonu, hiç olup olmadığını sorarken iki kez düşünmesine neden oldu. "Kitaplarım vardı," dedi bir süre sonra, kolunu izleyerek. "Gördüğünüz gibi."

Çoğu kalın, deri ciltli akademik kitaplardan oluşan kitap raflarının sıralanmadığı bir duvar neredeyse yoktu. "Bu seni meşgul ederdi."

Cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duydu. "Ya da amcam öyle umuyordu."

Bu beni yaramazlık yapmaktan alıkoymadı."

Başka bir soru sormak için ağzını açtı ama adam daha da yaklaştı. "Uyu, küçük güvercin. Yarın önümüzde büyük bir gün var."

Ona karşı eridi, ama arka tarafının kıvrımları onun vücuduyla aynı hizaya geldiğinde, bir şaşkınlık nefesi verdi. İkisi de tamamen çıplaktı. Bunu bir dereceye kadar zaten biliyordu ama ten tene temasın sıcak hissi ona lezzetli bir coşku verdi.... ve arkasına bastıran sertlik başka bir şeye konsantre olmasını zorlaştırdı.

Kalçalarını geriye doğru itti.

"Dikkatli ol, küçük tilki."

"Neye dikkat edeyim?"

Adamın boğazından çıkan derin bir gümbürtü kadının ürpermesine neden oldu. "Beni kışkırtma."

"Değilim." Ama yine de kendini ona doğru bastırmaktan alıkoymadı - çok az da olsa. Bu hareket kazara olabilirdi ama değildi.

Görünüşe göre Finnigan kanmamıştı, çünkü cevap verirken sesi uyarı doluydu. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Dinleniyor olman gerekirdi," diye alay etti.

"İstediğin bu mu?" diye sordu sessizce. "Uyumaya devam etmemizi mi?"

"Evet," dedi masumca, yastığa yaslanıp yuvarlanarak.

"Oh, hayır yapamazsın." Kalçasını kavradı ve kendini ona doğru bastırdı, ereksiyonu kalçalarının arkasına doğru sertleşti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, nefes alış veriş beklentiyle sığlaşıyordu.

"Sana göstereyim."

Önce omzuna, sonra da boynuna sıcak bir öpücük kondurdu ve onu şefkatle kucakladı.

"Yorulmadın mı?" diye sordu.

"Bunun için asla çok yorgun değilim."

Ama o da en az onun kadar bitkin düşmüş olmalıydı, çünkü uzun süre boyunca tek yaptığı ona sarılmak, tenini okşamak ve boynuna yumuşak öpücükler kondurmak oldu.

Zevk özünde filizleniyordu ama adamın ona sevgi dolu dokunuşunun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapacak enerjisi yoktu. Boğazı ve ciğerleri ağrıyordu ve vücudundaki her kas buz gibi su yüzünden sertleşmiş ve ağrıyordu.

Ama yine de bunun tadını çıkarabilirdi. Finnigan sıcaktı, kokusu sarhoş ediciydi ve duyularını dolduruyordu, varlığı kalbinin şarkı söylemesine neden oluyordu. Finnigan kollarını ona doladığında usulca inledi ve Finnigan ona dokunmak için uzandığında bacaklarını hafifçe araladı. Arzuyla ıslanmıştı ve adam klitorisini okşayıp tekrar tekrar ovuşturdukça zevki daha da arttı

ve içinde sıcaklığın alevlenmesine neden oldu. Kendini ona doğru bastırdı, onun hazır horozunun hissi kendi uyarılmasını arttırdı.

"Girebilir miyim?" Finnigan sordu ama kızın cevabını beklemeden önce bir, sonra da iki parmağını yavaşça içeri soktu.

Nefes alış verişi ağırlaşana kadar onu birkaç dakika boyunca çalıştırdı. Orgazma yaklaştığında arkasına baktı ve adamın kolunun onun üzerine sarktığını, sırayla onu okşarken ve parmaklarken kaslarının esnediğini görmek onu uçurumun kenarına itti.

Çekirdeğinde zevk patlarken inleyerek haykırdı.

Finnigan'ın hareketleri yavaşladı ve omzuna uzun bir öpücük kondurarak son dalgalara doğru ilerlerken ona sarıldı.

Finnigan parmaklarını geri çekti ve parmaklarını kadının karnında gezdirdi. "Şimdi uyu," diye fısıldadı.

Başını bolca salladı. Çok yorgundu ve umutsuzca Finnigan'ın kollarında uykuya dalmak ve bu sakin anların tadını çıkarmak istiyordu. Ama onu daha çok arzuluyordu.

"Uyku bekleyebilir," dedi arkasına uzanarak. Eli, adamın sert üyesini kavrarken sert karın kaslarını sıyırdı.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi boğuk bir sesle, kadın onu ıslak sıcaklığına doğru yönlendirirken.

"Seviyorum." Sırtını dikleştirdi, kendini Finnigan'ın sert aletine doğru bastırdı ve Finnigan'ın ona karşı hissettiği duygunun tadını çıkardı. Adam içine doğru iterken keskin bir nefes aldı, yumuşak çığlıkları Finnigan'ın kendini tamamen kılıfına sokarken çıkardığı ağır iniltiyle bastırıldı.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi göğüslerini avuçlayarak.

"Sen de öyle," diye fısıldadı, başını yastığa yaslamış, adamın kendisiyle sevişirkenki yavaş ve tembel hamlelerinin tadını çıkarıyordu.

Örtüler düşmüştü ve vücutlarının yarısı gölgede kalmıştı, her bir çizgi ateş ışığında parlak bir şekilde vurgulanıyordu.

Finnigan'ı bir anlığına görebilmek için başını birden fazla kez çevirdi. Titreyen ateş ışığı gözlerine yakıcı bir yoğunluk katıyor, geniş göğsünün ve karnının zarif kaslarını keskin bir şekilde belirginleştiriyordu.

Onaylayan bir ses çıkardı ve başını yastığa yasladı.

Dakikalar geçtikçe vücutları terden kayganlaştı. Finnigan'ın nefes alışları ağırlaştı ama hareketleri güçlense de bitirmeye yakın görünmüyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa uykuya mı dalıyorsun anlayamıyorum," dedi yumuşak bir kıkırdamayla.

Finnigan gırtlaktan bir kahkaha attı. "Korkarım ikincisi. Yine de çok eğleniyorum."

"Ben de." Onun için yanıyordu ve uyanık kalmak için mücadele etse bile orgazma ulaşmanın eşiğinde bir yerdeydi.

Finnigan'la geçirdiği bu anlar onun için her şeydi. Adamın kokusunu, kulağına fısıldadığı tatlı aşk sözcüklerini ve onun da en az kendisi kadar Finnigan'ın büyüüne kapılmış olduğunu bilmeyi seviyordu.

Birden, göğüslerini okşamakta olan eli boynuna doğru ilerledi ve çenesini kavramadan önce orada boğucu bir tutuşun en ufak ipucuyla oyalandı.

Çenesini eğdi ve ağzını açarak dudaklarını ve dilini parmağı boyunca şehvetli bir şekilde gezdirdi. Adam da parmak ucunu dişlerinin kenarlarında gezdirerek karşılık verdi ve kadın bileğini kavramak için uzandı, parmak ucunu nazikçe emerken elini yerinde tuttu.

Alçak, derin iniltisi bilmesi gereken her şeyi doğruladı ve parmağının geri kalanını ağzına alıp bütün olarak yuttu.

"Vay, vay," dedi Finnigan, kendini kadının daha derinlerine iterek. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Laynah kısa bir süreliğine geri çekildi ve kendi kendine gülümsedi. "Yap Sana başka neler yapacağım hakkında bir fikrin var mı?"

Finnigan kuşkulu bir kahkaha attı ama Finnigan adamın iki parmağını aynı anda ağzına götürüp yavaşça ve şehvetli bir şekilde emerken ses kesildi.

"Ah, kahretsin," dedi, nefes nefese kalması, onu tutuşu sıkılaştıkça ve hareketleri yoğunlaştıkça düzensiz ve sertleşti. "Boşalacağım."

Kadın da öyleydi, onun üzerinde bıraktığı etkiden ve adamın ona verdiği derin zevkten çılgına dönmüştü; adam sikini tekrar tekrar kadının içine sokuyordu, ta ki ikisinin gırtlaktan gelen inlemeleri odayı doldurana kadar.

Bariz yorgunluğuna rağmen Finnigan onu kendine yakın tuttu; bir eli ağzında, parmakları boğazındaydı ve diğer eli de ona çarparken kalçasındaydı.

Serbest kalmaya yaklaşırken Finnigan'ın göğsünden aniden derin, hayvani bir kükreme yükseldi, bu kükremenin katıksız şehveti kadının hislerini paramparça etti ve onu uçurumun kenarına sürükledi. Zevk içinden geçerken haykırdı, sesi Finnigan'ın onu fırtınanın içine doğru takip ederken etrafını saran eli tarafından boğuldu. Son bir hamleyle yatağın direğini kavradı, kendini onun içine bırakırken titredi, sonunda kadın onun etrafında titrerken duruldu, vücudu zevkten acı verici bir şekilde titreşiyordu.

Birlikte yattılar, yastıkların, terin ve girdap gibi dönen çarşafların arasında unutuşa doğru yuvarlandılar.

Finnigan parmaklarını kızın ağzından çekip yüzünde gezdirdi ama kızın içinden çıkmak üzereyken Finnigan onu durdurdu.

"Kal," diye fısıldadı ve Finnigan onun içinde kaldı, kadın onun etrafında memnuniyetle zonklarken hâlâ kaskatı kesilmişti. Bu dolgunluk hissi, vücudunun sıcaklığıyla birleşince kendini tamamlanmış hissetti.

Adam onu kendine çekti ve orgazmının dalgaları onu mutluluğa sürüklerken kadın uykunun sükûnetine karşı koyamadı.

Bölüm Kırk İki

The Manor House

Finnigan

BİR SONRAKİ UYANIŞLARINDA, kendilerini yerde iç içe geçmiş, şöminenin önündeki büyük kürk halının üzerinde sevişirken buldular. Finnigan, Laynah'nın onu rahat yatağını terk etmeye nasıl ikna ettiğinden tam olarak emin değildi, sadece onu reddedecek gücü yoktu ve parmaklarını ağzına aldığı anda tam olarak neyi ima ettiğini ona gösterdiğinde tamamen onun merhametine kalmıştı.

Ve sonra *onu* şaşırtmış, bacaklarını boynuna dolamış ve başını yumuşak kalçalarının arasına gömmüş olarak bu iyiliğe karşılık vermişti.

Ateş çıtırdadı ve patladı, sıcak parıltısı onun yüz hatlarını aydınlattı ve adam dudaklarının kıvrımından bacaklarının zarif çizgisine kadar her şeyi içine çekti. Ve sonra aradaki her şeyi; göğüslerinin kabarıklığını, belinin yumuşak eğimini ve öne doğru eğildiğinde karnının hafifçe toplanma şeklini. Her ayrıntıyı içti, güzelliğini hafızasına kazıdı.

Ve çelişkileri seviyordu - utangaç gülümsemesi samimiydi, ama bu onunla alay etmesini engellemiyordu ve kürk halının üzerinde durgun bir şekilde uzanırken boğazı kurudu, bakışlarından rahatça kaçınırken kıvrak vücudu yaylanıyordu.

"Gerçekten, bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu o gece ikinci kez, onun yanında yan yatarken başını ellerinin arasına aldı.

"Dikkatli ol," diye gülümsedi, "bunu bana en son sorduğunda ne olduğunu ikimiz de biliyoruz.

"Gerçekten de öyle." Bir zamanlar alay eden taraf *o* olmuştu ama ilişkileri evrim geçirmiş ve işler tersine dönmüştü. "Sen, canım, karşı konulmazsın."

Tüm bu güç ve gururun altında ne kadar kışkırtıcı ve ne kadar ısrarcı olabileceğini keşfetmekten çok memnundu, çünkü 'sinsi tilki' onu baştan çıkarma şekli için yetersiz bir ifadeydi. Başka hiç kimse böyle bir ikiyüzlülüğe cesaret edemezdi -kulağına tatlı sözler fısıldamak, dudakları kulak memesini okşamak ve sonra da aşk dolu öpücüklerle ilerlediğinde öfkelenmiş gibi davranmak.

Tatlı anları sevse de, kovalamacadan da zevk alıyordu ve kızın onu zorlamasına aldırımıyordu - yakında sıra ona da gelecekti. Onu bunun için uğraştıracak ve sonra daha fazlası için yalvarmasını sağlayacaktı.

Ya da belki de onu bu acıdan kurtarması için yalvaran kişi kendisi olacaktı, çünkü baştan çıkarıcı yeşil gözlerini ona çevirirken dolgun dudaklarını yalaması hiç de adil değildi.

Ne yazık ki birbirlerine sarılıp şakalaşmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüşlerdi ve ateş azaldıkça arzuları yumuşak bir şefkate dönüştü ve birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Finnigan Laynah'tan önce uyandı ve bir bornoza sarınıp bir şişe şarap almak için mahzene gitmeden önce onun üzerine bir battaniye örttü. Sanki hâlâ amcasının derslerinden kaçmaya çalışan bir çocukmuş gibi masanın altındaki gizli geçidi kullandı. Belli ki müdür hâlâ gizli kapıyı keşfetmemişti, yoksa şimdiye kadar çoktan kapatmış olurdu. Bu keşif onu memnun etti; burada yaşayan asi çocuk için küçük bir zaferdi ve malikânenin altına inen basamakları çıkarken neşeyle mırıldandı.

Tozlu bir şişe seçerek, erken ışığın pencerelerden içeri sızdığı üst kata döndü. Laynah huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu ama adam yatağın kenarına oturup onlara birer kadeh şarap doldurduğunda kıpırdandı.

Saçları dağınık ve gözleri uykulu bir şekilde uzun, titrek kirpiklerinin arasından ona bakarken nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Uykulu bir şekilde ona gülümsedi ve adamın kalbi sevinçle kabardı. Adam onundu ve kadın da onun, nihayet yatağın mahremiyetini paylaşırken birlikteydiler.

"Günaydın," dedi gülümsemesine karşılık vererek.

"Daha sabah olmadı," diye itiraz ederek onu daha yakına çekti.

Bir kadeh şarabı paylaşırlarken Laynah nazikçe boynundaki yaranın kenarlarına dokundu.

"Sanırım daha da kötüye gidiyor," dedi endişeyle.

"Muhtemelen. Kesinlikle daha fazla kaşınıyor," dedi ve komodinin üzerindeki merhem kavanozuna uzandı. Kavanoz bir şekilde tüm yolculuk boyunca cebinde kalmıştı.

Laynah kavanoza uzanarak, "Sana yardım edeyim," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim." Laynah yaklaştığında kendini acıya hazırladı, ama Laynah nazikti, kremsi merhemi onun göstereceğinden daha büyük bir dikkatle kesiğin üzerine sürdü.

İŖi bittiğinde "Amcana sormayacak mısın, iyileŖtirebilir mi?" diye sordu.

"Korkarım dün gece çoktan denedi." Gecenin bir yarısı kapısını çaldıklarında amcasının yaptığı ilk Ŗey buydu. Finnigan Laynah'ın baygın halini kollarında tutmuş, amcasının verandasına su damlatırken onu kendisi taşımakta ısrar etmişti. Müdür onlara Ŗöyle bir bakmış ve içeri davet etmişti ama Finnigan daha eŖikten adımını atmadan amcası yarayı fark etmiş ve iyileŖtirmeye çalışmıştı.

Ŗarap onları uykulu hale getirmişti ve Laynah onu tekrar yorganın altına çekti ve birbirlerinin kollarında uyuklamaya başladılar.

Birkaç saat sonra hizmetçi onlara kahvaltı getirene kadar bir daha uyanmadılar.

ÇarŖaftan başka bir Ŗey giymemiş olan Laynah, Ŗimdi gri sabah ışığıyla aydınlanmış olan çocukluk odasını keŖfetti. Bol çarŖaf onun gizli kıvrımlarını belli ediyordu ve yemeğe olan açlığına rağmen, o dolaŖırken yumurtalarına sadece yarı yarıya dikkat ediyordu. Bir kase yulaf lapası yerken çarŖafı yerinde tutmaya çalışıyordu ve çarŖafın kayarak sırtının yumuşak hatlarını ve poposunun yanındaki gamzeleri ortaya çıkarmasını kaçırmadı.

Onu bakarken yakaladı. "Hoşuna giden bir Ŗey gördün mü?" diye sordu, çarŖafı tekrar yukarı kaldırarak.

Dudağı seğıirdi. "Mm-hmm."

Laynah gülümsemesini gizleyerek odayı keŖfetmeye devam etti. Bir kapıyı iterek açtı ve nefesi kesildi. "Bir küvetiniz var!"

"Evet, çekinmeden kullanabilirsiniz." Bitişikteki banyo bir zamanlar yazıhaneydi. Laynah'nın banyo yapma ihtimali karşısında nasıl parladığını görmek

Sevgi doluydu ve kahvaltısını bitirdiğinde su sıçramalarının sesini duyabiliyordu.

Ayağa kalktı ve kapı aralığına doğru eğildi. Görünüşe göre yatak istirahati onun sihrini yenilemişti, çünkü oda aniden buharla doldu ve bakır küvet Laynah'ı gizleyen köpüklerle dolup taşı.

"Bilirsin, banyomda güzel bir kadın görmekten rahatsız olmam," diye düşündü, "ama seni tüm o baloncuklarla göremiyorum."

"Beni asla bulamayacaksın," diye alay etti ve gözden kaybolana kadar aşağıya kayd.

"Oh, ama sanırım yapacağım," dedi gömleğini çıkarırken. Ona katılmadan önce bir tepsi üzüm, muhallebi turtası ve şarap almak için kısa bir süreliğine dışarı çıktı. Eğer şımaracaklarsa, o zaman onu şımartacaktı.

Kahvaltıdan sonra tekrar uykuya daldılar ve öğleden sonraya kadar neredeyse hiç kıpırdamadılar. Hizmetçi her ikisi için de uygun giysiler bulmuş ve diğerlerinin de günün büyük bölümünde uyuduğunu bildirmişti.

Grace ve Quinn'in üst kattaki misafir odalarından birinde, 'iki beyefendinin' ise bir diğerinde olduğunu öğrendiler.

Hizmetçi gittikten sonra Laynah kaşlarını kaldırdı. "Yani... Ramsey ve Patrick?"

"Öyle görünüyor," dedi Finnigan.

Başını salladı. "Güzel. İkisi için de mutluyum."

İnce ince gülümsedi ama cevap vermedi. Patrick için mutlu olsa da, Ramsey söz konusu olduğunda hala biraz endişeliydi ve

Patrick'in kalbini Renegátok büyücüsüne açarak ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Finnigan, hizmetçinin getirdiği giysi yığınının karıştıran Laynah'yı izledi. Bakışlarıyla onu yuttu, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi yavaşça etrafında döndü. Kendine engel olamıyordu. Kız çok baştan çıkarıcıydı.

Adam onu kendine doğru çektiğinde Laynah tuniğini yarı yarıya başına geçirmişti, başı ve kolları kumaşa dolanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çıkar şunu," diye fısıldadı, bir elini açıkta kalan göğsünde gezdirdi, meme uçlarını okşadı ve dokunuşunun altında titreyişinden zevk aldı.

Laynah tereddüt ettikten sonra bir hışımla adamın elinden kurtuldu ve kendini örtmek için tuniği aşağı çekerken sırtıtışını zar zor gizledi. Gömlek neredeyse kalçalarının üst kısmına ulaşıyordu. Neredeyse.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," dedi.

"Pekâlâ." Başını ona doğru eğdi. "Açık kalsın o zaman."

Adam koşmaya başlamadan önce ilerlerken Laynah'ın yüzü soldu ve bir adım geri çekildi; kahkahası onu kovalamaya teşvik ediyordu. Hakkını yemeyelim, çalışma odasının sınırları içinde bile onu yakalamak kolay değildi ama büyük bir hata yaptı: Masanın arkasında durmanın onu koruyacağını düşündü. Öyle olmadı ve kısa sürede onu masanın üzerine yatırdı. Oda ikisinin sesleriyle doldu; kadının kısık inlemeleri, adamın homurtuları ve etin ete çarpma sesleri.

Tamamen giyinmeleri için epey bir zaman geçmesi gerekti. Sonunda, yatak odasının sıcak sığınağından bitkin ama yeniden enerjik bir şekilde ayrıldılar.

Laynah'a malikâneyi gezdirdi ve fırtınalı gökyüzünden geçen bir anlık güneş ışığını yakalayacak kadar şanslıydılar.

Laynah'a evini göstermekten mutlu olsa da, bu kadar çok insan İblis Kitabı'nı yok etmeleri için onlara güvenirken zaman öldürmek sinir bozucuydu. Labirente tek başına girmeyi düşünmüştü ama amcası onu labirentteki, doğru şekilde devre dışı bırakılmazsa ölümcül olabilecek birkaç yeni 'güvenlik özelliği' konusunda uyarılmıştı.

Finnigan dün gece sıırıslıklam kıyafetleriyle şöminenin önünde çömelmiş, Laynah için odayı ısıtmaya çalışırken amcası, "Akşam daha güvenli olduğunda gideceğiz," demişti.

'Daha güvenli' kelimesi ilgisini çekmişti.

"Labirent tam olarak neden geceleri daha güvenli olsun ki?" "Geceleri uyur."

Finnigan 'o' şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama iliklerine kadar donmuştu ve konuyu daha fazla tartışamayacak kadar enerjisi tükenmişti.

Amcasıyla yaptığı kısa görüşme ona Laynah'la nişanlandığı haberini paylaşma şansı da vermişti. Amcasının ne düşüneceğini merak ediyordu ve biraz umutlu olmaya cesaret etmişti - bu, amcasının bile duraksayamayacağı bir dönüm noktasıydı.

"Nişanlı mı? Bu da bir şeydir," dedi Efendi Emsworth. "Seni elindeki görevden alıkoymadığı sürece, evlat."

Finnigan amcasının cansız tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğramaktan çok endişelenmişti. Kitabın yok edildiğini görme konusundaki hevesi, akşam yemeğinden sonraya ertelemeleri konusundaki ısrarıyla tamamen çelişiyordu.

Laynah'yla bahçelerde yürürken bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Temiz hava ve ona çocukluk evini gösterme şansı, tepesinde beliren görevle ilgili endişelerini askıya almasına yardımcı oldu.

Floofy gökyüzüne çıkmıştı ve eğlenmek için güvercinleri kovalıyordu, mutlu çığlıkları aksi halde kasvetli olan gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Onun vejetaryen olduğuna inanamıyorum," diye güldü Laynah, başını sallayarak. "Onu hiç et yerken gördün mü?"

"Hayır, ama et suyuna bayılır ve içinde et suyu vardır."

"Belki de ona bundan bahsetmemelisin," diye şaka yaptı Finnigan. "Şimdi, benimle uçmak istemediğine emin misin? Arazi yukarıdan muhteşem görünüyor."

Onu uçurmayı teklif etmişti ve Floofy burnuyla ısrarla onu dürtmüştü ama kız kesin bir dille reddetmişti.

Laynah başını salladı. "Hayır, orada olmayı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ama Floofy ile uçmanın nasıl bir şey olduğu hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Finnigan çenesini sıvazladı. "Bir bakalım. Etrafta heyecanla koşuşturan, kuyruğu sallanan, büyük, mutlu bir köpek hayal edin. Şimdi de bu köpeğin kanatları olduğunu hayal edin."

"Kaos mu?"

"Daha yarısını bile bilmiyorsun," diye gülerek onun için bir elma kopardı. "Ejderhaların geri döneceğine hâlâ inanamıyorum."

"Sadece ejderhalar değil," diye gülümsedi Finnigan. "Diğer yaratıklar da. Örneğin Budsworth bir tek boynuzlu ata dönüşebilir."

"Şaka yapıyorsun. Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Tüm tek boynuzlu atlar bizim at dediğimiz şeyden evrimleşmiştir. Tüm hayvanların Floofy'nin yaptığı gibi dönüşüp dönüşemeyeceğinden emin değilim ama umarım yavruları dönüşür. Ama en iyi senaryoya göre, dünya yakında tek boynuzlu atlarla dolacak."

"Vay canına. Başka ne var?"

"Hm, bir bakalım... tavuklar anka kuşlarının bodur versiyonlarıdır. Ahtapotlar deniz canavarlarına dönüşmeli."

"Peki ya kediler?" Laynah heyecanla sordu. "Kediler neye dönüşüyor?"

Finnigan dudaklarının seğırdiğini hissetti. "Neden, hiçbir şey. Kediler

oldukları gibi mükemmeldirler."

Meyve bahçelerine yaklaşırken adımlarını yavaşlattı ve kolunu Laynah'nın koluna dolayarak onu kendine yaklaştırdı. "Bu malikâne bir zamanlar aileme aitti. Lonca teknik olarak devlet malı olmasına rağmen ailem tüm mülkü bana bıraktı."

"Bunların hepsi senin mi?" Laynah soluk soluğa eve bakmak için durakladı. "Çok güzel."

Kadının tepkisinden gurur duyduğunu hissetti. Çok katlı rezidans muhteşemdi ve elma bahçeleri kışın başlarında ayrı bir güzelliğe bürünüyordu; yaprakların ve olgun meyvelerin don ve karla tozlandığını daha önce hiç görmemişti. Ama bakışları dağınık arazide gezinirken bir utanç duygusu hissetti.

"Korkarım oldukça bakımsız. Bahçıvan öldükten sonra bahçeler yabanileşti ve bu yıllar önceydi. Amcam yerine birini tutma zahmetine hiç girmedim. Sık sık 'doğanın vahşi, evcilleşmemiş güzelliğini' ne kadar çok tercih ettiğini söylerdi. Ama benim de hatam var. Ben reşit olana kadar sadece bekçilik yaptı ama ben yirmi yaşında ayrıldım ve bir daha da geri dönmedim."

Laynah, "Kardeşlik için çalışmakla meşguldün," diye belirtti.

"Öyle bile olsa, on yıldan fazla oldu. En azından Jill burayı korumak için elinden geleni yaptı - meyve bahçelerinin en sevdiği şey olduğunu hatırlıyorum - ama evlenince burayı terk etti. Sanırım aile evimi restore etmenin tam zamanı."

"Eğer bir inşaatçıya ihtiyacınız varsa..." diye başladı sinsi bir gülümsemeyle. "Lütfen *Ramsey* deme."

Laynah sırtıttı. "Acaba bahçıvanlık yapıyor mu?"

"Kes şunu," diye güldü. Çakıl taşlı patika boyunca yürümeye devam ettiler. Laynah'la burada bir gelecek kurma ihtimali göğsünü kabartıyor, o ihtişamlı günlerin hikâyelerini hatırlamaktan kendini alamıyordu. Ona gülümsedi.

"Annemin eskiden çok güzel partiler verdiğini söylerler. Belki biz de aynısını yapabiliriz?"

Laynah eldivenli ellerini utangaç bir şekilde büktü. "Buraya taşınmamızı mı öneriyorsun?"

"Evet. Belki hemen değil ama bir gün?"

Laynah başını salladı ve daha yakına eğildi. "Çocukların büyümesi için iyi bir yere benziyor."

Onun sözleri kalbini ve ruhunu aydınlattı ve bunu ne kadar istediğini ifade etmenin bir yolunu bulamadı, bunun yerine sadece gülümsedi ve onu öptü.

Üçüncü Bölüm

Sonsuza dek

Pellegrin Kitapları

Bölüm Kırk Üç

Emsworth'un Evinde Akşam Yemeği

Finnigan

FINNIGAN VE LAYNAH akşam yemeği için yemek odasında diğerlerine katıldılar ve burada amcasıyla birlikte labirentten İblis Kitabı'nı almak için plan yaptılar. Neyse ki, yarık burada gökyüzünde görünmüyordu.

Müdür Emsworth araştırma için birkaç Kardeşlik büyücüsünü görevlendirmişti ve geri dönen raporlar yarığın Rosarian topraklarında sadece biraz genişlediğini gösteriyordu.

Rosaria'da şeytani saldırılarla ilgili neredeyse hiç haber alınmamıştı ama amcasının bile Alfalu'da kaç kişinin öldüğünü tahmin etmeye yüreği yetmiyordu. Boşa harcadıkları her dakika, karanlık yaratıkların daha fazlası geçerken kaybedilen bir başka hayat demekti.

Dün geceki varışlarından sonra Efendi Emsworth, Rutherford Kalesi'ni yarıktan ve lord naibinin ölümünden haberdar etmesi için bir atlı göndermişti. Atlı, Prens Seth'in kalede güvende olduğunu ve Kraliyet Konseyi'nin yeni bir lider atama telaşında olduğunu haber vererek geri dönmüşü. Vatandaşları evlerinden çıkmamaya teşvik etmek için haberciler gönderilmişti ve şehir

Kapılar, duvarlarının ardında korunmak isteyen herkese açıktı. Bu Finnigan'ın onayladığı bir karardı ve Seth'in işi olduğundan emindi.

"Bu mükemmel yemek için teşekkür ederim amca," dedi Finnigan, çatal bıçağını bir kenara bırakırken bile sesi sıcak övgülerle doluydu. Çabucak yemiş ve diğerlerini de aynı şeyi yapmaya teşvik etmişti - Öteki Taraf'ın iblisleri Rosaria'nın kapısının önündeyken şarap içip yemek yemek yanlış görünüyordu.

Efendi Emsworth, yemek masasında bile çıkarmadığı uzun işlemeli şapkasını düzelterek, "Sıkı durun, tatlıdan sonra gideceğiz," dedi. "Bir but daha alın. Gerçekten çok lezzetliler."

Finnigan amcasını memnun etmek için itaatkâr bir tavırla tepsiye uzandı ama yemek almadı, sadece etlerin yerini değiştirdi ve amcasının aradaki farkı fark etmeyeceğini bildiğinden sandalyesine geri oturdu. "Peki, bu akşam için planın nedir?"

"Göreceksin," dedi amcası gizemli bir şekilde, "istersen başkalarını da getirebilirsin," diye eklemekten önce.

Finnigan Laynah'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun?" Tehlikeli olabilecek bir durumda ondan kendisiyle gelmesini istemezdi ama Laynah onun ortağıydı ve bu seçimi ondan alamazdı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi hemen, onun da tahmin ettiği gibi. "Sadece kendini iyi hissediyorsan," dedi usulca. "İblis Kitabı'nın etrafında olmak sizin için kolay olmayabilir."

Laynah kararlı bir şekilde başını sallamadan önce bir an tereddüt etti. "Ben iyi olacağım.

Kendimi daha iyi hissediyorum ve bu çok önemli."

Ama senin kadar önemli değil, diye düşündü üzüntüyle. *Benim için değil.*

Endişe içini kemirirken bile onun kararlılığına hayranlık duyuyordu. Laynah zaten çok şey yaşamıştı ve bir kez daha zarar görebileceği

düşüncesi onu daha fazla acıdan korumak istemesine neden oldu.

Bu arada Quinn, kendini iyi hissetmeyen Grace'in yanında kalmaya karar verdi. Ormanda yaşadıkları çile sırasında kendini aşırı zorlamış ve üşütmüştü ve çift yemekten kısa bir süre sonra odalarına dönmek üzere masadan ayrıldı.

Ramsey, "Ben giderim," diye gönüllü oldu.

Bütün başlar şaşkınlıkla ona doğru döndü.

"Yapacak mısın?" Patrick sordu.

"Elbette." Ramsey kaptana gülümseyerek baktı. İki adam yan yana, kolları neredeyse birbirine değecek kadar yakın oturuyorlardı. Aralarında yeni bir tür gerilim vardı ve bütün akşam yemeğini gizlice gülümseyerek ve birbirlerine bakışlar atarak geçirmişlerdi. "Bu işte beraberiz, değil mi?"

"Evet, öyleyiz," dedi Patrick, gür sakalı gülümseyerek hışırdıyordu.

Efendi Emsworth Finnigan'a doğru eğildi. "Ramsey Volak hâlâ Renegátok'un bir parçası mı?"

Finnigan Ramsey'e bakarak, "O artık onların İşe Alım Şefi," diye cevap verdi. Yardım etme arzusu gerçek görünüyordu ama nedenleri belirsizdi. Finnigan herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Söylesene, Ramsey. Sana bir sorum var. Tüm hayatını şeytani büyü üzerine kurduğuna göre, büyü ortadan kalktığında bununla nasıl başa çıkacaksın? Güzel binalarınızın yıkılmasından heyecan duyacağınızı hayal bile edemiyorum."

Bu soruyu Ramsey'e daha önce de sormuştu ama bu ona büyücünün tepkisini incelemek için ikinci bir şans verdi.

Ramsey yutkundu, sonra çenesini kaldırdı. "Hayır, heyecanlanmazdım. Bu benim hayatımın işi. Ama..." onay arar gibi Patrick'e baktı.

Kaptan yavaşça başını salladı, bu Ramsey'e güven veriyor gibiydi. "Ama bu daha önemli. Ve içsel büyüyle, eminim ki

tekrar."

"Yapabilirsin," diye kabul etti Patrick derin sesiyle, şarap kadehinin üzerinden onu inceliyordu.

Ramsey c a n l a n d ı . "Belki de birlikte yaşadığımız maceranın anısına bir heykel yaparım."

"Evet, söğütten yapılmadığı sürece."

Ramsey yüzünü buruşturdu. "Hayır, söğüt değil. Belki mermer ya da kireçtaşı." Patrick'in gülümsemesi genişledi. "Bunu görmeyi hiç istemezdim."

"Ya da kumtaşı," dedi Ramsey düşünceli bir ifadeyle ve dikkatini tabağına çevirdi. Bıçağı ve çatalıyla oynuyordu ama şimdi bir parça biftek kesip ağzına atarken hareketleri pürüzsüzdü.

Patrick göz ucuyla onun çiğnemesini izledi. Finnigan'ın kendisine baktığını görünce kıpkırmızı kesildi ve bakışlarını kaçırdı.

Laynah adamların konuşmalarını kaşlarını çatarak izlemişti. Finnigan ona doğru eğildi.

"Onları birlikte görmek ilginç, değil mi?"

Başını hafifçe salladı. "Sorun o değil. Konuşmak için dışarı çıkabilir miyiz?"

Koridorda, Finnigan'a endişeli bir bakışla döndü, sesi kısılmıştı. "Ramsey'e güveniyor musun?"

Finnigan cevap vermeden önce tereddüt etti. Büyük Volak kardeş onun saygısını kazanmış olsa da, güvenini ya da Maisy'ye olanlar için affedilmesini henüz kazanamamıştı.

Şeytan Kitabı ile aynı odada ona güvenebilir miyim?

"Hayır, ona güvenmiyorum," dedi. "Neden sordunuz?"

Laynah yemek odasına gergin bir bakış fırlattı. "Bunu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum ama dün garip bir şey gördüm. Rüzgâr Ramsey'nin saçlarını geriye savurdu ve kafasında *boynuzlar* gördüğüme yemin edebilirim. İki tane, iblislerin bazen sahip olduğu türden."

Finnigan düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Boynuzlar mı?

Bu ilginç..." "Bu ne anlama geliyor? Kötü bir şey, değil mi?"

"Şey, bu *iyi* değil..."

Kapı aralığından Patrick ve Ramsey'nin şakalaştığı masaya baktı. Bancroft öldüğünden beri arkadaşının böyle gülümsediğini görmemişti. Patrick Ramsey ile aynı odayı paylaştığına göre, muhtemelen boynuzları kendisi keşfetmiş ve bu yüzden onu reddetmemişti. Finnigan arkadaşının muhakemesinin duyguları yüzünden bozulup bozulmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Aklına istenmeyen bir düşünce gelince kalbi sıkıştı. Ya Ramsey Patrick'in yalnızlığından faydalanıyorsa? Ama Ramsey'nin bu geceki davranışlarında bunu ima eden hiçbir şey yoktu. Herhangi birinin söyleyebileceği kadarıyla, Ramsey kaptana fena halde aşık olmuştu.

Finnigan içini çekti. "Ramsey'nin şu anki ruh hali hakkında yorum yapamam ama bence böyle bir dönüşüm geçirdiğine göre Öteki Taraf'la çok içli dışlı olmalı." Bakışları Laynah'ınkilere kaydı. "Ona güveniyor *musun*?"

Laynah durakladı ve tekrar Ramsey'e baktı. "Evet, biliyorum. Ama... her ne kadar niyetinin iyi olduğunu düşünsem de, hareketleri bazen biraz kaotik olabiliyor. Aslında merak ediyordum... labirent için ona ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, bilmiyorum." Laynah ile anlayışlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu da Ramsey'i almayı gereksiz bir risk haline getiriyor."

Laynah sertçe başını salladı ve yerlerine döndüler.

Finnigan, "Üzgünüm Ramsey, ama bizimle gelemezsin," dedi.

Büyücü şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gelemez miyim?"

Patrick itiraz edecek gibi göründü ama Finnigan onu uyaran bir bakış fırlattı ve muhafız sessiz kaldı.

Ramsey Patrick'e baktı ama kaptanın sessizliğiyle karşılaşınca omuzları çöktü ve birkaç dakika sonra masadan kalktıklarında hâlâ asık suratla yemeğini karıştırıyordu.

"O da neydi öyle?" Patrick koridorda Finnigan'a sordu.

"Bu soruyu görmezden geleceğim, çünkü karasevdanız muhakemenizi gölgelemekle tehdit ediyor."

Patrick kollarını kavuşturdu. "Amcan gibi konuşmaya başladın."

Bunu da görmezden geldi. "Burada kalıp ona göz kulak olmanı istiyorum."

Patrick sert bir baş hareketiyle emri onayladı ve yemek odasına döndü.

Finnigan Laynah'a ön kapının yanında katıldı; Laynah kürklü bir şapka, eldivenler ve onu sevimli gösteren uzun bir yün atkı takmıştı. Bu manzara, görevindeki son aşamayı beklerken hissettiği gerginliğin bir kısmını hafifletti. Hayatının uyanık olduğu her anı onu buna götürüyordu.

"Hazır mısın?" Laynah sordu, gergin sesi kendi sinirlerini ele veriyordu.

Ya işe yaramazsa? Şüphe zihnini kurcaladı. Ya başarısız olursak ve yarık açık kalırsa? Dünya iblisler tarafından istila edilecek.

Bu düşünce Finnigan'ın boğazını sıktı ama Laynah'a iyimser bir gülümseme sundu. "Hazırım."

Bölüm Kırk Dört

Yeraltı Odası

Finnigan

Malikânenen ayrıldıklarında akşamın geç saatleriydi. Amcası önlerinde hızlı adımlarla yürüyor, yollarındaki karı eritiyor, uzun, büyük şapkası attığı her adımda saçma bir şekilde sallanıyordu.

Labirent uzakta belirdi, uzun çitleri karanlıkta uğursuzluk saçıyordu. Laynah'ın ışık küresi girişi aydınlattı ve daha önce orada bulunmayan öğrencilerin girmesini yasaklayan tahta tabelaları ortaya çıkardı.

Müdür labirentin içine doğru kendinden emin adımlarla ilerledi, bir el hareketiyle koğuşları söktü ve dönemeçleri tereddüt etmeden geçti. Finnigan ve Laynah da onu takip ediyor, kafa karıştırıcı hayali duvarlarda geziniyor ve amcasının kurduğu tuzaklardan kaçınmak için dikkatli adımlar atıyorlardı.

Güllerle iç içe geçmiş uzun bir kafes tünelden geçiyorlardı ki bir gıcırdama sesi başlarını kaldırmalarına neden oldu. O ve Laynah, kendilerini kafesle kaynaştırmış olan birkaç şişman et yiyen bitkiyi görünce irkildiler.

"Başına dikkat et," dedi Efendi Emsworth dalgınca, baş hizasında sallanan kırmızı dillerden kaçınmak için eğilerek. "Asitle kaplanmışlar

ve kötü bir yanık bırakacaktır."

Finnigan onlardan kaçmak için boyu nedeniyle fazladan eğilmek zorunda kaldı. "Ne zamandan beri iblis çağırmaya başladın?" diye sordu amcasına onaylamayan bir ses tonuyla.

"Bunlara şeytan demeye dilim varmıyor. Bunlar sadece bahçe bitkileri."

Öteki Taraf'tan gelen, yakabilen, sokabilen ve yiyip bitirebilen bahçe bitkileri,

Finnigan düşündü ama sessiz kaldı.

Yanan meşaleler ve kapılarla kaplı karanlık bir taş tünele vardılar. Sonsuz tünel yanılması çocukluğundan hatırlıyordu. Amcası bir keresinde ona sonuna kadar ulaşması için meydan okumuş, ulaştığında da şekerleme vaat etmişti. Ama bu bir numaraydı; tünel sonsuza dek uzanıyor, ufka doğru sonsuza dek uzanıyordu ve ne kadar uzağa ya da ne kadar hızlı koşarsa koşsun, asla sonuna ulaşamıyordu. Ve ne zaman arkasını dönse, kendini her zaman başladığı yerde buluyordu.

"Ne zaman pes edeceğini bilmelisin," demişti amcası, parmaklarındaki pudra şekerini yaladıktan sonra, kaşlarını çatıp kendi kendine mırıldanmadan önce, "ya da belki de ders, her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığıdır."

Finnigan daha küçük bir çocukken bile amcasının bitmek bilmeyen tünel illüzyonunu test etmek için bir kobay istediğinden şüphelenmişti. Sonunda bir tatlı almıştı ama egzersiz iştahını kesmiş ve bundan beklediği kadar keyif almamıştı.

"Doğru kapı hangisi?" Laynah kapı yüzeylerine oyulmuş karmaşık desenleri incelemek için yaklaşarak sordu. Her kapı, içinden geçmek için çözülmesi gereken karmaşık bir bulmacayı barındırıyordu -ama ilginç bir yere çıkmıyorlardı.

"Hiçbiri," diye yanıtladı müdür, yerden bir kare sahte çimen kaldırıp altındaki tuzak kapısını göstererek. "Kapılar

sadece bir dikkat dağıtma."

"Ödüllandirilenler tembel öğrenciler oluyor," dedi Finnigan, burnunun kenarına vurarak Laynah'a alttan alta.

"Keşke bunu yedi yıl önce Lonca'ya katıldığımdaya bilseydim," diye mırıldandı.

Merdivenden yeraltı odasına inmeye başlayamadan, arkalarından uğursuz bir ses duyuldu.

"Tik, tak."

Laynah bir çığlık attı ve Finnigan içgüdüsel olarak onun önüne geçerek onu geçidin sonundan onlara bakan iblisten korudu.

Yuvarlak ve bodurdu, yaklaşık bir balkabağı büyüklüğündeydi, şişmiş bir vücudu, tombul uzuvları ve çürük bir domates gibi buruşmuş ve çürümüş kırmızı bir derisi vardı. Vücudunun üst kısmında insana benzeyen iki gözü vardı ve başının üstündeki kıvrık boynuzlarla tutturulmuş içi dönen siyah barut dolu bir fanus vardı.

İblis onlara doğru paytak paytak yürüdü.

Efendi Emsworth dilini şaklatarak, "Ah, zahmet etme, uykuda olması gerekiyordu," dedi.

"Tik, tak, tik, tak." Kelimeleri değiştirerek her adımda ciyaklıyordu.

"Bu da ne böyle?" Laynah telaşla sordu.

"Deneylerimden biri."

"Deneyler mi?" Finnigan tekrarladı, omuzları korkuyla gerilmişti.

"Evet, sözleşmeleri kullanmadan onları zararsız hale getirip getiremeyeceğimi görmek için iblisleri cansız nesnelerle birleştirmeyi deniyorum. Sonuçlar... tutarsız oldu." Üstat Emsworth iblisi kovmadan önce iç çekti. "Bizi yalnız bırakın, devam edin."

İblis dilini dışarı çıkardı ve paytak paytak uzaklaştı.

"Davetsiz bir misafir görürse, bir saat gibi işlemeye başlar," diye devam etti müdür. "Yeterince yaklaşırsa patlar ve bu sırada kendini öldürür."

Finnigan, "Bu yaptığınız ilk şey değil, anladığım kadarıyla," dedi. onun hoşnutsuzluğu.

"Sorun şu ki, davetsiz misafir olmadığımı anlamasını ya da uyku saatine uymasını sağlayamıyorum."

"Sorun şu ki, iblisleri fanuslar ve patlayıcılarla birleştiriyorsunuz."

Müdür, Laynah'a özür dileyen bir gülümsemeyle, "Bu konuda uzun zamandır anlaşıyoruz," dedi. "Ama şeytani bir eseri aynı türden bir büyüden başka nasıl koruyabilirsiniz ki? Ateşle ancak ateş olmadan savaşabileceğimize inanıyorum."

Finnigan, "*Ben* de karanlığa hizmet edip başarılı olamayacağımıza inanıyorum," diye karşılık verdi. "Kötülüğe karşı ancak iyilik yaparak zafer kazanabiliriz."

Amcası dinlemeyi bırakmış ve kapaktan aşağı iniyordu.

Finnigan ve Laynah bakışarak onu uzun bir merdivenden yeraltı odasına kadar takip ettiler. Meşaleler yeşil alevler saçarak, altın yaldızlı ve düzenli aralıklarla şeytan tazı başlarının süslü altın heykelleriyle süslenmiş kavisli duvarların etrafına ürkütücü bir ışık saçıyordu. Her bir iblis tazısı heykelinin çenesi işkence görmüş bir ifadeyle genişçe açılmış, altın rengi yeşil alevleri yansıtıyordu. Çökük dairesel bir zemini çevreleyen yükseltilmiş ahşap bir çevre üzerinde duruyorlardı. Zemin ve duvarlar beyaz fayanslarla parlıyordu ve odanın ortasında, bir kaidenin üzerinde İblis Kitabı sergileniyordu. Siyah kösele kapaklar kendi yaşamlarıyla titreşiyor, kötücül bir enerji yayıyor gibiydi. Finnigan bu enerjinin zihninin bir köşesini okşadığını hissedebiliyordu ama onunla konuşmuyordu.

Müdür Laynah'a dönerek, "İşte buradayız," dedi. "Ne düşünüyorsun, canım?"

Laynah bu soru karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırdı ve müdürün neyi kastettiğini anlamaya çalışırken bir an kekeleydi.

Finnigan, "Oda," diye mırıldandı.

Laynah'nın kaşları çatıldı ve sonra tekrar şaşkınlığa dönüştü. "Oda... çok güzel," dedi ve son kelimeyi söylemeden önce biraz tereddüt etti.

Amcası başını salladı, sonra da Finnigan'a beklenti içinde baktı.

Finnigan dişlerini sıkarak, "Bu çok büyük," dedi, sabrının son damlaları da tükenmeye başlamıştı. "Kitap mı, amca? Yoksa bilmem gereken başka tuzaklar da var mı?"

Amcası yükseltilmiş kenardan inmek için hiçbir hareket yapmadı. "Dinle oğlum, kitap hakkında... Beklemek istemediğine emin misin? Yakında yarıkla ilgili daha fazla rapor bekliyorum. O zaman ölü sayısı hakkında daha iyi bir fikrimiz olur ve uygun bir hareket tarzına karar verebiliriz-"

Finnigan karşısında duran yabancıya bakarken amcasının sözleri arka plandaki konuşmalar arasında kayboldu. Sevgili amcası neredeydi? Öğretileri ve liderliği Finnigan'ın büyüye olan tutkusuna ilham veren güçlü büyücü? Aylar önce İblis Kitabı'nı yok etmeden önce asla tereddüt etmeyeceğini bildiği amcası. Ama *bu* adam, sürekli oyalanması ve gülünç şapkasıyla, amcasının en kötü özelliklerinin bir karikatürü gibiydi. Kitabı yok etme konusundaki ilk başarısızlıklarının gerçek sebebi oydu ve belki de istemeden de olsa bir kez daha görevlerini sabote ediyordu.

Müdür hâlâ saçmalıyor, şapkası kadar büyük olan odanın içinde yankılanan bahaneler ve gerekçeler sıralıyordu.

Ama abartılı oda bir gösteriydi ve sanki amcası burayı başkalarına göstermeyi hayal etmiş gibi, açıkça teatral bir amaç için inşa edilmişti. Bilmeceler, tuzaklar ve iğrençlikler kitabın varlığını daha da belirginleştiriyordu. Renegátok'un onu henüz bulamamış olması bir mucizeydi ve belki de onları geciktiren tek şey Finnigan'ın yaydığı yanlış bilgiydi.

Başından beri korktuğu ikinci bir şeyin farkına vardığında yüreği ağzına geldi: Amcası kitabı bırakmaya hazır değildi. Ona bağlanmıştı ve onları buraya sadece kendi egosu için getirmişti.

"Beklemekten bıktım," diye açıkladı Finnigan, batık zemine adım atarak.

Amcası saçmalamayı kesti "Bekle, basma-"

Finnigan'ın ayakları odanın zeminine değdiği anda, etraflarında bir çalkantı sesi yankılandı ve duvarlardaki altın iblis tazı kafalarının açık ağızlarından su döküldü.

Hemen çevreye doğru geri adım attı, ancak altın musluklardan akan şiddetli su selleri odayı hızla doldurmaya devam etti.

"Fazla vaktimiz yok," diye bağırdı amcası, fayans döşeli odanın içinde yankılanan su sesinin üzerine. "Oda birkaç dakika içinde sular altında kalacak."

Laynah Finnigan'ın kolunu kavradı. "Kitap. Çabuk ol."

Ama Finnigan, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle baldırlarına kadar suya batmış olan zemine inen ve odanın ortasına doğru yürüyen amcasını izliyordu. Kaidenin yanına eğildi, ayaklarının yanında bir şey ararken kolu suyun altında kayboldu.

"Her Şeye lanet olsun," diye homurdandı. "Ah, işte burada." Ucuna büyük bir seramik t pa takılı olan bir zinciri havaya kaldırdı. Odadaki su boŐalırken bir Őırlıtı duyuldu. Müdür elini odanın içinde sallayarak bir büyü mırıldandı ve iblis tazılarının su fiŐkırması durdu. "Davetsiz misafirleri boŐmak için hâlâ çok yavaş," diye mırıldandı kendi kendine, elbiselerini sudan arındırırken, "ama tam bir baş belası olmak için yeterince hızlı."

Finnigan kaideye doğru ilerlerken amcasının yanından geçip gitti. Amcası yıldırım hızıyla onunla kitabın arasına atladı.

"Dokunma ona!" diye homurdandı amcası, yüzü korkuyla çarpılmıştı.

Finnigan tereddüt etti, alışkanlıktan amcasına itaat ediyordu. "Ama kitabı alabilmemiz için hepimizi bu gizli odana getirdin."

"Onu alamazsın!"

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Neden olmasın?"

"      bu senin için değil, Finnigan." Amcasının sesi soğuk ve tehdit ar bir hal aldı. "Kimse için değil."

Finnigan nefes almaya bile cesaret edemiyordu ve Laynah hâlâ odanın kenarında olduğu için Ő krediyordu.

"Amca, neler oluyor?" diye sordu sesini sakın tutmaya çalışarak. "Seni ilgilendiren bir Şey yok," diye cevap verdi amcası, ama gözleri öfkeyle kıvılcımlandı. "Kitabı rahat bırak ve unut gitsin. Bu riske değmez."

"Peki ya yarık ne olacak?" Laynah sordu.

"Bu benimle yeğenim arasında," diye tersledi.

"Hayır, bu hepimizi ilgilendiriyor," diye karşılık verdi.

"Laynah haklı," dedi Finnigan, amcasına doğru bir adım ilerleyerek. Artık durdurulamayacak kadar ileri gitmiş, çok fazla Şeyi riske atmıştı. Ve tüm insanlar

bilmeseler de yarış onlara bağılıydı. Ne olursa olsun kitabı almak zorundaydı. "Bu acil bir durum. Yarığı kapatmamız gerekiyor."

Amcası başını salladı. "Bunu başka bir şekilde halledeceğiz."

"Başka bir yol yok," dedi Finnigan, amcasının üzerine çıkana kadar yaklaşarak, "bunu çabucak kapatabilecek bir yol yok. İnsanların hayatı tehlikede. Raporlarını ne kadar iyimser yorumladığın önemli değil, amca. İnsanlar acı çekiyor."

Laynah acı çekiyor, diye düşündü bir acıyla.

"Yarıktan biz sorumlu değiliz," dedi amcası küçümseyici bir kahkaha atarak, gıcırtılı ses Finnigan'ın içinde nadiren hissettiği bir öfke dalgasının yükselmesine neden oldu.

Dişlerini sıktı. "Bu konuda bir şeyler yapabilecek konumda olan tek kişi biz olduğumuza göre, bunun bizi sorumlu kıldığını söyleyebilirim."

Geri döndün, diye fısıldadı İblis Kitabı, sesi zihninde tatlı tatlı yankılanıyordu.

Finnigan'ın gözleri amcasının omzunun üzerinden geçerek onu bekleyen karanlık kitaba kaydı.

Gel, aç beni, oku beni.

Kitap onun kendisini yok etmeye geldiğini biliyordu ve tehlikeyi sezerek zihnine davetkâr dallar fırlattı.

Başka bir yol var, diye fısıldadı. *Sunabileceğim çok şey var.*

Finnigan sesi engellemeye çalıştı ama sadece fısıltılarını boğmayı başarabildi.

Teklif edebileceğiniz hiçbir şey yok, diye yanıtladı.

Oda gerginlikle dolup taşıyordu ve amcasının yanından geçip kitaba uzanırken garip bir beklenti hissetti. Bu sefer amcası onu durdurmaya çalışmadı.

Kadim kitabın kapağı obsidyen kadar siyahtı ve yeşil fener ışığında parlıyordu. Parmak uçları kitabın sırtına dokunur dokunmaz kitap tekrar konuşmaya başladı.

Sana sihrini geri verebilirim.

Finnigan dondu kaldı, parmak uçları esnek derinin üzerinde duruyordu. Kitabın teklifi hazırlandığından daha cazipti.

Benim zaten sihrim var, diye düşündü, iblisin çamur gibi kalın ve yapışkan etkisinden kurtulmaya çalışarak.

Gördüğüm kadarıyla biraz sihrin var. Kızdan ödünç aldım. Ama bir zamanlar başkasının drib-drab'larına ihtiyacın yoktu. Harika olduğun bir zaman vardı.

Boğazı düğümlendi. Kitabın üzerinde yaratacağı etkiye hazırlıksız yakalanmıştı. Elini kitaptan çekmesi gerekiyordu ama kitap tekrar konuştuğunda tereddüt etti.

Tekrar harika olabilirsin.

Büyüklüğe ihtiyacı yoktu. Sadece yeterli olmaya ihtiyacı vardı.

Kim için yeterli? Kız için mi? Büyüsünün tadını alabiliyorum. Büyüsünü son hissettiğimden beri daha da güçlendi. Ama bak nasıl düştün. Ne kadar boş olduğuna bak. Bir zamanlar kızı hak ediyordun. Onu tekrar hak edebilirsin.

"Finnigan?" Bu Laynah'ydı, sesi onu trans halindeyken çağırıyordu.

Çenesi gerildi, kararlılığı güçlendi ve sonunda zihni berraklaşana kadar çamurun içinden geçmeyi başardı. *Ben bana yeterim ve sahip olduğum her şeyi vereceğim.* Ve bununla birlikte, iblisin geri gelmeyeceğinden emin bir şekilde zihninin kapısını kapattı.

İblis Kitabı'nı kaldırdı ama bunu yaparken amcası bileklerini mengene gibi kavradı.

"Ne tür bir güçle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye tısladı. Vahşi gözleri siyahla bulutlanmıştı ve Finnigan'la paylaştıkları maviden geriye sadece bir parıltı kalmıştı. "Seni tüketecek."

Laynah onun yanında belirdi, müdürle konuşurken sesi endişeyle doluydu. "Sana olan bu mu?"

Finnigan bu fırsatı kollarını amcasının elinden kurtarmak için kullandı ama adamın tutuşu daha da sıkılaştı.

Bu sırada Laynah amcasının arkasına gizlenmiş ve uzun şapkasına uzanıyordu. Çıkarması zordu ve Laynah'ın şapkayı çekip çıkarmasını dehşet içinde izledi, göreceklerinden korkuyordu.

Yüreği ağzına geldi. Amcasının kafa derisinden iki koyu gri boynuz çıkmıştı, uçları bir dizi sivri spiral şeklinde yukarı doğru uzanıyor ve kıvrılıyordu. Uçları parçalanmış ve dikenliydi ve içlerinden siyah bir şey sızıyordu.

Boynuzların görüntüsü onu dehşet ve tiksintiyle doldurdu ve kendini amcasının elinden kurtararak geriye doğru tökezledi.

"Bana ne olduğunu görüyorsun, Finnigan," dedi amcası. "Aynı şeyin senin başına gelmesine izin vermeyeceğim. O yüzden lütfen kitabı bana bırak. Başka bir yol bul ve bırak bu yükü ben taşıyayım."

"Dayanmak mı? Ona yenik düştün," dedi Finnigan üzüntüyle, merdivene doğru ilerlerken.

Amcası çok hızlıydı -insanlık dışı bir şekilde- ve yollarını kesti.

"Lütfen, onu alamazsın," diye yalvardı, sesi derinden yankılanan şeytani bir hırıltıya dönüşmeden önce. "*Onu almana izin vermeyeceğim.*"

"Amca!" Finnigan ona ulaşacak kelimeleri bulmaya çalışarak ağladı. Parmakları bıçağına doğru ilerledi ama onu asla çekemeyeceğini biliyordu. Onu yetiştiren adama zarar veremezdi. Aralarında kan bağı vardı ve Finnigan bu dünyada hâlâ onu seven tek insandı.

ailesini hatırladı. Bunun üzerine amcasına yalvarmaya başladı. "Efendim, ben küçükken bana sık sık ailemin beni ne kadar çok sevdiğini söylerdiniz. Bu sözleri kendiniz hiç söylemediniz ama hissettiğinizi biliyorum."

Amcası acı çekmiş görünüyordu. "Onları söylemeliydim," dedi, şeytani tonu azalmıştı.

"Ve bir keresinde bana, çok uzun zaman önce değil, Jill ve benim hak ettiğimizi düşündüğün ebeveyn olmak için telafi etmen için çok geç olup olmadığını sormuştun." Amcası bunu sadece ima etmişti, ama Finnigan şimdi yorumlama konusunda özgür davranıyordu. Gerçek amcasını, tek kusuru biraz kibir ve kendini dar görüşlü bir şekilde işine vermek olan, ama genel olarak Finnigan'ın hayatı boyunca öykünmek istediği yüce gönüllü ve vicdanlı bir insan olan amcasını geri ikna etmek için her şeyi söyler ve yapardı. Sesi boğuklaştı. "Çok geç değil. Lütfen, geçmemize izin verin."

"Ah, oğlum." Amcasının ifadesi bir anlığına yumuşadı. Sonra gözleri seğirdi ve Finnigan dehşet içinde karanlığın içeri sızışını ve iblisin amcasının yüz ifadesini değiştirip konuşmak için ağzını kullanmasını izledi.

"Öldür onu, seni aptal! Kitabı al! Al onu!"

Finnigan, amcası elini uzatıp parmaklarını pençeleyerek saldırınca irkildi. Finnigan zamanında uzaklaşamadı ama amcası sanki iblisin ele geçirmesiyle mücadele ediyormuş gibi kendini yakalamış gibiydi çünkü aniden kendini duvara çarptı, boynuzları kayarken beyaz duvar karoları gıcırdadı ve onlara sürtündü.

Amcasının boğazından acı dolu bir inilti kaçtı ve Finnigan'ınkiyle buluşmak için işkence dolu bakışlarını çevirdi.

"Koş oğlum," diye soludu ve sonra vücudu yere yığıldı.

"Git," diye bağırdı Finnigan, Laynah'yı merdivene doğru yönlendirerek. Laynah hızla tırmandı. Onu takip etmeden önce amcasına bakmaktan kendini alamadı,

kim inliyordu.

"Başarılı," diye homurdandı, parmakları duvarı kavrıyordu. *"Yok edildi."* Başını Finnigan'inkine çevirdi ve yüz ifadesinde hiç sevgi yoktu. Mavinin son pırıltısı da gitmiş, siyah gözbebeklerinin arasında yeni bir ışık parlamıştı. Ve kırmızıydı. *"Bu gemi benim."*

Bu gerçek Finnigan'a fiziksel bir darbe gibi çarptı. Amcası gitmişti.

İblis ona doğru hamle yaptı ve Finnigan sertçe savurdu, yumruğu bir çatırtıyla yüzünün yan tarafına çarptı.

Sıradan bir adam böyle bir darbeyle yere yığılabilirdi ama iblis tekrar saldırmadan önce sadece sendeledi.

Finnigan merdiveni yarılarmıştı bile, hareketleri tecrübeli bir tırmanıcınıninki gibi hızlı ve kusursuzdu, sanki amcasıyla geçirdiği eğitim yılları onu tam da bu an için hazırlamıştı. Ama amcasını geride bırakacağını hiç düşünmemişti.

"Laynah, yakala," diye bağırarak ağır kitabı yukarı doğru fırlattı.

Onu yakaladı ve merdivenden yukarı çıkışının geri kalanı zahmetsizce gerçekleşti.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın," diye şarkı söyledi iblis, şeytani elleri arkasındaki merdivene tırmanırken.

Güm güm güm güm güm.

Finnigan kapıyı çarparak kapattı ve ağırlığını kapının üzerine verdi. Bir an sonra, şiddetli bir gücün çarpmasıyla sarsıldı ve ardından amcasına hiç benzemeyen öfkeli bir tıslama duydu.

"Bizi öldürmeye çalışıyor," diye inanamayarak soluk soluğa kalan Laynah, sanki kendiliğinden açılacağından korkuyormuş gibi bir diziyle kapağa ağırlık verirken diğer diziyle de İblis Kitabı'nın üzerine diz çöktü. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Zihni umutsuzca bir plan yapmaya çalışıyordu ama düşünemiyordu, hele de uğursuz yaratık zihnini ele geçirmişken

Amcasının zihni ve bedeni. Uyarı işaretleri oradaydı ama amcasının kitabın cazibesine direnecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü ve belki de öyleydi ama kaybettiği bir savaş veriyordu.

Aniden, tuzak kapısının tahtalarından biri parçalanıp kırıldı ve bükülmüş gri boynuzlar ortaya çıktı, yukarı doğru saplandı ve Laynah'ı bir inçten daha az bir farkla ıskaladı. Bir çığlık attı ama olduğu yerde kaldı, ağırlığını kullanarak kapağın açılmasını engelledi.

Onun keskin korkusu kalbini sıkıştırdı ve sert bir gerçeklik onu sıkıştırdı: Amcasını kurtaramayabilirdi, o ele geçirilmişken ve Laynah'ı tehlikeye atarken değil. Ama ondan nasıl vazgeçebilirdi? Sevgili amcasından? Yapamazdı, çünkü kendi ailesini öldürmek düşünülemezdi ve bu ikilem onu güçsüz kılıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Yapamam..." Laynah ona baktı. "*Bir şeyler* yapmamız gerekiyor."

Yeni bir ses sakince konuşarak onları yerinden sıçrattı. "Ne yapabileceğini biliyorum."

Ramsey'i görmek için döndüler.

"Burada ne yapıyorsun?" Laynah hem rahatlamış hem de onaylamaz bir ses tonuyla sordu.

"Seni takip ettim. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ve belli ki ihtiyacın var."

İblis tuzak kapısına doğru yukarı doğru çarparken Finnigan'ın vücudu tekrar sarsıldı.

"Senin fikrin ne?" Laynah soluk soluğa kalmış, kapağın üzerinde kalmaya çabalıyordu.

Şeytan Kitabı'nı da yanında sürükledi ve Finnigan, Ramsey'nin gözlerinin kitaba kayışını ya da düşünceli bir şekilde alt dudağını emişini kaçırmadı.

"Kitabı bana verebilirsin," dedi Ramsey. "Onu fırına götüreceğim ve yok edeceğim."

Finnigan sertçe, "Hayır," dedi. Koşullar ne olursa olsun, kitabı Ramsey'e emanet etmeye hazır değildi.

Ramsey onun tepkisine sinirlendi ve yüzündeki şaşkınlık gerçek gibiydi. "Ama bu amcanı kurtarabilir... istediğin bu değil mi?"

Ama muhtemelen bu onu kurtarmayacak. Yine de bunu söylemeye cesaret edemedi.

"Müdürün çok ileri gittiğini düşünüyoruz," dedi Laynah, onay için Finnigan'a bakarak.

Cevap vermedi, ne diyeceğini bilemiyordu. Amcası için hala umut vardı... değil mi?

İblis tuzak kapısına çarpınca Laynah aniden panik içinde bağırdı.

"Onu öldürebiliriz," dedi Ramsey, sesi pragmatikti. "Üçümüz bunun üstesinden gelebiliriz."

Finnigan tehlikeli bir ses tonuyla, "Bu bir şey değil," dedi. "O benim amcam." "Amcanmış, öyle görünüyor."

Finnigan da aynı sonuca varmaya başlamış olsa da, Renegátok büyücünün bunu söylediğini duyunca içinde bir kızgınlık hissetti.

Tuzak kapısı tekrar çarptı, birbirine kenetlenmiş ahşap plakalar ayrılmaya başladı.

Ramsey bıkkınlıkla içini çekti. "O zaman birimiz İblis Kitabı'nı kullanmalı ve onu kontrol etmesi için daha güçlü bir iblis çağırmalı."

"Deli misin sen?" Laynah sordu.

"Birazcık," diye gülümsedi.

"Bu berbat bir fikir!"

Ramsey'nin gülümsemesi kayboldu. "Daha iyi bir çözümünüz yoksa..." Demir menteşelerden biri eğilirken metalik bir gıcırdama sesi duyuldu.

Laynah ve Ramsey yön bulmak için Finnigan'a baktılar ama onun nutku tutulmuştu. Bocalamak ona göre değildi. Her zaman ayakları üzerinde hızlı düşünürdü ve tehlikeli bir durumdan kaçmak için neredeyse her zaman bir numarası vardı ama şimdi eli boş dönüyordu. Tek gerçek seçenek, Bernie'den başka bir baba figürüne sahip olduğu en yakın şeyi katletmekken bir karar veremiyordu.

"Biraz zaman kazanacağız," dedi sonunda.

Ramsey, "Zaman kazanmanın doğru bir karar olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Finnigan onu görmezden gelerek Laynah'ya baktı. "İblisi büyülerle uzak tutacağız." Bunu söylediği anda yüzünü buruşturdu. *Ben bile amcama iblis diyorum. Onun için gerçekten çok mu geç?*

Laynah başını salladı ama bir saniye sonra, bir kalasın kırılması ve kanlı bir kolun ortaya çıkmasıyla bir gürültü oldu. Amcasının bükülmüş parmakları havada çırpınırken geri çekildiler.

Tuzak kapısı daha fazla dayanamazdı. Ayakta durmak zorundaydılar. Ayağa fırlayamadan uğursuz bir ses duyuldu. "*Tik, Tak. Tik, Tak.*"

Labirent koridorunun en sonunda, bodur kırmızı iblis neşeli bir gülümsemeyle paytak paytak onlara doğru ilerliyordu. Başındaki fanusun içinde siyah kum dans ediyor ve havayı çürük yumurta gibi topraksı bir koku dolduruyordu.

"Amcan iptal etti sanıyordum!" Laynah ağladı.

"Az önce beni takip ediyordu," dedi Ramsey. "Tuhaf görünümlü bir şey, değil mi?"

"*Tik, Tak.*"

"Ramsey'in davetsiz misafir olduğunu sanıyor," diye haykırdı Laynah,

Finnigan'ın kolundan tutup onu ayağına kaldırdı, böylece ağırlıkları hâlâ kapağın üzerindeydi.

"Patlayacak."

"*Tik, tak.*"

Onun sözleri Finnigan'ın aklını başına getirdi.

"Geri çekil!" diye emretti ama iblisin gülümsemesi yaklaştıkça daha da genişledi, fanustaki siyah barut hızla dönmeye başladı.

"*Tik, tak.*"

Ve tüm bunlar olurken, İblis Kitabı kulaklarında çığlık atıyordu.

Aç, aç, aç!

Tuzak kapısı altlarında eğildi ve gıcırdadı.

"Finnigan, o artık senin amcan değil," dedi, gözleri yaşlarla dolarken sesi yükseliyordu. "Ne olursa olsun, sen elinden gelen *her şeyi* yaptın."

Bunun doğru olduğundan emin değildi ama Ramsey'e dönmeden önce hızlıca başını salladı. "Patlamadan önce diğer iblisten kurtul!"

"Ne, bodur, topaklı olan mı?" Ramsey kaşlarını kaldırdı. "Kayıp bir fırsat gibi görünüyor."

"Yap gitsin," diye tersledi Laynah, eli tuzak kapısına yönelmişti, avucundan uzun alevler fışkırıyordu.

Finnigan'ın bakışları alevlere takıldı ve bir saniyeden kısa bir süre içinde onun ne yapmak istediğini anladı. İkisinin de yapması gereken şeyi: amcasını öldürmek.

Ama yapamadı.

"Önce kalkanları kullanacağız," dedi. "Savunmaya odaklanın."

"*Savunma* mı?" Ramsey, Laynah'nın alevleri sönerken dönüp ona bakarak sordu. "Şimdi sesi deli gibi çıkan *sensin*. Bizi öldürmek istiyor!"

"O benim amcam. Ona bir şans vereceğiz," dedi Finnigan kararlı bir şekilde. "Sanırım ona ulaşabilirim."

"Sanki sana ulaşmaya çalışıyormuşum gibi mi?" Ramsey küçümseyerek söyledi.

Ramsey'nin arkasında, sendeleyen iblis koşturaya başladı, yumuşak ayakları ilahiyle aynı anda gümbürdüyordu.

"Tik-tak-tak-tak-tak-tak."

"Ramsey!" Yumrulu iblis yaklaşırken Laynah uyarı için bağırdı. "Orada öylece durma!"

Bir tahta daha kırıldı ve ikinci bir kol ortaya çıkarak Layna'nın bileğini kavradı ve onu daha da yaklaştırdı. Layna yere yuvarlanırken delici bir çığlık attı, dehşeti adamın içini parçaladı.

Finnigan tuzak kapısından atladı ve botunu amcasının bileğine vurarak elinin istemsizce açılmasına ve Laynah'ın ayağını serbest bırakmasına neden oldu.

Adamın ağırlığını kaldırmasıyla birlikte kapak kırılarak açıldı ve Finnigan'ın amcası kapıyı yırtarak içeri girdi. Yüzü kanlar içindeydi, yüz ifadesi saf bir ahlaksızlığa dönüşmüştü. Kıyafetleri parçalanmış ve gri renkli göğsünde koyu renkli damarlar belirmişti. Uzaktan insana benzeyen tek yeri elleri ve yüzüydü ama yüz hatları kör bir öfkeyle çarpılmıştı.

"Amca!" Finnigan bağırdı. "Amca, benim, yeğenin. Bana bak!"

Ama ona bakan bir şeytandı ve Laynah onu geri çekilmeye zorlarken, şeytan saldırdı. Parmakları Laynah'ın atkısını yakaladı ve çekti.

Eşarp boynuna dolandı ve vücudu iblisin pençelerine doğru çekilirken boğuk bir ses çıkardı.

Ramsey hemen tepki verdi ve kırmızı yumru iblisin havada asılı kalmasına neden olan bir büyü mırıldandı. Hızlı bir hareketle ileri atıldı ve müdürün göğsüne bir tekme attı.

Efendi Emsworth aşağıdaki odaya düşerken bağırdı.

"Hayır!" Finnigan kükredi ama elini havada aşağı doğru kaydıran Ramsey'i durduracak gücü yoktu. Bu hareket, havalanan iblisin hızla ilahi söyleyerek aşağıdaki karanlık odaya uçmasına neden oldu.

"Tik-tak-tak-tak-tak-tak."

Yaklaşan patlamadan korkan Finnigan, kulakları sağır eden bir patlama yeri şiddetle sarsmadan bir saniye önce bedenini Laynah'nın üzerine attı, patlama onları yere düşürürken havayı duman kapladı.

Gözlerini açtığı anda sırt üstü yatıyordu. Gördüğü ilk şey Laynah'ın yüzünün ona baktığı ve yüz hatlarında endişenin yazılı olduğu oldu. Dudakları hareket ediyordu ama kulaklarındaki çınlamadan hiçbir şey duyamıyordu.

Ama gerçeği bilmek için ses duyma yeteneğine ihtiyacı yoktu. Kardeşliğin lideri ve sevgili amcası Üstat Emsworth ölmüştü.

Bölüm Kırk Beş

Keder

Laynah

LAYNAH FINNIGAN'IN OTURMASINA YARDIM ETTİ. Sersemlemiş görünüyordu, gözleri odaklanamıyordu ve LAYNAH onunla konuşmaya çalıştığında başını eğip yüzünü kollarının arasına sakladı, kolları da tıpkı onunki gibi kesik ve çiziklerle kaplıydı.

"İyi misin?" diye sordu, yaralandığından endişelenmişti ama sonra omuzlarındaki küçük titremeyi fark etti.

Finnigan'ın sessizce ağlayışını izlerken bir hüznün dalgası kapladı içini. Ölümden kıl payı kurtulmuşlardı ama Finnigan amcası için yas tutarken rahatlamış hissetmiyordu.

"Senin için buradayım," diye fısıldadı usulca, ona sarılarak. Finnigan'ı daha önce hiç ağlarken görmemişti ve onu bu kadar perişan görmek kalbini kırmıştı.

Dakikalar geçti. Adam tek kelime etmeden kadının kucağından çekildi, derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Boynun nasıl?"

Atkı yerdeydi ve soğuk havaya rağmen, neredeyse boğulmasına neden olan atkıyı bir daha takmaya hiç niyeti yoktu. O

boğazını ovuşturdu. Hassas olmasına rağmen "Bir şeyim yok," dedi.

"Bir bakayım." Finnigan onun elini aşağıya doğru yönlendirdi. Boynunu incelerken yüz ifadesi karardı. "Kırmızı. Muhtemelen moraracak."

"Her şey y o l u n a girecek. Neden malikâneye geri dönmüyoruz?" dedi sesine neşe katarak.

Finnigan dalgınca başını salladı. Yürümeye başladılar ama Ramsey arkalarından konuşunca durdular.

"Amcan için üzgünüm."

Finnigan'ın kasları gerildi ve Laynah ondan aniden yayılan öfke dalgalarını hissedebiliyordu. Çenesi gergindi, sanki pişman olacağı bir şey söylememek için mücadele ediyordu.

Ramsey yardım edemedi ama sessizliği doldurdu. "Ben sadece yapılması gerekeni yaptım."

Ramsey'nin sözleri belli ki sinirlerine dokunmuştu çünkü Finnigan ona doğru ilerledi ama büyücüye dokunmadan durdu ve buz gibi bir bakışla onu kısırdı.

"Siz olmasaydınız amcam hâlâ hayatta olabilirdi."

Ramsey yutkundu. "Evet... ama... olmayabiliriz de. Hem zaten bir taşla iki kuş vurmuş olduk."

Laynah irkildi. Ramsey teknik olarak haklıydı ama bu söylediği çok duyarsızca bir şeydi. Bir an için Finnigan'ın kısa boylu büyücüye vuracağından korktu ama onun yerine soğuk, duygusuz bir sesle konuştu.

"Konağın dışındayken, Lonca'dan yaraladığın arkadaşımın adını hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Onun adını hatırlıyor musun?"

Ramsey dudaklarını yaladı. "Maisy Fry'ı kastediyorsun, değil mi?"

Finnigan'ın normalde soğuk olan gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi. "Evet."

"Etrafa sordum. Olaydan oldukça etkilendiğini duydum." Finnigan'ın gözleri parladı. "O *olay* ve onun hayatına verdiği zarar, senin hatandı." Öne doğru bir adım atarak Ramsey'yi çitlere doğru sendelemeye zorladı. "Onu geçide bakmaktan kurtarmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Bana onu bırakmamı söylediğini de hatırlıyorum. Yapılacak en kolay şey buydu, değil mi?"

Ramsey'nin sesi bir ciyaklamadan biraz daha fazlaydı. "Başka kimsenin zarar görmesini istemedim."

"Bir korkak gibi öylece durdun ve onu Öteki Tarafın merhametine terk ettin.

Ve bu gece, amcamdan vazgeçtin."

Finnigan İblis Kitabı'nı aldı ve arkasına bile bakmadan köşede kayboldu.

Ramsey üzgün bir ifadeyle Laynah'ya baktı.

Finnigan'la ters düşmeden onu nasıl teselli edebileceğini bilmiyordu. Çünkü Finnigan haklı olsa da aynı zamanda hatalıydı. Geçmişte Maisy ile tam olarak ne olduğundan emin değildi ama bu gece Ramsey 'kolay olanı' yapmamıştı. Tam tersini yapmıştı - zor olanı yapmış ve onların hayatını kurtarmıştı.

Finnigan'ın peşinden aceleyle gitmeden önce Ramsey'ye güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey sundu. Ramsey asık suratla arkasından gitti.

Labirentten çıktıklarında Ramsey ona yetişti ve onu kenara çekti. "O haklı, biliyorsun. Amcasının ölümü... benim hatam."

"Kendini suçlayamazsın," dedi. "Zor bir durumdu ve ne Finnigan'ın ne de benim sizin yaptığınızı yapabileceğimizi sanmıyorum. Bize yardıma geldiğin için şanslıyız."

"Finnigan'ın kendini pek şanslı hissettiğini sanmıyorum."

"Ramsey... Sana hayatımı borçluyum. Sen bizi *kurtardın*. Bu hiçbir şey değil."

Ramsey zayıf bir kahkaha attı. "Büyük övgü. Tüm hayatımı ailem için 'hiçbir şey' olarak geçirdim - ama sanırım hiçbir şeye yakın. Her zaman daha fazlası olmak istedim. Ve aptal bir yanımla belki de sizin yanınızda yerimi bulduğumu düşündü."

Ona cevap veremeden Ramsey, çimenlikte adım adım uzaklaşan Finnigan'a doğru başını salladı. "Benden nefret ediyor."

"Ona zaman ver, yas tutuyor."

Ramsey içini çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Sonra malikânede görüşür müüz?" diye seslendi arkasından.

Adam arkasına bakmadan el salladı ve kız bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Laynah, karla kaplı geniş çimenliğin ortasında aniden duran Finnigan'ın peşinden koştu. Büyücülük Loncası'nın heybetli yapısına bakıyordu. Pencereler altın bir parıltıyla aydınlanmıştı ve karanlık cephesi üzerlerinde belirliyordu.

"Finnigan," diye soluk soluğa bağırdı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Finnigan ona sarılırken kitap bir gümbürtüyle yere düştü. Bir süre öylece durdular, soğukta birbirlerine sarıldılar ve Finnigan sonunda çekilene kadar onu bırakmadı. Gözleri kırmızıyla çevriliydi ama ona bakarken yüz ifadesi kararlıydı. "Hadi, bitirelim şu işi." Ağır kitabı eline aldı.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla, Finnigan'ın uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ederken kalbi endişeyle çarpıyordu. Finnigan daha yeni *amcasını* kaybetmişti, bir ebeveyne sahip olabileceği en yakın şeydi ve duyguları çok yoğundu.

"Kitabı yok etmeliyiz."

"Evet ama bekle, şimdi gidemezsin!" Onu durdurmak için kolundan tuttu. Finnigan, "Yas tutmak için daha sonra zamanımız olacak," dedi.

"Peki ya kitabın koruyucusu? Onu tek başına yenemezsin!"

Küçük bir gülümseme verdi ve yürümeye devam etti. "Beni hafife alıyorsun."

"Hayır, elbette değil, ama..." Gerçeği yüksek sesle söyleyerek onu incitmek istemiyordu - net düşünemediğini ve başka bir savaş için uygun durumda olmadığını acı verici bir şekilde açık olduğunu. "Lütfen sabaha kadar bekle. Gücünü topladığın zaman. Ölürsen kimsenin işine yaramazsın."

Finnigan'ın çenesi gözle görülür bir şekilde sıkıldı, yüz ifadesi dizginlenemez bir kararlılıkla sertleşti. "Bunu yapabilirim."

Laynah bir çılgılığı bastırdı. Bu ifadeyi biliyordu; kız kardeşini zindandan kurtarmaya karar verdiği de aynı ifadeyi takınmıştı. Kararını vermişti ve ne onun ne de başkasının onu durdurmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Neyse ki Patrick o anda geldi. Ramsey'i arıyordu ama Finnigan'ın sert tavrına ve yalvaran yüz ifadesine bir kez baktı ve onlara katılmak için yanlarına geldi. Finnigan yüksek fırının olduğu yöne doğru yürümeye başlarken, o da sessizce Ramsey'in labirentte neler olduğunu anlatmasını dinledi.

Patrick onu durdurdu, omzuna kocaman bir el attı ve onu kucakladı. Finnigan'a "En derin taziyelerimi sunuyorum," dedi. "Amcan iyi bir adamdı ve ona hizmet etmekten onur duydum. Vefatının yasını tutacağız."

"Onu *onurlandıracağız*," diye düzeltti Finnigan, geri çekilip yürümeye devam ederek, "görevini tamamlayıp kitabı yok ederek."

Laynah ve Patrick onun peşinden aceleyle giderken bakiştılar. Yüksek fırına yaklaşıyorlardı, karlı çimenlikte bir patikayı takip ediyorlardı, sık ağaçlar ve ormanın kıvrımı yapının görünmesini engelliyordu.

Birden Ramsey patika boyunca onlara doğru yürürken göründü. Onları görünce irkilmiş görünüyordu.

"Ramsey?" Laynah sordu. "Ne yapıyorsun?"

Finnigan'la yüz yüze geldiği için gergin görünüyordu ama çenesini kaldırıp ona ve Patrick'e döndü, sesi nispeten sakindi. "Fırını kontrol ettim. Ne yazık ki tamamen soğumuş."

"Hayır," diye inledi Finnigan, başını ellerinin arasına alıp çömelirken kitabı yere bıraktı. "Bilmeliydim... kontrol etmeliydim... tabii ki yanmıyor. Amcamın bu gece kitabı yakmamıza hiç niyeti yoktu."

"Sorun yok," dedi Ramsey çabucak, "tekrar yaktım ama sabaha kadar yeterince ısınmaz. O şeylerden birini ısıtmak normalde bir hafta sürer, yanlış hatırlamıyorsam, ama çalıştırmak için fazladan biraz ateş gücü kullandım. Şafakta geri gelebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Patrick, Laynah'nın Finnigan'ın ruhsal durumuyla ilgili endişelerini paylaşıyor gibiydi, çünkü "Bu bir plana benziyor," dedi ve Finnigan'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için diz çöktü, aynı anda kitabı diğer eline aldı. "Bu bende kalsın Finn, birkaç saat içinde her şeyi hallederiz. Hepimiz biraz dinlenelim."

Finnigan dalgınca başını salladı ve başka bir şey söylemeden onları malikâneye geri götürdü.

Girişte Patrick İblis Kitabı'nı dikkatle kaldırıp geniş göğsüne yasladı. "Yarın, Finn. Bu gece yas tutacağız. Ve ilk ışıkla birlikte senin yanında olacağım."

Laynah ve Finnigan onun yatak odasına döndüler.

Şömineyi yakarken, ateşin yanındaki koltuğa çökmüş olan Finnigan'a endişeli bir bakış attı. Belki de onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmediği içindi ama *gerçekten* de kendinde görünmüyordu.

Diğer koltuğu görmezden geldi ve adamın ayaklarının dibindeki kürk halının üzerine kıvrıldı, kollarını okşarken başını adamın kucağına yasladı.

Finnigan uzun bir iç çekiş yaptığında başını kaldırıp baktı. "Korkarım kötü davrandım," dedi.

"Hiç de değil-" diye söze başladı ama Finnigan başını salladı.

"Ramsey'e bu kadar kızmakla hata ettim, özellikle de ben çok daha kötülerini yapmışken." Bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Yıllar önce öldürdüğüm kişinin kim olduğunu bilmek ister misin?"

Merak ediyordu ama bu konuyu şimdi açmasına da şaşırmıştı. "Evet, ama bu sana karşı hissettiklerimi değiştirmeyecek."

"O kadar emin olma." Finnigan kollarını kavuşturarak ondan uzaklaştı ve Finnigan onun kendine sarılmasının soğuktan kaynaklanmadığını biliyordu. "Sana Maisy'nin ikiz kardeşi Arielle'den nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Maisy'den bir dakika daha büyüktü ve bir kış, aile laneti sayesinde ölüm sırası ona gelmişti. Ama ölümü yavaş oldu. İlk başta sadece hastaydı. Maisy grip olduğunu söyledi ama ben daha iyi biliyordum. Sonra geçit olayı meydana geldi ve Maisy haftalarca revirde, bilinci gidip gelerek geçirdi. Ama daha akli başında olduğu anlardan birinde, onu Fry ailesinin evinde ölüm döşeginde olan kız kardeşi Arielle'i görmeye götürmem için bana söz verdirdi. Ölüyordu ve..."

Finnigan uzun, titrek bir nefes aldı ve Finnigan onun kolunu sıkarak halının üzerindeki pozisyonundan ona baktı.

"Devam et."

"Biz geldiğimizde ev neredeyse bomboştu, Arielle'e sadece bir hizmetçi bakıyordu. Çok acı çekiyordu Laynah. Sürekli çılgılık atıyordu. Herkesin duyabildiği tek şey buydu. Maisy'yi tanıdığını anladığımız anlar oldu. El ele bile tutuştular ama..." Başını eğdi.

Başını kaldırdı, gözlerini anıyı engellemek istercesine kapattı. "İşte o zaman neden Lonca'nın revirinde olmadığını anladım. Ölmesi için eve gönderilmişti. Ailesinin geri kalanının, Maisy hariç herkesin çoktan öldüğü boş bir eve."

Laynah Finnigan'ı kucaklarken nefes almaya bile cesaret edemiyordu, keşke rahatlatmak için bir şey söyleyebilseydi ya da yapabilseydi. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Maisy benden onu Arielle'in ıstırabından kurtarmamı, acısını dindirmemi istedi. Şifacılar zaten her şeyi denemişlerdi ama onun acısı fiziksel değildi. İçindeki şeytanlar tarafından terörize ediliyordu. Ben de akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım." Uzun bir nefes verdi, sonra ağlamaklı gözlerini ona çevirdi. "Onu öldürdüm."

Laynah kaskatı kesildi. Finnigan'ın itirafının ağırlığı karşısında nutku tutulmuştu.

"Maisy'nin kız kardeşini öldürdüm," diye tekrarladı. "Maisy bunu yapmaya cesaret edemedi, ben de edemedim. Ama saatler ilerledi ve Arielle'in huzuru kalmadı ve... ve Maisy yalvardı... ve..." sesi kesildi ve bakışlarını yere indirdi. "Çok uzun bir geceydi. Ve benim için hiç bitmeyen bir geceydi."

"Bunu bir iyilik olarak yaptın," dedi Laynah, yüzüne dokunarak ve başını kaldırarak, yavaşça bakışları kendisiyle buluşana kadar. "Arielle'in acısını hafifletmek uğruna zor bir karar verdin. Bunun için kendini affetmelisin."

"Yapamam. O zamandan beri bunun utancını içimde taşıyorum."

"Bunda utanılacak bir şey görmüyorum," diye itiraz etti, yanaklarından süzülen gözyaşlarını tutamadı. "Sevgi ve şefkatle hareket ettin ve bunun için seni seviyorum."

Ayağa kalktı ve adamın kucağına tünedi, kollarını adamın omuzlarına doladı ve ona şiddetle sarıldı, kelimelerle ifade edemediği her şeyi aktardı.

"Biraz dinlenelim," diye ısrar etti.

Finnigan halının üzerinde ona katıldı ve başka şeylerden konuşurlarken gülümsemesinin bir kısmı geri geldi. Hâlâ giyinik bir halde şöminenin sıcaklığının soğuk kemiklerine işlemesine izin verdiler; şöminenin parlak sıcaklığı endişelerini uzak tutan bir teselliydi.

Finnigan'ın yüz hatları üzüntüden gerilmişti ama yine ağlamamıştı. Dik oturabilmek için sırtını koltuğa dayadı ve Finnigan'ın başını kucağına aldı. Ateş ışığında altın sarısı görünen karamel saçlarını okşarken daha mutlu şeylerden konuştular. Sonunda sessiz ve düşünceli olduklarında, kadın kısık bir melodi mırıldandı.

Finnigan bir göz kapağını araladı. "Bu Rosarian milli marşı mı?"

Laynah gülümsemesini gizledi. "Belki de."

"Vatansever hissediyor musun?"

Alevlere bakarak, "Belki," diye tekrarladı. Kormend'e yaptığı kısa yolculuk gözlerini açmış ve Rosaria'nın dışındaki dünyaya yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Ama aynı zamanda ona sorunlarından kaçmanın çözüm olmadığını da öğretmişti. Her yerde insanlar ve fırsatlar vardı ama gelecek onu nereye götürürse götürsün, kalbinde her zaman bir Rosaria'lı olacaktı ve bir huskarl olarak ulusuna hizmet etmiş olmaktan gurur duyuyordu.

"Güzel bir sesin var," diye gülümsedi Finnigan. "Benim için başka bir şey söyler misin?" Laynah kendi kendine gülümseyerek iyi bilinen bir taverna şarkısının sözlerini söyledi. Daha ilk müstehcen mısranın yarısına bile gelmemişti ki

Finnigan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Leydi Laynah, size şaşırdım. Sizin konumunuzdaki bir soylu kadın için daha uygun bir şey beklerdim."

"Henüz iyi kısmına bile gelmedim," diye alay etti.

"Oh, elbette, özür dilerim. Sessiz olacağım."

Sırıttı ve bu yüzündeki gerginliği yumuşattı, ama sadece bir an için. Sanki gerçeklik bir kez daha yüzüne çarpmış gibi yüz hatları hemen gerildi.

En azından bir an için gülümsedi. Seçtiği bir sonraki şarkı daha uygundu, amcasının vefatını onurlandırmak için yumuşak, kederli bir melodi. Bundan sonra huzurlu bir şarkı mırıldandı ve Finnigan ona sokulurken memnun bir iç çekiş çıkardı.

Başını kucağına alarak, o uykuya dalarken saçlarını okşamaya devam etti ve kendini uyanık kalmaya zorladı. Onun stresli nefes alışları nihayet hafif iç çekişlere dönüştüğünde, sandalyeye yaslandı ve gözlerini kapattı.

Bölüm Kırk Altı

Gecenin Bir Yarısı

Laynah

İŞTE BURADAYIM. Bana gel.

Laynah sarsılarak uyandı. İblis Kitabı onu çağırıyordu ve reddedemeyeceğini hissetti. Uyuyakaldığı yerde, halının üzerinde dimdik oturarak bekledi. Şimdi tekrar uyumasına imkân yoktu.

Git, dedi kafasının içindeki ses.

Finnigan'ı uyandırmayı düşündü ama Finnigan yanında huzur içinde uyuyordu ve onun çok ihtiyacı olan dinlenmesini bozmak istemedi. Sabah, amcasının ölümünün keskin hatırlatıcısıyla birlikte çok erken gelecekti.

Bekliyorum.

Geceliğini giydi, kuşağını bağladı ve odadan çıkıp koridora doğru süzüldü.

Evet, evet. Bu taraftan.

Kitabın huzur veren sesi onu mutfağa çekti. Ateşin üzerinde bir tencere kaynıyordu ve birkaç mumlu mum Quinn'i un tenekesine yaslanmış bir kitabın üzerine eğilmiş bulduğu masayı aydınlatıyordu.

Adamın sadece siyah saçlarının tepesi görünüyordu ve kadın karanlık kitabı tanıyınca nefesi kesildi.

"Quinn?"

Adam başını kaldırdı ve kadın onun Quinn olmadığını fark etti.

Ramsey'di. "Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma," dedi, bakışlarını tekrar yere indirerek. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Sadece hafif bir okuma."

Adamın aşırı rahat ses tonundan yalan söylediğini anlayabiliyordu. "Ramsey... onu bana ver."

Evet, beni de yanında götür, kitabı fısıldadı.

Laynah irkildi. Kitabı istemesinin nedeni kitabın onu ikna etmesi *değildi*.

Ramsey onu yakından izliyordu. "Kafanın içinde sesler duyuyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Sadece kitabın sende olmaması gerektiğini düşünüyorum." "Bana güvenmiyor musun?"

"Var, ama... bununla değil."

"Çok seçici."

Öne doğru yürüdü ve kitabı kaptı.

Ramsey onu durdurmaya çalışmadı ama kızgınlıkla dilini şaklattı. "Ben de onu *okuyordum*."

Tam mutfaktan çıkmak üzereydi ki Ramsey'nin sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

"Sorun değil. Ben de kendime güvenmezdim. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kitapla ilgilenmek için en iyi kişinin sen olduğunu da düşünmüyorum."

Döndü. "Ve sen?"

Ramsey omuz silkti. "Elbette. İblislere karşı daha az duyarlıyım. Bu konuda daha çok pratik yaptım."

"Bu yüzden mi boynuzların var?"

Ramsey'nin gülümsemesi dalgalandı ve kadının orada olduğunu bildiği kısa, keskin çıkıntıları gizleyen dağınık saçlarına bilinçsizce dokundu. "Bunlar yeni değil, hesaplanmış bir karardı. Binalarımın asla yıkılmamasını sağlamak için bir parçamı Öteki Taraf'a feda ettim."

Sözleri bir çan çaldı.

"Binalarınızın yıkılamayacağını söylediğinizde," diye başladı, "demek istediğiniz..." "Olmazlar demek istedim. Şey, *biraz* hasar olacak, bu yüzden olmayacaklar

Eğer şeytani büyü birdenbire yok olup kozmetiğe dönüşürse bağışıklık kazanacaktır, ancak genel yapı kurtarılabılır olacaktır."

Eğer doğruysa, bu iyi bir haberdir. Laynah kaşlarını çattı. "Ama Alfalu'daki yeni binalarda kullanılan aktif büyüğü gördüm. Parıltıyı gördüm."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Ramsey. "Aktif sihir çoğunlukla binaları hızla bitirmek için kullanıldı -duvarlar, fayanslar, camlar, yer döşemeleri, merdivenler, kaplamalar, süpürgelikler vb. Ama önemli olan *temeldir* ve yük taşıyan kirişler, temeller, çatılar gibi tüm önemli yapısal unsurların sağlam olmasını sağladım."

"Kirli Güvercin bile mi?" Laynah kuşkuyla sordu.

"Olamaz, orası kızarmış. Kesinlikle çökecek."

Tereddüt etti, kitap hâlâ kollarının arasındaydı ve zihninde sabırsızca fısıldıyordu.

"Finnigan, İblis Kitabı'nın yok edilmesinin binalar çöktüğünde çok sayıda can kaybına yol açacağını düşünüyor."

"Finnigan iyi bir adam," dedi Ramsey, ayaklarını masanın üzerine koyarak. "Ama mimar değil. Öte yandan Rutherford Kalesi ilginç. Tadilatına bir göz attım. Hiç parıltı görünmüyor."

Büyü belirtilerinin çoğu eski ve kimse nasıl çalıştığını bilmiyor gibi görünüyor. Keşfettiğim tek aktif büyü Büyük Salon ve fuayedeydi."

"Eğer göremiyorsan bunu nereden biliyorsun?"

"Zindana indim ve odacınızla konuştum." Laynah gerildi. "Bana yapmadığını söyle."

"Neden olmasın? Bana bir tur teklif edildi... Percy tam bir kaçık, değil mi? Kitabı ele geçirmeden çok önce karanlık büyülerle deneyler yaptığını söylüyor. Her neyse, öğrendiğim şey şatonun yeni bölümlerinin çökmesini engelleyen tek şeyin şeytani büyü olduğuydu."

"Harika." İçini çekti ve mutfaktan çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" Ramsey ayağa kalkarak sordu. "İblis çağırmaya mı?"

Geri döndü. "*Hayır*. Bunu Patrick'e iade ediyorum," diye tersledi.

"Bu ilginç olacak." Ramsey yaklaştı ve kapı aralığına yaslandı. "Bakalım bunu yapabilecek misin?"

Laynah bir rahatsızlık hissetti ama dikkatini kitabı üst kata, Patrick'in odasına götürmeye odakladı. Bu görev beklediğinden daha zor oldu.

Hem İblis Kitabı hem de içindeki iblis karşı çıktı, iradesini ezdi ve vücudunu ağır ve halsiz hissettirdi, ama birlikte bile, iblisler motivasyonunu yenemedi. Bacaklarını merdivenleri çıkmaya zorladı. Tam son basamağa ulaştığında, Ramsey yanından geçerek sahanlığa çıktı.

"Fena değil," dedi. "Kolay görünmesini sağladın."

Laynah uzun bir nefes verdi ve kirpiklerine bir ter damlası düşerken gözlerini kırıştırdı. Zor bir başarıydı ama imkânsız değildi.

"*Gerçekten* Patrick'e teslim edecek misin?" Ramsey sordu.

Ramsey'nin kitabı ona geri vermesini mi istediğini, yoksa sadece onu kışkırtmaya mı çalıştığını anlayamıyordu.

"Evet. Sadece beni izle."

Zebanilerin zihni üzerindeki etkisini bir şekilde azaltmış olmaktan memnun bir şekilde sahanlıkta ilerledi ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Ama kapıyı çalmadı. Kitabın fısıltıları şiddetlenmişti ve kolu kurşun gibi ağır ve pamuk gibi işe yaramaz hissediyordu.

Ramsey, *ben sana söylemiştim* dercesine kaşını kaldırdı.

Çenesini kaldırdı, orada olduğunu bildiği irade gücünü topladı ve kapıyı çaldı.

"Yüzüncü kez söylüyorum," dedi Ramsey mutfak sandalyesine otururken kollarını kavuşturarak. "*Hayır*, kitabı iblisleri çağırmak için kullanmıyordum. Sadece alevler içinde kalmadan önce son bir kez bakmak istedim. Buna karşı koyamayan tek kişi o," diye ekledi Laynah'a başını sallayarak.

Onu görmezden geldi. Patrick ve Finnigan'ın sorularına rağmen Ramsey kitabı gerçekten neden aldığına dair hiçbir neden göstermemişti. Birinin onu yakalamasını istediğini düşünmeye başlamıştı, ilgiden hoşlanıyor gibiydi.

Laynah tarafından yataklarından kaldırılan diğerleri erken kahvaltı için geldiklerinde pencereler hâlâ karanlıktı.

"Nasılsın?" Laynah yanına oturduğu Grace'e sordu. "Çok daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim," dedi Grace mutlulukla. "Peki ya bebek?"

Grace'in yüzü daha da aydınlandı. "Dün gece birkaç tekme hissettim."

Laynah'yı bir rahatlama dalgası sardı ve Grace'in elini sıktı; bu el, şefkatli kocası tarafından tutulmamıştı.

"Neler oluyor?" Patrick hayal kırıklığı içinde elini masaya vururken Quinn sordu. Ramsey sorularını geçiştirmiş ve ona bir cevapsızlık daha vermişti.

Laynah, "Sadece Ramsey, Ramsey oluyor," dedi.

Sessizce gözlemleyen Finnigan konuştu. "Yeter. Bunun bir önemi yok. Sabah ilk iş kitabı yok edeceğiz."

Quinn başıyla pencerenin dışındaki grileşen ışığı işaret etti. "Sabah oldu bile."

Bölüm Kırk Yedi

Yüksek Fırın

Laynah

Kar gece boyunca çok yağmıştı ve onlar da eriterek bir yol açmak zorunda kalmışlardı. Yakıcı büyüleri karda tünel açarak bir insan boyunda sırlı duvarlar oluşturdu. Yardım etmeye hevesli Floofy kazmaya çalıştı ama sadece onları karla gömmeyi başardı.

Grace önlerindeki karı ısıtırken Quinn, "Ne yazık ki ateş püskürtmüyor," dedi.

"Ateş üfleyebilmeli mi?" Laynah Finnigan'a sordu.

"Evet, sanırım öyle. Ama eğer büyümesi engellenirse, asla tam potansiyeline ulaşamayabilir." Laynah'a güven verici bir gülümseme sundu.

"Başını dik tut. Baksana uçmayı ne kadar çok seviyor. İki kuyruklu bir köpek kadar mutlu."

Laynah karanlık gökyüzüne bakarak, "Sanırım," dedi.

Floofy'ye tepesinde uçması için izin vermişti ve yukarı doğru bakarken gülümsedi. Küçük yaratığın omzundaki ağırlığının rahatlığını özlemişti ama onun neşeli taklalarını görünce kalbi kabardı. Floofy, hakkında okuduğu pullu ejderhalara hiç benzemiyordu-Finnigan şöyle demişti

Ama onun aptalca şakacılığını ve heyecandan ciyaklamasını seviyordu.

"Kocaman bir köpek yavrusu," dedi Grace sevgiyle.

Patrick kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Yerimizi belli edecek." "Bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyorum," dedi Ramsey.

Finnigan, Laynah'a özür dileyen bir bakış atarak, "Pat haklı, pek de sinsi sayılmaz," dedi.

Islık çalıp Floofy'yi aşağı çağırdı ve nefes nefese kalmış, salyalı dilinden kaçınmaya çalışırken büyük sarkık kulaklarının etrafını kaşımaya başladı.

Floofy eve dönme ihtimalinden pek hoşlanmamıştı ama sonra Finnigan onun sarkık kulağını kaldırdı ve kulağına fısıldadı.

Floofy hiçbir uyarıda bulunmadan havaya sıçradı ve o kadar hızlı uçtu ki onu gözden kaybettiler.

"Ona ne söyledin?" Laynah sordu.

Finnigan gizemli bir gülümseme verdi. "Sana sonra gösteririm. Daha sonra hep birlikte pikniğe gidebiliriz."

"Bir kutlama pikniği," diye kabul etti Patrick.

Garip bir şekilde sessiz kalan Ramsey dışında hepsi onayladıklarını mırıldandılar.

"Fırın yeterince sıcak olacak mı?" Yolları ormanın kenarından kıvrılırken Quinn Finnigan'a sordu.

"Ramsey'e göre öyle olmalı," dedi Laynah. Onu duymamış gibi görünen Ramsey'e baktı. Sabahtan beri garip davranıyordu - dün geceki sakin tavrı gitmişti ve şimdi dikkati dağınık görünüyordu.

Ramsey'e o kadar odaklanmıştı ki, aniden durduğunda Quinn'e çarptı. Ormanla çevrili bir açıklığa varmışlardı. Quinn'in yanından geçerken burnuna yanmış kömürün keskin kokusu çarptı. Quinn'in

İlerideki toprak taş ve bükülmüş metallerle doluydu, önlerindeki kar is ve külle lekelenmişti.

Yüreği sızladı. Bir zamanlar dimdik ve gururlu duran yüksek fırın şimdi bir moloz yığınınına dönüşmüştü. Kitabı yakmak için tek şansları da gitmişti.

Patrick küfretti.

"Ne oldu?" Grace nefes aldı.

Finnigan yenilmiş gibi görünüyordu ama duruşu neredeyse anında değişti, eli kılıcını çekerken tetikte bekledi. "Tetikte olun."

Ağaçları taradı ama Laynah yavaşça döndü, Ramsey'le yüzleşirken kalbi çarpıyordu.

"Sen," diye nefes aldı. "Dün gece bize fırına gittiğini söylediğinde..."

Ramsey onun bakışlarıyla karıştı ve cevabı onun soğuk gri gözlerinde gördü. "Bana sen olmadığımı söyle," diye yalvardı. "Bana yanıldığımı söyle."

Herkes yüzünü ona dönerken Ramsey yutkundu.

"Tüm övgüyü ben alamam..."

"Bu da ne demek şimdi?" Patrick yüzü kıpkırmızı kesilerek sordu.

Renegátok büyücüleri ağaçların arasından çıkıp onları bir çember şeklinde çevrelerken hışırdayan yaprakların sesi havayı doldurdu.

Biri hariç hepsi maskeliydi-İldi. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle ilerlerken lider olduğu belliydi. "Aferin Ramsey. Onları tam da söylediğin gibi teslim ettin."

"Tabii ki yaptım."

Ramsey İldi'yle buluşmak için yanından geçerken Laynah geri çekildi.

Patrick yumruklarını sıktı ve ileri doğru bir adım attı ama büyü bir rüzgâr onu geri savurdu ve kitap parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Büyü

Renegátok büyücülerinden herhangi biri tarafından yapılmış olabilirdi - sayıca çok azdılar.

"Enerjini sakla, Pat," dedi Ramsey, kitabı eline alarak. Patrick'e ters bir bakış attı, ifadesi okunamıyordu. "Daha sonra ihtiyacın olacak."

Patrick ayağa kalkarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hain."

"Aksine, Ramsey tüm beklentilerimizi karşılıyor," dedi Ildi. "Renegátok'a sadık olmaktan başka bir şey yapmadı. Tam da umduğumuz gibi, müdür öldüğünde koğuşların çoğu ortadan kayboldu. Planımız her zaman -"

Ramsey kadına sırtını dönerek, "Teşekkür ederim Ildi, bundan sonrasını ben hallederim," dedi.

Ildi sinirlenmiş görünüyordu ama sustu. Bu arada Ramsey, tıpkı Laynah'ın onunla Büyük Salon'da ilk karşılaşmasında olduğu gibi, maskeli büyücülere gülümseyerek etrafına bakınırken buyurgan ve kendi halinde görünüyordu.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Ama... Ramsey, müdürün ölümü... planlı değildi..." sesi cızırtılı bir tona dönüştü. "Öyle miydi?"

Ramsey omuz silkti. "Öyle ya da böyle... yaşlı adamın ölmesi gerekiyordu."

Ramsey kitabı havaya kaldırıp etrafındaki Renegátok büyücülere gülümseyerek bakarken Laynah şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Planım her zaman İblis Kitabı'nı geri almaktı," dedi, kitabı daha yüksekte tutarak ve büyüleyici bir gülümseme sergileyerek, "ve işte burada."

Grace sesini alçaltma zahmetine girmeden, "Onu öldüreceğim," dedi.

"Ve," diye devam etti Ramsey, Grace'e bir kaşını kaldırarak, "fırını yok ettim. Ildi de *yardım* etti," diye ekledi, Ildi sevecen bir iç çekişle nesne.

"Renegátok lideri benim," diye tısladı Ildi, "sen değil."

"Sen de yerime harika bir iş çıkardın," dedi Ramsey, ses tonu o kadar onaylayıcıydı ki Ildi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra kendine gelebildi.

"I-"

"Annem hepinizle gurur duyardı," dedi büyücülere dönerek, "hepinizle. Onun yüksek standartları vardı ve ben de onun yerini doldurmaya ve mirasına layık olmaya çalışacağım."

Ildi itiraz eder gibi homurdandı ama Ramsey neşeyle ellerini çırpı.

"Şimdi, neden bu soğuktan kurtulmuyoruz? Olur mu? Güzel. Herkes malikaneye dönsün! Sevgili mahkumlarımıza sorularım var."

"Soruları mı var?" Grace eve geri götürülürken inanamayarak sordu. "Kıçına iyi bir tekme atılması gerekiyor."

Quinn, "Onu öldüreceğini söylediğini sanıyordum," dedi.

"O da var. Onu öldüreceğim ve sonra da iyi bir önlem için ona bir tekme atacağım."

Laynah kaşlarını çattı. Quinn'in şaka yapması hiç hoş değildi, özellikle de Grace tehlikedeyken. Ona daha yakın durmak için kayıtsızca hareket etti.

"Neler oluyor Quinn?"

"Ramsey bir şeylerin peşinde."

"Belli ki," dedi kızgınlıkla. "Bizi az önce tarikata teslim etti!" "Sessiz olun!" diye bağırdı arkalarındaki maskeli büyücülerden biri.

Quinn sanki daha fazla bir şey söylemeyi tartışıyormuş gibi baktı. Birkaç dakika sonra, "O benim kardeşim," diye mırıldandı.

Ve kardeşinin senden vazgeçmeyeceğini mi düşünüyorsun? Oh Quinn. Senin tarafında olmadığını anlayan için onun tarafından kaç kez hayal kırıklığına uğratılman gerekiyor?

Aynı şey senin için de söylenebilir, diye fısıldadı iblis.

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama zihnine yerleştirdiği şüpheden nefret ediyordu. Kendi duyguları zaten çalkantı içindeydi. Ramsey'nin ihanetiyle karşılaşana kadar ona ne kadar düşkün olduğunu fark etmemişti.

Finnigan haklıydı. Ona güvenmemeliydik.

Patrick bunu daha da zor karşılıyor gibiydi. Yüzü asıktı ve Laynah kaptana karşı bir acıma duygusu hissetti. Kalbini sadece parçalara ayrılсын diye açmıştı.

Ramsey adımlarında bir sıçrayışla önde yürüyor, Ildi'ye sürekli övgüler yağdırıyordu ama sürekli Patrick'e doğru bakıyordu.

Kaptan sanki hayal kırıklığı onu tüketmiş gibi başını hiç kaldırmadı.

"Psst."

Laynah Finnigan'a baktı. Eli Finnigan'ın elini okşadı ve mavi gözleri cesaret doluydu.

"Sakin pes etme," diye mırıldandı, sözleri neredeyse sessizdi.

Durum gerçekten umutsuz görünse de başını salladı. "Yapmayacağım."

Malikâneye ulaştılar ve yemek odasına kilitlendiler.

Laynah pencerelere doğru koştu. Onları kırmaya hazırды ama dışarıda kaçmanın mümkün olamayacağı kadar çok maskeli büyücü vardı.

Patrick odanın içinde tepinirken, "Ne boktan bir gösteri," diye homurdandı. "Başını dik tut Pat," dedi Finnigan. "O buna değmez."

Patrick durdu.

"Mesele de bu," dedi ellerini çaresizce kaldırarak. "Öyle olduğunu sanmıştım."

Kapı açılıp Ramsey içeri girdiğinde daha birkaç dakikadır yemek odasındaydılar.

Adamın üzerine çullandılar, Grace en öndeydi ve elleri kalçalarında ona sorular yöneltiyordu.

İşte buradayım, diye fısıldadı kitap bir yerlerden ama Laynah onu duymazdan geldi. Grace'in sadece bir adım gerisindeydi, Ramsey'le yüzleşirken gözleri öfkeli yaşlarla doluydu.

"Beni sadece Finnigan'a yaklaşmak için kullanıyordun," diye hırladı Laynah, "böylece seni İblis Kitabı'na götürecekti."

Ramsey gözlerini devirerek, "Evet, tabii ki," dedi. Kapıyı kapattı ve sihirle mühürledi.

Laynah neredeyse onu yumruklayacaktı ama o, "Başlangıçta, her neyse," diye ekledi. Kadın dondu kaldı. "*Başlangıçta* derken ne demek istiyorsun?"

Ramsey sabırsızlıkla dilini şaklattı. "Açıkçası, seni tanıdıktan sonra arkadaşın olmak istedim, falan filan."

"Ne demek istiyorsun?"

Bul beni.

Ramsey sabırsızca, "*Lütfen,*" dedi ve sesini alçaltarak sessiz olmalarını işaret etti. "Herkes sakinleşebilir mi? Yapacak çok işimiz var."

Kendisini engelleyen Patrick'in yanından geçmeye çalıştı. "Girebilir miyim?" Ramsey tekrar geçmeye çalışarak sordu. "Hayır. Bir açıklamayı hak ediyorum."

Açık.

"Öyle," diye kabul etti Ramsey, bu kez geniş yüzbaşının etrafından dolaşmayı başarak. "Ama kelimelerle vakit kaybetmektense, neden size basitçe göstermiyorum?"

Yemek masasının altına bakmak için eğildi ve alt tarafı karıştırdı. "Bir resim bin kelimeye bedeldir. Ama başka neyin bin kelimesi vardır biliyor musun?"

Büyük siyah bir kitabı masanın üzerine bıraktı.

"*Gerçek İblis Kitabı*," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, onlara sırtarak.

Aç, aç, aç! diye bağırdı ve Laynah damarlarındaki enerjiyi neredeyse hissedebiliyordu.

İşte o zaman kitabın fısıltısını bütün gün duymadığını fark etti, az önce fırına götürdüklerinde bile. Bu da demek oluyordu ki... eğer bu gerçek kitapsa...

"Diğeri sahte mi?" diye nefes nefese kaldı.

Ramsey burnunu kırıştırdı. "Ben *kopya* terimini tercih ederim."

Dişlerini sıkarak, "Eğer başkalarını kandırmaya niyetliysen, o zaman bu bir sahtekârlıktır," dedi.

"Yani Ramsey bize ihanet etmedi mi?" Grace gözlerinde parlayan umutla sordu. "Sanırım etmedi," dedi Quinn.

Ramsey, "İsterseniz buna *taklit* deyin," diye devam etti, "ya da *sahte*, ya da _."

Sözleri kısa kesildi ve Patrick onu ayı gibi kucaklayınca nefesi kesildi.

"Seni işbirlikçi küçük pislik," dedi Patrick, sesi gururla gümbürdüyordu.

Laynah ve Finnigan birbirlerine baktılar.

Finnigan, "Bu bizim için çok iyi," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu, kafası hâlâ karışık. "Peki ya fırın?"

"Başka bir seçeneğim yoktu," diye itiraf etti Ramsey. "Renegátok'a dün gece tamamen tesadüf eseri rastladım. Yine de elimden gelenin en iyisini yaptım.

ve onlara hâlâ onlardan biri olduğumu kanıtlamak istiyorum." Omuz silkti. "Başka yüksek fırınlar da olacağını düşündüm."

Finnigan, "Royad'da bir tane daha var," diye söze başladı ama Ramsey yaklaşp başını öne eğince sustu.

"Özür dilemem gerekiyor," dedi Ramsey, kollarıyla oynarken kaşları çatılmıştı, "dün labirentte olanlar için. Yalan söyledim... bu bir planın parçası değildi. Amcanı öldürmeyi hiç düşünmedim."

Finnigan başını salladı. "Biliyorum."

Ramsey başını kaldırdı, şaşkınlık ve umut gözlerini aydınlattı, sonra bakışlarını tekrar yere indirdi. "Ayrıca... yani, muhtemelen pek çok şey için özür dilemem gerekiyor. Ama on yıl önce Maisy Fry'a olanlar için. Ve... ne diyeceğimi bilemiyorum ama... çok üzgünüm ve lütfen gecikmiş taziyelerimi kabul edin."

Finnigan'ın çene kasları gözle görülür şekilde gerildi ve kısa boylu adama bakarken ifadesi sertleşti.

İki büyücü arasındaki gerginliğin artmasını sessizce izlediler.

Sonunda Finnigan yavaşça nefesini verip Ramsey'e başını salladı ve konuştuğunda sessiz, nazik sözlerinin ağırlığı odada yankılandı ve kalplerine dokundu. "Her şey affedildi. İyileşmemize ve ilerlememize izin verin."

Bölüm Kırk Sekiz

Renegátok Lider

Finnigan

"HÂLÂ PUSUYA DÜŞMEMİZE İZİN VERİYORSUNUZ!" Grace, Ramsey'ye dik dik bakarken kollarını kavuşturarak bağırdı. Ramsey'nin onlara ihanet etmediğini bildiği için şimdi birkaç dakika öncesine göre daha kızgın görünüyordu.

Ramsey, "Bu konuda seni düzelteceğim," dedi. "Pusudan *çıkmana* izin verdim."

Patrick Ramsey'e, "Keşke bana söyleseydin," dedi. "Dün gece Renegátok'un sana yaklaştığını bize söylemeliydin."

"Ben de istedim. Ama beni ve evi izliyorlardı. Kolay hedeftik. İstediklerini elde edene kadar bizi rahat bırakmayacaklarını biliyordum. İzimizi kaybettirmek için İblis Kitabı'nı çoğaltmak en iyi çözüm gibi göründü. Ayrıca, hepinizi şaşırmış gibi davranmaktan kurtardım. Bu çok daha ikna ediciydi; hepiniz gerçekten üzgün görünüyordunuz."

"Çünkü öyleydik!" Grace bağırdı ve Ramsey'e doğru hamle yaparken Quinn onu tutmak zorunda kaldı.

Patrick, "Bu tam da Finn'in yapacağı türden bir şey," diye mırıldandı.

Finnigan, Ramsey'e bakarken gururlu bir ifadeyle, "Öyle ve işe yaradı," dedi. Yaslandığı duvardan kendini itti. "Ve şimdi Ramsey Renegátok'u kontrolü altında tutuyor ve gerçek kitabın bizde olduğunu bizden başka kimse bilmiyor. Oldukça elverişli bir konumdayız -şu anki tutukluluğumuz bir yana."

Bakışları Ramsey'inkilerle buluştu ve aralarında karşılıklı bir saygı duygusu geçti.

"Sahte olduğunu anlamaları ne kadar sürer?" Quinn sordu.

"*Kopya*," diye düzeltti Ramsey. "Ve bunu anlamayacaklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

"*Ramsey*," diye uyardı Patrick.

"Peki." Bunu düşünüyor gibiydi. "Onunla bir şey çağırmaya çalışmadıkları sürece şüpheleneceklerini sanmıyorum." Onlara tekrar baktı. "Yani... uzun sürmez. Belki birkaç saat."

"Harika."

"Sakin olun," dedi Ramsey, "sadece dikkatinizi dağıtmamız gerekiyor. Hepinizi buradan ne kadar çabuk çıkarırsak, kitabı yok etmeye o kadar çabuk dönebilirsiniz." Parmak eklemlerini siyah kitabın üzerine gelişigüzel vurdu. Kulaklarında yüksek sesle tısladı ve Ramsey hariç herkesin sıçramasına neden oldu. Onların tepkisine kıkırdadı. "Finnigan'a sadece küçük bir sorum var."

Finnigan başını Ramsey'e doğru eğdi.

"Evet?" "Bu evi ne kadar seviyorsun?"

Finnigan tereddüt etti. Burası onun çocukluk eviydi. Her köşesinde anıları vardı ve bazıları acı tatlı olsa da, burada Laynah ile pek çok mutlu anı biriktirmeyi umuyordu. "Manevi değeri var. Neden?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bir kesin *hayır* olmak üzere, evi havaya uçurmam hakkında ne hissedersiniz?"

"Ne?" Laynah ve Grace hep bir ağızdan ağladılar.

Ramsey sıırttı. "Dışarı çıkacağım, sadık yoldaşlarımı toplayacağım, davamız hakkında kısa bir konuşma yapacağım ve evi havaya uçuracağım. Renegátok bana şüpheşiz güvenecek ve-"

Quinn kuru bir sesle, "Ve biz de ölmüş olacağız," dedi.

"Belli ki içerde olmayacaksın," diye karşılık verdi

Ramsey. "Belki de bunu söylemeliydin."

"Eğer sözümü kesmeseydin, küçük kardeşim-"

"Ağız dalaşını bırak da odaklan," diye tersledi Grace. "Kitap elimizde ama nereye gideceğiz ki?"

"Royad'a tabii ki," dedi Ramsey. "Finn demirhanede bir yüksek fırın olduğunu söyledi."

Finnigan Laynah'nın bir gülümseme gizlediğini gördü, muhtemelen Ramsey'nin ona takma adıyla hitap etmesinden dolayı.

"Peki Renegátok bizi fark etmeden evden nasıl çıkmamızı öneriyorsun?" Quinn sordu.

"Her şeyi düşünmem beklenemez."

Patrick konuştu. "Bizi düşmanlarımızla çevrili bir eve kilitlediniz. Bir çıkış yolu düşünmüş olmanızı beklemek bizim için makul."

Ramsey dilini çıkardı ve Patrick sert ifadesini korumaya çalışırken dudağı seğıirdi.

"Bir yol buldum," dedi Finnigan. "Ama odama gitmemiz gerekiyor."

Oradaki gizli geçidi ve mahzenden gizlice kaçma şanslarının nasıl daha yüksek olacağını düşünüyordu. Kapı karın altında gömülü olacaktı ama açabilirlerse kar o kadar derin olacaktı ki dikkat çekmeden tünel kazarak kaçabileceklerdi.

"Size bütün evi verebilirim," dedi Ramsey hevesle, ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak. "Herkesi dışarı göndereceğim."

Patrick endişeyle Finnigan'a baktı. "Finn, bundan emin misin? Kaçabileceğimiz başka yollar da var."

"Evet, ama Renegátok'un öldüğümüzü düşünmesine neden olacak bir şey değil. Bu bize en fazla zamanı kazandırır."

"Yani..." Ramsey, "Bu evi havaya uçurmaya 'evet' mi demek oluyor?" dedi. Finnigan'ın bakışları yemek odasında dolaşarak her ayrıntıyı inceledi. Amcasının boş sandalyesine baktı, yokluğunun ağırlığı hissediliyordu. Masa ve sandalyelerin tornadan çıkmış ayaklarına son bir kez baktı ve babasının her bir parçayı şekillendirip cilalarken gösterdiği beceri ve sabra hayran kaldı. Bakışları raflardaki pembe çiçekli vazolara takıldı; sık sık annesinin onları kendisinin mi boyadığını merak ederdi. Amcası bilmiyordu ama Finnigan yine de onları saklamak isterdi.

Sonra Laynah'ın bakışlarıyla karşılaştı. Onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.

-Çocuklarının bir gün burada büyüyeceğini hayal etmeye başlamışlardı bile. Birdenbire, Ramsey'in görevlerinde onlara yardım etmesinin neye mal olduğunu daha iyi anlayabildi - bunun gibi binaların tamamen yıkılmasa bile tanınmayacak kadar hasar göreceğini biliyordu.

Aynı fedakarlığı tek bir ev için de yapabilir miydi?

Eğer bu kaçmak anlamına geliyorsa.

Ev, bir zamanlar içinde yaşayan insanlar sayesinde bu hale gelmişti ve geçmişini korumaya çalışarak onların geleceklerini riske atmak istemiyordu.

Laynah'nın elinin kendi elini okşadığını hissetti.

"Her zaman yeniden inşa edebiliriz," dedi sessizce.

Finnigan başını salladı. "Ve yapacağız." Ramsey'e sert bir bakış attı.

"Yapın."

Mahzenin tozlu rafları, annesinin verdiği akşam yemeği partilerinden arta kalan şarap şişeleriyle doluydu. Amcası nadiren içki içerdi ve Finnigan'ın gençken ara sıra yaptığı ziyaretler bu geniş koleksiyona pek bir şey katmamıştı.

"Çocukken bunlardan birine sahip olmak için neler vermezdim," dedi Patrick, rafların ve babasının terk edilmiş atölyesinin yanından hızla geçip uzak kapıya doğru ilerlerken. "Eminim buraya her zaman geliyordur."

"Bazen," dedi Finnigan. Onu cezbeden şey alkol değildi, babasının ahşap işleri projeleriydi. Bazıları, babası savaşa çağrılmadan önce kendisi ve Jill için oymaya başladığı oyuncaklardı. Yarı şekillendirilmiş hayvanlar rafta bitmemiş halde duruyordu. Eğer zamanları kısıtlı olmasaydı, onları kurtarmak için dururdu. Yine de, içinde ahşap oyma bıçağı ve keski bulunan bir keseyi almak için durakladı.

"Babamındı," dedi Laynah'a, cebine koyarken.

Patrick kapıyı iterek açmaya çalıştı ama kapı bir santimden fazla kıpırdamadı ve ötesindeki mavi beyaz buzlu kar duvarına bir bakış attı. Finnigan menteşeleri söktü ve çekerek açtı. Laynah önden giderek sürünmeleri için dar bir tünel açtı. Bu sırada Patrick başlarının üzerindeki tabakayı dondurarak tavanı korudu ve hareketlerini gizledi.

Sürünerek ilerledikçe giysileri üşüyor ve kar eriyikleriyle ağırlaşıyordu. Sonunda ahırların yanından çıktılar ve donmuş ellerini ısıtmak için birbirine sürttüler.

İlk patlama sesiyle irkildiler. Hemen ardından ikinci patlama geldi, sıcak hava dalgası yüzlerini yaktı ve saçlarını savurdu.

ve giysiler. Finnigan gözlerini kaçırmak için kendini zorladı ama ne arkasında yanan odunların çıtırtısını ne de uzaktan tezahürat yapan birkaç kişinin sesini engelleyebildi.

Laynah rahatlatıcı bir kolunu onun omzuna koydu. "İyi misin?"

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ve gülümsedi. "Evet. Hadi ejderhamızı bulalım."

Ama Ramsey'in bağırma sesiyle gerildi. Büyücü rolünü iyi oynamıştı.

Çam ağaçlarının arasında kaybolup yokuş yukarı yürümeye başladıklarında, "Ee," diye başladı, "ne olacak canım? Üç yatak odalı bir ev mi? Beyaz çitli mi?"

"Çit olmamasına ne dersin?" Laynah söyledi. "Ve Floofy'nin uyuması için bir yere ihtiyacımız olacak. Bir de içinde su sıçratabileceği bir baraj."

Finnigan kıkırdadı. "Çok pahalı bir evcil hayvan olacağını söyleyebilirim." Ormanda ilerliyorlardı, kendilerini zorlamayacak sabit bir hız tutturmuşlardı.

Grace çok fazla. Bebeğin tekmelerini hissettiğinden beri kendine dikkat etmesi gerektiğinin daha çok farkındaydı. Bu durum Quinn'in daha az endişelenmesine yol açmamıştı ve her adımda onun yanındaydı.

Tepenin zirvesinde ağaçlar seyrekleşmişti ve Floofy'yi biraz ileride bir çukurda, gizli hazineler bulmak için kar ve çam iğnelerini kazarken buldular.

Finnigan, "Onu buraya mantar için gönderdim," dedi.

"Görünüşe göre onun yerine yer mantarı bulmuş," diye sıırıttı Laynah, Floofy ona doğru sıçrayıp dudaklarını birbirine yapıştırırken, keskin yer mantarı suları dişlerinin arasından sızıyordu.

Grace ve Quinn gemiye tırmanırken Floofy'yi sakinleştirmeye çalıştılar, ancak o çok heyecanlıydı ve çift yerlerine oturduklarında

yapışkan tükürüğüyle kaplı. Başta kalenin kendisi olmak üzere şehirdeki tüm binaların boşaltılması uyarısıyla birlikte Rutherford Kalesi'ne doğru uçacaklardı.

Bu sırada Laynah, Finnigan ve Patrick İblis Kitabı'yla birlikte at sırtında yol alacaktı. Yolculuk daha uzun sürecekti ama gökyüzünde ve yerde iblisler varken, hangisinin daha güvenli bir rota olduğunu söylemek mümkün değildi. Atla gitmenin gecikmesi endişe verici değildi çünkü Royad halkına fırına ulaşmadan önce binaları boşaltmaları için birkaç saat tanıyacaktı.

"İyi şanslar," dedi Laynah Grace'e sarılarak. "Dikkatli ol." "Sana da. Yakında görüşürüz."

Floofy güçlü kanatlarını çırpı ve gökyüzünde kayboldu.

Laynah sevgili hayvanının gidişine üzölmüş görünüyordu ve onu teselli etme ihtiyacı kendi melankolisinin önüne geçti.

"Onu yakında tekrar göreceksin, küçük güvercin."

Laynah ona doğru uzandı ve ona büyü aktarmak istediğini anlaması bir anını aldı.

Ama hâlâ çok parası vardı. Aklına bir fikir gelince gülümsemesini bastırdı -bu onu neşelendirmenin bir yoluydu ve biraz da hıznırcaydı.

Gölümsemesini görmek için her şeyi yaparım.

Bölüm Kırk Dokuz

Royad Sokakları

Laynah

FINNIGAN onun büyü teklifini reddetti, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Kendi atını çağırmak istemiyor musun?" diye sordu.

Finnigan ona bir kaşını kaldırdı. "Birlikte gitmeyi tercih etmez miydiniz?"

Laynah şaşırmıştı, çünkü amcasının ölümünden beri onun gülümsediğini pek görmemişti ve bunu görmek güzeldi. "Birlikte mi? Budsworth'ta mı?"

Finnigan bir adım daha yaklaştı. "Evet. Yanınızda at sürme fırsatını kaçırmak istemem. Ya da belki..." yaklaştı, sesi giderek şakacı bir hal alıyordu, "arkanızda olmak?"

Ürperdi. Soytarı'nın çan seslerini duyar gibiydi ve onun çekici bakışları altında nutku tutulmuştu.

"Tabii..."

"Yoksa?" Gözlerini öfkeyle kırıştırtarak sordu. Yüzü ısınmıştı.

Jester gülümsedi. "Ayrı ayrı binmeyi tercih etmezsen?"

"Hayır, sorun değil. Arkamda, yani benimle gelebilirsin."

Kahretsin. Şimdi kulakları yanıyordu ve zihninde Jester'la birlikte oldukları bir görüntü canlandı. Hayalinde, adam tamamen farklı bir bağlamda onun arkasındaydı

-Yatak odasındaydılar ve adam arkasında dururken kadın duvara bakıyordu, sert elleri kalçalarını kavırıyor, yumuşak öpücükleri boynuna konuyor ve onu zayıf, sert, çıplak bedenine doğru çekiyordu.

Jester'ın dudağının kenarı tekrar seğirdi ve bu onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti.

Çifte bok.

"Bundan emin misin?" diye bastırdı. "Senin için çok fazla olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ben... Sanmıyorum..."

Yine neden bahsediyorduk? Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Jester'ın bakışları altında çaresizdi.

Patrick yüksek sesle boğazını temizledi ve büyü bozuldu.

Laynah derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı ve Budsworth'ü çağırmakla meşgul oldu. Eğer şeytani büyü kullanıyor olsaydı, yüzünün kızarmasına zaman tanımak için büyüü yapmakta acele etmeyebilirdi ama doğal büyüü zahmetsizdi; Budsworth karşısında belirdiğinde büyüü gözünde canlandırmaya bile başlamamıştı.

Eyere tırmanırken Jester'a bakmaya cesaret edemeyerek ondan uzaklaştı. "Kalkıyor musun?"

Kıkırdadı. "Ne düşünüyorsun?"

İnledi. Bir ima daha. Ama aldırmadı; bu onları gölgeleyen kederden hoş bir kopuştu, karanlıkta anlık bir ışık kıvılcımıydı ve Finnigan'ın da en az onun kadar dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olduğundan şüphelenerek bunu kucakladı.

Dilini şaklattı. "Burayı kastetmiştim," dedi, çaresizce eyeri işaret ederek, "benimle, önde ya da..."

Ya da geride.

Finnigan güldü ve kadın başını çevirip ona baktı; Finnigan'ın beyaz benekli koyu gri bir atın üzerinde oturduğunu görünce şok oldu. O bakmıyorken atı çağırmıştı. Onun kendisiyle dalga geçtiğini anlayınca gülse mi yoksa öfkeden deliye mi dönse bilemedi.

-Birlikte ata binmek gibi bir niyeti olmadığı açıktı.

Ama çok da sinirlenmiş olamazdı. Adam gülümsüyordu. Ve iyi görünüyordu. Gösterişli, asil ve... çileden çıkarıcı. Finnigan dilini şaklattı ve at ileri doğru sıçradı.

Adam ona yaklaşıp "Belki başka zaman?" diye fısıldadığında kalbi hızla çarptı. Kadın burnunu çekti. "Dizginleri sana vereceğimi düşünüyorsan, bunu unutabilirsin."

Finnigan güldü ve o da bu sese kapıldı. "Kolayca gelmediğinde hoşuma gidiyor."

Aman Tanrım.

Laynah gözlerini devirdi ve Budsworth'u harekete geçmesi için dürttü. Kısrak sarı bir çizgi halinde ileri fırladı.

Finnigan onun peşindeydi, Patrick de siyah kısrakının üzerinde onu takip ediyordu.

Atları gölgeli ormanda dört nala koşarken toynaklar toprağı dövüyordu ve Laynah uzun zamandır yaşamadığı bir coşku hissetti. Kendindeydi ve Finnigan da öyleydi, çünkü ona çabucak yetişmişti.

Güçlü bir biniciydi, akıcı hareketleri ve gözlerinin ışıldamasına neden olan kendinden emin bir ifadesi vardı. Rüzgâr saçlarını dalgalandırarak dalgalı buklelerin dağınık görünmesine neden oluyordu ve daha önce hiç görmediği nadir bir sakal gölgesi vardı ve bu onun çekiciliğine sertlik katıyordu.

Finnigan onu bakarken yakaladı ve Finnigan onun da kendisine açıkça hayranlık duyduğunu fark etti. Utangaç bir sırıtış paylaştılar.

"Belki de ben önden gitsem daha iyi olacak," dedi Patrick, atını onların yanından iterek öne geçti.

Ormandan çıktıklarında, atların bir dereden su içebilmesi için kısa bir süre durdular.

Laynah, dağların fonunda muhteşem duran uzaktaki kaleye baktı.

Finnigan gelip onun yanında durdu. "Ata bindiğinde çok güzel oluyorsun," diye mırıldanarak sırtında bir çizgi çizdi.

Yüzünün kızardığını hissetti. Aynı sözleri geçen gece ona da söylemişti ve gözlerinde parlayan muziplikten onun da bunu düşündüğünü anlayabiliyordu.

Onlar yol alırken yarık yayılmış, sanki hareketlerini takip ediyormuş gibi kulak tırmalayan çatlaklar halinde üzerlerine doğru ilerlemişti.

"Sence yarığın yayılmasına kitap mı sebep oluyor?" Laynah sordu.

Finnigan ve Patrick bilmiyordu ama teorisi kısa sürede çürütüldü.

Yarık onları geride bıraktı, şehre onlardan önce ulaştı ve gökyüzünün yükseklerinde son buldu.

Patrick, "Rutherford Kalesi'nde kullanılan kara büyüden etkilenmiş olmalı," dedi.

Birdenbire tiz bir çığlık havayı deldi ve başlarını kaldırdıklarında bir iblisin spiral çizerek kendilerine doğru geldiğini gördüler. Gagası keskin, tüyleri siyah, gözleri bir örümceğinki gibi kümelenmişti.

Laynah bir alev püskürterek onu alt etti ve kararmış yaratık yanık tüylerin kokusunu yayarak yanlarına yığıldı.

Yol boyunca başka iblislerle de karşılaşmışlardı; bunların arasında gökyüzündeki yarıktan tırmandıktan sonra düşüp ölmüş ve yerde yatan iblis tazıları da vardı. Bir tanesi neredeyse Patrick'in üzerine düşüyor, atını ürkütüyor ve neredeyse onu aşağı atıyordu.

Şimdiye kadar gördükleri tek yaratık baş edemeyecekleri bir şey değildi ve şehir kapılarına doğru kaçan taşralıların cop ve silahlarla savuşturamayacakları bir şey de değildi.

Üçü de arabalar ve insan seliyle birlikte şehrin kapılarından içeri alındı. Laynah şehrin insanları geri çevirmemesinden memnundu ama ihtiyatlı davranılmaması herkesin, hatta Renegátokların bile geçebileceği anlamına geliyordu.

Laynah, "Umarım Ramsey onlara sıkı bir tasma takmıştır," dedi.

"Evet ama tarikatın peşimize düşmesinden endişe etmiyorum," dedi Patrick. "Benim endişelendiğim Ramsey. Kitabı yok ettiğimizde, onlarınkinin sahte olduğunu anlayacaklar."

Laynah kaptanın dile getirmediği korkusunu hissetti ve bu onun aklını başından aldı. Tarikat onlara ihanet ettiğini anladığında Ramsey'e ne olacaktı? Aklına korkunç bir düşünce geldi ve midesini dehşetle doldurdu.

Onu öldürecekler mi?

"Onu bırakmamalıydım," dedi Patrick asık suratla, omuzlarını kamburlaştırarak. "Kalmalıydım."

Midesi bulandı. Ramsey'nin Renegátok lideri olmakla övünmesine odaklanmakla o kadar meşguldü ki bunun sadece bir laf olduğunu fark edememişti. Veda ediyordu.

Ramsey'nin yemek odasında ona sarıldığı anı zihninde canlandı. Finnigan'ın elini bile sıkmişti ve sadece geriye dönüp baktığında bunun önemini anladı - Ramsey onları bir daha görmeyi beklemiyordu.

Patrick'e söylemek üzere olduğu teselli sözleri boğazında düğümlendi ve Arnavut kaldırımına ana yol boyunca sessizce ilerlediler.

Şehir büyülü koğuşlar tarafından korunuyordu; yüzeyi gökyüzünde parıldayan renkli büyülerden oluşan dev, yarı saydam bir kubbe. Büyücüler yukarıdaki koruyucu koğuşlara enerji ekledikçe yeni büyüler gönderiliyordu. İblislerin karanlık şekilleri bir eve girmeye çalışan sinekler gibi kubbenin dikişlerinde uçuşuyor, zayıf noktaları araştırıyordu.

Şimdilik, koğuşlar dayanıyor gibi görünüyordu.

Büyülü kalkanların ötesinde, karanlık fırtınalı gökyüzü kan çanağına dönmüştü ve bu gün batımının tek göstergesiydi.

Şehrin sokakları, muhafızlar ve paniğe kapılmış yeni gelenlerle dolu bir tehlike ve karmaşa yuvasıydı. Laynah, Finnigan ve Patrick atlarından inip arka sokaklara ve ara yollara gittiler. Dar sokaklar karanlık ve ürkütücüydü ve Laynah büyüsüyle bile orada tek başına olsa kendini gergin hissederdi. Ancak Patrick ve Finnigan'ın eşliğinde kendini güvende hissetti ve sokaklar meraklı gözlerden uzak ve hızlı hareket etmelerini sağladı.

Ya da öyle sanıyorlardı.

Patrick aniden durduğunda demirhaneden sadece üç blok ötede, dik ve sessiz bir sokakta ilerliyorlardı.

"Ne oldu?" Finnigan sordu.

Patrick başını hafifçe salladı. "İleride birini gördüğümü sandım." "Ben de gördüm," diye fısıldadı Laynah, uzaktaki gölgeleri tararken. bir figür gördüğünü düşündü. "Bir insana benziyordu."

Bir şeyler ters gidiyordu ve tüyleri diken diken olmuştu. Sokak sessizlikle örtülüydü, sadece yukarıdaki eski kepenklerin gıcirtısı ve birkaç sokak ötedeki insanların uzaktan gelen mırıltıları bu sessizliği bozuyordu.     de bulanık karanlığın içinde donup kalmışlardı.

Geri dönüp başka bir sokak seçtiler ama hisleri geçmedi. Finnigan, "Sanırım takip ediliyoruz," dedi.

"Ben dikkat dağıtmaya çalışırım, sen kitabı al," dedi Patrick ve Finnigan ağır kitabı pelerininin altına yerleştirdi.

Patrick sokakta gözden kaybolurken Finnigan, "Fırında buluşuruz," dedi. Elini tuttuğunda Laynah rahatlamıştı.

"Sen ve ben birlikte kalacağız," dedi ve onu bir binaya çekmeden önce elini hızlıca sıktı. "Bu taraftan."

Terk edilmiş bir mutfakta duruyorlardı.

Finnigan bir bez kaptı ve gözleri pencereye sabitlenmiş halde b a n k ı silmeye başladı.

Laynah şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Kendimi evimde hissediyorum."

"Temizleyerek mi?"

"Evet. Ev sahipleri içeri girerse, izinsiz girişimizi açıklamak daha kolay olur. Sadece yanlış adrese gelen temizlik iler olduğumuzu söyleyeceğim."

"Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?"

Birkaç dakika geçti. Finnigan aniden gerildi ve ona aşağı inmesini işaret etti.

"Biri geliyor."

Birkaç dakika sonra, dalgalı koyu gri saçlı, uzun boylu bir adam pencerenin önünden geçti. Kıyafetlerinde belirgin bir şey yoktu ama Laynah

Sıradan bir sivil olmadığı, kararlı adımlarından anlaşılıyordu.

"Ambrose," diye fısıldadı Finnigan o gittiğinde. "Kardeşliğin bir üyesi."

"Bu iyi, değil mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Kardeşlik her zaman aynı fikirde olmaz. Ve ben Ambrose'u asla iyi okuyamadım, hatta bir keresinde beni Ruffles'ta yenmişti."

"Bir keresinde seni Ruffles'ta yenmiştim."

"Evet, hem de bir joker taşıyla. Oh, ironi benim için kayıp değildi." Elini tuttu ve onu çatıya çıkan merdivenlere götürdü. Kimseyle karşılaşmadıklarında rahatlamıştı ama adamın planının ne olduğunu anladığında pek de heyecanlanmadı: sokakları yukarıdaki düz çatılardan dolaşmak.

"Çatıya erişim olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu, bir çamaşır ipinin altına eğilerek.

"Şanslı bir tahmin," dedi. "Kalabalık sokaklar, sahip oldukları küçük alanı en iyi şekilde kullanma eğilimindedir."

"Peki ya arkadaki adam? Ambrose mu? Yardım isteyebilirdik."

"Yapabilirdik ama bu riske değmez. Her şeyden önce Kardeşlik krala sadıktır, amcama değil. Bu görev söz konusu olduğunda, amcam sadece güvendiği kişileri dahil etmeye dikkat etti. Resmi olarak, Kardeşlik Rosaria'daki su arıtımının bekçileridir ve çoğu kişi bunun sıkı bir şekilde düzenlenmesi gerektiğine inanır, bu yüzden sistemi bozmak için plan yapmanın bazı ayak parmaklarına nasıl basabileceğini görebilirsiniz." Onun elini tuttu ve bir çatıdan diğerine geçmesine yardım etti.

Laynah aşağı bakmamaya çalışarak kendini çelikleştirdi ve uyuşmuş bacaklarını ileriye doğru zorladı. Finnigan konuşmaya devam etti ve Laynah aşağıdaki düşüş yerine onun sözlerine odaklandı.

"Finnigan sözlerine şöyle devam etti: "Bir de büyü'nün sadece belli bir azınlığa ait olması gerektiğine inananlar var. "Şeytani büyü onlara daha çok uyuyor çünkü herkesin büyüye sahip olmasını istemiyorlar. Tek büyücü olmak ve kendilerini önemli hissetmek hoşlarına gidiyor."

Bir suçluluk duygusu hissetti. Bir parçası tam da bu nedenle büyücü olmak istemişti.

Finnigan devam etti. "Kardeşlikle ilgili olan şey, kitabı yakmamızı engellemek zorunda hissedebilecek olmaları. Meseleyi krala götürmek ve benzeri şeyler."

"Kral olmaması dışında," dedi Laynah. Marek öldüğüne göre naip lord da yoktu. Rosaria'yı şimdi kim yönetiyordu?

Finnigan, "Bir kralın olmamasının Ambrose'un kendini beğenmişlik duygusunu azaltacağını sanmıyorum," diye cevap verdi. "Demek istediğim, eğer Kardeşlik'ten izin almazsak, 'hayır' demeleri pek mümkün değil."

Neredeyse sokağın sonuna varmışlardı. Demirhane birkaç sokak ötede görünüyordu ama bu hızla oraya varmaları yarım saat daha sürerdi.

"Bizi yavaşlatıyorum," dedi Laynah yenik bir ifadeyle. Finnigan gibi çevik bir şekilde çatıdan çatıya atlayamıyordu.

"Harika gidiyorsun," dedi, "ama merdivenden aşağı ineceğiz, misafirimiz var."

Seyirciler gökyüzünde belirmiş, sanki avlanıyorlarmış gibi sokaklarda daireler çiziyorlardı. Düzenli uçuşları büyücülerin kontrolü altında olduklarını gösteriyordu.

"Bizi gördüler mi?" diye sordu. O konuşur konuşmaz, bir seyirci döndü ve onlara doğru süzüldü. "Sanırım kitabı hissedebiliyorlar."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Finnigan. "Acele edelim."

Sokaklar karanlığa bürünmüştü, büyülu fenerler ve meşale ışıkları alev alev yanarak kaldırım taşlarını titrek renklerle aydınlatıyordu. Laynah omzunun üzerinden tehlikeye karşı bakmaya devam etti, ancak şüpheli başka kimseyle karşılaşmadılar ve kendilerini gökyüzünden korumak için duvarlara yakın durdular.

Demirhanelerin girişinde duran yalnız bir muhafız onlar yaklaşırken onları izliyordu.

Finnigan, muhafıza kısa bir baş selamı verip bıkkın bir ses tonu takınmadan önce, "Yakın dur," dedi nefesinin altından. "*Yine* geldik... Bu sefer önlüğümü unutmuşum."

Muhafız sıkılmış bir şekilde başını salladı ve geçmelerine izin verdi. "Bunun işe yaradığına inanamıyorum," diye fısıldadı Laynah.

Finnigan gülümsedi. "Gece vardiyasına yeni gelmiş olacak. Gündüz burada olup olmadığımız hakkında hiçbir fikri yok. Ayrıca... biraz ikna kabiliyetimi kullanmış olabilirim."

"İkna mı?"

Finnigan gülümsedi. "Bu benim sihirli yeteneklerimden biri... ailemden geliyor... çok nadiren kullandığım bir yetenek. İnsanların olayları benim gibi görmelerine yardımcı oluyor ama ahlaki nedenlerle kullanmamayı tercih ediyorum."

Laynah kaşlarını çatı, düşünceleri Lord Brighton ve Jester ile ilk tanıştığı zamana geri döndü. "Hiç benim üzerimde kullandın mı?"

"Hayır. Gerçekten, yapmadım."

Ses tonu doğruyu söylediğine dair hiçbir şüpheyeye yer bırakmıyordu ama ses tonunda bir ima vardı ve kaşları daha da çatıldı. Bir binanın gölgesinde durdu. "Sen benim üzerimde hiç büyülu ikna *yöntemi* kullanmadın... ama başka biri kullandı?"

Finnigan ona özür dileyen bir bakış attı. "Amcam yaptı. İblis Kitabı'nı bulmak için Rutherford Kalesi'ne gittiğinde, sen de ona yardım etmek için gönüllü oldun. Seni kitabı aramaktan vazgeçirmek için yeteneğini kullandı."

Karnına bir kurşun ağırlık çöktü. "Neden?" diye kekeledi.

"Çünkü İblis Kitabı'nın sizi tekrar kendine çekeceğinden endişe ediyordu ve onu araştırmaya olan ilginizi azaltmak istiyordu. Ancak ikna asla tek başına yeterli değildir ve sizin iradeniz sonunda onu alt etti."

"Beni rotamdan saptırdı," diye mırıldandı, kitabı Lonca'dan kimin çaldığını bulmakta ne kadar başarısız olduğunu düşünerek.

"Sanırım *benimle* biraz meşguldün. Bunu oldukça gurur verici buldum." Onun elini tuttu. "Gel, acele etmeliyiz."

Demirhaneler boştu ve yüksek fırının başında kimse yoktu. Metal şingirtılarının uzaktan gelen sesleri hâlâ çalışan birilerinin olduğuna dair tek işaretti. Yüksek fırın, kaba yontulmuş taşlardan oluşan, tabanı geniş ve tepeye doğru sivrilen yüksek bir yapıydı. Nehirden gelen suyla besleniyordu ve havaya yanan kömürün keskin kokusu sinmişti.

Laynah ve Finnigan ahşap basamakları tırmanarak küçük bir platforma çıktılar, yükseldikçe fırının sıcaklığı daha da artıyordu.

Attıkları her adımda İblis Kitabı tısladı ve platforma ulaştıklarında protesto çığlıkları atmaya başladı.

"Bizim için kolay değil, değil mi?" Finnigan nefes nefese kaldı. "Hayır, öyle değil."

Sıcaklık neredeyse dayanılmazdı ve parlak turuncu bir parıltı yayan fırın ağzının derinliklerinden alevlerin uğultusu yankılanıyordu.

Laynah arkasından baktı. Bulundukları noktadan, önlerinde uzanan diğer yapılarla birlikte tüm demirhane alanını görebiliyorlardı

minyatür bir şehir gibi. Terk edilmişti ama bu boşluk onu bir önsezi duygusuyla dolduruyordu. "Peki, bunu nasıl yapacağız?"

Finnigan kitabı eline aldı. "Amcamın hatasından kaçınmak için bunu mümkün olduğunca az şatafatla yapacağız. Daha fazla uzatmadan..."

Kitabı fırının içine attı. Boğazın dibinde gözden kayboldu.

Laynah irkildi. "Bu kadar mı? Bu kadar basit mi? Peki ya kitabın koruyucusu?"

Birden fırının içinden kulakları sağır eden bir gümbürtü yükseldi ve platform şiddetle sarsıldı.

Açıklıktan dumanlar yükseldi ve karanlık bir hayalet fırından dışarı fırladı. Hayalet onu ve Finnigan'ı platformdan düşürmeden önce Laynah'ın uzanmış kolları, çarpık bir yüzü ve dalgalanan cüppeleri görebilmesi için sadece bir saniyesi vardı.

Havada savrulurken kalbi küt küt atıyor, yer ona doğru mide bulandırıcı bir hızla uçarken dünyası dönüyordu.

Vücudu boğuk bir gümbürtüyle yere çarptı. Bu ne vücudunun toprağa çarparken çıkardığı gümbürtü ya da çatırtı, ne de onu sarsan acı böyle bir düşüş için olması gerektiği kadar kötüydü. Finnigan'ın düşüşlerini büyüyle yumuşattığını belli belirsiz fark etti.

Titrek bir nefes alan Laynah ayağa kalktı ve hayaleti aramaya başladı. Sanki buzla dağlanmış gibi göğsüne dokunduğu yerde bir soğukluk hissetti ve karanlık gökyüzünü tarayarak bir daire çizerken bir elini göğsüne koydu.

Bakışları yere düştü ve Finnigan'ın yakınlarda yerde yattığını görünce bir çığlık attı.

hayalet boğazında kayboldu.

"*Hayır!*" diye bağırdı, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve omuzlarını tuttu. "Finnigan!"

İblis Kitabı yanlarında duruyordu, fırın tarafından tükürülmüş ve unutulmuştu. Erimiş halde parlıyor, Finnigan'ın bedenini sarsan kasılmalarla aynı anda titreşiyordu.

Hayal kırıklığı ve dehşet içinde haykıran Laynah, Finnigan'ın ellerini tuttu ve duyularını aralarındaki bağlantıdan geçirerek onun büyülü alanını incelemesine izin verdi.

Burası karanlık bir yer haline gelmişti, Finnigan'ın büyüsünün yaşadığı barikatlı ev artık terk edilmiş ve unutulmuştu. Finnigan kaybettiği bir savaşın içindeydi. Hayalet aynı anda her yerdeydi ve Finnigan'a verdiği enerjiyi neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar tüketiyordu.

Laynah kendi rezervlerinden boşluğa büyü akımları sürükledi, parlak parlayan dallar ileriye doğru aktı ve karanlığı geri itti.

Dışarıda, Finnigan'ın kasılmalarının durduğunun ve parmaklarının ellerini sıkığının farkındaydı.

Alem daha parlak hale geldi ve bir an için kazandığını düşündü.
-Kitabın koruyucusunu yenebileceğini.

Ama sonra hayalet korkunç, çalkantılı bir ses çıkardı ve ışığını yuttu, enerjisiyle beslenirken her geçen an daha da büyüdü. Çarpık yüzü ona bakıyordu.

Seni görüyorum.

Panikleyerek büyüsünün daha fazlasını bedeninden Finnigan'inkine çekti ve hayaleti uzak tutmak için büyüsünü genişletti. Her seferinde hayalet kontrol altına alınıyordu ama sadece bir anlığına.

Bunun işe yaramadığını fark etti. Onu büyüyle besleyip daha da güçlenmesine izin veremem. Finnigan'dan beslenmesine de izin veremem.

Hayaleti yenmek için yeni bir plana ve yeni bir savaş alanına ihtiyacı vardı.

Hayaletin yüzünde açlık titreşiyordu ve bu onun üzerine inmeden önceki tek uyarısıydı. Hayaletin zalim pençeleri yaklaşırken Laynah aklına gelen tek şeyi, Finnigan'ı kesinlikle kurtarabilecek tek şeyi yaptı.

Hayaleti uzaklaştırdı.

Benimle gel, dedi, kendi bedenine çekildi ve ardında büyülmek kırıntılarından oluşan bir iz bıraktı. Hortlak onu takip etti, yırtık pırtık cübbesi dalgalanırken, büyü damlalarını açık ağzıyla yuttu. *Evet, bu taraftan.*

"Laynah, hayır!" Finnigan dışarıdan bağıırıyordu, kızın elini sıkıca kavramıştı. "*Laynah!*"

Onun yalvarışlarını görmezden geldi. Elini tutmaya devam etse bile aralarındaki bağı koparabileceğinin farkında değil gibiydi ve tam olarak yapmayı planladığı şey de buydu.

Hayalet onu takip etti ve Finnigan'ın bedeninden kendi bedenine, bir yoldan geçen orman yangını gibi sıçradı. Hayalet Finnigan'ın bedenini tamamen terk eder etmez, Finnigan'la kendisi arasındaki büyülm bağı kopardı ve hayaletin Finnigan'a dönmesi için olası tüm yolları kapattı.

Birdenbire hortlakla baş başa kaldı ve büyü alanının genişliği artık eskisi kadar bol gelmiyordu. Hortlak açgözlülükle yemek yiyordu ve ona hangi büyü veya desen kombinasyonunu atarsa atsın, hiçbir şey onu uzun süre tutamazdı - açgözlüydü.

Onu hiç beslememeye çalıştı ama bu bir hataydı; hayalet ruhuna yapıştı, bir sülük gibi emdi ve anılarını emdi ve arkasından daha fazla büyü ateşleyene kadar onu serbest bırakmadı.

Onu yenemem, diye fark etti çaresizlikle, ışığın son damlası da sönerken kendi dünyasında geriye doğru tökezledi. Hayalet asla gitmeyecek, doymak bilmeyen bir misafirdi ve onu besleyecek yiyeceği tükeniyordu. Yakında, ev sahibinin peşine düşecekti.

Dehşet içinde yükseldi ve zihninin girintilerine doğru geriye doğru tökezledi, orada başka bir iblisin beklediğini gördü.

Vay, vay, vay, mırıldandı.

Laynah cevap vermek için zaman kaybetmedi.

Beni takip edin, dedi, yere çakıl taşları gibi bir büyü yağmuru saçtı ve onu Diğer Tarafa bağlayan bağlantıyı yakaladı.

Oraya gidemezsin, diye tısladı iblis.

Neden olmasın, anlamadı. İblis zihnini ziyaret etmek için sık sık uzun ipliği kullanmıştı-şimdi o da onu ziyaret edecekti.

Kendini tünelden geçirip sonsuz mesafe boyunca süzülerek zihnini Öteki Tarafı birleştirirken bedeni korkudan titriyordu. İblis ve hortlak onu takip etti, arkasından saçtığı büyü parıltılarını yeme dürtülerine karşı koyamadılar.

Daha hızlı, diye düşündü ve vücudu hızlandı. Yüzünde rüzgâr ya da giysilerinde hışırtı yoktu ama büyülü bir bağla evrenin içinden çok çok uzaklardaki bir dünyaya çekilirken ışık hızından daha hızlı seyahat ediyordu.

İblis zevkle kıkırdarak onu ilerlemeye teşvik ediyordu ve hayalet arkasından süzülerek sırtını ısıırıyordu.

Birdenbire açıklık göründü ve oraya doğru koştu. İblis dünyasının dehşeti onu bekliyordu.

Yavaşlamak zorundaydı - orada hayatta kalamazdı.

Düz tüneli tırmaladıkça içinde korku kabarıyordu ama açıklık spiral çizerek yaklaşıyordu. Bu sırada hortlak ve iblis ona doğru yaklaşıyordu.

Panikleyen Laynah tüm büyüünü kavradı, çatırdayan bir enerji topuna dönüştürdü ve önüne fırlattı.

Işıltılı girdap havaya fırladı ve kendini tünelin duvarına yasladı, hızını yavaşlatmak için yanları tırmaladı. İblis zevkle homurdandı ve onun yanından geçerek açıklığa doğru savruldu.

Hayalet peşinden uçtu ve öteki dünyada kaybolurken Laynah kolunu havada kaydırды ve son sihir kırıntısını da kanalize ederek geçidi kapattı.

Aniden, ağırlıksızlığı gibi hızlı hızı da kayboldu ve ağır bir şekilde tünelin zeminine düştü.

İnleyerek kendini ayağa kaldırdı ve Öteki Taraf'ın girişine baktı. Giriş kapanmıştı. Etrafında yıldızlı karanlıktan başka bir şey yoktu.

Etrafında cam kırılmasına benzer bir ses duyulmadan önce nefes almaya bile vakti olmamıştı.

Olamaz. Tünel parçalanmaya başlayıp onu yaşanmaz bir galaksinin merhametine terk etmekle tehdit ederken, koşmaya başladı ve ayaklarını çöken tünel boyunca iterek kendi dünyasına geri döndü.

Kırılan camların gürültüsü durmak bilmiyordu ve yorgun ayaklarını yakalamaya başlamıştı. Zihni ve bedeni ağrıyordu ve devam etmesini sağlayan tek şey Finnigan'ın onu çağıran sesiydi. Onun cesaretlendirici sözleri kulaklarında yankılandı ve o da ayaklarını ileri doğru zorladı. Galaksileri hızla geçerken yine hızla yol alıyordu.

Son düzlükteydi, dünyası karardığında ayaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı koşuyordu.

Kör oldu, dengesini kaybetti, tökezledi ve düştü.

Parçalanma sesi daha da yükseldi ve yer çökmeye başladıkça panik arttı.

Bunu başaramayacağım. İki dünya arasında sıkışıp öleceğim.

Finnigan'ın sesi kuşkularını yarıp geçti ve çok geç olmadan eve dönmek için sürünerek ilerledi.

Altındaki zemin çöktüğü anda açıklığa ulaştı. Çıkıntıyı yakaladı, ayakları aşağıdaki sonsuz boşlukta tehlikeli bir şekilde sallanırken can havliyle tutunmaya çalıştı. Düşerse ne olacaktı? Ölecek miydi, yoksa sonsuza dek düşmeye mahkûm mu olacaktı?

Kalk! diye kendini zorladı ve zihnine açılan portalın bulunduğu çıkıntıya tırmandı.

Geri dönemedi. Görünmez bir bariyer onun kendi dünyasına yeniden girmesini engelliyordu. Kapı aralığında sıkışıp kalmış, eşiği geçemiyordu.

Ne ileriye ne de geriye giden bir yol vardı. Arkasındaki tünel parçalanmıştı. Dar çıkıntı ve geniş kapı çerçevesi onu sonsuz uçuruma sürüklenmekten alıkoyan tek şeydi.

Kendini açık bariyere doğru bastırırken kalbi hızla çarpıyordu. Demirhaneler oradaydı, kavrayışının hemen ötesindeydi ve orada, yerde kendi cansız bedeni yatıyordu.

Finnigan onu sarsıyordu, sözleri zihninde yüksek sesle yankılanıyordu. "Laynah, lütfen uyan. Savaşmak zorundasın."

"Buradayım!" diye bağırdı camın arkasından ama Finnigan onu duymadı ve vücudu hareketsiz kaldı.

"Laynah, lütfen," diye bağırdı Finnigan ve sesinin kırılma şekli onun da bir parçasının kırılmasına neden oldu.

Öldüğümü sanıyor. Bariyere o kadar sert vurdu ki geriye doğru uçma tehlikesi geçirdi.

İşe yaramadı. Geçemedi.

Finnigan dizlerinin üzerine çöktü, ona ulaşmaya çalışarak seslenmeye devam ederken sesi kederliydi.

"Beni bırakma, küçük güvercin."

Laynah dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ben buradayım!"

"Bana geri dön."

"Deniyorum," diye hıçkırdı. "Benden vazgeçme."

Umutsuzluk onu boğmakla tehdit ederken hıçkırıklar arasında nefes nefese kaldı.

Dakikalar geçti ve kapının eşiğinde diz çöktü, varlığının her zerresiyle bedenine geri dönebilmeyi ve sadece uyanabilmeyi diledi.

Finnigan onun bedenini kollarının arasına aldı ve sanki kırılğanmış gibi nazikçe salladı. Mırıldanırken uzak bir melodi etrafında yankılandı.

Şarkı bittiğinde, adam onun alnından öptü ve kadın neredeyse dudaklarının baskısını hissedebiliyordu.

"Seni her zaman seveceğim," dedi.

Yeni bir kalp ağrısı ruhunu paramparça etti. Vazgeçiyordu. Onun öldüğünü düşünüyordu.

Laynah ayağa fırladı, bağırdı, çığlık attı, onun dikkatini çekmeye çalıştı ama nafile. Zihninin hapishanesinde kaybolmuş ve yalnızdı.

Yere yığıldı, yüzü gözyaşlarıyla sıcacıktı. Cam bariyer buğulanmıştı ve nemli parmakları aşağı doğru kaydıkça sisin içinde dikey çubuklar oluşturunuyordu.

Bu sırada Finnigan mırıldanıyordu - bu onların şarkısıydı, yavaş ve minör tonda ve kırık kalbinin derinliklerinde, onun veda ettiğini biliyordu.

"Hâlâ buradayım," diye fısıldadı ama titreyen sözleri evrenin uçsuz bucaksız boşluğundan hiçbir yanıt almadı. "Ben her zaman burada olacağım."

Kendi sözlerinin gerçekliği içine bir bıçak gibi saplandı. Hep burada mı kalacaktı, sonsuza dek dünyalar arasında sıkışıp mı kalacaktı?

İçindeki panik arttıkça nefes alış veriş i düzensizleşti. Ya ölmediyse? Ya bedeni solup gittiye ama o -ruhu- bu soğuk, sonsuz boşluğun üzerinde asılı kaldıysa?

Yürüyüş botlarının sesi hayallerini yıktı.

"Hayır," diye boğuldu, yüzünü silmek için kolunu kullandı ve buğulanmış camdan bakabildi.

Finnigan onun cesedini kollarında tutuyordu. Kederinin içinde kaybolmuştu ve yaklaşan askerlerin sesinden habersiz görünüyordu. İblis Kitabı onun epey gerisinde, unutulmuş bir halde yatıyordu. Gardiyan yenilmiş, kitabı savunmasız bırakmıştı. Şimdi onu yakmak zorundaydı.

"Finnigan!" diye bağırdı, onun kendisini duyamayacağını bilse de.

Hızlı ve ağır adımların ve zırh ş ı n g ı r t ı l a r ı n ı n sesi giderek yükseldi. Askerler demirhaneye girmişti.

Finnigan sonunda başını kaldırdı ve kadın ona kitabı alıp fırına götürmesi için bağırdı. Bu onun için bir ş anstı. Hâlâ zamanı vardı.

Ama Finnigan kitaba gitmedi. Onun yerine cesedi dikkatlice yere bıraktı ve kılıcını çekti, yüzü öfkeden çılgına dönmüş bir halde yaklaşmakta olan

Askerler.

Bedenimi koruduğunu fark etti. *Perişan haldeydi ve görevi düşünmüyordu.* Boğazı düğümlendi. Onu düşünüyordu ama bu bir hataydı.

Ama Finnigan'ın dikkati yeniden toparlanmış gibiydi, çünkü mantığı onu korumaya yönelik ilkel içgüdülerine galip geldiği için olduğu yerde dönerek kitaba doğru atıldı.

Ancak tam kitabı kapacakken bir basınç büyüğü ona çarptı ve onu geriye doğru savururken kitabı da yere düşürdü.

Laynah'nın hayal kırıklığı bir dizi küfre dönüştü, ama askerler görüldüğünde şaşkınlık hissetti. Askerlerin başında Patrick vardı, nefes nefese kalmıştı, askerlere etraflarını sarmalarını emrederken yüz hatları kızarmış ve terden parlıyordu.

"Kaptan Patrick," diye sertçe selamladı Finnigan, cesedin yanına dönerek.

"Çok geç kaldınız," dedi Patrick bir düzine kırmızı uçlu mızrak alev alev yanarken.

Finnigan'ın göğsüne nişan almışlardı. "Buradalar."

"Kim var burada?" Laynah sinirlenerek sordu. "Muhafızları geri çağır ve kitabı yok etmesine yardım et, seni aptal!"

Ancak Patrick İblis Kitabı'nı almasına rağmen fıına doğru hiçbir hareket yapmadı.

Muhafızların ötesinde, gölgelerin arasından birileri çıkmıştı. Sade kıyafetler giymişlerdi ama Ambrose'u Kardeşlik üyeleri arasında tanıdı.

"Hayır, Patrick," diye inledi.

Patrick muhafızlara Finnigan'ı tutuklamalarını emrettiğinde korkuları doğrulanmıştı. Emri verirken Finnigan'a soğuk gözlerle baktı. "Onu kaleye getirin. Onu canlı ve zarar görmemiş olarak istiyorum."

"Hain!" Laynah yumruğunu cama vurarak bağırdı. "Bunu nasıl yaparsın? Onun arkadaşı olman gerekiyordu!"

"Peki ya kız?" diye sordu bir muhafız.

Patrick'in bakışları onun vücudu ile Finnigan arasında gidip geliyordu, yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı.

Finnigan başını eğdi ve neredeyse belli belirsiz bir şekilde salladı.

Patrick'in yüzünde bir farkındalık belirdi ve yüzünde başka bir duygu titreşti. Üzüntü mü? Bir anda kaybolmuştu ama o bunu görmüştü ve bu onu duraksatmıştı.

Patrick arkadan bıçaklayan, işbirlikçi bir adamsa neden onun ölümüne üzölsün ki?

"Kızı da getirin ve ona dikkat edin," dedi Patrick huysuzca, "mahkûmları bir arada tutun," diye eklemeyden önce.

Bu garip bir emirdi, özellikle de onun öldüğünü düşündüklerinde. Askerler Finnigan'ı kaleye yaya olarak götürmek yerine, baygın bedeniyle birlikte bir arabaya bindirip Rutherford Kalesi'ne taşıdılar. Hayali onların peşinden sürüklendi, cansız bedeni her zaman görüş alanındaydı.

Patrick onları bir arada tutuyordu, ama neden?

Yüzbaşayı dikkatle izledi. Ambrose ve diğer Kardeşlik üyeleriyle tutuklama hakkında konuşuyordu.

Patrick, "Amcasını kaybetti," diye mırıldandı.

"Evet, biz de öyle duyduk," dedi Ambrose. "Korkunç bir kayıp. Kitapla ilgili niyetleri son derece yanlış yönlendirilmişti."

"Gerçekten de öyle," dedi Patrick, yüz hatları tamamen ifadesizdi ve bu bir ipucuydu.

Konuşmalarını birkaç dakika dinledikten sonra Laynah, kaptanın kayda değer hiçbir şey söylemediğini fark etti ve bu ona Finnigan'ın Soyтары kişiliğini hatırlattı.

Adamın bir rol oynadığını fark etti. Rutherford Kalesi'ne vardıklarında nedenini anlamıştı. Görünüşe göre Patrick de Ramsey'nin kitabından bir yaprak almış ve hasar kontrolü yapıyordu. Hem kendisinin hem de Finnigan'ın tutuklanması anlamsız olurdu ve bu şekilde hâlâ Muhafızların Yüzbaşı'sı'ydı. Bu Finnigan kaçmaya çalıştığında ona avantaj sağlayacaktı. Patrick'in sert emirleri sayesinde kılıcını tutmasına izin verilmişti.

Ama Finnigan kaçmak isteyen bir adam gibi görünmüyordu. Zamanını bekliyormuş gibi bile görünmüyordu. Bunun yerine vagonda sessizce oturmuş, kül rengi yüzüyle kızın bedenine bakıyordu. Patrick ve Finnigan'ın durumu bu kadar kolay atlatabilmelerine ve birbirlerine bu kadar derinden güvenmelerine sadece hayret edebiliyordu.

Büyük Salon'a girdiklerinde, tahtta oturan kendini beğenmiş, saçları dökülmüş adamı görünce Laynah inledi. Eski kaptan Marton emeklilikten ayrılmıştı ve şimdi Rosaria'nın Vekil Lordu'ydu.

Prens Seth onun cesedini görünce ayağa fırladı, yüzü dehşete kapılmıştı ama Marton ona oturmasını ve 'bir prens gibi davranmasını' haykırdı ve Seth yavaşça yerine oturdu.

Patrick, İblis Kitabı'nı Yüksek Masa'ya taşıyan Ambrose'a bırakmak zorunda kaldı.

"Aferin kaptan," dedi Marton Patrick'e. "Kitap burada güvende olacak. Bu adamın -" tahtın önünde elleri bağlı bir şekilde duran Finnigan'ı küçümseyerek işaret etti, "böyle bir kaosa neden olabileceğini düşünmek beni ürpertiyor. Neredeyse ne yaptığını biliyor musun?"

Durakladı ama Finnigan yanıt vermedi.

Marton memnuniyetle başını salladı, sanki Finnigan'ın cevap vermemesi onun düşüncelerini doğruluyormuş gibi. "Neredeyse statükoyu altüst ediyordun, neredeyse hepimizin güvendiği büyü sisteminin dengesini bozuyordun ve iki genç huskarlımızın kafasını karıştırıp onları da kendi pisliğine bulaştırdın."

Laynah canlandı. Marton, Quinn ve Grace'den bahsediyor olmalıydı.

Marton alay etti. "Kaleyi, hayır, tüm şehri boşaltacağımız gibi gülünç bir düşünceyle buraya daldılar. Kapılarımızı açmak ve vatandaşlarımıza sığınak sunmak için çektiğimiz onca zahmetten sonra. *Ha!*" Marton dikkatle odanın etrafına baktı. Toplanan saray mensupları huzursuzca güldüler. Ortam gergindi ve Laynah, Marton'un yönetimine güven duymalarını sağlayan şeyin sadece onun inatçılığı olduğu izlenimine kapıldı.

"İki huskarl'ın şu anda nerede olduğunu sorabilir miyim, Majesteleri?" Patrick başını eğmiş, saygılı bir ifadeyle sordu.

Marton, "Sadece görevden alındılar," dedi. "Kadının durumu göz önüne alındığında

Bu *durumda* onu uzaklaştırma cezası vererek üzmem istemedim." Patrick tarafsız bir şekilde, "Majesteleri nasıl uygun görürse," diye cevap verdi.

Marton Laynah'ın cansız bedenine başını sallayarak, "Ondan bahsetmiyorum bile," diye ekledi. "Ne kadar utanç verici."

Finnigan'ın yumrukları sıkıldı ama sessiz kaldı.

"Şimdi, diğer konulara geçelim..." Marton ağırlığını tahtın üzerinde kaydırarak altındaki minderi dolgunlaştırdı. "Marek Volak'ın vefat haberini duyunca derin bir üzüntü duydum kaptan. Yanılmıyorsam, bu beni süresiz olarak naip lord mu yapıyor?"

Sorusu sessizlikle karşılandı. Saray mensuplarından hiçbiri bu belirsiz siyasi ortamda adım atmaya cesaret edemiyordu ama Marton homurdanarak

onayladı. "*Lord Regent Marton, hımm.* Bu omuzlarıma ağır bir yük bindiriyor

- "Uzun süre hüküm sürmek niyetinde değilim, emekliliğim konusunda ciddiymim ama istifa etmeden önce buradaki işleri yoluna koyacağımdan emin olabilirsiniz." Tahtında tekrar kaykıldı ve Finnigan'a dik dik baktı. "Şimdi... cezaya geçelim."

Laynah kıpırdandı ama Finnigan etkilenmemiş görünüyordu; dimdik duruyordu, gözleri artık ona ne olduğunu umursamıyormuş gibi görmüyordu. Suçları sıralanırken lord naibini duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi ve yüzünde herhangi bir duygunun belirmediği tek an bakışlarının Laynah'ın bedenine kaydığı andı. Acı yüzünün çizgilerinin derinliklerine kazınmıştı ve düşünceleri çok uzakta görünüyordu. Onu düşünüyor muydu? Kız onun çektiği acıyı hissedebiliyordu ve onun mesafeli tavrını görmek göğsünde boş bir sızı bıraktı.

"Ancak," diye devam etti Marton, boğazını dikkatle temizleyerek. "Merhamet göstermeye istekli olabilirim..."

Beklentiyle durakladı ve Laynah, Finnigan'ın yalvarmasını, özür dilemesini, mazeretler sunmasını ve tahta sadakat yemini etmesini beklediğini biliyordu.

Ama Finnigan yalvarmadı.

"Ah, Finnigan," diye fısıldadı Laynah, kalbi onun için acıyordu. İki arada bir derede kalmıştı, Finnigan'ın kendini kurtarmasını istiyordu ama onun sürünmesini de isteyemezdi, hele ki bu onun ruhunu ezecekken. *Hele de o odadaki herkesin ona minnettar olması gerekirken.*

Öfke içinde alevlendi.

Marton Finnigan'a sert bir bakış fırlattı. "Eee? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Sessizlik.

"Kızın ölümü için bir açıklama bile yok mu?"

Finnigan bu ima karşısında irkildi.

"Hayır," diye bağırdı Laynah, yumruğunu bariyere vurarak. "Bu onun suçu değil! Bu-"

"Bu.. senin. Senin Hatan," dedi Marton, her kelimeyi tükürerek, "Laynah Saunders öldü."

"Hayır!" diye bağırdı, alını cama çarptı. Odaya bir sessizlik çöktü.

Finnigan başını eğdi.

"Buradayım," diye yalvardı. "Hâlâ buradayım. *Lütfen*."

Laynah yardım için kimi çağırdığından emin değildi, sadece Finnigan'ın kendi üzerine çöküşünü izlemenin acısının onu öldürdüğünü biliyordu. Camın diğer tarafında olmak için, ruhunun bedeninde uyanması için her şeyini verebilirdi.

Marton, "Kraliyet Muhafızları'ndan bir Huskarl'a yakışır şekilde gömülmesini sağlayacağız," diye duyurdu. "Götürün onu."

Askerler cesedi almak için harekete geçti, ancak Marton aniden "*Durun!*" diye bağırdı.

Tüm başlar Naip Lord'a döndü.

"Tabii," dedi Marton, "o da bir hain değilse?"

Finnigan dişlerini gösterdi. "Kraliyete sadık olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Başka bir haini savunan bir hainin sözleri," dedi Marton küçümseyerek. "Hatırladığım kadarıyla Laynah Saunders sizi takip etmek için kocakarılığını reddetti ya da bunu denedi. Sanırım bu onu bir asker kaçağı yapıyor. Belki de onu bir ibret vesikası yapmalıyız... ve herkesin görmesi için cesedini asmalıyız."

"Hayır!" Prens Seth'in çılgılığı çınladı. Yüksek Masa'da sessizce oturuyordu, uzun gövdesi çökmüştü ama şimdi ayağa kalkmış, parmağını lord naibe doğru uzatmıştı. "Yapamazsınız. Buna izin vermeyeceğim."

Marton, "Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattınız genç prens," diyerek bir kışkırtma hareketi yaptı. "Büyüklerine saygı göstermeyi öğrenene kadar onu odasına götürün." Prens Seth karşı koymadan gitmedi. Muhafızlar onu götürürken bağırdı ve muhafızlara karşı çıkınca birkaç büyücü onu alıkoymak zorunda kaldı sihirle. "O benim kuzenim! O benim arkadaşıml!"

Marton sıkılmış bir sesle, "Sırf ayrıcalıklı olduğumuz için istisnalar yapamayız," dedi.

Marton her zaman bir insanın rütbesine ve mevkisine kendi fikirlerinden daha fazla değer verme eğiliminde olmuşt . Bu onu iyi bir asker yapmıştı, aldığı emirleri asla sorgulamıyordu ama şimdi bu onu berbat bir lider yapıyordu ve sadece yeni pozisyonu nedeniyle kendini çok yüksek g rd ğ   açıktı.

Bir ağlama sesi Laynah'ın kulaklarına ulaştı ve annesinin sesini tanıdığında keskin bir acı hissetti.

"Bırakın onu göreyim! O benim kızım. Bırakın geçeyim!"

Ama Marton başıını salladı ve muhafızlar onun geçmesine izin vermedi ve Laynah annesine bir an bile bakamadı.

Finnigan kıpırdamadan duruyordu. Bir değişiklik oluyordu ama bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu, sadece adamın acısı camın ötesinden bile hissediliyordu. Bunu Finnigan'ın omuzlarındaki gerginlikten, çenesindeki gerginlikten ve delici bakışlarını tahta doğru çevirirken gözbebeklerinin daralmasından anlayabiliyordu.

Adamın yüzünde hiç bu kadar acı görmemişti ve kılıcına uzandığında ne yapacağından korktu. Ama adam kılıcını çekmedi, sanki kendine biraz olsun hakim olmuşt .

Bunun yerine Finnigan'ın sözleri sert ve yankılıydı: "Laynah düzgün bir cenazeyi hak ediyor."

Tahtında öne doğru eğilmiş olan Marton'la böyle konuşulmazdı. "Sessiz ol, yoksa duvarda ona katılırsın. Hâlâ zindanda yaşamana izin verme niyetindeyim... tabii biraz saygı gösterirsen."

Finnigan hırladı. "Ona dokunmayacaksın."

Marton'un yüzü buruştu. "Küstahlığın için... kafasının bir kazığa geçirilmesini izleyebilirsin."

Finnigan'ın kılıcının kınından çıkarken çıkardığı ses tüm askerlerin ona odaklanmasını sağladı.

"Hayır, Finnigan, yapma!" Laynah çığlık atarak kendini cam duvara doğru attı. "Seni öldürecekler!"

Patrick muhafızlara geri çekilmelerini emretti, ancak naip lordan çelişkili emirler aldılar.

Laynah bağırdı ama faydası olmadı. Finnigan keder ve öfkeyle savaşıyordu ve onun yüzünden hayatını bir kenara atacaktı.

"Önemli değil!" diye bağırdı. "Vücuduma ne yaptıklarının bir önemi yok. Sadece kendini kurtar! Lütfen!"

İçinde bulundukları durumun sefilliği onu olduğu kadar kendisini de eziyordu ve varlığının her zerresiyle onun kendisini duyabilmesini diliyordu.

Finnigan kılıcını içeri giren muhafızlara doğrulttuğunda, kızın ıstırabı etrafını sarmıştı. Ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bunun bilgisi boğucuydu. Ama sessizce gitmeyecekti. Öfkesi keskin bir zirveye ulaşmıştı ve umudunun son kuru da sönerken, karanlığa doğru onun adını haykırdı.

Finnigan!

Bölüm Elli

Onsuz

Finnigan

İSMİNİN SESİ zihninde yankılandı ve bilincinin derinliklerini delip geçti. Bu Laynah'tı, sesi unutulmaz güzellikteydi. Hem yakın hem de uzaktaydı ve nasıl olduğunu bilmeden sesinin başka bir varoluş düzleminden taşındığını biliyordu. Onu yutan karanlık sefaletin derinliklerinde, bir yıldırım gücüyle çarpan bir farkındalık -Laynah, her şeye rağmen, hâlâ hayattaydı. Bu vahiy damarlarında dolaşarak ham bir duygu cehennemini ateşledi.

Laynah'ın ona ihtiyacı vardı. Onu çıldırtacak kadar yakın ama bir o kadar da uzak bir diyara hapsolmuştu.

Aynı anda bu kadar çok şey hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemişti; aşk ve ıstırap iç içe geçmiş ve dikenli bir gül gibi etrafını sarmıştı, dikenler onu kederinin uyuşturan transından uyandırıyor.

Ve sonra yeni bir his onu ele geçirdi; ne anlayabildiği ne de kontrol edebildiği, titreşen bir güç. Bunun evrenden mi yoksa içinden mi geldiğini söyleyemiyordu, sadece Laynah'ı kurtarmak, onu uçurumdan geri getirmek için duyduğu umutsuz özleme cevap veren uzun süredir uykuda olan bir sihir olduğunu biliyordu.

Muhafızlar korkuyla geri çekiliyordu ama o onlara aldırmadı. Laynah'ın cesedine bakarken kılıcı yere çarptı.

Onsuz yaşama düşüncesi dayanılmazdı ve bu yüzden buna katlanmayacaktı.

Onu geri getirecekti.

İçinde bir şeyler koptu ve tıpkı sel kapılarının açılması gibi, sınırsız güç patladı ve onu açlıkla yakan ateşli bir büyüyle sardı. Kendisini yalayan alevleri kontrol edemiyordu, etmek de istemiyordu. O ateşi ve durdurulamazdı. Hava enerjiyle çatırdadı ve kasları gerildi, içlerinde dalgalanan yeni keşfedilmiş gücün tadını çıkardı.

Finnigan odadaki her şeyin farkındaydı; kristal avizelerin dağınık ışığından, saray mensupları telaşla geri çekilirken yumuşak ayakkabıların çıkardığı seslere kadar.

Kendisini de gördü: gözleri o kadar parlıyordu ki göz bebekleri görünmüyordu ve teni altın ışığıyla yıkanıyordu, saçları altın çizgilerden oluşan bir çağlayanın arasında rüzgârda dalgalanıyordu.

Her şey bir saniyeden kısa bir süre içinde olmuştu; kendisinden sonra gelen her anı değiştirecek küçücük bir zaman damlası.

Laynah'ı kollarının arasına aldı. Bedeni küçük ve çelimsizdi, yüz ifadesi huzurluydu ama o daha iyisini biliyordu. Onu hissedebiliyordu ve oradaydı, kapana kısılmıştı ama kendi zihninin sınırlarıyla savaşıyordu.

Finnigan başını eğerek alınlarının birbirine değmesini sağladı ve Finnigan Finnigan'a sarıldıkça çatırtılar daha da arttı, ta ki ateş Finnigan'ı da içine çekene kadar.

Ve sonra tekrar duydu. Laynah'ın aurası onu çağırıyordu. Büyüsünü titretti, kanına ham güç enjekte etti. Öfkesini ve kederini eritti, önemli olan tek duyguyu, onu var eden duyguyu aradı: Laynah'ı geri getirmek için kalbinin en derin arzusunu.

Gırtlaktan gelen bir kükremeyle, kendini fiziksel engelleri aşan başka bir âleme daldırdı ve onun yaralı ruhunu aramaya koyuldu.

Sonra yıldızlar aynı hizaya geldi ve onu bir cam bariyerin ardına hapsolmuş halde buldu. Onu milyonlarca küçük parçaya ayırdı ve onu kollarına çektiğinde, içinde kaynayan enerji taşı ve ruhu onunkiyle birleşti ve göksel bağlantılarından başka hiçbir şey var olmadı.

Bir perde kalkmıştı ve bu, ölümlü varoluşun sınırlarını aşan saf ve basit onlardı. Onu gerçekte olduğu gibi görebiliyordu - güçlü yanlarını, başarısızlıklarını, dizginlenemez tutkusunu ve onun her şeyini kucaklıyordu.

Ve onu görebiliyordu. *Laynah*. Onun gücüne, direncine ve sarsılmaz sevgisine hayret ediyordu. Onun her şeyiydi ve kalbinde sağlam bir yeri vardı. Onsuz yaşayamazdı ve onu terk edemezdi.

Ve sonra son güç de bedenini terk etti, sönmekte olan bir ateş gibi çatırdayarak söndü ve birbirlerinden koptular. Her şey karardı ve o da sarsılarak bedenine geri döndü. Yere düştüler, Laynah fayanslara sertçe çarparken hâlâ kollarına sarılıydı.

Gözlerini açtığında, hemen üzerinde, birkaç dakika önce işgal ettiği noktayı işaretleyen sivri bir gözyaşı parlıyordu. Bu, gerçeklikte bir kırılmaydı ve ruhani cazibesi onu büyülemiş olsa da, doğaya karşı bir ihlaldi.

Ve onu o yaratmıştı.

Laynah'yı kendine yakın tutarak onu parıldayan uçurumdan uzaklaştırdı. İmkânsızı başarmıştı, onu uçurumdan geri getirmişti ve bunu yapmak için zaman ve mekân dokusunu parçalamıştı.

Finnigan Laynah'ı kollarında tutarken titrek bir nefes aldı. İşe yaramış mıydı? Uyanacak mıydı?

Hareketsiz kaldı.

Muhafızlar ilerledi.

Hayır. Onu götüreceklerdi.

"Lütfen hayır," diye mırıldandı, sesi onların duyamayacağı kadar yumuşaktı. Laynah'ın alnına bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilerek yüzüne son bir kez baktı ve hatlarını ezberlemeye çalıştı.

Sonra aniden -harika bir şekilde- keskin bir soluk sesi duydu ve ciğerleri havayla dolan Laynah'nın göğsü yükseldi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Duygularına tatlı ve saf bir kaynak suyu gibi ferahlık doldu.

"Yaşıyorsun," diye boğuldu, eli yanağını okşarken gözlerini kapattı.

"Benim için geri geleceğini biliyordum,"

dedi. "Her zaman."

Muhafızlar Laynah'ın görünürdeki dirilişi karşısında gözle görülür bir şok yaşayarak oldukları yerde kalakalmışlardı; ancak Laynah ölmemişti. Sadece kaybolmuştu, tıpkı onu bulana kadar hayatı boyunca kaybolduğu gibi.

Laynah'nın gözleri, üzerlerinde havada asılı duran, hafif bir dalga gibi titreşimlerle parıldayan ve bükülen parıltılı yırtığı gördüğünde genişledi.

"Bu..."

"Zaman ve uzay dokusunda bir yırtık."

Laynah ona baktı. "Vay canına."

"Evet," diye kabul etti. "Vay canına." Küçük bir gülümsemeyi başardı.

"Normalde çiçek gönderirim ama bu durum biraz daha anlamlı bir şey gerektirdi."

"Büyük bir jest

mi?" "Kesinlikle."

Kız ona gülümsediğinde kalbi ısındı ve sonra başını onun göğsüne gömdü. "Buna inanamıyorum... bunların hiçbirine."

"Ben de yapamam," diye itiraf etti, onun sıcaklığına değer vererek.

"Seni seviyorum," dediler ikisi de aynı anda, sonra da usulca güldüler.

Birdenbire Marton'un sesi salonda yankılandı ve mutluluk anlarını paramparça etti.

"İkisi de kontrolden çıktı!" Marton bağırdı, sesi korku doluydu. "Muhafızlar! Muhafızlar! Hepimizin üzerine yıkım salmadan önce ikisini de yakalayın, çabuk!"

Muhafızlar yaklaştı ama ne ona ne de Laynah'ya dokunmaya korkuyorlardı. Finnigan bunu kendi avantajına kullandı, Laynah'yı yakınında tuttu ve kalenin derinliklerindeki zindana doğru yürürlerken asla bırakmadı.

Bölüm Elli Bir

Özel Mahkum

Finnigan

PATRICK SAYESİNDE, O ve Laynah aynı hücreye yerleştirildiler, bu da kilitli tutuldukları karanlık deliğin içler acısı durumundaki tek umut ışığı oldu.

Patrick onlarla gelmemiştir, ki bu akıllıcaydı; daha sonra gelirse daha az şüphe uyandıracaktı.

Kirli hücreyi keşfetmeye isteksiz bir şekilde, kapının yanında büzüşerek oturdular.

Finnigan Laynah'a sıkıca sarıldı, kokusunu içine çekti, sıcaklığı ve aldığı her nefes için minnettar oldu. Onun varlığı kendisine teselli ve güç veriyordu ve en azından bu değerli anlar için, lüks bir yatak odasında ya da çölün çorak bir arazisinde olabilirlerdi, çünkü önemli olan tek şey onun hayatta ve kollarında güvende olmasıydı.

Ancak saatler geçtikçe zindanın bunaltıcı karanlığı onları yıprattı - özellikle de soğuktan titreyerek ona sarılan Laynah'ı.

Finnigan Patrick'in yakında geleceğini umuyordu. Ne onun ne de Laynah'ın sihri kalmıştı ve hücrenin içinde hiç ışık yoktu. Bir meşale vardı.

koridorda titriyordu ama ışığı hücreye neredeyse hiç nüfuz etmiyordu ve Laynah'nın silüetini zar zor seçebiliyordu.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Finnigan, sırtında daireler çizerek. "Patrick gelip bizi kurtaracak ve biz de kitabı bulmaya odaklanabileceğiz."

"Kitap mı?" diye soran biri onları sıçrattı. "Herhalde... *İblis Kitabı*'nı kastetmiyorsunuzdur?"

Tanıdık ses Finnigan'ın kanını dondurdu ve yalnız olmadıklarını fark etti. Ayağa kalktı ve hücrelerinin parmaklıklı penceresinden içeri baktı. El feneri rutubetli, küflü koridoru aydınlatıyordu ama kimseyi göremiyordu.

Adam tekrar konuştu ve Finnigan sesin komşu bir hücreden geldiğini tespit edebildi.

"Alo?" diye seslendi adam. "Orada olduğunu biliyorum."

"Percy?" Laynah sordu, sesi ancak gıcırđıyordu.

"Neden, Laynah Saunders!" Percy bağırdı. "Sen misin? Tam olarak emin değildim. Ne kadar da hoş."

Finnigan'ın Laynah'nın eski mabeyinciden iğrendiğini anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu.

"Eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, muhafızlar sana *Hain Laynah* diyor. Doğru mu duydum?"

Vardı ama ne o ne de Laynah bunu kabul etti.

"İşler gerçekten de senin aleyhine döndü, değil mi?" Percy dedi ki. "Belki de benim yanımda kalmalıydın. Oh neyse. Peki, Hain Laynah, İblis Kitabı'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Finnigan, "Hayır," dedi.

Percy tısladı. "Sana sormuyordum."

"Hayır," dedi Laynah ayağa kalkarak.

Percy içini çekti. "Utanç verici. Onu zlyorum... bazen. Sanırım beni çağırdığını duyuyorum... ama her durumda..."

Finnigan Laynah'ın omzuna koruyucu bir el koydu. "Merak etme. Patrick yakında burada olacak."

Kelimeleri fısıldamış olsa da duyulmuş olmalı çünkü Percy, "Yeni Muhafız Yüzbaşı Patrick'i mi kastediyorsun?" dedi.

Finnigan gerildi. Eski mabeyincinin işleri karıştırmaya çalışacağını hissediyordu.

"Onu görmezden gel," diye fısıldadı Finnigan, Percy'nin bitmek tükenmek bilmeyen soruları ve saçmalıkları arasında sesi zar zor duyuluyordu.

Laynah başını salladı ve Percy onunla doğrudan konuştuğunda kulaklarını tıkayarak hücrede adım atmaya başladı. Sonunda ayak sesleri duyulduğunda sabrının sınırına ulaşmış gibi görünüyordu, ara sıra eski oda görevlisine ters ters bakıyordu.

Sesler hızla yükseldi ve Laynah hevesle parmaklıklara tutundu. Ama konuşurken sesi karışıklı.

"Damian?"

Ayak sesleri kesildi ve Finnigan uzun saçlı Huskarl'ı görebilmek için kendini eğdi.

"Selam canım. Gelip seni kontrol edeyim dedim. Biraz yiyecek ve su getirdim." Parmaklıkların arasından bir parça ekmek ve bir matara uzattı ve Laynah hemen kabul etti.

"Teşekkür ederim," dedi ve şişeyi Finnigan'a uzatmadan önce birkaç yudum su içti. "Bizi dışarı çıkarabilir misin?"

Damian kaşlarını çattı. "Kamana yardım etmek gibi mi?

Hayır, korkarım hayır." "Neden olmasın? Biz arkadaşız, değil mi?"

"Elbette iş arkadaşı," dedi Damian memnuniyetle. "Arkadaş biraz abartılı olabilir. Ama her halükarda, Marton'u senin kadar kızdırmış olsaydı, kendi annem için kendimi tehlikeye atmazdım. Kraliyet Muhafızları'nda olmayı seviyorum ve işimi kaybetmektense ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim."

"Yeterince makul," dedi Laynah suratsızca.

"Anladığınıza sevindim. Mesele şu ki, ben sadece sizin gibi zindana düşmek istemiyorum, alınmayın."

"Alınmadım," diye mırıldandı Laynah, dişleriyle bir parça ekmek kopararak. "Ama senin hakkında kötü bir şey söylemeyeceğim... o 'hain' saçmalıklarından hiçbirisi."

Sen benim için hâlâ 'Huskarl Laynah'sın." Damian durakladı, açıkça onun cevabını bekliyordu.

"Bu harika, teşekkürler Damian," dedi düz bir sesle ve Huskarl'ın ayak sesleri uzaklaşırken yere çöktü.

Finnigan bir elini Laynah'ın sırtına koydu.

Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "O parmaklıkların diğer tarafında olmamın üzerinden çok zaman geçmedi. Hak ettiğimi buldum, değil mi?"

Finnigan başını salladı. "Dur. Kendini cezalandırmaya devam edemezsin."

"Birileri kendini suçlu hissediyor," diye söze karıştı Percy, şakıyan sesi hücrelerine süzülerek. "Ama sizi neşelendirecek bir şeyim var, aklıma gelen küçük bir tekerleme."

Laynah kulaklarını kapattı ama Finnigan, Percy'nin okuduğu her kelimeyi duyduğundan şüphelendi:

Bir zamanlar kalede bir kral varmış,

Kağıttan yapılmış tacı kırılıp gitti,

Tahtından düştü

Ama evden hiç ayrılmadı

Ve ruhunu gölgelere teslim edecek.

"Kapa çeneni!" Laynah kendini zindanın kapısına çarparak bağırdı.

Finnigan'ın onu sakinleştirmek için gösterdiği tüm çabalar, Percy'nin karanlıkta söylediği tedirgin edici sözlerle dengelenmişti. Patrick nihayet geldiğinde Laynah çılgılık atmaya hazır görünüyordu.

Onlar dışarı fırladıklarında kaptan hücrenin kapısını zorlukla açmıştı.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye sordu Patrick, Finnigan'a kılıcını ve Kın.

"Sandığından da fazla," dedi Finnigan arkadaşının sırtını sıvazlayarak. "Orada çok iyi bir performans sergiledin. Neredeyse bize ihanet ettiğine inanacaktım."

"Günün birinde," dedi Patrick alaycı bir gülümsemeyle. "Daha önce Laynah'ı geri getirmek için kullandığın büyü hakkında..." Sorusunu daha iyi düşünmüş gibiydi çünkü başını iki yana salladı. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Her neyse, işte düşündüğüm şey... kitabı ele geçirmek istiyorsak biraz destek toplamamız gerekiyor. Henüz Kardeşlik'ten kimseye yaklaşmadım, ama bazıları gelebilir. Bazı üyeler *de* bizi destekliyor ama karşı çıkmaktan çok korkuyorlar. Kardeşliğin geri kalanı bize yardım etmeden önce Ambrose gibi daha nüfuzlu kişileri ikna etmemiz gerekiyor."

"*Ya da* sadece İblis Kitabı'nı çalabiliriz," diye önerdi Laynah.

Patrick'in bıyığı seğirdi. "Bu kızın düşünme şeklini seviyorum. Finn, onun üzerinde kötü bir etki bırakıyorsun."

"Pat," diye başladı Finnigan, "bizi İblis Kapısı'ndan sağ salım geçirebilir misin?"

"Evet. Hâlâ kaptan benim, değil mi? Kapıdan geçtikten sonra, ne yaptığınızı anlayana kadar ikinizin de dikkat çekmemeniz gerekecek. Mümkün olduğunca gizli geçitlerden uzak durun."

Ama Percy'nin sesi onları oldukları yerde durdurdu.

"Henüz gitme, Hain Laynah. Senin için bir şeyim var."

Patrick irkildi ve arkasındaki duvara çarptı. "Sen," diye homurdandı, Percy'nin parmaklıklara dayanmış solgun yüzünü görünce. Gümüş saçları ve gözlükleri kirliydi ve Laynah'ya bakarken gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı.

"Senin için küçük bir sürpriz sakladım," dedi Percy.

"İlgilenmiyorum," dedi Laynah hemen ve gitmek için döndü.

"Bekle, özel sürprizinin *kim* olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Tereddüt etti. "Bir insan mı?"

"Evet. Çok değer verdiğiniz biri. *Hepinizin* önemseydiği biri," diye ekledi, bakışları Patrick ve Finnigan'a kaydı. "Saray Katliamı'ndan beri kayıp olan önemli biri. Gerçekten ölüp ölmediğini merak ettiğinizi biliyorum..."

Percy şimdi onların dikkatini çekmişti, özellikle de bakışları ona sabitlenmiş olan Laynah'inkini.

"Bancroft'u mu kastediyorsun?"

Percy tereddüt etti. "Evet, Bancroft. O benim *özel* tutsağımdı." "Yaşıyor mu?" diye bağırdı.

"Umarım öyledir," dedi Percy. "Hapsedildiğimden beri onu besleyemedim... bu yüzden şimdiye kadar yiyecek ve suyunun bittiğini söyleyebilirim, yine de iyi bir miktar bıraktım. Sık sık ziyaret etmek zorunda kalmak istemedim. Yani hala hayatta *olabilir*..."

"Nerede o?" Laynah umutsuzca sordu, Percy'nin kapısına yakın duracak kadar ileri gitti.

Percy sinsice gülümsedi. "Size göstereceğim." "Göstermek mi? Nasıl?"

"Nasıl? Neden, ne aptalca bir soru. Elbette beni serbest bırakacaksınız. Ve özgürlüğüm karşılığında, hepinizin sevgili *Bancroft*'unuza kavuşmanızı sağlayacağım."

Finnigan, Percy'nin teklifinde aldatıcı bir şeyler sezmişti ama Laynah'nın gözleri Bancroft'la yeniden bir araya gelme ihtimalinden dolayı o kadar umut doluydu ki endişelerini dile getirmede.

Normalde çok dikkatli olan Patrick umutlu olduğunu gizleyemiyordu. Sert bir uyarı dışında Percy'yi tereddüt etmeden serbest bıraktı. "Komiklik yapmak yok, şimdi."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye mırıldandı Percy.

Finnigan, Laynah ve Patrick'in Bancroft'u tekrar görme ihtimali karşısında neler hissettiklerini sadece hayal edebiliyordu. Huskarl saygı duyulan ve sevilen biriydi ve Laynah ona bir baba figürü olarak düşkündü. Patrick'in daha da büyük bir duygusal karmaşa yaşadığına şüphe yoktu; öldüğüne inandığı eski ortağıyla yeniden bir araya gelmek üzereydi ama Bancroft'un varlığı kendisi ve Ramsey için ne anlama geliyordu?

Percy'ye göre, Bancroft'un hücresi zindanda değil, kalenin arka duvarlarına yakın dış yapılardan birindeydi.

Zindandan içeri girerlerken Percy neşeyle, "Terk edilmiş bir kale kulesi var, özellikle onun için yaptırıldım," diye açıkladı. "Gizli tuttum ve eminim siz de oldukça geniş olduğunu kabul edersiniz. Benim çok *özel* tutsağım için en iyisi."

İblis Kapısı'ndan sağ salim geçtiler ve Patrick her ihtimale karşı Percy'nin iznini daha sonra iptal etmeye dikkat etti.

Şato arazisinde temkinli hareket ediyorlardı. Gecenin bu saatinde etrafta çok az insan vardı ama bu durum muhafızların şüphesini çekme riskini artırıyordu. Neyse ki Patrick'in kadro hakkındaki bilgisi dikkatlerden kaçmalarına yardımcı oldu ve onun varlığı onları görenleri soru sormaktan caydırdı. Kaptan yanında iki pelerin getirmişti, birini Laynah'a verdi, diğerini de Percy'ye zorla giydirdi. İkisi de kimsenin onları tanımasını engellemek için başlıklarını kaldırmıştı.

Patrick ilerlerken büyülü su fıskiyeleriyle meşaleleri söndürdü ve karanlığın örtüsü altında eğitim avlusunu geçerek sütunlu bir geçide ulaşmayı başardılar.

Burada Finnigan'ın bildiği ama uzun zamandır kullanmadığı gizli bir geçide girdiler; Percy'nin kendi tadilatı sırasında dekoratif duvar panelleriyle kapatılmıştı ve Finnigan bunu gösterdiğinde Percy çok sevinmiş görünüyordu.

"İyi bir sırra bayılırım," diye bağırarak krem rengi duvar panelini elleriyle kaldırmaya çalıştı.

Patrick elindeki baltayı çekerek, "Geri çekilin," diye mırıldandı. Kaptan paneli kaldırdı ve karanlık, dar bir geçide girdiler.

"Örümcek ağları olabilir," diye uyardı Finnigan Laynah'ı, ona kalenin sırlarından birini ilk kez gösterdiği zamanı hatırlayarak.

"Sanırım bunun ötesindeyiz, değil mi?" Gülümsedi.

Kısa süre sonra açık gökyüzünün altında kalenin dışına çıktılar. Eski gözetleme kulesi kale duvarlarının hemen içindeydi. İçeri girmeye cesaret edebilmeleri için duvarda devriye gezen bir muhafızın hareket etmesini birkaç dakika beklemeleri gerekti. Demir kapı gürültüyle gıcırdadı ve onları soğuk, bayat bir hava karşıladı. İçerisi zifiri karanlıktı.

"Eee?" Percy, kapı aralığında oyalandıklarında şöyle dedi. "Utanma. Merhaba de."

Laynah aceleyle içeri girdi, Patrick havada süzülen mavi bir ışık küresiyle onun peşinden geliyordu.

Finnigan hem Percy'ye göz kulak olmak, hem de diğerlerine yeniden bir araya gelmeleri için mahremiyet sağlamak amacıyla kapı aralığında geri çekildi. Onların iyiliği için Bancroft'un hâlâ hayatta olmasını umuyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra Laynah iyi bir haberi hak ediyordu.

"Bancroft?" diye seslendi usulca.

Cevap gelmedi ama odanın arka tarafında giysilerin hışırtısını duydular.

Percy kıkırdayarak, "Ağzı tıkalı," dedi, "ve elleri bağlı."

Finnigan kendini hasta hissetti. "Kendini nasıl besledi?"

Percy sempatik bir tavırla, "Büyük zorluklarla," dedi.

Patrick tiksinti dolu bir ses çıkardı ve mahkûma yardım etmek için harekete geçti.

Birdenbire sustu.

"Ne oldu?" Laynah endişeyle omzunun üzerinden bakarak sordu. "Yaşıyor mu?"

Laynah'nın endişesinden etkilenen Finnigan odaya doğru temkinli bir adım attı. Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordu ama bu bir tuzak gibi gelmiyordu. Diğerlerine yaklaştı.

Yerde oturan, kirli kadife ceketli, aşırı uzamış sakallı ve kirli yüzlü yaşlı bir adamdı. Patrick ağzındaki tıkaçı çıkarınca öksürdü, zayıf yüz hatları kürenin ışığında hastalıklı bir maviye bürünmüştü.

Finnigan keskin bir nefes aldı. Percy yalan söylemişti. Adam Bancroft değildi.

Saçları siyah bile değildi.

Ama Laynah ve Patrick'in umudu onları bu gerçeğe karşı körleştirdi.

"Bancroft, buradayız," dedi Laynah nefes nefese. "Benim, Laynah. Ve Patrick."

Adam hafifçe kıpırdandı ama cevap vermedi.

"Aşkım?" Patrick mahkûmun ellerini tutarak sordu.

Yaşlı adam yavaşça başını kaldırdı, yüz hatları şimdi ışıkla daha iyi aydınlanmıştı ve Finnigan'ın ilk izlenimini doğruluyordu. Mahkûmun yüzünün tanıdık hatlarını tanıyordu -krallığın yarısı tanırdı- ama yanaklarının çelimsizliği yeniydi, saç çizgisi daha da belirginleşmişti ve sarı saçları keçeleşmişti.

Laynah'nın yüzünü süsleyen neşe, onun Bancroft olmadığını anladığında kayboldu. Hayal kırıklığı içinde, mahkûmun gerçekte kim olduğunu anlaması daha uzun sürdü.

Finnigan arkasında, Percy gecenin karanlığına karışırken ayak seslerini duydu. Finnigan gitmesine izin verdi - anlaşma anlaşmaydı ve Percy mahkûmun kimliği hakkında yalan söylemiş olsa da, sözlerinde yadsınamaz bir gerçek vardı: bu adam hepsi için büyük önem taşıyordu.

Patrick tutuklunun kim olduğunu anladığında boğuk bir ses çıkardı, dizlerinin üzerine çökerken yüzünde şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı.

Finnigan da aynı şeyi yaptı, başını eğdi ve bir hürmet jestiyle dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun sen?" Laynah, yüzünde aydınlanma belirmeden önce sordu. Başını tekrar mahkûma çevirdi ve o kadar ani bir şekilde diz çöktü ki dizi gürültüyle parke zemine çarptı.

"Majesteleri," diye nefes nefese kaldı.

Rosaria'nın hükümdarı Kral Mathias Rutherford'a huşu içinde baktılar. Yırtık pırtık giysileri içinde bile kralın muhteşem varlığı odaya hükmediyordu ve Finnigan'ın kalbi olacıklara dair umutla hızla çarpıyordu.

Kral hayattaydı ve bu her şeyi değiştirdi.

Elli İkinci Bölüm

Dağ Zirvesi

Laynah

HERKES KRALIN ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLEMİŞTİ ama cenaze töreninde tabut mühürlenmişti ve kimse içini görmemişti. Laynah şimdi tabutların neden açılmadığını anlıyordu ve bunun nedeni halkın hassasiyetlerini korumak değildi. Kralın hâlâ hayatta olduğunu kimsenin öğrenmesini engellemek içindi.

Kral Rutherford'u görmenin şoku Laynah'ın üzerindeki etkisini kaybettiğinde, göğsüne içi boş bir sızı yerleşti.

Hükümdarlarının hayatta olduğunu öğrendiğinde sevinmesi gerekirdi ama bir an için Bancroft'un yaşadığına inanmış ve kalbi dikkatli bir umutla, sevinç ve rahatlamamanın acı tatlı karışımıyla dolup taşmıştı.

Ama kulede başka kimse yoktu ve sonunda Bancroft'u tekrar görebileceği düşüncesiyle duyduğu kısa mutluluk, arkasında bir hayal kırıklığı ve keder havuzu bırakarak uçup gitmişti.

Patrick'e baktı, gözleri onunkilerle buluştuğunda hissettiği hüznün aynısını taşıyordu.

"Bancroft'un ölü mü diri mi olduğunu hâlâ bilmiyoruz," dedi kalın bir sesle. "Hiç öğrenebilecek miyiz merak ediyorum."

Laynah başını yavaşça salladı. "Yapacağımızı sanmıyorum." Bunu söylemek ona acı veriyordu. Büyürken kendisine ilham veren ve destek olan adamdan vazgeçmek istemiyordu ama iblislerin mahkemeye saldırdığı o gün neredeyse kesinlikle ölmüştü. "Bu konuyu kapatabileceğimizi hiç sanmıyorum." Sinir bozucu ve yorucuydu.

Finnigan kralın bir şişeden su içmesine yardım ederken Laynah Patrick'e yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Katliamın tek amacı kralı öldürmekse Percy neden onu hayatta tutsun ki?"

"Muhtemelen onu pazarlık kozu olarak tutuyordur." Patrick mırıldandı. "Böylece işler ters giderse takas edebileceği bir şeyi olacaktı."

"Oğlum nerede?" diye homurdandı kral ağız dolusu su arasında.

"Prens Seth hayatta ve iyi durumda," dedi Finnigan.

"Beni ona götür. Onu görmeliyim. Benim hayatta olduğumu ve..." kralın sesi titredi, "annesinin hayatta olmadığını bilmeli."

Bu ima Laynah'yı şaşırttı. "Majesteleri Kraliçe Claire'in öldüğünü gördü mü?"

Kral Rutherford hızlıca başını salladı. "Kendi gözlerimle gördüm. Katliama karışan herkes cezasını çekecek."

Üçü bakışlarını değiştirdi. Hepsi de bunun o kadar basit olmadığını biliyordu. Yıllarca kara büyü kullandığı ve İblis Kitabı'na maruz kaldığı için dengesi bozulan Percy, Saray Katliamı'nı kendi isteğiyle düzenlemişti. Bu arada ona hizmet eden bir avuç Renegátok üyesi de onun emirlerini yerine getiriyordu - Rosaria ve Kormend arasındaki uluslararası ilişkilere zarar verecek şekilde. İstedikleri son şey kralın onları savaşa sokmasıydı ama şimdi ona karşı çıkmanın sırası değildi.

Onu hızlandırmak ve sağığına kavuşturmak zaman alacaktı.

"Majesteleri," diye başladı Finnigan, "insanlar sizi böyle göremez. *Oğlunuz* sizi böyle göremez. Önce iyileşmelisiniz. Ve sizi başka bir yere götürmemiz gerekiyor - şu anda kalede güvenliğınizi garanti edemeyiz."

Kral bundan hoşlanmadı ama itiraz edemeyecek kadar zayıf ve aç durumdaydı.

"Dağın tepesine yakın Kardeşlik karakoluna gideceğız," dedi Finnigan. "Suyun büyülerle arıtıldığı yer, tam kaynağında. Amcam ve ben sadece güvendiğimiz kişilerin orada bulunmasını sağladık. Bir süre ortalıkta görünmemeliyiz."

Finnigan krala hitap etti ama sözleri daha çok Laynah ve Patrick'e yönelik gibiydi.

"Peki ya Kardeşlik'ten başka biri ortaya çıkarsa?" Laynah sordu. "Buna güveniyorum," dedi Finnigan. "Onların desteğıne ihtiyacımız olacak ki Kralı görevine iade edin; korkarım Marton birkaç saat içinde tahtında oldukça rahat etti. O kadar kolay yer değıştirmeyebilir."

Patrick onaylar gibi bir ses çıkardı. "Marton senin ve Laynah'ın kaçığını öğrendiğinde, seni bulmak için kalenin altını üstüne getirecektir."

"Ama Marton, Kral Rutherford'u bir görebilse," diye söze başladı ama önerisinin anlamsızlığı ortaya çıkınca konuşmayı kesti. Hiç kimse eski kaptan Marton kadar kendini inkâr etme yeteneğıne sahip değıldi. Güç ve otoriteye karşılık verirdi ve kralın şu anki durumunda, Marton'un kralı tanımayacağına dair gerçek bir korku vardı.

Laynah, Finnigan ve Patrick'in haklı olduğından şüpheleniyordu. Marton ve sarayın kralın dönüşüne nasıl tepki vereceğini kestirmek mümkün değıldi, özellikle de karşılarındaki üstü başı perişan mahkûm Kral Rutherford'a benzemiyorsa.

Saray sadakati kararsızdı ve kralın insanların kendisini takip etmesini sağlamak ve suikast girişimlerini caydırmak için güç yayması gerekiyordu.

Patrick onları kale duvarlarının dışında, dağların eteklerinde gördü.

Kendi atlarını çağıracak büyülerini olmadığından, en uygun seçenekleri Floofy ile uçmaktı.

"Onu yakında aşağı göndereceğim," dedi Patrick.

"Nerede o?" Laynah, Floofy'yi daha önce sormadığı için bir suçluluk duygusu hissederek sordu.

"Merak etme, ailenin süitinde tutuluyor." Laynah bir homurtuyu bastırdı. "Şaka yapıyorsun."

"Değilim," dedi Patrick. "Annen hiç etkilenmedi. Sanırım sehpasını kırdı."

Leydi Saunders onu mobilyalardan uzaklaştırırken Floofy'nin oturma odasında kendini evinde gibi hissettiğini düşünmek onu gülümsetti.

"Döndüğümüzde Grace ve Quinn'in yardımına ihtiyacımız olacak," diye seslendi Laynah Patrick'in ardından.

Patrick pelerinini kralın omuzlarına koyarak, "Onlarla konuşacağım," diye söz verdi. "Ve birkaç gün içinde görüşürüz."

Bir kayanın arkasında rüzgârdan korunarak Floofy'yi beklerken Laynah, kralın onları duymaması için Finnigan'ı kenara çekti.

"Kardeşliğe gitmeyi gerçekten neden istiyorsun?" diye sordu. "Bu sadece kralın güvenliğiyle ilgili değil, değil mi?"

Finnigan, "Hayır, değil," dedi.

"İçsel büyüyü geri getirmek istiyorsunuz, değil mi?"

Gülümsedi. "Aklımı okudun. Kitabı kurtarmak için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak. Karakolda müttefiklerimiz var, ama geri kalanına ihtiyacımız var.

Kardeşliğin de desteği. Kral destek toplamamıza yardımcı olabilir, biz de krala yardımcı olabiliriz."

"Sanırım Kral Rutherford'u İblis Kitabı'nı yok etmemize yardım etmeye ikna etmek için zamana ihtiyacımız olacak," diye fısıldadı Laynah.

"Yine," dedi Finnigan, "aklımı okudun."

Floofy havaya yükseldiğinde Laynah'ın nefesi kesildi ve rüzgâr yüzünü yalayıp geçerken ve onlar gittikçe yükselirken bir korku çığlığını bastırmaya çalıştı.

Aşğı bakmaya cesaret edemedi ama Floofy havada süzölürken ay ışığıyla aydınlanmış kaleyi ve çok aşğıdaki şehri gördü. İcini korku kapladı ve kendini ejderhanın tüylü gövdesine yasladı.

Floofy dağın zirvesine doğru yön değiştirdiğinde daha da kötü oldu ve kaydığını hissetti. Kral önde gidiyordu ve Finnigan'ın ortada olmasında ısrar etmişti, böylece ona tutunabilecekti, ama ejderhanın gövdesi gökyüzüne doğru açı yaptığında, çığlık atarak Finnigan'ın beline asıldı.

Finnigan etrafında dönerken sert bir kol belini sıkıca sardı. "Sorun yok küçük güvercin, yanıdayım. Neredeyse geldik."

Sesi güven vericiydi ama yoğun korku onu felç etmişti ve uçuşun geri kalanında kaskatı kesilmiş bir şekilde oturdu. Sonunda dağların tepesindeki Kardeşlik karakoluna indiklerinde kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Korkarım Floofy uçmaya oldukça kaba bir giriş oldu," dedi Finnigan, onu şenlik ateşine doğru götürürken sırtını sıvazlayarak. "Onu seviyorum, tabii

Elbette, ama pek de zarif bir yaratık sayılmaz. Belki bir gün bize bir tek boynuzlu at bulursam, sen ve ben-"

"Hayır," diye tersledi. "Uçmak yok. Asla.

Ciddiyim." Finnigan güldü. "Anlaşıldı."

Birisi geldiklerini anons ederken  enlik ateşinin yanında durdular.

Laynah diğ r Kardeşlik üyeleriyle tanışmadan önce kendini toparlayacak zamanı olduğu için rahatlamıştı.

Daha  nce Kral Rutherford'un ziyafetinde tanıştığı, iri yapılı ve esmer tenli, neşeli bir kadın olan Lola, Laynah'ı kucaklamadan önce Finnigan'ı içten bir sevgiyle selamladı. Etkileşimleri bu kadarla sınırlı kaldı çünkü kadın kralı hızla yakındaki tahtadan yapılmış bir kulübeye doğru yönlendirdi, Finnigan da onu yakından takip etti. Bir orman a ıklığındaydılar ve yakınlarda taş kulübeler, ahşap barınaklar, bir ahır ve büyük bir odunluktan oluşan k  k binalar kümesi vardı. Ayrıca üzerinde altın harflerle *Bernie'nin Gezici Topluluğu* yazan boyalı bir araba da vardı.

Laynah ateş ışığında kaldı, Floofy'nin sıcak karnına kıvrıldı ve kürkünü okşadı. Finnigan sonunda geri dönüp onu kendine çekti ve şafak yaklaşana kadar alçak sesle konuştular.

Uykuya daldığının farkında değildi, sadece bir çocuğun heyecanlı ciyaklamasıyla uyandı. Gözlerini açtığında mavi gözlü bir çocuğun bedeninin üzerinden Finnigan'ın yüzüne tırmandığını gördü. Sabah olmuştu ve birisi ateşe daha fazla odun atıyordu.

Finnigan boğuk bir sesle, "Toby," diye homurdandı ve k  k  ocuk saçını çekerken güldü.

"Dikkatli ol, hiç kalmayacak," dedi dar yüzlü ve dağınık saçlı bir kadın.

Laynah, Finnigan'ın kız kardeşi Jill'in onlara gülümsediğini görünce irkildi. Jill'i selamlamak için ağzını açtı ama kendini durdurdu. Bir merhaba, bir zamanlar tutukladığı kadın için fazla gayri resmi bir selamlama gibi görünüyordu. Belki de bir özür daha uygun olurdu? Ama zamanlama doğru değildi. Kendini tanıtarak mı başlamalıydı? Jill'i tutukladığında teknik olarak kendisini ona tanıttığını hatırlayarak irkildi.

Fazla düşünüyorum, diye düşündü, içinden küfrederek. *Ve şimdi bir aptal gibi ağzım açık kaldı.*

Neyse ki ne Jill ne de Finnigan onun rahatsızlığının farkındaymış gibi görünüyordu; ikisi de Finnigan'ın Toby'yi şakacı bir şekilde gıdıklarken çıkardığı bulaşıcı kıkırdamalarla meşguldü. Özellikle Jill ona küçük, sıcak bir gülümsemeyle kısa bir süre baktığında rahatladı.

Kulübelerden onları karşılamak için Lola da dahil olmak üzere daha fazla insan çıktı. Kucağında Finnigan'ın saçını çekmeye en az Toby kadar meraklı görünen bir kız çocuğu taşıyordu.

Finnigan'ın çocuklarla oynadığını görmek Laynah'nın kalbini ısıttı.

Lola sonunda Finnigan'ı kurtararak iki çocuğu da kucağına aldığıında, Laynah'ı Jill ile tanıştırdı.

Jill sakın bir şekilde gülümseyerek, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

"Ve ben, sen," dedi Laynah hızla, bakışları Jill'in yüzünü tarıyordu. Orada hiçbir kızgınlık izi görmedi ve bu onu şaşırttı. Laynah onu haksız yere tutukladıktan sonra kızgın değil miydi?

Bir düzine Kardeşlik üyesiyle birlikte ateşin başında sıcak bir kahvaltayı paylaşıırken bunu düşündü.

"Burada neden bu kadar çok insan var?" Laynah, Finnigan'ın pastırma ve yumurtaları cızırdatmasını izlerken sordu.

"Normalde burada sadece Warwick, Jill ve ben oluruz," dedi Lola, ağırlığını bir kütük bankın üzerine vererek ve karşılarında oturan bir adamı işaret ederek. "Warwick şu gülünç sakallı olan."

Altmış yaşlarında, kısa boylu, şişman, bakır saçlı ve çatal sakallı bir adam, "Saçma değil," diye itiraz etti. Ekmek parçalarını ekşimiş süte batırıyordu ve sütün gömleğinin üzerine damlamasını umursuyor gibi görünmüyordu. "Bu bir savaşçının sakalı."

"Bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi," diye kıkırdadı Lola, iyi mizahı Laynah'ın moralini yükseltti ve herkesi gülümsetti.

"Onu dinleme," dedi Warwick Laynah'a, elindeki ıslak ekmeği Lola'ya doğru uzatarak. "Burada yetkili benim. Su arıtımını ben denetliyorum."

Lola konuşmadan önce arkalarından kulübeye baktı ve Laynah onun kralın yakınlarda olmadığından emin olmaya çalıştığını fark etti. "Muhtemelen yakında su arıtımı olmayacağı dışında. Artık bir karakola bile gerek kalmayabilir. Başka bir yere taşınmamız gerekebilir."

"Hımm." Warwick bir parça daha ekmeğe bandırdı ve kucağına süt döktü. "O zaman bunu da denetleyeceğim, değil mi?"

Jill kibarca, "Evet, öyle olacak," dedi.

Warwick mutlulukla başını salladı ve dikkatini yemeğe verdi.

Jill ellerini kucağına koymuş, sırtüstü otururken sakın ve neredeyse melek gibi görünüyordu ama Laynah onun gözlerinde kendisine Jester'ı hatırlatan bir muziplik fark etti.

Laynah kahvaltısını mideye indirdi ve Finnigan daha fazlasını pişirmeye koyuldu. "Beğenmenize sevindim," dedi.

"Yaptım, teşekkür ederim," dedi. "Sen iyi bir aşçısın." Finnigan ona küçük bir gülümseme verdi ama Jill homurdandı.

"Kardeşim mi? İyi bir aşçı mı?" Jill gülerken ağzını kapattı. "Umarım pastırma ve yumurtayı seviyorsundur. Yapmayı bildiği tek şey bu."

Laynah utangaç bir tavırla omuz silkti. "Şey, ben hiç yemek yapamam."

"Gördün mü? Birbirimize çok yakışıyoruz," dedi Finnigan hafifçe, yumurtaları baş aşağı duran kazanın üzerine çevirirken. "Başkalarının bizim için yemek yapmasına umutsuzca, delicesine ve çaresizce aşığız."

"Aynen öyle," dedi Laynah, yumurtalarını sarısını ayırmadan dik tutmaya çalışarak.

Jill ikisinin arasına baktı, yumuşak yüz hatlarına küçük bir gülümseme yayıldı.

Kahvaltıdan sonra Jill, Laynah'yı yürüyüşe davet ederek onu şaşırttı.

"Nehre giden oldukça güzel bir patika var."

Bu davet Laynah'yı şaşırttı. Dikkatini kasıtlı olarak yemeğine vermiş gibi görünen Finnigan'a baktı.

"Dinlenmeyi tercih etmezsen tabii?" Jill sordu. "Çok yorgun olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Hiç de değil," dedi Laynah ayağa kalkarak. "Bir yürüyüş iyi olurdu."

Jill onu karlı ormanda bir patika boyunca yönlendirdi, ona hayatı hakkında sorular sordu ve Laynah kısa sürede Jill'in sadece onu tanımak istediğini fark etti.

Kısa bir süre önce kanun Laynah'ı tutuklamaya zorlamışken normal bir konuşma yapıyor olmak garip hissettiriyordu.

Karlı zirveden su fişkırان bir şelalede durakladılar. Gök gürültüsü Jill'in sözlerini bastırdı ama Laynah buranın su kaynağının arıtıldığı yer olduğunu anladı.

Suda buna dair bir kanıt görmeyi ummuştu -renkte ya da viskozitede bir değişiklik- ama su normal görünüyordu. Bu durum her şeyi, suyun fokurdayan yeşil bir çamura benzemesinden daha uğursuz hale getirmişti.

Geldikleri yöne doğru geri yürüdüler.

Jill, "Kral emri verdiğinde, suyun arıtılmasına son vereceğiz," dedi. "En azından umudumuz bu."

"Peki ya Finnigan kralı ikna edemezse?" Laynah sordu.

"Bunun pek olası olduğunu sanmıyorum," dedi Jill sessizce.

"Ben de öyle," diye aniden fark etti, kelimeleri yüksek sesle dile getirmişti. "Ve kral hayır dese bile, bunun Finnigan'ı durduracağını sanmıyorum."

Jill verdiği cevaptan memnun görünüyordu.

Kulübelere dönerken Laynah Jill'e göz ucuyla baktı. Kardeşi gibi uzun boylu ve zayıftı, onun gülümsemesini paylaşıyordu ama her yönden ondan farklıydı. Alçakgönüllü ve çekingendi ve gözlemci olmasına rağmen, sanki başkalarının dikkatinden kaçmak istercesine sık sık dikkatini başka yöne çeviriyordu. Laynah onun doğuştan mı utangaç olduğunu yoksa geçmişinin onu travmatize mi ettiğini merak etti.

"Küçük kardeşimi böyle mutlu görmek çok güzel," dedi Jill sevgiyle. "Finn oturup kara kara düşünen biri değildi ama her zaman birini beklediğini hissedirdim." Jill Laynah'a yan gözle baktı. "Görünüşe göre onu bulmuş."

Laynah'nın boğazı düğümlendi. "O benim her şeyim," diye fısıldadı.

Jill başını salladı. "Anlayabiliyorum. Ve onun da senin için aynı şeyleri hissettiğini görebiliyorum. Peki, evlenme teklif etti mi?"

Konunun aniden değişmesi Laynah'ı şaşırttı ve kendi tükürüğünden başka bir şey yutmamayı başardı.

"Öyle," dedi, yanaklarında sıcak bir kızarıklık hissederek.

Karakola yaklaştıklarında Jill'in adımları yavaşladı, sanki konuşmalarını uzatmak istiyormuş gibiydi. "Bu harika. Tebrik ederim. Biliyorsun, bu kardeş olacağımız anlamına geliyor."

Laynah'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Bunu çok isterim." Göğsünde bir sıcaklık belirdi ama bir an sonra Tash'ın anısı aklına gelince bir acı hissetti. "Aslında eskiden bir kız kardeşim vardı. Adı Tasha'ydı."

Jill, "Biliyorum, Finnigan söyledi," dedi.

Laynah durdu. "Öyle mi yaptı? Bunu yapacak zamanı ne zaman buldu?"

"Zaman yarattı," dedi Jill basitçe, "ve bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

Laynah başını salladı, sonra kaşlarını çattı ve gözlerini ovuşturdu. "Bir sorun mu var?" Jill sordu.

Laynah Jill'in bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Sadece... anlamıyorum. Sana yaptığım onca şeyden sonra, yanımda olmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Yani, benim için yaptığın onca şeyden sonra mı?" Jill sordu. "Çünkü ben öyle hatırlıyorum."

Laynah başını salladı. "Seni tutukladım."

Jill omzuna bir el koyduğunda irkildi.

"Oğlumu kurtardın," dedi. "Onu tehlikeden korudunuz ve sayenizde eve sağ salim döndü."

Sonunda, diye düşündü Laynah. Ama Jill hapishane yüzünden neredeyse ölmeden önce değil. "Daha fazlasını yapmalıydım," dedi gözlerini botlarına dikerek. "Çok özür dilerim."

Tek bir damla gözyaşı botunun üzerine düştü, koyu renkli damlacık deriye vuruyordu.

Gözyaşı damlası bu kadar çok suçluluğu barındırmak için küçük bir şeydi.

"Zindanda bana Toby'ye göz kulak olacağına dair söz vermiştin ve sözünü tutun," diye devam etti Jill. "Onun için geri döndün. Ve bunu yapacağını bildiğim için..." Jill ağlamamaya çalışarak sakın bir nefes aldı. "Bu düşünce aklımı başımda tuttu. Hiç umut yokken bana umut verdi."

Laynah da ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Lütfen beni affet." "Elbette, seni affediyorum."

Laynah uzun bir rahatlama nefesi verdi. "Teşekkür ederim."

Kucaklaştılar ve ayrıldıklarında Jill, "Sadece kız kardeş değil, aynı zamanda iyi arkadaş olmamızı da çok isterim," dedi.

"Ben de."

Bir kesik sesi Laynah'nın dikkatini çekti ve Finnigan'ı odunluğun yanında odun kırarken görünce çenesi düştü. Beyaz, terden sırılsıklam olmuş gömleği vücuduna yapışmıştı ve baltayı savururken kumaşın altında kasları dalgalanıyordu. Başında avcı şapkası vardı, şişe yeşili rengi karamel saçlarını tamamlıyordu.

Adam aniden başını kaldırdı ve kadın zamanında başını çevirmedi, onu bakarken yakalamıştı.

Adamın şık ve sert kaslarını görünce nutku tutuldu ve yüzünde yükselen sıcaklığın egzersizden kaynaklandığını umdu.

"Üşüteceksin!" Jill onu azarladı.

Finnigan onlara sırtıttı, baltasına yaslanırken nefes nefese kalmıştı. "Güzel bir yürüyüş oldu mu?"

Laynah yutkundu, bakışları adamın nemli gömleğinin pazularına yapışmasından büyülenmişti. "Çok güzel bir... yürüyüş."

Finnigan'ın yüzünde eğlence ifadesi belirdi. Baltasını aşağı doğru savurdu, bıçağı bir gümbürtüyle bir ağaç kütüğüne sapladı ve onlara doğru yürürken baltayı orada bıraktı. Gözleri yakıcı bir yoğunlukla parlıyor, yaklaştıkça onu olduğu yere mıhlıyordu.

Jill'e baktı, ancak Jill'in çoktan kamp alanının yarısına kadar gitmiş olduğunu fark etti. Laynah yumuşak bir kahkaha atarak Jill'e döndü.

Finnigan. Yüzündeki arzu dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu ve içinde giderek artan bir heyecan kabardı.

"Odunluk mu?" diye sordu, sesinin alçak boğukluğu kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

'Odunluk' gibi masum bir kelimenin onda böylesine bir özlem uyandırmasını hiç beklemiyordu. Gergin bir beklentiyle yutkundu ve adamın uzattığı eli tutarak kendisini binanın karanlık derinliklerine götürmesine izin verdi.

Elli Üçüncü Bölüm

Yeni Bir Lider

Finnigan

Dışarıda şiddetli bir KAR FIRTINASI vardı ve hepsi kulübenin içine sığınmıştı. Floofy şöminenin önünde uyuyor, Toby de tüylü kuyruğuna sarılmış mışıl mışıl uyuyordu.

Finnigan ahşap yemek masasında Lola, Jill ve Warwick'le birlikte oturuyordu. Masa ejderhaya yer açmak için bir duvara doğru itilmişti ve akşam yemeğini yeni bitirmişlerdi.

Laynah odada volta atıyor, bebek Lotta'yı sallayarak uyuturken bir ninni mırıldanıyordu. Bu manzara Finnigan'ın yüreğini burktu.

"Bütün gece gözlerini ondan ayırmadın," diye fısıldadı Lola, masanın altındaki ellerine bir şey sıkıştırarak. "Artık bunu korumam için bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Finnigan yere bakmadan önce pürüzsüz, soğuk metalin babasının yüzüğü olduğunu biliyordu. Annesinin yüzüğünün kardeşiydi, Laynah için tasarladığı yüzük.

Lola, "Zaten bir nişan yüzüğü olduğunu fark ettim ama bunlar çok güzel alyanslar olacak," diye ekledi.

Finnigan elini yüzüğün üzerine kapattı. Düğünü beklemeyecekti. Kalbine hitap eden meseleleri bir daha asla ertelemeyecekti, hele ki yarın kimseye vaat edilmemişken. Kaleye döndüklerinde, dışbudak ağacından kutuyu bulacaktı.

Warwick kendine bir konyak daha doldurdu. "Neden içmiyorsun, Finn?" Finnigan'ın dokunulmamış kupasına başıyla işaret etti.

Kral Rutherford'un su arıtımını durdurma kararını kutluyorlardı ve bunu hemen uygulamaya koymuşlardı. Bu bir karardan ziyade gönülsüz bir anlaşmaydı -Finnigan kralı içsel büyüünün geri dönüşünün insanların kendilerini iblislere karşı savunmalarına yardımcı olacağına ikna etmişti ve bu, Öteki Taraf'tan bağımsız bir dünyaya bir adım daha yaklaşmak demekti.

Kralı ikna etmedeki başarısına rağmen Finnigan kendini pek de mutlu hissetmiyordu. Kral temizlendikten sonra çok daha iyi görünüyordu -sıcak yemek, temiz kıyafetler, tıraş ve saç kesimi harikalar yaratmıştı- ama hapsedilmesi ona zarar vermişti. Kilo kaybetmişti. Cildi solgun ve çizgiliydi ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kolayca irkiliyor ve konuşmaları takip etmekte zorlanıyor gibiydi. Kralın ruhu kırılmamış olsa da, göz teması kurmakta zorlanıyordu ve eskiden olduğu kraldan çok uzaktaydı. Umutsuzca daha fazla ve hızlı olmasına ihtiyaçları vardı.

"Uyuyor," dedi Laynah, bebeği nazikçe Lola'nın kollarına bırakırken. "Sen doğuştan yeteneklisin," diye gülümsedi Lola.

Laynah bu iltifat karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Oh, güzel, sevindim." İlk kez bir bebeği kucağına alıyordu ve Lola ona nasıl yapılacağını gösterene kadar endişeliydi.

Şimdi Laynah, Lotta'ya gülümserken ıslıl ıslıldı ve Finnigan gurur duydu. Laynah'nın sevecen bir insan olduğunu her zaman biliyordu ama

Onu Lotta'yla birlikte görünce ne kadar harika bir anne olacağını fark etti. O geleceği görecek kadar yaşayacaklarını ummaya cesaret etti.

Cebindeki yüzüğü göstererek kaşlarını çattı.

İki gün içinde kralı görevine iade etmek için kaleye geri döneceklerdi. Krallıkta kol gezen iblislerin yarattığı kaosa rağmen Marton gösterişli bir resmi etkinliğe ev sahipliği yapıyordu ve Kormend İmparatoriçesi'ni Rutherford Kalesi'ne davet etmişti. Buna 'ulusların karşı karşıya olduğu zorluklarla' mücadele etmek için bir Müttefikler Buluşması diyordu ama kimse buna kanmadı. Bu bir partiydi ve hiç de zevkli değildi.

Kralı seyirciler önünde yeniden tahta çıkarmak için zamanlama mükemmeldi ve olayın yarattığı kargaşa, kendilerini konumlandırmak için ihtiyaç duydukları dikkat dağınıklığını sağlayacaktı.

Finnigan, Kral Rutherford'un zihinsel olarak zamanında hazır olup olmayacağından korkuyordu.

Lola'nın içten kahkahası odayı doldurdu ama onu şimdiki zamana geri getiren Laynah'nın sesiydi.

"İyi misin?" Kadın endişeyle ona baktı. Adam elini onunkinin üzerine koydu. "İyiyim. Sadece kara kara düşünüyorum." "Jill senin kara kara düşünen biri olmadığını söyledi."

Gülümsedi. "Sadece Salı günleri. Ve ne zaman dünyayı kurtarmaya çalışsak."

Laynah onun yanına oturdu. "İleride başvurmak üzere bunu hatırlayacağım."

Ruffles oynarlarken oyun taşlarının tıkırtısı odayı doldurdu ve arkadaşlarının neşesi hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

"Daha önce oynadın mı?" Warwick Laynah'a sordu.

"Oynadım."

"Dikkatli ol Warwick," dedi Finnigan. "Kazanma eğilimi var..." Laynah'ın kulağına yaklaştı. "Ve bir soytarıya dönüşme eğilimi."

"Şakacıyı mı kastediyorsun?" dedi sinsice.

Adam gülümsedi. "O da var."

Jill, genellikle olduğu gibi ilk iki raundu kazandı - sessiz dikkati ve belirsiz ifadeleri onu okumayı zorlaştırıyor ve hafife almayı kolaylaştırıyordu.

Her zaman iyi bir karakter yargıcı olan amcası da onu hafife almıştı. Ancak Jill yetişkin bir kadın olduğunda onun eşsiz yeteneklerinin farkına varmıştı. Jill yıllarca kötü muamele gördüğü bir evliliğin acısını çekmiş, ancak hamileliğinin sonlarına doğru kırılma noktasına ulaşmıştı. Finnigan kocasının şiddetini öğrendiğinde çılgına dönmüştü ama cezalandıracak kimse kalmamıştı - Jill evliliği gizlice ve ölümcül bir şekilde kalıcı olarak bitirmişti.

Laynah ve Lola, büyük ölçüde Jill oyundan çekildiği için sonraki iki turu kazandı.

"Hepiniz hilecisiniz!" Warwick homurdanarak küçük bir baskı büyüsuyle taşları masadan itti.

"Sessiz ol, küçük öfke nöbetin bebeği uyandıracak!" Lola yere kiremit yağarken azarladı.

Kimse Lola'nın gürleyen sesi bebeği uyandırmazsa hiçbir şeyin uyandırmayacağını söylemedi.

Konyak aktı ve gece ilerledikçe atmosfer daha da şenlendi.

"Bu işte bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim." Laynah güldü ve Finnigan'ın taşlarını onun için sıfırladı.

"Ben değilim."

"Kazanan bir elin vardı!"

Finnigan kıkırdadı. Görevlerde, önemli olduğunda, Ruffles her zaman kazanabileceği bir oyundu. Aldatma, tatlı dil ve ara sıra el çabukluğu gerektiriyordu ama bunların hepsi ailesinin yanında kullanmaktan hoşlanmadığı becerilerdi. Burada sadece kendisi olabiliyordu.

Laynah birdenbire masum ve korkunç bir soru sorup kahkahaları yarıda kesene kadar mükemmel bir geceydi.

"Peki, Bernie nerede?"

Lola'nın gülümsemesi dondu ve odadaki hava sönerken sessiz bir sessizlik çöktü.

"Bernie?" Lola usulca sordu.

"Evet, karavanını dışarıda gördüm," dedi Laynah. "*Bernie'nin Gezici Grubu* mu? Onun da burada olabileceğini düşünmüştüm."

Kimse tek kelime etmedi, Finnigan bile - Bernie'nin ölümü onun hatasıyken konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Laynah yüzlerini tararken küçülerek devam etti. "Onun Lola'nın kocası olabileceğini düşünmüştüm?"

"Onun kocasıydı," dedi Warwick, kadehine bakarak. "Ve hâlâ öyle," diye düzeltti Lola çenesini kaldırarak, "ve her zaman öyle olacak."

Finnigan odada bir saniye daha kalamadı. Aniden kalkıp dışarı çıkarken sandalyesi gıcırdadı. Laynah'yı orada bıraktığı için bir suçluluk duygusu hissetti, ama aniden duygulara boğuldu - kilit altında tutmak için eğitildiği duygular, ama şimdi serbest kalmaya çalışıyorlardı. Belki de onu kıracaklardı.

Gece havası buz gibiydi ve pelerini yanında değildi ama onu almak için geri dönmedi. Bunun yerine soğuğu kucakladı.

Bırakın bir anlığına da olsa acısın. Lola'nın halihazırda katlandığı yalnızlıkla ya da bebek Lotta'nın büyüdüğünde babasının yokluğunun hayatında bir boşluk bıraktığını fark ettiğinde hissedeceği üzüntüyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Odunluğa gitti, orada babasının keskisi ve oyma bıçağı onu bekliyordu. O gün daha önce başladığı tahta bloklar üzerinde çalışmaya başladı.

İlk başta hareketleri kaba ve kesin değildi, elleri öfkeyle titriyordu. Kendisine duyduğu öfke. Suçluluk ve ruhunu sıkkan pişmanlık. Dakikalar geçtikçe ve kendini işe kaptırdıkça yavaş yavaş nefes alıp vermesi sakinleşti.

Lotta ve Toby için bloklardan oyuncaklar şekillendiriyordu ve yaratıklar şekil aldıkça teselli buluyordu. Karakoldan ayrılmadan önce onları bitirmeye niyetliydi. Geçmişteki hataları düzeltemezdi ama şimdi başlayarak çocukların geleceğini aydınlatmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Oyuncaklar bu gece hazır olacaktı.

Laynah onu bulduğunda ayaklarının dibinde tahta parçaları vardı. Bankta onun yanına oturdu ve üzerlerine bir battaniye örttü.

"Bunlar çok şirin," dedi oyulmuş ejderhalardan birini eline alarak. "Bu Toby'nin," dedi Finnigan.

"Aklıma gelmişken... Toby yarın onu Floofy ile uçurup uçurmayacağını sormamı istedi."

Bu ondan bir gülümseme kopardı. "Ah canım."

Lotta'nın ejderha heykelini elinde çevirdi. Laynah'nın yardımıyla, Lotta'nın babası Bernie'nin bir anısını heykele nakşedecekti; Finnigan'ın onu küçük kızını dizlerinin üzerinde sevgiyle zıplarken gördüğü zaman gibi. O gün Finnigan, Bernie'nin kale arazisine park etmiş olan karavanına girmiş ve Bernie'den yardım istemişti.

onu ölüme gönderdi. Bernie'nin tek çocuğunun üzerine nasıl titrediğini hatırlamak, Finnigan'ın sahip olduğu en sevgi dolu, güzel ve acı verici anıydı ve sonsuza dek aklına kazındı.

Ama sadece bu anı yeterli değildi. Finnigan'ın Lotta'ya verebileceği daha pek çok anısı vardı. Bernie'nin kumpanyada sergilediği mizah anlayışından Kardeşlik görevlerindeki kahramanlıklarına kadar hayatını gözler önüne seren anılar.

Daha fazla heykele ihtiyacım olacak.

"Yani..." Laynah onun tahtayı yontmasını izleyerek başladı. "Jill bana Bernie'ye ne olduğunu anlattı."

"Evet. Ondan mahkeme ile birlikte ekstra güvenlik için Baxton Malikânesi'ne gitmesini istedim. Bunun basit bir eskort görevi olması gerekiyordu ve planım onun yerine geçecek başka birini bulur bulmaz geri dönmesiydi." Finnigan yorgun bir ifadeyle başını kaldırdı. "O zaten emekli olmuştu. Ama yine de ondan bunu yapmasını istedim. Yani Bernie'nin şu anda bizimle olmaması benim hatam."

Laynah'nın elini onun elinin üzerinde hissetmek suçluluk duygusunun bir kısmını çözdü ve sığ bir nefes aldı.

"Korkunç insanlar korkunç şeyler yaptı," dedi. "Ama onun ölümü senin suçun değil, Finnigan. Sen tanıdığım en nazik insansın."

Adam da karşılık olarak onun elini sıktı. "Onu özlüyor olmalısın," dedi.

"Evet. O benim için bir baba gibiydi." Durakladı, geldiklerinden beri kafasını kurcalayan bir şeyi paylaşmaya hazırlanıyordu. "Laynah, sana hoşuna gitmeyecek bir şey söylemem gerekiyor."

"Ah?" Ona göz kırptı. "O da ne?"

"Bu sadece bugün aklıma gelen bir şey, bu yüzden gelecek planlarımıza aykırı görünüyorsa şimdiden özür dilerim-" Finnigan sözünü kesti.

Saçmalıyordu. Derin bir nefes aldı. "Pekala, işte burada. Sanırım Lotta ve Toby'nin bana ihtiyacı var, tıpkı benim küçük bir çocukken Bernie'ye ihtiyacım olduğu gibi." Laynah'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Buraya dönmek, onlar büyüdüğünde yanlarında olmak istediğimi fark etmemi sağladı."

Bekledi, onun tepkisine hazırlanıyordu.

"Biliyorum" diyerek onu şaşırttı. Onlara ne kadar değer verdiğini görebiliyorum. Ve ben de onlara oldukça düşkünüm."

Rahatlama onu yıkadı.

"Herkesle bu kadar iyi anlaştığınızı görmek beni mutlu ediyor," dedi.

"Onlardan hoşlanmana da çok sevindim."

"Belki de... hepimiz bir ailenin büyük bir karışımı olabiliriz?"

Kadının önerisi yüreğini hoplattı ama tereddüt etti. "Peki ya sana söz verdiğim o macera dolu hayat?"

Laynah homurdandı. "Tüm bunlardan sonra maceraya çok uzun bir ara vermem gerekecek, çok teşekkür ederim."

Omzuna yaslandığında battaniye kaydı ve Lola'nın el işi olduğu belli olan renkli, örme hırkasını gördü.

"Görüyorum ki sen zaten ailenin bir parçasısın," diye düşündü.

"Bunu yapmak için ne zaman vakit buldu bilmiyorum-" diye kendini tuttu. "Dur tahmin edeyim, sihir mi?"

Başını eğdi. "Kısmen, örgü şişlerini hızlandırmak için. Ayrıca bizi sıcak tutmak için hırkaları da büyülüyor."

"Mmm," diye gülümsedi Laynah, yüzünün sadece üst yarısı görünecek şekilde hırkasının içine sokularak. "Sıcacık."

Kıkırdadı ve kızın başının üstünü öptü. "Çok tatlısın."

Her iki ejderhayı da bitirene kadar sessizce oturdular. Yarın her birini farklı bir renge boyayacaktı.

"Kral nasıl?" Laynah karların arasından kulübeye doğru ilerlerken sordu.

"Daha iyi," dedi Finnigan, nefesi gecenin keskin havasında görülebiliyordu. "Ve zamanla, bir zamanlar olduğu gibi bir kral olabilir. Ama bizim bir kraldan daha fazlasına ihtiyacımız var. Bir devrime öncülük edecek, büyülü eşitsizliğin üstesinden gelecek ve değişimi getirecek birine ihtiyacımız var..." Laynah'yı gülümserken yakalayınca sözünü kesti. "Ne oldu?"

"Aynı zamanda devrimci olan bir kral istiyorsunuz... ama bu iki şey birbirinin zıttı gibi geliyor. Kral istikrarı temsil eder, diğeri ise..."

"Kargaşa. Evet, haklısın elbette. Planımdaki büyük bir kusuru tespit ettiniz. Ben bir asi ve bir kral arıyorum."

"Evet, ama bu her ikisine de sahip olamayacağımız anlamına gelmiyor, sadece aynı kişide olmayabilir."

Finnigan kaşlarını kaldırdı. "Devam et. Dinliyorum."

"Kral hâlâ bizi birleştirebilir ve bir sembol olabilir," dedi Laynah, "ama bize liderlik edecek başka birini bulabiliriz."

"Ve ikisi birlikte tarihin akışını şekillendirebilir," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu fikir hoşuma gitti ama küçük devrimimize kimin liderlik edebileceğini düşünemiyorum."

Laynah kulübenin önünde durdu ve başını ona doğru eğdi. "Bize önderlik edebilirsin."

Bir an için nutku tutuldu. "Ben mi? Ne kadar gurur verici. Ama her zaman gölgede kaldığımı biliyorsun. Bir hücumla liderlik edecek biri değilim."

Laynah bir adım daha yaklaştı. "Bence yapabilirsin. Sana inanıyorum. Diğerleri de öyle."

"Bunu takdir ediyorum, ancak-"

"Kardeşlik lidersiz. Seni takip edeceklerini biliyorum. İhtiyacımız olan lider sensin Finnigan, en azından geçici olarak."

Sersemlemiş bir halde öylece durdu, düşünceleri belirsizlik ve olasılıklarla dolup taşarken kadının sözlerini özömsedi.

Laynah eğildi ve kulübeye girmeden önce onu öptü. Bir dakika daha kalıp teklifini düşündü. Amcasının rolünü üstlenip Kardeşliğe liderlik edebilir miydi? Onu gerçekten takip ederler miydi?

Laynah'ın sözleri soğuk havada asılı kaldı. *Sana inanıyorum.*

Elli Dördüncü Bölüm

Soytarının Kibri

Laynah

KARDEŞLİKLE dağın eteklerinde terk edilmiş bir değirmende buluştular. Elliden fazla üye geldi ve toplantıyı soğukta dışarıda yapmak zorunda kaldılar. Jill, Lola ve Warwick desteklerini göstermek için geldiler.

Kral Rutherford atının üzerinde oturuyordu, güzel giysiler ve geniş bir ermin pelerin giymişti ama konuşmuyor ya da kimseyi tanımıyordu ve koyu kırmızı eldivenleri ellerinin titremesini gizlemeye yetmiyordu.

Kardeşlik üyeleri kralı gördüklerinde şok oldular ve konuşmasını beklerken fısıldaşarak huşu içinde onu izlediler.

Ama kral konuşmayacaktı.

"Nasıl görünüyorum?" Finnigan Laynah'ya tüylü avcı şapkasını dizlerinin bağını çözecek kadar rahat bir şekilde ayarlayarak sordu. Eğimli şapka gösterişli bir açıyla yerleştirilmişti ve kendine özgü ama sadeydi. Altın düğmeler ve karmaşık ipliklerle süslenmiş zengin kadife ve ipek giysileriyle kıyafetinin geri kalanı zenginlik yayıyordu. Ağır kürk astarlı bir pelerin giymişti.

Geniş omuzlarını tanımlayan ve ayaklarına kadar inen ince dikilmiş bir tunik, bacaklarını saran deri pantolon ve sağlam diz üstü çizmeler.

Laynah'nın bakışları tekrar yukarı kaydı, keskin yakasının çene çizgisini nasıl belirlediğine ve onu incelerken başparmağının şapkasının kenarına nasıl dokunduğuna takıldı.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi hüzünle.

"Şapkayı çıkar," dedi Warwick yanından geçerken.

Finnigan şapkasını Warwick'e doğru eğdi. "Buna bycocket deniyor."

"Az önce bana ne dedin sen?" Warwick arkasını dönerek tersledi. "Boş ver," diye güldü Finnigan.

"Konuşman için hazır mısın?" Laynah sordu.

"Konuşma mı? Aslında bir sone hazırlamıştım."

Laynah inledi. "Hayır, bana yapmadığını söyle."

"Ve bir limerick."

"Hayır..."

Sırtarak onu yanağından öptü ve Carver adında bembeyaz suratlı gri bir kır ata bindi.

Finnigan'ın şaka yaptığını biliyordu ama atını sürüp grubun önündeki krala katıldığında, Finnigan'ın tavrındaki çarpıcı değişim onu şaşırttı. Hem yüz ifadesi hem de kendini taşıma şekli ciddileşmişti ve atını kralın atının yanına çekerken, doğuştan bir liderin kusursuz aurasına sahipti.

"Kardeşlerim," diye başladı Finnigan, sesi o kadar güçlüydü ki kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Tüm kafalar ona döndüğünde toplantının üzerine bir sessizlik çöktü.

"Hepinize geldiğiniz ve amcamın vefatı dolayısıyla başsağlığı dilediğiniz için teşekkür ederim. Birçoğunuz sizi buraya neden çağırdığımı zaten biliyorsunuz. Çünkü bizim

Krallık, Diğer Taraf'ın eline geçme tehlikesiyle karşı karşıya ve bunu durdurmak için zamanımız tükeniyor."

Kardeşlik üyeleri her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

"Finnigan sözlerine şöyle devam etti: "Amcam da tıpkı sizler gibi hayatını Rosaria krallarına hizmet etmeye adanmıştı. "Ama aynı zamanda bazılarınızın daha yeni keşfettiği gizli bir hayatı da vardı. Büyük Rutherfordlar'ın yönetimini sağlamadaki rolüne rağmen, krallığımızın son yıllarda aldığı yöne katılmıyordu."

Birkaç kişi tepkisini öğrenmek için Kral Rutherford'a baktı ama Rutherford dağlara bakarken yüzünde boş bir ifade vardı.

Finnigan devam etti ve kral kısa sürede unutuldu.

"Amcam gizliden gizliye şeytani büyüü onaylamazdı. Büyücülük Loncası'nın müdürü olduğu düşünülürse, bu sizi şaşırtabilir. Bu büyüün öğrencilerine ve tüm dünyaya verdiği zararı görmek ona acı verirdi. Alfalu'da bulunanlar, yoğun kara büyüün halk üzerinde yarattığı olumsuz etkileri görmüşlerdir."

Fısıltılı bir anlaşma mırıltısı vardı.

"Şeytani büyüün maliyeti katlanılamayacak kadar yüksek. Ve hepimiz biliyoruz ki, asla kabul etmesek de, okullar ve telkinlerin yanı sıra su arıtma yoluyla, büyüü seçilmiş birkaç kişiyle sınırlamak için bir araç olarak kullanılmıştır."

Finnigan'ın ifadesi sertleşti ama sesi alçak ve hüzünlü bir hal alarak herkesi duymak için yaklaşmaya zorladı.

"Bazılarınızın büyüün ayrıştırılmasını desteklediğini biliyorum, ancak amcam ve ben buna karşı yıllarca mücadele ettik. Başkalarını inkar ederek, gelecek nesillerin sınırsız bir dünyada gelişme şansını ellerinden alıyoruz - ejderhaların göklerde süzüldüğü ve şifa büyülerinin mümkün olduğunu düşündüğümüzden çok daha fazlasını iyileştirdiği bir dünya. Çocuklarımızın iblislere borçlu olmadığı bir dünya."

Finnigan durakladı ve kelimelerin kafasında yer etmesine izin verdi.

"Şimdi, yarık bizi Diğer Tarafa maruz bırakırken ve iblisler ortalıkta cirit atarken, daha fazla beklemeyi göze alamayız. Güç ayrıcalığına sahibiz ve bu nedenle seçtiğimiz yolu sorgulamak ve geçmiş hatalarımızdan ders çıkarmak bizim sorumluluğumuzdur. Ancak o zaman herkesin gelişebileceği bir dünya yaratmak için ilerleyebiliriz."

Finnigan'ın tutkulu sözleri coşkulu çığlıklarla karşılandı.

"Ve geçmişte yapılan hatalar vardı," diye devam etti, sesi giderek kasvetli bir hal alıyordu. "Bir uzlaşmaya varmak amacıyla amcam büyü baskısının etkilerini tersine çevirmek için bir panzehir yarattı. Ancak panzehir paylaşılmadı ve bu 'çözüm' hizmet etmeye söz verdiğimiz insanlarla aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi." Finnigan ön tarafa yakın büyücülerini taradı. "İnsanlara hizmet ettiğimizi unuttuk mu?"

"*Hayır!*" diye bağırdı birkaç ses.

Ancak Ambrose kendini öne attı ve itiraz etti. "Büyü kitlelere verilemeyecek kadar güçlüdür."

Finnigan, Ambrose'u onaylamak için başını eğerek, "Büyü güçlüdür," dedi. "Ama herkesin elinde olması, sadece birkaç kişinin elinde olmasından çok daha iyidir."

"Saçmalık!" Ambrose araya girdi. "Önerdiğiniz şey anarşi. Bir tarih kitabını elinize almanız yeterli. Cinayet, hırsızlık, adam kaçırma ve ters giden büyülerden kaynaklanan her türlü büyülü kaza vardı! İşte bu yüzden kanun ve düzeni sağlamak ve insanları güvende tutmak için yönetmeliklerimiz var."

Finnigan yarığın şehrin üzerinde parladığı uzaktaki gökyüzünü işaret etti.

"Kanıtlar kendi adına konuşuyor," dedi. "Tüm düzenlemelerimize rağmen, pek de başarılı olmadık, değil mi?"

Finnigan ona dik dik bakarken Ambrose karşılık verecek bir şey bulamadı.

"Teorik olarak sana katılabilirim Ambrose. Ancak bahsettiğin güvenlik bir yanılsamadan ibaret. Şeytani büyü içsel büyü'nün yerini aldığından beri suç arttı ve son yıllarda her zamankinden daha fazla trajediye maruz kaldık." Finnigan'ın atı da aynı fikirdeymiş gibi yeri eşeledi. "Özgürlüğün risksiz olmadığını kabul ediyorum ama özgürce yaşamak hiç yaşamamaktan çok daha iyidir."

Finnigan meclisin önüne doğru ilerlerken daha fazla tezahürat duyuldu. "Bugün, amcamın kaybının yasını tutarken, onun mirasını da onurlandırmalıyız. Biz

herkesin özgürlüğü ve güçlendirilmesi için mücadele etmek üzere birleşmelidir, çünkü sihir içimizde, hepimizin içinden akar. Her bitkide, her hayvanda, her erkekte, kadında ve çocukta. Gerçek gücün başkalarını kontrol etmekte değil, daha iyi bir dünya yaratmak için onlara güvenmekte olduğunu hatırlamalıyız."

Onay çılgınlıkları havayı doldurdu ve Finnigan atını döndürerek sesini gürültünün üzerine yansıttı, derin tınısı Laynah'ın tüylerini diken diken etti.

"Yaptıkların ne benim için ne de amcamın mirası için olsun. Kendiniz için yapın. Çocuklarınız ve çocuklarınızın çocukları için yapın. Hiç bu kadar iyi bir zaman olmamıştı. Kardeşlik, bu değişimi gerçekleştirmek ve dünyayı doğru yola sokmak için eşsiz bir konumdadır. Birlikte dünyanın kaderini şekillendirebiliriz."

Finnigan onları inceledi, atı kalabalığın önünde şahlanırken yüzü kararlı bir ateşle canlanıyordu. "Söyleyin bakalım, aranızda kimler kaderine ulaşmaya hazır?"

Alkışlar ve tezahüratlar yankılandı, Laynah'ın sesi sanki toplantının gizli olması gerektiğini unutmuşlar gibi aralarında yankılandı.

Alkışlar daha da yükseldi ve birkaç kişi slogan atmaya ve tepinmeye başladı. Finnigan atının üzerinde dimdik oturmuş, kalabalığı incelerken güçlü ve heybetli görünüyordu.

Bakışları onunkilere kilitlendi ve gülümsedi, kalbi göğsünde çarparken gözlerini ayıramadı. Zeki, akıllı ve şaşırtıcıydı ve onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirdi.

Jill ciddiyetle, "Harika bir konuşmaydı," dedi.

Warwick kahkahalarla homurdandı. "*Kaderine ulaşmaya hazır mısınız?*" diye taklit etti. "Şimdiye kadar sunduğun en iyi bok çuvalı."

Finnigan, "Her kelimesinde ciddiydim," dedi.

Warwick kıkırdayarak, "İşte bu yüzden çok güzeldi," dedi ve son bir veda için sırtını sıvazladı. "Hepinize iyi şanslar."

Bu arada Jill, Lola, Lotta ve Toby karakola dönmediler. Yoğun kar yağışı, iblis tehdidiyle birleşince çocuklarla orada kalmak pratik olmaktan çıktı ve dördüne James ve ailesiyle birlikte güvende olacakları Yukarı Royad'daki Laynah'ın eski evine kadar eşlik ettiler.

James dostça gülümseyen ve güzel yüz hatlarına sahip sıradan bir adamdı ve bir zamanlar hayal ettiği gibi kötü biri değildi. O ve Finnigan uzun süre kalmadılar ama James onu ziyarete davet ettiğinde tereddüt etti.

"Her zaman bekleriz," dedi James. "Şüphesiz kız kardeşiniz hakkında sorularınız vardır."

Evet, ama kalmak için çok aceleleri vardı. Belki bir gün, Tash'ın gizli kanunsuzluğu hakkında daha fazla şey öğrenmek için geri dönecekti.

Otoban adamı.

Finnigan ve Laynah kaleye geri döndüler ve gizli geçitleri kullanarak kralı, bir zamanlar kral ve kraliçe tarafından kullanılan bahçelere bakan küçük bir çay odasına gizlice soktular.

Dikkat çekmeyecek bir mesafede bir muhafız duruyordu ve Finnigan kralı çay salonuna götürmeden önce onunla hafifçe başını salladı.

Oğlu küçücük alanda onu bekliyordu ve Seth babasını görünce boğuk bir çığlık attı ve ona sarılmak için koştu.

Onu serbest bıraktıklarından beri ilk kez Kral Rutherford canlandı ve Laynah onun acı dolu hıçkırıklarını hem sevgi dolu hem de üzücü buldu.

"Oğlum," dedi oğluna sarılarak. "Benim sevgili, tatlı oğlum."

Seth ağlamaklı yüzünü silmek için iki elini birden kullanıyordu. "Annemin öldüğünü söylediler...?"

Seth'in annesini sorduğunu duymak Laynah'nın kalbini kırdı, sanki hâlâ hayatta olmasını umuyormuş gibiydi. Gerçeği babasından duyana kadar kabul etmeyeceği açıktı.

"Annen... o her zaman bizimle olacak," diye mırıldandı Kral Rutherford.

Seth üzüntüyle, "Ah," dedi, annesinin ölüm haberini yeniden özümserken burnunu çekerek.

Finnigan Laynah'a, "Gitmeliyiz," diye mırıldandı ve küçük çay salonundan ayrıldılar.

Kardeşlik üyelerinin coşkusuna rağmen, kalenin üzerine kuvvetle yürümeyeceklerdi. Finnigan bunun yerine yeteneklerini kullanarak sürpriz unsurundan yararlanmayı planlıyordu. Marton'un partisinde kralı ortaya çıkarmak için doğru anı sabırla bekleyeceklerdi.

Finnigan onu dik bir gizli geçidin ardından, bir zamanlar Lord Brighton'ın kullandığı misafir odasına götürdü.

Ve Jester. Burayı hep Jester'ın odası olarak düşünmüştü.

Odada hâlâ büyük bir yatak, aynalı bir makyaj dolabı ve dolap vardı ama şimdi her şekil ve boyutta kostümle ağzına kadar doluydu.

Finnigan, raflardan sarkan giysi ormanına hayranlıkla bakarken, "Kardeşlik tarafından kullanılıyor," diye açıkladı. "Gizli geçitlerden girip çıkabiliriz. Kapıyı denemeye zahmet etmeyin. Diğer tarafın üzeri sıvanmış."

"Mahremiyet için sanırım," diye mırıldandı Laynah, Finnigan'ın gözündeki parıltıyı fark etmeden önce. "Bunun için değil!" diye bağırdı hemen.

"Öyle mi? Neden olmasın?" diye sordu Jester, başını ona doğru eğerek.

Laynah yüzündeki sıcaklığın arttığını hissetti ve kostümlere bakmakla meşgul oldu. Bunu yaparken Jester'ın bakışlarını üzerinde hissetti ve odanın bir yerlerinde saklı canlı bir maske olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Hizmetçi kılığına girerek Laynah'ın anne ve babasıyla yeniden bir araya geldiği aile süitine gittiler. Leydi Saunders onu sıkıca kucakladı, rahatlamış bir şekilde yüksek sesle güldü ve Laynah onun tiz sesini kulağında duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Lord Saunders'ın gözleri yaşarmıştı ve onun karşısında dururken kendini kaybetmiş görünüyordu.

"Ah, baba," dedi Laynah ve ona da sarıldı.

"Canım, Tanrı'ya şükür iyisin. Annen sana hep dikkatli olmanı söylüyor... ama ben de endişeleniyorum, biliyorsun."

Leydi Saunders bir mendille gözlerini sildi ve sonra başka bir duyguya geçti. "Şu küçük canavarın mobilyalarım ne yaptığına bir bakın!" diye haykırdı. "Her şey mahvolmuş!"

Laynah onun Floofy'den bahsettiğini düşündü. Odada etrafına bakınırken, annesinin ilk kez abartmadığını fark etti.

Finnigan duvara yaslanmış bir koltuğu düzeltirken, "Burada kesinlikle oldukça büyük bir şey varmış gibi görünüyor," dedi; sıvada bir çukur vardı.

"Ve duvarlarıma bakın!" Leydi Saunders haykırdı. "Sanata bak! Tuvaldeki boyayı yalamış!"

Finnigan ve Laynah odayı toplamaya yardım etmeye çalıştılar, ama Leydi Saunders odanın durumundaki herhangi bir iyileşmenin şikayet etme yeteneğini engelleyeceğini düşünüyor gibiydi ve odayı olduğu gibi bırakmaları konusunda ısrar etti.

Finnigan ve Laynah bitişikteki odalarına gittiler. Hemen ardından yumuşak bir kapı sesi duyuldu ve Grace içeri girdi.

"Laynah," diye bağırdı ve ona sarılmak için öne atıldı. "Tanrıya şükür iyisin!"

"Nasılsın?" Laynah sordu. "Bebek nasıl?"

"Hepimiz iyiyiz. Tüm bu stresin dışında. Umarım iblisler koğuşları geçemez. Büyücüler çok yorgun hissediyor olmalı."

Finnigan neşeyle, "Merak etmeyin, dayanacaklar," dedi.

Laynah onun sesindeki güven duygusu için minnettardı, özellikle de Grace rahat bir nefes aldığı anda.

"İyi, umarım öyledir," dedi. "Quinn nerede?" Laynah sordu.

Grace'in bir anlık sakinliği kayboldu. "Ramsey'i bulmaya gitti."

Laynah donakaldı. "O ne?"

"Bugün ayrıldı. Renegátok'un Ramsey'e düşman olup ona zarar vermesinden korkuyor."

Bu korkular yersiz değildi ama... Laynah Grace'in yüzüne baktı ve kocası ve çocuğunun babası için duyduğu derin endişeyi gördü.

Yüzeyin hemen altında.

"O cesur bir adam," dedi Finnigan. "Yalnız mı gitti?" Grace dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Yardım etmek için bir şey yapamaz mıyız?" Laynah Finnigan'a sordu.

"Quinn'i bulması için birini göndereceğim," dedi, "ya da en azından Renegátok'u bulması için. Yerlerini tespit etmek daha kolay olacaktır."

Ayrılmak üzereyken Laynah arkasından seslendi.

"Floofy'yi alsınlar," dedi, artık küçük yavrusu olmayan pofuduk yaratığın karanlık büyücülerin yakınında uçtuğunu hayal etmek kalbini sıkıştırırsa da.

"Emin misin?" Grace endişeyle sordu.

Laynah tereddüt etti. "Quinn'i bulmak için en iyi şansımız bu." Finnigan sert bir şekilde başını salladı ve odadan çıktı.

Bu arada Laynah, Grace'e kralı yeniden göreve getirme planları hakkında bilgi verdi. İblis Kitabı'nın yerini tespit etmişlerdi - Lord Naip Marton onu her zaman yanında, genellikle tahtının altında saklıyordu.

"Ne yapabilirim ki?" Grace sordu.

"Dinlen," dedi Laynah. "Ve Marton'un partisinden uzak dur." Grace suratını astı. "Peki, odamda kalacağım."

Finnigan odaya tekrar girerek, "Bitti," dedi. "Gerçi gönderdiğim adam kesinlikle gerekmedikçe müdahale etmeyecek. Quinn'in ne yapmaya çalıştığını bilmiyoruz. Bir Kardeşlik üyesinin varlığı işleri karmaşıklştırabilir."

Dikkatli olmazlarsa Quinn'in ölümüne neden olabileceklerini kastetmişti.

"Teşekkür ederim!" Grace ikisine de sarılarak ağladı. Onlara söz verdirdi Ayrılmadan önce dikkatli olun.

Laynah ve Finnigan yine onun yatak odasında yalnızdılar. Finnigan dişbudak kutusunu görmek istediğinde şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

"Sana bunu vermeden önce beklemek istemedim," diye söze başladı ama kadın ona kutuyu uzatırken kaşlarını çattı. "Burada ne oldu?"

Biraz dağınıktı - parçalandıktan sonra tekrar bir araya getirmeye çalışmıştı.

Laynah utangaç bir tavırla omuz silkti. "Düşürmüş olabilirim."

"Anlıyorum." Finnigan çiçeklerle süslü yüzüğün yerini bulmadan önce kenarlarını yerine oturttu. Finnigan cebinden ikinci, daha büyük bir yüzük çıkardığında şaşırdı. Benzer tarzdaydı ama daha erkeksi ve geniş bir bandı vardı. İkisini de avucunun içinde tuttu. Çok güzel bir takımdı.

"Bunlar aileme aitti," dedi. "Belki biz de giyebiliriz diye düşündüm. Henüz evlenmediğimizi biliyorum ama beklemek istemedim."

"Ben de öyle," dedi Laynah. Hâlâ bir düğün istiyordu ama Grace ve Quinn'in kaçışından ilham almıştı. Bu birliktelik sadece Finnigan'la onun arasındaydı ve geleneklere ya da başkalarının beklentilerine aldırmandan alyanslarını takmak, kaderlerini kontrol altına almak gibi geliyordu.

"Annenizin yüzüğünü takmaktan onur duyarım," dedi.

Finnigan yüzüğü parmağına geçirirken kalbi çırpındı ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu ifade edebilecek sözcüklere sahip olmayı diledi.

Finnigan daha büyük olan yüzüğü taktığında, içinden ılık bir esinti gibi hoş, yeni bir his geçerken gerildi. Yüzüğünden yayılan minik bir güç onu Finnigan'a doğru çekiyordu. Ona odaklandığında, hafif bir

Altın ışıktan bir iplik belirdi, havada dokundu ve bir halkadan diğetine aktı.

"Sen de hissedebiliyor musun?" Laynah elini çevirip ellerinin arasındaki ışık ipliğini izleyerek sordu.

Finnigan şaşkınlıkla, "Yapabilirim ama büyülü olduklarını fark etmemiştim," dedi. "Annemle babam savaş alanında birlikte bulunduklarında onları takıyorlardı."

Bu açıklama karşısında bir sızı hissetti. "Belki de yüzükler birbirlerini bulmalarına yardım etmiştir? Sonunda?"

"Bu düşünce hoşuma gitti." Finnigan onun küçük elini büyük elinin içine aldı ve parmakları iç içe geçip yüzükler temas ettiğinde, gümüş bantlar hafif titreşimlerle titreşerek mırıldandı.

Finnigan'ın ebeveynlerinin trajik sonu onu üzüntüye boğdu ve onların ölümüyle ilgili koşulları bilmek yüzükleri çok daha anlamlı kıldı ve Finnigan ile arasında daha derin bir bağ kurdu.

Koridora döndüler ve gizli geçide yeniden girdiler. Karanlıkta parıldayan altın iplikle birbirine bağlanan yüzükler parlıyordu. Sadece birkaç adım gitmişlerdi ki Laynah Finnigan'ı durdurdu ve onu öptü.

Bunu sadece romantik bir öpücük olarak düşünmüştü ama Finnigan onu kendine çekti ve öpücüğü derinleştirdi. Dudaklarının tadı tatlı ve karanlıktı, kokusu dumanlı ve gizemliydi ve karanlıktaki alçak nefes alışının sesi kadının içini ürpertti.

Hemen geri çekildi.

"Geliyor musun?" diye sordu, geçit boyunca Jester'ın odasına doğru ilerlerken.

"Henüz değil," dedi uğursuz bir kıkırdamayla.

Önünde yürürken imalı sözleri duymazdan geldi, arkasından gelen sabit ayak sesleri onu heyecanlandırıyordu.

Dudaklarını yalayarak, hâlâ altın ışıık iplikleriyle birbirine bağılı olan halkalara yeniden odaklandı. "Bunlar çok güzel."

"Mm-hmm."

Gırtlğından çıkan derin gümbürtü dizlerinin bağıını çözdü.

Odaklan, yapmamız gereken bir görev var.

"Artık birbirimizi her zaman bulabileceğız," dedi hafifçe. *İşte. Tamamen masum bir yorum.*

Finnigan'ın dudakları seğıirdi. "Gerçekten de öyle. Bu senin yaramazlık yapmanı zorlaştıracak."

"Ama imkansız değıil." *Lanet olsun.* Kendine engel olamadı.

"Oh, öyle mi? Seni daha fazla odaya girerken yakalayacak mıyım?" "Beni yakalayacağıından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Finnigan güldü ve Finnigan onun dalgınlğıından yararlanarak karanlık ve dar geçitten yırtarak kaçtı.

Arkasından, "Hızlı koşsan iyi edersin," diye seslendiğini duydu ve omzunun üzerinden kısa bir bakışla Finnigan'ın onu takip ettiğini gördü.

Kalbi hızla atarken, ayak sesleri etrafında yankılanırken, koşarken üzerine sıcaklık ve korku çöktü ve heyecan onu ele geçirdiğinde, kendine rağmen kıkırdadı.

Akıllıca olandan daha fazla gürültü yapıyorlardı ve adam ona yaklaşp neredeyse elini kaptıığında ciyaklamaktan kendini alamadı. Neredeyse kostümlerle dolu odaya geri dönecekti ki adam onu yakaladı ve döndürerek karanlık taş duvara doğru itti.

"Yakaladım seni," diye şarkı söyledi Jester, bileklerini tutup başının üzerinde sabitleyerek.

Vücudunu onunkine bastırđı, kendini yeniden konumlandırırken ve ereksiyonunu onun göbeğine doğru iterken, sertliği kıyafetlerinden bile belli olurken, onu uyarıldığına dair hiçbir şüpheye bırakmadı.

"Şimdi seninle ne yapacağım?" diye sordu, hâlâ kollarını başının üzerinde tutuyordu. Yüzü yarı gölgeliydi, sesi Soytarı'nın küstahlığıyla doluydu ve bu, kadının aklından diğer tüm düşünceleri kovmuştu.

"Sen ne istersen," diye nefes aldı.

"Oh, gerçekten mi? Tam burada, karanlıkta, duvara karşı?" Bir elini kızın ağzının üzerine koydu. "Çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yerde mi?"

Kan kulaklarına hücum etti. Ses çıkarmaya cesaret edemedi.

Jester elini kızın ağzından çekti ve dudaklarını kızın dudaklarına hafifçe dokundurdu, sonra da dilinin ucunu kızın dudaklarında gezdirdi. Geri çekildiğinde, bu basit hareket onu nefes nefese ve çaresiz bırakmıştı, daha fazlası için çaresizdi.

"Şimdi mi?" diye sordu titreyerek.

Jester düşünmek için başını eğdi, sonra muzipçe gülümsedi. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

Onu hayal kırıklığına uğratan adam bileklerini çözdü ve "Bu gece için hazırlanalım" diyerek yoluna devam etti.

"İyi şeyler her zaman bekleyenlerin başına gelmez," diye homurdandı Jester'ın odasına kadar onu takip ederken.

Adam şaşkınlıkla ona baktı ve cevap verirken soytarıdan çok Finnigan gibiydi: "Hayır, sanırım değil. Ama bu ödülü daha da *lezzetli* kılıyor."

Son kelimeyi vurgulayış şekli tamamen Jester'a aitti ve bir ürperti iliklerine kadar işlerken boğazından küçük bir özlem sesi kaçtı.

Finnigan ona baktı, burun deliklerinin hafifçe genişlemesi fark ettiğini gösteriyordu.

Onunla alay etmesinden nefret ederdi. Bu onu çılgına çevirirdi.

Yatağın ucunda düzgünce katlanmış, üzerinde adının yazılı olduğu bandrolüyle birlikte huskarl üniforması duruyordu. Şaşkınlıkla eline aldı. "Partiye huskarl olarak mı gideceğim? Bu nasıl bir kılık değiştirme?"

"Bu bir kılık değiştirme değil. Patrick, Marton'un arkasından sessizce unvanınızı geri aldı."

"Oh." Tereddüt etti. "Buraya son geldiğimde bana hain dediler ve zindana atıldılar. Şimdi bunlar hiç olmamış gibi mi davranacağım?"

"Bu dünün haberi," dedi Finnigan ama ses tonu ciddiye, "başka bir şey giyebilirsiniz. Bu odada bir sürü seçenek var."

Parmak uçları bandrolün pürüzsüz ipeğini okşadı. Bu sadece bir kumaş parçasıydı ama büyürken kurduğu hayallerin nesnesi ve Kraliyet Muhafızları'na katıldığından beri yaptığı her şeyin gerekçesi haline gelmişti.

"Huskarl olarak katılmam bize bir avantaj sağlar mı?" diye sordu, cevabı zaten biliyor olmasına rağmen.

"Sizin otoriteniz bize çok yardımcı olacaktır. Ama dediğim gibi, başka pek çok kostüm var-"

"Giyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Sadece tüm bu olanlardan sonra üniformam biraz..." Doğru kelimeyi aradı.

"Kışkırtıcı mı?"

Ona komik bir bakış fırlattı. "Üniformam nasıl kışkırtıcı olabilir ki? Bu mütevazı!"

"Yine de... sık sık düşüncelerimi kışkırttı."

Adamın yorumu onu şok etmişti, hatta kalbinde bir sıcaklık birikmişti. "Finnigan!"

"Özür dilerim, bu uygun değil mi?"

"Hayır," diye haykırdı, kızgın alayını kıkırdamalar bozdu. "Öyle değil."

"Ah canım. Lütfen özürlerimi kabul edin. Üniformanız profesyonel ve onurlu."

Burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

"Sadece seni onsuz hayal etmeyi sevdiğimi söylemek istedim." "*Soytarı!*" diye azarladı.

Kelime kazara ağzından kaçtı ve geri çağırmak için artık çok geçti. Tehlikeli bir sessizlik çöktü ve ikisi de hareketsiz kaldı.

Finnigan alçak sesle, "Az önce bana Soytarı dedin," dedi.

"Yaptım mı?" diye sordu, zihni onun yoğun bakışları altında işe yaramaz bir şekilde kapandı.

"Hm-hmm."

Adam maske takıyor da olabilirdi, çünkü yüz ifadesini hiç okuyamıyordu. Bu aynı anda hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu ve umutsuzca onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu.

Finnigan onun bakışlarını bir süre daha tuttuktan sonra aniden topuklarının üzerinde döndü ve kostüm sıralarının arasında kayboldu.

"Finnigan?" diye sordu endişe içinde. Oda kasvetli öğleden sonra ışığında loşlaşmıştı ve koridorlarda sürünürken kendini gergin hissediyordu.

"Finnigan, neredesin? Bak, özür dilerim-"

Şıngırtı sesi dikkatini çekti.

Onu takip etti ve makyaj masasının yanında, elinde bir soytarı maskesi tutarken buldu; kumaşın kıvrımlı üçgenleri parıldayan çanlar taşıyordu.

"Bu geceden önce öldürecek koca bir öğleden sonramız var," dedi dudağını bükerek. "Yani, seçim senin." Maskeyi hafifçe salladı, böylece çanlar şingirdadı. "Kiminle geçirmek istersin?"

Tüm vücudu uyuştı ve titrek bir nefes verdi. *Buna cevap veremem.*

Çanlar tekrar şingirdadı ve omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti akarken ürpermesine neden oldu. Verdiği tepki Jester'ın dikkatinden kaçmadı.

"İlginç," dedi, maskeyi tekrar hafifçe sallarken onu yakından izliyordu.

Ses hem tuhaf hem de uğursuzdu, duyularını esir alıyordu ve üzerinde yarattığı etkiyi gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Jester ona dokunmamıştı bile ama yine de içinde bir ateş yakmıştı bile.

"Kolunu yukarı çek," diye emretti, sesi karanlık bir cazibeyle doluydu.

Emri sorgulamadı. Titreyen elleriyle kolunu dirseğine kadar çekti.

"Daha yükseğe."

Kolunun üst kısmı da açıkta kalana kadar yukarı kaldırdı.

"Güzel." Maskeyi kadının çıplak kolunda gezdirdi. Soğuk pirinç çanlar tenini sıyrarak tüylerini diken diken etti. Bu, onun üzerinde sahip olduğu gizemli gücün bir hatırlatıcısıydı.

Jester'ın boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi. "Oh, ne kadar eğlenebiliriz..."

Evet, diye düşündü, konuşmaya cesaret edemedi.

Jester maskeyi yüzüne doğru kaldırdı ve kızın bir parçası maskeyi onun için takmasını umdu, ama sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve maskeyi makyaj masasının üzerine koydu.

Bir hayal kırıklığı hissetti.

"Hazırlanmaya başlamalıyız," dedi Finnigan. "Belki de planımızı tekrar gözden geçirmeliyiz."

"Doğru," dedi, kafası karışmış ve nefesi kesilmiş hissederek. "Tabii ki."

Finnigan üniformasını toplayıp üzerini değiştirmek için paravanın arkasına kaçarken kıpırdamadı. Anlık tehlike ortadan kalkmıştı ama Finnigan'ın delici bakışlarını paravanın arkasından hâlâ hissedebiliyordu ve odadaki gerilim giderek artıyordu. Seyahat kıyafetlerini çıkarıp Kraliyet Muhafızları üniformasını giyerken nefes alış veriş kesilmişti. Çok hızlı giyinmişti ve Finnigan'la yüzleşmeye henüz hazır hissetmiyordu, kalbi hâlâ gergin bir tavşan gibi çarparken olmazdı. Zaman kazanmak için saçlarını taradı ve özenle yeniden ördü.

Ekranın ötesinde, Finnigan'ın giyinirken yaptığı hassas hareketleri duyabiliyordu. Dışarı bakmak için can atıyordu. Kumaş hışırtılarının, düğmelerin ve bağcıkların iliklenmesinin boğuk sesleri merakını kamçılıyordu ve onun dönüşümünü izlemek için yanıp tutuşuyordu. Dakikalar ilerliyordu ama havadaki gerilim beklentiyle daha da artmıştı. Cesaretini toplayıp tam paravanın arkasından çıkmak üzereydi ki odadaki tam ve mutlak sessizliğin farkına vardı.

Sanki Jester tamamen hareketsizdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kahretsin. Burada aptal gibi duruyorum.

"Evet, sadece saçımı örüyorum," diye yalan söyledi ve içgüdüsel olarak örgüsünün ucunu tuttu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesinde bir eğlence vardı. "Hayır. Neredeyse bitirdim."

Şişeler ve kavanozlar masanın üzerinde tıkırdadı.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Bu kadar çok zaman ayırdığınıza göre oldukça iyi bir saç modeli olmalı."

Kızgınlık onu diken diken etti ve paravanın arkasından çıktı -ve hemen çıkmamış olmayı diledi.

Jester makyaj masasının önünde oturmuş, makyajının son rötuşlarını yapıyordu. Işıltılı altın üçgenler beyaz pudranın üzerine düşüyordu ve dudakları siyah allıkla koyulaştırılmıştı. O kadar gösterişli görünen pırıl pırıl ipekler ve satenler giymişti ki, kadın onlara dokunmak için can atıyordu.

Adamın soytarı maskesi taktığını gördüğünde nefesi kesildi. Keskin kıvrımlar yüzünün şeklini değiştirmiş, kurnaz görünümünü vurgulamış ve gözlerini gölgede bırakmıştı. Etki... seksiydi.

Adamın makyajını yapmasını büyülenmiş gibi izledi. Hareketleri zarıftı ve ince parmakları pudralı fırçayı çene çizgisi boyunca gezdirirken gözlerini kaçıramıyordu.

Bakışları aynadaki yansımasına kaydı ve kalbi durdu. Jester maskenin arkasından ona bakıyordu, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

Kafasında alarm zilleri çaldı ve adam onu yırtıcı bakışlarla incelerken kaçma dürtüsüyle savaştı.

Jester konuştuğunda sesi tereyağı gibi yumuşak ama bıçak gibi keskindi.

"Buraya gel."

Ayakları itaat etti ama dizleri jöle gibiydi ve vücudunun geri kalanı işe yaramaz bir sinir yığını gibi hissediyordu. Ondan bir adım ötede durdu.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi, Finnigan'ın bir ipucu kişiliğinin içinden bakarak. "Saçların çok güzel."

"Teşekkür ederim."

"Arkanı dön de arkayı göreyim."

Yavaş bir daire çizmeden önce tereddüt etti.

"Çok güzel," dedi tekrar, ses tonunda biraz muziplik vardı. "Sırtını sevdim... ve saçları da güzel."

Adamın ne demek istediğini anlayan kız, alaycı bir öfkeyle nefesini tuttu ve ona doğru hamle yaptı. Adam sırtıarak eğildi. "Bundan daha hızlı olmalısın, küçük tilki." Laynah güldü. "Partiye Soyтары olarak gideceğini düşünmemiştim."

Dudakları seğirdi. "Neden olmasın?"

Omuz silkti, adam onu değerlendirmek için koltuğunda dönerken onun yakınlığı dikkatini dağıttı. Kendini cesur hissederek maskesinden sarkan çanları okşamak için uzandı, parmak uçlarının fırçası çanların usulca şingirdamasına neden oldu. Cesareti burada sona erdi. Kostümüne dokunmak gibi basit bir hareket, sarhoş edici kokusuyla birleşince onu çaresiz bıraktı.

Jester sandalyesinden ona bakarken gözleri parlıyordu. "Kimse Jester'ın gerçekte kim olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır." Kimseye söylememişti, Grace ya da Quinn'e bile.

Jester sandalyesinden yavaşça kalktı, uzun boylu, zayıf ve mükemmel kıyafetleriyle Jester'ın üzerinde yükseliyordu ve Jester aceleyle bir adım geri çekildi. "Bunun nedeni de sır saklamakta iyi olman, değil mi?"

"Evet," dedi belli belirsiz, geriye doğru birkaç adım atarken bile.

Jester, duvarı arkasında hissedene kadar ilerledi. O kadar uzundu ki, Se bakışlarıyla buluşabilmek için çenesini kaldırmak zorunda kaldı.

"Bir tane daha ister misin?" Gözlerini

kırıştırdı. "Başka bir... sır mı?"

"Evet, küçük tilki. Başka bir sır." Çenesini tuttu ve başparmağıyla dudaklarında gezindi. "Bu odadan asla çıkmayan bir sır."

Bu artık bir gösteri değildi. Finnigan çoktan gitmişti ve o Jester'la yalnızdı. Sinirleri, doymak bilmeyen bir arzu tarafından çarpıtılmış bir

şekilde

Kabul etmeye bile cesaret edemediği, Jester'ın içinden çıkarmak için çok uğraştığı bir özlem.

"Ne tür bir sır?" diye mırıldandı.

Başparmağı tekrar dudağını okşadı.

"En derin arzularınız."

Kız başparmağını ısırduğında Jester keskin bir nefes aldı ve bu hareket onları tutsak eden gerilimi parçaladı. Onu kollarının arasına aldı ve o anda, bacaklarını onun beline doladığında etrafındaki dünya bir hisler ve arzular kasırgasına dönüştü. Onu kendisine sıkıca bastırarak odanın diğer ucundaki makyaj masasına götürdü. Kolunu masanın yüzeyinde gezdirerek içindekilerin yere düşmesine neden oldu. Onu makyaj masasının üzerine bırakma şekli neredeyse fazla nazikti ama bacaklarını ayırma, kalçalarını tutma ve onu sıkıca kendine çekme şekli sert ve talepkârdı.

Adam kaya gibi sertti ve kadın, adam onu iterken inledi, sürtünme hissi giysilerinin kumaşında bile kışkırtıcıydı. Onu olabildiğince kendine çekti, tırnakları sırtına batarken onu açlıkla öptü, zihni ihtiyaçla dolup taşıtı.

Jester onun saçlarını kavradı ve yavaşça çekti, boynunu öperken başını geriye doğru eğdi ve nefesini kesmesine neden oldu.

"Biliyor musun, seni odama gizlice girerken yakaladığımdan beri makyaj masasında olmanın hayalini kuruyorum." Sesi kabalaştı. "Ve o zamandan beri bunu birçok kez düşündüm."

Tekrar ona doğru itti, kumaşın arasından onun sıcaklığını aradı. Bir kez olsun elbise giymiş olmayı diledi.

"Peki hayal ettiğın bu muydu?" diye sordu nefes nefese, pantolonunun bağını çözmeye çalışırken.

"Yakın, ama tam değil."

"Ah?" Son bağcık da çözüldü ama bu pozisyonda pek bir işe yaramadı.

"Ne hayal ettin?"

Jester onun kulağına fısıldadı ve yüzü ateşele doldu. "Evet mi? Hayır mı?" diye sordu.

"Göster bana."

"Zevkle." Jester onun kalçalarını tutup masadan kendisine doğru çekmeden önce bir kez daha bastırdı.

Bunu yarı yarıya beklemesine rağmen, adamın onu etrafında döndürme şekli onu yine de şaşırtmıştı.

"Eller masaya."

Avuçlarını makyaj masasının cam yüzeyine bastırdı, parmaklarını araladı. Adamın pantolonunun düğmelerini açtığını duyduğunda arzusu içine doldu ve adam pantolonunu kalçalarına kadar indirdiğinde nefes alış verişi hızlandı.

Ceketinin düğmelerini açmak için uzandı ama Jester onu durdurdu.

"Bırak onu." Kulağına doğru eğildi, bu hareketiyle aletini kalçalarına temas ettirerek onu zıplattı. "niformalı halini hep sevmişimdir."

"Ve soytarı kostümün içindeyken seni hep sevmişimdir," diye cevap verdi. "Kostüm m? Canım, bu bir kostüm değil."

Alay etti, karşılık vermek için ağzını açtı ama adam ağzına kumaş sokunca sesi kesildi.

Adamın kendi bandrolnn ucuyla ağzını tıkadığını fark edince şaşkınlıkla ciyaktadı.

"Evet mi? Hayır mı?" diye mırıldanarak boynunun yan tarafını öptü. "ok fazla gelirse iki kez dokun."

Dokunmadı. Ağzındaki tıkaçtan ona kızgınlıkla bağırdı, bir parçası yaptığı şeyi sevse de onu azarlardı ve Jester'ın gülümsemesi de bunu fark ettiğinde genişledi.

"Şşşt," diye mırıldandı ve bu yumuşak ses fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Ona doğru eğildi, onu makyaj masasına doğru bastırırken vücudu kaskatı kesilmişti, böylece kadın masaya doğru eğilmişti. Adam kadının girişindeydi, sikinin başı kadının ıslak kıvrımlarını istila etmeye çalışırken hem baştan çıkarıcı hem de rahatsız ediciydi, içine doğru küçük bir yol açmıştı. Girişi teslim olmadan önce giderek büyüyen bir panik hissetti, ama onu sahiplenmek için harekete geçti, parmak uçlarında durdu ve kendini ona geri bastırdı. Jester onaylarcasına homurdanarak kendini içeri bıraktı ve Jester onu doldurup dirençle karşılaşana kadar daha derine kayarken kadın zevkle inledi.

"Çok sıkısın," diye inledi, elleri kadının omuzlarında, sırtında ve belinde geziniyordu. "Nasıl hissettiğini seviyorum."

Kalçalarını tuttu ve onu kendine doğru çekti, daha derine sürdü ve onun tüm uzunluğunu fark ettiğinde acı ve şaşkınlıkla çığlık atmasına neden oldu. "Gözlerini aç ve bak."

Laynah gözlerini kapattığını fark etmemişti. Göz kapakları çırpınarak açıldı ve aynadaki yansımalarına odaklandı. Kendisini makyaj masasının üzerine eğilmiş görünce şok geçirdi. Yüz ifadesi arzudan gevşemiş, gözleri puslanmış, yanakları kızarmış, dudakları pembe ve dolgundu ve Jester örgülerini çoktan karıştırmıştı. Bakışları arkasında duran ve ona doğru yaklaşan uzun boylu figüre kaydı, yüzündeki aç ifade kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Jester, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi onu makyaj masasına sabitlerken hareketsizdi. "Ve sen benimsin."

Laynah kendi yansımasına baktı; dağınık üniformasını, kızarmış yüzünü ve Jester'la sarmaş dolaş olmuş halini gördü. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Tehlikeli pozisyonuna rağmen, özellikle de onun dikkatli bakışları altında kendini çok güzel *hissediyordu*. Loş odada bile Jester ona öylesine hayranlık ve sevgiyle bakıyordu ki, kız gardını indirmeye ve en içteki benliğini ortaya çıkarmaya hazırdı.

Bakışları birleştikleri yere kaydı ve sığ bir nefesle göğsü yükseldi.

"Gözlerini benden ayırma," dedi Jester ve bakışları ona kaydı. Maskenin kedi gözü deliklerinin ardındaki mavi gözleri yoğun bir vahşetle parlıyordu ve kadının içinde bir sızı büyüdü. "Şimdi," dedi, ağzındaki tıkaçı çıkarıp kızın nefes nefese kalmasına neden olarak, "ne duymak istediğimi biliyorsun."

Söyledi. 'Lütfen' demesini istedi ama bu sefer demedi.

"Sana söyleyecek daha iyi bir şeyim var," dedi, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Oh? 'Lütfen'den daha mı iyi?"

"Evet." Laynah yansımalarına bakarak başını salladı, aynı zamanda kendini ona doğru bastırdı, sikini daha fazla içine aldı ve onun karşılık veren iniltisinden zevk aldı. "Ben de bunun hayalini kurmuştum."

Soytarı alçak bir ıslık çaldı ve sesi o kadar derinleşti ki kulaklarında yankılandı. "Şimdi anladın mı?"

"Evet."

"*Bunu* senin fantezinde mi yaptım?" Adam saç örgüsünü tutup çekerek kafa derisinde gerginliğe neden oldu ve kadın da buna karşılık olarak nefesini tutup sırtını dikleştirdi. "Ya da bunu?" Diğer eliyle uzanıp göğsünü tuttu ve kıyafetlerinin arasından göğüslerini okşadı.

Ona karşı direndi, içinde özlem patlarken sabırsızlanıyordu. Serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı. Onun kendisini fantezilerindeki gibi acımasızca almasına ihtiyacı vardı.

"Aç kapıyı," dedi Jester ve derme çatma tıkaçı tekrar ağzına soktu.

Adam kadının kalçalarını daha önce olduğundan daha sıkı bir şekilde kavradı ve kadına tekrar çarpmadan önce neredeyse tamamen geri çekti. Makyaj masası yüksek sesle sarsıldı ve kızıdan küçük, boğuk bir çığlık kaçtı. Adam tekrar içine girip oval aynayı sarsmadan önce toparlanacak zamanı bile olmamıştı. İçine her daldığında, bu onun içinden zevk dalgaları gönderdi.

Kibir etrafını sararken Laynah nefes nefese kaldı ve adam onu acımasızca götürürken aynanın süslü çerçevesine tutundu.

Jester onu tekrar tekrar itti, tenin tene çarpma sesi aynanın şiddetli titreşimlerine karıştı. Titreşimler daha da şiddetlendi ve Jester nefes alabilmesi ve emmesi için parmaklarını ağzına sokabilmesi için ağzındaki tıkaçı çıkardı.

Sonra adamın hamleleri yavaşladı ama sert ve cezalandırıcıydılar ve kadın her anını seviyordu. Makyaj masası duvara çarpana kadar birkaç santim yol kat etmişti ve şimdi tıkırtısı duvar panellerinde de yankılanıyordu.

"Aynayı kırma," diye nefes nefese kaldı.

"Neden olmasın?" diye homurdandı, kızın omzunu tutup tekrar iterek yüksek sesle inlemesine neden oldu. "Yedi uzun yıl boyunca bunu yapmamıza yol açabilir."

"Sadece yedi mi?" diye karşılık verdi.

Soytarı sustu. "Sen," diye başladı, "çok yaramaz bir tilkisin." Kızın saç örgüsünü tuttu, neredeyse acı verecek şekilde çekiştirdi, başını geriye itti ve zevkini ateşledi. "Ve söz dinlemiyorsun."

"İtaatsiz mi? Anlamıyorum..."

"Senden ne yapmanı istemiştim?" Onu yerinde tuttu ve içine girdi, onu eşiğe daha da yaklaştırdı.

"Bilmiyorum..." diye nefes nefese kaldı, adam tekrar içine girerken gözlerini sıkarak kapattı.

"Hatırlamaya alış."

Masa tekrar titredi ve çanlar... ah, nasıl da şıngırdıyorlardı, ses onu coşku vaadine doğru gittikçe daha yükseğe götürüyordu.

"Yapamam..."

Gerçekten yapamadı. Bir dşünce onu rahatsız ediyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Tut, tut..." İ çekti ve sustu.

Vücudu protesto için zonkluyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. Beklenti onu öldürüyordu.

Onu makyaj masasının üzerine bastırana kadar öne doğru eğildi, göğsü sırtında, dudakları boğazında, kulağında yankılanan uyarı dolu sesi. "Bana bakmıyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları onunkilerle buluştu. "Bakıyorum," diye nefes nefese kaldı.

Jester kıkırdadı ve sesi neredeyse uğursuzdu. "Artık çok geç." Birdenbire onu içinden çıkardı ve kadın protesto edercesine bağırdı. "Ne yapıyorsun?" diye feryat etti.

Jester sözünü sakınmadan onu yüzüne doğru döndürdü. Hareketi sertti, elleri elik gibi kızın belindeydi ve onu kaldırıp kararsızca makyaj masasının üzerine bıraktı.

"Jester? Ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geldi ve pantolonunu bir ayak bileğinden aşağı inene kadar zorla aşağı çekti. Kadının bacaklarını ortasına doladı, onu öpmek için öne doğru eğildi ve dudakları kilitliken içine girdi.

İstila çiğ ve samimiydi ve iniltisi öpüşmelerini böldü. "Bu ne içindi?" diye nefes aldı.

Jester onun çenesini kavradı.

"İçindeki işimi bitirirken bana baktığından emin oluyorum."

İnlemeleri, duvara defalarca çarparak sarsılan makyaj masasının gürültüsüne katılıyor, her itişte şingirdayan zillerin ritmine ayak uydurarak içindeki hassas sızıyı ıslatıyordu. İhtiyacı dayanılmaz bir hal aldı ve kadın adamın saçlarını kavradı, adam da kadının saçlarından bir tutam yakaladı ve her çaresiz çekişte birbirlerinden daha fazlasını talep ettiler. Zevk, mutluluk verici bir ıstıraptı ve orgazma yaklaştıkça çığlıkları sınırsızlaştı, sonunda her şeye teslim oldu ve işkence dolu bir çığlık attı.

Jester'ın sert vuruşları hızlandı ve kısa bir süre sonra serbest kaldı, son bir sarsıntılı itme hareketi yaparken omuzları sertleşti, vücudu sarsılırken onu yerinde tuttu, iniltisi boğuk bir şekilde içine döküldü ve hareketsiz kaldı.

Orada birkaç dakika kaldılar, kadın makyaj masasının üzerine tünemişti ve adam sıkıca kadının içine yerleşmişti, nefeslerinin sakinleşmesini beklerken birbirlerinin kollarına güvenli bir şekilde sarılmışlardı.

"Sanırım makyaj masasını kırdık," diye güldü Laynah, çekmecelerin açık durduğunu ve masanın sanki ayaklarından biri eğilmiş gibi eğri durduğunu fark ederek.

Finnigan kıkırdayarak, "Sanırım içinde birkaç kullanımlık daha var," dedi ve hafifçe ona doğru kaydı.

Takdirle inledi - hâlâ sertti - ve çenesini onun omzuna dayadı.

"Sanırım yeni mobilyalara ihtiyacımız var."

"Gelecekteki evimizin tamamen mobilyalı olmasını sağlayacağım," dedi Finnigan, sözleriyle ve yavaş, ısrarlı hareketleriyle onunla alay ederek. "Her oda için bir makyaj masası."

Laynah kıkırdadı ve adam maskesini kaldırıp onu şefkatle öptü, dudaklarına şehvetli bir dokunuş yaptı.

"Görevi gözden geçirmemiz buraya kadarmış," dedi zayıf bir sesle.

"Ne demek istiyorsun? Önemli bir ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Yoksa henüz tam olarak tatmin olmadınız mı?"

Güldü, bakışları yatağın üzerine yerleşti.

Finnigan onun bakışlarını takip etti. "Tartışmamıza yatakta devam edelim mi?" "Görev ne olacak?"

"Tüm dikkatimi veriyorum." "Oh, yaptığın şey bu muydu?"

"Evet. Bu sefer daha dikkatli olmanı sağlayacağım." "*Bu sefer* mi?"

Finnigan göz kırptı. "Partiye kadar hâlâ üç saatimiz var."

"Sanırım bu kadar zaman yeter," diye söze başladı adam onu kollarının arasına alırken.

"...görevin üzerinden geçmek için," diye devam etti, onu yatağa taşıırken. "Ve üzerinden geçmek için..."

"...ince detaylar." Onu yatağın üzerine bıraktı.

İpeksi örtülerin üzerine indi ve adamın gömleğinin önünü tutarak onu üzerine çekti. "Bana sadece geniş fırça darbelerini ver."

Bölüm Elli Beş

Parti

Finnigan

MARTON'IN PARTİSİ tüm hızıyla devam ediyordu ama Büyük Salon'daki gösterişli kostümlere ve süslemelere rağmen herkes yarığı ve yarattığı tehlikeleri tartışıyordu.

Görünüşe göre kimse Finnigan'ın Laynah'ı geri getirdiğinde açtığı küçük yırtıkla ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden evrendeki boşluk direkler ve kırmızı halatla bölünmüştü.

Soytarı kılığına giren Finnigan kalabalığın arasından süzülerek kapılara doğru merakla baktı.

İmparatoriçe Katika henüz gelmemişt i ve yokluğu bazılarının onun hiç katılmayabileceğini düşünmesine neden oldu.

Kardeşliğin istihbarat ağı, amcasının yarığın neden olduğu yıkımı hafife aldığını ortaya çıkarmış, Kormend'den gelen raporlar yarığa en yakın şehir ve köylerdeki ölü sayısının yüksek olduğunu göstermişti. Başkent Alfalu, insanlar kırsal bölgelere kaçtığı için terk edilmişti ve Kormend Sarayı iblisler tarafından istila edilmişti.

Katika Rosaria'ya giderek büyük bir risk alıyordu ve krallığı için yardım aramanın gerçekten onun motivasyonu olup olmadığını merak ediyordu.

Bir saat geçmesine rağmen Katika hâlâ gelmemiştir. Sonunda daha fazla bekleyemediler. Oda, Kral Rutherford'un takdim edilmesi için hazırlanmış ve Kardeşlik üyeleri odanın her tarafına konuşlanmıştı.

Kralı takdim ettiklerinde Büyük Salon gün batımının altın ışıklarıyla aydınlanıyordu. Trompetler hiçbir uyarıda bulunmadan çaldı ve kral ile oğlu çift kapıdan görkemli bir giriş yaptı.

Saray mensupları kapının girişinde duran figürleri gördüklerinde odada şaşkın bir soluk alıp verme yaşandı. Kral en güzel kıyafetlerini giymiş ve altın mücevherli tacını takmıştı. Muhteşem ermin pelerini geniş omuzlarından sarkıyor, lüks kürkü arkasındaki kırmızı halıya dökülüyordu. Prens Seth onun yanında duruyordu, on üç yaşında olmasına rağmen neredeyse babası kadar uzundu. Aralarında Laynah'ın da bulunduğu dört huskarl arkasından geliyordu; keskin üniformaları ve kendinden emin adımları kralın görevine geri döndüğünü kanıtlıyordu.

Bütün gözler krala çevrilmişti ve Finnigan saray mensuplarının tepkilerini dikkatle inceledi. Saray Katliamı kurbanlarının cenaze töreni sırasında kimse tabutun içini görmemiştir ama herkes içindeki kralı hayal etmişti. Şimdi, Kral Rutherford ölümden dönmüştü ve oda endişeyle uğulduyordu.

Haberci konuşmak için öne çıktı. Finnigan, kimsenin aklına kralın dirildiği fikrinin gelmemesi için müjdecinin sözlerini özenle seçmişti. Yine de askerin yüzünden terler boşanıyordu.

"Kral Mathias Rutherford," diye duyurdu müjdecisi, talimatlarını itaatkâr bir şekilde yerine getirerek. "Rosaria Krallığı'nın hükümdarı ve aziz halkının sarsılmaz koruyucusu. Bir zamanlar yanlışlıkla ölmüş olduğu düşünüldü, ama

İşte kötülüğe karşı zafer kazandı, ölüme meydan okudu ve sevgili halkına liderlik etmek için gölgelerden çıktı. Her zaman kudretli ve görkemli olan, uzun zamandır kayıp olan kralımız, hakkı olan tahtını geri almak için geri dönüyor. Şimdi tüm sesler birleşsin. Herkes Kral Rutherford'u selamlasın!"

Müjdecinin çılgılığı yankılanan bir sessizlikle karşılandı. Saray mensuplarının eğilip tezahürat yapmaları gerekirdi ama kral, ayrılan kalabalığın arasından kürsüye doğru uzun bir yürüyüşe başlarken fısıltılarla karışık bir inançsızlık onu takip ediyordu.

Finnigan'ın endişesi arttı.

Görünüşe bakılırsa, kral kayda değer bir iyileşme göstermişti ve sadece birkaç gün önceki gergin hali göz önüne alındığında, şimdi bu kadar vakur bir şekilde yürümesi bir mucizeydi. Yine de, bir zamanlar sahip olduğu komuta havasını yaymıyordu ve çökmüş yüzü ve çukur gözleri, başındaki kraliyet tacıyla bile onu tanımayı zorlaştırıyordu.

"Bu gerçekten o mu?" diye fısıldadı biri yanında.

"Elbette değil, kral öldü," diye cevap verdi bir başkası. "Bir gösteri olabilir mi?"

"Eğer öyleyse, hiç hoş değil!"

Marton'un tepkisi yardımcı olmadı. "Kim bu sahtekâr?" diye bağırdı ve yumruğunu masaya vurdu.

Kalabalığın kuşkusunu hisseden Patrick öne çıktı ve bağırdı: "Kral döndü! Hükümdarınızın önünde eğilin." Derin feryadı tartışmaya yer bırakmıyordu.

Seyircilerin şaşkınlığı geçti ve tüm salon hep birlikte eğilip reverans yaptı - tahtta kalan Marton hariç. "Neler oluyor böyle?!"

"Kral döndü," diye tekrarladı Patrick, Marton'un itirazlarını bastırarak. "Çok yaşa kral!"

"Çok yaşa kral!" diye yankılanan seyircilerin yüzleri, Kral Rutherford kürsüye çıkarken şaşkınlıkla aydınlandı. Parlak ışık kralın üzerinde parlıyor, ana görkem katıyordu - sihir Finnigan'ın kendi eseri idi. Laynah enerjisinin yarısını cömertçe ona ödünç vermişti ve karşılığında o da kendi enerjisini kullanmayı öğrenmesine yardım ediyordu. Enerji ve bilgi alışverişi, diğer şeylerin yanı sıra sabah ritüellerinin bir parçası haline gelmişti.

Sonunda Marton neler olduğunu anlamış gibi görünüyordu ve Kral Rutherford tahtın yanına ulaştığında aceleyle tahttan indi. Marton anlaşılır bir şekilde ağzından bir şeyler kaçırdı ama kral onu görmezden geldi ve sert bir ifadeyle seyircilerin karşısına geçerek kendini tahtın üzerine bıraktı.

Kralın konuşmasını beklerken birkaç dakika geçti, ama o oğluna döndü ve onunla sessiz bir sohbete başladı.

Saraylılar spekülasyonlarla dolu çılgınca bir sohbete daldı, bazıları Kraliçe Claire'in de hayatta olup olmadığını sorguladı. Merakları iyiydi -Tutsak bir kitle kolayca etki altına alınabilir.

Finnigan kürsüye doğru ilerledi ve sabırsızlıkla bekledi. Kral her an partinin kalenin daha güvenli bir bölümüne taşınması emrini verebilirdi.

-Yapısal bütünlük için şeytani büyüye dayanmayan bir kitap. Sonra Patrick kitabı tahtın altından çıkarıp yakacaktı.

Birkaç dakika içinde, amcasının yıllar önce başlattığı görev nihayet sona erecekti.

Ve Laynah ile geleceğime odaklanmakta özgür olacağım. Bu mutlu düşünceye gülümsedi. Çok yaklaşmışlardı.

Dışarıdan gelen güçlü bir gümürtü birkaç kişinin sıçramasına neden oldu. Finnigan balkona doğru döndü. Kapalı cam kapılardan dışarıda büyük ve yeşil bir şey görebiliyordu. Kısa bir an için

Kapılar açılmadan önce yarık gibi gözbebekleri olan sarı gözler ve dev bir yeşil yılanın başı, kırılan camlardan oluşan bir yağmurla salona daldı. İnsanlar çılglık atarken yılanın daha fazlası salona süzüldü, yarı saydam yusufçuğa benzeyen kanatları devasa vücuduna yapışmıştı. Masa ve sandalyeleri eziyor, sürünge tıslaması insanın tüylerini diken diken ediyordu. Finnigan bu yaratığı Katika'nın evcil yılanı Kiddia'nın çok daha büyük bir versiyonu olarak tanıdı. İmparatoriçe yılanın başına binmişti, yüzü kararlılıkla doluydu.

Panzehire de bu yüzden ihtiyacı vardı; yılanın tam potansiyeline ulaşmasına yardımcı olmak için.

Finnigan heybetli yaratığın başını yere indirişini ve Katika'nın zarıfçe aşağı inişini hayretle izledi. Örgülü saçlarını geriye doğru savurdu ve odayı inceledi.

Müjdecinin sesi imparatoriçeyi anons ederken gergindi.

Katika kırık kapıları işaret ederek belli belirsiz, "Yaptığım dağınıklık için özür dilerim," dedi.

"İmparatoriçe Katika," dedi Kral Rutherford sert bir sesle. "Gelişiniz kalıcı bir etki bıraktı."

Fısıltılar salonu doldurdu ve Finnigan'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Sonunda kralı konuşmuştu.

Katika'nın vücudu kaskatı kesildi, kralı görünce yaşadığı şok her halinden belliydi. Çabucak toparlandı ve tatlı bir sesle, "Umarım öyledir," dedi.

Finnigan'ın üzerine bir korku çöktü. Evet, imparatoriçe kralı gördüğüne şaşırmıştı ama öldüğünü düşünseydi şaşırması gerektiği kadar değil. Endişe midesine yayıldı.

Kiddia'nın uzun, yeşil gövdesinin geri kalanı salona doğru kayarken, birkaç binici daha ortaya çıktı. Yılanın sırtından kayarak bir yığın haline geldiler.

Finnigan ürkütücü maskeleri ve kıpkırmızı cüppeleri görünce donakaldı. Renegátok'un burada ne işi vardı? İmparatoriçeyi en son gördüğünde, yarığı kapatması için onu Regina'yı getirmeye göndermişti.

Laynah'nın imparatoriçeye güvenmemekte haklı olup olmadığını ilk kez merak etmiyordu. İmparatoriçenin Quinn'le evlenmek için el altından yaptığı manevraları öğrendiğinde cesareti kırılmıştı ama imparatoriçenin sadece aceleci davrandığını ummuştu. Grace'in öldürülmesi emrini verdiğini öğrenmesi ise inancını yerle bir etmişti.

İmparatoriçe planına yardımcı olmuştu ama artık ona güvenemezdi.

Finnigan bir Kardeşlik üyesine el salladı.

"Quinn'in yeri tespit edildi mi?" diye sordu alt tonda.

Büyücü başını salladı ve Finnigan içinden lanet okudu.

Bu sırada odadaki gerilim kaynama noktasına gelmişti. Finnigan Kardeşlik üyelerine yerlerinde kalmalarını işaret etti. Karanlık büyücüler Katika'nın kontrolü altında olduğu sürece acil bir tehdit oluşturmuyorlardı.

Ancak kale muhafızları kılıçlarını çekmiş ve mızraklarını imparatoriçe ve karanlık büyücülere doğrultmuş bir halde ileri atıldılar. Bu sadece beklenmedik saldırılarına karşılık alınan bir önlemdi, bu yüzden Renegátok'un onları baskı büyüleriyle geri püskürtmesi ve zırhlı muhafızları salonun öbür ucuna, ana kapıdan kaçmaya çalışan insan kalabalığının içine uçurması onu telaşlandırdı.

Laynah da dâhil olmak üzere Kraliyet Muhafızları'ndaki büyücüler ileri atıldı, savunma büyüleri havada çatırdayarak puslu pembe bir duvar oluşturdu. Renegátok'un artık saldırmadığı anlaşıldığında kalkan yavaş yavaş soldu.

Tehlike havada kaynıyordu. Laynah bir adım öne çıktı ve Finnigan onun cesaretine hem hayran kaldı hem de Katika'yla yüzleşirken onun için korktu.

"*Bunların* burada ne işi var?" diye sordu parmağını karanlık büyücülere doğru uzatarak. "Neden onlarla aynı safta yer *aldınız*, *Majesteleri*? Dünyamıza kaos ve yıkımdan başka bir şey getirmedi." "

Sorularının muhafızların yararına olduğu açıldı. Onları birleştiriyordu.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," dedi Katika.

"Biliyorum," dedi Laynah. "Sadece yanıldığımı umuyordum."

Ve bize zaman kazandırıyor. Finnigan dikkat çekmemeye çalışarak kürsüye doğru ilerledi; odanın neredeyse tamamen boşalmış olduğu düşünülürse bu neredeyse imkânsızdı. Soytarı kostümü bu görevi daha da zorlaştırıyordu; oda partiye katılanlarla doluyken olduğu kadar kolay uyum sağlayamıyordu. Artık geriye sadece muhafızlar, büyücüler ve tahtında oturan kral kalmıştı. Prens bile gitmişti, umarım babası tarafından güvenli bir yere saklanması için teşvik edilmişti.

Laynah, "Renegátoklar yarığı kapatmak için gelmedikleri sürece burada istenmiyorlar," dedi.

Katika başını Laynah'a doğru eğdi. "Burada hoş karşılanıp karşılanmayacağımı söylemek sana düşmez."

Laynah tereddüt etti, sonra yüzü gergin olan Kral Rutherford'a baktı.

"Ona bakma," diye tersledi Katika. "Bunu söylemek ona da düşmez. Burası artık onun kalesi değil ve krallığı da değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Bu Finnigan'ın korkularını doğruluyordu. Yanıldığını, genç imparatoriçenin krallıkları fethetme fikrinin

derinlerde yatan bir tutkudan ziyade geçici bir düşünceydi.

Ancak Katika'nın tek bir amacı olduğunu çok geç fark etti: Rosaria'yı geri almak.

Gerisi bir amaç için araçtı. Finnigan onu aramadan önce başlattığı içsel büyüü geri getirme arzusu bile, planlarını hayata geçirebilmek için güç kazanma girişimiydi. Bu, Regina'ya ve onun karanlık büyücüler tarikatına neden bu kadar hoşgörölü davrandığını da açıklıyordu; ikisiyle de oynuyor, amaçlarına kimin daha iyi hizmet edeceğini görmek için onu Regina'yla karşı karşıya getiriyordu.

Görünüşe göre Renegátok bu onuru kazanmıştı.

Bulmacanın bir parçası daha çözülmüştü ve boynundaki kesik için kime teşekkür etmesi gerektiğini artık biliyordu. Regina'ya kimin haber verdiğini hep merak etmişti. Görünüşe göre İmparatoriçe, Regina'ya Stephen kılığında İblis Kitabı'nı çaldığını söylemek için hiç vakit kaybetmemişti... ve Regina gerisini halletmişti.

Finnigan dev yeşil yılana baktı. İmparatoriçeye panzehirden bu kadar az vermiş olması büyük şanstı, yoksa salon dev engereklerle dolabilirdi.

"Bu senin krallığın da değil," dedi Laynah.

İmparatoriçe gülümsedi. "Göreceğiz."

Finnigan dinlerken odanın çevresinde daireler çizdi. Bir yanı Kral Rutherford'un müdahale etmesini diliyordu ama birkaç kelimedden fazlasını bir araya getirmekte zorlandığı düşünöldüğünde, sessiz kalması lehine oldu.

Laynah, "Quinn olmadan iddianız çok zayıf," dedi.

İmparatoriçe başını eğdi. "Kesinlikle. Peki... neden bana Quinn'i vermiyorsun? Bir takas öneriyorum. Bir kardeşe karşılık bir kardeş."

"Ramsey?" Laynah'nın sesi tizleşti. "Yaşıyor mu?"

İmparatoriçe yılanı işaret ederek, "O durağanlıkta," dedi. Kale muhafızları gerildi, silahları hazırды ama imparatoriçe onlara sitem dolu bir bakış fırlattı. "Rahat olun. Tetikte olmanıza gerek yok. Buraya müzakere etmeye geldim."

Patrick muhafızlara yerlerinde kalmaları için işaret etti.

Katika'nın emriyle yılan vücudunun ortasını döndürerek son yemeğinin görüldüğü yarı saydam karnını ortaya çıkardı. Şekil kalın doku katmanları arasında bulanıktı, ancak kolları ve bacakları sallanırken belirgin bir şekilde insandı.

Laynah'ın yüzünün rengi soldu, çarpınan figüre dehşet içinde bakarken sesi çatallaştı. *"Ona ne yaptınız?!"*

İmparatoriçe basitçe, "O yaşıyor," dedi.

Yılan kabarmaya başladı ve yılanın vücudu kasılarak Ramsey'i devasa gövdesine doğru iterken Finnigan'ın midesi bulandı. İnsan figürü boğazına ulaştığında, yılan yüksek sesle kustu ve Ramsey'i bir tükürük ve safra birikintisi içinde fayansların üzerine kustu.

Yapış yapış ıslak bir yığın halinde inleyerek yatıyordu, siyah saçları kaygan bir şekilde yüzüne dökülmüştü, kafa derisindeki boynuzlar belirginleşmişti.

"Ramsey!" Laynah bağırarak ileri atıldı ama pembe bir kalkan havalandı ve ona çarptı, çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruldu. Finnigan irkildi ama huskarlılardan biri onu yakaladı.

"Laynah," diye inledi Ramsey, gözleri saçlarının arasından zorlukla seçiliyordu. "Ramsey hiçbir zaman istediğim kişi olmadı," dedi Katika. Kral'a baktı

Rutherford sanki kiminle konuşması gerektiğini anlamak istercesine beklenti içindeydi ama kral konuşmak üzere olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Bakışları tekrar Laynah'a kaydı. "Bana Quinn'i verin, kendi isteğiyle bana gelsin."

"Ve bizi yalnız mı bırakacaksın?" Laynah kuşkuyla sordu.

"Ve bu salonlarda kan dökmeyeceğim," dedi Katika, gülümsemesi solarak. "Ve kardeşinin canını bağışlayacağım. Renegátoklar ondan intikam almak için sabırsızlanıyor, özellikle de hepinizin gerçek İblis Kitabı ile kaçmanıza izin vererek yaptığı son ihanetten sonra. Hayatta ve iyi olmana sevinmediğimden değil canım," diye ekledi neredeyse sakın bir tonda.

Finnigan tahta ulaştı. Kimsenin onu görmemesi için alçaldı ve sürünerek ilerledi, büyük koltuğun altına baktı. Tahtın altındaki boşluğa bakarken üzerine bir soğuk dalgası çöktü. Kitap gitmişti.

Ama nasıl? Marton kitabı almamıştı. Finnigan onu izlemişti ve Patrick de dikkatle dinliyordu.

Yılanın Büyük Salon'a girdiği zaman hariç. Hepsi imparatoriçeye odaklanmıştı. Kalbi hızla çarparak yavaşça ayağa kalktı ve tahtın arkasından dışarı bakarak odayı taradı.

İblis Kitabı sadece birkaç dakika önce buradaydı. Çok uzağa gitmiş olamaz.

Kısık bir öksürük dikkatini çekti.

"Onu oğluma verdim," diye mırıldandı Kral Rutherford. "Zindana girmek için benden izin aldı... tıpkı senin gibi."

Aciliyet hissi onu sarsarak kaslarını gerdi ve sinirlerini sıkıştırdı. Seth'i bulmak zorundaydı.

Kalbi Laynah'dan ayrılmak için acıyordu ama beyaz kediye dönüşmek ve Büyük Salon'dan sıvışmak için zaman kaybetmedi.

Bölüm Elli Altı

Zehir

Laynah

İMPARATOR'un kibarca gülümseyen ifadesi Laynah'yı yanıltmamıştı, tıpkı Kormend'deki maskeli baloda karşılaştıklarında onu yanıltmadığı gibi.

"Peki, Quinn Volak nerede?" İmparatoriçe Katika sanki onu görmeyi bekliyormuş gibi bir daire çizerek sordu.

"Seninle evlenmek istemiyor," diye homurdandı Laynah, Quinn'in kardeşini bulmak için gittiği gerçeğini atlayarak.

"Onun ne istediği önemli değil." Katika Laynah'a baktı. "Halkımızın neye *ihtiyacı* olduğu daha önemli. Laynah, ben senin düşmanın değilim. Biz aynı kandanız. Toprakları birleştirmek için burada olduğumu görmüyor musun?"

"Birlikten bahsediyorsunuz ama eylemleriniz aksini söylüyor. Uluslarımız arasındaki barışı bozmakla tehdit ediyorsunuz - babanız imparatorun kurulmasına yardım ettiği barışı."

"Babam benim vizyonumu paylaşıyordu," dedi İmparatoriçe hızlıca, ama sesinde bir hüznü vardı, "ama bunu gerçekleştirecek cesareti yoktu."

İmparatoriçe'nin söylediklerinden değil ama bunu söylerkenki soğukkanlılığından kaynaklanan tatsız bir düşünce içinde dönüp duruyordu.

"Babanı öldürdün, değil mi?" Laynah nefes aldı.

İmparatoriçe çenesini kaldırdı, cevabı basit ve özür dilemezdi. "Evet."

Laynah genç kadına bakarken bir ürpertiği bastırdı. İçgüdüleri doğru çıkmıştı. Genç ya da değil, Katika taş kalpli bir katildi.

"Neden?" Laynah sordu.

"Neden? Onun mirasını devam ettirmenin tek yolu buydu." "Ama o senin babandı. Onu sevmiyor muydun?"

Katika'nın yüz hatlarında bir suçluluk titreşimi belirdi ve sesi bir nebze daha yumuşadı. "Elbette onu seviyordum. Onu istediğim için öldürmedim. Yapmak zorunda olduğum için yaptım, imparatorluk için. I..." Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı, üzüntüsü daha da belirginleşti. "Buna izin vereceğim: Yavaş bir ölüm olduğu için pişmanım. Bu benim yılan zehriyle ilk deneyimimdi."

Laynah alay etti. "Biliyordum. Başından beri Renegátok ile çalışıyordun."

İmparatoriçe umursamaz bir tavırla el salladı. "Renegátok, Kardeşlik, Rosarians, Kormendians... dünya bu kadar çok hizip ve farklı görüş için çok küçük. İşte tam da bu yüzden hepsini birleştirebilecek tek bir lidere ihtiyaç var."

"Senin gibi mi?" Laynah kuşkuyla sordu.

"Ben de olabilirim," dedi İmparatoriçe Katika, sesi salonu buz gibi keserek. "Ama sana bir sır vereceğim, Finnigan'a kalbini kırmasın diye asla söylemediğim bir sır... Saray Katliamı'yla ilgili, daha doğrusu kralın suikastıyla, çünkü asla bir katliam olması amaçlanmamıştı."

Laynah ihtiyatla dinledi. "Devam et."

"Kral'ın suikastı ne eski Lord Chamberlain'inizle ne de Renegátok'la başladı. Emri veren başka biri vardı."

"Dur tahmin edeyim," diye iç geçirdi Laynah, "sen miydin?"

"Ben mi? Oh, hayır." Katika titredi ve başını salladı.

"Bu işe karışmadığımı mı söylüyorsun?" Buna bir an bile inanmadı.

"Tam tersine. Ben de işin içindeydim. Ama asıl sormanız gereken soru şu: Neden?"

'Neden' çok açık görünüyordu. Bir hükümdar daha fazla güç kazanmak için başka bir krallığın hükümdarını neden öldürürdü?

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Laynah sessiz kaldığında Katika sordu. "Peki, seni aydınlatmama izin ver. Rosaria'da Kral Rutherford'u içsel büyüü geri getirmeye ikna etmek için inanılmaz derecede çaresiz olan biri vardı, kral bunu reddedince de onu ortadan kaldırmayı tercih etti. Yanlış hatırlamıyorsam 'daha büyük bir iyilik için'."

Laynah konuşmaya cesaret edemedi. "Kim?"

Katika'nın gözleri parladı. "Neden, Finnigan'ın öz amcası, Efendi Emsworth."

Laynah, vahiy midesine indiğinde sarsıldı ve müdür ile Saray Katliamı'na dair anılar zihninde uçuştı. *Hayır... bu imkânsız. O asla...*

"Efendi Emsworth Kardeşliğin başıydı," dedi Laynah inanamayarak. "Krala sadık olmaktan başka bir şey yapmazdı."

"Sadakatin bile bir sınırı vardır. Halkının suyunu zehirleyen bir krala hizmet etti; kontrol uğruna şeytani büyüü savunan bir krala. I

neden meseleyi kendi eline aldığını ve kralın ölüm emrini verdiğini anlayabiliyorum. Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar."

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdü Laynah.

"Tam tersine. Yalan söylüyor olsaydım, Finnigan'ın amcasından daha inandırıcı bir şey düşünürdüm! Biliyorum, kulağa zorlama geliyor. İsterseniz benden şüphe edin - cahil kalmayı tercih edenlerin geri kalanına katılın. Umurumda değil. Benim birleştirmem gereken bir krallığım var." Odayı tararken yüz ifadesi ciddileşti. "Şimdi, Quinn nerede?"

Katika'nın sorusu taş gibi bir sessizlikle karşılandı. "Ah," dedi, "burada değil, değil mi?" Laynah dişlerini sıktı. "Dışarı çıktı."

"Şimdi mi?" İmparatoriçe'nin ifadesi sertleşti. "Ne yazık ki bir zaman çizelgesindeyim, yoksa onun dönüşünü beklemeye meyilli olabilirdim." İçini çekti ve gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Önemli değil. Quinn olmasa bile, adı Rutherfordlar tarafından değiştirilmeden önceki Eski Kormend de dahil olmak üzere tüm Kormend'in meşru hükümdarı benim."

"Bu yıllar önceydi," dedi Kral Rutherford, konuşurken herkesi şaşırtmıştı ve Katika'nın hakaretini inkâr etmemesi Laynah'yı da şaşırtmıştı. Eğer Seth burada olsaydı, Laynah onun ailesi için ayağa kalkacağından emindi.

Yine de kralın sesi otoritenin ağırlığını taşıyordu. "Rutherfordlar Rosaria'da onurla hüküm sürdüler ve tebaamızın sadakatini kazandılar. İstikrar ve kurduğumuz ittifaklar sayesinde topraklarımıza refah getirdik." Son kısma vurgu yaptı. "Bu kriz zamanında birlikte çalışmalıyız."

İmparatoriçe geri adım atmadı. "Güzel sözler, ama saltanatınız tartışmalardan ve hoşnutsuzluklardan payına düşeni aldı." Krala sırtını döndü,

odadaki askerlere hitap ediyor.

"Monarşiler söz konusu olduğunda, Rutherford soyu yeni ve gayrimeşrudur. Tarih boyunca, göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Damarlarımdaki kan çok daha güçlü akıyor. Bana, gerçek hükümdarınıza katılın ve gerçek refahın ne olduğunu öğrenin."

Laynah daha imparatoriçe konuşmasını bitirmeden sözlerinin muhafızları etkilemediğini anlamıştı.

"Ama" diye devam etti İmparatoriçe, "taht iddiamdan şüphe duyanlar için... bu seçeneği masadan kaldırmama izin verin."

Hiçbir uyarı olmadan yılanın kafası krala doğru fırladı. Laynah içgüdüsel olarak tepki verdi ve bir basınç büyüyle yılanın başını geriye savurarak duvara çarpmasına neden oldu. Enkaz aşağı yuvarlandı ve oda büyücülerle muhafızların birbirleriyle dövüştüğü bir kaosa dönüşürken yılan öfkeyle tısladı.

Laynah yılanı doğru bir büyü sarmaşığı gönderdi. Sarmaşık yılanın boynuna dolandı ve onu geri çekerek yılanın kafasını fayanslara çarpmasına neden oldu.

Muhafızlar kralı dışarı çıkarırken, Patrick de Ramsey'e doğru koşuyordu.

Bu sırada bir Renegátok büyücüsü havada uçuşan bir ateş teli göndererek büyü sarmaşığını kopardı ve yılanı serbest bıraktı.

Öfkeyle çılgınlık atarak başını kaldırdı. Aniden sakinleşip kendini yere bıraktı ve Laynah imparatoriçenin üzerine tırmandığını gördü, bağırırları çarpan büyülerin sesi arasında ayırt edilemiyordu.

Laynah yılanın başını, kendini güçlkle oturur pozisyona getirmeyi başaran Ramsey'e doğru çevirmesini dehşet içinde izledi.

Patrick yılanı beyaz ışıktan bir ok fırlattı ama yılanın pullu derisinden sekerek Patrick'i göğsünden yakaladı ve yere düşürdü.

Acı içinde homurdanırken karnını tutarak sıçradı.

"*Patrick!*" diye bağırdı Ramsey, dengesizce ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken.

Bir anda Laynah'ın çevresel görüşünde kalın bir altın kordon belirdi. Zamanında tepki veremedi ve ip etrafını sararak kollarını vücuduna bağladı ve öne doğru devrilmesine neden oldu. Dikkati dağılmış ve saldırıyı kaçırmıştı.

Yüzüstü yerde yatarken birkaç korkunç dakika geçti, alını sert fayanslara çarptığı yerde zonkluyordu. Başını çevirdiğinde botların ve savaşılan insanların görüntülerini yakaladı.

"Yakaladım seni," dedi tanıdık bir ses, bağlarını keserek.

"Damian?" Adam onu ayağa kaldırırken nefesi kesildi.

"Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme," dedi, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. "Umarım bu, ilk istediğinde sana yardım etmediğim için ne kadar aptal olduğumu telafi eder."

O daha cevap veremeden bir çığlık havayı deldi.

"*Hayır, Patrick, dur! Lütfen, hayır!*"

Kaynağı bulmak için etrafında döndü. Ramsey yerde yatıyor, devasa yılan geri kıvrılmış, saldırmaya hazırlanırken ellerini koruyucu bir şekilde havaya kaldırmıştı.

Zaman durmuş gibiydi. Hava ürkütücü bir sessizlikle çatırdıyor, yılanın ölümcül dişlerinden zehir damlayan ağzından çıkan uğursuz tıslamayla bozuluyordu.

Yılan saldırdığında Laynah'ın elinden bir şey gelmiyordu ve o kısacık saniyede Ramsey'nin yılanı bakmadığını fark etti. Onun yerine korku dolu gözleri Patrick'e bakıyordu. Kaptan havalanarak Ramsey'nin önüne atladı ve sevgilisiyle yılanın arasına girdi.

Laynah zamanın o askıya alınmış anında her ayrıntıyı yakalamıştı. Elllerinde Finnigan'ın büyülü kılıcını tutan Patrick'e bakarken Ramsey'nin yüzündeki perişanlığı, ucu doğrudan yılanın boğazına nişan alırken parlayan bıçağı. Ramsey ellerini kendini korumak için kaldırmıyordu, Patrick'e durmasını işaret ediyor, müdahale etmemesi için yalvarıyordu.

Zaman hızlandıkça ve yılan saldırdıkça bu his vücudunu terk etti. Patrick'in kılıcından çıkan parlak bir ışık yılanın ağzında patladı ama yılanın ivmesini durduramadı.

Korkusunun ortasında, Patrick'in planını fark ettiğinde bir umut ışığı hissetti: Yılan onu yutmaya çalışacaktı, ama uzun kılıca kendini saplayacak ve kendi beynini delecekti. Birkaç saniyeliğine de olsa sevinmek için kendine izin verdi.

Ama olan bu değildi.

Sanki yılan kılıcın yarattığı tehlikeyi sezmiş gibi Patrick'i bütün olarak yutmaktan vazgeçti. Bunun yerine onu ısırды, dişleri gövdesini deldi ve çeneleri kapanırken garip bir açıyla bükülmesine neden oldu.

"Hayır!" Laynah boğuldu, ileri doğru koşarken elini kaldırdı ve yılanı pullarını kemiren ve vücuduna yuva yapan yüzlerce küçük, böceğe benzer kümelerle yıkayan bir büyü yaptı.

Yılan acıyla tısladı ve Patrick'i serbest bırakarak odanın içinde sağa sola savrulmaya başladı; şeffaf kanatları kırılarak açıldı ve kendi etini kemirirken insanların ayaklarını yerden kesti.

Laynah, Patrick'e ulaşmadan önce onun öldüğünü biliyordu. Patrick, hıçkırıklar arasında ağırlığını üzerinden atmaya çalışan Ramsey'nin üzerine düşmüştü. Tüm gücünü kullanarak Patrick'in bedenini Ramsey'in üzerinden yuvarladı ve onu kurtardı. Zayıf ve

Ramsey yaralı halde doğrulmaya çalıştı ve Patrick'in kanlı gömleğini tutarken titredi.

Bu arada, askerleri kendileriyle Renegátok arasında, yerde kıvranan yılan da dahil olmak üzere bir kalkan oluşturmuştu.

"Lütfen, onu iyileştirebilir misin?" Ramsey ona yalvardı, sesindeki çığ çaresizlik onu kesiyordu.

Laynah dehşet içinde Patrick'in dev dişlerin delip geçtiği bedenine baktı. Yaradan kan fişkırıyordu ve kalbinin korkunç bir şekilde çarpmasıyla umutsuz olduğunu anladı.

Ama tereddüt etmedi ve yeteneklerini sorgulamakla vakit kaybetmedi. Ellerinden tüm gücüyle mavi iyileştirici dallar akıttı ve bu dallar havada süzülerek Patrick'in gövdesine yapıştı.

Adamın tüm vücudu tehlike altındaki bir şehir gibi zihninde parlıyordu ve dev dişlerin verdiği hasar ortadaydı. Onu geri getirmek için bir mucize gerekecekti; kalbini onarmak ve tekrar atmasını sağlamak, kas dokusunu yeniden hizalamak ve patlayan karıncıkları eski haline getirmek için...

Ama deneyecekti. Ruhu ona doğru koştu, mavi büyüü yıkıcı hasarı onarması için teşvik etti, ama büyü sanki geri püskürtülmüş gibi kalbinin etrafında işe yaramaz bir şekilde dolaştı ve hiçbir şey olmadı.

Tıpkı Finnigan'ın boynunu iyileştirmeye çalıştığı zamanki gibiydi; mavi iyileştirme büyüü hava kadar işe yaramazdı.

Keskin, keskin bir koku onu bastırdı ve sarı bir sıvı yaraları kapladı. Büyülü bir aura yayarak Patrick'in vücudunu iyileştirme çabalarını boşa çıkardı.

"*Kahretsin!*" diye bağırdı, son bir kez bir şeyleri -herhangi bir şeyi- iyileştirmeye çalıştı ama zehir damarlarına girmiş ve her şeyi lekelemişti. "Yapamıyorum! İşe yaramıyor!"

"Ben de onu iyileştiremiyorum," dedi Ramsey yenik bir ifadeyle. "Doğal büyüm geri geldi. Ama... bu yılanın zehri. Annemin Finnigan'ı kesmek için kullandığı şeyle aynı."

Laynah'nın aklına umutsuz bir fikir geldi.

"Tedavi," dedi başını Ramsey'e çevirerek. "Bir tedavi olmalı! Annen sana ne olduğunu söylemiŒ olmalı."

Ramsey üzüntüyle başını salladı ve Patrick'in yüzüne dokundu. "O da bilmiyordu."

Laynah çaresizlik içinde dizlerinin üzerine çöktü, elleri kan içindeydi. *Kanamayı durduramadım bile...* O kadar çok kan vardı ki, giysilerini, ellerini kaplıyor, keskin metalik koku umutsuzluğunu besliyordu.

"Ramsey," diye başladı Laynah ona dönerek, "annene panzehiri kim verdi?"

Çünkü aklı başında hiç kimse, tedavisinin ne olduğunu bilmedikçe -ya da biri ona vermedikçe- herhangi bir zehir ya da zehir kullanmaz.

Ramsey hemen cevap veremeyecek kadar perişandı. Kaşlarını çattı, sonra yavaşça, "Anneme zehri veren imparatoriçeydi-" dedi.

Laynah öfkeyle titreyerek uzaklaşmaya başlamıştı bile, parmak uçlarında şimşekler çakarak imparatoriçeyi ararken giysileri Patrick'in kanıyla ıslanmıştı.

Yılan kendini bir duvara sıkıştırmış, kuyruğunu savurup derisinin altına gömülmüş böcekleri kemirirken Katika'yı olduğu yerde kıstırmıştı. Laynah yılanı bir çatal şimşek çaktı ve yılan şiddetle dönerek yere düşen Katika'yı serbest bıraktı. İmparatoriçe aceleyle sürünerek uzaklaşırken dev yılan tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldu...

Laynah'ın ayaklarına doğru.

İmparatoriçe başını kaldırdığında Laynah omzuna bir çizme bastırdı ve sırtına tekme attı. Katika yere düşerken çığlık attı, Laynah üzerine atlarken bir eli boğazındaydı.

"Yılan zehrinin tedavisi," diye homurdandı Laynah. "Neymiş o?"

İmparatoriçenin gözleri korkuyla irileşti ve Laynah'ın gözlerinde bir şey görmüş olmalı ki kekeleyerek, "Ejderhalar," dedi.

Bu söz Laynah'ı şaşırttı ve imparatoriçenin boğazını serbest bıraktı.

"Ejderhalar mı? Bu nasıl bir panzehir?"

Katika cevap veremedi bir büyü aniden ortaya çıktı ve Laynah'ı yana doğru savurarak odanın bir ucundan diğerine savurdu. Yerde acı içinde yuvarlandı ve bir yığın halinde yere düştü.

Çarpmanın etkisiyle inleyerek ve yüzünü buruşturarak kendini ayağa kaldırdı. İmparatoriçe ortadan kaybolmuştu.

Laynah, Ramsey'nin Patrick'in üzerine örtüldüğü yere doğru topallayarak giderken küfretti. Onları koruyan muhafızların ve büyücülerin arkasında nispeten güvendeydiler.

Ramsey o yaklaşırken umutla başını kaldırdı, yüzü kederle kaplanmıştı.

"Eee?" diye sordu, sesi küçük ve kırılgandı.

Laynah başını salladı. İmparatoriçe 'ejderhalar' demişti ama Floofy Patrick'i nasıl iyileştirebilirdi ki? Üstelik Floofy burada değildi. "Özür dilerim," dedi, kelimeleri hıçkırıklara boğarak.

Ramsey acı dolu bir çığlık attı ve başını Patrick'in göğsüne yasladı.

Büyüler yakınlarda gürültüyle çarpışıyordu ve Laynah kazanıyor mu yoksa kaybediyor mu olduklarını anlayamıyordu. Her iki durumda da burada kalamazlardı. Finnigan'ın ona ihtiyacı vardı.

Ramsey'e, "Benimle gel," dedi ama Ramsey başını salladı ve düşen kaptanı bırakmayı reddetti. Sesi kırılmak üzereydi. "Ramsey, lütfen, kitabı bulmak zorundayız!"

Ramsey ağlarken vücudu titriyordu ve onu duymuyor gibiydi. İşte o zaman derisindeki kızarıklığı fark etti. Yılanın midesindeki asit onu yanıklarla kaplamıştı. Fark ettiğinden daha zayıftı ve kimseye yardım edecek durumda değildi.

"Seni iyileştireceğim," dedi eğilerek, ama Ramsey başını öfkeyle salladı ve onu zayıf bir şekilde itti.

"Hayır. Bırak beni, ben iyiyim." Burnunu çekti ve kan çanağına dönmüş gözlerini ona çevirdi. "Ama gitmeden önce sana bir şey söylemem gerek." Elini tuttu, çabalamaktan yüzünü buruşturdu. Derisi ağlayan ülserlerle kaplıydı ama yine de elini sıktı. "Yılan kendi zehrinin izini sürebilir. Annem Finnigan'ı bu yüzden kesti; onu kitaba götüreceğini umuyordu. Renegátok bizi Lonca'da böyle buldu."

Bu açıklama Laynah'ın çene kaslarının gerilmesine neden oldu. Durum korktuğundan da kötüydü. İmparatoriçe en başından beri bahislerini riske atıyordu. Finnigan ve Regina da dahil olmak üzere amacına hizmet eden herkesi kullanmıştı.

Ramsey'nin elini bir kez daha sıkması onu gerçeğe döndürdü. "Git. İmparatoriçe bulmadan önce Finnigan'ı bul." Ramsey başını eğdi Kaptanın yırtılmış göğsünde artık yükselip alçalmayan, daha önceki kan akışı şimdi durmuştu.

Laynah koridordan koşarak çıktı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kanlı eliyle silerken neredeyse kapıya çarpıyordu.

Yüzüğünden yayılan altın ışık ipliği ona yolu gösterdi.

Bölüm Elli Yedi

Ölümçöl Bir İniş

Finnigan

FINNIGAN NEREDEYSE antrenman sahasına ulaşmıştı ki bir çocuğun çığılıı onu durdurdu ve dört beyaz patisi cilalı fayansların üzerinde kaymaya başladı.

Finnigan içinden lanet okudu. Hayatta kalmaları kitabı yakmalarına bağılyken geciktiremezdi ama dehşet dolu çığılıı da görmezden gelemezdi, özellikle de bu çığılık bir çocuktan gelmişken.

Beyaz kedi hızla rotasını değıştirdi, kuyruğı dengesini sağılamak için havayı savururken bir yürüyüş yolu boyunca hızla ilerledi ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı bir çocuk, eğitim faaliyetlerini gözlemlemek için kullanılan izleme platformu göründüğünde. Bu Prens Seth'ti, normalde derin olan sesi şimdi gümüş saçlı bir adam İblis Kitabı için onunla güreşirken korkudan tizleşmişti.

"O benim. İlk ben gördüm!" diye bağırdı Percy, kitabı sertçe çekiştirirken parmak eklemleri kapağıın üzerinde bembeyaz olmuştu.

Seth dengesini kaybedince gergin bir çığılık attı. Percy geriye doğru tökezledi, düşmesini engellemek için korkuluklara tutunurken kitabı bıraktı

bitti. Kitap avuçlarından fırladı, havada dönerken sayfalar uçtu ve aşağıdaki avluya düştü.

"Bak ne yaptın!" Percy tersledi ama Seth çoktan bir gencin korkusuzluğuyla balkondan atlamış, dizlerini bükerek sert toprak zemine düşmesini engellemişti.

Beyaz kedi onun ardından süzülerek aşağı indi ve kitaba doğru havalanmadan önce telaşla bağırarak prensin üzerine kondu. Finnigan hızla yer değiştirerek insan formuna büründü ve kitabı yerden aldı.

"Cornelius!" Seth yüzünü yıkayan bir rahatlamayla haykırdı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Bana Finnigan diyebilirsin," diye gülümsedi çocuk ona sarılırken. "Bu benim gerçek adım." Bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi. Onu koruyan sır aynı zamanda ona karşı kullanılabilecek bir silahtı ama artık değildi.

Seth kaşlarını çatı. "Finnigan mı? Ama Cornelius'u daha çok severdim." Karşılıklı sırtışırken Finnigan onu şakacı bir şekilde itti.

Aniden, uzaklardan gelen bir tıslama havaya nüfuz etti, sesi giderek yükseldi ve yılanın yakında olduğunu işaret etti. Kavurucu bir acı boynunu yaktı ve yılanın onu aradığı gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Saklanacak bir yer aramak için kafasını çevirdi. Avlunun kenarında açıkta kalmışlardı ve gidecek hiçbir yerleri yoktu. Kapı, cephanelik ve kışla çok uzaktaydı; oraya ulaşmak için avlu boyunca koşmaları gerekirdi. Diğer yönde, kale kemerleri içeriye doğru uzanıyordu; yılan da burada ortaya çıktı ve başını onlara doğru çevirdi.

Arkasına bakan Finnigan zindanın kapısını gördü.

"Macera zamanı," dedi ve Seth'in elini tutarak ahşap kapıyı açtı. Önce Seth gitti ve Finnigan taş kapıya kısa bir bakış attı.

Yılanın büyük kafası kapıyı kapatmadan önce kemerleri parçaladı. "Aşağı iniyoruz."

Taş basamakları hızla indiler, yolları parlayan bir anka kuşu illüzyonuyla aydınlatılmıştı. Bu fikri Ramsey'den almıştı -taklit en büyük iltifat biçimiydi- ve onu zindanın derinliklerine doğru süzölmeye gönderdi.

"Beni bekleyin!" Percy seslendi, aceleyle attığı adımlar onlarınkine katıldı ve dik merdivenlerde yankılandı.

Seth inledi ve Percy ile aralarına mümkün olduğunca mesafe koyarak hızlarını artırdılar.

İblis Kapısı nihayet göröndü, yaklaştıkça yanan yeşil meşalelerle aydınlatılmıştı. Dev yüzünün lastiksi dokuları yerden tavana kadar uzanıyordu ve onları gördüğünde gözleri kötölökle parlıyordu.

"Güvenli bir şekilde geçmek için izniniz var mı?" Seth Finnigan'a sordu. "Evet, ama geçmeyeceğiz."

"Değil miyiz?"

"Hayır." Seth'i kolundan tutarak yönlendirdi ve keskin bir sağa dönerek merdivenlerin hemen yanındaki küçük girişin duvarına dayandılar.

"Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?" Finnigan Seth'e sınıfta geçirdikleri zamanı, Laynah'nın olmadığı dersleri düşünerek sordu. İyi bir öğretmendi ama Seth'e 'temel bilgileri' öğretmekle yetinmişti, çocuğun doğal sihrinin tüm cephaneliğine sahip olduğunu pek bilmiyordu. O zaman bile, Finnigan onu henüz tanımaya başladığında, gerçeğı ondan saklamakta zorlanmıştı.

"Hatırlıyorum," dedi Seth, "ama onu sadece eşek şakaları için kullanmam gerektiğini söylemiştin."

"Ve hayati tehlike arz eden acil durumlar," dedi Finnigan, Percy'nin ayak sesleri yükselirken Seth'i merdivenin görüş alanının dışındaki taş duvara doğru çekerek. "Hazır mısınız?"

Seth başını salladı.

Bir an sonra Percy ortaya fırladı, nefes nefese İblis Kapısı'na bir aşağı bir yukarı baktı ve başını eğerek kapının ötesine, zindanlara bakmaya çalıştı. Lanet okudu.

İzin olmadan kapıdan geçmek kesin ölüm demekti.

"*İçeri gelmiyor musunuz?*" diye gürledi İblis Kapısı, korkunç sesi hepsinin irkilmesine neden oldu.

"Yapamayacağımı gayet iyi biliyorsun," dedi Percy.

"*Neden olmasın? Isırmayacağıma söz veriyorum...*" İblis Kapısı ağzını ardına kadar açtı, jilet gibi keskin dişleri titrek yeşil ışıktaki parlıyordu. Ötedeki zindandan serin, küf kokulu bir hava akımı çarptı üzerlerine.

Percy tereddüt etti ve Finnigan bir an için deliyi kendi kıyametine yürümekten kurtarıp kurtarmama konusunda zor bir karar vermek zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Ama Percy hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıp bir adım geri çekilince sağduyu galip gelmiş gibiydi. Yavaşça döndü, yüzündeki terli saç tellerini itti ve buğulanmış gözlüklerini temizleyip yerine taktı.

Her an başını kaldırıp Finnigan ve Seth'in durduğu noktaya bakabilirdi.

Ama onlar görünmezdi ve Percy onları göremiyordu. Yine de birbirlerini görebiliyorlardı ve Seth ona endişeyle bakarken Finnigan parmağını dudaklarına götürmeden önce ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Seth başıyla onayladı.

Percy'nin gitmesini beklediler, ama o merdivenlere doğru döndüğünde İblis Kapısı konuştu, hırıltılı sesi hepsinin sıçramasına neden oldu.

"Küçük bir insan görüyorum..." Yassı burun deliklerinden yüksek sesle nefes aldı, havanın hücumu Percy'nin saçlarını kamçıladi. *"Ama üç kişinin kokusunu alıyorum. Kaç kişi dışarı çıkacak?"*

Percy gerildi ve İblis Kapısı ile merdiven boşluğu arasındaki küçük girişi taradı.

İblis Kapısı, Percy'nin ensesindeki tüyleri diken diken eden alçak bir kıkırdama çıkardı, ardından Percy'nin bakışları duvarları tararken sağır edici bir sessizlik oldu, başını eğerek dinledi.

Finnigan da Seth gibi nefesini tuttu.

Beş saniye geçti. On saniye. On beş.

Ve sonra Seth kendini tutamayarak yutkundu, adem elması hareket ederken çıkardığı gergin ses duyulabiliyordu.

Percy de duydu. Etrafında döndü, şeytani bir büyü bağırırken kolunu kaldırdı. Avucundan kavurucu bir ateş fışkırdı, ısı alevlerden önce onlara ulaştı.

Finnigan onun için hazırды, kitabı Seth'in eline tutuşturdu ve yaklaşmakta olan ateşi elleriyle yakaladı. Alevleri bükerek kendi üzerine kıvrılan bir dalga haline getirdi. Sıcak alevler Percy'ye doğru yükselirken, Percy taş duvara çarpmadan önce sıçrayarak kaçacak zamanı ancak bulabildi. Geniş ağzı onu hevesle bekleyen İblis Kapısı'nın yanına indi, alt ve üst dişleri birbirine bağlayan bir tükürük teli vardı.

Percy irkildi ve kapıya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olan ayağını geri çekti. Başını kaldırdı ve görünmezlikleri hareket ettikleri anda kaybolan Finnigan ve Seth'e dik dik baktı.

Percy onları görünce öfkeyle çığlık attı. Finnigan ona bir büyü yapmak üzereydi ki, çok yukarılardan gelen öfkeli bir tıslama havayı doldurarak aşağılarda yankılandı. Kiddia merdiven boşluğundan aşağı süzüldü, büyük pulları taş duvarlara sürtünürken hışırdıyordu.

Yılanın başı hızla görüş alanına girdi. Ayağa kalkmaya çalışan Percy korkuyla haykırdı ve yere düştü. Yılan dönüp Finnigan'a baktı, çatallı dili havayı tatmak için ileri fırladı. Yılanın titreyen dilinin sinir bozucu dokunuşunu boynunda hissetti. Yılan onun olduğunu biliyordu.

"Git!" diye bağırdı merdiven boşluğundan sabırsız bir kadın sesi.

Kiddia sıkıntıyla tısladı. Yılanın geniş kafası için giriş yolunda neredeyse hiç yer yoktu. Finnigan kısa bir süre için Şeytan Kapısı'nın yılanı geçmeye çalışırsa öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Hayvanların bağışıklığı var mıydı?

Yılanın pullu gövdesine binen kadın Ildi'ydi, maskesi başının üstünde duruyordu. Onu soytarı kostümünün içinde tanıyamadı, bakışları onun üzerinden kayarak Seth'e odaklandı.

"Sen!" diye bağırdı. "Prens! Kitabı bana ver."

"Hayır, o benim!" Percy onlara ulaşmak için çaresizlik içinde yılanın altında sürünerek bağırdı. "Onu *bana* ver!"

Geriye doğru kaçan Seth'e doğru hamle yaptı.

Finnigan kolunu kaldırarak, "Buraya at," diye ısrar etti.

Seth onu Percy'nin kafasının üzerinden fırlattı ve Percy onu yakalamaya çalışırken kendine rağmen sırttı. Finnigan topu ustalıkla yakaladı ve omuz silkerek Percy'ye küçük bir gülümseme verdi.

"Oyun oynamayı bırakın!" Ildi yukarıdan elini tehditkâr bir şekilde kaldırarak onları tersledi. "Onu zorla almamı istemezsin."

Percy'nin gözleri Finnigan'a dikildi. "Soytarı..." diye nefes aldı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Finnigan onun zihnindeki çarkları görebiliyordu.

Dönüyordu. Birden parmağını Finnigan'a doğru uzattı, fısıldarken tükürükler uçuşuyordu: "Sensin! Sen Finnigan'sın."

Finnigan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de."

"Kitabı bana hemen ver, yoksa kim olduğunu herkese söylerim. O da dahil!" diye tükürdü Ildi'yi göstererek.

"Son uyarı," diye seslendi Ildi, eğilip sözlerini yakalamaya çalışarak.

Finnigan, Jester'ın eğlenen ses tonuyla, "Kimliğimi çözmüşsün," dedi. "Tebrikler."

Percy onun alaycılığını fark etmedi ve böbürlenme fırsatını yakaladı. "Oh, zor olmadı. Seni ve küçük sarışın huskarl'ın Kupa Odası'ndaki aşk kaçamağını gördüm." Kapıyı kapattı. "Ah evet, ahlaksızlığınız arasında soytarı maskesini fark ettim. Ne sefahat! Utanç verici!"

Finnigan'ın gülümsemesi daha da genişledi ve aklına gelen en tuhaf şeyi söyledi -eski mabeyinciye başka hiçbir şeye benzemeyecek şekilde sarsacak bir şey. "En azından ben biraz alıyorum."

Percy'nin gözleri şaşkına döndü ve öfkeyle bağırarak saldırdı.

Finnigan onun yanından geçerek kitabı kaldırdı ve fırlatmaya hazırlandı. "Bahse girerim yakalayamazsın," diye alay etti Jester'ın şarkı söyleyen sesiyle, kitabı Percy'nin omzunun üzerinden fırlatırken.

"Evet, yapabilirim!" Percy, Finnigan'ın kitabı İblis Kapısı'ndan fırlatmış olmasına aldırmadan kitabın peşinden sıçrayarak bağırdı. Kitap bir gümbürtüyle diğer tarafa düştü ve Percy peşinden sıçradı.

Kapının çenesi o kadar hızlı kapandı ki hareket fark edilmedi. Percy'nin çılgılık atacak zamanı bile olmadı. Dişler Percy'nin vücudunu keserken duyulabilen tek şey, vahşi çıtırtılarla dolu bir gıcırtının eşlik ettiği bir çiğneme sesiydi.

İblis Kapısı'nın ağzı yavaşça tekrar açılırken dişleri kıpkırmızı parlıyordu.

Ildi tiksintiyle geri çekildi. Katika ise keskin bir tıslama çıkardı, zaten metalik kan kokan havanın tadına bakarken dili açlıkla titriyordu.

Katika aniden Percy ve kitabın peşinden İblis Kapısı'ndan içeri daldı. Ildi zar zor tutunmayı başardı ama bıraksaydı çok daha iyi olurdu.

Finnigan'ın teorisi çok geçmeden test edildi, çünkü yılanın başı güvenli bir şekilde geçti, ardından boynu ve sonra vücudunun Ildi'nin oturduğu ilk kısmı geldi.

Chomp.

İblis Kapısı anında Ildi'yi keserek Kiddia'ya temiz bir kesit attı. Yılanın kafası kopmuş bedeni anında yere düştü. İkisi de ölmüştü.

Hay Allah. Midesi nadiren bulanırdı ama kan kokusu çok baskındı, duyularına nüfuz ediyor ve dar alanın nemli duvarlarına yapışıyordu.

Seth dehşet ve tiksinti karışımı bir duyguyla kana bakıyordu. "Kitabı alalım mı?" diye sordu zayıf bir sesle.

Finnigan boğazını temizledi ve başını salladı. Kitabı aldı, vücudunu yılanın vücudunu geçecek ve İblis Kapısı'nın dişlerinin üzerinden geçecek şekilde eğdi. Finnigan ona tekrar katıldığında Seth ağzını kapatmıştı ve yeşil görünüyordu. İkisinin de temiz havaya ihtiyacı vardı.

Finnigan kitabı yukarı taşıdı, Seth de yolu gösterdi. Kanlı sahneyi arkalarında bırakma hevesiyle dik basamakları ikişer ikişer çıktılar.

Finnigan elini boynuna koydu ve umut etti... yara artık yılanın onu takip ettiği zamanki gibi sıcak değildi, ama kesik hala

ve ne kadar denerse denesin, büyüü onu iyileştiremezdi.

Finnigan ve Seth, Kiddia'nın girdiğı parçalanmış kapı çerçevesinden geçerek gece gökyüzünün altında dışarı çıktılar, temiz hava yüzlerini serinletiyordu.

Ancak Finnigan rahat bir nefes alamadı çünkü yalnız olmadıklarını hemen fark ettiler. Kıpırmızı cüppeli büyücüler bekliyorlardı, sivri kukuleları beyaz maskelerinin üzerine gölgeler düşürüyordu.

"İşte buradasın," dedi İmparatoriçe Katika, bir kadını saçlarından tutup öne doğru sürükleyerek. "Kalpten bir konuşma zamanı."

Laynah'ın kemerli boynuna bastırılmış bıçağın akıldan çıkmayan görüntüsü tüm umudunu yitirmesine neden oldu.

Elli Sekizinci Bölüm

Seth'in Ordusu

Laynah

"SEVİMLİ YILANIMI ÖLDÜRDÜN!" diye öfkelen­di imparatoriçe ve Laynah'ı saçlarından sürükleyerek ilerledi.

Finnigan soğuk bir ifadeyle, "İldi'nin cehaleti senin yılanını öldürdü," dedi.

İmparatoriçe bu cevaptan hoşlanmadı ve Laynah'ın saçlarını acıyla sıkarak acı içinde haykırmasına neden oldu.

"Katika, dur!" Finnigan emretti, sesindeki hafif titreme korkusunu ele veriyordu. "Onu serbest bırak."

"Önce bana İblis Kitabı'nı ver."

Katika cevap beklemeden Laynah'ın başını geriye doğru salladı. Kafa derisine yakıcı bir acı saplandı ve bu acı bir an için dikkatini boğazındaki bıçağın ısı­rığından uzaklaştırdı.

Finnigan'ın beti benzi attı. Seth'e, "Kitabı ona ver," dedi.

"Hayır!" Laynah nefes nefese kaldı ama Katika başını tekrar geriye doğru çekince dünyası acıdan bembeyaz oldu.

"Senden tek kelime daha duymak istemiyorum."

Prens Seth onlara doğru bir adım attı ama Katika başını ona doğru çevirerek, "Olduğun yerde kal evlat. At onu."

Kitabı imparatoriçeye fırlatmaya hazırlanırken Seth'in yüzü pişmanlık doluydu.

"Dur!" diye gürledi uzaktaki mazgalların tepesinden bir ses. Katika dönerek Laynah'ı da kendisiyle birlikte dönmeye zorladı.

Siperlerde onlarca insan sıralanmıştı. Aralarında askerler de vardı ama geri kalanlar normal, sıradan kale halkıydı. O izledikçe daha fazla insan geliyordu; hizmetkârlar, soylular, Seth'in yaşlarında görünen büyük çocuklar ve hatta kahya.

Ellerinin arasında cızırdayan büyüü gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kral Rutherford önde ve ortada duruyordu, bakımlı sakalı ve tacı uzaktan bile fark ediliyordu. "Yeter, Katika" diye gürledi, sesi avluya doğru gürlüyordu. "Şimdi teslim olun."

Krallarının döndüğüne hiç şüphe yoktu. "Küçük ordunuz mu?" Katika alaycı bir şekilde seslendi.

"Hayır, o benim," dedi Seth yüksek sesle, kitabı göğsüne doğru sıkıca kavrayarak. "Ve hepsinin kendi doğal büyüü var."

"Nasıl?" Katika talep etti.

Seth, "Babam Baxton Malikanesi'ne gitmeden önce bana panzehiri verdi," dedi. "Katliamdan sonra böyle bir büyüün paylaşılması gerektiğini fark ettim ve mümkün olduğunca çok insana vermeye başladım. Ve bununla nasıl savaşılacağı konusunda eğitim alıyorduk."

Laynah dinlerken boynunu bıçaktan uzaklaştırdı. Seth'in panzehire erişimi olduğunu hiç bilmiyordu. Bu, ona şeytani büyüler öğretirken büyüün ona neden bu kadar kolay geldiğini açıklıyordu - sadece onunla dalga geçiyordu.

Finnigan onaylayarak Seth'e, "Çok meşgulumüşsün," dedi. Ses tonu sakindi ama dikkatli gözleri etrafta geziniyordu ve Laynah onun kendisini serbest bırakmak için bir fırsat kolladığını anlayabiliyordu.

Prens başını salladı. "İki gün önce panzehirimiz bitti ama bugün bir şey oldu," diye devam etti, ellerini havaya kaldırmış bakarken. "Doğal büyü kendiliğinden geri geldi." Çenesi kilitlendi. "Şimdi krallıktaki *herkes* doğal büyüüne sahip ve burada gördükleriniz savaşımaya hazır. Sayıca sizden fazlayız imparatoriçe. O yüzden Laynah'ı bırak -Yoksa."

Genç olmasına rağmen sesi emrediciydi ama Katika başını geriye attı ve güldü.

"Oh, küçük prens. Bu işler böyle yürümez!"

"O zaman... nasıl çalışıyorlar?" Seth geri adım atmadan sordu.

"Nasıl çalışacaklarını söylersem öyle çalışırlar," diye tersledi Katika, bıçağı Laynah'ın boğazından çıkarıp havada sallayarak. "Bıçağımı görmüyor musun, küçük çocuk? Burada pazarlık gücü bende-"

Finnigan, Laynah'ın yer değiştirmesiyle aynı anda saldırdı, ikisi de Katika'nın dikkatinin dağıldığı anı hareket etmek için kullandı. Bıçak artık boğazında olmadığı için Laynah küçüldü ve Katika'nın parmaklarının arasından kayarak ipeksi kürklü bir tilkiye dönüştü.

Finnigan Katika'nın hançerine yöneldi ama bir düşman büyüü onu geri çekilmeye zorladı.

Bu sırada Laynah pençeleriyle Katika'nın göğsüne tırmandı ve dişlerini kadının bileğine geçirdi.

İmparatoriçe çığlık attı ve bıçağı düşürdü. Laynah yere düştü ve imparatoriçenin ayaklarının dibinde dört ayak üzerine düştü - imparatoriçe bir yılanı dönüşürken ayakları hızla ince sarmallara dönüşüyordu.

Yılanın başı ölümcül bir hassasiyetle ona doğru fırladı. Gür kuyruğunu sallayarak yılanın saldırısından kıl payı kurtuldu. Yılan onu acımasızca kovaladı, ama o kuyruğunun ucundaydı, sivri dişleri yılanın vücuduna batmasına birkaç santim kalmıştı.

Çılgınca bir kürk, pul ve keskin diş kasırgası başladı ve Laynah, Katika'yla dişe dişe ve pençeyle savaşıırken etraflarında süren savaşın ya da yakınlarında çarpışan büyülerin neredeyse farkında değildi.

Aralarındaki hayatta kalma mücadelesi devam ederken, doğal olmayan, kulakları yırtan bir kükreme havayı doldurdu ve ani bir karışıklık zeminin sarsılmasına ve aralarının açılmasına neden olarak onları birbirinden ayırdı.

Laynah'nın pençeleri, zemin altında parçalanıp hızla genişleyen karanlık bir uçurumun içinde kaybolurken tutunmak için çırpındı. Düştü.

Altın bir ağ onu yakaladı ve Finnigan onu güvenli bir yere kaldırdı, yere bırakırken büyülü lifler kayboldu.

Laynah insan formuna geri dönerek dehşet içinde enkaza baktı. Gökyüzündeki yarık dikey olarak parçalanmış, siperlerin taş işçiliğini yırttıktan sonra yerde derin bir yarık oluşturmuştu.

Yarıktan perili fısıltılar geliyordu ve uhrevi bir rüzgâr uğulduyordu, ötesindeki hain diyardı hatırlatıyordu.

Çılgınlıklar havayı doldurdu. Karşıt gruplar dağılmıştı, bazıları yarıktaki kaybolmuş, diğerleri ise uçurumun kenarından kaçmaya çalışıyordu. Yer molozlarla doluydu ve Laynah bir daire çizerek Seth'i aramaya başladı.

"Kral düştü!" diye feryat etti biri.

Hayır. Laynah'nın bakışları mazgallara döndü. Yarık duvarı ikiye bölmüş, tam ortasına dalmış ve Kral Rutherford'un bir saatten az bir süre önce durduğu yerde derin bir çatlak oluşturmuştu.

bir dakika önce. Soğuk ve sert gerçek midesinin çukuruna yerleşti: Kral Rutherford yarığın içinde kaybolmuştu. Gitmişti.

İçini bir korku kapladı ve Seth'i aramak için başını çılgınca sağa sola çevirdi.

"Seth!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Diğerleri de çığlığa katıldı.

"Prensi gören oldu mu?"

Laynah, Kardeşlik üyelerinin karanlık büyücüleri yakaladığı sahneyi taradı. Renegátok'un bir kısmının kargaşa sırasında oradan ayrıldığı belliydi. Yılan formunda ya da başka bir şekilde Katika'dan hiçbir iz yoktu.

"İmparatoriçe nerede?" Laynah seslendi. "Peki Seth nerede?"

Bir Kardeşlik büyücüsü onlara doğru koşarken bir çığlık duydu.

"Renegátok prensi rehin aldı!" diye bağırdı yaralı gözüne bakarken.

"Büyük Salon'da barikat kurmuşlar!"

Haber orman yangını gibi yayıldı, kalplerindeki korku ve öfkeyi ateşledi. Bir anı daha boşa harcayamazlardı.

"Kitap," diye soludu Laynah, Finnigan'a dönerek. "Yak onu. Seth'i bulacağım ve onu koruyacağım-"

Finnigan başını salladı. "Seth'te İblis Kitabı vardı."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Durum kötüden daha kötüye gitmişti. Acımasız bir öfke onu ele geçirmeden önce bir an umutsuzluğa kapıldı ve yakaladıkları bir grup karanlık büyücüye doğru yürürken ayaklarını ileri doğru itti. Yerde diz çökmüşlerdi, elleri arkadan bağlıydı.

O yaklaştıkça, en yakınındakiler başlarını kaldırdı ve onun sert ifadesini gördükçe yüzlerindeki korku arttı.

Bıyıklı, kaslı bir adama doğru uzandı. Adam onun elinden ürküp kaçtı ama kadın büyü yapmadı. Bunun yerine elini büyücünün başının üzerine koydu. Dokunuşu duyularını adamın içine gönderdi, onları birbirine bağlayan bir bağ yarattı, bağ sıkıca koptu. Büyücünün büyüünü acımasızca ve özür dilemeden boşalttı ve kendi rezervlerine aktardı.

Hepsini teker teker emerken büyücüler soluk soluğa kaldı. Bu samimi bağlantıda, her bir büyücünün ruhunu kaplayan karanlığı, onları tarikata bağlayan sinsi şeytani sözleşmeleri hissedebiliyordu. Hayatlarına musallat olan yükü, onları bu ana getiren görünüşte küçük seçimleri algıladı ve hepsini özgür bırakabilmeyi diledi. Her birinin sadece sihrin tadına varmak için yaptığı fedakârlıklar akıl almazdı, yol boyunca incittikleri insanlar ise yürek burkucuydu.

Bir daha asla. Bugünden sonra hiç kimse büyüüne erişmek için Öteki Taraf'a güvenmek zorunda kalmayacaktı. Ve bugünden sonra, bir daha asla başkasının enerjisini almayacaktı. Kimsenin ruhuna tecavüz etmemiş olsa da, içinde bir parça pişmanlık vardı. Finnigan'a büyü vermek doğru gelmişti ama bu şimdi yaptığından farklıydı. Başkasının iradesine karşı büyü sifonlama eylemi yanlış hissettiriyordu.

Aynı zamanda kendisini herhangi bir büyücünün sahip olabileceğinden çok daha güçlü hissetmesini sağladı. Damarları güçle dolup taşıyordu. Neredeyse sayıklıyordu - ne kadar enerji kullanabileceğinin bir sınırı yok gibiydi. Enerjinin kendisi güzel ve saftı, elde edildiği kötülük tarafından lekelenmemişti.

Derin bir nefes aldı, parlayan ellerinin ve tuttukları gücün tadını çıkarıyordu - İblis Kitabı'nı yok edebilecek kadar güçlü bir güç.

Bölüm Elli Dokuz

Prensler

Laynah

Büyük Salon'un tavanından muhteşem kristal şamdanlar sarkıyordu. Laynah hayatında pek çok kez onlara huşu içinde bakmıştı, ama çatı katında onların üzerinde olmayı, casus deliklerinden aşağıdaki görkemli salona bakmayı hiç beklemiyordu.

Laynah, "Bu kalenin çoğunlukla gizli geçitlerden oluştuğunu düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı.

Finnigan karanlık ve tozlu alanda onun yanına çömelirken, "Haksız sayılmazsın," dedi.

Çok aşağıda, İmparatoriçe Büyük Salon'un ortasında volta atıyor, odayı girmeye çalışanlara karşı koruyan yandaşlarını tersliyordu. Prens'in ordusu karanlık büyücülere karşı büyük bir fark yaratmıştı ve İmparatoriçe yüksek sesle şikâyet ederken saçlarını yoluyordu. Belli ki stres etkisini gösteriyordu ve soğukkanlılığı kırılmaya başlamıştı.

"Kardeşlikle savaşmamız ya da onları kazanmamız gerektiğini biliyordum ama oda hizmetçileri ve seyislerle uğraşmak zorunda kalacağımızı beklemiyordum!"

Patrick de dâhil olmak üzere, düşenlerin cesetleri karo döşeli zeminde oldukları yerde kalmıştı. Finnigan'a en yakın arkadaşlarından birinin öldüğünü söylemenin kolay bir yolu yoktu ve onu arkadaşının cesedini görmeye hazırlamaya çalışırken kelimeler yetersiz kalmıştı.

"Finnigan?" diye fısıldadı, bir elini onun koluna koyarak. Neredeyse ona iyi olup olmadığını soracaktı. *Tabii ki iyi değil.* Keşke başka ne söyleyeceğini bilseydi.

Finnigan başını hızlıca salladı ve Finnigan onun şu anda arkadaşının kaybıyla başa çıkamayacağını anladı. Finnigan'ı izledi ve dikkatini aşağıdaki sahneye yeniden odakladı.

Ramsey Patrick'in yanından ayrılmamıştı ve onun yanında kıvrılmış yatıyordu. Renegátok üyelerinden biri botuyla onu dürttüğünde inledi.

"Sen daha ölmedin mi?" diye sordu karanlık büyücü alaycı bir ses tonuyla. "Henüz... değil," diye homurdandı Ramsey.

"Buna bir çare bulabilirim."

İmparatoriçe, "Bırak onu," dedi. "Kalenin kontrolünü ele alın. Çok fazla hata yapıldı."

İblis Kitabı, Seth'in tahtta bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde oturduğu Yüksek Masa'nın üzerindeydi.

İmparatoriçe kürsünün dibinde durakladı ve protesto çığlıkları boğuklaşan, bağlarına karşı mücadele eden prene baktı.

"Tahtta geçirdiğin zamanın tadını çıkar, küçük prens. Orada uzun süre kalmayacaksın.

Bu savaşı kazanacağız ve o zaman bir rehineye ihtiyacım kalmayacak." Seth'in gözleri şok içinde açıldı.

"Bunu söylemek bana acı veriyor, çünkü sen sadece bir çocuksun ve yanlış bir şey yapmadın," diye devam etti imparatoriçe, "ama sen sahte bir soydan geliyorsun.

sözde kralların. Bugünden sonra, Eski Kormend imparatorluğa geri dönecek ve ben yöneteceğim."

İmparatoriçe dalgınlıştı ve Seth'in ağzını kapatarak itiraz etmesini kapüşonlu göz kapaklarının arasından izledi.

"Birçok kişi seninle evlenmemi önerdi," dedi hülyalı bir şekilde, "ama asla sahte bir prensle evlenemezdim, doğuştan gelen hakkımdan vazgeçip sahte bir kralın yanında oturamazdım. Yaşlı Kormend'i yeniden kazanmak için bile. Bunu düşündüğüm zayıf anlar oldu... Seninle evlenebilir ve boğazını kesebilirdim." Uzun bir iç geçirdi. "Ama bu daha iyi. Aldatma yok, sadece gerçek. Bu onurlu bir yol."

Gürültülü bir patlama salonu sarstı. "O da neydi?" Katika ağladı.

"Kardeşlik içeri girmeye çalışıyor," dedi takipçilerinden biri. "Eee? Orada öylece durmayın. Bizi savunun!"

Büyük Salon'un dışındaki balkondan yüksek bir gümbürtü duyuldu ve birkaç Renegátok büyücüsü telaşla bağırarak kırık kapıların eğik menteşeler üzerinde asılı durduğu balkona doğru döndü. Kanat çırpma sesleri Laynah'ın kulaklarına ulaştı ve bir an sonra kahverengi kürklü büyük bir yaratık süzülerek salona girdi.

Floofy imparatoriçenin önüne indiğinde Laynah keskin bir nefes aldı, garip inişinin ağır gürültüsü kristal avizelerin sallanmasına ve salonun etrafına ışık desenleri yaymasına neden oldu.

"Floofy," diye fısıldadı korkuyla, yumrukları sıkılaşmıştı. "Onun orada ne işi var?"

Renegátoklar ejderhaya huşu ve şaşkınlık içinde bakarken, döküm elleri hazır bekliyordu.

Kukuletalı bir atlı atından indi. Kıyafetlerinin tozunu alırken diğer büyücüler tarafından rahatsız edilmemiş görünüyordu.

İmparatoriçe kuşkuyla, "Burada ne *arıyorsun*?" diye sordu.

Atlı kırmızı bir gül salladı ve imparatoriçeye uzattı.

"Bunu sana getirdim," dedi, aksanı Rosarian ve Kormendian'ın tanıdık bir karışımıydı. Kapüşonunu geriye attı.

Sürücünün kim olduğunu fark etmesi Laynah'nın karnına bir yumruk gibi indi. Quinn'di.

"Bir gül mü?" diye sordu imparatoriçe, çiçeği almak için hiçbir hamle yapmadan.

Quinn'in sesi Laynah'nın ağabeyiyle özdeşleştirdiği kendini beğenmişliği taşıyordu. "*Sadece* bir gül değil. Sana başka bir hediye de getirdim."

Floofy'ye dönmesini işaret etti. Yaratık mızmızlandı, kulakları aşağı sarkarken gözleri kısılmıştı.

Quinn sabırsızca Floofy'ye, "Dön," dedi ve bu kez sesi Marek'inkini andırıyordu.

Floofy ayaklarını sürüyerek yavaşça olduğu yerde döndü.

"Neler oluyor?" Laynah Finnigan'a tısladı. "Quinn'in döndüğünü biliyor muydun? Bu da planının bir parçası mı?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla onu bulması için gönderdiğim atlı bir daha geri dönmedi."

Floofy döndü, yan tarafı ve beli göründü. Kolları ve uzun kahverengi saçları tüylü ejderhanın böğrüne doğru sarkan bir kadın, gevşekçe üzerine kapanmıştı.

Quinn kadının çenesini kavradı ve baygın başını imparatoriçeye bakacak şekilde çevirdi. "Öldü," dedi ve kadının başının tekrar yere düşmesine izin verdi.

Laynah dehşet içinde sarsıldı. O kısa bakışta Grace'in cansız yüzünü, uzun kahverengi saçlarını tanıdı ve acı içinde kıvrılırken ciğerlerinden bir öfke çığlığı koptu. Finnigan'ın eli tam zamanında ağzının üzerine gelerek çığlığını bastırdı. Kulaklarına kan hücum etti ve aynı akıl almaz düşünce zihninden geçerken göğsünde çarpan kalbinin ağrısını hissedebiliyordu: *Grace öldü. Grace öldü. Grace...*

Öldü mü? Ama nasıl? Grace odasında, güvenli bir yerde kalacağına söz vermişti.

Finnigan'ın kolunu tuttu. "Bak," diye fısıldadı, "Grace'in saçlarına bak."

Finnigan'ın gözleri büyüdü. "Bu... uzun."

Göz göze geldiler ve Laynah zorlukla yutkundu.

Lütfen öyle olsun.

İmparatoriçe, "Kendi karınızı öldürdüğünüze inanmalı mıyım?" dedi.

"Gerçekleri görmem zaman aldı," diye itiraf etti Quinn, "ama ailem haklıydı. Beni uyarmaya çalıştılar - o kadın ve ben asla birbirimize uygun değildik. O benim kaderim değildi."

İmparatoriçe kuşkuyla, "Peki ya ben?" diye sordu.

Quinn'in yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Evet. Gördüğünüz gibi Grace güvenli ve basit bir hayat istiyordu." Katika'ya dönmeden önce Grace'in cansız bedenini işaret etti. "Ama ben harika bir hayat istiyorum."

Quinn, Grace'e sırtını dönüp kendisine yeni gözlerle bakan imparatoriçeye doğru ilerlerken Laynah kaşlarını çatı.

"Haklısın," diye onayladı Katika, ama sesi hâlâ çekingendi.

"Ve arkamda bıraktığım miras da büyük olmalı," diye devam etti Quinn. "Eğer gerçekten bu toprakların Prensi isem, bunu soyuma borçluyum."

"Öyle," diye yanıtladı Katika, Quinn yaklaşırken sesi yumuşadı ve ifadesi sakinleşti.

İmparatoriçe uzun boyluydu ama Quinn daha uzundu ve Laynah birbirlerine bu kadar yakışmalarından nefret ediyordu.

Ama hâlâ bunun gerçek olmadığı umuduna tutunuyordu. Daha önce de yanılmıştı ve Quinn onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Ama imparatoriçe gülü kabul ederken yüreği burkuldu. "Bu sözleri sizden duymayı bekledim ve umdum," dedi Katika yavaşça, "ama gerçek olamayacak kadar iyi geliyorlar."

Evet, öyle, dedi Laynah, her kelimeye tutunurken yanaklarının iç kısımlarını sertçe ısırarak.

Quinn'in gülümsemesi genişledi ve neredeyse alaycı bir hal aldı.

"Bana inanmıyor musunuz?" İmparatoriçe tereddüt etti. "Hayır, inanmıyorum."

"Eğer ihtiyacınız olan kanıtsa..." Quinn kürsüye doğru yürüdü.

Laynah gerildi, Finnigan'ın elini sıkıca kavradı ve Quinn'in kürsüye çıkıp Yüksek Masa'nın etrafından dolaşarak prense doğru ilerlemesini izledi.

"Ne yapıyorsun?" Quinn prense ulaşip onu çözmeye başladığında Katika sesinde bir panik notasıyla sordu.

"Rutherford hattını bitirmek." "Hayır! O benim rehinem."

Quinn basitçe, "Bir rehineye ihtiyacın yok," dedi. "Ben varken olmaz."

İmparatoriçe bunu düşündü. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" "Çocuğun ölümünün bir düğün hediyesi olabileceğini düşündüm."

Laynah çıldırmak üzereydi. Gerçek ya da değil, Quinn'in tehdidi onu bir şimşek gibi çarptı. Seth'e yardım etmesi gerekiyordu. Öylece oturup izleyemezdi ama başka tarafa da bakamazdı.

Yanı başındaki Finnigan da en az onun kadar bu sahneden etkilenmişti.

Quinn'in çocuğu gömleğinin ucundan tutup havaya kaldırmasını izlediler. Ağızlık gitmişti ve Seth'in korkmuş yakarışları havayı yararak kadının kalbini deldi.

"Hayır," diye inledi Laynah.

"Eee?" Quinn, çırpınan çocuğu havada tutarak, tekmeleyen bacaklarına aldırmadan sordu. "Bu bir evet mi?"

"Evet," diye yanıtladı Katika.

Quinn Seth'i daha yükseğe kaldırdı. Çocuğun çırpınışları şiddetlendi, Quinn'in diğer eli boğazına dolanırken bacakları çılgınca tekmeliyordu. Bir Hain büyü prensi içine çekerken Quinn'in ellerinden kara büyü fışkırdı.

Büyü dağılınca Seth gevşedi ve Quinn onu dikkatsizce tahtın üzerine bıraktı. Çocuğun başı öne düşmeden önce geriye yuvarlandı.

"Hayır..." Laynah inledi, nefesi kesilirken hıçkırıklarını bastırdı. *Bu gerçekleşiyor olamazdı.* "Quinn bunu nasıl yapabildi?" İnançsızlık içini doldururken Finnigan'a şok içinde baktı. "Hayır, bunu yapmış olamaz." Gözlerinden yaşlar süzülürken görüşü bulanıklaştı. "Buna inanamıyorum."

Finnigan çaresizce başını salladı, yüzü kederle dağlanmıştı. "Oraya gitmeliyiz," dedi Finnigan onun elini tutarak. "Gel hadi."

"Bekle," dedi, Quinn imparatoriçeyle buluşmak için aşağı inip onun elini tutarak öperken gözlerini ayıramadı.

"Prensi sen öldürdün," dedi Katika şaşkınlıkla.

"Senin için hepsini öldürürdüm," dedi Quinn.

Katika'nın ifadesi açlığa dönüştü, gözleri sanki bu talihli olaya inanamıyormuş gibi parlıyordu. "Hepsine diz çöktürmek için ihtiyacım olan tek prens sensin," dedi.

Quinn gülümsedi ve başını salladı. "Hiç kimseye ihtiyacın olmadı, bana bile. Ama" diye ekledi, bir adım daha yaklaşırken ifadesi kararıyordu, "senin için onlara diz çöktüreceğim."

İmparatoriçe eğildi ve Quinn yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptüğünde Laynah'nın vücudu buz kesti.

Hayır, hayır, hayır. Bu yanlıştı. Bu Quinn değildi, olamazdı. Bu bir numara olmalıydı. İmparatoriçe'ye yaklaşmak için özenle hazırlanmış bir oyun. Her an her şey ortaya çıkabilirdi.

Quinn, bir zamanlar Grace'e yaptığı gibi Katika'ya sevgiyle gülümseyerek geri çekildi.

Öfkesi içinden akarken Laynah'nın kanı pıhtılaştı ve neredeyse tüm tavanı yerle bir etmeye hazırdı. Sadece Finnigan'ın elini nazikçe çekmesi onu sabırlı olmaya ikna etti.

"Beni takip edin," dedi. "Sessizce."

Hafif adımlarla tavan arasının uzak tarafına geçtiler. Aşağıya inen bir merdivenin bulunduğu dikey bir shaft vardı. Finnigan merdivenden zarifçe kayarak indi ama Laynah o kadar becerikli değildi ve ahşap basamaklar her gıcırdadığında yüzünü buruşturarak yavaşça aşağı indi.

Köşeye loş ışık girmesini sağlayan mavi kumaştan büyük bir duvar dışında içerisi karanlıktı. Nerede olduklarını anlaması bir anını aldı - doğrudan Yüksek Masa'nın arkasında, görkemli dikey sancakların duvarı süslediği yerde. Alt kısım tahtalarla kaplıydı ve meraklı gözlerden gizlenmişti ama Finnigan gıcırdayan bir sürgüyü serbest bırakarak ayaklarının yakınındaki küçük bir kapının içeri doğru açılmasını sağladı.

Sessiz olmasını işaret etmek için bir parmağını dudaklarına bastırarak beyaz kediye dönüştü. Laynah da onu takip etti ve kedi ile tilki ağır mavi kumaşı iterek alçak açıklıktan geçtiler.

Yüksek Masa'nın arkasındaki kürsüdeydiler. Yanlarında bir figür hareket etti ve Laynah panik içinde donakaldı. Tam bir Renegátok büyücüsünün ayaklarının dibinde belirmişlerdi, botları kıpkırmızı cübbesiyle örtülüydü.

Alçak bir gümbürtü dikkatini çekti. Beyaz kedi masanın altında onu bekliyordu. Renegátok büyücünün onları fark etmediğini anlaması biraz daha uzun sürdü; ayaklarına bakmıyordu.

Laynah büyücünün ayaklarının etrafından dolandı, kuyruğunun ucu cüppesinin kenarına değerken masanın altındaki hoş karanlığa daldı. Yüksek Masa'nın salona bakan ön tarafı dekoratif bir örtüyle kaplıydı ve Finnigan'la birlikte sandalyelerin ayakları arasında dolanırken bolca örtü sağlıyordu.

Seth'in hareketsiz bacaklarının yanında durup, kürsünün zemininden birkaç santim sarkan örtünün altına bakmak için vücutlarını indirdiklerinde kalbi acıyla sıkıştı.

İmparatoriçe Katika yine volta atıyor, yüksek sesle büyülerin gürlediği kapılara endişeyle bakıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Basit," dedi Quinn.

"Evleneceğiz." "*Şimdi mi?*"

"Elbette." Ramsey'e eliyle işaret etti. "Biri kardeşimin ayağa kalkmasına yardım etsin. Eminim töreni yönetme şerefine nail olacaktır."

"Bırak beni," diye hırladı Ramsey, bir büyücü ona doğru uzanırken kolunu geri çekti. Quinn'e ters ters baktı. "Bize nasıl sırtını dönersin?"

"Hain diyor," diye alay etti bir Renegátok büyücüsü.

Quinn Ramsey'e, "Annem işte bu yüzden Renegátok'a liderlik etmeni istemedi," dedi.

Ramsey uzun birkaç saniye boyunca kardeşine baktı. Dudakları sanki konuşacakmış gibi aralandı, ama sonra ifadesi bulanıklaştı ve elini bıraktı.

Patrick'e baktı.

"Pek işbirlikçi görünmüyor," diye düşündü Katika.

Kapılar diğer taraftan gelen büyülerle tekrar titrediğinde herkes irkildi.

Katika, "Korkarım onları daha fazla tutamayacağız," dedi.

"Zorunda değiliz," diye cevap verdi Quinn, Laynah'a tanıdığı adamı hatırlatan tek şey küçük omuz silkmesiydi. *Bu Quinn bir sahtekâr gibi hissettiriyordu. Onu hiçbir zaman gerçekten anlayamamıştım,* diye fark etti sok içinde. Defalarca onun karakteri hakkında yanılmıştı - Quinn'in kim olduğu konusunda feci şekilde yanılmıştı. Şimdi bile, ihanetinin ardından, hâlâ anlamamıştı. Ejderhasına el koyan, hem Grace'i hem de Prens Seth'i öldüren ve düşmanı öpen bu adam kimdi? Hiçbir şey yoktu.

Yaptığı şeyi haklı çıkaracak bir açıklaması yoktu.

"Yani onları içeri almamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu karanlık bir büyücü şaşkınlıkla.

Quinn başıyla onayladı. "Kapıları açın. Gelsinler ve birliğimize tanıklık etsinler. Kardeşlik bizim yönetme hakkımızı tanıyacaktır."

Birkaç Renegátok büyücüsü itiraz etti ve imparatoriçe başını eğip kaşlarını çattı. Quinn öne çıktı ve onun ellerini tuttu.

"Artık size boyun eğmekten başka seçenekleri yok."

"Ama ya yapmazlarsa?" Katika sordu, sesi o kadar alçaktı ki Laynah tilkinin yüksek işitme duyusuyla bile zor duydu. "Bunlar senin halkın Quinn. Bana dürüstçe söyle. Gerçekten beni takip edeceklerini düşünüyor musun?" Laynah ilk kez imparatoriçenin kendinden şüphe ettiğini duyuyordu. Sesi genç ve savunmasız çıkıyordu ve bu da onun nasıl bir kadın olduğunu ima ediyordu.

İktidarın baskıları onu zorlamasaydı belki de öyle olabilirdi.

Quinn Katika'nın saçlarını kulağının arkasına attı ve yüzünü şefkatle okşadı.

Bu manzara Laynah'ın midesini bulandırdı.

"Kendinden şüphe etme Katika," dedi, "çünkü onlar senin de halkın."

İmparatoriçe kararlılıkla başını salladı ve kendine olan güveni yerine geldi. "Haklısınız. Onlar *bizim* insanlarımız." Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıya yöneldi.

"Aç onları," diye emretti, Quinn'in elini tutup yukarı kaldırarak. "Bırakın gerçek yöneticileriyle tanışsınlar."

Finnigan tekrar insan formuna dönüştü.

"Kitabı almaya gidiyorum," diye fısıldadı, görünmez oldu ve yavaşça masanın üstüne uzanıp kitabı aradı.

Laynah onaylar gibi bir ses çıkardı, kuyruğuna sürtünen bir şey dikkatini dağıtmıştı. Döndü ama arkasında kimse yoktu. *Tuhaf*.

Bu sırada Büyük Salon'un kapıları açılıyordu. Renegátok onu ve Quinn'i düşman büyülerine karşı korurken, İmparatoriçe yüksek sesle konuşarak kendisini Rosarianların gerçek hükümdarı olarak ilan etti.

Laynah arkasında, kürkünün beyaz tüylerinin diken diken olmasına neden olan küçük bir hareket daha hissetti. Etrafına baktı ve hareketsiz kaldı.

Prensin ayağıydı. Seğirmişti, bundan emindi.

Laynah döndü, tahttaki çocuğa bakarken kuyruğu etrafında kıvrıldı. Hareketsizdi, gözleri kapalıydı. Sanki uyuyormuş gibi huzurlu görünüyordu.

Sonra onun göğsünün inip kalktığını gördü ve yumuşak nefes alışını duydu. -İçeri, sonra dışarı.

Göğsünü sıkkan korkunç acı hafiflerken, içini rahatlama ve kafa karışıklığı doldurdu. Nasıl olduğunu anlamıyordu ama Seth, tatlı huylu kuzeni ve Rosaria Prensi, bir şekilde hâlâ hayattaydı.

Tahtın üzerine yığılmış çocuğa o kadar odaklanmıştı ki, Quinn'in imparatoriçeyi kendisine doğru çektiği o kritik anı neredeyse kaçırıyordu.

Katika şaşkın bir nefes verdi ve Laynah, Quinn'in göğsüne bir bıçak sapladığını görmek için tam zamanında kafasını çevirdi.

Çığlıklar ve alarm çığlıkları havayı doldurdu ve Laynah imparatoriçenin dizlerinin üzerine çöktüğünü, feryat ederken yüzünü şok ve acının şekillendirdiğini izlerken şaşkınlığı derinleşti. Renegátok büyücüleri öfkeyle Quinn'in üzerine çullandı ve karanlık büyüler ona doğru uçtu. İki kalkan onları savuşturmak için havalandı ve ikisi de Quinn'e ait değildi.

Biri, yakınlarda titreyerek duran Ramsey tarafından yapılmıştı. Diğerisi ise bunca zamandır ölü taklidi yaptığı anlaşılan Grace tarafından yapılmıştı çünkü Floofy'den fırlayıp Quinn ve Floofy'yi korumak için pembe bir büyü kubbesi yaratmıştı.

Laynah insan formuna geçti ve dikkatini çekmek için Finnigan'a dokundu. "Haklıymışız, o Grace değil," dedi.

Dikkat çekmeden kitabı indirmeye çalışan Finnigan ona baktı. "Değil mi?"

Başını salladı ve Grace'in yüz hatlarına yakından baktı. Savaşın ortasında olmasına rağmen yüzü ifadesizdi. Aniden, puslu illüzyon eriyip gitti ve yerine kızıl saçlı bir kadın ortaya çıktı.

"Veronica," dedi Finnigan şaşkınlıkla. "Ama... Quinn'i bulması için gönderdiğim kişi o değil."

Laynah'nın kalbi hızla çarptı. Bu ne Grace'in ne de Seth'in öldüğü anlamına geliyordu. Seth hayattaydı ve gerçek Grace umarım balo salonundan çok uzakta, odasında güvendeydi.

Her iki grup da savaşırken odada kaos baş gösterdi. Quinn'e dikkatle baktı ve onun *yine* kendi taraflarında savaştığını görünce rahatladı.

Floofy şaşkınlıkla olduğu yerde dönüp duruyordu ama Finnigan ısılk çaldığında onlara doğru sıçradı, onları bulmaya çalışırken neredeyse Yüksek Masa'yı deviriyordu, kokularını takip ederken yüksek sesle homurdandı.

Masa bir açıyla sallanırken Finnigan Laynah'ın masanın altından çıkmasına yardım etti ve kitabı aşağı kayarken yakaladı.

Yüksek Masa'yı koruyan karanlık büyücü savaşa katılmak ya da kendisine doğru heyecanla koşan ejderhadan kaçmak için oradan ayrılmıştı.

Finnigan doğrulurken İblis Kitabı'nı masaya çarptı. "Yak onu."

Odanın geri kalanını dışarıda bırakarak, Laynah rezervlerinin derinliklerine uzandı ve kullanılmayan gücü çekti. O kadar çoktu ki, büyük siyah kitaba doğru uzanırken elleri titredi. Hava enerjiyle çatırdadı ve yoğun ışık avuçlarında toplandı, alevler parmak uçlarının etrafında kıvrıldı. İçine daha fazla ham, yakıcı büyü akıttıkça ateşin yoğunluğu her saniye daha da arttı.

Isı tenini kavurdu ve cehennemi kitabın üzerinde tutarken yüzünden aşağı bir ter damlası kaydı.

"Şimdi mi?" diye sordu, içinde titreşen güç yüzünden göğsü kabarmıştı.

"Yap şunu," dedi Finnigan.

Laynah elini sertçe kitabın üzerine indirerek alevlerin kitabı yakmasını sağladı.

Kitap alev almadı.

Bunun yerine, kapak sanki metalden yapılmış gibi parlak kırmızı bir renk aldı. "Yeterince sıcak değil!" Nefes nefese kaldı.

Finnigan elini uzatarak, "Enerjimi al," dedi. "Bende biraz kaldı."

Başını iki yana salladı, ateşi körüklemek için harcadığı çabadan dolayı nefes nefese kalmıştı. "Sorun o değil. Yeterince enerjim kaldı..." Büyü sınırına ulaşmıştı.

bir yüksek fırının ulaşabileceği sıcaklığa ulaşamaz, burada açık havada değil.

Finnigan küfretti.

Arkalarında, Floofy sızlandı.

"Şşş, şşş," dedi Finnigan güven verici bir şekilde, ejderhayı okşamak için dalgınca uzanarak.

Floofy yine sızlandı, bu sefer Finnigan'ı başıyla dürttü. "Şimdi olmaz, Floofy."

Floofy homurdandı ve Finnigan'ı çok daha sert bir şekilde dürterek onu masanın üzerine düşürdü.

"Floofy? Sen ne-"

Finnigan'ın sesi kesildi ve Laynah ejderhaya bir bakış attı...

Ve Floofy'nin ağzında dönen parlak mavi ışıktan gözleri kamaştı. Gözlerini kısarak ejderhaya baktı, ejderha mutlu bir şekilde nefes alıyordu, büyük kahverengi gözleri ağzını dolduran ateş mavisini plazma gibi heyecanla parlıyordu.

"Öyle mi?"

Laynah gözlerindeki teri kırpıştırdı ve yardım etmeye çalıştığını fark ettiği ejderhaya hayretle baktı.

"Ateş üfleyemediğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Sanırım bunu anlaması biraz zaman aldı, Finnigan"

Floofy hevesle ileri atıldı, kuyruğu sallanıyor, dili sarkıyor ve mavi plazma damlıyordu. "Yah?"

"Evet," dedi Laynah, turuncu alevlerle ışıltı ışıltı parlayan kitabı başıyla işaret ederek. "Devam et, evlat."

Oda, sanki serbest bırakılmak üzere olan olağanüstü güçlerin farkındaymış gibi nefesini tutmuş gibiydi.

Laynah, Floofy'nin mavi ateşi kitabın üzerine üflemesini bekledi, ama bunun yerine masanın üzerine beceriksizce tırmandı, çenesini sonuna kadar açtı ve

çenesini kitabın üzerine kapattı. Mavi plazma salya gibi kitabın üzerine aktı ve yüksek sıcaklıktan beyaza dönene kadar onu sardı.

"İşe yarıyor," dedi Finnigan, sayfaların parçalanmasını izlerken Laynah'nın omzunu kavrayarak. Masanın üzerine siyah mürekkep sızdı ve Floofy'nin çenesi kitabı parçalamak için gerildiğinde kapak küle dönüştü.

"İşe yaradı!" Laynah ciyaklayarak Finnigan'a sarılmak için döndü.

Onlar kucaklaşmadan, yüksek sesli, uğursuz bir fısıltı bir patlama dalgası gibi kitabı terk etti, sanki kitap içerdiği tüm kötülüğü dışarı atıyordu. Kitabın son kalıntıları da yok olurken, şiddetli bir güç dışa doğru patlayarak Floofy, Laynah ve Finnigan'ı farklı yönlerle savurdu.

Laynah'nın bedeni havada spiral çizerken Büyük Salon mide bulandırıcı bir şekilde döndü. İnişini yumuşatmak için büyüüne uzandı ama büyüü gitmişti. Geriye çok şey kalmıştı ama artık hiçbirisi yoktu. Son anda kitap hepsini almıştı. Acıyla bir duvara çarptı ve sert zemine inmeden önce kısa bir yol aşağı kayd, rüzgâr ciğerlerini parçaladı.

İnledi ve bir topun içine kıvrıldı. Nefes alamayacak kadar acı çekiyordu ve etrafına taşlar düşerken, hırıltılı nefesler alarak kambur pozisyonda kaldı. Molozlar düşerken tek yapabildiği başını korumak olan acı dolu bir dakika geçti. Sonunda yönünü bulmak için başını kaldırdı.

Odanın etrafındaki büyücülerin üzerinde büyülü kalkanlar belirmişti, yarı saydam pembe kubbeler dev... mantarları andırıyordu. Kafasını ne kadar sert çarptığını merak ederek kıkırdadı.

Birdenbire ahşap bir kiriş aşağıya doğru sallandı, bir ucu ayaklarının yakınına düştü ve mermer karoların parçalanmasına neden oldu. Kırılan parçalar üzerine doğru uçup yüzüne batarken gözlerini sımsıkı kapattı.

Tavanın çökmekte olduğunu dehşetle fark etti. Her şey parçalanıyordu.
Hemen siper almalıyım. Daha yeni ayağa kalkmıştı ki yeni molozlar yağmaya başladı ve ona sertçe çarparak tekrar yere düşürdü.

İçinden panik akıyordu. Ezilecekti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu, ona yardım edebilecek kimse de yoktu.

Finnigan nerede? Floofy nerede?

Sürünmeye çalıştı ama sağ koluna acı veren bir ağrı saplandı. Molozların altında sıkışmıştı.

"Hayır, hayır, hayır," diye inledi, kolunu kurtarmaya çalışırken gözlerinden yaşlar fışkırdı. Kör edici bir acı içinde sarsıldı ve çığlık atarak kolunu bir kez daha çekti. Korkunç bir acı ve mide bulantısı içinde patladı ve kemiklerin kırıldığını gösteren çıtlamalar duyuldu ama yine de kolu kurtulmadı.

Kustu ama hiçbir şey çıkmadı. Kalbi korkudan gümbür gümbür atarken, vücudunu bükerek yan yattı ve yukarı baktı.

Havada uçarken çarptığı duvar sallanıyordu.

Sallanıyor mu? Hayır... Hayal görüyor olmalıyım. Başına aldığı darbe başını döndürmüştü, hepsi bu. Ama gökyüzünden yağın toz ve döküntülere karşı gözlerini kırıştırdığında duvarın gerçekten de hareket ettiğini gördü.

Nefesi kesildi ve çaresizce duvarın tehlikeli bir şekilde sallanışını izledi. Ezilmek üzereydi. Birden duvar yıkıldı, yapı üzerine çökerken taşlar birbirine düştü.

Taşlar ona çarpmadan önceki saniyede, hayatta kalmak için son ve umutsuz bir çabayla büyüüne uzandı. Çok geç, büyüünün gittiğini hatırladı.

Canlı canlı gömüldü.

Altmışıncı Bölüm

Umudun Son İpliği

Finnigan

FINNIGAN LAYNAH'I BULAMIYORDU ve bu onu öldürüyordu.

Elleri kesikler, sıyrıklar ve kabarcıklarla kaplıydı. Son sihrini de molozları temizlemek için kullanmıştı. Diğerleri parça parça dikkatlice havalanırken, o Laynah'ı bulma umutsuzluğuyla taşları her yöne saçmıştı. Şimdi, büyüü tükenmiş bir halde, çıplak elleriyle taşları ve parçalanmış kirişleri yoldan kaldırmak için kullanıyordu.

Veronica elini Finn'in omzuna koyarak, "Bunu biz hallederiz," dedi. "Biraz ara ver, Finn."

Omuz silkti. "Sadece aramaya devam et."

Kitabın yaydığı şok dalgası onu Laynah'dan ayırmış ve kürsüden odanın ortasına fırlatılmıştı. Şeytani büyüünün son kırıntıları da yok olurken, Büyük Salon ve üzerindeki bütün bir kat da dahil olmak üzere kalenin yeni bölümleri çökmüştü.

Çıkış yolunu kazarken Seth'i zarar görmemiş, Floofy'nin kanatları tarafından korunurken bulmuştu.

Başka kayıplar da vardı, ancak çoğu insan sadece yaralanarak kurtulmuştu.

Laynah'ı kimse görmemişti ve saatler geçtikçe arayışı daha da umutsuzlaştı. Harçla örülmüş bir taş levhayı kaldırırken kasları ve sırtı ağrıyordu. Soyтары maskesi çiğnenmiş ve unutulmuştu. Giysileri yırtılmış ve terli teni tozla kaplanmıştı.

Fiziksel acı, zihnini saran endişe ve keşkeler kasırgasının yanında hiçbir şeydi. Ya onu zamanında bulamazsa? Ya artık çok geçse?

Belirsizliğin ağırlığı üzerine çökmüş, ruhunu ezmekle tehdit ediyordu.

Yüzük ona umut verdi. Zayıf bir altın iplik yayıyordu ve bunun Laynah'ın hayatta olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmeden kazıyı aktığı yöne doğru yönlendirdi. Yüzükler sadece ikisi de hayattaysa ve onları takıyorlarsa mı çalışıyordu? Yoksa ne olursa olsun parlıyorlar mıydı?

Korku onu yiyip bitirdi. Çalıştıkları alan enkaz yığınlarıyla doluydu; bu büyüklükteki bir çöküşten kimse sağ çıkamazdı.

Altın iplik onu ileriye doğru çekiyordu ama sonunda onu bulduğunda ne bulacağının endişesiyle kalbi ağırlaşmıştı.

Aniden, altın ışık ipliği titredi ve sonra söndü.

"Hayır," diye nefes aldı ve yüzüğe daha yakından baktı. Işık gitmişti. Bu ne anlama geliyordu? Laynah bunca zamandır hayatta mıydı? Korkunç düşünce içine işlerken kalbi göğsünde gümbürdüyordu -Laynah... onun Laynah'ı..... "Hayır!" diye kükredi, arayışını hızlandırdı, avucunun derisinin bu çabadan yırtılmasını umursamadı. "Laynah!"

Çalışmayı bırakmış olan ve kendisine acıyarak bakan diğerlerinin üzerine yürüdü. "Ondan vazgeçmeyin," diye hırladı. "*Bana yardım edin!*"

"Finn..." Veronica başladı, "Üzgünüm ama... saatlerdir bunu konuşuyoruz. Eğer oradaysa, muhtemelen öl-"

Veronica'nın çıkmasını engelleyerek enkaza geri döndü. Tüm vücudu yorgunluktan titriyor, soluduğu hava duman ve yıkım kokusuyla ağırlaşıyordu.

Bu sırada zihni anılar ve pişmanlıklarla doluydu, her düşünce Laynah olmadan hayatın nasıl olacağını acı bir şekilde hatırlatıyordu. Onun kahkahalarını hiç duyamayacağı ya da sıcak kucağını hiç hissedemeyeceği düşüncesine dayanamıyordu. Ne yapacaktı? Nereye gidecekti?

Hiçbir yerde. Onunla birlikte olmadığı sürece bu soruların cevaplarının hiçbir önemi yoktu.

Gelecek, kasvetli, genişleyen bir manzara gibi önünde açıldı.

Floofy kazmaya başladığında yanında büyük tüylü pençeler belirdi. Finnigan ejderhaya minnettar bir bakış fırlattı ve birlikte çılgınca aramaya devam ettiler.

Arkalarındaki büyücüler irkildi ve Floofy'nin önlerine fırlattığı uçan taşlardan kaçtılar.

Bir saat daha geçti ve Finnigan Laynah'ı canlı bulma umudunu yitirdi. Kimse bundan sağ kurtulamazdı.

Yorgunluk onu çöküşün eşiğine getirmişti ama duramıyordu. Sadece bedenini kurtarmak için bile olsa onu bulmak zorundaydı. Bunu yapana kadar dinlenmeyecekti.

Tam umutsuzluk onu tüketmek üzereyken, belli belirsiz bir parıltı gözüne ilişti. Durakladı, kan beynine hücum ederken geçici umut ve endişenin tekrar içeri girmesine izin verdi. Önündeki enkazın altında bir

Pürüzsüz, kavisli yüzey uğuldayarak tozun etrafında yumuşak bir şekilde dönmesine neden oldu ve pembe ışık yayan, parlayan büyülu bir kalkan ortaya çıktı.

"Laynah!" Finnigan haykırdı, dizlerinin üzerine çöküp parlayan bariyerin daha fazlasını ortaya çıkarmak için toprağı tırmalarken sesi rahatlama ve korkuyla sertleşti. "Laynah, beni duyabiliyor musun?"

Cevap gelmedi ama Floofy devreye girerek onu kenara itti ve dev pençeleri enkazda hızla ilerleyerek kalkanı ortaya çıkardı.

"Laynah!" diye seslendi, parıldayan ışığın içinden bakmaya çalışarak. Pembe ışık aniden kayboldu.

Kalkanın altında bir değil, iki figür vardı. Tepeden tırnağa toza bulanmış olan Ramsey'i tanınması bir anını aldı.

Ramsey gözlerini kısarak ona bakarken, "Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı. "Bok gibi görünüyorsun."

Finnigan, "Sen de öyle," dedi ama dikkatini Ramsey'nin altındaki forma vermişti.

Büyücü inleyerek yan yattı ve sarı saçlı, üstü başı kir içinde bir kadın ortaya çıktı.

"Laynah?" diye boğuldu, sesi duygusallıktan çatlıyordu.

Kadın kıpırdandı ve adamın kalbi rahatlayarak yükseldi.

"Laynah," dedi ve adı kulaklarına hiç bu kadar harika gelmemiştı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Laynah ona baktı, gözleri kızarmış ve yaşlarla dolmuştu. "Beni bulacağını biliyordum," diye fısıldadı.

Adam onu kollarının arasına almaya çalıştı ama kadın

kaçtı. "Elim," dedi, "sıkışmış."

Sadece sıkışmakla kalmamış, kurtarılamayacak kadar ezilmişti ve bu da yüzüğün altın ipliğinin neden kaybolduğunu açıklıyordu. Laynah açıkça

muazzam bir acı çekiyordu ve onun acı çektiğini görmek onu durduruyordu.

Grace yanlarında belirdi, gözleri endişe doluydu. Yaralıların iyileşmesine yardım ediyordu ama Laynah'ın sıkışmış bileğini incelerken Finnigan onun da yüz ifadesinden kendisiyle aynı sonuca vardığını görebiliyordu: el gitmişti, yüzük de onunla birlikte kaybolmuştu.

Finnigan kalkanın koruduğı krater benzeri deliğe tırmandı ve Laynah'nın yanına uzandı. Onu yerinden oynatmamaya dikkat ederek kolunu yastık gibi başının altına koydu ve alnından öptü.

Grace Laynah'ın acısını dindirmeye yardım ederken, hayatta oldukları için minnettar bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

Finnigan Laynah'ın saçlarını okşayıp yüzünün hatlarını çizerken, ona kimsenin, hatta kendisinin bile onun elini kurtaramayacağını söyleyecek kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Laynah," diye başladı ama boğazında bir yumru oluşmuş, sözlerini kesmişti. Ona elini kaybetmek üzere olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Biliyorum," diye fısıldadı. Yeşil gözleri onunkilere kilitlendi ve yorgunluğuna ve azalan acısına rağmen, onun aşık olduğu o şiddetli dirence sahipti. Yaralanmamış eliyle -her iki yüzüğün de olmadığı eliyle- uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Finnigan minnettarlık dolu bir iç geçirdi. "Seni çok seviyor ve takdir ediyorum," diye mırıldandı gözlerinden yaşlar süzülürken, "ve her şey yoluna girecek. Her zaman, *her zaman* senin için burada olacağım."

Bu bir sözdü, önlerindeki her türlü zorluğa birlikte göğüs gereceklerine dair bir yemin. Kadının elini kaybetmesi, hayatlarını onun sihrini kaybetmesinden daha az tatmin edici hale getirmeyecekti. Aralarındaki bağ kopmazdı ve paylaştıkları sevgiden güç alacaklardı.

Grace Laynah'ı uyutmak için büyü kullanırken, başka bir şifacı Laynah'ın kolunu uyuşturmaya devam ederek vücudunu ampütasyona hazırladı. Finnigan işlem sırasında uyanık olmayacağı için minnettardı.

Laynah'nın gözleri uyku sersemliğiyle sarktı ve memnuniyetle nefes alıp adamın koluna sokuldu.

Onların şarkısını mırıldanmaya başladı. Zaferlerine rağmen, melodi ne gürültülü ne de muzafferdi. Bunun yerine, sessiz ve huzurluydu ve onlara mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Finnigan Laynah'ın uykuya daldığını düşündü ama aniden konuştu, adını söylerken sesi yumuşaktı.

"Evet?" diye sordu, sesi şefkat doluydu.

"Hayat seninle her zaman güneşli."

Finnigan kıkırdadı. Kadının sayıkladığını mı yoksa aşık olduğunu mu anlayamamıştı.

Bölüm Altmış Bir

Aynı Yeni Dünya

Laynah

FINNIGAN'IN Laynah'ya verdiği yüzükler geri alınmıştı ve oturma odasını aydınlatan öğleden sonra güneşinde sağ elinde parlıyorlardı.

Diğer eli, baskın eli olan eli, bir bandajla sarılmıştı ve bileğinden itibaren yoktu. Bu, üzerinde durmasına izin verdiği bir şey değildi; şu anda giyinememesi, saçını örtememesi ya da bir kitabın sayfalarını açık tutarak çevirmek gibi basit bir şeyi yapamamasının ötesinde bunun ne anlama geldiğini düşünmeye hazır değildi. Şifacılar ona bunları tek elle yapmayı öğreneceğine dair güvence vermişlerdi ama o bunu da düşünmeye hazır değildi.

Laynah'ın bildiği tek şey hastanelerden nefret ettiği, aynı anda sadece bir kişiyi görmeye dayanabildiği ve hayatta olduğu için şanslı olduğuydu. Sahip olduğu nimetleri saymaya, üzüntü yerine şükran duymaya odaklanmaya çalıştı ve bazen her şey çok fazla geldiğinde hiçbir şey hissetmedi.

Quinn yakında ziyarete gelecekti ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Grace onun kendilerine ihanet etmediğine dair onu temin etmişti. Kardeşini aramak için yola çıkmış ama iblislerin saldırısına uğramıştı. Floofy ve Kardeşlik büyücüsü yardımına gelmiş, ancak büyücü savaşta ölmüştü. Quinn Renegátok'un izini sürmeye devam etmiş ve Veronica'yla tanıştığı Büyücüler Loncası bölgesine kadar geri gitmişti. Veronica, Kormend'den ayrıldıklarından beri Renegátok'un peşindeydi ve birlikte imparatoriçeye suikast düzenlemek için bir plan yapmışlardı.

Quinn'in cesur olduğu ortaya çıktı. Ama adam odasına geldiğinde hâlâ keyifsizdi. Ona oturmasını teklif etmedi ama yine de şezlongda yanına oturdu.

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim," dedi, nezaket sözcükleri aradan çıktıktan sonra.

Laynah hemen ilk sorusuna başladı. Kendisi gibi Quinn de doğası gereği açık sözlüydü ve sorularını incelikle ifade etme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Yani... bize ihanet etmedin."

"Hayır, ihanet etmedim."

"İmparatoriçeyi öldürdün."

"Grace'i ve bebeği tehdit etti."

Laynah başını salladı. "Oldukça iyi bir performanstı. Bana Ramsey'i hatırlattın."

Quinn inledi. "Umarım bir daha asla başka biri gibi davranmak zorunda kalmam."

Laynah da öyle umuyordu. Quinn'in yeni üniformasını göstererek, "Ve görüyorum ki artık Muhafızların Yüzbaşısı olmuşsun," dedi. "Tebrikler."

Başını salladı. "Seth'in böyle bir rol için bana güvenmesine sevindim."

"İyi bir kaptan olacaksın," dedi Laynah, "ama istediğinin bu olduğundan emin misin?"

"Evet, öyle."

"Rosaria'nın prensi olmak istemediğine emin misin?" diye sordu kuru bir sesle.

Quinn alay etti. "Hiçbir şeyin prensi olmak istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Ama Prens Seth'i seviyorum. Düşünce tarzını seviyorum ve bu nedenle onu destekleyeceğim. Ayrıca... bence Grace kaptan olduğum için mutlu."

Grace mutluydu; Laynah'a bu görevin daha çok yönetim ve prensi şahsen korumaktan ibaret olduğunu söylemişti ve onurlu bir pozisyon olsa da Quinn'i tehlikeye atması pek olası değildi.

Laynah'nın pencereye baktığı ama ötesine bakmadığı bir sessizlik geçti.

"Bu öğleden sonra Patrick'in cenazesine gelebilecek kadar iyi misin?" Quinn sordu.

"Umarım öyledir," dedi, endişesi onu ele geçirmiş olsa bile. Henüz kalenin dışına çıkmamıştı.

"Çünkü sizi uyarmalıyım... Grace benden cenazede size eşlik etmemi istedi - hayır cevabını kabul etmeyecektir."

"Elbette hissetmeyecek," diye iç geçirdi Laynah, eskiden elinin olduğu yere bakarak. Bazen hâlâ *hissedebiliyordu* - artık orada olmasa da keskin iğnelerle zonkluyordu. "Evet. Cenazede olacağım."

Quinn ayrılmadan önce durakladı. "Biliyor musun... Sana ihanet ettiğimi düşünerek ölmediğine sevindim."

Laynah acımasızca güldü. "Ölmediğim için mutluyum, nokta." "O da var."

Tereddüt etti, sonra ona doğru yürüdü ve sarıldı. Adam uzun boyluydu ve kadın yarı oturur, yarı kalkarak onu karşıladı, jestine en iyi şekilde karşılık verdi

tek koluyla yapabildiği kadar.

Çoğu etkileşimleri gibi bu da garipti ama sarılmak onun için çok şey ifade ediyordu. Kendini çok kırılgan hissediyordu ve belki de adam bunu hissetmişti.

"Teşekkürler Quinn," dedi.

Quinn, "İnsanlara sarıldıkları için teşekkür etmeniz gerektiğini sanmıyorum," dedi.

"Bunu unutmayacağım," dedi, günlerdir attığı ilk gerçek kahkahayı bastırarak.

Patrick, Bancroft'un yakınına gömüldü ve hepsi birkaç söz söylemek için bir dakikalarını ayırdı. Endişesine rağmen Laynah bunu hayatta kaçırmazdı. Finnigan, Grace, Quinn, Ramsey, Jill ve Lola da dahil olmak üzere herkes törene katılmıştı.

Floofy bile onlarla gitmişti. Finnigan'a göre, Patrick'i bulduklarında Floofy cesedin yanında uluyarak oturmuş ve yaralarını diliyle yalayarak kaptanı dürtmüştü. Ejderhanın tükürüğü zehrin etkisini tersine çevirmişti ama o zamana kadar Patrick'i hayata döndürmek için artık çok geçti.

Finnigan'ın bunu ona söylemesi için bile epey ikna edilmesi gerekmişti. Kederli görünüyordu ve arkadaşı hakkında konuşamıyordu ve Laynah, Floofy'nin bugüne kadar boynunu iyileştirmesine izin vermemesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu.

Diğerleri resepsiyon için çoktan ayrılmıştı ama Finnigan mezarın yanında kaldı ve Floofy dilini boğazında gezdirdiğinde itiraz etmedi. Ejderha işini bitirdiğinde Finnigan başıyla onayladı ve elini bırakmadan önce kısa bir süre boynuna dokundu.

Laynah ise adamın boğazındaki yaranın kaybolduğunu ve yerini pürüzsüz bir tene bıraktığını görünce rahatladı.

Finnigan mezarın yanında kaskatı ve hareketsiz duruyordu, dudakları ince bir çizgi halindeydi ve gözleri periliydi.

Laynah Finnigan'ın arkasında durup kollarını ona dolamak ve diğerlerine katılmaya hazır olana kadar onu tutmak dışında tek kelime etmedi.

Cenaze töreni şatonun bitkilerle ve yemek masalarıyla dolu bahçe odasında yapıldı. Siyah krep ve beyaz zambaklar duvarları süslüyordu. Ciddi bir ortam olmasına rağmen, Patrick'in anıları paylaşıldıkça resepsiyona acı tatlı bir neşe yayıldı.

Laynah, Finnigan'ın Kardeşlik üyeleriyle Patrick'in hayatı ve birlikte görev yaptıkları görevler hakkında anılarını paylaşmasını dinledi ve Finnigan'ın içten kahkahalarını duyunca içinde taşıdığı gerginlik biraz olsun azaldı. Geriye dönüp baktığında Patrick hakkında bir şeyler öğrenmek garip geliyordu ve tüm kalbiyle onun hâlâ onlarla birlikte olmasını diliyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve pencerenin yanında tek başına durmuş, elinde içkisiyle somurtarak dışarıya bakan Ramsey'e katıldı.

Onu fark ettiğinde aceleyle şiş gözlerini sildi ve gülümsemeye zorladı.

"Özür dilerim," dedi ve rahatlatıcı bir eli omzuna koydu.

Ramsey'nin gülümsemesi soldu, gözleri yaşla dolarken dudağı titredi. "O ben olmalıydım."

"Hayır," diye fısıldadı Laynah.

"Evet. *Benim* için kendini feda etti. Peki ne için?" Burnunu çekti, soğukkanlılığı dağılırken kendi içine çöktü ve ona sırtını döndü. Sesi boğuklaştı. "Neden? Ben... Ben hala anlamıyorum..."

Laynah Ramsey'i kucakladı ve ona daha önce sarıldığı herkesten daha sıkı sarıldı.

"Şşş, her şey yolunda," dedi, öyle olmasını umarak. "İyi olacaksın."

Ramsey sonunda geri çekildi ve koluyla yüzünü sildi. "Neyi fark ettim biliyor musun? Patrick'i sadece birkaç gündür tanıyormuşum... ama onu sevmişim. Bu çılgınca değil mi?"

"O kadar da çılgınca değil." Laynah gülümsedi.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Sadece birkaç gün... ama ben bunun bir ömür boyu sürmesine hazırdım."

"Oh, Ramsey..."

"Başka ne var biliyor musunuz? Hiç kimse için önemli olduğumu hissetmedim. Ama bunun bir önemi yoktu. Hepsine gösterecektim. Tüm beklentilere meydan okuyacak bir şehir inşa edecektim ve hayatın sunduğu her şeyi kucaklamak dışında hiçbir şey için tek bir saniye bile harcamayacaktım. Ve her zaman bir zafer parıltısı içinde öleceğimi düşündüm... belki o zaman birileri fark ederdi..."

Ürpertici bir nefes aldı. "Ama birinin *benim* için şan şöhret içinde öleceğini hiç düşünmemiştim. Ve çok utanıyorum Laynah. Ve hissediyorum..." Gözlerini sıkıca kapattı ve birkaç saniye boyunca hiç konuşmadı, sadece başını ona yaslayabildi. "Onu çok özlüyorum."

Laynah dudaklarını birbirine bastırdı, çünkü yüzünden sıcak ve sessiz gözyaşları akıyordu ve uyanıp kayıp elini gördüğünden beri ilk kez ağlıyordu.

Sonunda uzak bir köşedeki masaya oturduklarında Ramsey, "Sanırım ben gideceğim," dedi.

"Nereye gideceksin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Çok uzağa gitme," dedi endişeyle. "Ailen burada seni bekliyor olacak."

Ramsey onun bakışlarıyla karşılaştı, gri gözleri yorgun, meraklı ve umut doluydu. Gülümsedi. "Teşekkürler." Parmaklarını birbirine kenetledi ve gerindi, duruşu nihayet rahatlamıştı ve hatta ona tembel bir gülümseme bile verdi. "O kadar endişeli görünme. Geri döneceğim - büyütmem gereken birkaç kurt yavrusu var, değil mi?"

Laynah başını salladı.

"Kesinlikle." Ramsey yumuşak bir kahkaha attı.

Grace'in ikizlere hamile olduğu haberi dizginlenemez bir sevinçle karşılanmış ve hayatlarına yeni bir amaç duygusu aşılamış, aralarındaki bağı derinleştirmiş ve onları sevgi ve sonsuz olasılıklarla dolu bir geleceğe doğru çekmişti.

Laynah, Ramsey'nin başının tepesine dokunmadan önce tereddüt etti. Saçları geriye taranmış, kısa sivri boynuzları ortaya çıkmıştı. "Bunlar acıtıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Birine onunla vurmadığım sürece olmaz." Kızın şok olmuş yüz ifadesine baktı. "Şaka yapıyorum..." Onlara dokunmak için uzandı. "Artık onları saklamanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Bence insanlar olanları çok çabuk unutacak."

Laynah mırıldanarak onayladı.

Yarık, iblisler, kontratlar, portallar ve büyücülerin şeytani büyü kullanma yetenekleri gibi yok olmuştu. İblis Kapısı bile eriyerek jöle ve dişlerden oluşan bir su birikintisine dönüşmüştü. Ancak zihinsel yaralar ve kaybettikleri kişilerin anıları gibi Öteki Taraf'ın bazı izleri kalmıştı. Kardeşliğe göre, Kormend'deki çocuklar yeniden çocuk gibi davranmaya başlamıştı, ancak kara büyüye yakınlığın kalıcı bir etkisi olup olmayacağını zaman gösterecekti.

Sonra Ramsey'in boynuzları vardı.

Parmağıyla bir tanesinin ucuna dokundu. "Patrick bunların beni beladan

uzak tutmak için iyi bir hatırlatma olduğunu söylerdi." Sesi hafifti ama
dudağı

Patrick'ten bahsedince titredi.

Laynah konuyu değiştirerek, "Grace birkaç gün içinde piknik yapacağımızı söyledi," dedi. "Gitmeden önce bize katılır mısın Rosaria? Bize katılırsan çok sevinirim," diye ekledi içtenlikle.

Ramsey'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Programımı kontrol edeceğim."

Laynah, Patrick'i hiç tanımamasına rağmen kontrolsüzce hıçkırarak annesini teselli etmek için oradan ayrıldı.

"İşte böyle," diyordu Lord Saunders. "İyi bir kalbin var, canım."

"Evet, ama nasıl yapamazdım?" Elindeki mendille yüzünü kuruladı. "şu zavallı gençlere bakın, sevdiklerini kaybediyorlar ve hepsi aptal bir kitap için!"

"Sorun yok anne," diye teselli etti Laynah onu, "Başka İblis Kitabı kalmadı."

"Ooh, canım, daha çok gensin," dedi Leydi Saunders, elini sıkarak. "Gelecekte birilerinin bir tane daha yapmasına ne engel olabilir ki?"

Laynah ilk başta bu soru üzerinde fazla düşünmedi ama akşam ilerledikçe annesinin sözleri onu rahatsız etmeye başladı. Kısa süre içinde, midesinin çukurunda bir ağırlık oluşturdular.

Ya annesi haklıysa? Ya kazandıkları barış sadece geiciyse?

İblis Kitabı'nın yok edilmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama içsel büyü çoktan günlük yaşamlarına sızmiştı. Doğa gelişti; yeni bitkiler iek açtı, rengârenk mantarlar ormanı doldurdu ve hayvanlar, bazıları diğerlerinden daha şaşırtıcı olmak üzere, tam potansiyellerine dnşti. Bir gecede atların kanatları ve boynuzları filizlendi ve krallığın her yerinde ahırlar tek boynuzlu atlara uygun olacak şekilde yeniden tasarlandı.

geniş kanat açıklığı. Bu sırada Rosaria'daki en iyi büyücüler, işçilerin ve bineklerin şu anda mahsur kaldığı Yaratıklar Düzlemi'ne erişmek için çalışıyordu,

Laynah'nın öz annesi büyüü coşkuyla benimsemiş ve daha önce hiç ilgisini çekmemiş olan yemek pişirme gibi faaliyetlere uygulamıştı. Royad'da düğün pastaları satmak için bir dükkân açma planları yapmıştı, ancak planları askıya alındı çünkü o zamandan beri bunun yerine bir gelinlik tasarımcısı olmaya karar verdi.

Lord Saunders ise çok daha az hayal gücüne sahipti. Parmaklarının ucundaki zengin güce rağmen, büyü kullanımları parşömeninin mürekkebinin daha hızlı kurutmak ve karısının yardımına ihtiyaç duyduğu bir büyü olan terliklerini bulmakla sınırlıydı.

Bu arada Seth kendi başına hüküm sürüyordu ve Finnigan da ona rehberlik etmek için yanındaydı. Laynah kuzeninin sihri paylaşma konusundaki cömertliğini takdir ediyordu ve Rosaria için vizyonunun ortaya çıkışını görmekten heyecan duyuyordu. O ve Finnigan, en azından Seth başka bir danışman bulana kadar kalede kalmayı planlıyordu ve Seth'in Rosaria'sının içinde yaşamaktan mutlu olacağı bir yer olacağını hissediyordu.

"Seni rahatsız eden ne?" Finnigan onunla birlikte meşalelerle aydınlatılmış bahçelerde yürürken sordu.

"Annemin söylediği bir şey," diye itiraf etti Laynah. "Dünya daha iyiye doğru değişti, değil mi?"

"Öyle."

Laynah bahçe yolunda durdu ve Finnigan'a endişeyle baktı. "Ama gelecekte ne olacak?"

"Bunu zaman gösterecek," diye yanıtladı dikkatle, "ama ben insanların genel olarak iyi olduğuna inanıyorum."

"Evet, ama birinin dünyamızı Öteki Tarafa tekrar bağlamasını ne engelleyecek? Bunu daha önce bir kez çözmüştük... Birileri yine çözebilir."

"Olabilir," diye kabul etti Finnigan. "Kötülük asla tam anlamıyla yok edilemez. Tek yapabileceğimiz her gün savaşmaya ve ona direnmeye devam etmek."

"Peki ya bir sonraki nesil?"

Finnigan onu kendine çekti. Çeşmenin yanında duruyorlardı, suyun yüzeyde dans ederken çıkardığı ses güven veriyordu. "Onları hazırlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bu bizim sorumluluğumuz. Gerisi onlara kalmış."

"Bu garip bir şekilde güven verici," dedi, başını onun göğsüne yasladı ve memnuniyetle iç geçirdi.

"Öyle," diye düşündü Finnigan, "ta ki muhtemelen onları dinlemeyeceklerini ve zamanı geldiğinde 'kafalarına göre takılacaklarını' fark edene kadar."

"Harika," dedi. "Peki Seth yeni bir danışman bulduğunda ne yapacaksın? Sırada ne var?"

"Aslında uçmayı deneyebilirim diye düşünmüştüm. Birilerinin insanlara tüm bu tek boynuzlu atları ve uçan yılanları nasıl uçuracaklarını öğretmesi gerekiyor."

"Ve gombotches."

"Ve gombotch'lara biraz daha ustalıkla uçmayı öğretmeye çalışabilirim," dedi göz kırparak, "doğaları gereği biraz sakar olduklarını düşünmeme rağmen. Peki ya sen?"

Laynah gülümsedi. "Çocuklara sihrin nasıl kullanılacağını öğretebileceğimi düşünüyordum." Finnigan ona şaşkınlıkla baktı ve nedenini biliyordu - her zaman öğretmekten nefret ettiğini iddia etmişti.

Ama son birkaç ay içinde çocuklarla vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığını fark etmişti, Seth'e öğrettiklerinden sonra

aylar önce Toby ve Lotta ile geçirdiği kısıtlı zaman için.

"Bence mükemmel bir öğretmen olacaksın," dedi Finnigan, elleri kızın belinde kenetlenirken gözleri parlıyordu. "Ve sen de ona

özel ders var mı?"

Laynah başını ona doğru eğdi. "Hatırladığım kadarıyla çok dikkatli bir öğrenci değildin."

Ona yaklaşarak avlu duvarına yasladı.

"Doğru. Korkarım oldukça kötü bir öğrenciydim," diye mırıldandı, dudakları onunkileri okşarken, "ama birkaç telafi dersinin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"O zaman çok dikkat etsen iyi olur." "Her zaman."

EPİLOG

Laynah ve Finnigan

Yedi Yıl Sonra

SINIF YİNE MANTAR DOLUYDU, her köşe bucaktan rengârenk mantarlar fışkırıyordu.

"Kim yaptı bunu?" Laynah bıkkın bir şekilde, masasındaki inatçı bir kurbağa taburesini kopararak sordu.

Sorusu altı yaşındakilerin kıkırdamalarından oluşan bir koroyla karşılandı.

"Dürüst olmak gerekirse, *bir saniyeliğine* arkamı döndüm..." Kurbağa taburesini salladı

gözlerini kısarak, alaycı bir tehditle çocuklara bir silah gibi doğrulttu.

"Bunu kimin yaptığını biliyorum."

Nefeslerini tuttular.

"*Hepiniz yaptınız.*"

Daha fazla kıkırdama.

"Tak t a k ," dedi sınıfın arkasından gelen yumuşak bir ses. Finnigan kapıda duruyordu, kaşlarını kaldırmıştı. "Ders neredeyse

Bitti mi?"

"*Finnigan!*" diye bağırdı çocuklar, sandalyelerinden fırlayıp onu karşılamak için öne atıldılar.

"Artık öyle," diye iç geçirdi Laynah, toz bezini kaparken. "Sınıf dağıldı."

Çocuklar alkışlayarak odadan çıktılar, bazıları yaz tatili heyecanıyla vedalaşmayı unuttu.

Finnigan, temel bir iyileştirme büyüsünün anlatıldığı kara tahtanın yanında ona katılarak, "Görüyorum ki yine mantar atmayı öğreniyorlar," diye düşündü.

"Evet, her gün," dedi Laynah, sıyrık bir dizin nasıl iyileştirileceğini gösteren tebeşirle çizilmiş resmini silerken. Küçük bir el elbisesinin kumaşını çekiştirerek sözünü kesti.

"Bakın ben neler yapabiliyorum," dedi Flora, şeftali rengine bir büyüün çoktan mayalanmaya başladığı elini kararlılıkla kaldırarak. "Karatahtayı temizleyebilirim. Bak!"

Flora odadan çıkmadan önce tahtayı parlak turuncu bir sisle silerken Laynah gülümsedi ve başını salladı. Laynah Finnigan'a baktı.

"Her bir günlük iş için büyü kullanmadığımız zamanları hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Finnigan kibar bir şaşkınlıkla sordu. "Yok." Kızın düz saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü ve saçlar, etrafında parlayan ışıltıların yüzdüğü sıkı bir lüle olarak düştü.

"Anlaşıldı," dedi ve parmaklarının arasında bir tutam sıcaklıkla saçlarını yeniden düzleştirdi. "Diğerleri henüz gelmedi mi?"

"Gerçekten de dışarıda, çimenlikteler. Bize veda etmek için erken geldiler. Toby bize sınıra kadar ejderhayla eşlik etmekte ısrar ediyor ama Jill'in buna tahammülü yok."

"Bahse girerim Toby yine de takip etmeye çalışacaktır."

Finnigan güldü. "Ben de öyle düşünüyorum. Lotta'ya iyi bir örnek olup olmadığına karar veremiyorum."

Birdenbire Floofy'nin hevesli yüzü sınıf penceresinde belirdi, camları yalıyor ve pantolonunun arasında sızlanıyordu. Sirtında oturan Lotta'ydı, koyu renk asi bukleleri omuzlarının etrafında sallanıyordu. Onlara çok sevimli sabırsız bir bakış attı ve ellerini kalçalarına koydu. "Siz ikiniz geliyor musunuz? Hepimiz bekliyoruz."

Laynah pencereyi açıp içeri bahar havası girmesini sağlarken Finnigan alttan alta, "Hangisinin daha iyi örnek olduğundan emin değilim," dedi.

"Hemen geliyoruz," dedi Laynah Lotta'ya, bu da Floofy'nin heyecanlı daireler çizerek dönmesine neden oldu, pençeleri çimleri yırttı ve Lotta'nın ciyaklamasına yol açtı. "Olamaz... Floofy pencereden dışarı tırmandığımı sanıyor," dedi Finnigan'a.

Büyücülük Loncası'nın zemin katındaki bir sınıftaydılar; bu okul, Üstat Emsworth'ün müdürlüğünden bu yana önemli ölçüde değişmişti. Artık her kesimden öğrenci kabul ediliyordu ve genç yaşlı her yaştan öğrenciye hitap ediyorlardı. Ama zemin katta olsun ya da olmasın, şu anki haliyle herhangi bir pencereden tırmanmaya hazır değildi.

"Neden olmasın?" Finnigan sordu. "Kalkmana yardım edeceğim." "Ciddi olamazsın."

Finnigan kıkırdadı ve onun arkasında durarak kollarını beline doladı, elleriyle iri karnını okşadı. "Bebek bugün tekmeledi mi?"

Laynah gülümsedi ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Sürekli."

Finnigan onun boynuna sokuldu. "Belki de bir sonraki çocuğa ebeveynlerinden birinin adını vermeliyiz," diye önerdi.

"Bu güzel olurdu."

"Flora'ya annemin adını verdiğimiz için mutluyum." "Ben de öyle."

Şefkatli bir öpücük verebilmek için başını arkaya yatırdı. Kıvılcımlar uçuştı ve adamın dudaklarının onunkileri okşadığı birkaç uzun dakikanın ardından kadın nefes nefese geri çekilerek öpüşmeyi daha tutkulu bir hale gelmeden sonlandırdı.

Finnigan kıkırdadı. "Rosaria dışındaki ilk aile tatilimiz için sabırsızlanıyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Şimdiden orada olmayı dört gözle bekliyorum." Seyahat kısmına pek hevesli değildi, özellikle de hamileliğinin bu son döneminde.

Yazı Kormend'de, termal gölün kıyısındaki tatil kulübelerinden birinde geçireceklerdi. Finnigan ona orayı ilk gösterdiğinden beri oraya gitmemişlerdi ve Finnigan orayı tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.

"Bence Flora buna bayılacak," dedi, aynı anda Flora sınıfa geri döndü ve eteklerini tutarak ciddi yeşil gözlerle yukarı baktı.

"Anne, büyüdüğümde bir kocakarı olabilir miyim?"

"Bir huskarl mı?" diye sordu Finnigan kuşkuyla, küçük kızı kucağına alarak. "Majestelerinin Kraliyet Muhafızları'ndan mı? Tek boynuzlu atlar için bir okul açmak istediğini sanıyordum?"

"Bu çok saçma," dedi küçük sarışın kız, annesine dönerken yüz ifadesi ciddiydi. "Peki, ben yapabilir miyim? Toby bir huskarl olacağını söylüyor. Ben de olmak istiyorum."

Laynah Flora'nın başının üstünü öptü. "Ne olmak istiyorsan o olabilirsin."

Flora'nın yüz ifadesi aydınlandı ve aceleyle odadan çıktı. Onu dışarıda takip ettiler. Lola da dahil olmak üzere herkes bir ağacın altında piknik yapıyordu,

Jill, Quinn, Grace, Ramsey ve hatta Seth. Quinn kurt formundaydı ve ikiz çocuklarını sırtında taşıyarak etrafta dolanıyordu.

"Kim o?" Laynah tanımadığı sarı saçlı bir adamı görünce sordu.

Finnigan, "Ramsey'nin yeni sevgilisi," dedi.

"Gerçekten mi? Yeni bir sevgilisi olduğunu bilmiyordum."

"Bu yeni bir şey. O bir sanat küratörü. Ramsey ona taklitlerinden birini satmaya çalıştığında tanışmışlar."

Laynah gruba el sallayarak, "Bunu duymak zorundayım," dedi.

"Bol bol fırsatınız olacak, ikisi de arabada bize eşlik edecekler."

"Bu ilginç olacak."

"Uçmayı tercih etmezseniz tabii?" Finnigan umutla sordu. "Floofy'nin bundan hoşlanacağını biliyorum."

"Floofy'nin de bundan hoşlanacağını biliyorum,"

diye güldü. "Flora'nın da hoşuna giderdi."

Finnigan'ın onunla dalga geçtiğini anlayabiliyordu. Flora'nın diğer çocuklarla birlikte ön bahçede koşmasını izlemek için durakladılar, kollarını uçuyormuş gibi genişçe açmıştı.

"Ben hiçbir yere uçmuyorum," dedi Laynah, "ama kanatlarını açmak isterse onu durdurmayacağım."

Sonsöz

İlk serim olan Huskarl Duolojisini okuduğunuz için teşekkür ederim!

Umarım Laynah ve Finnigan'ın maceralarını okumaktan keyif almışsınızdır.

Bu dizi hayatımın iki yılını tüketti. Çılgın bir yolculuktu - heyecan verici, ilham verici ve çoğu zaman yorucu, özellikle de küçük bir çocukla. Şimdi

Yolculuğun bittiğini düşününce, bırakıp gitmek biraz zor oluyor.

Kitaplarımı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Çalışmalarımı desteklemek için bir dakikanızı ayırırsanız benim için çok anlamlı olur:

1) Kitaplarımı çevrimiçi olarak incelemek - platformlar için

bağlantıları burada bulabilirsiniz:

linktr.ee/jaypellegrin

2) Sosyal medyada paylaşmak ve serimi arkadaşlarınıza tavsiye etmek

arkadaşlar

Teşekkür

İlk okuyucularıma çok teşekkür ederim:

Petra Dimitrova

Fedy

Mamie Diemer

Frey

Adabelle Ojeda

Megs Ley

Emma Bussolotta

Paolina Ivanova

Tanya Medina

Leanne C

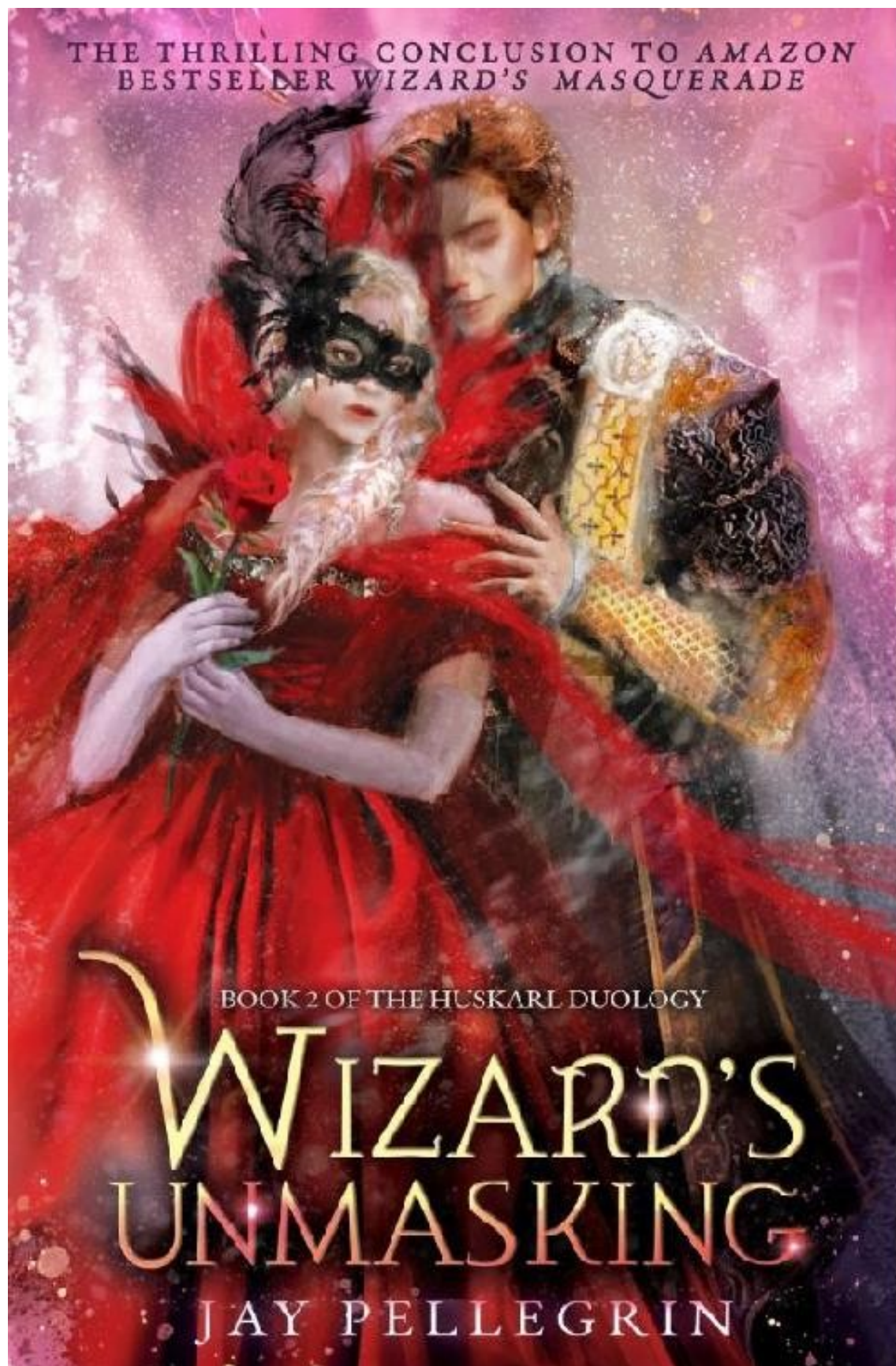
Laura @ablueboxfullofbooks

Tachelle Van Niekerk

Megan McGhee

Desteyiniz ve geri bildiriminiz bu hikayenin gerçekleşmesine yardımcı oldu!

THE THRILLING CONCLUSION TO AMAZON
BESTSELLER WIZARD'S MASQUERADE

BOOK 2 OF THE HUSKARL DUOLOGY

WIZARD'S UNMASKING

JAY PELLEGRIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.